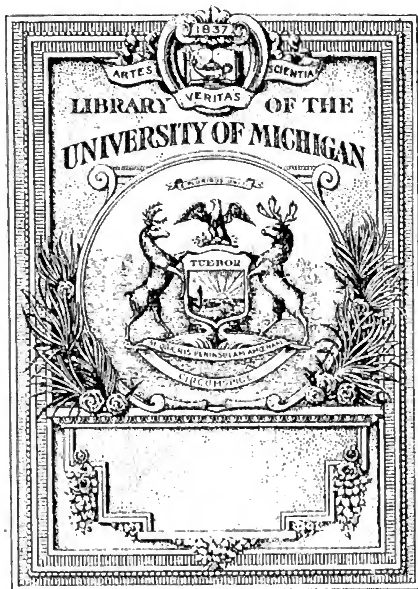
STADTMÜLLER

ECLOGAE POETARUM GRAECORUM

1837
ARTES
SCIENTIA
VERITAS
LIBRARY OF THE
UNIVERSITY OF MICHIGAN
TUEBOR
CIRCUMSPICE

BIBLIOTHECA
SCRIPTORUM GRAECORUM ET ROMANORUM
TEUBNERIANA.

ECLOGAE
POETARUM GRAECORUM

SCHOLARUM IN USUM

COMPOSUIT

HUGO STADTMÜLLER.

LIPSIAE
IN AEDIBUS B. G. TEUBNERI.
MDCCCLXXXIII.

BIBLIOTHECA
SCRIPTORUM GRAECORUM ET ROMANORUM TEUBNERIANA.

	M. ₰
Aelianus ed. *Hercher*. 2 voll.	9.—
—— —— **varia historia**	—.90
Aeneae comment. ed. *Hug*	1.35
Aeschines ed. *Franke*	—.90
Aeschylus ed. *Dindorf*	1.20
—— —— einzelne Stücke . . . à	—.30
Alberti Troilus ed. *Merzdorf*	3.—
Ammianus Marc. ed. *Gardthausen*. 2 voll.	7.20
Anacreon ed. *Rose*. Ed. II	1.—
Andocides ed. *Blafs*. Ed. II	1.20
Anthimus ed. *Rose*	1.—
Anthologia latina ed. *Riese*. I. 1. 2.	7.50
—— **lyrica** ed. *Bergk*. Ed. III	3.—
Antiphon ed. *Blafs*. Ed. II	2.10
Antoninus ed. *Stich*	1.80
Apollodorus ed. *Bekker*	1.—
Appollon. Rhodius ed. *Merkel*	1.—
Appian ed. *Mendelssohn*. 2 voll.	9.—
Archimedis opera omnia. Ed. *Heiberg*. 3 voll.	18.—
Aristophanes ed. *Bergk*. 2 voll.	3.—
—— —— einzelne Stücke . . . à	—.45
Aristoteles de partibus animal. ed. *Langkavel*	1.80
—— **de arte poetica** ed. *Christ*	—.60
—— **physica** ed. *Prantl*	1.50
—— **Ethica Nicomachea** ed. *Susemihl*	1.80
—— **de coelo etc.** ed. *Prantl*	1.20
—— **de coloribus, audibilibus, physiognomonica** ed. *Prantl*	—.60
—— **politica** ed. *Susemihl*	2.40
—— **magna moralia** ed. *Susemihl*.	
Arriani expeditio ed. *Abicht*	1.20
—— **scripta min.** ed. *Hercher*	1.—
Athenaeus ed. *Meineke*. 4 voll.	12.—
Augustinus iter. ed. *Dombart*. 2 voll.	6.—
Aulularia ed. *Peiper*	1.50
Avienus ed. *Breysig*	1.—
Babrius ed. *Schneidewin*	—.60
Boetius de inst. math. ed. *Friedlein*	5.10
—— **de consolatione** ed. *Peiper*	2.70
—— **comm. in libr. Aristotelis** περὶ ἑρμηνείας rec. *Meiser*. 2 voll.	8.70
Bucolici Graeci ed. *Ahrens*	—.60
Caesar ed. *Dinter*, kplt.	1.50
—— ed. *Dinter*. 3 voll. . . . . à	1.—
—— **de bello Gallico.** Ed. min.	—.75
—— —— **civili.** Ed. min.	—.60
Cassius Felix ed. *Rose*	3.—
Catullus ed. *Müller*	—.45
Catullus, Tibullus, Propertius	2.70
Cebetis tabula ed. *Drosihn*	—.60
Celsus ed. *Daremberg*	3.—
Censorinus ed. *Hultsch*	1.20
Cicero ed. *Müller*. Pars II. Vol. I, Pars IV. Vol. I. II. III, jeder à	2.10
—— ed. *Klotz*. 5 part. 11 voll., kplt.	22.35
—— **orationes selectae** ed. *Klotz*. 2 partes	1.50
—— **orationes sel.** edd. *Eberhard* et *Hirschfelder*	2.—

	M. ₰
Cicero, epistolae selectae ed. *Dietsch*. 2 partes	2.50
—— **epistolae** ed. *Wesenberg*. 2 voll.	6.—
Commodianus ed. *Ludwig*. I & II	2.70
Cornelius Nepos ed. *Halm*	—.30
Cornutus ed. *Lang*	1.50
Curtius Rufus ed. *Vogel*	1.20
Dares Phrygius ed. *Meister*	1.20
Demosthenes ed. *Dindorf*. 3 voll.	4.50
—— —— Auch in 6 Partes, à pars	—.75
Dictys Cretensis ed. *Meister*	1.50
Dinarchus ed. *Blafs*	1.—
Dio Cassius ed. *Dindorf*. 5 voll.	13.50
Dio Chrysost. ed. *Dindorf*. 2 voll.	5.40
Diod. Siculus ed. *Dindorf*. 5 voll.	15.75
Dionysius ed. *Kiefsling*. 4 voll.	10.80
Dracontius ed. *de Duhn*	1.20
Eclogae poet. latin. ed. *Brandt*	1.—
—— **poet. graec.** ed. *Stadtmüller*.	—.—
Epicorum Graecorum fragm. ed. *Kinkel*. Vol. I	3.—
Erotici script. ed. *Hercher*. 2 voll.	7.50
Euclidis elementa ed. *Heiberg*. I.	3.60
Eudociae violarium ed. *Flach*	7.50
Euripides ed. *Nauck*. Ed. III. Vol. I & II à	1.50
—— —— —— Vol. III. Fragmenta	2.70
—— —— —— Einzelne Stücke à	—.30
Eusebius ed. *Dindorf*. 4 voll.	15.—
Eutropius ed. *Dietsch*	—.30
Fabulae Aesopicae ed. *Halm*	—.90
Fabulae Roman. ed. *Eberhard*. Vol. I	3.75
Florus ed. *Halm*	1.—
Frontinus ed. *Dederich*	1.50
Gaius ed. *Huschke*	2.70
Gellius ed. *Hertz*. 2 voll.	3.30
Heliodor ed. *Bekker*	2.40
Herodian ed. *Bekker*	1.20
Herodotus ed. *Dietsch*. 2 voll. . à	1.35
Hesiodus ed. *Flach*	—.45
Hesychius Milesius ed. *Flach*	—.75
Hieronymus ed. *Herding*	2.40
Historia Apollonii ed. *Riese*	1.—
Historici Graeci minores ed. *Dindorf*. 2 voll.	8.25
Historicorum Rom. rell. ed. *Peter*.	4.50
Homeri Ilias, kplt. 1 Band mit Einleitung von *Sengebusch*	2.25
—— **Odyssea, kplt. 1 Band mit Einleitung von** *Sengebusch*	2.25
—— **carmina, I. 1 (Ilias I)**	—.75
—— —— **I. 2 (Ilias II)**	—.75
—— —— **II. 1 (Odyssea I)**	—.75
—— —— **II. 2 (Odyssea II)**	—.75
Horatius ed. *Müller*	1.—
Hygini Gromatici liber ed. *Gemoll*	—.75
Hymni Homerici ed. *Baumeister*	—.75
Hyperides ed. *Blafs*. Ed. II	1.35
Iliadis carmina ed. *Koechly*	3.—
Incerti auctoris lib. de Constantino Magno ed. *Heydenreich*	—.60
Iosephus, Flavius, ed. *Bekker*. 6 voll.	12.60
Isaeus ed. *Scheibe*	1.20

ECLOGAE

POETARUM GRAECORUM

SCHOLARUM IN USUM

COMPOSUIT

HUGO STADTMÜLLER.

LIPSIAE,

IN AEDIBUS B. G. TEUBNERI

MDCCCLXXXIII.

LIPSIAE: TYPIS B. G. TEUBNERI.

PRAEFATIO.

Eclogae poetarum Graecorum, quas me abhinc quattuor annos Uhligius vir illustrissimus ut ederem impulit, ne inutiles videantur post alias eiusmodi Anthologias iam compositas, ab his plerisque primum eo differunt, quod comprehensis omnibus fere poesis generibus non tantum elegiaca atque melica carmina exhibent, verum etiam selectas partes ex poetis epicis scaenicisque iis, quorum opera tota discipulis offerri non solent. Initium igitur Eclogarum faciunt Hymni Homerici, III in Mercurium, IV in Venerem, VII in Bacchum, XIX in Pana: nam Cerealis ea traditus est condicione, ut omittere eum satius duxerim. Ob eandem causam cum de recipienda Batrachomyomachia aliquamdiu dubitarem, tamen carmen, quo discipuli non minus delectantur quam sollicitantur critici, in hoc libro desiderari nolebam. Poema ludicrum excipiunt Hesiodea pauca ex Theogonia, paulo plura ex Operibus; his subiunguntur duo Posthomericorum specimina, quorum alterum ad illustrandos versus Sophocleos (Antig. 823 seqq.) adhibebitur, alterum cum Maronis narratione de Troiae excidio comparandum erit. Plura ex imitatore quamvis navo depromere atque adeo Apollonium et Callimachum proponere, praeterquam quod ambitus libri periculum erat ne supra modum augeretur, etiam ab huius editionis consilio alienum videbatur. — Ex elegiacis, iambographis, melicis quae alii elegere, eadem fere a me exhibentur, tamen prout res postulare videbatur modo paucis aucta modo imminuta: velut cir-

cumcisa sunt Theognidea, adiuncta quae neglegi solent Phocylidea, copiosiora insunt unde Flaccus pendet Alcaei et Sapphonis fragmenta, exclusi praeter Lesbios, Anacreontem, Simonidem, Pindarum melici ceteri omnes. Sed in hac quidem parte inter Eclogas aliasque Anthologias illud potissimum discriminis intercedit, quod quae carmina discentium animos imprimis tenere solent, fabulae et epigrammata non ita pauca suppeditantur. Nam et Babrianis ex mythiambis aliquot continuati sunt poetis iambicis, et elegiacos excipiunt omnium fere generum epigrammata, a diversis auctoribus inde ab Archilocho usque ad *Κύκλου* compositorem petita. Facilius quam apud epigrammatographos erat eligendi negotium apud scaenicos, quoniam hic nec de poetis qui ceteris praeferendi nec de fabulis partibusve fabularum quae essent recipiendae diu dubitari poterat. Invenies igitur Aeschyleam pugnae Salaminiae descriptionem, quam non nosse eos qui Herodoteam noverunt dedecet, porro Agamemnonis parodum, praeclarissimum facile specimen ingenii atque artis Aeschyleae; accedit, quod Schillero nostro deberi putabam, Eumenidum *ὕμνος δέσμιος*, licet nonnullis locis eius verba ad desperationem sint depravata; addidi denique Thebanae tragoediae duas partes, alteram cum Phoenissis Euripideis, alteram cum Antigona Sophoclea comparandam. Ex Aristophane ad libandum propositae sunt tres fabulae: Equites, Nubes, Ranae; prima, quoniam operae pretium videbatur, quibus de rebus Thucydides et Demosthenes exposuere, easdem Aristophanis ingenio et veteris comoediae more illustratas cognoscere; altera ut quae a Platone in apologia adumbrantur uberius explanata et comici festivitate adornata afferrentur; Ranae denique, ne quid princeps comicorum de tragica poesi et de summis tragicis iudicaverit a discipulis ignoraretur. Recentioris comoediae fragmenta addere nihil attinuit, sed ex Menandri monostichis aliquot adieci, ut ad praecepta Ascraei, sententias Theognideas, elogia Phocylidea etiam illud genus poesis gnomicae

accederet. Finem Eclogarum faciunt idyllia: non poterant omitti Simaethae artes magicae, Polyphemi querelae amatoriae eiusdemque in neglectam Galateam superbia, Syracusanae; nolui praetermittere caprarii de dura Amaryllide querimonias nec Lityersae carmen messatorium; quibus addidi *Ἡρακλίσκον*, simul ut inter Theocritea et epici generis exemplum inveniretur, simul ut bucolici narratio cum Pindari carmine, quod in eodem argumento versatur, (Nemeaeo I) componeretur.

Sed ut Eclogae hae plura carmina complectuntur quam Anthologiae ceterae poet. Graec., ita crebro istarum additamento, adnotationibus carent. Sunt tamen oblata quaedam subsidia, nec inutilia, spero, iis qui duce magistro carmina interpretabuntur, et necessaria, si qui suo Marte ad nonnulla aggredientur. Discipuli enim, licet commentarii ampli praesto sint, saepe non habent, unde rariorum vocabulorum itemque formarum, imprimis earum, quae dialectorum propriae sunt, notitiam certam hauriant. Supplementa igitur tam glossarii quam grammaticae, quibus fere discipuli utuntur, adiungenda videbantur tamquam optima interpretationis adiumenta; quare quae vocabula non inveniuntur in lexico Benseleriano nec ita derivata aut composita sunt, ut notio eorum sponte ex nativis percipiatur, explicavi omnia in rerum et nominum indice; itemque dialectorum Doricae Aeolicaeque leges primarias proposui; ad quae tertium accedit quod carminibus ipsis de singulorum poetarum vitis scriptisque pauca praemissa sunt eaque, quantum per brevitatem licebat, adcommodata ad versus qui in Eclogis exhibentur.

At in multis horum carminum non minor quam interpretandi aestimatur recitandi difficultas. Quam ego profecto non sublatam fore, sed fortasse aliquantum sublevatam arbitror adminiculis iis, quae ad Eclogas recitandas suggesta sunt. Atque quod quantitatum indices tam in scaenicis quam in lyricis prope ab ipsis verbis poetarum collocandos curavi, non ad extremum librum relegavi (vi-

delicet ne signa verbaque seorsum posita moram comparandi afferrent), hoc quidem etiam ab aliis institutum cernis: sed nova quaedam debentur sollertiae viri, qui tam metricae peritus est quam grammaticae idemque recitantium dux certissimus ab nullo non agnoscitur. Nam Uhligio auctore haec adiumenta legentibus parata sunt: signa illa quantitatum habent litteras, quibus pedes rhythmique indicentur, praemissas, singuli ordines singulas litteras pluresve, ut in quoque versu numeri servantur aut mutantur. Hanc ad rem sufficere videbantur octo hae notae: i, a, t, d, b, c, i°, d° ita nimirum adhibitae, ut littera i iambi (vel spondei pro iambis substituti), a anapaesti (vel spondei vice anapaestorum), t trochaei (sive spondei), d dactyli (sive spondei dactylici), b bacchii, c cretici, nota i° ionici (tam puri quam anaclomeni), d° dochmii significarentur. Sic supersederi poterat accentibus, quorum fere usus est in metrorum indicibus sive ad notandos pedum ictus sive ad versuum membra distinguenda: nam alterum illud commodius efficitur litteris adscriptis, colorum vero quae singulis periodis contineri videntur descriptionem ut rem spinosam nec multum lucri discipulis allaturam plane omittere praestabat.

Sed alio modo et poterat et oportebat subveniri tironibus. Solent enim, ut quivis scit tam in semet quam in aliis expertus, iis maxime locis titubare, ubi rhythmorum genera subito permutari videntur, re vera thesi quae exspectatur suppressa arses binae (vel plures) continuae se excipiunt, quarum prioribus theses intercidentes contineri existimantur. Hi potissimum loci, ut ad lapsum proclives caveant, evidenter indicandi sunt non tantum in metrorum schematis, usitatis τριχρόνων atque τετραχρόνων signis, sed magis etiam, quoad eius fieri potest, in ipsis poetarum verbis. Quae igitur syllabae in istas versus sedes incidunt, earum vocales sive diphthongi pinguioribus litterarum formis ita expressae atque distinctae sunt, ut conspicuae inter ceteras statim oculis obversentur. At-

que catelecticos, quos vocant, versus iambicos et anapaesticos paenultima instructos esse in illud genus syllabarum referenda, non est quod moneam, quoniam eiusmodi versus non thesi, sed arsi terminari, quibus iudicare licet de his rebus omnes consentiunt. Sed illud addendum videtur, in ionicis (a minore) sicubi singulae syllabae longae pro binis in medio versu collocatae totam pedis arsim explent, has syllabas eodem illo modo pinguioribus litteris insignitas esse. Iam aliquot versus ista ratione distinctos afferam, metrorum indicibus qui additi sunt praemissis:

i ⏑ – ⏑ ┘ – ⏑ – ⏑ ┘ –
*ἄναξ δ' ὁ πρέσβυς τόδ' εἶπε φ**ω**νῶν* (Aesch. Agam. 205).
i ⏑ ┘ ┘ – ⏑ – ⏑ ┘ ⏓
*μι**αί**ν**ω**ν παρθενοσφάγ**οι**σιν* (ibid. 209).
i ⏑ ┘ – ⏑ – ⏑ ┘ ⏖ ⏑ ⏓
*λάχν**αι** νιν μέλαν γέν**ει**ον ἔρεφον* (Pind. 1, 70).
ia ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ┘ –
*δέδυκε μὲν ἁ σελ**ά**ννα* (Sapph. 10, 1).
ia ⏑ – ⏑ ┘ – ⏖ – ⏖ – ⏖ ┘ ⏓
*χρόνῳ μὲν **ἀ**γρεῖ Πριάμου πόλιν ἅδε κέλ**ευ**θος* (Agam. 126).
ia ⏑ ┘ – ⏖ – ⏑ ┘ – ⏑ – ⏖ ┘ – *)
*ἄρ**ι**στον μὲν ὕδωρ, ὁ δὲ χρυσὸς αἰθόμεν**ο**ν πῦρ* (Pind. 1, 1).
ia ⏑ ┘ – ⏑ ┘ – ⏖ – ⏑ ┘ – ⏖ – ⏑ ┘ –
*δεδ**αι**δαλμέν**οι** ψεύδεσι ποικίλ**οι**ς ἐξαπατῶντι μ**ῦ**θοι* (P. 1, 30).
t – ⏑ ┘ – ⏑ ┘ – ⏑ – ⏑ – ⏑ –
*πᾶς γὰρ **ἱ**ππηλάτ**α**ς καὶ πεδοστιβὴς λεώς* (Pers. 126).

---

*) Sic hunc versum et facilius legi et rectius explicari, quam si glyconeum cum pherecrateo iunctum arbitraremur, Uhligius mihi persuasit. Haec igitur editio in eiusmodi versibus non trochaeos atque dactylos praemissa basi iambica, sed tantum iambos cum anapaestis copulatos exhibet.

t ┘ ┘ – ⏑ – ⏑ – ⏑ ┘ – ⏑ – ⏑ – ⏑ –

*Ζ**εῦ**ς **ὅ**στις ποτ' ἐστίν, εἰ τόδ' **αὐ**τῷ φίλον κεκλημένῳ* (Agam. 160).

td – ⏒ – ⏖ – ⏑ ┘ – ⏒ – ⏖ – ⏑ – ⏒ – ⏑ –

*μαρμαίρει δὲ μέγας δόμ**ο**ς χάλκῳ, πᾶσα δ' Ἄρῃ κεκόσμηται στέγα* (Alc. 1, 1).

td ⏓ ⏒ – ⏖ ┘ – ⏖ – ⏑ –

*ἦλθες ἐκ περάτ**ω**ν γᾶς, ἐλεφαντίναν*
*λάβαν τῶ ξίφε**ο**ς χρυσοδέταν ἔχων* (Alc. 5, 1 seq.).

td – ⏑ – – – ⏖ – ⏖ ┘ – ⏑ ┘ – ⏑ – – – ⏑ ⏓

*ἀρχὸν οἰωνῶν μέγαν αἰετὸν **ἀ**δεῖα δ' **ἔ**νδον νιν ἔκνιξεν χάρις* (P. 6, 50).

dt – ⏖ – ⏑ ┘ – ⏖ – ⏑ ⏓

*ἄνδρα φίλον νομ**ί**ζειν ἀδόλῳ φρενί* (Scol. 4, 4).

io ⏖ ⊔ ⏖ – – ⏖ ⊔ ⏖ – – ⏖ – –

*πολύγ**ο**μφον ὅδισμα ζυγὸν **ἀ**μφιβαλὼν αὐχένι πόντου* (Pers. 71).

io ⏖ – – ⏖ – – ⏖ ⊔ ⏖ – ⏑ – ⏑ –

*πίσυνοι λεπτοδόμοις πείσμασι λ**α**οπόροις τε μαχαναῖς* (Pers. 112).

i io ⏑ – ⏑ – ⏑ ┘ – ⏖ – ⏑ – ⏑ – –

*γλύκεια μᾶτερ, **οὔ**τοι δύναμαι κρέκην τὸν ἴστον* (S. 13, 1).

In edendis carminibus quod coniecturas aliorum haud raro, interdum meas recepi, apparebit, spero, me non coniectandi cupiditate ductum esse, sed illud spectasse ut legentium commodis consuleretur. Nam in aperte corruptis si certae emendationes praesto non erant, non abstinendum erat coniecturis, immo quacunque ratione asciscenda ea, quae nec ab sententiarum contextu nec ab singulorum poetarum sermone abhorrerent. Sed ne verisimilia pro veris venditarentur, quibus locis incertae videbantur lectiones receptae, asterici signum * appingendum curabam; ubicunque vero non modo genuina restitui, sed ne probabiliter quidem conformata offerri licebat, corrup-

telae signum †, ut assolet, adhibebam. Quibus e signis si illud prius quidam crebrius inferendum fuisse censebunt, alii iusto saepius inlatum esse querentur, rursus multi plane omitti oportuisse contendent, ego pro tanta quae et semper fuit et erit de his rebus tam criticorum quam praeceptorum dissensione non mirabor; alterum vero signum si cui erit offensioni eidemque versus notatos isto liberare libebit atque continget, maximam gratiam et ego me viro fortunato debiturum profiteor nec alios recusaturos esse confido.

Sed erit hoc fortasse, si dis placet, postea. Nunc vero sunt debitae ac iustae gratiae duobus viris agendae, qui pro singulari sua liberalitate atque doctrina praeclare de hac editione meruerunt: Gustavo Uhligio et Georgio Thiloni, quorum alter ut excitavit ad suscipiendam rem ita susceptam numquam intermisit adiuvare, alter plagulas corrigenti operam benignissime obtulit promissamque summa cum cura ac fide praestitit.

Dabam Heidelbergae
ante d. VII Kal. Sept. a. MDCCCLXXXIII.

Hugo Stadtmüller.

Adnotatio critica.

Quae ex usitatis scriptorum editionibus nullo negotio cognosci possunt, huc conferre supersedeo, sive traditas lectiones, ubi editores novas intulere, revocavi, sive emendationes ab illis spretas admisi. Afferam igitur quae meo Marte temptavi aut si quae aliorum coniecturae in Eclogas receptae delitescere videbantur. Me ipsum quae in usum vocanda erant hic illic fugere potuisse nec ego diffiteor nec quisquam mihi intra paucos annos in scriptoribus haud paucis occupato incuriae tribuet.

Poetae Epici.

Hymni Homerici. (De nonnullis quae in H. H. novavi, iam disputatum est a me primum in Ann. Phil. 1881 p. 537 sqq., iterum ibidem p. 809 sqq., denique in libello gratulatorio philologis et paedagogis in Badarum capite conventum agentibus a. 1882 oblato p. 59—62.) **Hymn. 1** [3 in Merc.] 67 scripsi *φηλῆται*, v. Ebel. lex. Hom. s. v. | 92 *μύων* ego, codd. *μὴ ἰδών*, v. Ann. Phil. 1881, 537 | 106 *ἀρδευθείσας* restitui pro *ἀθρόας οὔσας*, v. l. l. | 113 fort. scribendum *ἐπήτριμα*: cfr. *Σ* 552, Apoll. Rh. I 364 | 117 *ἕσπετο* conieci, libri *ἔπλετο*, v. Ann. Phil. 1881, 541 | 120 delevi particul. *δ'* post *ἔργῳ*, sed locus nondum expeditus | 141 *πάντεχνος* tentavi pro *παννύχιος* conl. v. 76, 317 | 152 *λαίφεα σύρων* conieci, codd. *λαίφε' ἀθύρων*: cfr. Cass. Dion. 46, 18 *ὁ καὶ μέχρι τῶν σφυρῶν τὴν ἐσθῆτα σύρων*, Anth. P. IX 586, 5; Theocr. XXVI 17 | 159 edidi *λαθόντα* cum Matthiaeo, sed recepta etiam Barnesii coni. *ἢ τάχ'* (v. 157) | 167 *κηδεύων* meum est, libri *βουλεύων*: cfr. Oed. Col. 750 | 188 *ὀκλαδόν* scripsi (pro *κνώδαλον*) comp. Luciani verbis (Zeux. 4) *ὀκλάζοντι ἔοικεν ὢν καμπύλος* cum hymn. v. 90 *ἐπικαμπύλος ὤμους* | 196 recte damnatus est, non item tres qui antecedunt versus: oratio Apollinis senisque Onchestii utraque denis versibus continetur | 239 *ἐνιπήν* scripsi, codd. *ἑαυτόν*, v. Ann. Phil. 1881, 541 | 280 *ὑλακτέων* restitui pro *ἀκούων*, v. l. l. 539 sq. | 313 *ἐρέεινεν* (vel *ἐρέεινον*) codd., ego mutavi in *ἐπέ-*

ϱαινον sententia flagitante: cfr. Aesch. Pers. 699, Plat. Tim. p. 29 D | 338 scripsi κέντρων' pro κέρτομον conl. Hesych. et Arist. Nub. 450, v. Ann. Phil. 538 | 373 suspicatus sum ἀναγκαίης ὑπ' ὁμοκλῆς, v. l. l. 540 sq. | 399 ἀγρούς libri, ego correxi ἀρδμούς, v. ibid. 537 | 410 et 412 codd. φύοντο — τε καί, edidi quae non aliena videbantur a sententia loci κέχυντο — πέδαι, v. Ann. Phil. 1881, 811 sq. | 418 legentium causa scripsi Stephanum secutus χέλυν, sed locus lacunosus | 427 οὐρανόν ego restitui, legebatur κραίνων, v. Ann. Phil. 1881, 538 sq. | 437 ταῦτ' ἀνέφηνας correxi, codd. ταῦτα μέμηλας, v. ibid. 540 | 461 ἔμμεν ἐάσω intuli pro ἡγεμονεύσω, ne versus clausula sensu careret ‖ **Hymn. 2** [4 in Ven.] 126 debebam recipere κλινέεσθαι, emendationem Guttmanni (de Hymn. Hom. hist. crit. Gryphisw. 1869, p. 64) | 173 στῆ ῥα παρά ego correxi, vulgo ἔστη πάρ, v. lib. grat. p. 61 | v. 197 cancellis saepsi, ex *Τ* 308 male expressum: dirimit additamentum alienum quae arte cohaerent ὃς ἐν Τρ. ἀνάξει et τῷ δὲ καὶ κτλ. | 204 codd. θεοῖς ἐπιοιν., ego conieci θεοῖς ἔνι οἰν. (cfr. *Η* 221, *Ι* 53); sed praestat fort. θεοῖς μέτα (cfr. *Δ* 2 μετὰ δέ σφισι — ἑῳνοχ., *Ν* 301, *Τ* 329; vid. etiam Suhle de Hymno Hom. quarto p. 13) | 244 ἀμφιπολήσει edidi conl. Pind. Pyth. IV 158, v. Ann. Phil. 1881, 812 | 257 μοι ego, libri μιν, v. l. l. | v. 276 et v. 277 inclusi Hermannum secutus; debebam eicere simul v. 278 (non ferendum post v. 256 et 274) et particulam δέ inserere v. 279 post γηθήσεις ‖ **Hymn. 3** [7 in Bacch.] 43 νῆα σύδην ego conieci, v. lib. grat. p. 61 | 51 scribendum est ἐξανύοντες pro ἐξαλύοντες, v. ibid. | 55 in loco desperato dedi legentium causa μάκαρ, v. l. l. ‖ **Hymn. 4** [19 in Pana] 14 codd. ἔκλαγεν οἶον, ego ἔκλαγ' ἀν' ὕλην, v. Ann. Phil. 1881, 814 | 23 πυκνὰ errore repetitum videtur ex v. 20, suspicatus sum κραιπνά, v. lib. gratul. p. 62 | 33 θάλπεν δ' ἔρος scripsi, v. l. l. p. 61 sq.

Batrachomyomachia. (Quoniam nova carminis editio valde desiderata nondum prodiit, Baumeisterianam exhibui, nec tamen plane intactam; nam post ea, quae ab Wachsmuthio et Ludwichio prolata sunt, illic nihil mutare inertiae dixeris. De nonnullis B. locis ego disputavi in libro gratul. supra citato.) Cod. Laurentianum (plut. 32, 3) et Ambrosianum (I 4 super.) secutus (plerumque non solos, sed consentientes cum melioris notae codd. aliis) recepi v. 56 μειδήσας, v. 63 ὀλίσθης (commendatum etiam a Ludwichio), v. 67 πρῶτον μέν, v. 76 δεινόν, v. 80 μῦν ἀπλώσας (sed praestat fort. coniectura Ludwichii ὑψώσας), v. 92 ὕδασι, v. 110 πέπονθα, v. 125 εὖ τ' ἀσκήσαντες, v. 135 ὁ θρύλλος, v. 148 πάντως ἐπνίγη, v. 162 χλωρῶν πλατέων, v. 174 ἐπαλεξήσουσα, v. 184 τρώγλας τ' ἐμποίησαν, v. 231 *Λειχοπίναξ* — *Βορβοροκοίτην*, v. 233 ἐσιδών (quod v. 238 in

omnibus codd. legitur, unde olim idem compos. v. 225 exhibendum putavi), v. 236 κατὰ νηδύος ἐς μέσον ἧπαρ; praeterea debebam fort. ex iisdem codd. restituere v. 82 πικρόν, v. 93 γε θεούς, v. 138 ἔριν et μῦθον, v. 208 ψυχὴ δ' ἐκ σώματος ἔπτη, v. 250 τάφρον, v. 302 δειλοί. Uncis inclusi ducibus illis libris vv. 75, 77 (de mure fabulante iam non potest cogitari), 223, 227, 254—260, 263, 266—268 (quibus fort. addendi erant duo seqq., qui et ipsi desunt in L); indidem ascitus est v. 253 | Restat ut haec moneam: 26 eieci cum Wachsmuthio, abest in L | 34 οὔτι praebet L (cum duobus aliis codd.) | 48 ἀλλ' ἐρέω μάλα πάντα, τὰ ego tentavi, v. lib. gratul. p. 62 sq. | 51 ἀλιτρή ex mea coniectura, v. l. l. | 52 suspicor ἔσω δύνοντα, nam τρωγλοδ. interpres commentus est | 70—72 versuum sedes variat in libris; ego collocavi eos (eiecto tertio, qui deest in M) post 69, ubi paulo commodius legi videntur quam alibi | 88 damnavi cum Althausio (de Batr. Homericae genuina forma Gryphisw. 1866) | 98 αὖ post ποινήν addidit Barnesius | 117 eiecit Wachsmuthius | 144 λιγὺς — μῦθος ego conieci, v. libr. gratul. p. 63 sq. | 165 ῥα inserui ante κέρα | 181 μοι secundum L (et duos alios codd.) | 185 vulgo legitur post v. 186, ego ante h. v. collocavi ducibus LM: verba χρησαμένη — ἀνταποδοῦναι per parenthesin interposita sunt | 187 ἀρηγέμεναι λελίημαι restitui, v. l. l. p. 64 | 195 ἀντίος sumpsi ex L (et quattuor aliis codd.) | 206 Πήλειωνος L, vulgo Πηλείωνα; praestat genet., nam ambiguus est alter accus. post αὐτόν | 210 sq. versus in aliis codd. aliam sedem occupant, absunt ab LM; uncis inclusos posui post 209: possunt enim additi esse ab eo qui Seutlaei necem (legerat Σευτλαῖον — Ἐμβασίχυτρος) ab sodali vindicatam voluit | 215 et seq. dedi legentium causa, quales in Florentina et in Riccardiano 3195 correcti sunt | 217 nomen muris corruptum, cfr. 202 sqq. | 224 δ' αὖτις *vicissim* scripsi ad numeros redintegrandos | post 232 lacunam indicavi: intercidit mentio ranae victricis et muris superati | 235 muris nomen depravatum | 244 ἰθύς ego, codd. αὖθις, cfr. *M* 330, ρ 33 | 248 versus in libris legitur post v. 250, ego transposui eiecto versu (Τρωγλοδύτης δ' ὡς εἶδεν ἐπ' ὄχθησιν ποταμοῖο) qui erat ante 249; praeterea inserui v. 249 particul. δέ post σκάζων, cfr. lib. grat. p. 64 sq. | 251 eieci, deest in L | 252 Τρωξάρτης sumpsi ex M aliisque codd., sed versus non est integer | 264 clausulam versus (οἷος ἀπ' ἄλλων) itemque v. seq. recepi legentium causa ex Florentina, debebam indidem repetere initium v. 264 | 267 εἶλαρ ego proposui pro χεῖρας conl. ε 256 sq., v. l. l. p. 65 | 280 sq. nescio an duo versus sec. LM in uno coniungendi sint: ἀρηγέμεν· ἢ τὸ σὸν ὅπλον | 284 τε addidi post Ἐγκέλαδον | 294 initio versus secutus sum LM, nisi quod τις mutavi in τοῖς.

Hesiodus. (De quibusdam H. et Quinti locis egi in libro gratul. p. 65—68.) **Opera 5** 29 [314] δαιμόνι', εὖ τό γε ἴσθι recepi, v. Festschr. p. 66 | 44 [329] fort. λίχνος scribendum pro ἀλόχου | 87 [372] θάμ' ego conieci, v. l. l. p. 67 ‖ **Theogonia 2** 23 [639] Κρονίδης σφι (pro κείνοισι) recepi in hanc edit., ne enuntiatum subiecto careret; Wieseler in eandem sententiam proposuit κείνοις Ζεὺς πάρσχεθεν | 43 [658] ἄψορρον δεῦρ' αὖτις ego restitui (servato versuum ordine eo qui in omnibus codd. praeter Cantabrigiensem invenitur), v. Festschr. p. 65 sq. | 78 [694] lectionem Vatic. περί (pro πυρί) praeferendam duxi: cfr. Theog. 848 | 90 [706] κόνιν τ' ἄμυδις σφαράγιζον scripsi, v. Festschr. p. 66.

Quintus Smyrnaeus. 2 20 [XII 372] ὑπαί ego, codd. καί, v. Festschr. p. 67 | 68 [418] qui in codd. legitur ante v. 66 transposuit Rhodomann, dubitanter secutus sum | 104 [456] restitui ἄδην, v. l. l. | 189 [541] conieci οἶκτον, libri οἶτον: cfr. 156 et 160 sq. | lacunas post 158 [510] a Pauwio, post 180 [532] a Koechlyo, in medio v. 193 [544] ab eodem indicatas ego explendi periculum feci, altero loco Koechlyi additamento partim usus, v. Festschr. p. 68 not.

Poetae Elegiaci.

Tyrtaeus. 2 20 τοὺς γεραιούς correxi in λευγαλέως, v. Festschr. p. 68 | 26 αἰσχρὸν ἄρ' scripsi, libri αἰσχρὰ τά γ'; singularem cum aliis restitui, particulam addidi, qua scriptor ad superiora (v. 21 αἰσχρὸν) intercedentibus nonnullis versibus revertitur ‖ 3 2 οὐκ ἐᾷ — ἔχειν ego, codd. οὔπω — ἔχει, v. Festschr. p. 68 sq. | 7 οἶ' Ἄρεος scripsi conl. Λ 653, Ο 94, ψ 175 | 27 διδασκέσθω retinui, sed suspicatus sum λιλαιέσθω, v. Festschr. p. 69 ‖ 5 4 ἄνσχεσθε e mea coniectura, v. l. l., ubi etiam ἑτέρηφι proposui.

Mimnermus. 2 1 ὥρη retinui; subiectum verbi αὔξεται non est φύλλα (Bgk), sed ἔαρ, cfr. Hymn. Hom. 5, 455: ἦρος ἀεξομένοιο.

Solon. 3 22 in l. desperato scripsi ἢ συνόδοις, τῆς ἀδικοῦσ' ἕταροι (opponuntur externis bellis dissensiones domesticae et factiosorum sodalitates); duxi meam coniecturam ex aliquot codd. lectione φιλεταίροις, adhibitis coniecturis Ahrensii (ἢ συνόδοις τῆς ἀδικησιφίλοις), Heckeri (ἐν σ. τῶν ἑτάρων ἀδίκοις), Hertzbergii (τῆς ἀδικοῦσι φίλους) ‖ 6 6 φρεσί ego inserui, v. lib. gratul. p. 70 ‖ 9 11 κινῶσιν scripsi pro τιμῶσιν conl. Thucyd. VI 70, II 24, I 143; v. l. l | 16 ἔργ' ἀρετᾷ ego conieci, libri ἔργα πέλει: cfr. θ 329 ‖ 15 8 σήματ' mutavi in πείρατ', v. Festschr. p. 71 ‖ 18 1 retinui lectionem traditam, sed

suspicatus sum ἐν τριβῇ χρόνου conl. Soph. Ant. 1078, fr. 586, Plat. de Rep. 493 B | 5 πρόσθεν γε — νῦν δ' ἐλ. restitui pro πρόσθεν δέ — νῦν ἐλ., v. Festschr. p. 71 | 12 De Emperii emendatione ἤθη iam nihil relinquitur dubitationis, v. Bergk. p. l.[4] II p. 520 sq. | 15 διεῖλον ego conieci, codd. διῆλθον, v. Festschr. p. 71.

Theognis. 60 ἔσθ' ἕτερον meum est, libri ἐστὶ περί, v. Festschr. p. 72 | 79 νομίζομεν correxi in τοπάζομεν: conf. Aesch. Agam. 1369, Aristoph. Vesp. 73 et 86 | 124 ἀνίη conieci, v. l. l. p. 72 sq. | 135 fort. καὶ βραδύπους εὔβουλος ἕλεν | 145 δ' ἀλύων ego, codd. δὲ κύων: cfr. Ω 12, E 352, Quint. III 633; v. Festschr. p. 71 sq. | 188 ἔριδος δέννον ἐρυκόμενοι proposui p. 74 l. c., ibidem conieci ἔριδας τῆλ' ἅπερ. | 275 ἔργμα restitui pro ἄνδρα, v. p. 73 l. l. | 299 ὑποσσῆναι scripsi comp. Pind. Pyth. I 51 et Aesch. Agam. 1665; v. Festschr. p. 73.

Epigrammatographi.

Epigr. 3, 1 ἐξ ἀταλᾶν dubitanter recepi cum Bergkio; fort. δαιδαλεᾶν, cfr. Anth. P. IX 826, 1 | 5, 5 sq. ὑφ' αἷς εἰσήγετο πεύκαις ταῖσδ' — πυρκαϊάν scripsi partim Brunckium partim Bergkium (ed. III) secutus: in compositum εἰσήγετο ego incideram, antequam Bergkii p. l. editio IV prodiit, quae et ipsa illud verbum, sed Dorica forma exhibet. Formam vulgarem propter μεθηρμόσαο praetuleram, nunc cum Bergkio εἰσάγετο et μεθαρμόσαο restituenda esse censeo | 21, 2 πόλις ἔστεν' ὅλη edidi, ὅλη cum Hartungio et Heimsoethio, ego addidi ἔστεν' comp. Aesch. Pers. 511 ὡς στένειν πόλιν, 730 ἄστυ πᾶν κενανδρίαν στένει | 51, 4 πέτεται mutavi in πελάσει: cfr. Plat. conviv. 195 B ὅμοιον ὁμοίῳ ἀεὶ πελάζει et quae praecedunt | 52, 6 δέρκεται vitiosum, fort. δέξεται, cfr. Eurip. Heracl. 621; ac nescio an ἀενάοις scribendum sit pro ἀθανάτοις, cfr. Anth. Pal. IX 26, 8 | 57, 2 ὥστε scripsi pro ἐστί; illud cum ἴσα iungitur Eurip. Orest. 882, ὡς cum ἴσον Ion. 1363 | 58, 3 κεχρημένος invitus retinui; scribendum videtur βεβρεγμένος: cfr. Pind. Olymp. VII 34, XI 51 βρέχετο πολλᾷ νιφάδι | 61, 8 ἔγραφες vix integrum, suspicor γάρυες | 79, 6 χἄτερα· τάμὰ δ' ἐμά coniecit Meineke, cod. τἄλλα δ' ἐμά; fort. scrib. χἄτερ', ἔναλλα δ' ἐμά: cfr. Theocr. 1, 134; Anth. Pal. V 299, 9 | 93, 5 πρὸς δ' ἔτι λοιπόν retinui; conieci tamen ἔτ' ἀλιτρόν | 97, 2 σκυτάλαν meum est, libri λαλιάν, cfr. Festschr. p. 74, not. 2 | 100, 1 Κυνέγειρε τὸν ὡς mutavi in Κυνέγειρ' ἀτενῶς: conf. Pind. Pyth. II 77 ὀργαῖς ἀτενὲς ἀλωπέκων ἴκελοι, schol. ad h. l., Suid. s. v. ἀτενές | 123, 1 inserui ἄρ' post γῆρας metro postulante | 148, 1

ἀγνισθείς restitui pro ἁγνὸς εἰς: cfr. Soph. Ai. 655, non offendit hic accus. nulla praepositione iunctus cum ἔρχεσθαι.

Iambographi.

Archilochus. 20, 9 τοῖσι δ' ἥδιον δρίος e mea coniectura scripsi pro τ. δ' ἡδὺ ἦν ὄρος conl. Soph. Trach. 1011, Anth. P. VII 203, 1; v. Festschr. p. 74.

Simonides Amorginus. 38 fort. ἀκύμων (pro ἀπήμων), ut adiect. oppositum sit verbis βαρυκτύποισι κύμασιν φορουμένη (40); cfr. Eur. Iph. T. 1444, Aesch. Agam. 566 | 46 ἄρεστα τόφρα δ' ἐσθίει codd.; loci sententiam perspexit Bergk: *istam mulierem avidissime vesci, quolibet cibo contentam*; inde restitui ἡ δ' ἑφθά τ' ὀπτά τ' ἐσθίει, non ipsa verba poetae, sed apta, credo, ad sententiam; cfr. fragm. comic. (M) anon. 292 (4, 671): ὁ δ' οὔτ' ἄγαν ὀπτοῖσιν οὔθ' ἑφθοῖς ἄγαν — χαίρων, Philox. dithyrambogr. 2, 32, Mnesim. 3, 568 (27), Eur. Cycl. 358 | 94 φῦλα ταῦτα ego mutavi in φῦλ' ἀτηρά: cfr. Hippol. 630 ἀτηρὸν φυτόν (de muliere dictum), Androm. 353.

Babrius. 3 in epimyth. scripsi ἀπειλαῖς pro ἀπάταις (eodem sensu quo leg. Υ 83) ‖ 8 2 ἔνδον ego, cod. αὐτόν: cfr. Babr. 74, 4 ‖ 14 in affab. Boiss. inseruit δεῖν, fort. ἄνθρωπον depravatum est ex δεῖν θωπῶν, cfr. paraphr. Bodl. 61: ὅτι οὐ δεῖ τινα τοῖς τῶν κολάκων ἐπαίνοις κτλ. ‖ 15 12 ἤκαλλε scripsi, nunc Lachmanni coniecturam ἔκνυσσε receptam malim | 60 codicis scripturam retinui, cfr. Aristoph. Thesmoph. 468 et Eur. Cycl. 392 | 62 χειρώσεις (pro χαιρήσεις) petivi ex paraphr. Bodl. ὦ κάθαρμα, ἀλλ' οὐκέτι χειρώσῃ κτλ.; forma activa rarior est, non inaudita: cfr. Aristoph. Vesp. 443 | 65 fort. πτοίει, cfr. Plato Phaed. 68 C, Apoll. Rh. I 1232.

Poetae Melici.

Alcaeus. **10** 2 αὔτικα scripsi adcommodate ad verba superiora (v. 1) τί μένομεν; ‖ **16** αἶψά κ' ego inserui, clausulam dedi e coni. Meinekii.

Sappho. **1** 9 et 11 restituendae erant formae Aeolicae ὑπαζεύξαισα et μελαίναις | 11 πτέρυγας recepi ex Ursini emendatione; meum est πρόπαρ ὠράνω (pro πτέρ' ἀπ' ὠ.): cfr. Hes. Theog. 518, Eur. Phoen. 120. 827, Apoll. Rh. I 454; IV 1286 ‖ **2** 7 neglexi cum ceteris edit. ψίλωσιν Aeol., scribendum erat ὡς ‖ **3** 4 ἐπορεῦσα de meo addidi; omisi ἀργυρέαν, quod ut in hoc carmine olim fuerit, certe non locum habebat ante γᾶν.

Anacreon. **1** 5 codd. κορυφάς, ego restitui πτυχάς servato verborum ordine, cfr. Soph. Oed. R. 1026, Eur. Bacch. 62 ‖ **7** 1

in versu mutilo scripsi *μελέων λόγων θ'* pro *λόγων*. duce versu sequenti et conl. Alcm. 25; postmodum vidi iam Blassium idem fere proposuisse: *λόγων μελῶν τ'* ‖ **Anacreontea. 4** 2 debebam pro *πετᾶσαι* cum Barnesio *πέτασσαι* edere | 33 post *κοιμωμένη* posui *ῥ'* pro *δ'*, ne iusta apodosi enuntiatum careret; in praecedenti versu erat *κρέκοντα* recipiendum, etiam a Bergkio in IV edit. receptum ‖ **10** 8 *δ' ὁμιλία* ego emendavi, cod. *δὲ φιλία*; cfr. Soph. Ai. 872 ‖ **11** 4 sq. *παταχθεὶς τὰς χεῖρας*, verba corrupta; comparatis hisce quae ad eandem rem pertinent (Theocr. XIX 3 sq.): *ὁ δ' ἄλγεε καὶ χέρ' ἐφύση καὶ τὰν γᾶν ἐπάταξε καὶ ἅλατο*, suspiceris scribendum esse *πατάξας τὰν γαῖαν*, praeterea quaedam excidisse, cum etiam Anacreontei auctor de utraque re, et de manibus afflatis et de terra pulsata dixisse videatur.

Simonides Ceus. Fragm. 2 et 4 (epinicii partem in Protagora servatam et querelas Danaae) exhibui paucis exceptis sic conformata, qualia legebantur in III p. l. editione; nunc leguntur aliquantum mutata in IV ed.; etsi quae hic novata video, non omnia meliora videntur, tamen dolendum est ea evulgata nondum fuisse, cum Eclogarum Simonidea typis describebantur; velut recepissem, ut alia praetermittam, (**4** 9) scripturam *ἅλμαν δ' ὕπερθεν τεᾶν κομᾶν βαθεῖαν* (simul *ἀνέμων φθόγγον*), satis stabilitam in edit. novissima ‖ **3** 3 pro *οὐδέ* scripsi *εὖτε tamquam*, cfr. *T* 386.

Pindarus. 1 41 *ἁρπάσαι* mutavi in *ἁρπαγᾷ*: pendet *μεταβᾶσαι* a *φθέγξομαι*, erat igitur aut part. addenda cum Schmidio, aut prior inf. removendus | 118 *λοιπόν* ego, codd. *τοῦτον*; v. Pind. Nem. VII 67, fr. 133, 5 ‖ **2** 25 *περαίνειν* conieci comp. Pyth. X 28, Aristoph. Batr. 401 (an praestat *περᾶσαι*?) ‖ **3** 67 retinui lectionem traditam, sed suspicor *Ζεῦ τέλει', εἴη δέ*: cfr. Ol. 1, 115; Isthm. 5, 7 | 77 *δ' ἐνέπων* restitui pro *δ' ἐρέω τάν*; similiter Christ *δὲ κλέων* ‖ **4** 6 recepi coni. Kayseri, nescio tamen an *σαίνων* praeferendum sit ‖ **5** 50 *θᾶσσον* dubitanter scripsi pro *ποσσίν*: *θᾶσσον — ταχύ* (51) excipiunt se non secus ac *ταχέως — θᾶσσον* Pyth. IV 179. 181 ‖ **6** 36 *δεῖπνον* ego inserui post *πλόον*: cfr. *η* 49 *δήεις δὲ δ. β. δαίτην δαινυμένους*, *γ* 66, *Ψ* 201, Nem. I 22 | 59 *μάκρ' ἐν* meum est; sumpsi ex Pyth. IX 77 *βαιὰ δ' ἐν μακροῖσι ποικίλλειν*, cfr. etiam N. X 4, N. IV 33.

Scolia. 3, 4 recepi Hermanni emendationem, sed addita interp., ut *εὐφροσύναις* pro subst. esset | 6, 8 *Τυδεΐδην τέ φασι τὸν ἐσθλὸν Διομήδεα* codd.; nec credibile est pede auctiorem esse hunc v. quam qui in ceteris strophis eundem locum obtinent, nec *ἐσθλόν* pro insiticio habendum, sed *Διομήδεα* interpretamentum videtur vocis *Τυδεΐδην* idque clausulam pessumdedisse; hanc legentium causa supplere studui | 7, 1

ὡραῖον addidi ad redintegrandum versum: opponuntur πλόος ὡραῖος et ὁ παρεών, cfr. Hes. Oper. 630 αὐτὸς δ' ὡραῖον μίμνειν πλόον; olim conieci ἐκ γῆς ἀπ' ἀρχῆς | 11, 9 πάντες σέβοντι ego versui mutilo inserui.

Poetae Scaenici.

Aeschylus. Persae 76 πεζονόμον τ' ἔκ τε θ. scripsi pro πεζονόμοις ἔκ τε θ.: copiae terrestres (ποιμανόρ. πεζ.) navalesque, non duces hic recensentur; a Schützio in eandem sent. πεζονόμους restitutum est, sed geminatae particulae convenire videntur bipertitae copiarum enumerationi | 96 πήδημά ποτ': accus. pro genet. restitui cum Emperio et Hermanno, ποτ' de meo addidi | 97 ἄτας coniecit Hartungius | πάθος meum est, codd. πόλις, quod Oberdick in μόρον mutavit; cfr. Pers. 254. 292. 294. 436 | 189 παρών pro μαθών scripsi e mea coniectura Koechlyo olim probata | 207 sq. ῥόθῳ πτερῶν restitui pro δρόμῳ πτεροῖς, cfr. Opp. Hal. 5, 17: ἠνεμόεις πτερύγων ῥόθος; sed fort. praeferenda erat coni. Oberdickii περκνῷ τ' | 220 αἰτοῦ τάδε mendosa esse probavit Weil, non item emendationem suam | 223 τῶνδ' ὑπαὶ γῇ recepi, M τῶνδε γαίᾳ: exemplaria partim gen. γαίας partim dat. exhibent, ego praepositionem addidi conl. schol. M: τὰ δὲ κακὰ κατασχεθέντα ὑπὸ τῆς γῆς ἀφανισθῆναι τῷ σκότῳ; et invenitur ὑπαί apud Aesch. non tantum genetivo sed etiam dat. iunctum, cfr. Agam. 892. Atqui nunc arbitror lectionem cod. satis munitam loco Sophocleo, Trach. 978, quem Oberdick citavit | 239 δάοις scripsi (M αὐτ') servata lectione χερός, vulgo χερῶν vel χεροῖν edunt restituto pronomine | 250 πολύς ex versu sequenti huc illatum vidit Weil, ego correxi κλυτός | 289 εὔνιδας ἔκτισσαν scripsi Boeckhium secutus cum edit. plerisque; in str. (v. 283) cum Heimsoethio θεοὶ θέσαν substituere solent pro ἔθεσαν, ego hoc mutavi in ἔφθισαν (interpunctione post αἰαῖ cum Princio deleta), cfr. Eum. 172. 727 | 310 κυκώμενοι duxit Heimsoeth ex cod. Vindob., M νικώμενοι | 329 τοίων ταγούχων tentavi pro τοιῶνδ' ἀρχόντων conl. Eum. 296 | 345 sq. tribui Atossae cum Hermanno, sed interrogationis signo v. 346 posito | 391 φόβος mutavi in τάφος: nuntius Persas ante proelium commissum potest stuporis plenos, non pavoris fingere | 415 αὐτοὶ δ' codd., ego αὐτοί θ': incipit ab hoc v. apodosis bipertita αὐτοί θ' ὑφ' αὐτῶν παίοντ', ἔθραυον — Ἑλληνικαί τε νῆες πέριξ ἔθεινον | 450 ὅταν libri, ego ὅσοι | 452 pro στρατόν recipere debebam Wecklini emendationem ἄγραν | 532 post νῦν ego inserui πάνυ conl. Pers. 926 sq., Agam. 1456, Choeph. 861 ‖ **Septem adv. Thebas** 384 δ' ἄλω inferre ausus sum conl. Hesych. s. v. ἄλως et Sept.

489 | 440 ἀπειλεῖ mutavi in ἀπευκτά: verbum ex v. 426 huc inrepsit, expellens accusativum, qui deesse non potest; adiect. petivi ex Agam. 638 | 489 πολλήν non ferendum esse docuit Heimsoeth, qui λευκήν voluit: ego conieci κοίλην conl. v. 496 et Theocr. XXIV 24 | 492 ὤπασεν alienum a sententia et insolenter iunctum cum praep. πρός mutavi in ὤχμασεν, cfr. Prom. 5 | 520 pro interpret. τυχών restitui κυρῶν: cfr. 401 et Hesych. s. v. κύρει | 521 trimetro in stropha (481) servato versum edidi ex coniecturis Hermanni et Dind. | 560 fort. ἔξω δ' ἀλοῦσα | 576 cum Dind. recepi ὁμόσπορον, non item προσμολών recte refutatum a Weilio; ego scripsi προσθροῶν *alloquens, compellans,* cui part. apte iunguntur verba (578) τοὔνομ' ἐνδατούμενος: cfr. Prom. 593 sqq. πόθεν ἐμοῦ σὺ πατρὸς ὄνομ' ἀπύεις — τίς ὢν ὧδ' ἔτυμα προσθροεῖς; | 650 δοκεῖς me invito ex edit. Dind. in hanc transiit: recipiendum erat δοκεῖ | 678 κάκιστ' αὐδωμένῳ codd.; verbum sive active sive passive intellegitur parum convenit, conieci κάκιστα μωμένῳ conl. Choeph. 45. 441, Sept. 686 | 716 μαλθακήν meum est, codd. καὶ κακήν: firmiter abnuit Eteocles se virginum precibus vinci; *atqui,* inquiunt, *dis ipsis grata est victoria* μαλθακή, h. e. quae non vi aut armis reportatur, sed orando ac persuadendo impetratur, cfr. Agam. 951. 742 | 1009 pro πόλει scripsi πάλῃ: cfr. Choeph. 866 | 1029 θάψασ' vitiosum esse post θάψω (1028) intellexit Heimsoeth, ego reposui θρηνοῦσ' conl. Agam. 1541 | 1035 οὔτι scripsi pro οὐδέ, sed praestat fort. lacunam statuere cum Weilio | 1065 M τὰ πείθοιτο, ego correxi τάδ' ἕλοιτο *quis ausit haec praeoptare* (sc. vetante populo cum Antigona Polynici iusta facere)? cfr. Choeph. 933, Theocr. XI 49 ‖ **Agamemnon** 52 fort. ῥιπαῖσιν ἐρεσσόμενοι, cfr. Prom. 126 | 78 ego tentavi in loco varie tentato ἐν ἀχρείοις, cfr. Prom. 363; frequens est voc. de generibus aetatibusque hominum ad militiam sustinendam parum idoneis: Herod. I 191. 211 λειφθέντος δὲ τοῦ ἀχρηΐου | 90 τῶν τ' οὐρανίων non ferendum post ὑπάτων ego mutavi in τῶν τε προνάων conl. Paus. IX 10, 2: nam Thebis tantummodo deos προνάους fuisse non est consentaneum, atque βωμοὶ πρόναοι memorantur etiam Suppl. 494 | 99 σὺ γενοῦ ego restitui; codd. τὲ γ. | 103 recepi legentium causa Pauwii coniecturam quamvis incertam | 106 retinui μολπᾶν ἀλκάν, sed scripsi πειθοῖ duce schol. M: ὁ γὰρ σύμφυτός μοι αἰὼν — διὰ τὴν εἰς θεοὺς πειθὼ μολπήν μοι καὶ ἀλκὴν καταπνεῖ, ceterum locus nondum restitutus | 144 sq. emendavit Uhligius: deleto pronomine τούτων ascivit nomen στρουθῶν e clausula versus subsequentis, qui vocabulo φάσματα terminandus tres dactylos cum dipodia troch. catal. continet | 146 δή Ahrens pro δέ | 186 οὐκ ἔτλα ψέγειν e mea coniectura scripsi pro οὔ τινα ψέγων:

et pron. indefinit. offendit in designando Calchante et verbum requiritur (etiam ab aliis desideratum, velut ἐκαρτέρει proponitur pro Ἀχαιικῶν); ἔτλα restitui conl. Prom. 657 ἔτλην γεγωνεῖν, Hes. Op. 718 μηδὲ τέτλαθι ὀνειδίζειν | 197 ad numeros corrigendos Schütz coniecit Ἄργεος (l. Ἀργείων), ego ἀνέρων: habes epicam vocis formam etiam Suppl. 426 || **Eumenides** 312 M δ' οἰμεθ': vulgo editur ex Canteri coni. δ' ἡδόμεθ', ego scripsi δ' ἱέμεθ', cfr. Hes. Sc. 231. 251 | 352 et 366 secutus sum Rauchensteinium (zu den Eum. des Aesch. p. 25), nisi quod 352 cum Herm. ἀγέραστος intuli (sed sublata vocis explanatione ἄμοιρος) et 366 post Ζεὺς particulam δ' inserui | 373—380 strophae et antistrophae sedes cum Weyrauchio (progr. Vratisl. 1878 p. 11 sqq.) permutavi | 394 sq. nihil excidit ante γέρας, nam congruunt strophae et antistr. trimetri iambici 386 = 394 (λάχη θεῶν διχοστατοῦντ' ἀναλίῳ = γέρας παλαιὸν οὐδ' ἀτιμίας κυρῶ), nec debebat Herm. κυρῶ depravare in κύρω; immo inserendum est voc. versui 395, ut καίπερ ὑπὸ χθόνα conveniant cum verbis λάμπᾳ δυσοδοπαίπαλα, et quoniam duo dactyli requiri videntur pro δυσοδ. (cfr. Weilii adnot.), post καίπερ ad numeros redintegrandos trochaeum supplevi: καίπερ ν έ ρ θ ε ν ὑπὸ χθόνα, cfr. Prom. 152.

Aristophanes. Equites 32 φῄς inseruit Kock; sed excidit fort. imperat. φράζ' post βρέτας: cfr. Plut. 401; Vesp. 1210 | 210 oraculi verba (201): αἴκα μὴ πωλεῖν ἀ λ λ ᾶ ν τ α ς μᾶλλον ἔλωνται non poterant a Dem. explicari hisce: αἴκε μὴ θαλφθῇ λ ό γ ο ι ς; emendavi κόλοις: cfr. 445, Hesych. κόλον· δηλοῖ δὲ καὶ τὸ ἔντερον, Suidas s. v. ἀλλᾶς | 589 recipienda erat emendatio Wilamowitzii Χαρίτων (Herm. XIV 184) | 821 πάνυ (ante παῦ') ego addidi || **Nubes** 179 pro θοἰμάτιον dubitanter scripsi ἁρμαλιάν: cfr. Hes. Op. 560. 767, Theocr. XVI 35 | 1349 δῆλόν γε τὸ (vel δῆλον τὸ) λῆμ' ἐστὶ τἀνθρώπου codd.; verba transponendo et corrigendo varie temptavere; ego restitui δῆλόν γ' ὅτι λῆμ' ἐστὶ πανοῦργον, cfr. Ran. 1015 | 1365 Schützium secutus versum, qui in codd. post 1366 legitur, ante hunc v. collocavi | 1418 recepi Bergkii coniecturam; sed videtur sic legendum esse: εἰκὸς δὲ μᾶλλόν πως τεκόντας ἢ τέκν' ἐστὶ κλάειν || **Ranae** 944 debebam cum Herwerdeno et Vels. clausulam versus Dionyso tribuere | 957 fort. φρονεῖν, τεχνάζειν: cfr. 962 | 994 δρόμον ἀν' εὐθὺς ego supplevi verbis q. s. ἐκτὸς τῶν ἐλαῶν ductus | 1011 recipienda erat coni. Velseni μοχθηροὺς τουσδ' | 1028 codd. ἡνίκ' ἤκουσα περὶ Δαρείου τεθνεῶτος, edidi ἡνίκα φάσμ' ἐπέρα Δ. τοῦ τεθνεῶτος: φάσμ' excogitavit Dind., de meo addidi ἐπέρα (D. ἐφάνη), cfr. Av. 1195 | 1132 transposuit Bergkius, quem secutus sum, nisi quod v. totum Aeschylo tribui.

Menandri *γνῶμαι μονόστιχοι* 7 *φρενῶν* ego restitui, legebatur *βροτῶν*, v. Festschr. p. 74 not. 1 | 13 *πέλας* scripsi pro *πολλῶν* v. l. l. | 35 (Mein. Men. monost. 255) codd. *θεοῦ*, ego mutavi in *θεοῖς* | 39 (Mein. 281) *κἂν* — *ἰσχύοι* edidi pro *γὰρ* — *ἰσχύει*.

Theocriti idyllia.

1 20 *γύναι* conieci, ut partic. *γέ τοι* hic non ferendae removerentur, conl. III 50, XV 12, XXIV 88 (Aristoph. Lys. 340) ‖ **6** 30 *μὴ διπλοῦν* meum est: *noli*, inquit, *duplicare*, *duplo plus saponis quam opus est afferre* | 50 *ἀγυρταί* scripsi legentium causa: nam verbum genuinum vix poterit indagari | 101 *χρυσῷ στίλβοισ'* ex mea coniectura: cfr. Aristoph. Av. 697 | 127 *ἄλλα* mendosum esse vidit Ahrens, sed coniectura eius *ἁμά* mendum non tollitur: nam laudes, quibus Samius et Milesia lanae praestantiam efferunt, continentur non hoc versu, sed verbis *μαλακώτεροι ὕπνω*; ego tentavi *ἁβρά* (an praestat *οὖλα*? cfr. XXIV 25). Tulerunt adhuc editores initium seq. v., non minus corruptum: nec enim de duplici lectulo nec de eiusdem partibus duabus (cfr. interpret. Ameisii in edit. Didot.) agitur; ex iis quae continuo narrantur maximeque ex v. 131 *Κύπρις ἔχοισα τὸν αὐτᾶς χαιρέτω ἄνδρα* apparet corrigendum esse: *τὸν μὲν* (sc. *Ἄδωνιν*) *Κύπρις ἔχει, τὰν δ'* (sc. *Ἀφροδίταν*) *ὁ ῥοδόπαχυς Ἄδ.* | 142 non eiciendus est versus, sed pro *Πελοπηιάδαι* scribendum *Περσηιάδαι*, cui apte subiunguntur *Ἄργεος ἄκρα*, cfr. Isocr. 119 C ‖ **7** 16 *εἶκον* ego conieci (codd. *οἶκον*): *cedebant*, h. e. *admittebant*, *aditum praebebant*, cfr. Thucyd. IV 36 *κατὰ τὸ ἀεὶ παρεῖκον τοῦ κρημνώδους τῆς νήσου προβαίνων*, Plut. Cam. 27 *χωρίοις προσιεμένοις καὶ παρείκουσιν*, Apoll. Rh. IV 41 | 71 *πάντ'* ad corrigendos numeros scripsi pro *μάντιν*.

Index Poetarum et Carminum.

Addenda et Corrigenda.

Spiritus et accentus notas, quae ab initio maxime versuum decidere solent, redintegres scribendo p. 18 v. 497 Ἑρμῇ; p. 48 v. 52 ἡμίθεοι; p. 102 ep. 3, 1 Ἐξ; p. 107 ep. 27, 1 Ἑλλάνων; p. 113 ep. 58, 1 Ὠγρευτής; p. 151 B. 1, 1 Ἄνθρωπος; p. 153 B. 3, 1 Ἄγροικος; p. 184 n. 6, 1 Ἡ; p. 188 fr. 2, 1 Ἄνδρ'; p. 218 Sc. 5, 1 Ὑγιαίνειν; p. 353 v. 19 Ὦ. Praeterea isdem signis reponendis corrige p. 5 v. 100 ἄνακτος; p. 32 v. 19 Ὑδρομεδούσῃ; p. 37 v. 144 λιγὺς; p. 45 v. 42 αἰπὺν; p. 84 n. 15, 1 ὀδόντων; p. 86 v. 11 τοὺς; p. 88 v. 19 μετὰ; p. 101, 11 ἔμμεναι; p. 185 n. 9, 22 ὑγρὸν; p. 277 v. 60 τοὺς; p. 280 v. 155 σὺ; p. 321 v. 882 πρὸς; p. 335 v. 1205 χρὴ; p. 361 v. 94 μὴ.

Asterisci appingendi sunt p. 7 v. 167 ab initio, p. 12 v. 313 ante ἐπέραινον, p. 15 v. 410 et 412 ante κέχυντο et post ῥεῖα, p. 31 v. 33 ante θάλπεν, p. 33 v. 48 voci ἐρέω, p. 148 v. 46 ab init., p. 190 fr. 4, 6 post γαλαθηνῷ, p. 233 v. 283 ante ἔφθισαν.

Restant quae corrigantur haec: p. 35 v. 88 lege κατέτριζε. — p. 39 v. 225 restitue ἐπιδών. — p. 52 v. 50 divide ἀεσίφρονα θυμόν. — p. 58 v. 99 corrige οἵ. — p. 69 l. 3 lege *ineunte* pro *medio fere*. — p. 87 l. 1 insere virgulam ante *rerum*. — p. 95 v. 212 legendum γάρ τοι, p. 100 n. 2, 5 οὔτ' ἄρ. — p. 103 ep. 5, 5 scribe εἰσάγετο. — p. 113 l. 7. 14 corrige *Ptolomaeo*. — p. 115 ep. 65, 3 scribe *καὶ. — p. 119 ep. 80, 2 lege αὐτονόμους pro ὑλονόμους. — p. 127 ep. 101, 6 corr. γλώσσῃ. — p. 131 ep. 177, 2 lege ὡς δὲ. — p. 154 B. 5, 6 legendum καμοῦσα. — p. 157 B. 11, 6 scribe τῶν τότ' pro τῷ τῶν. — ibid. 10 insere comma post αὐτήν. — p. 165 B. 19, 6 lege ἐλαφρὴν. — p. 172

l. 9 ab ima scribe *Rhodopim*. — p. 174 S. 2, 4 post ὑπακούει tolle interpunctionem. — p. 177 fr. 15 quantitatum signa haec: ⏓ – – ⏖ – ⏖ – ⏖ – – superscribenda sunt. — p. 184 n. 7, 3 restitue ἆ βάρβ. — p. 202 v. 45 scribe οὐ μάν. — p. 211 v. 39 itemque in ind. p. 378 lege βασίλεα pro βασιλέα. — p. 215 v. 42 post πάτερ commate distingue. — p. 218 l. 7. 13 a summa et p. 219 l. 8 ab ima scribe Σκολιὸν. — p. 221 c. p. 5, 2 corr. ὤρας. — p. 224 l. 1 lege *perhibetur* pro *est*. — p. 231 v. 230 scribe κεῖνα δ'. — p. 261 v. 79 legendum τί ϑ' ὑπέργηρως; φυλλ. — p. 266 v. 179 corr. ἀνϑ'. — p. 273 v. 387 loco asterisci insere † post λάμπᾳ. — p. 303 in inscript. muta Ἱππῆς in Νεφέλαι. — p. 353 v. 14 scribendum αὐτῶ ἀπ'. — p. 365 v. 51 corrige κοῖτον. — p. 412 l. 3 scribe στομφάζειν.

Poetae Epici.

I. Hymni Homerici.

Hymnos qui Homeri nomine feruntur (numero triginta quattuor) maximam partem composuisse videntur rhapsodi eo consilio, ut antequam ad carmina recitanda aggrederentur prooemiis deorum laudes praedicarent, quorum festis diebus musica certamina instituebantur. Quo in numero habendi non sunt quinque certe hymni priores, ut qui tam ambitu quam argumenti genere ad rhapsodias ipsas proxime accedant. Quorum primum, qui est in Apollinem Delium, vel Thucydides (cf. Thuc. III 104) ab Homero profectum esse censuit; praeter hunc maiores hymni Homerici exstant quattuor: in Apollinem Pythium, Mercurium, Venerem, Cererem.

1. [h. 3.]

ΕΙΣ ΕΡΜΗΝ.

Ἑρμῆν ὕμνει, Μοῦσα, Διὸς καὶ Μαιάδος υἱόν,
Κυλλήνης μεδέοντα καὶ Ἀρκαδίης πολυμήλου,
ἄγγελον ἀθανάτων ἐριούνιον, ὃν τέκε Μαῖα,
νύμφη ἐϋπλόκαμος, Διὸς ἐν φιλότητι μιγεῖσα,
αἰδοίη· μακάρων δὲ θεῶν ἠλεύαθ' ὅμιλον,
ἄντρον ἔσω ναίουσα παλίσκιον, ἔνθα Κρονίων
νύμφῃ ἐϋπλοκάμῳ μισγέσκετο νυκτὸς ἀμολγῷ,
ὄφρα κατὰ γλυκὺς ὕπνος ἔχοι λευκώλενον Ἥρην,
λήθων ἀθανάτους τε θεοὺς θνητούς τ' ἀνθρώπους.

ἀλλ' ὅτε δὴ μεγάλοιο Διὸς νόος ἐξετελεῖτο,
τῇ δ' ἤδη δέκατος μεὶς οὐρανῷ ἐστήρικτο,
[ἔς τε φόως ἄγαγεν, ἀρίσημά τε ἔργα τέτυκτο·]
καὶ τότ' ἐγείνατο παῖδα πολύτροπον, αἱμυλομήτην,
ληϊστῆρ', ἐλατῆρα βοῶν, ἡγήτορ' ὀνείρων,
νυκτὸς ὀπωπητῆρα, πυληδόκον, ὃς τάχ' ἔμελλεν
ἀμφανέειν κλυτὰ ἔργα μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν·
[ἠῷος γεγονὼς μέσῳ ἤματι ἐγκιθάριζεν,
ἑσπέριος βοῦς κλέψεν ἑκηβόλου Ἀπόλλωνος,
τετράδι τῇ προτέρῃ, τῇ μιν τέκε πότνια Μαῖα.]
ὃς καί, ἐπειδὴ μητρὸς ἀπ' ἀθανάτων θόρε γυίων,
οὐκέτι δηρὸν ἔκειτο μένων ἱερῷ ἐνὶ λίκνῳ,
ἀλλ' ὅ γ' ἀναΐξας ζήτει βόας Ἀπόλλωνος,
οὐδὸν ὑπερβαίνων ὑψηρεφέος ἄντροιο.
ἔνθα χέλυν εὑρὼν ἐκτήσατο μυρίον ὄλβον·
[Ἑρμῆς τοι πρώτιστα χέλυν τεκτήνατ' ἀοιδόν·]
ἥ ῥά οἱ ἀντεβόλησεν ἐπ' αὐλείῃσι θύρῃσι,
βοσκομένη προπάροιθε δόμων ἐριθηλέα ποίην,
σαῦλα ποσὶν βαίνουσα· Διὸς δ' ἐριούνιος υἱός
ἀθρήσας ἐγέλασσε καὶ αὐτίκα μῦθον ἔειπε·
Σύμβολον ἤδη μοι μέγ' ὀνήσιμον· οὐκ ὀνοτάζω.
χαῖρε, φυὴν ἐρόεσσα, χοροίτυπε, δαιτὸς ἑταίρη,
ἀσπασίη προφανεῖσα· πόθεν τόδε, καλὸν ἄθυρμα,
αἰόλον ὄστρακον, ἐσσί, χέλυς ὄρεσι ζώουσα;
ἀλλ' οἴσω σ' εἰς δῶμα λαβών· ὄφελός τί μοι ἔσσῃ,
οὐδ' ἀποτιμήσω· σὺ δέ με πρώτιστον ὀνήσεις.
[οἴκοι βέλτερον εἶναι, ἐπεὶ βλαβερὸν τὸ θύρηφιν.]
ἦ γὰρ ἐπηλυσίης πολυπήμονος ἔσσεαι ἔχμα
ζώουσ'· ἢν δὲ θάνῃς, τότε κεν μάλα καλὸν ἀείδοις.
Ὣς ἄρ' ἔφη, καὶ χερσὶν ἅμ' ἀμφοτέρῃσιν ἀείρας,

ἂψ εἴσω κίε δῶμα φέρων ἐρατεινὸν ἄθυρμα.
ἔνθ' ἀναπιλήσας γλυφάνῳ πολιοῖο σιδήρου
αἰῶν' ἐξετόρησεν ὀρεσκῴοιο χελώνης.
ὡς δ' ὁπότ' ὠκὺ νόημα διὰ στέρνοιο περήσῃ
ἀνέρος, ὅν τε θαμειαὶ ἐπιστρωφῶσι μέριμναι,
αἵ δέ τε δινηθῶσιν ἀπ' ὀφθαλμῶν ἀμαρυγαί,
ὣς ἅμ' ἔπος τε καὶ ἔργον ἐμήδετο κύδιμος Ἑρμῆς.
πῆξε δ' ἄρ' ἐν μέτροισι ταμὼν δόνακας καλάμοιο,
πειρήνας διὰ νῶτα λιθορρίνοιο χελώνης.
ἀμφὶ δὲ δέρμα τάνυσσε βοὸς πραπίδεσσιν ἑῇσι,
καὶ πήχεις ἐνέθηκ', ἐπὶ δὲ ζυγὸν ἤραρεν ἀμφοῖν,
ἑπτὰ δὲ συμφώνους ὀΐων ἐτανύσσατο χορδάς.
αὐτὰρ ἐπειδὴ τεῦξε χεροῖν ἐρατεινὸν ἄθυρμα,
πλήκτρῳ ἐπειρήτιζε κατὰ μέρος· ἡ δ' ὑπὸ χειρός
σμερδαλέον κονάβησε· θεὸς δ' ὑπὸ καλὸν ἄειδεν,
ἐξ αὐτοσχεδίης πειρώμενος, ἠΰτε κοῦροι
ἡβηταὶ θαλίῃσι παραίβολα κερτομέουσιν,
ἀμφὶ Δία Κρονίδην καὶ Μαιάδα καλλιπέδιλον,
ὡς πάρος ὠρίζεσκον ἑταιρείῃ φιλότητι,
ἥν τ' αὐτοῦ γενεὴν ὀνομάκλυτον ἐξονομάζων,
ἀμφιπόλους τε γέραιρε καὶ ἀγλαὰ δώματα νύμφης
καὶ τρίποδας κατὰ οἶκον ἐπηετανούς τε λέβητας.
καὶ τὰ μὲν οὖν ἤειδε, τὰ δὲ φρεσὶν ἄλλα μενοίνα.
καὶ τὴν μὲν κατέθηκε φέρων ἱερῷ ἐνὶ λίκνῳ,
φόρμιγγα γλαφυρήν· ὁ δ' ἄρα κρειῶν ἐρατίζων
ἆλτο κατὰ σκοπιὴν εὐώδεος ἐκ μεγάροιο,
ὁρμαίνων δόλον αἰπὺν ἐνὶ φρεσίν, οἷά τε φῶτες
φηλῆται διέπουσι μελαίνης νυκτὸς ἐν ὥρῃ.
Ἠέλιος μὲν ἔδυνε κατὰ χθονὸς Ὠκεανόνδε
αὐτοῖσίν θ' ἵπποισι καὶ ἅρμασιν· αὐτὰρ ἄρ' Ἑρμῆς

Πιερίης ἀφίκανε θέων ὄρεα σκιόεντα,
ἔνθα θεῶν μακάρων βόες ἄμβροτοι αὖλιν ἔχεσκον,
βοσκόμεναι λειμῶνας ἀκηρασίους ἐρατεινούς.
τῶν τότε Μαιάδος υἱός, ἐΰσκοπος Ἀργειφόντης,
πεντήκοντ' ἀγέλης ἀπετάμνετο βοῦς ἐριμύκους.
πλανοδίας δ' ἤλαυνε διὰ ψαμαθώδεα χῶρον,
ἴχνι' ἀποστρέψας· δολίης δ' οὐ λήθετο τέχνης·
[ἀντία ποιήσας ὁπλάς, τὰς πρόσθεν ὄπισθεν,
τὰς δ' ὄπιθεν πρόσθεν· κατὰ δ' ἔμπαλιν αὐτὸς ἔβαινε.
σάνδαλα δ' αὐτίκ' ἔριψεν ἐπὶ ψαμάθοις ἁλίῃσιν.]
ἄφραστ' ἠδ' ἀνόητα διέπλεκε θαυματὰ ἔργα,
συμμίσγων μυρίκας καὶ μυρσινοειδέας ὄζους.
τῶν τότε συνδήσας νεοθηλέος ἄγκαλον ὕλης,
ἀβλαβέως ὑπὸ ποσσὶν ἐδήσατο σάνδαλα κοῦφα
αὐτοῖσιν πετάλοισι, [τὰ κύδιμος Ἀργειφόντης
ἔσπασε Πιερίηθεν,] ὁδοιπορίην ἀλεείνων,
οἷά τ' ἐπειγόμενος δολιχὴν ὁδόν, * εὐτράπελος παῖς.
τὸν δὲ γέρων ἐνόησε δέμων ἀνθοῦσαν ἀλωήν,
ἱέμενον πεδίονδε δι' Ὀγχηστὸν λεχεποίην·
τὸν πρότερος προσέφη Μαίης ἐρικυδέος υἱός·
Ὦ γέρον, ὅς τε φυτὰ σκάπτεις ἐπικαμπύλος ὤμους,
ἦ πολυοινήσεις, εὖτ' ἂν τάδε πάντα φέρῃσι.
καί τε ἰδὼν μύων εἶναι καὶ κωφὸς ἀκούσας
καὶ σιγᾶν, ὅτε μή τι καταβλάπτῃ τὸ σὸν αὐτοῦ.
Τόσσον φὰς συνέσευε βοῶν ἴφθιμα κάρηνα.
πολλὰ δ' ὄρη σκιόεντα καὶ αὐλῶνας κελαδεινοὺς
καὶ πεδί' ἀνθεμόεντα διήλασε κύδιμος Ἑρμῆς.
ὀρφναίη δ' ἐπίκουρος ἐπαύετο δαιμονίη νύξ,
ἡ πλείων, τάχα δ' ὄρθρος ἐγίγνετο δημιοεργός·
ἡ δὲ νέον σκοπιὴν προσεβήσατο δῖα Σελήνη,

Πάλλαντος θυγάτηρ † Μεγαμηδείδαο ανακτος·
τῆμος ἐπ' Ἀλφειὸν ποταμὸν Διὸς ἄλκιμος υἱός
Φοίβου Ἀπόλλωνος βοῦς ἤλασεν εὐρυμετώπους.
ἀκμῆτες δ' ἵκανον ἐπ' αὔλιον ὑψιμέλαθρον
καὶ ληνοὺς προπάροιθεν ἀριπρεπέος λειμῶνος.
ἔνθ' ἐπεὶ εὖ βοτάνης ἐπεφόρβει βοῦς ἐριμύκους,
καὶ τὰς μὲν συνέλασσεν ἐς αὔλιον ἀρδευθείσας,
λωτὸν ἐρεπτομένας ἠδ' ἐρσήεντα κύπειρον·
σὺν δ' ἐφόρει ξύλα πολλά, πυρὸς δ' ἐπεμαίετο τέχνην·
δάφνης ἀγλαὸν ὄζον ἑλὼν ἐπέλεψε σιδήρῳ
ἄρμενον ἐν παλάμῃς· ἄμπνυτο δὲ θερμὸς ἀϋτμή·
[Ἑρμῆς τοι πρώτιστα πυρήϊα πῦρ τ' ἀνέδωκε.]
πολλὰ δὲ κάγκανα κᾶλα κατουδαίῳ ἐνὶ βόθρῳ
οὖλα λαβὼν ἐπέθηκεν ἐπηετανά· λάμπετο δὲ φλόξ
τηλόσε φῦσαν ἱεῖσα πυρὸς μέγα δαιομένοιο.
ὄφρα δὲ πῦρ ἀνέκαιε βίη κλυτοῦ Ἡφαίστοιο,
τόφρα δ' ἐριβρύχους ἕλικας βοῦς εἷλκε θύραζε
δοιὰς ἄγχι πυρός, δύναμις δέ οἱ ἕσπετο πολλή·
ἀμφοτέρας δ' ἐπὶ νῶτα χαμαὶ βάλε φυσιοώσας·
† ἐγκλίνων δ' ἐκύλινδε, δι' αἰῶνάς τε τορήσας
ἔργῳ ἔργον ὄπαζε, ταμὼν κρέα πίονα δημῷ·
ὤπτα δ' ἀμφ' ὀβελοῖσι πεπαρμένα δουρατέοισι
σάρκας ὁμοῦ καὶ νῶτα γεράσμια καὶ μέλαν αἷμα
ἐργμένον ἐν χολάδεσσι· τὰ δ' αὐτοῦ κεῖτ' ἐπὶ χώρης.
ῥινοὺς δ' ἐξετάνυσσε καταστυφέλῳ ἐπὶ πέτρῃ,
† ὡς ἔτι νῦν τὰ μέταξε πολυχρόνιοι πεφύασι,
δηρὸν δὴ μετὰ ταῦτα καὶ ἄκριτον. αὐτὰρ ἔπειτα
Ἑρμῆς χαρμόφρων εἰρύσατο πίονα ἔργα
λείῳ ἐπὶ πλαταμῶνι καὶ ἔσχισε δώδεκα μοίρας
κληροπαλεῖς, τέλεον δὲ γέρας προσέθηκεν ἑκάστῃ.

ἔνθ' ὁσίης κρεάων ἠράσσατο κύδιμος Ἑρμῆς·
ὀδμὴ γάρ μιν ἔτειρε καὶ ἀθάνατόν περ ἐόντα
ἡδεῖ'· ἀλλ' οὐδ' ὥς οἱ ἐπείθετο θυμὸς ἀγήνωρ,
καί τε μάλ' ἱμείροντι, περᾶν ἱερῆς κατὰ δειρῆς.
ἀλλὰ τὰ μὲν κατέθηκεν ἐς αὔλιον ὑψιμέλαθρον,
δημὸν καὶ κρέα πολλά, μετήορα δ' αἶψ' ἀνάειρε,
σῆμα νέης φωρῆς· ἐπὶ δὲ ξύλα κάγκαν' ἀγείρας
οὐλόποδ', οὐλοκάρηνα πυρὸς κατεδάμνατ' ἀϋτμῇ.
αὐτὰρ ἐπεί τοι πάντα κατὰ χρέος ἤνυσε δαίμων,
σάνδαλα μὲν προέηκεν ἐς Ἀλφειὸν βαθυδίνην·
ἀνθρακιὴν δ' ἐμάρανε, κόνιν δ' ἀμάθυνε μέλαιναν
πάντεχνος· καλὸν δὲ φόως ἐπέλαμπε Σελήνης.
Κυλλήνης δ' αἶψ' αὖτις ἀφίκετο δῖα κάρηνα
ὄρθριος, οὐδέ τίς οἱ δολιχῆς ὁδοῦ ἀντεβόλησεν
οὔτε θεῶν μακάρων οὔτε θνητῶν ἀνθρώπων,
[οὐδὲ κύνες λελάκοντο· Διὸς δ' ἐριούνιος Ἑρμῆς
δοχμωθεὶς μεγάροιο διὰ κλήϊθρον ἔδυνεν,
αὔρῃ ὀπωρινῇ ἐναλίγκιος, ἠΰτ' ὁμίχλη.]
ἰθύσας δ' ἄντρου ἐξίκετο πίονα νηόν,
ἦκα ποσὶ προβιβῶν· οὐ γὰρ κτύπεν, ὥσπερ ἐπ' οὔδει.
ἐσσυμένως δ' ἄρα λίκνον ἐπῴχετο κύδιμος Ἑρμῆς·
σπάργανα δ' ἀμφ' ὤμοις εἰλυμένος, ἠΰτε τέκνον
νήπιον, ἐν παλάμῃσι * περ' ἰγνύσι λαίφεα σύρων,
κεῖτο, χέλυν ἐρατὴν ἐπ' ἀριστερὰ χειρὸς ἐέργων.
μητέρα δ' οὐκ ἄρ' ἔληθε θεὰν θεός, εἶπέ τε μῦθον·
Τίπτε σύ, ποικιλομῆτα, πόθεν τόδε νυκτὸς ἐν ὥρῃ
ἔρχῃ, ἀναιδείην ἐπιειμένε; νῦν σε μάλ' οἴω
ἢ τάχ' ἀμήχανα δεσμὰ περὶ πλευρῇσιν ἔχοντα
Λητοΐδου ὑπὸ χερσὶ διὲκ προθύροιο περήσειν,
* ἢ σὲ λαθόντα μεταξὺ κατ' ἄγκεα φηλητεύσειν.

ἔρρε, τάλαν· μεγάλην σε πατὴρ ἐφύτευσε μέριμναν
θνητοῖς ἀνθρώποισι καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσι.
Τὴν δ' Ἑρμῆς μύθοισιν ἀμείβετο κερδαλέοισι·
Μῆτερ ἐμή, τί με ταῦτα δεδίσκεαι, ἠΰτε τέκνον
νήπιον, ὃς μάλα παῦρα μετὰ φρεσὶν αἴσυλα οἶδε,
ταρβαλέον, καὶ μητρὸς ὑπαιδείδοικεν ἐνιπάς;
αὐτὰρ ἐγὼ τέχνης ἐπιβήσομαι, ἥ τις ἀρίστη,
κηδεύων ἐμὲ καὶ σὲ διαμπερές· οὐδὲ θεοῖσι
νῶϊ μετ' ἀθανάτοισιν ἀδώρητοι καὶ ἄλιστοι,
αὐτοῦ τῇδε μένοντες ἀνεξόμεθ', ὡς σὺ κελεύεις.
βέλτερον ἤματα πάντα μετ' ἀθανάτοις ὀαρίζειν,
πλούσιον, ἀφνειόν, πολυλήϊον, ἢ κατὰ δῶμα
ἄντρῳ ἐν ἠερόεντι θαασσέμεν· ἀμφὶ δὲ τιμῆ,
κἀγὼ τῆς ὁσίης ἐπιβήσομαι, ἧς περ Ἀπόλλων.
εἰ δέ κε μὴ δώησι πατὴρ ἐμός, ἤτοι ἔγωγε
πειρήσω, δύναμαι, φηλητέων ὄρχαμος εἶναι.
εἰ δέ μ' ἐρευνήσει Λητοῦς ἐρικυδέος υἱός,
ἄλλο τί οἱ καὶ μεῖζον ὀΐομαι ἀντιβολήσειν.
εἶμι γὰρ ἐς Πυθῶνα, μέγαν δόμον ἀντιτορήσων·
ἔνθεν ἅλις τρίποδας περικαλλέας ἠδὲ λέβητας
πορθήσω καὶ χρυσὸν ἅλις τ' αἴθωνα σίδηρον
καὶ πολλὴν ἐσθῆτα· σὺ δ' ὄψεαι, αἴ κ' ἐθέλησθα.
Ὣς οἱ μέν ῥ' ἐπέεσσι πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον,
υἱός τ' αἰγιόχοιο Διὸς καὶ πότνια Μαῖα.
Ἠὼς δ' ἠριγένεια φόως θνητοῖσι φέρουσα
ὤρνυτ' ἀπ' Ὠκεανοῖο βαθυρρόου· αὐτὰρ Ἀπόλλων
Ὀγχηστόνδ' ἀφίκανε κιών, πολυήρατον ἄλσος
ἁγνὸν ἐρισφαράγου Γαιηόχου· ἔνθα γέροντα
* ὀκλαδὸν εὗρε νέμοντα παρὲξ ὁδοῦ ἕρκος ἀλωῆς·
τὸν πρότερος προσέφη Λητοῦς ἐρικυδέος υἱός·

Ὦ γέρον, Ὀγχηστοῖο βατοδρόπε ποιήεντος,
βοῦς ἀπὸ Πιερίης διζήμενος ἐνθάδ' ἱκάνω,
πάσας θηλείας, πάσας κεράεσσιν ἑλικτάς,
ἐξ ἀγέλης· ὁ δὲ ταῦρος ἐβόσκετο μοῦνος ἀπ' ἄλλων
κυάνεος· χαροποὶ δὲ κύνες κατόπισθεν ἕποντο
τέσσαρες, ἠΰτε φῶτες, ὁμόφρονες· οἱ μὲν ἔλειφθεν,
[οἵ τε κύνες ὅ τε ταῦρος· ὃ δὴ περὶ θαῦμα τέτυκται·]
ταὶ δ' ἔβαν ἠελίοιο νέον καταδυομένοιο
ἐκ μαλακοῦ λειμῶνος, ἀπὸ γλυκεροῖο νομοῖο.
ταῦτά μοι εἰπέ, γεραιὲ παλαιγενές, εἴ που ὄπωπας
ἀνέρα ταῖσδ' ἐπὶ βουσὶ διαπρήσσοντα κέλευθον.
Τὸν δ' ὁ γέρων μύθοισιν ἀμειβόμενος προσέειπεν·
Ὦ φίλος, ἀργαλέον μέν, ὅσ' ὀφθαλμοῖσιν ἴδοιτο,
πάντα λέγειν· πολλοὶ γὰρ ὁδὸν πρήσσουσιν ὁδῖται,
τῶν οἱ μὲν κακὰ πολλὰ μεμαότες, οἱ δὲ μάλ' ἐσθλά
φοιτῶσιν· χαλεπὸν δὲ δαήμεναί ἐστιν ἕκαστον.
αὐτὰρ ἐγὼ πρόπαν ἦμαρ ἐς ἠέλιον καταδύντα
ἔσκαπτον περὶ γουνὸν ἀλωῆς οἰνοπέδοιο·
παῖδα δ' ἔδοξα, φέριστε, σαφὲς δ' οὐκ οἶδα, νοῆσαι,
ὅς τις ὁ παῖς ἅμα βουσὶν ἐϋκραίρῃσιν ὀπήδει
νήπιος· εἶχε δὲ ῥάβδον, ἐπιστροφάδην δ' ἐβάδιζεν.
ἐξοπίσω δ' ἀνέεργε, κάρη δ' ἔχον ἀντίον αὐτῷ.
Φῆ ῥ' ὁ γέρων· ὁ δὲ θᾶσσον ὁδὸν κίε Φοῖβος Ἀπόλλων·
οἰωνὸν δ' ἐνόει τανυσίπτερον, αὐτίκα δ' ἔγνω
φηλήτην γεγαῶτα Διὸς παῖδα Κρονίωνος.
ἐσσυμένως δ' ἤϊξεν ἄναξ Διὸς υἱὸς Ἀπόλλων
ἐς Πύλον ἠγαθέην διζήμενος εἰλίποδας βοῦς,
πορφυρέῃ νεφέλῃ κεκαλυμμένος εὐρέας ὤμους·
ἴχνιά τ' εἰσενόησεν Ἑκηβόλος εἰπέ τε μῦθον·
Ὦ πόποι, ἦ μέγα θαῦμα τόδ' ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶμαι·

ἴχνια μὲν τάδε γ' ἐστὶ βοῶν ὀρθοκραιράων,
ἀλλὰ πάλιν τέτραπται ἐς ἀσφοδελὸν λειμῶνα·
βήματα δ' οὔτ' ἀνδρὸς τάδε γίνεται οὔτε γυναικός
οὔτε λύκων πολιῶν οὔτ' ἄρκτων οὔτε λεόντων,
οὔτε τι κενταύρου λασιαύχενός ἐστιν ὁμοῖα,
ὅς τις τοῖα πέλωρα βιβᾷ ποσὶ καρπαλίμοισιν,
αἰνὰ μὲν ἔνθεν ὁδοῖο, τὰ δ' αἰνότερ' ἔνθεν ὁδοῖο.
Ὣς εἰπὼν ἤϊξεν ἄναξ Διὸς υἱὸς Ἀπόλλων·
Κυλλήνης δ' ἀφίκανεν ὄρος καταειμένον ὕλῃ,
πέτρης εἰς κευθμῶνα βαθύσκιον, ἔνθα τε νύμφη
ἀμβροσίη ἐλόχευσε Διὸς παῖδα Κρονίωνος.
ὀδμὴ δ' ἱμερόεσσα δι' οὔρεος ἠγαθέοιο
κίδνατο, πολλὰ δὲ μῆλα ταναύποδα βόσκετο ποίην.
ἔνθα τότε σπεύδων κατεβήσατο λάϊνον οὐδόν
ἄντρον ἐς ἠερόεν ἑκατηβόλος ἁγνὸς Ἀπόλλων.
τὸν δ' ὡς οὖν ἐνόησε Διὸς καὶ Μαιάδος υἱός
χωόμενον περὶ βουσὶν ἑκηβόλον Ἀπόλλωνα,
σπάργαν' ἔσω κατέδυνε θυήεντ', ἠΰτε πολλήν
πρέμνων ἀνθρακιὴν ὕλη σποδὸς ἀμφικαλύπτει·
ὣς Ἑρμῆς Ἑκάεργον ἰδὼν ἀλέεινεν ἑνιπήν.
ἐν δ' ὀλίγῳ συνέλασσε κάρη χεῖράς τε πόδας τε,
φή ῥα νεόλλουτος, προκαλεύμενος ἥδυμον ὕπνον,
ἐγρήσσων ἐτεόν γε· χέλυν δ' ὑπὸ μασχάλῃ εἶχε.
γνῶ δ' οὐδ' ἠγνοίησε Διὸς καὶ Λητοῦς υἱός
νύμφην τ' οὐρείην περικαλλέα καὶ φίλον υἱόν,
παῖδ' ὀλίγον, δολίῃς εἰλυμένον ἐντροπίῃσι.
παπτήνας δ' ἄρα πάντα μυχὸν μεγάλοιο δόμοιο
τρεῖς ἀδύτους ἀνέῳγε, λαβὼν κληῖδα φαεινήν,
νέκταρος ἐμπλείους ἠδ' ἀμβροσίης ἐρατεινῆς·
πολλὸς δὲ χρυσός τε καὶ ἄργυρος ἔνδον ἔκειτο,

πολλὰ δὲ φοινικόεντα καὶ ἄργυφα εἵματα νύμφης,
οἷα θεῶν μακάρων ἱεροὶ δόμοι ἐντὸς ἔχουσιν·
ἔνθ' ἐπεὶ ἐξερέεινε μυχοὺς μεγάλοιο δόμοιο
Λητοΐδης, μύθοισι προσηύδα κύδιμον Ἑρμῆν·
Ὦ παῖ, ὃς ἐν λίκνῳ κατάκειαι, μήνυέ μοι βοῦς
θᾶσσον, ἐπεὶ τάχα νῶϊ διοισόμεθ' οὐ κατὰ κόσμον.
ῥίψω γάρ σε λαβὼν ἐς Τάρταρον ἠερόεντα,
ἐς ζόφον αἰνόμορον καὶ ἀμήχανον· οὐδέ σε μήτηρ
ἐς φάος οὐδὲ πατὴρ ἀναλύσεται, ἀλλ' ὑπὸ γαίῃ
ἐρρήσεις ὀλίοισιν ἐν ἀνδράσιν ἡγεμονεύων.
Τὸν δ' Ἑρμῆς μύθοισιν ἀμείβετο κερδαλέοισι·
Λητοΐδη, τίνα τοῦτον ἀπηνέα μῦθον ἔειπας;
ἦ βοῦς ἀγραύλους διζήμενος ἐνθάδ' ἱκάνεις;
οὐκ ἴδον, οὐ πυθόμην, οὐκ ἄλλου μῦθον ἄκουσα·
οὐκ ἂν μηνύσαιμ', οὐκ ἂν μήνυτρον ἀροίμην.
οὔτι βοῶν ἐλατῆρι, κραταιῷ φωτί, ἔοικα.
οὐκ ἐμὸν ἔργον τοῦτο, πάρος δέ μοι ἄλλα μέμηλεν·
ὕπνος ἔμοιγε μέμηλε καὶ ἡμετέρης γάλα μητρός,
σπάργανά τ' ἀμφ' ὤμοισιν ἔχειν καὶ θερμὰ λοετρά.
μή τις τοῦτο πύθοιτο, πόθεν τόδε νεῖκος ἐτύχθη·
καί κεν δὴ μέγα θαῦμα μετ' ἀθανάτοισι γένοιτο,
παῖδα νέον γεγαῶτα διὲκ προθύροιο περῆσαι
βουσὶν ἐπ' ἀγραύλοισι· τὸ δ' ἀπρεπέως ἀγορεύεις.
χθὲς γενόμην, ἁπαλοὶ δὲ πόδες, τρηχεῖα δ' ὑπὸ χθών.
εἰ δὲ θέλεις, πατρὸς κεφαλὴν μέγαν ὅρκον ὀμοῦμαι·
μὴ μὲν ἐγὼ μήτ' αὐτὸς ὑπίσχομαι αἴτιος εἶναι,
μήτε τιν' ἄλλον ὄπωπα βοῶν κλοπὸν ὑμετεράων,
αἵ τινες αἱ βόες εἰσί· τὸ δὲ κλέος οἶον ἀκούω.
Ὣς ἄρ' ἔφη, καὶ πυκνὸν ἀπὸ βλεφάρων ἀμαρύσσων
ὀφρῦς ῥιπτάζεσκεν, ὁρώμενος ἔνθα καὶ ἔνθα,

μάκρ' ἀποσυρίζων, ἅλιον τὸν μῦθον ὑλακτέων.
τὸν δ' ἁπαλὸν γελάσας προσέφη ἑκάεργος Ἀπόλλων·
Ὦ πέπον, ἠπεροπευτά, δολοφραδές, ἦ σε μάλ' οἴω
πολλάκις ἀντιτοροῦντα δόμους εὖ ναιετάοντας
ἔννυχον οὐχ ἕνα μοῦνον ἐπ' οὔδεϊ φῶτα καθίσσαι,
σκευάζοντα κατ' οἶκον ἄτερ ψόφου, οἷ' ἀγορεύεις·
πολλοὺς δ' ἀγραύλους ἀκαχήσεις μηλοβοτῆρας
οὔρεος ἐν βήσσῃς, ὁπόταν κρειῶν ἐρατίζων
ἀντήσῃς ἀγέλῃσι βοῶν καὶ πώεσι μήλων.
ἀλλ' ἄγε, μὴ πύματόν τε καὶ ὕστατον ὕπνον ἰαύσῃς,
ἐκ λίκνου κατάβαινε, μελαίνης νυκτὸς ἑταῖρε.
τοῦτο γὰρ οὖν καὶ ἔπειτα μετ' ἀθανάτοις γέρας ἕξεις,
ἀρχὸς φηλητέων κεκλήσεαι ἤματα πάντα.
Ὣς ἄρ' ἔφη καὶ παῖδα λαβὼν φέρε Φοῖβος Ἀπόλλων.
σὺν δ' ἄρα φρασσάμενος τότε δὴ κρατὺς Ἀργειφόντης
οἰωνὸν προέηκεν, ἀειρόμενος μετὰ χερσί,
τλήμονα γαστρὸς ἔριθον, ἀτάσθαλον ἀγγελιώτην·
ἐσσυμένως δὲ μετ' αὐτὸν ἐπέπταρε. τοῖο δ' Ἀπόλλων
ἔκλυεν, ἐκ χειρῶν δὲ χαμαὶ βάλε κύδιμον Ἑρμῆν.
ἕζετο δὲ προπάροιθε, καὶ ἐσσύμενός περ ὁδοῖο,
Ἑρμῆν κερτομέων, καί μιν πρὸς μῦθον ἔειπε·
Θάρσει, σπαργανιῶτα, Διὸς καὶ Μαιάδος υἱέ·
εὑρήσω καὶ ἔπειτα βοῶν ἴφθιμα κάρηνα
τούτοις οἰωνοῖσι· σὺ δ' αὖθ' ὁδὸν ἡγεμονεύσεις.
Ὣς φάτ'· ὁ δ' αὖτ' ἀνόρουσε θοῶς Κυλλήνιος Ἑρμῆς,
σπουδῇ ἰών· ἄμφω δὲ παρ' οὔατα χερσὶν ἐώθει
σπάργανον ἀμφ' ὤμοισιν ἐελμένον, εἶπε δὲ μῦθον·
Πῇ με φέρεις, Ἑκάεργε, θεῶν ζαμενέστατε πάντων;
ἦ με βοῶν ἕνεχ' ὧδε χολούμενος ὀρσολοπεύεις;
ὢ πόποι, εἴθ' ἀπόλοιτο βοῶν γένος· οὐ γὰρ ἔγωγε

ὑμετέρας ἔκλεψα βόας, οὐδ' ἄλλον ὄπωπα,
αἵ τινές εἰσι βόες· τὸ δὲ δὴ κλέος οἶον ἀκούω.
δὸς δὲ δίκην καὶ δέξο παρὰ Ζηνὶ Κρονίωνι.
Αὐτὰρ ἐπεὶ τὰ ἕκαστα διαρρήδην ἐπέραινον
Ἑρμῆς τ' οἰοπόλος καὶ Λητοῦς ἀγλαὸς υἱός,
ἀμφὶς θυμὸν ἔχοντες — ὁ μὲν νημερτέα φωνήν
ἐκδεδαὼς ἐπὶ βουσὶν ἐλάζυτο κύδιμον Ἑρμῆν,
αὐτὰρ ὁ τέχνῃσίν τε καὶ αἱμυλίοισι λόγοισιν
ἤθελεν ἐξαπατᾶν Κυλλήνιος Ἀργυρότοξον —
αὐτὰρ ἐπεὶ πολύμητις ἐὼν πολυμήχανον εὗρεν,
ἐσσυμένως δὴ ἔπειτα διὰ ψαμάθοιο βάδιζε]
πρόσθεν, ἀτὰρ κατόπισθε Διὸς καὶ Λητοῦς υἱός.
αἶψα δ' ἵκοντο κάρηνα θυώδεος Οὐλύμποιο
ἐς πατέρα Κρονίωνα Διὸς περικαλλέα τέκνα·
κεῖθι γὰρ ἀμφοτέροισι δίκης κατέκειτο τάλαντα.
* εὐδίη δ' ἔχ' Ὄλυμπον ἀγάννιφον, ἀθάνατοι δέ
ἀθρόοι ἠγερέθοντο ποτὶ πτύχας Οὐλύμποιο.
ἔστησαν δ' Ἑρμῆς τε καὶ ἀργυρότοξος Ἀπόλλων
πρόσθε Διὸς γούνων· ὁ δ' ἀνείρετο φαίδιμον υἱόν
Ζεὺς ὑψιβρεμέτης καί μιν πρὸς μῦθον ἔειπε·
Φοῖβε, πόθεν ταύτην μενοεικέα ληΐδ' ἐλαύνεις,
παῖδα νέον γεγαῶτα, φυὴν κήρυκος ἔχοντα;
σπουδαῖον τόδε χρῆμα θεῶν μεθ' ὁμήγυριν ἦλθε.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἄναξ ἑκάεργος Ἀπόλλων·
Ὦ πάτερ, ἦ τάχα μῦθον ἀκούσεαι οὐκ ἀλαπαδνόν,
κερτομέων, ὡς οἶος ἐγὼ φιλοληΐός εἰμι.
παῖδά τιν' εὗρον τόνδε διαπρύσιον κεραϊστήν
Κυλλήνης ἐν ὄρεσσι, πολὺν διὰ χῶρον ἀνύσσας,
κέντρων', οἷον ἔγωγε θεῶν οὐκ ἄλλον ὄπωπα,
οὐδ' ἀνδρῶν, ὁπόσοι λησίμβροτοί εἰσ' ἐπὶ γαίῃ.

κλέψας δ' ἐκ λειμῶνος ἐμὰς βοῦς ᾤχετ' ἐλαύνων
ἑσπέριος παρὰ θῖνα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης,
εὐθὺ Πύλονδ' ἐλάων· τὰ δ' ἄρ' ἴχνια τοῖα πέλωρα,
οἷά τ' ἀγάσσασθαι, καὶ ἀγαυοῦ δαίμονος ἔργα.
τῇσιν μὲν γὰρ βουσὶν ἐς ἀσφοδελὸν λειμῶνα
ἀντία βήματ' ἔχουσα κόνις ἀνέφαινε μέλαινα·
αὐτὸς δ' οὗτος ἄϊκτος, ἀμήχανος, οὔτ' ἄρα ποσσίν
οὔτ' ἄρα χερσὶν ἔβαινε διὰ ψαμαθώδεα χῶρον·
ἀλλ' ἄλλην τινὰ μῆτιν ἔχων διέτριβε κέλευθα
τοῖα πέλωρ', ὡς εἴ τις ἀραιῇσι δρυσὶ βαίνοι.
ὄφρα μὲν οὖν ἐδίωκε διὰ ψαμαθώδεα χῶρον,
ῥεῖα μάλ' ἴχνια πάντα διέπρεπεν ἐν κονίῃσιν·
αὐτὰρ ἐπεὶ ψαμάθοιο μέγαν στίβον ἐξεπέρησεν,
ἄφραστος γένετ' ὦκα βοῶν στίβος ἠδὲ καὶ αὐτοῦ
χῶρον ἀνὰ κρατερόν· τὸν δ' ἐφράσατο βροτὸς ἀνήρ
ἐς Πύλον εὐθὺς ἐλῶντα βοῶν γένος εὐρυμετώπων.
αὐτὰρ ἐπειδὴ τὰς μὲν ἐν ἡσυχίῃ κατέερξε,
καὶ διαπυρπαλάμησεν ὁδοῖ τὸ μὲν ἔνθα, τὸ δ' ἔνθα,
ἐν λίκνῳ κατέκειτο μελαίνῃ νυκτὶ ἐοικώς,
ἄντρῳ ἐν ἠερόεντι κατὰ ζόφον· οὐδέ κεν αὐτόν
αἰετὸς ὀξὺ λάων ἐσκέψατο· πολλὰ δὲ χερσίν
αὐγὰς ὠμόργαζε, δολοφροσύνην ἀλεγύνων.
αὐτὸς δ' αὐτίκα μῦθον ἀπηλεγέως ἀγόρευεν·
οὐκ ἴδον, οὐ πυθόμην, οὐκ ἄλλου μῦθον ἄκουσα,
οὐδέ κε μηνύσαιμ', οὐδ' ἂν μήνυτρον ἀροίμην.
Ἤτοι ἄρ' ὣς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἕζετο Φοῖβος Ἀπόλλων·
Ἑρμῆς δ' αὖθ' ἑτέρωθεν ἀμειβόμενος ἔπος ηὔδα,
δείξατο δ' ἐς Κρονίωνα, θεῶν σημάντορα πάντων·
Ζεῦ πάτερ, ἤτοι ἐγώ τοι ἀληθείην καταλέξω·
νημερτής τε γάρ εἰμι, καὶ οὐκ οἶδα ψεύδεσθαι.

ἦλθεν ἐς ἡμετέρου διζήμενος εἰλίποδας βοῦς
σήμερον ἠελίοιο νέον ἐπιτελλομένοιο·
οὐδὲ θεῶν μακάρων ἄγε μάρτυρας οὐδὲ κατόπτας.
μηνύειν δ' ἐκέλευεν ἀναγκαίης ὑπὸ πολλῆς,
πολλὰ δέ μ' ἠπείλησε βαλεῖν ἐς Τάρταρον εὐρύν,
οὕνεχ' ὁ μὲν τέρεν ἄνθος ἔχει φιλοκυδέος ἥβης,
αὐτὰρ ἐγὼ χθιζὸς γενόμην, τὰ δέ τ' οἶδε καὶ αὐτός,
οὔτι βοῶν ἐλατῆρι, κραταιῷ φωτί, ἐοικώς.
πείθεο, καὶ γὰρ ἐμεῖο πατὴρ φίλος εὔχεαι εἶναι,
[ὡς οὐκ οἴκαδ' ἔλασσα βόας, ὣς ὄλβιος εἴην,
οὐδ' ὑπὲρ οὐδὸν ἔβην· τὸ δέ τ' ἀτρεκέως ἀγορεύω.
Ἠέλιον δὲ μάλ' αἰδέομαι καὶ δαίμονας ἄλλους,
καὶ σὲ φιλῶ καὶ τοῦτον ὀπίζομαι· οἶσθα καὶ αὐτός,]
ὡς οὐκ αἴτιός εἰμι, μέγαν δ' ἐπιδώσομαι ὅρκον,
οὐ μὰ τάδ' ἀθανάτων εὐκόσμητα προθύραια.
καί που ἐγὼ τούτῳ τίσω ποτὲ νηλέα φώρην,
καὶ κρατερῷ περ ἐόντι· σὺ δ' ὁπλοτέροισιν ἄρηγε.
  Ὣς φάτ' ἐπιλλίζων Κυλλήνιος Ἀργειφόντης,
καὶ τὸ σπάργανον εἶχεν ἐπ' ὠλένῃ οὐδ' ἀπέβαλλε.
Ζεὺς δὲ μέγ' ἐξεγέλασσεν ἰδὼν κακομηδέα παῖδα,
εὖ καὶ ἐπισταμένως ἀρνεύμενον ἀμφὶ βόεσσιν.
ἀμφοτέρους δ' ἐκέλευσεν ὁμόφρονα θυμὸν ἔχοντας
ζητεύειν, Ἑρμῆν δὲ διάκτορον ἡγεμονεύειν,
καὶ δεῖξαι τὸν χῶρον ἐπ' ἀβλαβίῃσι νόοιο,
ὅππῃ δὴ αὖτ' ἀπέκρυψε βοῶν ἴφθιμα κάρηνα.
νεῦσεν δὲ Κρονίδης, ἐπεπείθετο δ' ἀγλαὸς Ἑρμῆς·
ῥηϊδίως γὰρ ἔπειθε Διὸς νόος αἰγιόχοιο.
τὼ δ' ἄμφω σπεύδοντε, Διὸς περικαλλέα τέκνα,
ἐς Πύλον ἠμαθόεντα, ἐπ' Ἀλφειοῦ πόρον ἶξον·
ἀρδμοὺς δ' ἐξίκοντο καὶ αὔλιον ὑψιμέλαθρον,

ἧχί ῥά οἱ τἄγρευμ' ἀτιτάλλετο νυκτὸς ἐν ὥρῃ.
ἔνθ' Ἑρμῆς μὲν ἔπειτα, κιὼν παρὰ λάϊνον ἄντρον,
ἐς φῶς ἐξήλαυνε βοῶν ἴφθιμα κάρηνα·
Λητοΐδης δ' ἀπάτερθεν ἰδὼν ἐνόησε βοείας
πέτρῃ ἐπ' ἠλιβάτῳ, τάχα δ' ἤρετο κύδιμον Ἑρμῆν·
Πῶς ἐδύνω, δολομῆτα, δύω βόε δειροτομῆσαι,
ὧδε νεογνὸς ἐὼν καὶ νήπιος; αὐτὰρ ἔγωγε
δειμαίνω κατόπισθε τὸ σὸν κράτος, οὐδέ τί σε χρή
μακρὸν ἀέξεσθαι, Κυλλήνιε, Μαιάδος υἱέ.
Ὣς ἄρ' ἔφη, καὶ χερσὶ περίστρεφε καρτερὰ δεσμά
ἄγνου· ταὶ δ' ὑπὸ ποσσὶ κατὰ χθονὸς αἶψα κέχυντο
αὐτόθεν, ἐμβολάδην ἐστραμμέναι ἀλλήλῃσι,
ῥεῖα πέδαι πάσῃσιν ἐπ' ἀγραύλοισι βόεσσιν,
Ἑρμέω βουλῇσι κλεψίφρονος· αὐτὰρ Ἀπόλλων
θαύμασεν ἀθρήσας. τότε δὴ κρατὺς Ἀργειφόντης
χῶρον ὑποβλήδην ἐσκέψατο, πύκν' ἀμαρύσσων,
ἐγκρύψαι μεμαώς. Λητοῦς δ' ἐρικυδέος υἱόν
ῥεῖα μάλ' ἐπρήϋνεν ἑκηβόλον, ὡς ἔθελ' αὐτός,
καὶ κρατερόν περ ἐόντα· * χέλυν δ' ἐπ' ἀριστερὰ χειρός
πλήκτρῳ ἐπειρήτιζε κατὰ μέρος· ἡ δ' ὑπὸ χειρός
σμερδαλέον κονάβησε· γέλασσε δὲ Φοῖβος Ἀπόλλων
γηθήσας, ἐρατὴ δὲ διὰ φρένας ἤλυθ' ἰωή
θεσπεσίης ἐνοπῆς, καί μιν γλυκὺς ἵμερος ᾕρει
θυμῷ ἀκουάζοντα· λύρῃ δ' ἐρατὸν κιθαρίζων
στῆ ῥ' ὅ γε θαρσήσας ἐπ' ἀριστερὰ Μαιάδος υἱός
Φοίβου Ἀπόλλωνος· τάχα δὲ λιγέως κιθαρίζων
γηρύετ' ἀμβολάδην — ἐρατὴ δέ οἱ ἕσπετο φωνή —
οὐρανὸν ἀθανάτους τε θεοὺς καὶ γαῖαν ἐρεμνήν,
ὡς τὰ πρῶτα γένοντο καὶ ὡς λάχε μοῖραν ἕκαστος.
Μνημοσύνην μὲν πρῶτα θεῶν ἐγέραιρεν ἀοιδῇ,

μητέρα Μουσάων· ἡ γὰρ λάχε Μαιάδος υἱόν·
τοὺς δὲ κατὰ πρέσβιν τε καὶ ὡς γεγάασιν ἕκαστος
ἀθανάτους ἐγέραιρε θεοὺς Διὸς ἀγλαὸς υἱός,
πάντ᾽ ἐνέπων κατὰ κόσμον, ἐπωλένιον κιθαρίζων.
τὸν δ᾽ ἔρος ἐν στήθεσσιν ἀμήχανος αἴνυτο θυμόν,
καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Βουφόνε, μηχανιῶτα, πονεύμενε, δαιτὸς ἑταῖρε,
πεντήκοντα βοῶν ἀντάξια ταῦτ᾽ ἀνέφηνας.
ἡσυχίως καὶ ἔπειτα διακρινέεσθαι ὀΐω·
νῦν δ᾽ ἄγε μοι τόδε εἰπέ, πολύτροπε Μαιάδος υἱέ,
ἦ σοί γ᾽ ἐκ γενετῆς τάδ᾽ ἅμ᾽ ἕσπετο θαυματὰ ἔργα,
ἠέ τις ἀθανάτων ἠὲ θνητῶν ἀνθρώπων
δῶρον ἀγαυὴν ἔδωκε καὶ ἔφρασε θέσπιν ἀοιδήν;
θαυμασίην γὰρ τήνδε νεήφατον ὄσσαν ἀκούω,
ἣν οὐ πώποτέ φημι δαήμεναι οὔτε τιν᾽ ἀνδρῶν,
οὔτε τιν᾽ ἀθανάτων, οἳ Ὀλύμπια δώματ᾽ ἔχουσι,
νόσφι σέθεν, φηλῆτα, Διὸς καὶ Μαιάδος υἱέ.
τίς τέχνη, τίς † μοῦσα ἀμηχανέων μελεδώνων,
τίς τρίβος; ἀτρεκέως γὰρ ἅμα τρία πάντα πάρεστιν,
εὐφροσύνην καὶ ἔρωτα καὶ ἥδυμον ὕπνον ἑλέσθαι.
καὶ γὰρ ἐγὼ Μούσῃσιν Ὀλυμπιάδεσσιν ὀπηδός,
τῇσι χοροί τε μέλουσι καὶ ἀγλαὸς οἶμος ἀοιδῆς
καὶ μολπὴ τεθαλυῖα καὶ ἱμερόεις βρόμος αὐλῶν·
ἀλλ᾽ οὔπω τί μοι ὧδε μετὰ φρεσὶν ἄλλο μέλησεν,
οἷα νέων θαλίης ἐνδέξια ἔργα πέλονται.
θαυμάζω, Διὸς υἱέ, τάδ᾽, ὡς ἐρατὸν κιθαρίζεις.
νῦν δ᾽ ἐπεὶ οὖν ὀλίγος περ ἐὼν κλυτὰ μήδεα οἶδας,
ἵζε, πέπον, καὶ μῦθον ἐπαίνει πρεσβυτέροισι·
νῦν γάρ τοι κλέος ἔσται ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσι,
σοί τ᾽ αὐτῷ καὶ μητρί· τὸ δ᾽ ἀτρεκέως ἀγορεύσω·

ναὶ μὰ τόδε κρανέϊνον ἀκόντιον, ἦ μὲν ἐγώ σε
κυδρὸν ἐν ἀθανάτοισι καὶ ὄλβιον * ἔμμεν ἐάσω,
δώσω τ' ἀγλαὰ δῶρα καὶ ἐς τέλος οὐκ ἀπατήσω.
Τὸν δ' Ἑρμῆς μύθοισιν ἀμείβετο κερδαλέοισιν·
Εἰρωτᾷς μ', Ἑκάεργε, περιφραδές· αὐτὰρ ἐγὼ σοί
τέχνης ἡμετέρης ἐπιβήμεναι οὔτι μεγαίρω.
σήμερον εἰδήσεις· ἐθέλω δέ τοι ἤπιος εἶναι
βουλῇ καὶ μύθοισι· σὺ δὲ φρεσὶ πάντ' εὖ οἶδας.
πρῶτος γάρ, Διὸς υἱέ, μετ' ἀθανάτοισι θαάσσεις,
ἠΰς τε κρατερός τε· φιλεῖ δέ σε μητίετα Ζεύς
ἐκ πάσης ὁσίης, ἔπορεν δέ τοι ἀγλαὰ δῶρα
καὶ τιμάς· σὲ δέ φασι δαήμεναι ἐκ Διὸς ὀμφῆς
μαντείας, Ἑκάεργ'· Διὸς γὰρ θέσφατα πάντα·
καὶ νῦν αὐτὸς ἐγώ σε πανομφαῖον δεδάηκα.
σοὶ δ' αὐτάγρετόν ἐστι δαήμεναι, ὅττι μενοινᾷς.
ἀλλ' ἐπεὶ οὖν τοι θυμὸς ἐπιθύει κιθαρίζειν,
μέλπεο καὶ κιθάριζε καὶ ἀγλαΐας ἀλέγυνε
δέγμενος ἐξ ἐμέθεν — σὺ δέ μοι, φίλε, κῦδος ὄπαζε —
εὔμολπον μετὰ χερσὶν ἔχων λιγύφωνον ἑταίρην,
καλὰ καὶ εὖ κατὰ κόσμον ἐπισταμένην ἀγορεύειν.
εὔκηλος μὲν ἔπειτα φέρειν ἐς δαῖτα θάλειαν
καὶ χορὸν ἱμερόεντα καὶ ἐς φιλοκυδέα κῶμον,
εὐφροσύνην νυκτός τε καὶ ἤματος. ὅς γὰρ ἂν αὐτήν
τέχνῃ καὶ σοφίῃ δεδαημένος ἐξερεείνῃ,
φθεγγομένη παντοῖα νόῳ χαρίεντα διδάσκει,
ῥεῖα συνηθείῃσιν ἀθυρομένη μαλακῇσιν,
ἐργασίην θέλγουσα δυήπαθον· ὅς δέ κεν αὐτήν
νῆϊς ἐὼν τὸ πρῶτον ἐπιζαφελῶς ἐρεείνῃ,
μὰψ αὔτως κεν ἔπειτα μετήορά τε θρυλλίζοι.
σοὶ δ' αὐτάγρετόν ἐστι δαήμεναι, ὅττι μενοινᾷς,

καί τοι ἐγὼ δώσω ταύτην, Διὸς ἀγλαὲ κοῦρε.
ἡμεῖς δ' αὖτ' ὄρεός τε καὶ ἱπποβότου πεδίοιο
βουσὶ νομούς, Ἑκάεργε, νομεύσομεν ἀγραύλοισιν·
ἔνθεν ἅλις τέξουσι βόες ταύροισι μιγεῖσαι
μίγδην θηλείας τε καὶ ἄρσενας, οὐδέ τί σε χρή
κερδαλέον περ ἐόντα περιζαμενῶς κεχολῶσθαι.
Ὣς εἰπὼν ὤρεξ'· ὁ δ' ἐδέξατο Φοῖβος Ἀπόλλων,
Ερμῇ δ' ἐγγυάλιξεν ἔχειν μάστιγα φαεινήν
βουκολίας τ' ἐπέτελλεν· ἔδεκτο δὲ Μαιάδος υἱός
γηθήσας. κίθαριν δὲ λαβὼν ἐπ' ἀριστερὰ χειρός
Λητοῦς ἀγλαὸς υἱός, ἄναξ ἑκάεργος Ἀπόλλων,
πλήκτρῳ ἐπειρήτιζε κατὰ μέρος· ἡ δ' ὑπὸ χειρός
ἱμερόεν κονάβησε· θεὸς δ' ὑπὸ καλὸν ἄειδεν.
ἔνθα βόας μὲν ἔπειτα ποτὶ ζάθεον λειμῶνα
ἐτραπέτην· αὐτοὶ δέ, Διὸς περιπαλλέα τέκνα,
ἄψορροι πρὸς Ὄλυμπον ἀγάννιφον ἐρρώσαντο,
τερπόμενοι φόρμιγγι· χάρη δ' ἄρα μητίετα Ζεύς.

* * *

2. [h. 4.]

ΕΙΣ ΑΦΡΟΔΙΤΗΝ.

Μοῦσά μοι ἔννεπε ἔργα πολυχρύσου Ἀφροδίτης,
Κύπριδος, ἥ τε θεοῖσιν ἐπὶ γλυκὺν ἵμερον ὦρσε,
καί τ' ἐδαμάσσατο φῦλα καταθνητῶν ἀνθρώπων
οἰωνούς τε διιπετέας καὶ θηρία πάντα,
ἠμὲν ὅσ' ἤπειρος πολλὰ τρέφει ἠδ' ὅσα πόντος·
πᾶσιν δ' ἔργα μέμηλεν ἐϋστεφάνου Κυθερείης.
τρισσὰς δ' οὐ δύναται πεπιθεῖν φρένας οὐδ' ἀπατῆσαι,
κούρην τ' αἰγιόχοιο Διός, γλαυκῶπιδ' Ἀθήνην —
οὐ γάρ οἱ ἅδεν ἔργα πολυχρύσου Ἀφροδίτης,

ἀλλ' ἄρα οἱ πόλεμοί τε ἅδον καὶ ἔργον Ἄρηος
ὑσμῖναί τε μάχαι τε, καὶ ἀγλαὰ ἔργ' ἀλεγύνειν.
πρώτη τέκτονας ἄνδρας ἐπιχθονίους ἐδίδαξε
ποιῆσαι σατίνας τε καὶ ἅρματα ποικίλα χαλκῷ.
ἡ δέ τε παρθενικὰς ἁπαλόχροας ἐν μεγάροισιν
ἀγλαὰ ἔργ' ἐδίδαξεν ἐπὶ φρεσὶ θεῖσα ἑκάστῃ.
οὐδέ ποτ' Ἀρτέμιδα χρυσηλάκατον κελαδεινήν
δάμναται ἐν φιλότητι φιλομμειδὴς Ἀφροδίτη·
καὶ γὰρ τῇ ἅδε τόξα καὶ οὔρεσι θῆρας ἐναίρειν
φόρμιγγές τε χοροί τε διαπρύσιοί τ' ὀλολυγαί
ἄλσεά τε σκιόεντα δικαίων τε πτόλις ἀνδρῶν.
οὐδὲ μὲν αἰδοίῃ κούρῃ ἅδεν ἔργ' Ἀφροδίτης
Ἱστίῃ, ἣν πρώτην τέκετο Κρόνος ἀγκυλομήτης,
[αὖτις δ' ὁπλοτάτην, βουλῇ Διὸς αἰγιόχοιο,]
πότνιαν, ἣν ἐμνῶντο Ποσειδάων καὶ Ἀπόλλων·
ἡ δὲ μάλ' οὐκ ἔθελεν, ἀλλὰ στερεῶς ἀπέειπεν·
ὤμοσε δὲ μέγαν ὅρκον, ὃ δὴ τετελεσμένος ἐστίν,
ἁψαμένη κεφαλῆς πατρὸς Διὸς αἰγιόχοιο,
παρθένος ἔσσεσθαι πάντ' ἤματα, δῖα θεάων.
τῇ δὲ πατὴρ Ζεὺς δῶκε καλὸν γέρας ἀντὶ γάμοιο,
καί τε μέσῳ οἴκῳ κατ' ἄρ' ἕζετο πῖαρ ἑλοῦσα·
πᾶσιν δ' ἐν νηοῖσι θεῶν τιμάοχός ἐστι,
καὶ παρὰ πᾶσι βροτοῖσι θεῶν πρέσβειρα τέτυκται.
τάων οὐ δύναται πεπιθεῖν φρένας οὐδ' ἀπατῆσαι·
τῶν δ' ἄλλων οὔ πέρ τι πεφυγμένον ἔστ' Ἀφροδίτην
οὔτε θεῶν μακάρων οὔτε θνητῶν ἀνθρώπων.
καί τε παρὲκ Ζηνὸς νόον ἤγαγε τερπικεραύνου,
ὅς τε μέγιστός τ' ἐστὶ μεγίστης τ' ἔμμορε τιμῆς·
καί τε τοῦ, εὖτ' ἐθέλοι, πυκινὰς φρένας ἐξαπαφοῦσα
ῥηϊδίως συνέμιξε καταθνητῇσι γυναιξίν,

Ἥρης ἐκλελαθοῦσα, κασιγνήτης ἀλόχου τε,
ἣ μέγα εἶδος ἀρίστη ἐν ἀθανάτῃσι θεῇσι·
κυδίστην δ' ἄρα μιν τέκετο Κρόνος ἀγκυλομήτης
μήτηρ τε Ῥείη· Ζεὺς δ' ἄφθιτα μήδεα εἰδὼς
αἰδοίην ἄλοχον ποιήσατο κέδν' εἰδυῖαν.
Τῇ δὲ καὶ αὐτῇ Ζεὺς γλυκὺν ἵμερον ἔμβαλε θυμῷ
ἀνδρὶ καταθνητῷ μιχθήμεναι, ὄφρα τάχιστα
μηδ' αὐτὴ βροτέης εὐνῆς ἀποεργμένη εἴη,
καί ποτ' ἐπευξαμένη εἴπῃ μετὰ πᾶσι θεοῖσιν,
ἡδὺ γελοιήσασα, φιλομμειδὴς Ἀφροδίτη,
ὥς ῥα θεοὺς συνέμιξε καταθνητῇσι γυναιξί,
καί τε καταθνητοὺς υἱεῖς τέκον ἀθανάτοισιν,
ὥς τε θεὰς συνέμιξε καταθνητοῖς ἀνθρώποις.
Ἀγχίσεω δ' ἄρα οἱ γλυκὺν ἵμερον ἔμβαλε θυμῷ,
ὃς τότ' ἐν ἀκροπόλοις ὄρεσιν πολυπιδάκου Ἴδης
βουκολέεσκεν βοῦς, δέμας ἀθανάτοισιν ἐοικώς.
τὸν δὴ ἔπειτα ἰδοῦσα φιλομμειδὴς Ἀφροδίτη
ἠράσατ', ἐκπάγλως δὲ κατὰ φρένας ἵμερος εἷλεν.
ἐς Κύπρον δ' ἐλθοῦσα θυώδεα νηὸν ἔδυνεν·
[ἐς Πάφον, ἔνθα δέ οἱ τέμενος βωμός τε θυώδης.
ἔνθ' ἥ γ' εἰσελθοῦσα θύρας ἐπέθηκε φαεινάς.]
ἔνθα δέ μιν Χάριτες λοῦσαν καὶ χρῖσαν ἐλαίῳ
ἀμβρότῳ, οἷα θεοὺς ἐπενήνοθεν αἰὲν ἐόντας.
[ἀμβροσίῳ ἑδανῷ, τό ῥά οἱ τεθυωμένον ἦεν.]
ἑσσαμένη δ' εὖ πάντα περὶ χροῒ εἵματα καλά,
χρυσῷ κοσμηθεῖσα φιλομμειδὴς Ἀφροδίτη
σεύατ' ἐπὶ Τροίην, προλιποῦσ' εὐώδεα Κύπρον,
ὕψι μετὰ νεφέεσσι θοῶς πρήσσουσα κέλευθον.
Ἴδην δ' ἵκανεν πολυπίδακα, μητέρα θηρῶν·
βῆ δ' ἰθὺς σταθμοῖο δι' οὔρεος. οἱ δὲ μετ' αὐτήν

σαίνοντες πολιοί τε λύκοι χαροποί τε λέοντες,
ἄρκτοι, παρδάλιές τε θοαὶ προκάδων ἀκόρητοι
ἤϊσαν· ἡ δ' ὁρόωσα μετὰ φρεσὶ τέρπετο θυμόν
καὶ τοῖς ἐν στήθεσσι βάλ' ἵμερον· οἱ δ' ἅμα πάντες
σύνδυο κοιμήσαντο κατὰ σκιόεντας ἐναύλους.
αὐτὴ δ' ἐς κλισίας εὐποιήτους ἀφίκανε·
τὸν δ' εὗρε σταθμοῖσι λελειμμένον οἶον ἀπ' ἄλλων
Ἀγχίσην ἥρωα, θεῶν ἄπο κάλλος ἔχοντα.
οἱ δ' ἅμα βουσὶν ἕποντο νομοὺς κάτα ποιήεντας
πάντες· ὁ δὲ σταθμοῖσι λελειμμένος οἶος ἀπ' ἄλλων
πωλεῖτ' ἔνθα καὶ ἔνθα, διαπρύσιον κιθαρίζων.
στῆ δ' αὐτοῦ προπάροιθε Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη,
παρθένῳ ἀδμήτῃ μέγεθος καὶ εἶδος ὁμοίη,
μή μιν ταρβήσειεν ἐν ὀφθαλμοῖσι νοήσας.
Ἀγχίσης δ' ὁρόων ἐφράζετο θαύμαινέν τε
εἶδός τε μέγεθός τε καὶ εἵματα σιγαλόεντα.
πέπλον μὲν γὰρ ἕεστο φαεινότερον πυρὸς αὐγῆς,
εἶχε δ' ἐϋγνάμπτας ἕλικας κάλυκάς τε φαεινάς,
ὅρμοι δ' ἀμφ' ἁπαλῇ δειρῇ περικαλλέες ἦσαν,
καλοί, χρύσειοι, παμποίκιλοι, ὡς δὲ σελήνη
στήθεσιν ἀμφ' ἁπαλοῖσιν ἐλάμπετο, θαῦμα ἰδέσθαι.
Ἀγχίσην δ' ἔρος εἷλεν, ἔπος δέ μιν ἀντίον ηὔδα·
Χαῖρε, ἄνασσ', ἥ τις μακάρων τάδε δώμαθ' ἱκάνεις,
Ἄρτεμις ἢ Λητὼ ἠὲ χρυσέη Ἀφροδίτη,
[ἢ Θέμις ἠϋγενὴς ἠὲ γλαυκῶπις Ἀθήνη,]
ἤ πού τις Χαρίτων δεῦρ' ἤλυθες, αἵ τε θεοῖσι
πᾶσιν ἑταιρίζουσι καὶ ἀθάνατοι καλέονται,
ἤ τις Νυμφάων, αἵ τ' ἄλσεα καλὰ νέμονται
[ἢ Νυμφῶν, αἳ καλὸν ὄρος τόδε ναιετάουσι,]
καὶ πηγὰς ποταμῶν καὶ πίσεα ποιήεντα.

σοὶ δ' ἐγὼ ἐν σκοπιῇ, περιφαινομένῳ ἐνὶ χώρῳ,
βωμὸν ποιήσω, ῥέξω δέ τοι ἱερὰ καλά
ὥρῃσιν πάσῃσι· σὺ δ' εὔφρονα θυμὸν ἔχουσα
δός με μετὰ Τρώεσσιν ἀριπρεπέ' ἔμμεναι ἄνδρα,
ποίει δ' εἰσοπίσω θαλερὸν γόνον, αὐτὰρ ἔμ' αὐτόν
δηρὸν ἐῢ ζώειν καὶ ὁρᾶν φάος ἠελίοιο
ὄλβιον ἐν λαοῖς καὶ γήραος οὐδὸν ἱκέσθαι.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη·
Ἀγχίση, κύδιστε χαμαιγενέων ἀνθρώπων,
οὔ τίς τοι θεός εἰμι· τί μ' ἀθανάτῃσιν ἐΐσκεις;
ἀλλὰ καταθνητή τε, γυνὴ δέ με γείνατο μήτηρ.
Ὀτρεὺς δ' ἐστὶ πατὴρ ὀνομάκλυτος, εἴ που ἀκούεις,
ὃς πάσης Φρυγίης εὐτειχήτοιο ἀνάσσει.
γλῶσσαν δ' ὑμετέρην τε καὶ ἡμετέρην σάφα οἶδα·
Τρῳὰς γὰρ μεγάρῳ με τροφος τρέφεν· ἡ δὲ διαπρό
σμικρὴν παῖδ' ἀτίταλλε, φίλης παρὰ μητρὸς ἑλοῦσα.
ὣς δ' ἤτοι γλῶσσάν γε καὶ ὑμετέρην εὖ οἶδα.
νῦν δέ μ' ἀνήρπαξε χρυσόρραπις Ἀργειφόντης
ἐκ χοροῦ Ἀρτέμιδος χρυσηλακάτου κελαδεινῆς·
πολλαὶ δὲ νύμφαι καὶ παρθένοι ἀλφεσίβοιαι
παίζομεν, ἀμφὶ δ' ὅμιλος ἀπείριτος ἐστεφάνωτο·
ἔνθεν μ' ἥρπαξε χρυσόρραπις Ἀργειφόντης.
πολλὰ δ' ἐπ' ἤγαγεν ἔργα καταθνητῶν ἀνθρώπων,
πολλὴν δ' ἄκληρόν τε καὶ ἄκτιτον, ἣν διὰ θῆρες
ὠμοφάγοι φοιτῶσι κατὰ σκιόεντας ἐναύλους·
οὐδὲ ποσὶ ψαύειν ἐδόκουν φυσιζόου αἴης.
Ἀγχίσεω δέ με φάσκε παραὶ λέχεσιν καλέεσθαι
κουριδίην ἄλοχον, σοὶ δ' ἀγλαὰ τέκνα † τεκεῖσθαι.
αὐτὰρ ἐπειδὴ δεῖξε καὶ ἔφρασεν, ἤτοι ὅ γ' αὖτις
ἀθανάτων μετὰ φῦλ' ἀπέβη κρατὺς Ἀργειφόντης·

αὐτὰρ ἐγώ σ' ἱκόμην, κρατερὴ δέ μοι ἔπλετ' ἀνάγκη.
ἀλλά σε πρὸς Ζηνὸς γουνάζομαι ἠδὲ τοκήων
ἐσθλῶν· οὐ μὲν γάρ κε κακοὶ τοιόνδε τέκοιεν·
ἀδμήτην μ' ἀγαγὼν καὶ ἀπειρήτην φιλότητος
πατρί τε σῷ δεῖξον καὶ μητέρι κέδν' εἰδυίῃ
σοῖς τε κασιγνήτοις, οἵ τοι ὁμόθεν γεγάασιν,
εἴ σφιν ἀεικελίη νυὸς ἔσσομαι ἠὲ καὶ οὐκί.
πέμψαι δ' ἄγγελον ὦκα μετὰ Φρύγας αἰολοπώλους
εἰπεῖν πατρί τ' ἐμῷ καὶ μητέρι κηδομένῃ περ·
οἱ δέ κέ τοι χρυσόν τε ἅλις ἐσθῆτά θ' ὑφαντήν
πέμψουσιν· σὺ δὲ πολλὰ καὶ ἀγλαὰ δέχθαι ἄποινα.
ταῦτα δὲ ποιήσας δαίνυ γάμον ἱμερόεντα,
τίμιον ἀνθρώποισι καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσιν.
Ὣς εἰποῦσα θεὰ γλυκὺν ἵμερον ἔμβαλε θυμῷ·
Ἀγχίσην δ' ἔρος εἷλεν, ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
Εἰ μὲν θνητή τ' ἐσσί, γυνὴ δέ σε γείνατο μήτηρ,
Ὀτρεὺς δ' ἐστὶ πατὴρ ὀνομάκλυτος, ὡς ἀγορεύεις,
ἀθανάτοιο δ' ἕκητι διακτόρου ἐνθάδ' ἱκάνεις
Ἑρμέω, ἐμὴ δ' ἄλοχος κεκλήσεαι ἤματα πάντα —
οὔ τις ἔπειτα θεῶν οὔτε θνητῶν ἀνθρώπων
ἐνθάδε με σχήσει, πρὶν σῇ φιλότητι μιγῆναι
αὐτίκα νῦν, οὐδ' εἴ κεν ἑκηβόλος αὐτὸς Ἀπόλλων
τόξου ἀπ' ἀργυρέου προΐῃ βέλεα στονόεντα.
βουλοίμην κεν ἔπειτα, γύναι εἰκυῖα θεῇσι,
σῆς εὐνῆς ἐπιβὰς δῦναι δόμον Ἄϊδος εἴσω.

(Omisi tredecim versus.)

Ἦμος δ' ἂψ εἰς αὖλιν ἀποκλίνουσι νομῆες
βοῦς τε καὶ ἴφια μῆλα νομῶν ἐξ ἀνθεμοέντων,
τῆμος ἄρ' Ἀγχίσῃ μὲν ἐπὶ γλυκὺν ὕπνον ἔχευε
νήδυμον, αὐτὴ δὲ χροΐ ἔννυτο εἵματα καλά.

ἑσσαμένη δ' εὖ πάντα περὶ χροῒ δῖα θεάων
στῆ ῥα παρὰ κλισίῃ, εὐποιήτου δὲ μελάθρου
κῦρε κάρη· κάλλος δὲ παρειάων ἀπέλαμπεν
ἄμβροτον, οἷόν τ' ἐστὶν ἐϋστεφάνου Κυθερείης.
ἐξ ὕπνου τ' ἀνέγειρεν ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
"Ορσεο, Δαρδανίδη· τί νυ νήγρετον ὕπνον ἰαύεις;
καὶ φράσαι, εἴ τοι ὁμοίη ἐγὼν ἰνδάλλομαι εἶναι,
οἵην δή με τὸ πρῶτον ἐν ὀφθαλμοῖσι νόησας.
"Ὣς φάθ'· ὁ δ' ἐξ ὕπνοιο μάλ' ἐμμαπέως ὑπάκουσεν.
ὡς δὲ ἴδεν δειρήν τε καὶ ὄμματα κάλ' Ἀφροδίτης,
τάρβησέν τε καὶ ὄσσε παρακλιδὸν ἔτραπεν ἄλλῃ·
ἂψ δ' αὖτις χλαίνῃ τε καλύψατο καλὰ πρόσωπα,
καί μιν λισσόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Αὐτίκα σ' ὡς τὰ πρῶτα, θεά, ἴδον ὀφθαλμοῖσιν,
ἔγνων, ὡς θεὸς ἦσθα· σὺ δ' οὐ νημερτὲς ἔειπες.
ἀλλά σε πρὸς Ζηνὸς γουνάζομαι αἰγιόχοιο·
μή με ζῶντ' ἀμενηνὸν ἐν ἀνθρώποισιν ἐάσῃς
ναίειν, ἀλλ' ἐλέαιρ', ἐπεὶ οὐ βιοθάλμιος ἀνὴρ
γίγνεται, ὅς τε θεαῖς εὐνάζεται ἀθανάτῃσι.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη·
Ἀγχίση, κύδιστε καταθνητῶν ἀνθρώπων,
θάρσει μηδέ τι σῇσι μετὰ φρεσὶ δείδιθι λίην·
οὐ γάρ τοί τι δέος παθέειν κακὸν ἐξ ἐμέθεν γε
οὐδ' ἄλλων μακάρων, ἐπεὶ ἦ φίλος ἐσσὶ θεοῖσι.
σοὶ δ' ἔσται φίλος υἱός, ὃς ἐν Τρώεσσιν ἀνάξει·
[καὶ παῖδες παίδεσσι διαμπερὲς ἐκγεγάονται·]
τῷ δὲ καὶ Αἰνείας ὄνομ' ἔσσεται, οὕνεκά μ' αἰνόν
ἔσχεν ἄχος, ἕνεκα βροτοῦ ἀνέρος ἔμπεσον εὐνῇ.
ἀγχίθεοι δὲ μάλιστα καταθνητῶν ἀνθρώπων
αἰὲν ἀφ' ὑμετέρης γενεῆς εἶδός τε φυήν τε.

ἤτοι μὲν ξανθὸν Γανυμήδεα μητίετα Ζεὺς
ἥρπασεν ὃν διὰ κάλλος, ἵν' ἀθανάτοισι μετείη,
καί τε Διὸς κατὰ δῶμα θεοῖς ἐνι οἰνοχοεύοι,
θαῦμα ἰδεῖν, πάντεσσι τετιμένος ἀθανάτοισι,
χρυσέου ἐκ κρητῆρος ἀφύσσων νέκταρ ἐρυθρόν.
Τρῶα δὲ πένθος ἄλαστον ἔχε φρένας, οὐδέ τι ᾔδει,
ὅππη οἱ φίλον υἱὸν ἀνήρπασε θέσπις ἄελλα·
τὸν δὴ ἔπειτα γόασκε διαμπερὲς ἤματα πάντα.
καί μιν Ζεὺς ἐλέησε, δίδου δέ οἱ υἷος ἄποινα,
ἵππους ἀρσίποδας, τοί τ' ἀθανάτους φορέουσι·
τούς οἱ δῶρον ἔδωκεν ἔχειν, εἶπεν δὲ ἕκαστα
Ζηνὸς ἐφημοσύνῃσι διάκτορος Ἀργειφόντης,
ὡς ἔοι ἀθάνατος καὶ ἀγήρως ἤματα πάντα.
αὐτὰρ ἐπειδὴ Ζηνὸς ὅ γ' ἔκλυεν ἀγγελιάων,
οὐκέτ' ἔπειτα γόασκε, γεγήθει δὲ φρένας ἔνδον,
γηθόσυνος δ' ἵπποισιν ἀελλοπόδεσσιν ὀχεῖτο.
ὣς δ' αὖ Τιθωνὸν χρυσόθρονος ἥρπασεν Ἠώς
ὑμετέρης γενεῆς, ἐπιείκελον ἀθανάτοισι.
βῆ δ' ἴμεν αἰτήσουσα κελαινεφέα Κρονίωνα
ἀθάνατόν τ' εἶναι καὶ ζώειν ἤματα πάντα·
τῇ δὲ Ζεὺς ἐπένευσε καὶ ἐκρήηνεν ἐέλδωρ·
νηπίη, οὐδ' ἐνόησε μετὰ φρεσὶ πότνια Ἠὼς
ἥβην αἰτῆσαι ξῦσαί τ' ἄπο γῆρας ὀλοιόν.
τὸν δ' ἤτοι εἵως μὲν ἔχεν πολυήρατος ἥβη,
Ἠοῖ τερπόμενος χρυσοθρόνῳ ἠριγενείῃ
ναῖε παρ' Ὠκεανοῖο ῥοῇς ἐπὶ πείρασι γαίης·
αὐτὰρ ἐπεὶ πρῶται πολιαὶ κατέχυντο ἔθειραι
καλῆς ἐκ κεφαλῆς εὐηγενέος τε γενείου,
τοῦ δ' ἤτοι εὐνῆς μὲν ἀπείχετο πότνια Ἠώς,
αὐτὸν δ' αὖτ' ἀτίταλλεν, ἐνὶ μεγάροισιν ἔχουσα,

σίτῳ τ' ἀμβροσίῃ τε καὶ εἵματα καλὰ διδοῦσα.
ἀλλ' ὅτε δὴ πάμπαν στυγερὸν κατὰ γῆρας ἔπειγεν,
οὐδέ τι κινῆσαι μελέων δύνατ' οὐδ' ἀναεῖραι,
ἥδε δέ οἱ κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνετο βουλή·
ἐν θαλάμῳ κατέθηκε, θύρας δ' ἐπέθηκε φαεινάς.
τοῦ δ' ἤτοι φωνὴ ῥεῖ ἄσπετος, οὐδέ τι κῖκυς
ἔσθ', οἵη πάρος ἔσκεν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσιν.
οὐκ ἂν ἔγωγέ σε τοῖον ἐν ἀθανάτοισιν ἑλοίμην
ἀθάνατόν τ' εἶναι καὶ ζώειν ἤματα πάντα.
ἀλλ' εἰ μὲν τοιοῦτος ἐὼν εἶδός τε δέμας τε
ζώοις, ἡμέτερός τε πόσις κεκλημένος εἴης,
οὐκ ἂν ἔπειτά μ' ἄχος πυκινὰς φρένας ἀμφικαλύπτοι.
νῦν δὲ σὲ μὲν τάχα γῆρας ὁμοίϊον ἀμφιπολήσει
νηλειές, τό τ' ἔπειτα παρίσταται ἀνθρώποισιν,
οὐλόμενον καματηρόν, ὅ τε στυγέουσι θεοί περ.
αὐτὰρ ἐμοὶ μέγ' ὄνειδος ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσιν
ἔσσεται ἤματα πάντα διαμπερὲς εἵνεκα σεῖο,
οἳ πρὶν ἐμοὺς ὀάρους καὶ μήτιας, αἷς ποτε πάντας
ἀθανάτους συνέμιξα καταθνητῇσι γυναιξί,
τάρβεσκον· πάντας γὰρ ἐμὸν δάμνασκε νόημα.
νῦν δὲ δὴ οὐκέτι μοι στόμα χείσεται ἐξονομῆναι
τοῦτο μετ' ἀθανάτοισιν, ἐπεὶ μάλα πολλὸν ἀάσθην,
σχέτλιον οὐκ ὀνομαστόν, ἀπεπλάγχθην δὲ νόοιο,
παῖδα δ' ὑπὸ ζώνῃ ἐθέμην βροτῷ εὐνηθεῖσα.
τὸν μέν, ἐπὴν δὴ πρῶτον ἴδῃ φάος ἠελίοιο,
Νύμφαι μοι θρέψουσιν ὀρεσκῷοι βαθύκολποι,
αἳ τόδε ναιετάουσιν ὄρος μέγα τε ζάθεόν τε·
αἵ ῥ' οὔτε θνητοῖς οὔτ' ἀθανάτοισιν ἕπονται·
δηρὸν μὲν ζώουσι καὶ ἄμβροτον εἶδαρ ἔδουσι,
καί τε μετ' ἀθανάτοισι καλὸν χορὸν ἐρρώσαντο.

τῇσι δὲ Σειληνοί τε καὶ εὔσκοπος Ἀργειφόντης
μίσγοντ' ἐν φιλότητι μυχῷ σπείων ἐροέντων.
τῇσι δ' ἅμ' ἢ ἐλάται ἠὲ δρύες ὑψικάρηνοι
γεινομένῃσιν ἔφυσαν ἐπὶ χθονὶ βωτιανείρῃ,
καλαί, τηλεθάουσαι, ἐν οὔρεσιν ὑψηλοῖσιν·
[ἑστᾶσ' ἠλίβατοι· τεμένη δέ ἑ κικλήσκουσιν
ἀθανάτων· τὰς δ' οὔτι βροτοὶ κείρουσι σιδήρῳ·]
ἀλλ' ὅτε κεν δὴ μοῖρα παρεστήκῃ θανάτοιο,
ἀζάνεται μὲν πρῶτον ἐπὶ χθονὶ δένδρεα καλά,
φλοιὸς δ' ἀμφιπεριφθινύθει, πίπτουσι δ' ἀπ' ὄζοι,
τῶν δὲ θ' ὁμοῦ ψυχὴ λείπει φάος ἠελίοιο.
αἵ μὲν ἐμὸν θρέψουσι παρὰ σφίσιν υἱὸν ἔχουσαι.
τὸν μὲν ἐπὴν δὴ πρῶτον ἕλῃ πολυήρατος ἥβη,
ἄξουσίν τοι δεῦρο θεαὶ δείξουσί τε παῖδα.
[σοὶ δ' ἐγώ, ὄφρα κε ταῦτα μετὰ φρεσὶ πάντα διέλθω,
ἐς πέμπτον ἔτος αὖτις ἐλεύσομαι υἱὸν ἄγουσα.]
τὸν μὲν ἐπὴν δὴ πρῶτον ἴδῃς θάλος ὀφθαλμοῖσι,
γηθήσεις ὁρόων· μάλα γὰρ θεοείκελος ἔσται·
ἄξεις δ' αὐτίκα νιν ποτὶ Ἴλιον ἠνεμόεσσαν.
ἢν δέ τις εἴρηταί σε καταθνητῶν ἀνθρώπων,
ἥ τίς τοι φίλον υἱὸν ὑπὸ ζώνῃ θέτο μήτηρ,
τῷ δὲ σὺ μυθεῖσθαι μεμνημένος, ὥς σε κελεύω·
φάσθαι τοι Νύμφης καλυκώπιδος ἔκγονον εἶναι,
αἳ τόδε ναιετάουσιν ὄρος καταειμένον ὕλῃ.
εἰ δέ κεν ἐξείπῃς καὶ ἐπεύξεαι ἄφρονι θυμῷ
ἐν φιλότητι μιγῆναι ἐϋστεφάνῳ Κυθερείῃ,
Ζεύς σε χολωσάμενος βαλέει ψολόεντι κεραυνῷ.
εἴρηταί τοι πάντα· σὺ δὲ φρεσὶ σῇσι νοήσας
ἴσχεο μηδ' ὀνόμαινε, θεῶν δ' ἐποπίζεο μῆνιν.
Ὣς εἰποῦσ' ἤϊξε πρὸς οὐρανὸν ἠνεμόεντα.

Χαῖρε, θεά, Κύπροιο ἐϋκτιμένης μεδέουσα·
σεῦ δ' ἐγὼ ἀρξάμενος μεταβήσομαι ἄλλον ἐς ὕμνον.

3. [h. 7.]

ΔΙΟΝΥΣΟΣ Η ΛΗΙΣΤΑΙ.

Ἀμφὶ Διώνυσον, Σεμέλης ἐρικυδέος υἱόν,
μνήσομαι, ὡς ἐφάνη παρὰ θῖν' ἁλὸς ἀτρυγέτοιο
ἀκτῇ ἐπὶ προβλῆτι, νεηνίῃ ἀνδρὶ ἐοικώς
πρωθήβῃ· καλαὶ δὲ περισσείοντο ἔθειραι
κυάνεαι, φᾶρος δὲ περὶ στιβαροῖς ἔχεν ὤμοις
πορφύρεον. τάχα δ' ἄνδρες ἐϋσσέλμου ἐπὶ νηός
ληϊσταὶ προγένοντο θοῶς ἐπὶ οἴνοπα πόντον,
Τυρσηνοί· τοὺς δ' ἦγε κακὸς μόρος· οἱ δὲ ἰδόντες
νεῦσαν ἐς ἀλλήλους, τάχα δ' ἔκθορον· αἶψα δ' ἑλόντες
εἷσαν ἐπὶ σφετέρης νηὸς κεχαρημένοι ἦτορ —
υἱὸν γάρ μιν ἔφαντο διοτρεφέων βασιλήων
εἶναι — καὶ δεσμοῖς ἔθελον δεῖν ἀργαλέοισι.
τὸν δ' οὐκ ἴσχανε δεσμά, λύγοι δ' ἀπὸ τηλόσε πῖπτον
χειρῶν ἠδὲ ποδῶν· ὁ δὲ μειδιάων ἐκάθητο
ὄμμασι κυανέοισι. κυβερνήτης δὲ νοήσας
αὐτίκα οἷς ἑτάροισιν ἐκέκλετο φώνησέν τε·
Δαιμόνιοι, τίνα τόνδε θεὸν δεσμεύεθ' ἑλόντες
καρτερόν; οὐδὲ φέρειν δύναταί μιν νηῦς εὐεργής.
ἢ γὰρ Ζεὺς ὅδε γ' ἐστὶν ἢ ἀργυρότοξος Ἀπόλλων
ἠὲ Ποσειδάων, ἐπεὶ οὐ θνητοῖσι βροτοῖσιν
εἴκελος, ἀλλὰ θεοῖς, οἳ Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσιν.
ἀλλ' ἄγετ' αὐτὸν ἀφῶμεν ἐπ' ἠπείροιο μελαίνης
αὐτίκα, μηδ' ἐπὶ χεῖρας ἰάλλετε, μή τι χολωθείς
ὄρσῃ ἀργαλέους τ' ἀνέμους καὶ λαίλαπα πολλήν.
Ὣς φάτο, τὸν δ' ἀρχὸς στυγερῷ ἠνίπαπε μύθῳ·

Δαιμόνι', οὖρον ὅρα, ἅμα δ' ἱστίον ἕλκεο νηός
σύμπανθ' ὅπλα λαβών· ὅδε δ' αὖτ' ἄνδρεσσι μελήσει.
ἔλπομαι, ἢ Αἴγυπτον ἀφίξεται ἢ ὅ γε Κύπρον
ἢ ἐς Ὑπερβορέους ἢ ἑκαστέρω· ἐς δὲ τελευτήν
ἔκ ποτ' ἐρεῖ αὐτοῦ τε φίλους καὶ κτήματα πάντα
οὕς τε κασιγνήτους, ἐπεὶ ἥμιν ἔμβαλε δαίμων.
Ὣς εἰπὼν ἱστόν τε καὶ ἱστίον ἕλκετο νηός.
ἔμπνευσεν δ' ἄνεμος μέσον ἱστίον· ἀμφὶ δ' ἄρ' ὅπλα
καττάνυσαν. τάχα δέ σφιν ἐφαίνετο θαυματὰ ἔργα·
οἶνος μὲν πρώτιστα θοὴν ἀνὰ νῆα μέλαιναν
ἡδύποτος κελάρυζ' εὐώδης, ὤρνυτο δ' ὀδμή
ἀμβροσίη· ναύτας δὲ τάφος λάβε πάντας ἰδόντας.
αὐτίκα δ' ἀκρότατον παρὰ ἱστίον ἐξετανύσθη
ἄμπελος ἔνθα καὶ ἔνθα, κατεκρημνῶντο δὲ πολλοί
βότρυες· ἀμφ' ἱστὸν δὲ μέλας εἱλίσσετο κισσός
ἄνθεσι τηλεθάων, χαρίεις δ' ἐπὶ καρπὸς ὀρώρει·
πάντες δὲ σκαλμοὶ στεφάνους ἔχον. οἱ δὲ ἰδόντες
* νῆα σύδην τότ' ἔπειτα κυβερνήτην ἐκέλευον
γῇ πελάαν. ὁ δ' ἄρα σφι λέων γένετ' ἔνδοθι νηός
δεινὸς ἐπ' ἀκροτάτης, μέγα δ' ἔβραχεν· ἐν δ' ἄρα μέσσῃ
ἄρκτον ἐποίησεν λασιαύχενα, σήματα φαίνων·
ἂν δ' ἔστη μεμαυῖα· λέων δ' ἐπὶ σέλματος ἄκρου
δεινὸν ὑπόδρα ἰδών. οἱ δ' εἰς πρύμνην ἐφόβηθεν,
ἀμφὶ κυβερνήτην δὲ σαόφρονα θυμὸν ἔχοντα
ἔσταν ἄρ' ἐκπληγέντες· ὁ δ' ἐξαπίνης ἐπορούσας
ἀρχὸν ἕλ', οἱ δὲ θύραζε, κακὸν μόρον ἐξαλύοντες,
πάντες ὁμῶς πήδησαν, ἐπεὶ ἴδον, εἰς ἅλα δῖαν,
δελφῖνες δ' ἐγένοντο· κυβερνήτην δ' ἐλεήσας
ἔσχεθε καί μιν ἔθηκε πανόλβιον εἶπέ τε μῦθον·
Θάρσει, δῖε, * μάκαρ, τῷ ἐμῷ κεχαρισμένε θυμῷ·

εἰμὶ δ' ἐγὼ Διόνυσος ἐρίβρομος, ὃν τέκε μήτηρ
Καδμηῒς Σεμέλη Διὸς ἐν φιλότητι μιγεῖσα.
Χαῖρε, τέκος Σεμέλης εὐώπιδος· οὐδέ πῃ ἔστι
σεῖό γε ληθόμενον γλυκερὴν κοσμῆσαι ἀοιδήν.

4. [h. 19.]

ΕΙΣ ΠΑΝΑ.

Ἀμφί μοι Ἑρμείαο φίλον γόνον ἔννεπε, Μοῦσα,
αἰγιπόδην, δικέρωτα, φιλόκροτον, ὅς τ' ἀνὰ πίση
δενδρήεντ' ἄμυδις φοιτᾷ χοροήθεσι νύμφαις,
αἵ τε κατ' αἰγίλιπος πέτρης στείβουσι κάρηνα,
Πᾶν' ἀνακεκλόμεναι, νόμιον θεόν, ἀγλαέθειρον,
αὐχμήενθ', ὃς πάντα λόφον νιφόεντα λέλογχε
καὶ κορυφὰς ὀρέων καὶ πετρήεντα κέλευθα.
φοιτᾷ δ' ἔνθα καὶ ἔνθα διὰ ῥωπήϊα πυκνά,
ἄλλοτε μὲν ῥείθροισιν † ἐφελκόμενος μαλακοῖσιν,
ἄλλοτε δ' αὖ πέτρῃσιν ἐν ἠλιβάτοισι διοιχνεῖ,
ἀκροτάτην κορυφὴν μηλόσκοπον εἰσαναβαίνων.
πολλάκι δ' ἀργινόεντα διέδραμεν οὔρεα μακρά,
πολλάκι δ' ἐν κνημοῖσι διήλασε θῆρας ἐναίρων,
ὀξέα δερκόμενος· τοτὲ δ' ἕσπερος ἔκλαγ' ἀν' ὕλην
ἄγρης ἐξανιών, δονάκων ὕπο μοῦσαν ἀθύρων
ἥδυμον· οὐκ ἂν τόν γε παραδράμοι ἐν μελέεσσιν
ὄρνις, ἥ τ' ἔαρος πολυανθέος ἐν πετάλοισι
θρῆνον ἐπιπροχέουσ' ἰάχει μελίγηρυν ἀοιδήν.
σὺν δέ σφιν τότε Νύμφαι ὀρεστιάδες λιγύμολποι
φοιτῶσαι πύκα ποσσὶν ἐπὶ κρήνῃ μελανύδρῳ
μέλπονται· κορυφὴν δὲ περιστένει οὔρεος ἠχώ·
δαίμων δ' ἔνθα καὶ ἔνθα χορῶν, τοτὲ δ' ἐς μέσον ἕρπων
πυκνὰ ποσὶν διέπει — λαῖφος δ' ἐπὶ νῶτα δαφοινὸν

λυγκὸς ἔχει — λιγυρῇσιν ἀγαλλόμενος φρένα μολπαῖς,
ἐν μαλακῷ λειμῶνι, τόθι κρόκος ἠδ' ὑάκινθος
εὐώδης θαλέθων καταμίσγεται ἄκριτα ποίῃ.
ὑμνεῦσιν δὲ θεοὺς μάκαρας καὶ μακρὸν Ὄλυμπον·
οἷόν θ' Ἑρμείην ἐριούνιον ἔξοχον ἄλλων
ἔννεπον, ὡς ὅ γ' ἅπασι θεοῖς θοὸς ἄγγελός ἐστι,
καί ῥ' ὅ γ' ἐς Ἀρκαδίην πολυπίδακα, μητέρα μήλων,
ἐξίκετ', ἔνθα τέ οἱ τέμενος Κυλληνίου ἐστίν.
ἔνθ' ὅ γε καὶ θεὸς ὢν ψαφαρότριχα μῆλ' ἐνόμευεν
ἀνδρὶ πάρα θνητῷ· θάλπεν δ' ἔρος ὑγρὸς ἐπελθών
νύμφῃ ἐϋπλοκάμῳ Δρύοπος φιλότητι μιγῆναι.
ἐκ δ' ἐτέλεσσε γάμον θαλερόν· τέκε δ' ἐν μεγάροισιν
Ἑρμείῃ φίλον υἱόν, ἄφαρ τερατωπὸν ἰδέσθαι,
αἰγιπόδην, δικέρωτα, πολύκροτον, ἡδυγέλωτα.
φεῦγε δ' ἀναΐξασα, λίπεν δ' ἄρα παῖδα τιθήνη·
δεῖσε γάρ, ὡς ἴδεν ὄψιν ἀμείλιχον ἠϋγένειον.
τὸν δ' αἶψ' Ἑρμείας ἐριούνιος ἐς χέρα θῆκε
δεξάμενος, χαῖρεν δὲ νόῳ περιώσια δαίμων.
ῥίμφα δ' ἐς ἀθανάτων ἕδρας κίε, παῖδα καλύψας
δέρμασιν ἐν πυκινοῖσιν ὀρεσκῴοιο λαγωοῦ·
πὰρ δὲ Ζηνὶ κάθιζε καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισι,
δεῖξε δὲ κοῦρον ἑόν· πάντες δ' ἄρα θυμὸν ἔτερφθεν
ἀθάνατοι, περίαλλα δ' ὁ Βάκχειος Διόνυσος·
Πᾶνα δέ μιν καλέεσκον, ὅτι φρένα πᾶσιν ἔτερψε.
  Καὶ σὺ μὲν οὕτω χαῖρε, ἄναξ, λίτομαι δέ σ' ἀοιδῇ·
αὐτὰρ ἐγὼ καὶ σεῖο καὶ ἄλλης μνήσομ' ἀοιδῆς.

II. ΒΑΤΡΑΧΟΜΥΟΜΑΧΙΑ.

Carmen ludicrum, quo ranarum cum muribus pugna depingitur, olim ad Homerum referebatur, hodie tribuitur Pigreti Cari, fratri Artemisiae Halicarnassensis illius, cuius nomen laude Herodoti (VII 99) celebratum est.

Ἀρχόμενος πρῶτον Μουσῶν χορὸν ἐξ Ἑλικῶνος
ἐλθεῖν εἰς ἐμὸν ἦτορ ἐπεύχομαι εἵνεκ' ἀοιδῆς,
ἣν νέον ἐν δέλτοισιν ἐμοῖς ἐπὶ γούνασι θῆκα,
δῆριν ἀπειρεσίην, πολεμόκλονον ἔργον Ἄρηος,
εὐχόμενος μερόπεσσιν ἐς οὔατα πᾶσι βαλέσθαι,
πῶς μύες ἐν βατράχοισιν ἀριστεύσαντες ἔβησαν,
γηγενέων ἀνδρῶν μιμούμενοι ἔργα Γιγάντων.
ὡς ἔπος ἐν θνητοῖσιν ἔην, τοιήνδ' ἔχεν ἀρχήν.
Μῦς ποτε διψαλέος, γαλέης κίνδυνον ἀλύξας,
πλησίον ἐν λίμνῃ ἁπαλὸν προσέθηκε γένειον,
ὕδατι τερπόμενος μελιηδέϊ· τὸν δὲ κατεῖδεν
λιμνοχαρὴς πολύφημος, ἔπος δ' ἐφθέγξατο τοῖον·
Ξεῖνε, τίς εἶ; πόθεν ἦλθες ἐπ' ἠόνα; τίς δέ σ' ὁ φύσας;
πάντα δ' ἀλήθευσον, μὴ ψευδόμενόν σε νοήσω.
εἰ γάρ σε γνοίην φίλον ἄξιον, ἐς δόμον ἄξω·
δῶρα δέ τοι δώσω ξεινήϊα πολλὰ καὶ ἐσθλά.
εἰμὶ δ' ἐγὼ βασιλεὺς Φυσίγναθος, ὃς κατὰ λίμνην
τιμῶμαι βατράχων ἡγούμενος ἤματα πάντα·
καί με πατὴρ Πηλεὺς ἀνεθρέψατο, Ὑδρομεδούσῃ
μιχθεὶς ἐν φιλότητι παρ' ὄχθας Ἠριδανοῖο.
καὶ σὲ δ' ὁρῶ καλόν τε καὶ ἄλκιμον ἔξοχον ἄλλων,
σκηπτοῦχον βασιλῆα καὶ ἐν πολέμοισι μαχητὴν
ἔμμεναι· ἀλλ' ἄγε θᾶσσον ἑὴν γενεὴν ἀγόρευε.

Τὸν δ' αὖ Ψιχάρπαξ ἀπαμείβετο φώνησέν τε·
Τίπτε γένος τοὐμὸν ζητεῖς; δῆλον δ' ἐν ἅπασιν
[ἀνθρώποις τε θεοῖς τε καὶ οὐρανίοις πετεηνοῖς].
Ψιχάρπαξ μὲν ἐγὼ κικλήσκομαι· εἰμὶ δὲ κοῦρος
Τρωξάρταο πατρὸς μεγαλήτορος, ἡ δέ νυ μήτηρ
Λειχομύλη, θυγάτηρ Πτερνοτρώκτου βασιλῆος·
γείνατο δ' ἐν καλύβῃ με καὶ ἐξεθρέψατο τρωκτοῖς,
σύκοις καὶ καρύοις, καὶ ἐδέσμασι παντοδαποῖσιν.
πῶς δὲ φίλον ποιῇ με, τὸν ἐς φύσιν οὐδὲν ὁμοῖον;
σοὶ μὲν γὰρ βίος ἐστὶν ἐν ὕδασιν, αὐτὰρ ἔμοιγε,
ὅσσα παρ' ἀνθρώποις, τρώγειν ἔθος· οὔ τι με λήθει
ἄρτος δισκοπάνιστος ἀπ' εὐκύκλου κανέοιο,
οὐ πλακόεις τανύπεπλος ἔχων πολὺ σησαμότυρον,
οὐ τόμος ἐκ πτέρνης, οὐχ ἥπατα λευκοχίτωνα,
οὐ τυρὸς νεόπηκτος ἀπὸ γλυκεροῖο γάλακτος,
οὐ χρηστὸν μελίτωμα, τὸ καὶ μάκαρες ποθέουσιν,
οὐδ' ὅσα πρὸς θοίνας μερόπων τεύχουσι μάγειροι,
κοσμοῦντες χύτρας ἀρτύμασι παντοδαποῖσιν.
[οὐδέποτε πτολέμοιο κακὴν ἀπέφευγον ἀϋτήν,
ἀλλ' ἰθὺς μετὰ μῶλον ἰὼν προμάχοισιν ἐμίχθην.
οὐ δέδι' ἄνθρωπον καίπερ μέγα σῶμα φοροῦντα,
ἀλλ' ἐπὶ λέκτρον ἰὼν καταδάκνω δάκτυλον ἄκρον,
καὶ πτέρνης λαβόμην, καὶ † οὐ πόνος ἄνδρα ἵκανεν,
νήδυμος οὐκ ἀπέφευγεν ὕπνος δάκνοντος ἐμεῖο.
ἀλλ' ἐρέω μάλα πάντα, τὰ δείδια πᾶσαν ἐπ' αἶαν,
κίρκον καὶ γαλέην, οἵ μοι μέγα πένθος ἄγουσιν,
καὶ παγίδα στονόεσσαν, ὅπου δολόεις πέλε πότμος·
πλεῖστον δὴ γαλέην περιδείδια, ἥ τις ἀλιτρή,
ἣ καὶ * τρωγλοδύοντα κατὰ τρώγλην ἐρεείνει.]
οὐ τρώγω ῥαφάνας, οὐ κράμβας, οὐ κολοκύντας,

οὐ πράσσοις χλωροῖς ἐπιβόσκομαι οὐδὲ σελίνοις·
ταῦτα γὰρ ὑμέτερ' ἐστὶν ἐδέσματα τῶν κατὰ λίμνην.
Πρὸς τάδε μειδήσας Φυσίγναθος ἀντίον ηὔδα·
Ξεῖνε, λίην αὐχεῖς ἐπὶ γαστέρι· ἔστι καὶ ἡμῖν
πολλὰ μάλ' ἐν λίμνῃ καὶ ἐπὶ χθονὶ θαύματ' ἰδέσθαι.
ἀμφίβιον γὰρ ἔδωκε νομὴν βατράχοισι Κρονίων,
σκιρτῆσαι κατὰ γῆν καὶ ἐφ' ὕδασι σῶμα καλύψαι.
[στοιχείοις διττοῖς μεμερισμένα δώματα ναίειν.]
εἰ δ' ἐθέλεις καὶ ταῦτα δαήμεναι, εὐχερές ἐστιν.
βαῖνέ μοι ἐν νώτοισι, κράτει δέ με, μή ποτ' ὀλίσθῃς,
ὅπως γηθόσυνος τὸν ἐμὸν δόμον εἰσαφίκηαι.
Ὣς ἄρ' ἔφη καὶ νῶτ' ἐδίδου· ὁ δ' ἔβαινε τάχιστα,
χεῖρας ἔχων τρυφεροῖο κατ' αὐχένος ἅλματι κούφῳ.
καὶ πρῶτον μὲν ἔχαιρεν, ὅτ' ἔβλεπε γείτονας ὅρμους,
νήξει τερπόμενος Φυσιγνάθου· ἀλλ' ὅτε δή ῥα
κύμασι πορφυρέοισιν ἐκλύζετο, πολλὰ δακρύων
οὐρὴν μὲν προπέτασσεν ἐφ' ὕδασιν, ἠΰτε κώπην
σύρων, εὐχόμενός τε θεοῖς ἐπὶ γαῖαν ἱκέσθαι
[ὕδασι πορφυρέοισιν ἐκλύζετο, πολλὰ δ' ἐβώστρει]
ἄχρηστον μετάνοιαν ἐμέμφετο, τίλλε δὲ χαίτας
καὶ πόδας ἔσφιγγεν κατὰ γαστέρα, ἐν δέ οἱ ἦτορ
[πάλλετ' ἀηθείῃ, καὶ ἐπὶ χθόνα βούλεθ' ἱκέσθαι·]
δεινὸν ὑπεστονάχιζε φόβου κρυόεντος ἀνάγκῃ.
[καὶ τοῖον φάτο μῦθον ἀπὸ στόματός τ' ἀγόρευσεν·]
οὐχ οὕτω νώτοισιν ἐβάστασε φόρτον ἔρωτος
ταῦρος, ὅτ' Εὐρώπην διὰ κύματος ἦγ' ἐπὶ Κρήτην,
ὡς μῦν ἁπλώσας ἐπινώτιον ἦγεν ἐς οἶκον
βάτραχος ἀμπετάσας ὠχρὸν δέμας ὕδατι λευκῷ.
Ὕδρος δ' ἐξαίφνης ἀνεφαίνετο, δεινὸν ὅραμα
ἀμφοτέροις· ὀρθὸν δ' ὑπὲρ ὕδατος εἶχε τράχηλον.

τοῦτον ἰδὼν κατέδυ Φυσίγναθος, οὔ τι νοήσας,
οἷον ἑταῖρον ἔμελλεν ἀπολλύμενον καταλείπειν·
δῦ δὲ βάθος λίμνης καὶ ἀλεύατο κῆρα μέλαιναν.
κεῖνος δ' ὡς ἀφέθη, πέσεν ὕπτιος εὐθὺς ἐφ' ὕδωρ·
[χεῖρας δ' ἔσφιγγεν καὶ ἀπολλύμενος κατέτρυζε.]
πολλάκι μὲν κατέδυνεν ἐφ' ὕδατι, πολλάκι δ' αὖτε
λακτίζων ἀνέδυνε· μόρον δ' οὐκ ἦν ὑπαλύξαι.
δευόμεναι δὲ τρίχες πλεῖστον βάρος ἦσαν ἐπ' αὐτῷ·
ὕδασι δ' ὀλλύμενος τοίους ἐφθέγξατο μύθους·
Οὐ λήσεις δολίως, Φυσίγναθε, ταῦτα ποιήσας,
ναυηγὸν ῥίψας ἀπὸ σώματος ὡς ἀπὸ πέτρης.
οὐκ ἄν μου κατὰ γαῖαν ἀμείνων ἦσθα, κάκιστε,
παγκρατίῳ τε πάλῃ τε καὶ εἰς δρόμον, ἀλλὰ πλανήσας
εἰς ὕδωρ μ' ἔρριψας. ἔχει θεὸς ἔκδικον ὄμμα·
* ποινὴν αὖ τίσεις σὺ μυῶν στρατῷ οὐδ' ὑπαλύξεις.
Ὣς εἰπὼν ἀπέπνευσεν ἐφ' ὕδατι. τὸν δὲ κατεῖδεν
Λειχοπίναξ ὄχθῃσιν ἐφεζόμενος μαλακῇσιν·
δεινὸν δ' ἐξολόλυξε, δραμὼν δ' ἤγγειλε μύεσσιν.
ὡς δ' ἔμαθον τὴν μοῖραν, ἔδυ χόλος αἰνὸς ἅπαντας·
καὶ τότε κηρύκεσσιν ἑοῖς ἐκέλευσαν ὑπ' ὄρθρον
κηρύσσειν ἀγορήνδ' ἐς δώματα Τρωξάρταο,
πατρὸς δυστήνου Ψιχάρπαγος, ὃς κατὰ λίμνην
ὕπτιος ἐξήπλωτο, νεκρὸν δέμας, οὐδὲ παρ' ὄχθαις
ἦν ἤδη τλήμων, μέσσῳ δ' ἐπενήχετο πόντῳ.
ὡς δ' ἦλθον σπεύδοντες ἅμ' ἠοῖ, πρῶτος ἀνέστη
Τρωξάρτης ἐπὶ παιδὶ χολούμενος εἶπέ τε μῦθον·
Ὦ φίλοι, εἰ καὶ μοῦνος ἐγὼ κακὰ πολλὰ πέπονθα
ἐκ βατράχων, ἡ πεῖρα κακὴ πάντεσσι τέτυκται.
εἰμὶ δὲ νῦν ἐλεεινός, ἐπεὶ τρεῖς παῖδας ὄλεσσα.
καὶ τὸν μὲν πρῶτόν γε κατέκτανεν ἁρπάξασα

ἐχθίστη γαλέη, τρώγλης ἔντοσθεν ἑλοῦσα·
τὸν δ' ἄλλον πάλιν ἄνδρες ἀπηνέες ἐς μόρον εἷλξαν,
καινοτέραις τέχναις ξύλινον δόλον ἐξευρόντες·
[ἣν παγίδα καλέουσι, μυῶν ὀλέτειραν ἐοῦσαν.]
ὃ τρίτος ἦν, ἀγαπητὸς ἐμοὶ καὶ μητέρι κεδνῇ,
τοῦτον ἀπέπνιξεν Φυσίγναθος ἐς βυθὸν ἄξας.
ἀλλ' ἄγεθ' ὁπλισόμεσθα καὶ ἐξέλθωμεν ἐπ' αὐτούς,
σώματα κοσμήσαντες ἐν ἔντεσι δαιδαλέοισιν.
Ταῦτ' εἰπὼν ἀνέπεισε καθοπλίζεσθαι ἅπαντας.
[καὶ τοὺς μέν ῥ' ἐκόρυσσεν Ἄρης πολέμοιο μεμηλώς·]
κνημῖδας μὲν πρῶτον ἐφήρμοσαν, ἐς δύο μοίρας
ῥήξαντες κυάμους χλωροὺς εὖ τ' ἀσκήσαντες,
οὓς αὐτοὶ διὰ νυκτὸς ἐπιστάντες κατέτρωξαν.
θώρηκας δ' εἶχον † καλαμοστεφέων ἀπὸ βυρσῶν,
οὓς γαλέην δείραντες ἐπισταμένως ἐποίησαν.
ἀσπὶς δ' ἦν λύχνου τὸ μεσόμφαλον· ἡ δέ νυ λόγχη
εὐμήκεις βελόναι, παγχάλκεον ἔργον Ἄρηος·
ἡ δὲ κόρυς τὸ λέπυρον ἐπὶ κροτάφοις ἐρεβίνθου.
οὕτω μὲν μύες ἦσαν ἐν ὅπλοις. ὡς δ' ἐνόησαν
βάτραχοι, ἐξανέδυσαν ἀφ' ὕδατος, ἐς δ' ἕνα χῶρον
ἐλθόντες βουλὴν ξύναγον πολέμοιο κακοῖο.
σκεπτομένων δ' αὐτῶν, πόθεν ἡ στάσις ἢ τίς ὁ θρύλλος,
κῆρυξ ἐγγύθεν ἦλθε, φέρων ῥάβδον μετὰ χερσίν,
Τυρογλύφου υἱὸς μεγαλήτορος Ἐμβασίχυτρος,
ἀγγέλλων πολέμοιο κακὴν φάτιν, εἶπέ τε τοῖα·
Ὦ βάτραχοι, μύες ὔμμιν ἀπειλήσαντες ἔπεμψαν
εἰπεῖν ὁπλίζεσθαι ἐπὶ πτόλεμόν τε μάχην τε.
εἶδον γὰρ καθ' ὕδωρ Ψιχάρπαγα, ὅν περ ἔπεφνεν
ὑμέτερος βασιλεὺς Φυσίγναθος. ἀλλὰ μάχεσθε,
*οἵτινες ἐν βατράχοισιν ἀριστῆες * γεγάασθε.*

Ὣς εἰπὼν ἀπέφηνε· λιγυς δ' εἰς οὔατα μῦθος
εἰσελθὼν ἐτάραξε φρένας βατράχων ἀγερώχων.
μεμφομένων δ' αὐτῶν Φυσίγναθος εἶπεν ἀναστάς·
Ὦ φίλοι, οὐκ ἔκτεινον ἐγὼ μῦν οὐδὲ κατεῖδον
ὀλλύμενον· πάντως ἐπνίγη παίζων παρὰ λίμνην,
νήξεις τὰς βατράχων μιμούμενος· οἱ δὲ κάκιστοι
νῦν ἐμὲ μέμφονται τὸν ἀναίτιον. ἀλλ' ἄγε βουλήν
ζητήσωμεν, ὅπως δολίους μύας ἐξολέσωμεν.
τοιγὰρ ἐγὼν ἐρέω, ὥς μοι δοκεῖ εἶναι ἄριστα.
σώματα κοσμήσαντες ἐν ὅπλοις στῶμεν ἅπαντες
ἄκροις πὰρ χείλεσσιν, ὅπου κατάκρημνος ὁ χῶρος·
ἡνίκα δ' ὁρμηθέντες ἐφ' ἡμέας ἐξέλθωσι,
δραξάμενοι κορύθων, ὅς τις σχεδὸν ἀντίος ἔλθῃ,
ἐς λίμνην αὐτοὺς σὺν ἐκείναις εὐθὺ βάλωμεν.
οὕτω γὰρ πνίξαντες ἐν ὕδασι τοὺς ἀκολύμβους
στήσομεν εὐθύμως τὸ μυοκτόνον ὧδε τρόπαιον.
Ὣς εἰπὼν ἀνέπεισε καθοπλίζεσθαι ἅπαντας.
φύλλοις μὲν μαλαχῶν κνήμας ἑὰς ἀμφεκάλυψαν,
θώρηκας δ' εἶχον χλωρῶν πλατέων ἀπὸ σεύτλων,
φύλλα δὲ τῶν κραμβῶν εἰς ἀσπίδας εὖ ἤσκησαν,
ἔγχος δ' ὀξύσχοινος ἑκάστῳ μακρὸς ἀρήρει,
* καί ῥα κέρα κοχλιῶν λεπτῶν ἐκάλυπτε κάρηνα.
φραξάμενοι δ' ἔστησαν ἐπ' ὄχθαις ὑψηλῇσιν
σείοντες λόγχας, θυμοῦ δ' ἔμπληντο ἕκαστος.
Ζεὺς δὲ θεοὺς καλέσας εἰς οὐρανὸν ἀστερόεντα
καὶ πολέμου πληθὺν δείξας κρατερούς τε μαχητάς,
πολλοὺς καὶ μεγάλους ἠδ' ἔγχεα μακρὰ φέροντας,
οἷος Κενταύρων στρατὸς ἔρχεται ἠδὲ Γιγάντων,
ἡδὺ γελῶν ἐρέεινε, τίνες βατράχοισιν ἀρωγοί
ἢ μυσὶν ἀθανάτων· καὶ Ἀθηναίην προσέειπεν·

*Ὦ θύγατερ, μυσὶν ἦ ῥ' ἐπαλεξήσουσα πορεύσῃ;
καὶ γάρ σου κατὰ νηὸν ἀεὶ σκιρτῶσιν ἅπαντες
κνίσῃ τερπόμενοι καὶ ἐδέσμασι παντοδαποῖσιν.
Ὣς ἄρ' ἔφη Κρονίδης, τὸν δὲ προσέειπεν Ἀθήνη·
Ὦ πάτερ, οὐκ ἄν πώ ποτ' ἐγὼ μυσὶ τειρομένοισιν
ἐλθοίην ἐπαρωγός, ἐπεὶ κακὰ πολλά μ' ἔοργαν
στέμματα βλάπτοντες καὶ λύχνους εἵνεκ' ἐλαίου.
τοῦτο δέ μοι λίην ἔδακε φρένας, οἷον ἔρεξαν.
πέπλον μου κατέτρωξαν, ὃν ἐξύφηνα καμοῦσα
ἐκ ῥοδάνης λεπτῆς καὶ στήμονα λεπτὸν ἔνησα,
* τρώγλας τ' ἐμποίησαν· ὁ δ' ἠπητής μοι ἐπέστη —
χρησαμένη γὰρ ὕφηνα καὶ οὐκ ἔχω ἀνταποδοῦναι —
καὶ πράσσει με τόκον· τὸ δὲ ῥίγιον ἀθανάτοισιν.
ἀλλ' οὐδ' ὣς βατράχοισιν ἀρηγέμεναι * λελίημαι·
εἰσὶ γὰρ οὐδ' αὐτοὶ φρένας ἔμπεδοι, ἀλλά με πρῴην
ἐκ πολέμου ἀνιοῦσαν, ἐπεὶ λίην ἐκοπώθην,
ὕπνου δευομένην οὐκ εἴασαν θορυβοῦντες
οὐδ' ὀλίγον καταμῦσαι· ἐγὼ δ' ἄϋπνος κατεκείμην,
τὴν κεφαλὴν ἀλγοῦσα, ἕως ἐβόησεν ἀλέκτωρ.
ἀλλ' ἄγε παυσώμεσθα, θεοί, τούτοισιν ἀρήγειν,
μή νύ τις ἡμείων τρωθῇ βέλει ὀξυόεντι·
εἰσὶ γὰρ ἀγχέμαχοι, καὶ εἰ θεὸς ἀντίος ἔλθοι·
πάντες δ' οὐρανόθεν τερπώμεθα δῆριν ὁρῶντες.
Ὣς ἄρ' ἔφη, τῇ δ' αὖτ' ἐπεπείθοντο θεοὶ ἄλλοι,
πάντες ὁμῶς δ' εἰσῆλθον ἀολλέες εἰς ἕνα χῶρον.
καὶ τότε κώνωπες μεγάλας σάλπιγγας ἔχοντες
δεινὸν ἐσάλπιγξαν πολέμου κτύπον· οὐρανόθεν δέ
Ζεὺς Κρονίδης βρόντησε, τέρας πολέμοιο κακοῖο.
Πρῶτος δ' Ὑψιβόας Λειχήνορα οὔτασε δουρί,
ἑσταότ' ἐν προμάχοις, κατὰ γαστέρα ἐς μέσον ἧπαρ·

κὰδ δ' ἔπεσεν πρηνής, ἁπαλὰς δ' ἐκόνισεν ἐθείρας.
[δούπησεν δὲ πεσών, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.]
Τρωγλοδύτης δὲ μετ' αὐτὸν ἀκόντισε Πηλείωνος,
πῆξεν δ' ἐν στέρνῳ στιβαρὸν δόρυ· τὸν δὲ πεσόντα
εἷλε μέλας θάνατος, ψυχὴ στόματος δ' ἐξέπτη.
Σευτλαῖον δ' ἄρ' ἔπεφνε βαλὼν κέαρ Ἐμβασίχυτρος.
[Ὠκιμίδην δ' ἄχος εἷλε καὶ ἤλασεν ὀξέϊ σχοίνῳ,
οὐδ' ἐξέσπασεν ἔγχος ἐναντίον· ἤριπε δ' εὐθύς.]
Ἀρτοφάγος δὲ Πολύφωνον κατὰ γαστέρα τύψεν·
[ἤριπε δὲ πρηνής, ψυχὴ δὲ μελέων ἐξέπτη.]
Λιμνόχαρις δ' ὡς εἶδεν ἀπολλύμενον Πολύφωνον,
Τρωγλοδύτην πέτρῳ μυλοειδέϊ τρῶσεν ἐπιφθὰς
αὐχένα πὰρ μέσσον· τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψεν.
† Λειχήνωρ δ' αὐτοῖο τιτύσκετο δουρὶ φαεινῷ
καὶ βάλεν, οὐδ' ἀφάμαρτε, καθ' ἥπατος· ὡς δ' ἐνόησε
Κοστοφάγον φεύγοντα, βαθείαις ἔμπεσεν ὄχθαις·
ἀλλ' οὐδ' ὣς ἀπέληγε μάχης, ἀλλ' ἤλασεν αὐτόν·
κὰδ δ' ἔπεσ' οὐδ' ἀνένευσεν· ἐβάπτετο δ' αἵματι λίμνη
πορφυρέῳ, αὐτὸς δὲ παρ' ἠϊόν' ἐξετανύσθη
[χορδῇσιν λιπαρῇσί τε πειρόμενος λαγόνεσσιν].
* Τυροφάγον δ' αὖτις Λιμνήσιος ἐξενάριξεν·
Πτερνογλύφον δ' ἐσιδὼν Καλαμίνθιος ἐς φόβον ἦλθεν,
ἥλατο δ' ἐς λίμνην φεύγων, τὴν ἀσπίδα ῥίψας.
[Φιλτραῖον δ' ἄρ' ἔπεφνεν ἀμύμων Ἐμβασίχυτρος.]
Ὑδρόχαρις δέ τ' ἔπεφνεν † Πτερνοφάγον βασιλῆα,
χερμαδίῳ πλήξας κατὰ βρέγματος· ἐγκέφαλος δέ
ἐκ ῥινῶν ἔσταξε, παλάσσετο δ' αἵματι γαῖα.
Λειχοπίναξ δ' ἔκτεινεν ἀμύμονα Βορβοροκοίτην,
ἔγχει ἐπαΐξας· τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψεν.

* * * * * * * * * * * * * * *

Πρασσαῖος δ' ἐσιδὼν ποδὸς εἵλκυσε νεκρὸν ἐόντα,
ἐν λίμνῃ δ' ἀπέπνιξε κρατήσας χειρὶ τένοντα.
† Ψιχάρπαξ δ' ἤμυν' ἑτάρων περὶ τεθνειώτων
καὶ βάλε Πρασσαῖον κατὰ νηδύος ἐς μέσον ἧπαρ·
πῖπτε δέ οἱ πρόσθεν, ψυχὴ δ' Ἄϊδόσδε βεβήκει.
Κραμβοβάτης δ' ἐσιδὼν πηλοῦ δράκα ῥῖψεν ἐπ' αὐτόν
καὶ τὸ μέτωπον ἔχρισε καὶ ἐξετύφλου παρὰ μικρόν.
ὠργίσθη δ' ἄρ' ἐκεῖνος, ἑλὼν δέ τε χειρὶ παχείῃ
κείμενον ἐν πεδίῳ λίθον ὄβριμον, ἄχθος ἀρούρης,
τῷ βάλε Κραμβοβάτην ὑπὸ γούνατα· πᾶσα δ' ἐκλάσθη
κνήμη δεξιτερή, πέσε δ' ὕπτιος ἐν κονίῃσιν.
Κραυγασίδης δ' ἤμυνε καὶ ἰθὺς βαῖνεν ἐπ' αὐτόν,
τύψε δέ μιν μέσσην κατὰ γαστέρα· πᾶς δέ οἱ εἴσω
ὀξύσχοινος ἔδυνε, χαμαὶ δ' ἔκχυντο ἅπαντα
ἔγκατ' ἐφελκομένῳ ὑπὸ δούρατι χειρὶ παχείῃ.
Τρωξάρτης δ' ἔβαλεν Φυσίγναθον ἐς πόδα ἄκρον·
σκάζων δ' ἐκ πολέμου ἀνεχάζετο, τείρετο δ' αἰνῶς·
ἥλατο δ' ἐς τάφρους, ὅππως φύγῃ αἰπὺν ὄλεθρον.
[ἔσχατα δ' ἐκ λίμνης ἀνεδύσατο, τείρετο δ' αἰνῶς.]
† Τρωξάρτης δ' ὡς εἶδεν ἔθ' ἡμίπνουν προπεσόντα,
καί οἱ ἐπέδραμεν αὖτις ἀποκτάμεναι μενεαίνων.
* * * * * * * * * * * * * * * *
[ἦλθε διὰ προμάχων καὶ ἀκόντισεν ὀξέϊ σχοίνῳ·
οὐδ' ἔρρηξε σάκος, σχέτο δ' αὐτοῦ δουρὸς ἀκωκή.
τοῦ δ' ἔβαλε τρυφάλειαν ἀμύμονα καὶ τετράχυτρον
δῖος Ὀριγανίων, μιμούμενος αὐτὸν Ἄρηα,
ὃς μόνος ἐν βατράχοισιν ἀρίστευεν καθ' ὅμιλον·
ὥρμησεν δ' ἄρ' ἐπ' αὐτόν· ὁ δ' ὡς ἴδεν, οὐχ ὑπέμεινεν
ἥρωας κρατερούς, κατέδυ δ' ἐν βένθεσι λίμνης.]
Ἦν δέ τις ἐν μύεσιν Μεριδάρπαξ, ἔξοχος ἄλλων,

ἀγχέμαχος, φίλος υἱὸς ἀμύμονος Ἀρτεπιβούλου·
[οἴκαδ' ἰὼν πολέμοιο μετασχεῖν παῖδ' ἐκέλευσεν.]
* αὐτὸς δ' ἑστήκει γαυρούμενος οἷος ἀπ' ἄλλων,
* στεῦτο δὲ πορθήσειν βατράχων γένος αἰχμητάων.
[καὶ ῥήξας καρύου μέσσην ῥάχιν εἰς δύο μοίρας
φράγδην ἀμφοτέροισιν ἐν ὤμοις εἶλαρ ἔθηκεν·
οἱ δὲ τάχος δείσαντες ἔβαν πάντες κατὰ λίμνην.]
καί νύ κεν ἐξετέλεσσεν, ἐπεὶ μέγα οἱ σθένος ἦεν,
εἰ μὴ ἄρ' ὀξὺ νόησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε.
καὶ τότ' ἀπολλυμένους βατράχους ᾤκτειρε Κρονίων,
κινήσας δὲ κάρη τοίην ἐφθέγξατο φωνήν·
Ὢ πόποι, ἦ μέγα ἔργον ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶμαι·
† οὐ μικρὸν πλήσσει Μεριδάρπαξ, ὃς κατὰ λίμνην
ἅρπαξ ἐν βατράχοισιν ἀμείβεται. ἀλλὰ τάχιστα
Παλλάδα πέμψωμεν πολεμόκλονον ἢ καὶ Ἄρηα,
οἵ μιν ἐπισχήσουσι μάχης κρατερόν περ ἐόντα.
Ὣς ἄρ' ἔφη Κρονίδης, Ἥρη δ' ἀπαμείβετο μῦθον·
Οὔτ' ἄρ' Ἀθηναίης, Κρονίδη, σθένος οὔτε Ἄρηος
ἰσχύσει βατράχοισιν ἀρηγέμεν αἰπὺν ὄλεθρον.
ἀλλ' ἄγε πάντες ἴωμεν ἀρηγόνες· ἢ τὸ σὸν ὅπλον
κινείσθω μέγα Τιτανοκτόνον ὀβριμοεργόν,
ᾧ ποτε καὶ Καπανῆα κατέκτανες ὄβριμον ἄνδρα
καὶ μέγαν Ἐγκέλαδόν τε καὶ ἄγρια φῦλα Γιγάντων.
[κινείσθω· οὕτω γὰρ ἁλώσεται, ὅς τις ἄριστος.]
Ὣς ἄρ' ἔφη· Κρονίδης δ' ἔβαλε ψολόεντα κεραυνόν·
πρῶτα μὲν ἐβρόντησε, μέγαν δ' ἐλέλιξεν Ὄλυμπον,
αὐτὰρ ἔπειτα κεραυνόν, † δειμαλέον Διὸς ὅπλον,
ἧκ' ἐπιδινήσας· ὁ δ' ἄρ' ἔπτατο χειρὸς ἄνακτος.
* πάντας μέν ῥ' ἐφόβησε βαλὼν βατράχους τε μύας τε.
ἀλλ' οὐδ' ὧς ἀπέληγε μυῶν στρατός, ἀλλ' ἔτι μᾶλλον

ἔλπετο πορθήσειν βατράχων γένος αἰχμητάων,
εἰ μὴ ἀπ' Οὐλύμπου βατράχους ᾤκτειρε Κρονίων,
ὃς τοῖς φθειρομένοισιν ἀρωγοὺς εὐθὺς ἔπεμψεν.
ἦλθον δ' ἐξαίφνης νωτάκμονες, ἀγκυλοχῆλαι,
λοξοβάται, στρεβλοί, ψαλιδόστομοι, ὀστρακόδερμοι,
ὀστοφυεῖς, πλατύνωτοι, ἀποστίλβοντες ἐν ὤμοις,
βλαισοί, χειροτένοντες, ἀπὸ στέρνων ἐσορῶντες,
ὀκτάποδες, δικέραιοι, ἀτειρέες· οἱ δὲ καλεῦνται
καρκίνοι, οἵ ῥα μυῶν οὐρὰς στομάτεσσιν ἔκοπτον
ἠδὲ πόδας καὶ χεῖρας· ἀνεγνάμπτοντο δὲ λόγχαι.
τοὺς καὶ ὑπέδδεισαν πάντες μύες, οὐδ' ἔτ' ἔμειναν,
ἐς δὲ φυγὴν ἐτράποντο. ἐδύσετο δ' ἥλιος ἤδη,
καὶ πολέμου τελετὴ μονοήμερος ἐξετελέσθη.

III. Hesiodus.

De aetate poetae discrepat inter auctores. Homeri fere aequalem eum ducit Herodotus (II 53): Ἡσίοδον καὶ Ὅμηρον ἡλικίην τετρακοσίοισι ἔτεσι δοκέω μευ πρεσβυτέρους γενέσθαι καὶ οὐ πλέοσι. Patriam Ascraeus ipse *contumeliosissime testatur*, addens Cyma ex urbe Aeoliae patrem in Boeotiam transvectum esse (Op. 635): ὅς ποτε (sc. pater Hesiodi) καὶ τῇδ' ἦλθε πολὺν διὰ πόντον ἀνύσσας, Κύμην Αἰολίδα προλιπών, ἐν νηῒ μελαίνῃ, — Νάσσατο δ' ἄγχ' Ἑλικῶνος ὀϊζυρῇ ἐνὶ κώμῃ, Ἄσκρῃ, χεῖμα κακῇ, θέρει ἀργαλέῃ, οὐδέ ποτ' ἐσθλῇ. Fratrem habuit Persen hominem fugientem laboris (Op. 299) eundemque litigiosum, quocum controversia erat poetae de hereditate. Fama est Hesiodum occisum esse prope Oeneonem Locrorum in area sacra Iovis Nemeaei, cum Nemeam Argivorum tamquam fatalem sibi defugiendam esse existimaret cfr. Thucyd. III 96. Orchomenii dicuntur oraculo moniti ossa poetae Naupacto in suos fines transtulisse (cfr. epigr. 75). — Poe-

mata Hesiodea exstant tria: *Ἔργα καὶ Ἡμέραι*, *Θεογονία*, *Ἀσπὶς Ἡρακλέους*, praeterea fragmenta carminum, quae Hesiodi nomine feruntur (velut *Κατάλογος γυναικῶν*, *Ἠοῖαι*, *Αἰγίμιος*, *Κήϋκος γάμος*, *Μελαμποδία*, alia).

ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ.

1. [Oper. 11—41.]

Ἐρίδων γένη.

Οὐκ ἄρα μοῦνον ἔην Ἐρίδων γένος, ἀλλ' ἐπὶ γαῖαν
εἰσὶ δύω· τὴν μέν κεν ἐπαινέσσειε νοήσας,
ἡ δ' ἐπιμωμητή· διὰ δ' ἄνδιχα θυμὸν ἔχουσιν.
ἡ μὲν γὰρ πόλεμόν τε κακὸν καὶ δῆριν ὀφέλλει,
σχετλίη· οὔ τις τήν γε φιλεῖ βροτός, ἀλλ' ὑπ' ἀνάγκης
ἀθανάτων βουλῇσιν Ἔριν τιμῶσι βαρεῖαν.
τὴν δ' ἑτέρην προτέρην μὲν ἐγείνατο Νὺξ ἐρεβεννή,
θῆκε δέ μιν Κρονίδης ὑψίζυγος, αἰθέρι ναίων,
γαίης τ' ἐν ῥίζῃσι καὶ ἀνδράσι πολλὸν ἀμείνω·
ἥ τε καὶ ἀπάλαμόν περ ὁμῶς ἐπὶ ἔργον ἐγείρει.
εἰς ἕτερον γάρ τίς τε ἰδὼν ἔργοιο χατίζων,
πλούσιον, ὃ σπεύδει μὲν ἀρόμμεναι ἠδὲ φυτεύειν
οἶκόν τ' εὖ θέσθαι, ζηλοῖ δέ τε γείτονα γείτων
εἰς ἄφενον σπεύδοντ'· ἀγαθὴ δ' Ἔρις ἥδε βροτοῖσι.
[καὶ κεραμεὺς κεραμεῖ κοτέει καὶ τέκτονι τέκτων,
καὶ πτωχὸς πτωχῷ φθονέει καὶ ἀοιδὸς ἀοιδῷ.]
Ὦ Πέρση, σὺ δὲ ταῦτα τεῷ ἐνικάτθεο θυμῷ,
μηδέ σ' Ἔρις κακόχαρτος ἀπ' ἔργου θυμὸν ἐρύκοι
νείκε' ὀπιπτεύοντ' ἀγορῆς ἐπακουὸν ἐόντα.
ὤρη γάρ τ' ὀλίγη πέλεται νεικέων τ' ἀγορέων τε,
ᾧ τινι μὴ βίος ἔνδον ἐπηετανὸς κατάκειται

ὡραῖος, τὸν γαῖα φέρει, Δημήτερος ἀκτήν.
τοῦ κε κορεσσάμενος νείκεα καὶ δῆριν ὀφέλλοι
κτήμασ' ἐπ' ἀλλοτρίοις· σοὶ δ' οὐκέτι δεύτερον ἔσται
ὧδ' ἔρδειν. ἀλλ' αὖθι διακρινώμεθα νεῖκος
ἰθείῃσι δίκαις, αἵ τ' ἐκ Διός εἰσιν ἄρισται.
ἤδη μὲν γὰρ κλῆρον ἐδασσάμεθ', ἄλλα τε πολλά
ἁρπάζων ἐφόρεις, μέγα κυδαίνων βασιλῆας
δωροφάγους, οἳ τήνδε δίκην ἐθέλουσι δικάσσαι,
νήπιοι· οὐδὲ ἴσασιν, ὅσῳ πλέον ἥμισυ παντός,
οὐδ' ὅσον ἐν μαλάχῃ τε καὶ ἀσφοδέλῳ μέγ' ὄνειαρ.

2. [Oper. 42—105.]

Πανδώρα.

Κρύψαντες γὰρ ἔχουσι θεοὶ βίον ἀνθρώποισι.
ῥηϊδίως γάρ κεν καὶ ἐπ' ἤματι ἐργάσσαιο,
ὥστε σέ κ' εἰς ἐνιαυτὸν ἔχειν καὶ ἀεργὸν ἐόντα·
αἶψά κε πηδάλιον μὲν ὑπὲρ καπνοῦ καταθεῖο,
ἔργα βοῶν δ' ἀπόλοιτο καὶ ἡμιόνων ταλαεργῶν.
ἀλλὰ Ζεὺς ἔκρυψε χολωσάμενος φρεσὶν ᾗσιν,
ὅττι μιν ἐξαπάτησε Προμηθεὺς ἀγκυλομήτης·
τοὔνεκ' ἄρ' ἀνθρώποισιν ἐμήσατο κήδεα λυγρά.
κρύψε δὲ πῦρ· τὸ μὲν αὖτις ἐῢς παῖς Ἰαπετοῖο
ἔκλεψ' ἀνθρώποισι Διὸς πάρα μητιόεντος
ἐν κοίλῳ νάρθηκι, λαθὼν Δία τερπικέραυνον.
τὸν δὲ χολωσάμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς·
Ἰαπετιονίδη, πάντων πέρι μήδεα εἰδώς,
χαίρεις πῦρ κλέψας καὶ ἐμὰς φρένας ἠπεροπεύσας,
σοί τ' αὐτῷ μέγα πῆμα καὶ ἀνδράσιν ἐσσομένοισι.
τοῖς δ' ἐγὼ ἀντὶ πυρὸς δώσω κακόν, ᾧ κεν ἅπαντες
τέρπωνται κατὰ θυμὸν ἑὸν κακὸν ἀμφαγαπῶντες.

Ὣς ἔφατ', ἐκ δ' ἐγέλασσε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·
[Ἥφαιστον δ' ἐκέλευσε περικλυτὸν ὅττι τάχιστα
γαῖαν ὕδει φύρειν, ἐν δ' ἀνθρώπου θέμεν αὐδήν
καὶ σθένος, ἀθανάτοις δὲ θεοῖς εἰς ὦπα ἐΐσκειν
παρθενικῆς καλὸν εἶδος ἐπήρατον· αὐτὰρ Ἀθήνην
ἔργα διδασκῆσαι, πολυδαίδαλον ἱστὸν ὑφαίνειν·
καὶ χάριν ἀμφιχέαι κεφαλῇ χρυσέην Ἀφροδίτην
καὶ πόθον ἀργαλέον καὶ γυιοβόρους μελεδῶνας·
ἐν δὲ θέμεν κύνεόν τε νόον καὶ ἐπίκλοπον ἦθος
Ἑρμείαν ἤνωγε, διάκτορον Ἀργειφόντην.
ὣς ἔφαθ', οἱ δ' ἐπίθοντο Διὶ Κρονίωνι ἄνακτι.]
αὐτίκα δ' ἐκ γαίης πλάσσε κλυτὸς Ἀμφιγυήεις
παρθένῳ αἰδοίῃ ἴκελον Κρονίδεω διὰ βουλάς.
ζῶσε δὲ καὶ κόσμησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
ἀμφὶ δέ οἱ Χάριτές τε θεαὶ καὶ πότνια Πειθώ
ὅρμους χρυσείους ἔθεσαν χροΐ, ἀμφὶ δὲ τήν γε
Ὧραι καλλίκομοι στέφον ἄνθεσιν εἰαρινοῖσι.
[πάντα δέ οἱ χροῒ κόσμον ἐφήρμοσε Παλλὰς Ἀθήνη.]
ἐν δ' ἄρα οἱ στήθεσσι διάκτορος Ἀργειφόντης
ψεύδεά θ' αἱμυλίους τε λόγους καὶ ἐπίκλοπον ἦθος
τεῦξε Διὸς βουλῇσι βαρυκτύπου, ἐν δ' ἄρα φωνήν
θῆκε θεῶν κῆρυξ· ὀνόμηνε δὲ τήνδε γυναῖκα
Πανδώρην, ὅτι πάντες Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες
δῶρον ἐδώρησαν, πῆμ' ἀνδράσιν ἀλφηστῇσιν.
αὐτὰρ ἐπεὶ δόλον αἰπυν ἀμήχανον ἐξετέλεσσεν,
εἰς Ἐπιμηθέα πέμπε πατὴρ κλυτὸν Ἀργειφόντην
δῶρον ἄγοντα θεῶν, ταχὺν ἄγγελον· οὐδ' Ἐπιμηθεύς
ἐφράσαθ', ὥς οἱ ἔειπε Προμηθεὺς μή ποτε δῶρον
δέξασθαι πὰρ Ζηνὸς Ὀλυμπίου, ἀλλ' ἀποπέμπειν

ἐξοπίσω, μή πού τι κακὸν θνητοῖσι γένηται.
αὐτὰρ ὁ δεξάμενος, ὅτε δὴ κακὸν εἶχ', ἐνόησε.
Πρὶν μὲν γὰρ ζώεσκον ἐπὶ χθονὶ φῦλ' ἀνθρώπων
νόσφιν ἄτερ τε κακῶν καὶ ἄτερ χαλεποῖο πόνοιο
νούσων τ' ἀργαλέων, αἵ τ' ἀνδράσι κῆρας ἔδωκαν.
[αἶψα γὰρ ἐν κακότητι βροτοὶ καταγηράσκουσι.]
ἀλλὰ γυνὴ χείρεσσι πίθου μέγα πῶμ' ἀφελοῦσα
ἐσκέδασ'· ἀνθρώποισι δ' ἐμήσατο κήδεα λυγρά.
μούνη δ' αὐτόθι Ἐλπὶς ἐν ἀρρήκτοισι δόμοισιν
ἔνδον ἔμιμνε πίθου ὑπὸ χείλεσιν, οὐδὲ θύραζε
ἐξέπτη· πρόσθεν γὰρ ἐπέμβαλε πῶμα πίθοιο
αἰγιόχου βουλῇσι Διὸς νεφεληγερέταο·
ἄλλα δὲ μυρία λυγρὰ κατ' ἀνθρώπους ἀλάληται.
πλείη μὲν γὰρ γαῖα κακῶν, πλείη δὲ θάλασσα·
νοῦσοι δ' ἀνθρώποισιν ἐφ' ἡμέρῃ ἠδ' ἐπὶ νυκτί
αὐτόματοι φοιτῶσι, κακὰ θνητοῖσι φέρουσαι
σιγῇ, ἐπεὶ φωνὴν ἐξείλετο μητίετα Ζεύς.
[οὕτως οὔ τί πῃ ἔστι Διὸς νόον ἐξαλέασθαι.]

3. [Oper. 109—201.]

Γένη ἀνθρώπων.

Χρύσεον μὲν πρώτιστα γένος μερόπων ἀνθρώπων
ἀθάνατοι ποίησαν Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες.
οἳ μὲν ἐπὶ Κρόνου ἦσαν, ὅτ' οὐρανῷ ἐμβασίλευεν·
ὥστε θεοὶ δ' ἔζωον, ἀκηδέα θυμὸν ἔχοντες,
νόσφιν ἄτερ τε πόνων καὶ ὀϊζύος· οὐδέ τι δειλὸν
γῆρας ἐπῆν, αἰεὶ δὲ πόδας καὶ χεῖρας ὁμοῖοι
τέρποντ' ἐν θαλίῃσι κακῶν ἔκτοσθεν ἁπάντων·
θνῆσκον δ' ὡς ὕπνῳ δεδμημένοι. ἐσθλὰ δὲ πάντα
τοῖσιν ἔην· καρπὸν δ' ἔφερε ζείδωρος ἄρουρα

αὐτομάτη, πολλόν τε καὶ ἄφθονον· οἱ δ' ἐθελημοί,
ἥσυχοι ἔργ' ἐνέμοντο σὺν ἐσθλοῖσιν πολέεσσιν.
[ἀφνειοὶ μήλοισι, φίλοι μακάρεσσι θεοῖσι.]
αὐτὰρ ἐπειδὴ τοῦτο γένος κατὰ γαῖα κάλυψεν,
τοὶ μὲν δαίμονές εἰσι Διὸς μεγάλου διὰ βουλάς
ἐσθλοὶ ἐπιχθόνιοι, φύλακες θνητῶν ἀνθρώπων,
[οἵ ῥα φυλάσσουσίν τε δίκας καὶ σχέτλια ἔργα,
ἠέρα ἑσσάμενοι πάντῃ φοιτῶντες ἐπ' αἶαν,]
πλουτοδόται· καὶ τοῦτο γέρας βασιλήϊον ἔσχον.
Δεύτερον αὖτε γένος πολὺ χειρότερον μετόπισθεν
ἀργύρεον ποίησαν Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες,
χρυσέῳ οὔτε φυὴν ἐναλίγκιον οὔτε νόημα.
ἀλλ' ἑκατὸν μὲν παῖς ἔτεα παρὰ μητέρι κεδνῇ
ἐτρέφετ' ἀτάλλων, μέγα νήπιος, ᾧ ἐνὶ οἴκῳ·
ἀλλ' ὅτ' ἀνηβήσειε καὶ ἥβης μέτρον ἵκοιτο,
παυρίδιον ζώεσκον ἐπὶ χρόνον, ἄλγε' ἔχοντες
ἀφραδίῃς· ὕβριν γὰρ ἀτάσθαλον οὐκ ἐδύναντο
ἀλλήλων ἀπέχειν, οὐδ' ἀθανάτους θεραπεύειν
ἤθελον οὐδ' ἔρδειν μακάρων ἱεροῖς ἐπὶ βωμοῖς,
ἣ θέμις ἀνθρώποισι κατ' ἤθεα. τοὺς μὲν ἔπειτα
Ζεὺς Κρονίδης ἔκρυψε χολούμενος, οὕνεκα τιμάς
οὐκ ἐδίδουν μακάρεσσι θεοῖς, οἳ Ὄλυμπον ἔχουσιν.
αὐτὰρ ἐπεὶ καὶ τοῦτο γένος κατὰ γαῖα κάλυψε,
τοὶ μὲν ὑποχθόνιοι μάκαρες θνητοὶ καλέονται
δεύτεροι, ἀλλ' ἔμπης τιμὴ καὶ τοῖσιν ὀπηδεῖ.
Ζεὺς δὲ πατὴρ τρίτον ἄλλο γένος μερόπων ἀνθρώπων
χάλκειον ποίησ', οὐκ ἀργυρέῳ οὐδὲν ὁμοῖον,
ἐκ μελιᾶν, δεινόν τε καὶ ὄβριμον, οἷσιν Ἄρηος
ἔργ' ἔμελε στονόεντα καὶ ὕβριες· οὐδέ τι σῖτον
ἤσθιον, ἀλλ' ἀδάμαντος ἔχον κρατερόφρονα θυμόν

ἄπλαστοι· μεγάλη δὲ βίη καὶ χεῖρες ἄαπτοι
ἐξ ὤμων ἐπέφυκον ἐπὶ στιβαροῖσι μέλεσσιν.
τοῖς δ' ἦν χάλκεα μὲν τεύχεα, χάλκεοι δέ τε οἶκοι,
χαλκῷ δ' εἰργάζοντο· μέλας δ' οὐκ ἔσκε σίδηρος.
καὶ τοὶ μὲν χείρεσσιν ὕπο σφετέρῃσι δαμέντες
βῆσαν ἐς εὐρώεντα δόμον κρυεροῦ Ἀΐδαο,
νώνυμνοι· θάνατος δὲ καὶ ἐκπάγλους περ ἐόντας
εἷλε μέλας, λαμπρὸν δ' ἔλιπον φάος ἠελίοιο.
Αὐτὰρ ἐπεὶ καὶ τοῦτο γένος κατὰ γαῖα κάλυψεν,
αὖτις ἔτ' ἄλλο τέταρτον ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ
Ζεὺς Κρονίδης ποίησε, δικαιότερον καὶ ἄρειον,
ἀνδρῶν ἡρώων θεῖον γένος, οἳ καλέονται
ἡμίθεοι προτέρῃ γενεῇ κατ' ἀπείρονα γαῖαν.
καὶ τοὺς μὲν πόλεμός τε κακὸς καὶ φύλοπις αἰνή,
τοὺς μὲν ἐφ' ἑπταπύλῳ Θήβῃ, Καδμηΐδι γαίῃ,
ὤλεσε μαρναμένους μήλων ἕνεκ' Οἰδιπόδαο,
τοὺς δὲ καὶ ἐν νήεσσιν ὑπὲρ μέγα λαῖτμα θαλάσσης
ἐς Τροίην ἀγαγὼν Ἑλένης ἕνεκ' ἠϋκόμοιο·
ἔνθ' ἤτοι τοὺς μὲν θανάτου τέλος ἀμφεκάλυψε.
τοῖς δὲ δίχ' ἀνθρώπων βίοτον καὶ ἤθε' ὀπάσσας
Ζεὺς Κρονίδης κατένασσε πατὴρ ἐς πείρατα γαίης·
[τηλοῦ ἀπ' ἀθανάτων, τοῖσιν Κρόνος ἐμβασίλευε.]
καὶ τοὶ μὲν ναίουσιν ἀκηδέα θυμὸν ἔχοντες
ἐν μακάρων νήσοισι παρ' Ὠκεανὸν βαθυδίνην,
ὄλβιοι ἥρωες, τοῖσιν μελιηδέα καρπόν
τρὶς ἔτεος θάλλοντα φέρει ζείδωρος ἄρουρα.
Μηκέτ' ἔπειτ' ὤφειλον ἐγὼ πέμπτοισι μετεῖναι
ἀνδράσιν, ἀλλ' ἢ πρόσθε θανεῖν ἢ ἔπειτα γενέσθαι.
νῦν γὰρ δὴ γένος ἐστὶ σιδήρεον, οὐδέ ποτ' ἦμαρ
παύσονται καμάτου καὶ ὀϊζύος οὐδέ τι νύκτωρ

φθειρόμενοι· χαλεπὰς δὲ θεοὶ δώσουσι μερίμνας.
[ἀλλ' ἔμπης καὶ τοῖσι μεμίξεται ἐσθλὰ κακοῖσιν.
Ζεὺς δ' ὀλέσει καὶ τοῦτο γένος μερόπων ἀνθρώπων,
εὖτ' ἂν γεινόμενοι πολιοκρόταφοι τελέθωσιν.]
οὐδὲ πατὴρ παίδεσσιν ὁμοίϊος οὐδέ τι παῖδες,
οὐδὲ ξεῖνος ξεινοδόκῳ καὶ ἑταῖρος ἑταίρῳ,
οὐδὲ κασίγνητος φίλος ἔσσεται, ὡς τὸ πάρος περ.
αἶψα δὲ γηράσκοντας ἀτιμήσουσι τοκῆας·
μέμψονται δ' ἄρα τοὺς χαλεποῖς βάζοντε ἔπεσσι,
σχέτλιοι, οὐδὲ θεῶν ὄπιν εἰδότες· οὐδέ κεν οἵ γε
γηράντεσσι τοκεῦσιν ἀπὸ θρεπτήρια δοῖεν,
χειροδίκαι· ἕτερος δ' ἑτέρου πόλιν ἐξαλαπάξει.
οὐδέ τις εὐόρκου χάρις ἔσσεται οὔτε δικαίου
οὔτ' ἀγαθοῦ, μᾶλλον δὲ κακῶν ῥεκτῆρα καὶ ὕβριν
ἀνέρα τιμήσουσι· δίκη δ' ἐν χερσί, καὶ αἰδὼς
οὐκ ἔσται· βλάψει δ' ὁ κακὸς τὸν ἀρείονα φῶτα
μύθοισι σκολιοῖς ἐνέπων, ἐπὶ δ' ὅρκον ὀμεῖται.
ζῆλος δ' ἀνθρώποισιν ὀϊζυροῖσιν ἅπασιν
δυσκέλαδος, κακόχαρτος ὁμαρτήσει, στυγερώπης.
καὶ τότε δὴ πρὸς Ὄλυμπον ἀπὸ χθονὸς εὐρυοδείης
λευκοῖσιν φαρέεσσι καλυψαμένω χρόα καλὸν
ἀθανάτων μετὰ φῦλον ἴτον προλιπόντ' ἀνθρώπους
Αἰδὼς καὶ Νέμεσις· τὰ δὲ λείψεται ἄλγεα λυγρὰ
θνητοῖς ἀνθρώποισι· κακοῦ δ' οὐκ ἔσσεται ἀλκή.

4. [Op. 202—218.]

Αἶνος. Ἴρηξ καὶ ἀηδών.

[Νῦν δ' αἶνον βασιλεῦσιν ἐρέω φρονέουσι καὶ αὐτοῖς.]
ὧδ' ἴρηξ προσέειπεν ἀηδόνα ποικιλόδειρον,
ὕψι μάλ' ἐν νεφέεσσι φέρων ὀνύχεσσι μεμαρπώς·

ἡ δ' ἐλεόν, γναμπτοῖσι πεπαρμένη ἀμφ' ὀνύχεσσι,
μύρετο· τὴν δ' ὅ γ' ἐπικρατέως πρὸς μῦθον ἔειπε·
Δαιμονίη, τί λέληκας; ἔχει νύ σε πολλὸν ἀρείων·
τῇδ' εἶς, ᾗ σ' ἂν ἐγώ περ ἄγω καὶ ἀοιδὸν ἐοῦσαν·
δεῖπνον δ', αἴ κ' ἐθέλω, ποιήσομαι, ἠὲ μεθήσω.
[ἄφρων δ' ὅς κ' ἐθέλῃ πρὸς κρείσσονας ἀντιφερίζειν·
νίκης τε στέρεται πρός τ' αἴσχεσιν ἄλγεα πάσχει.]
Ὣς ἔφατ' ὠκυπέτης ἴρηξ, τανυσίπτερος ὄρνις.
Ὦ Πέρση, σὺ δ' ἄκουε δίκης, μηδ' ὕβριν ὄφελλε.
ὕβρις γάρ τε κακὴ δειλῷ βροτῷ· οὐδὲ μὲν ἐσθλός
ῥηϊδίως φερέμεν δύναται, βαρύθει δέ θ' ὑπ' αὐτῆς,
ἐγκύρσας ἄτῃσιν. ὁδὸς δ' ἑτέρηφι παρελθεῖν
κρείσσων ἐς τὰ δίκαια, δίκη δ' ὑπὲρ ὕβριος ἴσχει
ἐς τέλος ἐξελθοῦσα· παθὼν δέ τε νήπιος ἔγνω.

5. [Op. 286—372; 410—413; 706—723; 760—765.]

Γνῶμαι.

Σοὶ δ' ἐγὼ ἐσθλὰ νοέων ἐρέω, μέγα νήπιε Πέρση.
τὴν μέν τοι κακότητα καὶ ἰλαδὸν ἔστιν ἑλέσθαι
ῥηϊδίως· ὀλίγη μὲν ὁδός, μάλα δ' ἐγγύθι ναίει.
τῆς δ' ἀρετῆς ἱδρῶτα θεοὶ προπάροιθεν ἔθηκαν
ἀθάνατοι· μακρὸς δὲ καὶ ὄρθιος οἶμος ἐς αὐτήν
καὶ τρηχὺς τὸ πρῶτον· ἐπὴν δ' εἰς ἄκρον ἵκηται,
ῥηϊδίη δὴ ἔπειτα πέλει, χαλεπή περ ἐοῦσα.
Οὗτος μὲν πανάριστος, ὃς αὐτὸς πάντα νοήσῃ,
φρασσάμενος τά κ' ἔπειτα καὶ ἐς τέλος ᾖσιν ἀμείνω·
ἐσθλὸς δ' αὖ κἀκεῖνος, ὃς εὖ εἰπόντι πίθηται.
ὃς δέ κε μήτ' αὐτὸς νοέῃ μήτ' ἄλλου ἀκούων
ἐν θυμῷ βάλληται, ὁ δ' αὖτ' ἀχρήϊος ἀνήρ.
Ἀλλὰ σύ γ' ἡμετέρης μεμνημένος αἰὲν ἐφετμῆς

ἐργάζευ, Πέρση, δῖον γένος, ὄφρα σε λιμός
ἐχϑαίρῃ, φιλέῃ δέ σ' ἐϋστέφανος Δημήτηρ
αἰδοίη, βιότου δὲ τεὴν πιμπλῇσι καλιήν·
λιμὸς γάρ τοι πάμπαν ἀεργῷ σύμφορος ἀνδρί.
Τῷ δὲ ϑεοὶ νεμεσῶσι καὶ ἀνέρες, ὅς κεν ἀεργός
ζώῃ κηφήνεσσι κοϑούροις εἴκελος ὀργήν,
οἵ τε μελισσάων κάματον τρύχουσιν ἀεργοί
ἔσϑοντες· σοὶ δ' ἔργα φίλ' ἔστω μέτρια κοσμεῖν,
ὥς κέ τοι ὡραίου βιότου πλήϑωσι καλιαί.
Ἐξ ἔργων δ' ἄνδρες πολύμηλοί τ' ἀφνειοί τε·
καί τ' ἐργαζόμενος πολὺ φίλτερος ἀϑανάτοισιν.
[ἔσσεαι ἠδὲ βροτοῖς· μάλα γὰρ στυγέουσιν ἀεργούς.]
Ἔργον δ' οὐδὲν ὄνειδος, ἀεργίη δέ τ' ὄνειδος.
Εἰ δέ κεν ἐργάζῃ, τάχα σε ζηλώσει ἀεργός
πλουτεῦντα· πλούτῳ δ' ἀρετὴ καὶ κῦδος ὀπηδεῖ.
* Δαίμονι', εὖ τό γε ἴσϑι, τὸ ἐργάζεσϑαι ἄμεινον,
εἴ κεν ἀπ' ἀλλοτρίων κτεάνων ἀεσίφρονα ϑυμόν
εἰς ἔργον τρέψας μελετᾷς βίου, ὥς σε κελεύω.
Αἰδὼς δ' οὐκ ἀγαϑὴ κεχρημένον ἄνδρα κομίζει.
[αἰδώς, ἥ τ' ἄνδρας μέγα σίνεται ἠδ' ὀνίνησιν.]
Αἰδώς τοι πρὸς ἀνολβίῃ, ϑάρσος δὲ πρὸς ὄλβῳ.
Χρήματα δ' οὐχ ἁρπακτά, ϑεόςδοτα πολλὸν ἀμείνω.
εἰ γάρ τις καὶ χερσὶ βίῃ μέγαν ὄλβον ἕληται
ἢ ὅ γ' ἀπὸ γλώσσης ληΐσσεται, οἷά τε πολλά
γίγνεται, εὖτ' ἂν δὴ κέρδος νόον ἐξαπατήσῃ
ἀνϑρώπων, αἰδῶ δέ τ' ἀναιδείη κατοπάζῃ·
ῥεῖα δέ μιν μαυροῦσι ϑεοί, μινύϑουσι δὲ οἶκον
ἀνέρι τῷ, παῦρον δέ τ' ἐπὶ χρόνον ὄλβος ὀπηδεῖ.
Ἶσον δ' ὅς ϑ' ἱκέτην ὅς τε ξεῖνον κακὸν ἔρξῃ,
ὅς τε κασιγνήτοιο ἑοῦ ἀνὰ δέμνια βαίνῃ

[κρυπταδίης εὐνῆς ἀλόχου, παρακαίρια ῥέζων,]
ὅς τε δι' ἀφραδίης ἀλιταίνεται ὀρφανὰ τέκνα,
ὅς τε γονῆα γέροντα κακῷ ἐπὶ γήραος οὐδῷ
νεικείῃ χαλεποῖσι καθαπτόμενος ἐπέεσσιν·
τῷ δ' ἤτοι Ζεὺς αὐτὸς ἀγαίεται, ἐς δὲ τελευτήν
ἔργων ἀντ' ἀδίκων χαλεπὴν ἐπέθηκεν ἀμοιβήν.
'Αλλὰ σὺ τῶν μὲν πάμπαν ἔεργ' ἀεσίφρονα θυμόν.
κὰδ δύναμιν δ' ἔρδειν ἱέρ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν
ἁγνῶς καὶ καθαρῶς, ἐπὶ δ' ἀγλαὰ μηρία καίειν·
ἄλλοτε δὲ σπονδῇς θυέεσσί τε ἱλάσκεσθαι,
ἠμὲν ὅτ' εὐνάζῃ καὶ ὅτ' ἂν φάος ἱερὸν ἔλθῃ,
ὥς κέ τοι ἵλαον κραδίην καὶ θυμὸν ἔχωσιν,
ὄφρ' ἄλλων ὠνῇ κλῆρον, μὴ τὸν τεὸν ἄλλος.
Τὸν φιλέοντ' ἐπὶ δαῖτα καλεῖν, τὸν δ' ἐχθρὸν ἐᾶσαι·
τὸν δὲ μάλιστα καλεῖν, ὅστις σέθεν ἐγγύθι ναίει·
εἰ γάρ τοι καὶ χρῆμ' ἐγκώμιον ἄλλο γένοιτο,
γείτονες ἄζωστοι ἔκιον, ζώσαντο δὲ πηοί.
Πῆμα κακὸς γείτων, ὅσσον τ' ἀγαθὸς μέγ' ὄνειαρ.
Ἔμμορέ τοι τιμῆς ὅς τ' ἔμμορε γείτονος ἐσθλοῦ.
Οὐδ' ἂν βοῦς ἀπόλοιτ', εἰ μὴ γείτων κακὸς εἴη.
Εὖ μὲν μετρεῖσθαι παρὰ γείτονος, εὖ δ' ἀποδοῦναι,
αὐτῷ τῷ μέτρῳ καὶ λώϊον, αἴ κε δύνηαι,
ὡς ἂν χρηΐζων καὶ ἐς ὕστερον ἄρκιον εὕρῃς.
Μὴ κακὰ κερδαίνειν· κακὰ κέρδεα ἶσ' ἄτῃσιν.
Τὸν φιλέοντα φιλεῖν καὶ τῷ προσιόντι προσεῖναι·
καὶ δόμεν ὅς κεν δῷ, καὶ μὴ δόμεν ὅς κεν μὴ δῷ.
Δώτῃ μέν τις ἔδωκεν, ἀδώτῃ δ' οὔτις ἔδωκεν.
Δὼς ἀγαθή, ἅρπαξ δὲ κακή, θανάτοιο δότειρα.
Ὃς μὲν γάρ κεν ἀνὴρ ἐθέλων, ὅ γε, κἂν μέγα δώῃ,
χαίρει τῷ δώρῳ καὶ τέρπεται ὃν κατὰ θυμόν·

ὅς δέ κεν αὐτὸς ἕληται ἀναιδείηφι πιθήσας,
καί τε σμικρὸν ἐόν, τό γ' ἐπάχνωσεν φίλον ἦτορ.
Εἰ γάρ κεν καὶ σμικρὸν ἐπὶ σμικρῷ καταθεῖο
καὶ θαμὰ τοῦτ' ἔρδοις, τάχα κεν μέγα καὶ τὸ γένοιτο.
Ὃς δ' ἐπ' ἐόντι φέρει, ὁ δ' ἀλύξεται αἴθοπα λιμόν·
οὐδὲ τό γ' ἐν οἴκῳ κατακείμενον ἀνέρα κήδει.
Οἴκοι βέλτερον εἶναι, ἐπεὶ βλαβερὸν τὸ θύρηφιν.
Ἐσθλὸν μὲν παρεόντος ἑλέσθαι, πῆμα δὲ θυμῷ
χρηΐζειν ἀπεόντος, ἅ σε φράζεσθαι ἄνωγα.
Ἀρχομένου δὲ πίθου καὶ λήγοντος κορέσασθαι,
μεσσόθι φείδεσθαι· δειλὴ δ' ἐνὶ πυθμένι φειδώ.
[Μισθὸς δ' ἀνδρὶ φίλῳ εἰρημένος ἄρκιος ἔστω.
Καί τε κασιγνήτῳ γελάσας ἐπὶ μάρτυρα θέσθαι·
πίστεις γάρ θάμ' ὁμῶς καὶ ἀπιστίαι ὤλεσαν ἄνδρας.]
410 Μηδ' ἀναβάλλεσθαι ἔς τ' αὔριον ἔς τ' ἔννηφιν·
οὐ γὰρ ἐτωσιοεργὸς ἀνὴρ πίμπλησι καλιήν
οὐδ' ἀναβαλλόμενος· μελέτη δέ τοι ἔργον ὀφέλλει.
αἰεὶ δ' ἀμβολιεργὸς ἀνὴρ ἄτησι παλαίει.
706 Εὖ δ' ὄπιν ἀθανάτων μακάρων πεφυλαγμένος εἶναι.
Μηδὲ κασιγνήτῳ ἶσον ποιεῖσθαι ἑταῖρον·
εἰ δέ κε ποιήσῃς, μή μιν πρότερος κακὸν ἔρξῃς,
μηδὲ ψεύδεσθαι γλώσσης χάριν· εἰ δέ σέ γ' ἄρχῃ
ἤ τι ἔπος εἰπὼν ἀποθύμιον ἠὲ καὶ ἔρξας,
δὶς τόσα τίνυσθαι μεμνημένος· εἰ δέ κεν αὖτις
ἡγῆτ' ἐς φιλότητα, δίκην δ' ἐθέλῃσι παρασχεῖν,
δέξασθαι. δειλός τοι ἀνὴρ φίλον ἄλλοτε ἄλλον
ποιεῖται, σὲ δὲ μή τι νόον κατελεγχέτω εἶδος.
Μηδὲ πολύξεινον μηδ' ἄξεινον καλέεσθαι,
μηδὲ κακῶν ἕταρον μηδ' ἐσθλῶν νεικητῆρα.
Μηδέ ποτ' οὐλομένην πενίην θυμοφθόρον ἀνδρί

τέτλαθ' ὀνειδίζειν, μακάρων δόσιν αἰὲν ἐόντων.
Γλώσσης τοι θησαυρὸς ἐν ἀνθρώποισιν ἄριστος
φειδωλῆς, πλείστη δὲ χάρις κατὰ μέτρον ἰούσης.
Εἰ δὲ κακὸν εἴποις, τάχα κ' αὐτὸς μεῖζον ἀκούσαις.
Μηδὲ πολυξείνου δαιτὸς δυσπέμφελος εἶναι
ἐκ κοινοῦ· πλείστη δὲ χάρις δαπάνη τ' ὀλιγίστη.
760 Ὧδ' ἔρδειν· δεινὴν δὲ βροτῶν ὑπαλεύεο φήμην.
φήμη γάρ τε κακὴ πέλεται κούφη μὲν ἀεῖραι
ῥεῖα μάλ', ἀργαλέη δὲ φέρειν, χαλεπὴ δ' ἀποθέσθαι.
Φήμη δ' οὔ τις πάμπαν ἀπόλλυται, ἥν τινα πολλοί
λαοὶ φημίζουσι· θεός νύ τις ἐστι καὶ αὐτή.

ΘΕΟΓΟΝΙΑ.

---

1. [Theog. 1—4; 22—35.]

Προοίμιον.

Μουσάων Ἑλικωνιάδων ἀρχώμεθ' ἀείδειν,
αἵ θ' Ἑλικῶνος ἔχουσιν ὄρος μέγα τε ζάθεόν τε,
καί τε περὶ κρήνην ἰοειδέα πόσσ' ἁπαλοῖσιν
ὀρχεῦνται καὶ βωμὸν ἐρισθενέος Κρονίωνος.
22 αἵ νύ ποθ' Ἡσίοδον καλὴν ἐδίδαξαν ἀοιδήν,
ἄρνας ποιμαίνονθ' Ἑλικῶνος ὕπο ζαθέοιο.
τόνδε δέ με πρώτιστα θεαὶ πρὸς μῦθον ἔειπον,
Μοῦσαι Ὀλυμπιάδες, κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο·
Ποιμένες ἄγραυλοι, κάκ' ἐλέγχεα, γαστέρες οἶον,
ἴδμεν ψεύδεα πολλὰ λέγειν ἐτύμοισιν ὁμοῖα,
ἴδμεν δ', εὖτ' ἐθέλωμεν, ἀληθέα γηρύσασθαι.

Ὣς ἔφασαν κοῦραι μεγάλου Διὸς ἀρτιέπειαι·
καί μοι σκῆπτρον ἔδον δάφνης ἐριθηλέος ὄζον
δρέψασαι θηητόν, ἐνέπνευσαν δέ μοι αὐδήν
θέσπιν, ἵνα κλείοιμι τά τ' ἐσσόμενα πρό τ' ἐόντα·
καί με κέλονθ' ὑμνεῖν μακάρων γένος αἰὲν ἐόντων,
σφᾶς δ' αὐτὰς πρῶτόν τε καὶ ὕστερον αἰὲν ἀείδειν.
ἀλλα τίη μοι ταῦτα περὶ δρῦν ἢ περὶ πέτρην;

2. [Theog. 617—735.]

Τιτανομαχία.

Ὀβριάρεῳ δ' ὡς πρῶτα πατὴρ ὠδύσσατο θυμῷ
Κόττῳ τ' ἠδὲ Γύῃ, δῆσε κρατερῷ ἐνὶ δεσμῷ,
ἠνορέην ὑπέροπλον ἀγώμενος ἠδὲ καὶ εἶδος
καὶ μέγεθος· κατένασσε δ' ὑπὸ χθονὸς εὐρυοδείης,
ἔνθ' οἵ γ' ἄλγε' ἔχοντες ὑπὸ χθονὶ ναιετάοντες
εἵατ' ἐπ' ἐσχατιῇ, μεγάλης ἐν πείρασι γαίης,
δηθὰ μάλ', ἀχνύμενοι, κραδίῃ μέγα πένθος ἔχοντες.
ἀλλά σφεας Κρονίδης τε καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι,
οὓς τέκεν ἠΰκομος Ῥείη Κρόνου ἐν φιλότητι,
Γαίης φραδμοσύνῃσιν ἀνήγαγον ἐς φάος αὖτις·
αὐτὴ γάρ σφιν ἅπαντα διηνεκέως κατέλεξε,
σὺν κείνοις νίκην τε καὶ ἀγλαὸν εὖχος ἀρέσθαι.
δηρὸν γὰρ μάρναντο, πόνον θυμαλγέ' ἔχοντες,
Τιτῆνές τε θεοὶ καὶ ὅσοι Κρόνου ἐξεγένοντο
ἀντίον ἀλλήλοισι διὰ κρατερὰς ὑσμίνας,
οἳ μὲν ἀφ' ὑψηλῆς Ὄθρυος Τιτῆνες ἀγαυοί,
οἳ δ' ἄρ' ἀπ' Οὐλύμποιο θεοὶ δωτῆρες ἐάων,
οὓς τέκεν ἠΰκομος Ῥείη Κρόνῳ εὐνηθεῖσα.
οἵ ῥα τότ' ἀλλήλοισι, πόνον θυμαλγέ' ἔχοντες,
συνεχέως ἐμάχοντο δέκα πλείους ἐνιαυτούς·

οὐδέ τις ἦν ἔριδος χαλεπῆς λύσις οὐδὲ τελευτή
οὐδετέροις, ἶσον δὲ τέλος τέτατο πτολέμοιο.
*ἀλλ᾽ ὅτε δὴ * Κρονίδης σφι παρέσχεθεν ἄρματα πάντα,*
νέκταρ τ᾽ ἀμβροσίην τε, τά περ θεοὶ αὐτοὶ ἔδουσι,
πάντων ἐν στήθεσσιν ἀέξετο θυμὸς ἀγήνωρ.
[ὡς νέκταρ δ᾽ ἐπάσαντο καὶ ἀμβροσίην ἐρατεινήν,]
δὴ τότε τοῖς μετέειπε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·
Κέκλυτέ μευ, Γαίης τε καὶ Οὐρανοῦ ἀγλαὰ τέκνα,
ὄφρ᾽ εἴπω τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.
ἤδη γὰρ μάλα δηρὸν ἐναντίοι ἀλλήλοισι
νίκης καὶ κράτεος πέρι μαρνάμεθ᾽ ἤματα πάντα
Τιτῆνές τε θεοὶ καὶ ὅσοι Κρόνου ἐκγενόμεσθα.
ὑμεῖς δὲ μεγάλην τε βίην καὶ χεῖρας ἀάπτους
φαίνετε Τιτήνεσσιν ἐναντίον ἐν δαῒ λυγρῇ,
μνησάμενοι φιλότητος ἐνηέος, ὅσσα παθόντες
ἐς φάος ἂψ ἀφίκεσθε δυσηλεγέος ἀπὸ δεσμοῦ
ἡμετέρας διὰ βουλὰς ὑπὸ ζόφου ἠερόεντος.
Ὣς φάτο, τὸν δ᾽ ἐξαῦτις ἀμείβετο Κόττος ἀμύμων·
Δαιμόνι᾽, οὐκ ἀδάητα πιφαύσκεαι, ἀλλὰ καὶ αὐτοί
ἴδμεν, ὅ τοι περὶ μὲν πραπίδες, περὶ δ᾽ ἐστὶ νόημα,
ἀλκτὴρ δ᾽ ἀθανάτοισιν ἀρῆς γένεο κρυεροῖο·
σῇσι δ᾽ ἐπιφροσύνῃσιν ὑπὸ ζόφου ἠερόεντος
ἄψορρον δεῦρ᾽ αὖτις ἀμειλίκτων ἀπὸ δεσμῶν
ἠλύθομεν, Κρόνου υἱὲ ἄναξ, ἀνάελπτα παθόντες.
τῷ καὶ νῦν ἀτενεῖ τε νόῳ καὶ ἐπίφρονι βουλῇ
ῥυσόμεθα κράτος ὑμὸν ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι,
μαρνάμενοι Τιτῆσιν ἀνὰ κρατερὰς ὑσμίνας.
Ὣς φάτ᾽· ἐπῄνησαν δὲ θεοί, δωτῆρες ἑάων,
μῦθον ἀκούσαντες· πολέμου δ᾽ ἐλιλαίετο θυμός
μᾶλλον ἔτ᾽ ἢ τὸ πάροιθε· μάχην δ᾽ ἀμέγαρτον ἔγειραν

πάντες, θήλειαί τε καὶ ἄρσενες, ἤματι κείνῳ,
[Τιτῆνές τε θεοὶ καὶ ὅσοι Κρόνου ἐξεγένοντο,]
οὕς τε Ζεὺς Ἐρέβεσφιν ὑπὸ χθονὸς ἧκε φόωσδε,
δεινοί τε κρατεροί τε, βίην ὑπέροπλον ἔχοντες·
τῶν ἑκατὸν μὲν χεῖρες ἀπ' ὤμων ἀΐσσοντο
πᾶσιν ὁμῶς, κεφαλαὶ δὲ ἑκάστῳ πεντήκοντα
ἐξ ὤμων ἐπέφυκον ἐπὶ στιβαροῖσι μέλεσσιν.
οἳ τότε Τιτήνεσσι κατέσταθεν ἐν δαῒ λυγρῇ,
πέτρας ἠλιβάτους στιβαρῇς ἐν χερσὶν ἔχοντες.
Τιτῆνες δ' ἑτέρωθεν ἐκαρτύναντο φάλαγγας
προφρονέως, χειρῶν τε βίης θ' ἅμα ἔργον ἔφαινον
ἀμφότεροι. δεινὸν δὲ περίαχε πόντος ἀπείρων,
γῆ δὲ μέγ' ἐσμαράγησεν, ἐπέστενε δ' οὐρανὸς εὐρὺς
σειόμενος, πεδόθεν δ' ἐτινάσσετο μακρὸς Ὄλυμπος
ῥιπῇ ὑπ' ἀθανάτων, ἔνοσις δ' ἵκανε βαρεῖα
Τάρταρον ἠερόεντα † ποδῶν αἰπεῖά τ' ἰωὴ
ἀσπέτου ἰωχμοῖο βολάων τε κρατεράων·
ὣς ἄρ' ἐπ' ἀλλήλοις ἵεσαν βέλεα στονόεντα.
φωνὴ δ' ἀμφοτέρων ἵκετ' οὐρανὸν ἀστερόεντα
κεκλομένων· οἱ δὲ ξύνισαν μεγάλῳ ἀλαλητῷ.
οὐδ' ἄρ' ἔτι Ζεὺς ἴσχεν ἑὸν μένος, ἀλλά νυ τοῦ γε
εἶθαρ μὲν μένεος πλῆντο φρένες, ἐκ δέ τε πᾶσαν
φαῖνε βίην· ἄμυδις δ' ἄρ' ἀπ' οὐρανοῦ ἠδ' ἀπ' Ὀλύμπου
ἀστράπτων ἔστειχε συνωχαδόν· οἱ δὲ κεραυνοί
ἴκταρ ἅμα βροντῇ τε καὶ ἀστεροπῇ ποτέοντο
χειρὸς ἄπο στιβαρῆς, ἱερὴν φλόγα εἰλυφόωντες,
ταρφέες. ἀμφὶ δὲ γαῖα φερέσβιος ἐσμαράγιζεν
καιομένη, λάκε δ' ἀμφὶ περὶ μεγάλ' ἄσπετος ὕλη·
ἔζεε δὲ χθὼν πᾶσα καὶ Ὠκεανοῖο ῥέεθρα
πόντος τ' ἀτρύγετος. τοὺς δ' ἄμφεπε θερμὸς ἀϋτμὴ

Τιτῆνας χθονίους· φλὸξ δ' ἠέρα δῖαν ἵκανεν
ἄσπετος, ὄσσε δ' ἄμερδε καὶ ἰφθίμων περ ἐόντων
αὐγὴ μαρμαίρουσα κεραυνοῦ τε στεροπῆς τε.
καῦμα δὲ θεσπέσιον κάτεχεν Χάος· εἴσατο δ' ἄντα
ὀφθαλμοῖσιν ἰδεῖν ἠδ' οὔασιν ὄσσαν ἀκοῦσαι
αὔτως, ὡς ὅτε Γαῖα καὶ Οὐρανὸς εὐρὺς ὕπερθεν
πίλνατο· τοῖος γάρ κε μέγιστος δοῦπος ὀρώρει
τῆς μὲν ἐρειπομένης, τοῦ δ' ὑψόθεν ἐξεριπόντος·
τόσσος δοῦπος ἔγεντο θεῶν ἔριδι ξυνιόντων.
σὺν δ' ἄνεμοι ἔνοσίν τε κόνιν τ' ἄμυδις σφαράγιζον
[βροντήν τε στεροπήν τε καὶ αἰθαλόεντα κεραυνόν,
κῆλα Διὸς μεγάλοιο, φέρον δ' ἰαχήν τ' ἐνοπήν τε]
ἐς μέσον ἀμφοτέρων· ὄτοβος δ' ἄπλητος ὀρώρει
σμερδαλέης ἔριδος, κάρτος δ' ἀνεφαίνετο ἔργων.
ἐκλίνθη δὲ μάχη· πρὶν δ' ἀλλήλοις ἐπέχοντες
ἐμμενέως ἐμάχοντο διὰ κρατερὰς ὑσμίνας.
οἱ δ' ἄρ' ἐνὶ πρώτοισι μάχην δριμεῖαν ἔγειραν,
Κόττος τ' Ὀβριάρεώς τε Γύης τ' ἄατος πολέμοιο,
οἵ ῥα τριηκοσίας πέτρας στιβαρῶν ἀπὸ χειρῶν
πέμπον ἐπασσυτέρας, κατὰ δ' ἐσκίασαν βελέεσσι
Τιτῆνας· καὶ τοὺς μὲν ὑπὸ χθονὸς εὐρυοδείης
πέμψαν καὶ δεσμοῖσιν ἐν ἀργαλέοισιν ἔδησαν,
νικήσαντες χερσὶν ὑπερθύμους περ ἐόντας,
τόσσον ἔνερθ' ὑπὸ γῆς, ὅσον οὐρανός ἐστ' ἀπὸ γαίης·
ἶσον γάρ τ' ἀπὸ γῆς ἐς Τάρταρον ἠερόεντα.
[ἐννέα γὰρ νύκτας τε καὶ ἤματα χάλκεος ἄκμων
οὐρανόθεν κατιὼν δεκάτῃ δ' ἐς γαῖαν ἵκοιτο·
ἐννέα δ' αὖ νύκτας τε καὶ ἤματα χάλκεος ἄκμων
ἐκ γαίης κατιὼν δεκάτῃ δ' ἐς Τάρταρ' ἵκοιτο.]
τὸν πέρι χάλκεον ἕρκος ἐλήλαται· ἀμφὶ δέ μιν νὺξ

τριστοιχεὶ κέχυται περὶ δειρήν, αὐτὰρ ὕπερθεν
γῆς ῥίζαι πεφύασι καὶ ἀτρυγέτοιο θαλάσσης.
ἔνθα θεοὶ Τιτῆνες ὑπὸ ζόφῳ ἠερόεντι
κεκρύφαται βουλῇσι Διὸς νεφεληγερέταο.
[χώρῳ ἐν εὐρώεντι, πελώρης ἔσχατα γαίης.]
τοῖς οὐκ ἐξιτόν ἐστι, πύλας δ᾽ ἐπέθηκε Ποσειδῶν
χαλκείας, τεῖχος δὲ περοίχεται ἀμφοτέρωθεν.
ἔνθα Γύης Κόττος τε καὶ Ὀβριάρεως μεγάθυμος
ναίουσιν, φύλακες πιστοὶ Διὸς αἰγιόχοιο.

IV. Quintus Smyrnaeus (Calaber).

Quintus quo tempore et quo loco vixerit ambigitur. Smyrnaeum eum fuisse inde colligendum existimant, quod ipse se prope Smyrnam versantem ad versus pangendos a Musis impulsum esse dicit, confirmantque id testimonium frequentes quas carmini inseruit locorum descriptiones, quae splendidis coloribus insignes accuratiorem Asiae scientiam produnt (cf. 1). Calabri cognomen ex terra duxit, in qua poema Quinti, quod prope Hydruntum in templo D. Nicolai latuerat, a Bessarione repertum est. Aetas poetae videtur ad quartum p. Chr. saeculum maximeque ad imperium Iuliani referenda esse. Scripsit Posthomericorum (*τῶν μεθ᾽ Ὅμηρον* sive *Παραλειπομένων Ὁμήρῳ*) libros XIV, quibus quae res ad Troiam post Hectoris interitum usque ad excidium urbis gestae sint itemque quae Graecis redeuntibus acciderint Homeri vestigia presse secutus exposuit.

1. [Posth. I 293—306.]

De Sipylo monte.

— — — — *ὑπαὶ Σιπύλῳ νιφόεντι,*
ἧχι θεοὶ Νιόβην λᾶαν θέσαν, ἧς ἔτι δάκρυ

πουλὺ μάλα στυφελῆς καταλείβεται ὑψόθι πέτρης·
καί οἱ συστοναχοῦσι ῥοαὶ πολυηχέος Ἕρμου
καὶ κορυφαὶ Σιπύλου περιμήκεες, ὧν καθύπερθεν
ἐχθρὴ μηλονόμοισιν ἀεὶ περιπέπτατ' ὀμίχλη.
ἡ δὲ πέλει μέγα θαῦμα παρεσσυμένοισι βροτοῖσιν,
οὕνεκ' ἔοικε γυναικὶ πολυστόνῳ, ἥ τ' ἐπὶ λυγρῷ
πένθεϊ μυρομένη μάλα μυρία δάκρυα χεύει.
καὶ τὸ μὲν ἀτρεκέως φῇς ἔμμεναι, ὁππότ' ἄρ' αὐτήν
τηλόθεν ἀθρήσειας· ἐπὴν δέ οἱ ἐγγὺς ἵκηαι,
φαίνεται αἰπήεσσα πέτρη Σιπύλοιό τ' ἀπορρώξ.
ἀλλ' ἡ μὲν μακάρων ὀλοὸν χόλον ἐκτελέουσα
μύρεται ἐν πέτρῃσιν ἔτ' ἀχνυμένῃ εἰκυῖα.

2. [Posth. XII 353—585.]

Describuntur fallaciae Sinonis, deinde sors Laocoontis.

Τρῶες δ' εἰςενόησαν ἐπ' ἠόσιν Ἑλλησπόντου
καπνὸν ἔτ' ἀΐσσοντα δι' ἠέρος, οὐδ' ἄρα νῆας
δέρκονθ', αἵ σφιν ἔνεικαν ἀφ' Ἑλλάδος αἰνὸν ὄλεθρον·
γηθόσυνοι δ' ἄρα πάντες ἐπέδραμον αἰγιαλοῖσι,
τεύχε' ἐφεσσάμενοι· ἔτι γὰρ δέος ἄμφεχε θυμόν.
ἵππον δ' εἰςενόησαν ἐΰξοον· ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ
θάμβεον ἑσταότες· μάλα γὰρ μέγα ἔργον ἐτύχθη.
ἀγχόθι δ' αὖτε Σίνωνα δυσάμμορον εἰςενόησαν·
καί μιν ἀνειρόμενοι Δαναῶν ὕπερ ἄλλοθεν ἄλλος
μέσσον ἐκυκλώσαντο περισταδόν· ἀμφὶ δὲ μύθοις
μειλιχίοις εἴροντο πάρος, μετέπειτα δ' ὁμοκλῇ
σμερδαλέῃ, καὶ πολλὰ δολόφρονα φῶτα δάϊζον
πολλὸν ἐπὶ χρόνον αἰέν. ὁ δ' ἔμπεδον ἠΰτε πέτρη
μίμνεν ἀτειρέα γυῖ' ἐπιειμένος· ὀψὲ δ' ἄρ' αὐτοῦ

οὔαθ' ὁμῶς καὶ ῥῖνας ἀπὸ μελέων ἐτάμοντο
πάμπαν ἀεικίζοντες, ὅπως νημερτέα εἴπῃ,
ὅππῃ ἔβαν Δαναοὶ σὺν νήεσιν, ἢ τί καὶ ἵππος
ἔνδον ἐρητύεσκεν. ὁ δ' ἐνθέμενος φρεσὶ κάρτος
λώβης οὐκ ἀλέγιζεν ἀεικέος, ἀλλ' ἐνὶ θυμῷ
ἔτλη ὑπαὶ πληγῇσι καὶ ἐν πυρὶ τειρόμενός περ
ἀργαλέως· Ἥρη γὰρ ἐνέπνευσεν μέγα κάρτος·
τοῖα δ' ἄρ' ἐν μέσσοισι δολοφρονέων ἀγόρευεν·
    Ἀργεῖοι μὲν νηυσὶν ὑπὲρ πόντοιο φέβονται,
μακρῷ ἀκηδήσαντες ἐπὶ πτολέμῳ καὶ ἀνίῃ.
Κάλχαντος δ' ἰότητι δαΐφρονι Τριτογενείῃ
ἵππον ἐτεκτήναντο, θεῆς χόλον ὄφρ' ἀλέωνται
πάγχυ κοτεσσαμένης Τρώων ὕπερ· ἀμφὶ δὲ νόστου
ἐννεσίῃς Ὀδυσῆος ἐμοὶ μενέαινον ὄλεθρον,
ὄφρα με δηώσωσι δυσηχέος ἄγχι θαλάσσης
δαίμοσιν εἰναλίοις. ἐμὲ δ' οὐ λάθον, ἀλλ' ἀλεγεινάς
σπονδάς τ' οὐλοχύτας τε μάλ' ἐσσυμένως ὑπαλύξας
ἀθανάτων βουλῇσι παραὶ ποσὶ κάππεσον ἵππου·
οἱ δὲ καὶ οὐκ ἐθέλοντες ἀναγκαίῃ με λίποντο,
ἀζόμενοι μεγάλοιο Διὸς κρατερόφρονα κούρην.
    Ὣς φάτο κερδοσύνῃσι καὶ οὐ κάμεν ἄλγεσι θυμόν·
ἀνδρὸς γὰρ κρατεροῖο κακὴν ὑποτλῆναι ἀνάγκην.
τῶν δ' οἱ μὲν πεπίθοντο κατὰ στρατόν, οἱ δ' ἄρ' ἔφαντο
ἔμμεναι ἠπεροπῆα πολύτροπον, οἷς ἄρα βουλή
ἥνδανε Λαοκόωντος· ὁ γὰρ πεπνυμένα βάζων
φῆ δόλον ἔμμεναι αἰνὸν ὑπ' ἐννεσίῃσιν Ἀχαιῶν,
πάντας δ' ὀτρύνεσκε θοῶς ἐμπρησέμεν ἵππον,
ἵππον δουράτεον, καὶ γνώμεναι εἴ τι κεκεύθει.
    καί νύ κέ οἱ πεπίθοντο καὶ ἐξήλυξαν ὄλεθρον,
εἰ μὴ Τριτογένεια, κοτεσσαμένη περὶ θυμῷ

αὐτῷ καὶ Τρώεσσι καὶ ἄστεϊ, γαῖαν ἔνερθεν
θεσπεσίην ἐλέλιξεν ὑπαὶ ποσὶ Λαοκόωντος.
τῷ δ' ἄφαρ ἔμπεσε δεῖμα, τρόμος δ' ἀμφέκλασε γυῖα
ἀνδρὸς ὑπερθύμοιο· μέλαινα δέ οἱ περὶ κρατί
νὺξ ἐχύθη· στυγερὸν δὲ κατὰ βλεφάρων πέσεν ἄλγος,
σὺν δ' ἔχεεν λασίῃσιν ὑπ' ὀφρύσιν ὄμματα φωτός.
γλῆναι δ' ἀργαλέῃσι πεπαρμέναι ἀμφ' ὀδύνῃσι
ῥιζόθεν ἐκλονέοντο, περιστρωφῶντο δ' ὀπωπαί
τειρόμεναι ὑπένερθεν· ἄχος δ' ἀλεγεινὸν ἵκανεν
ἄχρι καὶ ἐς μήνιγγας ἰδ' ἐγκεφάλοιο θέμεθλα.
τοῦ δ' ὁτὲ μὲν φαίνοντο μεμιγμένοι αἵματι πολλῷ
ὀφθαλμοί, ὁτὲ δ' αὖτε δυσαλθέα γλαυκιόωντες·
πολλάκι δ' ἔρρεον, οἷον ὅτε στυφελῆς ἀπὸ πέτρης
εἴβεται ἐξ ὀρέων νιφετῷ πεπαλαγμένον ὕδωρ.
μαινομένῳ δ' ἤϊκτο καὶ ἔδρακε διπλόα πάντα,
αἰνὰ μάλα στενάχων· καὶ ἔτι Τρώεσσι κέλευεν
οὐδ' ἀλέγιζε μόγοιο. φάος δέ οἱ ἐσθλὸν ἄμερσε
δῖα θεά· λευκαὶ δ' ἄρ' ὑπὸ βλέφαρ' ἔσταν ὀπωπαί
αἵματος ἐξ ὀλοοῖο. περιστενάχιζε δὲ λαός
οἰκτείρων φίλον ἄνδρα καὶ ἀθανάτην Ἀγελείην
ἐρριγώς, μή δή τι παρήλιτεν ἀφραδίῃσιν,
* οὕνεκα λωβήσαντο δέμας μογεροῖο Σίνωνος,
* ἐλπόμενοι κατὰ θυμὸν ἐτήτυμα πάντ' ἀγορεύειν.
* καί σφιν ἐς αἰνὸν ὄλεθρον ἀνεγνάμφθη νόος ἔνδον·
τοὔνεκα προφρονέως μιν ἄγον ποτὶ Τρώϊον ἄστυ
ὀψέ περ οἰκτείραντες. ἀγειρόμενοι δ' ἅμα πάντες
σειρὴν ἀμφεβάλοντο θοῶς περιμήκεϊ ἵππῳ
δησάμενοι καθύπερθεν, ἐπεί ῥά οἱ ἐσθλὸς Ἐπειός
ποσσὶν ὑπὸ βριαροῖσιν ἐΰτροχα δούρατ' ἔθηκεν,
ὄφρα κεν αἰζηοῖσιν ἐπὶ πτολίεθρον ἕπηται

ἑλκόμενος Τρώων ὑπὸ χείρεσιν. οἱ δ' ἅμα πάντες
εἷλκον ἐπιβρίσαντες ἀολλέες, ἠΰτε νῆα
ἕλκωσιν μογέοντες ἔσω ἁλὸς ἠχηέσσης
αἰζηοί· στιβαραὶ δὲ περιστενάχουσι φάλαγγες
τριβόμεναι, δεινὸν δὲ τρόπις περιτετριγυῖα
ἀμφὶς ὀλισθαίνουσα κατέρχεται εἰς ἁλὸς οἶδμα.
ὣς οἵ γε σφίσι πῆμα ποτὶ πτόλιν ἔργον Ἐπειοῦ
πανσυδίῃ μογέοντες ἀνείρυον. ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ
πολλὸν ἄδην στεφέων ἐριθηλέα κόσμον ἔθεντο,
αὐτοὶ δ' ἐστέψαντο κάρη· μέγα δ' ἤπυε λαός
ἀλλήλοις ἐπικεκλομένων. ἐγέλασσε δ' Ἐνυώ
δερκομένη πολέμοιο κακὸν τέλος, ὑψόθι δ' Ἥρη
τέρπετ', Ἀθηναίη δ' ἐπεγήθεεν. οἱ δὲ μολόντες
ἄστυ ποτὶ σφέτερον, μεγάλης κρήδεμνα πόληος
λυσάμενοι, λυγρὸν ἵππον ἐσήγαγον. αἱ δ' ὀλόλυξαν
Τρωϊάδες, πᾶσαι δὲ περισταδὸν εἰσορόωσαι
θάμβεον ὄβριμον ἔργον· ὃ δέ σφισιν ἔκρυφε πῆμα.
Λαοκόων δ' ἔτ' ἔμιμνεν ἐποτρύνων ἑτάροισιν
ἵππον ἀμαλδῦναι μαλερῷ πυρί· τοὶ δέ οἱ οὔτι
πείθοντ', ἀθανάτων γὰρ ὑποτρομέεσκον ὁμοκλήν.
τῷ δ' ἔπι κύντερον ἄλλο θεὰ μεγάθυμος Ἀθήνη
δυστήνοις τεκέεσσιν ἐμήδετο Λαοκόωντος.
δὴ γάρ που πέλεν ἄντρον ὑπὸ στυφελώδεϊ πέτρῃ
ἠερόεν, θνητοῖσιν ἀνέμβατον, ᾧ ἔνι θῆρες
σμερδαλέοι ναίεσκον, ἔτ' οὐλομένοιο γενέθλης
Τυφῶνος, νήσοιο κατὰ πτύχας, ἥν τε Καλύδνην
λαοὶ ἐπικλείουσιν ἔσω ἁλὸς ἀντία Τροίης.
ἔνθεν ἀναστήσασα βίην καλέεσκε δρακόντων
ἐς Τροίην, οἱ δ' αἶψα θεῆς ὕπο κινηθέντες
νῆσον ἄδην ἐτίναξαν· ἐπεσμαράγησε δὲ πόντος

νισσομένων καὶ κῦμα διΐστατο· τοὶ δ' ἐφέροντο
αἰνὸν λιχμώωντες, ἔφριξε δὲ κήτεα πόντου·
ἀμφὶ δ' ἄρα στενάχοντο μέγα Ξάνθοιο θύγατρες
Νύμφαι καὶ Σιμόεντος, ἀπ' Οὐλύμποιο δὲ Κύπρις
ἄχνυτο. τοὶ δ' ἄφαρ ἷξον, ὅπῃ θεὸς ὀτρύνεσκε,
θήγοντες βλοσυρῇσι γενειάσι λοιγὸν ὀδόντων
δυστήνοις ἐπὶ παισί. κακὴ δ' ἐπενίσσετο φύζα
Τρῶας, ὅτ' εἰσενόησαν ἀνὰ πτόλιν αἰνὰ πέλωρα·
οὐδέ τις αἰζηῶν, οὐδ' εἰ μένος ἄτρομος ἦεν,
μεῖναι ἔτλη· πάντας γὰρ ἀμείλιχον ἄμφεχε δεῖμα
θῆρας ἀλευομένους, ὀδύνη δ' ἔχεν. ἂν δὲ γυναῖκες
οἴμωζον· καί πού τις ἑῶν ἐπελήσατο τέκνων
αὐτὴ ἀλευομένη στυγερὸν μόρον. ἀμφὶ δὲ Τροίη
ἔστεν' ἐπεσσυμένων· πολλοὶ δ' ἄφαρ εἰς ἓν ἰόντες
γυῖα περιδρύφθησαν, ἐνεστείνοντο δ' ἀγυιαῖς
ἀμφιπεριπτώσσοντες. ἔλειπτο δὲ μοῦνος ἄπωθε
Λαοκόων ἅμα παισί· πέδησε γὰρ οὐλομένη Κὴρ
καὶ θεός. οἱ δέ οἱ υἷας ὑποτρομέοντας ὄλεθρον
ἀμφοτέρους ὀλοῇσιν ἀνηρείψαντο γένυσσι,
πατρὶ φίλῳ ὀρέγοντας ἑὰς χέρας· οὐδ' ὅ γ' ἀμύνειν
ἔσθενεν. ἀμφὶ δὲ Τρῶες ἀπόπροθεν εἰσορόωντες
κλαῖον ὑπὸ κραδίῃσι τεθηπότες. οἱ δ' ἄρ' Ἀθήνης
προφρονέως τελέσαντες ἀπεχθέα Τρωσὶν ἐφετμὴν
ἄμφω ἀϊστώθησαν ὑπὸ χθόνα· τῶν δ' ἔτι σῆμα
φαίνεθ', ὅπου κατέδυσαν ἐς ἱερὸν Ἀπόλλωνος
Περγάμῳ ἐν ζαθέῃ. προπάροιθε δὲ Τρώϊοι υἷες
παίδων Λαοκόωντος ἀμείλιχα δῃωθέντων
τεῦξαν ἅμ' ἀγρόμενοι κενεὸν τάφον, ᾧ ἔπι δάκρυ
χεῦε πατὴρ ἀλαοῖσιν ὑπ' ὄμμασιν· ἀμφὶ δὲ μήτηρ
πολλὰ κινυρομένη κενεῷ ἐπαΰτεε τύμβῳ,

ἐλπομένη τι καὶ ἄλλο κακώτερον, ἔστενε δ' ἄτην
ἀνέρος ἀφραδίης, μακάρων δ' ὑπεδείδιε μῆνιν.
ὡς δ' ὅτ' ἐρημαίην περιμύρεται ἀμφὶ καλιήν
πολλὰ μάλ' ἀχνυμένη κατὰ δάσκιον ἄγκος ἀηδών,
ἧς ἔτι νήπια τέκνα, πάρος κελαδεινὸν ἀείδειν,
δάμναθ' ὑπὸ γναθμοῖσι μένος βλοσυροῖο δράκοντος·
μητέρι δ' ἄλγεα θῆκε, καὶ ἄσπετον ἀσχαλόωσα
μύρεται ἀμφὶ δόμον κενεὸν μάλα κεκληγυῖα·
ὣς ἥ γε στενάχιζε λυγρὸν τεκέων ἐπ' ὀλέθρῳ
μυρομένη κενεῷ περὶ σήματι· σὺν δέ οἱ ἄλλο
πῆμα μάλ' ἀργαλέον πόσιος πέλεν ἀμφ' ἀλαοῖο.
καί ῥ' ἡ μὲν φίλα τέκνα καὶ ἀνέρα κωκύεσκε,
τοὺς μὲν ἀποφθιμένους, τὸν δ' ἄμμορον ἠελίοιο·
Τρῶες δ' ἀθανάτοισιν ἐπεντύνοντο θυηλάς
λείβοντες μέθυ λαρόν, ἐπεί σφισιν ἦτορ ἐώλπει
λευγαλέου πολέμοιο βαρὺ σθένος ἐξυπαλύξαι.
ἱερὰ δ' οὐ καίοντο, πυρὸς δ' ἐσβέννυτ' ἀϋτμή,
ὄμβρου ὅπως καθύπερθε δυσηχέος ἐσσυμένοιο·
καπνὸς δ' αἱματόεις ἀνεκήκιε. μῆρα δὲ πάντα
πῖπτε χαμαὶ τρομέοντα, κατηρείποντο δὲ βωμοί·
σπονδαὶ δ' αἷμα γένοντο· θεῶν δ' ἐξέρρεε δάκρυ,
καὶ νηοὶ δεύοντο λύθρῳ. στοναχαὶ δ' ἐφέροντο
ἔκποθεν ἀπροφάτοιο· περισσείοντο δὲ μακρά
τείχεα, καὶ πύργοι μεγάλ' ἔκτυπον, ὡς ἐτεόν περ
ἤδη περθομένης Δαναῶν ὑπὸ χερσὶ πόληος·
αὐτόματοι δ' ἄρ' ὀχῆες ἀνωΐγνυντο πυλάων,
αἰνὸν κεκλήγοντες· ἐπεστενάχοντο δὲ λυγρόν
ἐννύχιοι ὄρνιθες ἐρημαῖον βοόωντες.
ἄστρα δὲ πάντ' ἐφύπερθε θεοδμήτοιο πόληος
ἀχλὺς ἀμφεκάλυψε καὶ ἀννεφέλου περ ἐόντος

οὐρανοῦ αἰγλήεντος· ἀπαυαίνοντο δὲ δάφναι
πὰρ νηῷ Φοίβοιο πάρος θαλεραί περ ἐοῦσαι.
ἂν δὲ λύκοι καὶ θῶες ἀναιδέες ὠρύσαντο
ἔντοσθεν πυλέων· μάλα μυρία δ' ἄλλα φαάνθη
σήματα, Δαρδανίδῃσι καὶ ἄστεϊ πῆμα φέροντα.
ἀλλ' οὐ δεῖμ' ἀλεγεινὸν ὑπὸ Τρώων φρένας ἷξε
δερκομένων ἀλεγεινὰ τεράατα πάντα κατ' ἄστυ·
Κῆρες γὰρ πάντων νόον ἔκβαλον, ὄφρ' ἐπὶ δαιτί
πότμον ἀναπλήσωσιν ὑπ' Ἀργείοισι δαμέντες.
οἴη δ' ἔμπεδον ἦτορ ἔχεν πινυτόν τε νόημα
Κασσάνδρῃ, τῆς οὔ ποτ' ἔπος γένετ' ἀκράαντον,
ἀλλ' ἄρ' ἐτήτυμον ἔσκεν, ἀκούετο δ' ἔκ τινος αἴσης
ὡς ἀνεμώλιον αἰέν, ἵν' ἄλγεα Τρωσὶ γένηται.
ἥ ῥ' ὅτε σήματα λυγρὰ κατὰ πτόλιν εἰσενόησεν
εἰς ἓν ἅμ' ἀΐσσοντα, μέγ' ἴαχεν εὖτε λέαινα,
ἥν ῥά τ' ἐνὶ ξυλόχοισιν ἀνὴρ λελιημένος ἄγρης
οὐτάσῃ ἠὲ βάλῃ· τῆς δ' ἐν φρεσὶ μαίνεται ἦτορ,
βεβρυχυῖα δ' ἄρ' ἔσσυθ', ὑφ' ἕλκεϊ τειρομένη περ,
πάντῃ ἀν' οὔρεα μακρά, πέλει δέ οἱ ἄσχετος ἀλκή·
ὣς ἄρα μαιμώωσα θεοπρόπον ἔνδοθεν ἦτορ
ἤλυθεν ἐκ μεγάροιο· κόμαι δέ οἱ ἀμφεκέχυντο
ὤμοις ἀργυφέοισι μετάφρενον ἄχρις ἰοῦσαι·
ὄσσε δέ οἱ μάρμαιρεν ἀναιδέα· τῆς δ' ὑπὸ δειρή,
ἐξ ἀνέμων ἅτε πρέμνον, ἄδην ἐλελίζετο πάντῃ.
καί ῥα μέγα στενάχιζε καὶ ἴαχε παρθένος ἐσθλή·
Ἆ δειλοί, νῦν βῆμεν ὑπὸ ζόφον· ἀμφὶ γὰρ ἡμῖν
ἔμπλειον πυρὸς ἄστυ καὶ αἵματος ἠδὲ καὶ οἴκτου
λευγαλέου· πάντῃ δὲ τεράατα δακρυόεντα
ἀθάνατοι φαίνουσι, καὶ ἐν ποσὶ τέρματ' ὀλέθρου.
σχέτλιοι, οὐδέ τι ἴστε κακὸν μόρον, ἀλλ' ἅμα πάντες

χαίρετ' ἄρ' ἀφραδέοντες, οἵ ἠγάγετ' ἐς πόλιν αὐτοί
Ἀργείων λυγρὸν ἵππον· ὃ γὰρ μέγα πῆμα κέκευθεν.
ἀλλά μοι οὐ πείθεσθ', οὐδ' εἰ μάλα πόλλ' ἀγορεύω,
οὕνεκ' Ἐρινύες, ἄκρα γάμου κεχολωμέναι αἰνοῦ
ἀμφ' Ἑλένης, καὶ Κῆρες ἀμείλιχοι ἀΐσσουσι
πάντῃ ἀνὰ πτολίεθρον· ἐπ' εἰλαπίνῃ δ' ἀλεγεινῇ
δαίνυσθ' ὕστατα δόρπα κακῷ πεφορυγμένα λύθρῳ,
ἤδη ἐπιψαύοντες ὁμὴν ὁδὸν εἰδώλοισι.
Καί τις κερτομέων ὀλοφώϊον ἔκφατο μῦθον·
Ὦ κούρη Πριάμοιο, τίη νύ σε μάργος ἀνώγει
γλῶσσα κακοφραδίη τ' ἀνεμώλια πάντ' ἀγορεύειν;
οὐδέ σε παρθενικὴ καὶ ἀκήρατος ἀμφέχει αἰδώς,
ἀλλά σε λύσσ' ὀλοὴ περιδέδρομε· τῷ νύ σε πάντες
αἰὲν ἀτιμάζουσι βροτοὶ πολύμυθον ἐοῦσαν.
ἔρρε καὶ Ἀργείοισι κακὴν προτιόσσεο φήμην
ἠδ' αὐτῇ· τάχα γάρ σε καὶ ἀργαλεώτερον ἄλγος
μίμνει Λαοκόωντος ἀναιδέος· οὐ γὰρ ἔοικεν
ἀθανάτων φίλα δῶρα δαΐζέμεν ἀφραδέοντα.
Ὣς ἄρ' ἔφη Τρώων τις ἀνὰ πτόλιν, ὣς δὲ καὶ ἄλλοι
κούρην μωμήσαντο καὶ οὐ φάσαν ἄρτια βάζειν,
οὕνεκ' ἄρα σφίσι πῆμα καὶ ἀργαλέον μένος αἴσης
ἄγχι παρειστήκει· τοὶ δ' οὐ νοέοντες ὄλεθρον
κείνην κερτομέοντες ἀπέτρεπον εὐρέος ἵππου.
ἦ γάρ οἱ μενέαινε διὰ ξύλα πάντα κεδάσσαι
ἠὲ καταπρῆσαι μαλερῷ πυρί· τοὔνεκα πεύκης
αἰθομένης ἔτι δαλὸν ἀπ' ἐσχαρεῶνος ἑλοῦσα
ἔσσυτο μαιμώωσ', ἑτέρῃ δ' ἐν χειρὶ φέρεσκεν
ἀμφίτυπον βουπλῆγα· λυγροῦ δ' ἐπεμαίετο ἵππου,
ὄφρα λόχον στονόεντα καὶ ἀμφαδὸν ἀθρήσωσι
Τρῶες. τοὶ δέ οἱ αἶψα χερῶν ἀπονόσφι βαλοντες

πῦρ ὀλοόν τε σίδηρον ἀκηδέες ἐντύνοντο
δαῖτα λυγρήν· μάλα γάρ σφας ἐπήϊεν ὑστατίη νύξ.
Ἀργεῖοι δ' ἔντοσθεν ἐγήθεον εἰσαΐοντες
δαινυμένων ὅμαδον κατὰ Ἴλιον οὐδ' ἀλεγόντων
Κασσάνδρης, τήν ῥ' αὐτοὶ ἐθάμβεον, ὡς ἐτέτυκτο
ἀτρεκέως εἰδυῖα νόον καὶ μῆτιν Ἀχαιῶν.
ἡ δ', ἅτε πόρδαλις ἔσσυτ' ἐν οὔρεσιν ἀσχαλόωσα,
ἥν τ' ἀπὸ μεσσαύλοιο κύνες μογεροί τε νομῆες
σεύοντ' ἐσσυμένως, ἡ δ' ἄγριον ἦτορ ἔχουσα
ἐντροπαλιζομένη ἀναχάζεται ἀχνυμένη περ·
ὣς ἥ γ' εὐρέος ἵππου ἀπέσσυτο τειρομένη κῆρ
Τρώων ἀμφὶ φόνῳ· μάλα γὰρ μέγα δέχνυτο πῆμα.

Poetae Elegiaci.

I. Callinus.

Καλλῖνος Ephesius medio fere septimo a. Chr. saeculo, quo tempore Cimmerii in Asiam inruperunt (cfr. Herod. I 15), floruisse perhibetur; primus carmina elegiaca ad excitandam civium fortitudinem composuisse fertur.

Μέχρις τεῦ κατάκεισθε; κότ' ἄλκιμον ἕξετε θυμόν,
ὦ νέοι; οὐδ' αἰδεῖσθ' ἀμφιπερικτίονας
ὧδε λίην μεθιέντες; ἐν εἰρήνῃ δὲ δοκεῖτε
ἧσθαι, ἀτὰρ πόλεμος γαῖαν ἅπασαν ἔχει.
* * *
καί τις ἀποθνήσκων ὕστατ' ἀκοντισάτω.
τιμῆέν τε γάρ ἐστι καὶ ἀγλαὸν ἀνδρὶ μάχεσθαι
γῆς πέρι καὶ παίδων κουριδίης τ' ἀλόχου
δυσμενέσιν· θάνατος δὲ τότ' ἔσσεται, ὁππότε κεν δή
Μοῖραι ἐπικλώσωσ'. ἀλλά τις ἰθὺς ἴτω
ἔγχος ἀνασχόμενος καὶ ὑπ' ἀσπίδος ἄλκιμον ἦτορ
ἔλσας, τὸ πρῶτον μιγνυμένου πολέμου.
οὐ γάρ κως θάνατόν γε φυγεῖν εἱμαρμένον ἐστίν
ἄνδρ', οὐδ' εἰ προγόνων ᾖ γένος ἀθανάτων.
πολλάκι δηϊοτῆτα φυγὼν καὶ δοῦπον ἀκόντων
† ἔρχεται, ἐν δ' οἴκῳ μοῖρα κίχεν θανάτου.
ἀλλ' ὁ μὲν οὐκ ἔμπης δήμῳ φίλος οὐδὲ ποθεινός,

τὸν δ' ὀλίγος στενάχει καὶ μέγας, ἥν τι πάθῃ·
λαῷ γὰρ σύμπαντι πόθος κρατερόφρονος ἀνδρός
θνήσκοντος, ζώων δ' ἄξιος ἡμιθέων·
ὥσπερ γάρ μιν πύργον ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶσιν·
ἔρδει γὰρ πολλῶν ἄξια μοῦνος ἐών.

II. Tyrtaeus.

Τύρταιος ab Aphidnis Atticis oriundus altero bello Messenio poeta elegiacus exstitit. Veteres eum, hominem pede claudum, Lacedaemoniis ab Atheniensibus belli ducem missum esse finxerunt, constat poetam carminibus id spectasse, ut intestinas discordias sedaret, cives ad Lycurgi disciplinam revocaret, milites belli ardore inflammaret (*Tyrtaeusque mares animos in Martia bella versibus exacuit*, Hor. epist. II 3, 402). Poemata eius elegiaca alia *Εὐνομία* (*Πολιτεία*), alia *Ὑποθῆκαι* inscribuntur. Eidem *Ἐμβατήρια* anapaestis composita tribuuntur.

ΕΥΝΟΜΙΑ.

1. [4.]

Φοίβου ἀκούσαντες Πυθωνόθεν οἴκαδ' ἔνεικαν
μαντείας τε θεοῦ καὶ τελέεντ' ἔπεα·
ἄρχειν μὲν βουλῆς θεοτιμήτους βασιλῆας,
οἷσι μέλει Σπάρτης ἱμερόεσσα πόλις,
πρεσβυγενεῖς τε γέροντας· ἔπειτα δὲ δημότας ἄνδρας
εὐθείαις ῥήτραις ἀνταπαμειβομένους
μυθεῖσθαί τε τὰ καλὰ καὶ ἔρδειν πάντα δίκαια
μηδ' ἐπιβουλεύειν τῇδε πόλει τι κακόν,
δήμου δὲ πλήθει νίκην καὶ κάρτος ἕπεσθαι·
Φοῖβος γὰρ περὶ τῶν ὧδ' ἀνέφηνε πόλει.

ΥΠΟΘΗΚΑΙ.

2. [10.]

Τεθνάμεναι γὰρ καλὸν ἐνὶ προμάχοισι πεσόντα
ἄνδρ' ἀγαθὸν περὶ ᾗ πατρίδι μαρνάμενον.
τὴν δ' αὐτοῦ προλιπόντα πόλιν καὶ πίονας ἀγρούς
πτωχεύειν πάντων ἔστ' ἀνιηρότατον,
πλαζόμενον σὺν μητρὶ φίλῃ καὶ πατρὶ γέροντι
παισί τε σὺν μικροῖς κουριδίῃ τ' ἀλόχῳ.
ἐχθρὸς μὲν γὰρ τοῖσι μετέσσεται, οὕς κεν ἵκηται
χρησμοσύνῃ τ' εἴκων καὶ στυγερῇ πενίῃ,
αἰσχύνει τε γένος, κατά τ' ἀγλαὸν εἶδος ἐλέγχει,
πᾶσα δ' ἀτιμία καὶ κακότης ἕπεται.
* *εἰ δ' οὕτως ἀνδρός τοι ἀλωμένου οὐδεμί' ὤρη*
* *γίγνεται οὔτ' αἰδὼς οὔτ' ὄπις οὔτ' ἔλεος,*
θυμῷ γῆς περὶ τῆσδε μαχώμεθα καὶ περὶ παίδων
θνήσκωμεν ψυχέων μηκέτι φειδόμενοι. —
ὦ νέοι, ἀλλὰ μάχεσθε παρ' ἀλλήλοισι μένοντες
μηδὲ φυγῆς αἰσχρᾶς ἄρχετε μηδὲ φόβου,
ἀλλὰ μέγαν ποιεῖσθε καὶ ἄλκιμον ἐν φρεσὶ θυμόν
μηδὲ φιλοψυχεῖτ' ἀνδράσι μαρνάμενοι.
τοὺς δὲ παλαιοτέρους, ὧν οὐκέτι γούνατ' ἐλαφρά,
μὴ καταλείποντες φεύγετε λευγαλέως·
αἰσχρὸν γὰρ δὴ τοῦτο μετὰ προμάχοισι πεσόντα
κεῖσθαι πρόσθε νέων ἄνδρα παλαιότερον,
ἤδη λευκὸν ἔχοντα κάρη πολιόν τε γένειον,
θυμὸν ἀποπνείοντ' ἄλκιμον ἐν κονίῃ,
αἱματόεντ' αἰδοῖα φίλαις ἐν χερσὶν ἔχοντα —
αἰσχρὸν ἄρ' ὀφθαλμοῖς καὶ νεμεσητὸν ἰδεῖν —
καὶ χρόα γυμνωθέντα· νέοισι δὲ πάντ' ἐπέοικεν,
ὄφρ' ἐρατῆς ἥβης ἀγλαὸν ἄνθος ἔχῃ·

ἀνδράσι μὲν θηητὸς ἰδεῖν, ἐρατὸς δὲ γυναιξίν,
  ζωὸς ἐών, καλὸς δ' ἐν προμάχοισι πεσών.
ἀλλά τις εὖ διαβὰς μενέτω ποσὶν ἀμφοτέροισιν
  στηριχθεὶς ἐπὶ γῆς, χεῖλος ὀδοῦσι δακών.

3. [11.]

Ἀλλ' Ἡρακλῆος γὰρ ἀνικήτου γένος ἐστέ,
  θαρσεῖτ', οὐκ ἐᾷ Ζεὺς αὐχένα λοξὸν ἔχειν·
μηδ' ἀνδρῶν πληθὺν δειμαίνετε μηδὲ φοβεῖσθε,
  ἰθὺς δ' ἐς προμάχους ἀσπίδ' ἀνὴρ ἐχέτω,
ἐχθρὰν μὲν ψυχὴν θέμενος, θανάτου δὲ μελαίνας
  κῆρας ὁμῶς αὐγαῖς ἠελίοιο φίλας.
ἴστε γὰρ οἷ' Ἄρεος πολυδακρύου ἔργ' ἀΐδηλα,
  εὖ δ' ὀργὴν ἐδάητ' ἀργαλέου πολέμου,
καὶ πρὸς φευγόντων τε διωκόντων τ' ἐγένεσθε,
  ὦ νέοι, ἀμφοτέρων δ' εἰς κόρον ἠλάσατε.
οἳ μὲν γὰρ τολμῶσι παρ' ἀλλήλοισι μένοντες
  ἔς τ' αὐτοσχεδίην καὶ προμάχους ἰέναι,
παυρότεροι θνήσκουσι, σαοῦσι δὲ λαὸν ὀπίσσω·
  τρεσσάντων δ' ἀνδρῶν πᾶσ' ἀπόλωλ' ἀρετή.
οὐδεὶς ἄν ποτε ταῦτα λέγων ἀνύσειεν ἕκαστα,
  ὅσσ', ἢν αἰσχρὰ πάθῃ, γίγνεται ἀνδρὶ κακά.
ἀργαλέον γὰρ ὄπισθε μετάφρενόν ἐστι δαΐζειν
  ἀνδρὸς φεύγοντος δηΐῳ ἐν πολέμῳ·
αἰσχρὸς δ' ἐστὶ νέκυς κακκείμενος ἐν κονίῃσιν
  νῶτον ὄπισθ' αἰχμῇ δουρὸς ἐληλαμένος.
ἀλλά τις εὖ διαβὰς μενέτω ποσὶν ἀμφοτέροισιν
  στηριχθεὶς ἐπὶ γῆς, χεῖλος ὀδοῦσι δακών,
μηρούς τε κνήμας τε κάτω καὶ στέρνα καὶ ὤμους
  ἀσπίδος εὐρείης γαστρὶ καλυψάμενος·

δεξιτερῇ δ' ἐν χειρὶ τινασσέτω ὄβριμον ἔγχος,
  κινείτω δὲ λόφον δεινὸν ὑπὲρ κεφαλῆς.
ἔρδων δ' ὄβριμα ἔργα διδασκέσθω πολεμίζειν,
  μηδ' ἐκτὸς βελέων ἑστάτω ἀσπίδ' ἔχων.
ἀλλά τις ἐγγὺς ἰὼν αὐτοσχεδὸν ἔγχεϊ μακρῷ
  ἢ ξίφει οὐτάζων δήϊον ἄνδρ' ἑλέτω·
καὶ πόδα πὰρ ποδὶ θεὶς καὶ ἐπ' ἀσπίδος ἀσπίδ' ἐρείσας,
  ἐν δὲ λόφον τε λόφῳ καὶ κυνέην κυνέῃ
καὶ στέρνον στέρνῳ πεπλημένος ἀνδρὶ μαχέσθω,
  ἢ ξίφεος κώπην ἢ δόρυ μακρὸν ἑλών.
ὑμεῖς δ', ὦ γυμνῆτες, ὑπ' ἀσπίδος ἄλλοθεν ἄλλος
  πτώσσοντες μεγάλοις βάλλετε χερμαδίοις,
δούρασί τε ξεστοῖσιν ἀκοντίζοντες † ἐς αὐτούς,
  τοῖσι πανόπλοισι πλησίον ἱστάμενοι.

4. [12.]

Οὔτ' ἂν μνησαίμην οὔτ' ἐν λόγῳ ἄνδρα τιθείμην
  οὔτε ποδῶν ἀρετῆς οὔτε παλαισμοσύνης,
οὐδ' εἰ Κυκλώπων μὲν ἔχοι μέγεθός τε βίην τε,
  νικῴη δὲ θέων Θρηΐκιον Βορέην,
οὐδ' εἰ Τιθωνοῖο φυὴν χαριέστερος εἴη,
  πλουτοίη δὲ Μίδεω καὶ Κινύρεω μάλιον,
οὐδ' εἰ Ταντιλίδεω Πέλοπος βασιλεύτερος εἴη,
  γλῶσσαν δ' Ἀδρήστου μειλιχόγηρυν ἔχοι,
οὐδ' εἰ πᾶσαν ἔχοι δόξαν πλὴν θούριδος ἀλκῆς —
  οὐ γὰρ ἀνὴρ ἀγαθὸς γίγνεται ἐν πολέμῳ —
εἰ μὴ τετλαίη μὲν ὁρῶν φόνον αἱματόεντα
  καὶ δηΐων ὀρέγοιτ' ἐγγύθεν ἱστάμενος.
ἥδ' ἀρετή, τόδ' ἄεθλον ἐν ἀνθρώποισιν ἄριστον
  κάλλιστόν τε φέρειν γίγνεται ἀνδρὶ νέῳ.

ξυνὸν δ' ἐσθλὸν τοῦτο πόληΐ τε παντί τε δήμῳ,
ὅς τις ἀνὴρ διαβὰς ἐν προμάχοισι μένῃ
νωλεμέως, αἰσχρᾶς δὲ φυγῆς ἐπὶ πάγχυ λάθηται,
ψυχὴν καὶ θυμὸν τλήμονα παρθέμενος,
θαρσύνῃ δ' ἔπεσιν τὸν πλησίον ἄνδρα παρεστώς·
οὗτος ἀνὴρ ἀγαθὸς γίγνεται ἐν πολέμῳ.
αἶψα δὲ δυσμενέων ἀνδρῶν ἔτρεψε φάλαγγας
τρηχείας σπουδῇ τ' ἔσχεθε κῦμα μάχης·
αὐτὸς δ' ἐν προμάχοισι πεσὼν φίλον ὤλεσε θυμόν,
ἄστυ τε καὶ λαοὺς καὶ πατέρ' εὐκλεΐσας,
πολλὰ διὰ στέρνοιο καὶ ἀσπίδος ὀμφαλοέσσης
καὶ διὰ θώρηκος πρόσθεν ἐληλαμένος·
τὸν δ' ὀλοφύρονται μὲν ὁμῶς νέοι ἠδὲ γέροντες,
ἀργαλέῳ τε πόθῳ πᾶσα κέκηδε πόλις·
καὶ τύμβος καὶ παῖδες ἐν ἀνθρώποις ἀρίσημοι
καὶ παίδων παῖδες καὶ γένος ἐξοπίσω·
οὐδέ ποτε κλέος ἐσθλὸν ἀπόλλυται οὐδ' ὄνομ' αὐτοῦ,
ἀλλ' ὑπὸ γῆς περ ἐὼν γίγνεται ἀθάνατος,
ὅν τιν' ἀριστεύοντα μένοντά τε μαρνάμενόν τε
γῆς πέρι καὶ παίδων θοῦρος Ἄρης ὀλέσῃ.
εἰ δὲ φύγῃ μὲν κῆρα τανηλεγέος θανάτοιο,
νικήσας δ' αἰχμῆς ἀγλαὸν εὖχος ἕλῃ,
πάντες μιν τιμῶσιν ὁμῶς νέοι ἠδὲ παλαιοί,
πολλὰ δὲ τερπνὰ παθὼν ἔρχεται εἰς Ἀΐδην.
[γηράσκων ἀστοῖσι μεταπρέπει, οὐδέ τις αὐτόν
βλάπτειν οὔτ' αἰδοῦς οὔτε δίκης ἐθέλει,
πάντες δ' ἐν θώκοισιν ὁμῶς νέοι οἵ τε κατ' αὐτόν
εἴκουσ' ἐκ χώρης οἵ τε παλαιότεροι.]
ταύτης νῦν τις ἀνὴρ ἀρετῆς εἰς ἄκρον ἱκέσθαι
πειράσθω θυμῷ, μὴ μεθιεὶς πολέμου.

ΕΜΒΑΤΗΡΙΟΝ.

5. [15.]

Anapaesti (*παροιμιακοί*).

Ἄγετ', ὦ Σπάρτας εὐάνδρου
κοῦροι πατέρων πολιατᾶν,
λαιᾷ μὲν ἴτυν προβάλεσθε,
*δόρυ δ' εὐτόλμως * ἄνσχεσθε,*
μὴ φειδόμενοι τᾶς ζωᾶς·
οὐ γὰρ πάτριον τᾷ Σπάρτᾳ.

III. Mimnermus.

Μίμνερμος Colophonius aetate paulo antecedens Soloni Atheniensi olymp. 37 (anno 630 a. Chr.) floruisse traditur. *Λιγυαστάδης* (cfr. Sol. 13, 3) primus elegias eroticas condidisse perhibetur. Carmina amatoria videntur maximam partem ad Nannonem tibicinam scripta fuisse.

1. [1.]

Τίς δὲ βίος, τί δὲ τερπνὸν ἄτερ χρυσῆς Ἀφροδίτης;
τεθναίην, ὅτε μοι μηκέτι ταῦτα μέλοι,
κρυπταδίη φιλότης καὶ μείλιχα δῶρα καὶ εὐνή,
οἷ' ἥβης ἄνθεα γίγνεται ἁρπαλέα
ἀνδράσιν ἠδὲ γυναιξίν. ἐπεὶ δ' ὀδυνηρὸν ἐπέλθῃ
γῆρας, ὅ τ' αἰσχρὸν ὁμῶς καὶ καλὸν ἄνδρα τιθεῖ,
αἰεὶ μὲν φρένας ἀμφὶ κακαὶ τείρουσι μέριμναι,
οὐδ' αὐγὰς προσορῶν τέρπεται ἠελίου,
ἀλλ' ἐχθρὸς μὲν παισίν, ἀτίμαστος δὲ γυναιξίν·
οὕτως ἀργαλέον γῆρας ἔθηκε θεός.

2. [2.]

Ἡμεῖς δ', οἷά τε φύλλα φύει πολυανθέος ὥρη
 ἔαρος, ὅτ' αἶψ' αὐγῇς αὔξεται ἠελίου,
τοῖς ἴκελοι πήχυιον ἐπὶ χρόνον ἄνθεσιν ἥβης
 τερπόμεθα, πρὸς θεῶν εἰδότες οὔτε κακόν
οὔτ' ἀγαθόν. Κῆρες δὲ παρεστήκασι μέλαιναι,
 ἡ μὲν ἔχουσα τέλος γήραος ἀργαλέου,
ἡ δ' ἑτέρη θανάτοιο· μίνυνθα δὲ γίγνεται ἥβης
 καρπός, ὅσον τ' ἐπὶ γῆν κίδναται ἠέλιος.
αὐτὰρ ἐπὴν δὴ τοῦτο τέλος παραμείψεται ὥρης,
 αὐτίκα τεθνάμεναι βέλτιον ἢ βίοτος·
πολλὰ γὰρ ἐν θυμῷ κακὰ γίγνεται· ἄλλοτε οἶκος
 τρυχοῦται, πενίης δ' ἔργ' ὀδυνηρὰ πέλει·
ἄλλος δ' αὖ παίδων ἐπιδεύεται, ὧν τε μάλιστα
 ἱμείρων κατὰ γῆς ἔρχεται εἰς Ἀΐδην·
ἄλλος νοῦσον ἔχει θυμοφθόρον· οὐδέ τίς ἐστιν
 ἀνθρώπων, ᾧ Ζεὺς μὴ κακὰ πολλὰ διδοῖ.

3. [5.]

Αὐτίκα μοι κατὰ μὲν χροιὴν ῥέει ἄσπετος ἱδρώς,
 πτοιῶμαι δ' ἐσορῶν ἄνθος ὁμηλικίης
τερπνὸν ὁμῶς καὶ καλόν, ἐπεὶ πλέον· ὤφελεν εἶναι·
 ἀλλ' ὀλιγοχρόνιον γίγνεται ὥσπερ ὄναρ
ἥβη τιμήεσσα· τὸ δ' ἀργαλέον καὶ ἄμορφον
 γῆρας ὑπὲρ κεφαλῆς αὐτίχ' ὑπερκρέμαται,
ἐχθρὸν ὁμῶς καὶ ἄτιμον, ὅ τ' ἄγνωστον τιθεῖ ἄνδρα,
 βλάπτει δ' ὀφθαλμοὺς καὶ νόον ἀμφιχυθέν.

4. [6.]

Αἲ γὰρ ἄτερ νούσων τε καὶ ἀργαλέων μελεδωνῶν
 ἑξηκονταέτη μοῖρα κίχοι θανάτου.

5. [12.]

*Ἠέλιος μὲν γὰρ * πόνον ἔλλαχεν ἤματα πάντα,*
οὐδέ ποτ' ἄμπαυσις γίγνεται οὐδεμία
ἵπποισίν τε καὶ αὐτῷ, ἐπεὶ ῥοδοδάκτυλος Ἠώς
Ὠκεανὸν προλιποῦσ' οὐρανὸν εἰσαναβῇ.
τὸν μὲν γὰρ διὰ κῦμα φέρει πολυήρατος εὐνή
κοΐλη, Ἡφαίστου χερσὶν ἐληλαμένη
χρυσοῦ τιμήεντος, ὑπόπτερος, ἄκρον ἐφ' ὕδωρ
εὕδονθ' ἁρπαλέως χώρου ἀφ' Ἑσπερίδων
γαῖαν ἐς Αἰθιόπων, ἵνα δὴ θοὸν ἅρμα καὶ ἵπποι
ἑστᾶσ', ὄφρ' Ἠὼς ἠριγένεια μόλῃ.
ἔνθ' ἐπέβη ἑτέρων ὀχέων Ὑπερίονος υἱός.

IV. Solon.

Σόλων Ἐξηκεστίδου Atheniensis archon creatus est a. 594 a. Chr. n., obiisse fertur in insula Cypro octogenarius (cfr. 13) circiter a. 560. Qui legibus conditis reipublicae optime consuluit, idem poeticae operam navare suis rationibus haud alienum putavit. Elegiarum quas scripsit celeberrimae sunt *Σαλαμίς* (1—2), *Ὑποθῆκαι εἰς Ἀθηναίους* (3—8), *Ὑποθῆκαι εἰς Ἑαυτόν* (9—12); praeterea composuit tetrametros trochaicos (16—17), senarios (18), denique carmina melica (19).

ΣΑΛΑΜΙΣ.

1.

Αὐτὸς κῆρυξ ἦλθον ἀφ' ἱμερτῆς Σαλαμῖνος,
κόσμον ἐπέων ᾠδὴν ἀντ' ἀγορῆς θέμενος.

2. [2. 3.]

Εἴην δὴ τότ' ἐγὼ Φολεγάνδριος ἢ Σικινήτης
ἀντί γ' Ἀθηναίου, πατρίδ' ἀμειψάμενος·

αἶψα γὰρ ἂν φάτις ἥδε μετ' ἀνθρώποισι γένοιτο·
  Ἀττικὸς οὗτος ἀνὴρ τῶν Σαλαμιναφετῶν.

* * *

Ἴομεν εἰς Σαλαμῖνα, μαχησόμενοι περὶ νήσου
  ἱμερτῆς χαλεπόν τ' αἶσχος ἀπωσόμενοι.

ΥΠΟΘΗΚΑΙ ΕΙΣ ΑΘΗΝΑΙΟΥΣ.

3. [4.]

Ἡμετέρα δὲ πόλις κατὰ μὲν Διὸς οὔποτ' ὀλεῖται
  αἶσαν καὶ μακάρων θεῶν φρένας ἀθανάτων·
τοίη γὰρ μεγάθυμος ἐπίσκοπος ὀβριμοπάτρη
  Παλλὰς Ἀθηναίη χεῖρας ὕπερθεν ἔχει.
αὐτοὶ δὲ φθείρειν μεγάλην πόλιν ἀφραδίῃσιν
  ἀστοὶ βούλονται, χρήμασι πειθόμενοι,
δήμου θ' ἡγεμόνων ἄδικος νόος, οἷσιν ἑτοῖμον
  ὕβριος ἐκ μεγάλης ἄλγεα πολλὰ παθεῖν·
οὐ γὰρ ἐπίστανται κατέχειν κόρον οὐδὲ παρούσας
  εὐφροσύνας κοσμεῖν δαιτὸς ἐν ἡσυχίῃ.
τίκτει γὰρ κόρος ὕβριν, ὅταν πολὺς ὄλβος ἕπηται.
  πλουτοῦσιν δ' ἀδίκοις ἔργμασι πειθόμενοι·

* * * * * * * * * * * *

  οὔθ' ἱερῶν κτεάνων οὔτε τι δημοσίων
φειδόμενοι κλέπτουσιν ἐφ' ἁρπαγῇ ἄλλοθεν ἄλλος·
  οὐδὲ φυλάσσονται σεμνὰ θέμεθλα Δίκης,
ἣ σιγῶσα σύνοιδε τὰ γιγνόμενα πρό τ' ἐόντα,
  τῷ δὲ χρόνῳ πάντως ἦλθ' ἀποτισομένη.
τοῦτ' ἤδη πάσῃ πόλει ἔρχεται ἕλκος ἄφυκτον·
  ἐς δὲ κακὴν ταχέως ἤλυθε δουλοσύνην,
ἣ στάσιν ἔμφυλον πόλεμόν θ' εὕδοντ' ἐπεγείρει,

ὃς πολλῶν ἐρατὴν ὤλεσεν ἡλικίην·
ἐκ γὰρ δυσμενέων ταχέως πολυήρατον ἄστυ
*τρύχεται * ἢ συνόδοις, τῇς ἀδικοῦσ' ἕταροι.*
ταῦτα μὲν ἐν δήμῳ στρέφεται κακά· τῶν δὲ πενιχρῶν
ἱκνοῦνται πολλοὶ γαῖαν ἐς ἀλλοδαπήν
πραθέντες δεσμοῖσί τ' ἀεικελίοισι δεθέντες,
καὶ κακὰ δουλοσύνης στυγνὰ φέρουσι βίᾳ.
οὕτω δημόσιον κακὸν ἔρχεται οἴκαδ' ἑκάστῳ,
αὔλειοι δ' ἔτ' ἔχειν οὐκ ἐθέλουσι θύραι,
ὑψηλὸν δ' ὑπὲρ ἕρκος ὑπέρθορεν, εὗρε δὲ πάντως,
εἰ καί τις φεύγων ἐν μυχῷ ᾖ θαλάμου.
ταῦτα διδάξαι θυμὸς Ἀθηναίους με κελεύει,
ὡς κακὰ πλεῖστα πόλει δυσνομία παρέχει,
εὐνομία δ' εὔκοσμα καὶ ἄρτια πάντ' ἀποφαίνει,
καί θ' ἅμα τοῖς ἀδίκοις ἀμφιτίθησι πέδας·
τραχέα λειαίνει, παύει κόρον, ὕβριν ἀμαυροῖ,
αὐαίνει δ' ἄτης ἄνθεα φυόμενα,
εὐθύνει δὲ δίκας σκολιὰς ὑπερήφανά τ' ἔργα
πραΰνει, παύει δ' ἔργα διχοστασίης,
παύει δ' ἀργαλέης ἔριδος χόλον, ἔστι δ' ὑπ' αὐτῆς
πάντα κατ' ἀνθρώπους ἄρτια καὶ πινυτά.

4. [5.]

Δήμῳ μὲν γὰρ ἔδωκα τόσον κράτος, ὅσσον ἐπαρκεῖ,
τιμῆς οὔτ' ἀφελὼν οὔτ' ἐπορεξάμενος·
οἳ δ' εἶχον δύναμιν καὶ χρήμασιν ἦσαν ἀγητοί,
καὶ τοῖς ἐφρασάμην μηδὲν ἀεικὲς ἔχειν·
ἔστην δ' ἀμφιβαλὼν κρατερὸν σάκος ἀμφοτέροισιν,
νικᾶν δ' οὐκ εἴασ' οὐδετέρους ἀδίκως.

5. [6.]

Δῆμος δ' ὧδ' ἂν ἄριστα σὺν ἡγεμόνεσσιν ἕποιτο,
μήτε λίην ἀνεθεὶς μήτε πιεζόμενος.

6. [9.]

Ἐκ νεφέλης πέλεται χιόνος μένος ἠδὲ χαλάζης,
βροντὴ δ' ἐκ λαμπρᾶς γίγνεται ἀστεροπῆς·
ἀνδρῶν δ' ἐκ μεγάλων πόλις ὄλλυται, εἰς δὲ μονάρχου
δῆμος ἀϊδρίῃ δουλοσύνην ἔπεσεν.
λείως δ' ἐξάραντ' οὐ ῥᾴδιόν ἐστι κατασχεῖν
ὕστερον, ἀλλ' ἤδη χρὴ φρεσὶ πάντα νοεῖν.

7. [11.]

Εἰ δὲ πεπόνθατε λυγρὰ δι' ὑμετέρην κακότητα,
μή τι θεοῖς τούτων μοῖραν ἐπαμφέρετε·
αὐτοὶ γὰρ τούτους ηὐξήσατε ῥύματα δόντες,
καὶ διὰ ταῦτα κακὴν ἔσχετε δουλοσύνην.
ὑμέων δ' εἷς μὲν ἕκαστος ἀλώπεκος ἴχνεσι βαίνει,
σύμπασιν δ' ὑμῖν χαῦνος ἔνεστι νόος·
ἐς γὰρ γλῶσσαν ὁρᾶτε καὶ εἰς ἔπος αἰόλου ἀνδρός,
εἰς ἔργον δ' οὐδὲν γιγνόμενον βλέπετε.

8. [12.]

Ἐξ ἀνέμων δὲ θάλασσα ταράσσεται· ἢν δέ τις αὐτήν
μὴ κινῇ, πάντων ἐστὶ δικαιοτάτη.

ΥΠΟΘΗΚΑΙ ΕΙΣ ΕΑΥΤΟΝ.

9. [13.]

Μνημοσύνης καὶ Ζηνὸς Ὀλυμπίου ἀγλαὰ τέκνα,
Μοῦσαι Πιερίδες, κλῦτέ μοι εὐχομένῳ·

ὄλβον μοι πρὸς θεῶν μακάρων δότε καὶ πρὸς ἁπάντων
  ἀνθρώπων αἰεὶ δόξαν ἔχειν ἀγαθήν·
εἶναι δὲ γλυκὺν ὧδε φίλοις, ἐχθροῖσι δὲ πικρόν,
  τοῖσι μὲν αἰδοῖον, τοῖσι δὲ δεινὸν ἰδεῖν.
χρήματα δ' ἱμείρω μὲν ἔχειν, ἀδίκως δὲ πεπᾶσθαι
  οὐκ ἐθέλω· πάντως ὕστερον ἦλθε δίκη.
πλοῦτον δ' ὃν μὲν δῶσι θεοί, παραγίγνεται ἀνδρί
  ἔμπεδος ἐκ νεάτου πυθμένος εἰς κορυφήν·
ὃν δ' ἄνδρες κινῶσιν ὑφ' ὕβριος, οὐ κατὰ κόσμον
  ἔρχεται, ἀλλ' ἀδίκοις ἔργμασι πειθόμενος
οὐκ ἐθέλων ἕπεται· ταχέως δ' ἀναμίσγεται ἄτη.
  ἀρχὴ δ' ἐξ ὀλίγου γίγνεται ὥστε πυρός,
φλαύρη μὲν τὸ πρῶτον, ἀνιηρὴ δὲ τελευτᾷ·
  οὐ γὰρ δὴν θνητοῖς ὕβριος ἔργ' ἀρετᾷ.
ἀλλὰ Ζεὺς πάντων ἐφορᾷ τέλος, ἐξαπίνης δέ
  ὥστ' ἄνεμος νεφέλας αἶψα διεσκέδασεν
ἠρινός, ὃς πόντου πολυκύμονος ἀτρυγέτοιο
  πυθμένα κινήσας, γῆν κάτα πυροφόρον
δῃώσας καλὰ ἔργα, θεῶν ἕδος, αἰπὺν ἱκάνει
  οὐρανόν, αἰθρίην δ' αὖθις ἔθηκεν ἰδεῖν·
λάμπει δ' ἠελίοιο μένος κατὰ πίονα γαῖαν
  καλόν, ἀτὰρ νεφέων οὐδὲν ἔτ' ἔστιν ἰδεῖν·
τοιαύτη Ζηνὸς πέλεται τίσις, οὐδ' ἐφ' ἑκάστῳ,
  ὥσπερ θνητὸς ἀνήρ, γίγνεται ὀξύχολος.
αἰεὶ δ' οὔ ἑ λέληθε διαμπερές, ὅστις ἀλιτρόν
  θυμὸν ἔχῃ, πάντως δ' ἐς τέλος ἐξεφάνη·
ἀλλ' ὁ μὲν αὐτίκ' ἔτισεν, ὁ δ' ὕστερον· εἰ δὲ φύγωσιν
  αὐτοὶ μηδὲ θεῶν μοῖρ' ἐπιοῦσα κίχῃ,
ἤλυθε πάντως αὖθις· ἀναίτιοι ἔργα τίνουσιν
  ἢ παῖδες τούτων ἢ γένος ἐξοπίσω.

θνητοὶ δ' ὧδε νοεῦμεν ὁμῶς ἀγαθός τε κακός τε·
δεινὴν εἷς αὐτοῦ δόξαν ἕκαστος ἔχει,
πρίν τι παθεῖν· τότε δ' αὖθις ὀδύρεται· ἄχρι δὲ τούτου
χάσκοντες κούφαις ἐλπίσι τερπόμεθα.
χὤστις μὲν νούσοισιν ὑπ' ἀργαλέῃσι πιεσθῇ,
ὡς ὑγιὴς ἔσται, τοῦτο κατεφράσατο·
[ἄλλος δειλὸς ἐὼν ἀγαθὸς δοκεῖ ἔμμεναι ἀνήρ,
καὶ καλὸς μορφὴν οὐ χαρίεσσαν ἔχων·]
εἰ δέ τις ἀχρήμων, πενίης δέ μιν ἔργα βιᾶται,
κτήσασθαι πάντως χρήματα πολλὰ δοκεῖ.
σπεύδει δ' ἄλλοθεν ἄλλος· ὁ μὲν κατὰ πόντον ἀλᾶται,
ἐν νηυσὶν χρήζων οἴκαδε κέρδος ἄγειν,
ἰχθυόεντ', ἀνέμοισι φορεύμενος ἀργαλέοισιν,
φειδωλὴν ψυχῆς οὐδεμίαν θέμενος·
ἄλλος γῆν τέμνων πολυδένδρεον εἰς ἐνιαυτόν
λατρεύει, τοῖσιν καμπύλ' ἄροτρα μέλει·
ἄλλος Ἀθηναίης τε καὶ Ἡφαίστου πολυτέχνεω
ἔργα δαεὶς χειροῖν ξυλλέγεται βίοτον·
ἄλλος Ὀλυμπιάδων Μουσέων πάρα δῶρα † διδαχθείς,
ἱμερτῆς σοφίης μέτρον ἐπιστάμενος·
ἄλλον μάντιν ἔθηκεν ἄναξ ἑκάεργος Ἀπόλλων,
ἔγνω δ' ἀνδρὶ κακὸν τηλόθεν ἐρχόμενον,
ᾧ συνομαρτήσωσι θεοί· τὰ δὲ μόρσιμα πάντως
οὔτε τις οἰωνὸς ῥύσεται οὔθ' ἱερά·
ἄλλοι Παιῶνος πολυφαρμάκου ἔργον ἔχοντες
ἰητροί, καὶ τοῖς οὐδὲν ἔπεστι τέλος·
πολλάκι δ' ἐξ ὀλίγης ὀδύνης μέγα γίγνεται ἄλγος,
κοὐκ ἄν τις λύσαιτ' ἤπια φάρμακα δούς·
τὸν δὲ κακαῖς νούσοισι κυκώμενον ἀργαλέαις τε
ἁψάμενος χειροῖν αἶψα τίθησ' ὑγιῆ.

Μοῖρα δέ τοι θνητοῖσι κακὸν φέρει ἠδὲ καὶ ἐσθλόν·
δῶρα δ' ἄφυκτα θεῶν γίγνεται ἀθανάτων.
πᾶσι δέ τοι κίνδυνος ἐπ' ἔργμασιν, οὐδέ τις οἶδεν,
ᾗ μέλλει σχήσειν, χρήματος ἀρχομένου·
ἀλλ' ὁ μὲν εὖ ἔρδειν πειρώμενος οὐ προνοήσας
εἰς μεγάλην ἄτην καὶ χαλεπὴν ἔπεσεν,
τῷ δὲ κακῶς ἔρδοντι θεὸς περὶ πάντα δίδωσιν
συντυχίην ἀγαθήν, ἔκλυσιν ἀφροσύνης.
πλούτου δ' οὐδὲν τέρμα πεφασμένον ἀνδράσι κεῖται·
οἳ γὰρ νῦν ἡμέων πλεῖστον ἔχουσι βίον,
διπλασίως σπεύδουσι· τίς ἂν κορέσειεν ἅπαντας;
κέρδεά τοι θνητοῖς ὤπασαν ἀθάνατοι·
ἄτη δ' ἐξ αὐτῶν ἀναφαίνεται, ἣν ὁπόταν Ζεύς
πέμψῃ τισομένην, ἄλλοτε ἄλλος ἔχει.

10. [14.]

Οὐδὲ μάκαρ οὐδεὶς πέλεται βροτός, ἀλλὰ πόνηροι
πάντες, ὅσους θνητοὺς ἠέλιος καθορᾷ.

11. [15.]

Πολλοὶ γὰρ πλουτεῦσι κακοί, ἀγαθοὶ δὲ πένονται·
ἀλλ' ἡμεῖς αὐτοῖς οὐ διαμειψόμεθα
τῆς ἀρετῆς τὸν πλοῦτον, ἐπεὶ τὸ μὲν ἔμπεδον αἰεί,
χρήματα δ' ἀνθρώπων ἄλλοτε ἄλλος ἔχει.

12. [18.]

Γηράσκω δ' αἰεὶ πολλὰ διδασκόμενος.

ΠΡΟΣ ΜΙΜΝΕΡΜΟΝ.

13. [20.]

Ἀλλ' εἴ μοι κἂν νῦν ἔτι πείσεαι, ἔξελε τοῦτο,
μηδὲ μέγαιρ' ὅτι σεῦ λῷον ἐπεφρασάμην,
καὶ μεταποίησον, Λιγυαστάδη, ὧδε δ' ἄειδε·
Ὀγδωκονταέτη μοῖρα κίχοι θανάτου.

14. [21.]

Μηδέ μοι ἄκλαυστος θάνατος μόλοι, ἀλλὰ φίλοισιν
ποιήσαιμι θανὼν ἄλγεα καὶ στοναχάς.

---

15. [27.]

Παῖς μὲν ἄνηβος ἐὼν ἔτι νήπιος ἕρκος ὀδοντων
φύσας ἐκβάλλει πρῶτον ἐν ἕπτ' ἔτεσιν·
τοὺς δ' ἑτέρους ὅτε δὴ τελέσῃ θεὸς ἕπτ' ἐνιαυτούς,
ἥβης ἐκφαίνει σήματα γεινομένης·
τῇ τριτάτῃ δὲ γένειον ἀεξομένων ἔτι γυίων
λαχνοῦται, χροιῆς ἄνθος ἀμειβομένης·
τῇ δὲ τετάρτῃ πᾶς τις ἐν ἑβδομάδι μέγ' ἄριστος
ἰσχύν, ἥν τ' ἄνδρες πείρατ' ἔχουσ' ἀρετῆς·
πέμπτῃ δ' ὥριον ἄνδρα γάμου μεμνημένον εἶναι
καὶ παίδων ζητεῖν εἰσοπίσω γενεήν·
τῇ δ' ἕκτῃ περὶ πάντα καταρτύεται νόος ἀνδρός,
οὐδ' ἔρδειν ἔθ' ὁμῶς ἔργ' ἀπάλαμνα θέλει·
ἑπτὰ δὲ νοῦν καὶ γλῶσσαν ἐν ἑβδομάσιν μέγ' ἄριστος
ὀκτώ τ'· ἀμφοτέρων τέσσαρα καὶ δέκ' ἔτη·
τῇ δ' ἐνάτῃ ἔτι μὲν δύναται, μαλακώτερα δ' αὐτοῦ
πρὸς μεγάλην ἀρετὴν γλῶσσά τε καὶ σοφίη·
τῇ δεκάτῃ δ' ὅτε δὴ τελέσῃ θεὸς ἕπτ' ἐνιαυτούς,
οὐκ ἂν ἄωρος ἐὼν μοῖραν ἔχοι θανάτου.

Tetrametri trochaici.

16. [32.]

Εἰ δὲ γῆς ἐφεισάμην
πατρίδος, τυραννίδος δὲ καὶ βίης ἀμειλίχου
οὐ καθηψάμην, μιάνας καὶ καταισχύνας κλέος
οὐδὲν αἰδεῦμαι· πλέον γὰρ ὧδε νικήσειν δοκέω
πάντας ἀνθρώπους.

17. [33.]

Οὐκ ἔφυ Σόλων βαθύφρων οὐδὲ βουλήεις ἀνήρ·
ἐσθλὰ γὰρ θεοῦ διδόντος αὐτὸς οὐκ ἐδέξατο·
περιβαλὼν δ' ἄγραν, ἀγασθεὶς οὐκ ἐπέσπασεν μέγα
δίκτυον, θυμοῦ θ' ἁμαρτῇ καὶ φρενῶν ἀποσφαλείς.
ἤθελον γάρ κεν κρατήσας, πλοῦτον ἄφθονον λαβὼν
καὶ τυραννεύσας Ἀθηνῶν μοῦνον ἡμέραν μίαν,
ἀσκὸς ὕστερον δεδάρθαι κἀπιτετρῖφθαι γένος.

Trimetri iambici.

18. [36.]

Συμμαρτυροίη ταῦτ' ἂν ἐν δίκῃ χρόνου
μήτηρ μεγίστη δαιμόνων Ὀλυμπίων
ἄριστα Γῆ μέλαινα, τῆς ἐγώ ποτε
ὅρους ἀνεῖλον πολλαχῇ πεπηγότας,
πρόσθεν γε δουλεύουσα, νῦν δ' ἐλευθέρα.
πολλοὺς δ' Ἀθήνας πατρίδ' εἰς θεόκτιτον
ἀνήγαγον πραθέντας, ἄλλον ἐκδίκως,
ἄλλον δικαίως, τοὺς δ' ἀναγκαίης ὕπο
χρησμὸν λέγοντας, γλῶσσαν οὐκέτ' Ἀττικὴν
ἱέντας, ὡς ἂν πολλαχῇ πλανωμένους·

τους δ' ἐνθάδ' αὐτοῦ δουλίην ἀεικέα
*ἔχοντας, * ἤθη δεσποτῶν τρομευμένους,*
ἐλευθέρους ἔθηκα. ταῦτα μὲν κράτει,
ὁμοῦ βίην τε καὶ δίκην συναρμόσας,
ἔρεξα καὶ διεῖλον ὡς ὑπεσχόμην.
θεσμοὺς δ' ὁμοίους τῷ κακῷ τε κἀγαθῷ,
εὐθεῖαν εἰς ἕκαστον ἁρμόσας δίκην,
ἔγραψα. κέντρον δ' ἄλλος ὡς ἐγὼ λαβὼν
κακοφραδής τε καὶ φιλοκτήμων ἀνήρ
οὔτ' ἂν κατέσχε δῆμον οὔτ' ἐπαύσατο,
πρὶν ἂν ταράξας πῖαρ ἐξέλῃ γάλα.

ΜΕΛΗ.

19. [42.]

a ⏑ ⏑ _ ⏑ ⏑ _ ⏑ ⏑ _ ⏑ ⏑ _
a _ _ ⏑ ⏑ _ _ _ ⏑ ⏑ _
ai _ _ ⏑ ⏑ _ ⏑ _ ⏑ ⅃ _
dt _ ⏑ ⏑ _ ⏑ ⏑ _ ⏑ _ ⏑ ⅃ _ ⏑ _ ⏑ _ _

Πεφυλαγμένος ἄνδρα ἕκαστον ὅρα,
μὴ κρυπτὸν ἔχων ἔγχος κραδίῃ
φαιδρῷ σε προσεννέπῃ προσώπῳ,
γλῶσσα δέ οἱ διχόμυθος ἐκ μελαίνης φρενὸς γεγωνῇ.

V. Theognis.

Θέογνις Megarensis olymp. 59 (circ. a. 540 a. Chr. n.) floruisse traditur. Incidit eius aetas in illa tempora, quibus nobilium cum plebe de principatu contentiones rem publicam Megarensium vehementer concussere. Theognidem, qui nobilitatis causam enixe susceperat, populares rerum potiti possessionibus ac civitate expulisse videntur. Peregre cum per aliquod

tempus versatus esset (cf. vv. 263—268) rerum civilium condicione mutata in patriam redisse vitamque ad initia bellorum Persarum duxisse existimatur (vid. v. 248, 255). Quae Theognidis nomine fertur distichorum collectio partim integras partim mutilas exhibet elegias, quarum aliis rei publicae status describitur, plerisque varia de conformandis emendandisque moribus praecepta proponuntur. Sed apparet una cum Theognidis versibus etiam aliorum (velut Solonis, Mimnermi, Tyrtaei) carmina gnomica in syllogen, qualis nunc exstat, recepta esse. Theognidea magnam partem scripta sunt ad Cyrnum adolescentem (*Πολυπαΐδην*), quem poeta praeceptis suis ad nobilitatis Doricae disciplinam instituere studuit (*γνωμολογία πρὸς Κύρνον δι' ἐλεγείων*).

15 *Μοῦσαι καὶ Χάριτες, κοῦραι Διός, αἵ ποτε Κάδμου*
ἐς γάμον ἐλθοῦσαι καλὸν ἀείσατ' ἔπος·
ὅττι καλόν, φίλον ἐστί· τὸ δ' οὐ καλὸν οὐ φίλον ἐστίν.
τοῦτ' ἔπος ἀθανάτων ἦλθε διὰ στομάτων.

19 *Κύρνε, σοφιζομένῳ μὲν ἐμοὶ σφρηγὶς ἐπικείσθω*
τοῖσδ' ἔπεσιν, λήσει δ' οὔ ποτε κλεπτόμενα·
οὐδέ τις ἀλλάξει κάκιον τοὐσθλοῦ παρεόντος.
ὧδε δὲ πᾶς τις ἐρεῖ· Θεύγνιδός ἐστιν ἔπη,
τοῦ Μεγαρέως. πάντας δὲ κατ' ἀνθρώπους ὀνομαστός
ἀστοῖσίν γ' οὔ πω πᾶσιν ἁδεῖν δύναμαι·
οὐδὲν θαυμαστόν, Πολυπαΐδη· οὐδὲ γὰρ ὁ Ζεύς
οὔθ' ὕων πάντεσσ' ἁνδάνει οὔτ' ἀνέχων.

27 *Σοὶ δ' ἐγὼ εὖ φρονέων ὑποθήσομαι, οἷά περ αὐτός,*
Κύρν', ἀπὸ τῶν ἀγαθῶν παῖς ἔτ' ἐὼν ἔμαθον.
πέπνυο μηδ' αἰσχροῖσιν ἐπ' ἔργμασι μηδ' ἀδίκοισιν
τιμὰς μηδ' ἀρετὰς ἕλκεο μηδ' ἄφενος.

31 *Ταῦτα μὲν οὕτως ἴσθι· κακοῖσι δὲ μὴ προσομίλει*
ἀνδράσιν, ἀλλ' αἰεὶ τῶν ἀγαθῶν ἔχεο·

καὶ μετα τοῖσιν πῖνε καὶ ἔσθιε καὶ μετα τοῖσιν
ἵζε καὶ ἅνδανε τοῖς, ὧν μεγάλη δύναμις.
ἐσθλῶν μὲν γὰρ ἀπ' ἐσθλὰ μαθήσεαι· ἢν δὲ κακοῖσιν
συμμίσγῃς, ἀπολεῖς καὶ τὸν ἐόντα νόον.
ταῦτα μαθὼν ἀγαθοῖσιν ὁμίλεε καί ποτε φήσεις
εὖ συμβουλεύειν τοῖσι φίλοισιν ἐμέ.

39 Κύρνε, κύει πόλις ἥδε, δέδοικα δὲ μὴ τέκῃ ἄνδρα
εὐθυντῆρα κακῆς ὕβριος ἡμετέρης.
ἀστοὶ μὲν γὰρ ἔθ' οἵδε σαόφρονες, ἡγεμόνες δέ
τετράφαται πολλὴν ἐς κακότητα πεσεῖν.

53 Κύρνε, πόλις μὲν ἔθ' ἥδε πόλις, λαοὶ δὲ δὴ ἄλλοι,
οἳ πρόσθ' οὔτε δίκας ᾔδεσαν οὔτε νόμους,
ἀλλ' ἀμφὶ πλευρῇσι δορὰς αἰγῶν κατέτριβον,
ἔξω δ' ὥστ' ἔλαφοι τῆσδ' ἐνέμοντο πόλεος·
καὶ νῦν εἴσ' ἀγαθοί, Πολυπαΐδη· οἱ δὲ πρὶν ἐσθλοί
νῦν δειλοί. τίς κεν ταῦτ' ἀνέχοιτ' ἐσορῶν;
ἀλλήλους δ' ἀπατῶσιν ἐπ' ἀλλήλοισι γελῶντες,
οὔτε κακῶν γνώμας εἰδότες οὔτ' ἀγαθῶν.

69 Μή ποτε, Κύρνε, κακῷ πίσυνος βούλευε σὺν ἀνδρί,
εὖτ' ἂν σπουδαῖον πρῆγμ' ἐθέλῃς τελέσαι·
ἀλλὰ μετ' ἐσθλὸν ἰὼν βούλευ καὶ πολλὰ μογῆσαι
καὶ μακρὴν ποσσίν, Κύρν', ὁδὸν ἐκτελέσαι.

73 Πρῆξιν μηδὲ φίλοισιν ὅλως ἀνακοινέο πᾶσιν·
παῦροί τοι πολλῶν πιστὸν ἔχουσι νόον.

77 Πιστὸς ἀνὴρ χρυσοῦ τε καὶ ἀργύρου ἀντερύσασθαι
ἄξιος ἐν χαλεπῇ, Κύρνε, διχοστασίῃ.

87 *Μή μ' ἔπεσιν μὲν στέργε, νόον δ' ἔχε καὶ φρένας ἄλλῃ,*
εἴ με φιλεῖς καί σοι πιστὸς ἔνεστι νόος.

89 *Ἤ με φίλει καθαρὸν θέμενος νόον, ἤ μ' ἀποειπὼν*
ἔχθαιρ', ἀμφαδίην νεῖκος ἀειράμενος.
ὅς δὲ μιῇ γλώσσῃ δίχ' ἔχει νόον, οὗτος ἑταῖρος
δειλός, Κύρν', ἐχθρὸς βέλτερος ἢ φίλος ὤν.

105 *Δειλοὺς εὖ ἔρδοντι ματαιοτάτη χάρις ἐστίν.*
ἶσον καὶ σπείρειν πόντον ἁλὸς πολιῆς·
οὔτε γὰρ ἂν πόντον σπείρων βαθὺ λήϊον ἀμῷς,
οὔτε κακοὺς εὖ δρῶν εὖ πάλιν ἀντιλάβοις·
ἄπληστον γὰρ ἔχουσι κακοὶ νόον· ἢν δ' ἓν ἁμάρτῃς,
τῶν πρόσθεν πάντων ἐκκέχυται φιλότης.
*οἱ δ' ἀγαθοὶ τὸ μέγιστον * ἀμαυρίσκουσι παθόντες,*
μνῆμα δ' ἔχουσ' ἀγαθῶν καὶ χάριν ἐξοπίσω.

117 *Κιβδήλου δ' ἀνδρὸς γνῶναι χαλεπώτερον οὐδέν,*
Κύρν', οὐδ' εὐλαβίης ἔσθ' ἕτερον πλέονος.

119 *Χρυσοῦ κιβδήλοιο καὶ ἀργύρου ἀνσχετὸς ἄτη,*
Κύρνε, καὶ ἐξευρεῖν ῥάδιον ἀνδρὶ σοφῷ.
εἰ δὲ φίλου νόος ἀνδρὸς ἐνὶ στήθεσσι λελήθῃ
ψυδρὸς ἐών, δόλιον δ' ἐν φρεσὶν ἦτορ ἔχῃ,
τοῦτο θεὸς κιβδηλότατον ποίησε βροτοῖσιν,
καὶ γνῶναι πάντων τοῦτ' ἀνιηρότατον.
οὐ γὰρ ἂν εἰδείης ἀνδρὸς νόον οὐδὲ γυναικός,
πρὶν πειρηθείης ὥσπερ ὑποζυγίου·
οὐδέ κεν εἰκάσσαις ὥσπερ ποτ' ἐς † ὥριον ἐλθών·
πολλάκι γὰρ γνώμην ἐξαπατῶσ' ἰδέαι.

133 *Οὐδείς, Κύρν', ἄτης καὶ κέρδεος αἴτιος αὐτός,*
ἀλλὰ θεοὶ τούτων δώτορες ἀμφοτέρων.

οὐδέ τις ἀνθρώπων ἐργάζεται ἐν φρεσὶν εἰδώς,
ἐς τέλος εἴτ᾿ ἀγαθὸν γίνεται εἴτε κακόν·
πολλάκι γὰρ δοκέων θήσειν κακόν, ἐσθλὸν ἔθηκεν·
καί τε δοκῶν θήσειν ἐσθλόν, ἔθηκε κακόν.
οὐδέ τῳ ἀνθρώπων παραγίνεται ὅσσ᾿ ἐθέλῃσιν·
ἴσχει γὰρ χαλεπῆς πείρατ᾿ ἀμηχανίης.
ἄνθρωποι δὲ μάταια τοπάζομεν, εἰδότες οὐδέν·
θεοὶ δὲ κατὰ σφέτερον πάντα τελοῦσι νόον.

145 *Βούλεο δ᾿ εὐσεβέων ὀλίγοις σὺν χρήμασιν οἰκεῖν*
ἢ πλουτεῖν ἀδίκως χρήματα πασάμενος.
ἐν δὲ δικαιοσύνῃ συλλήβδην πᾶσ᾿ ἀρετή ᾿στιν,
πᾶς δέ τ᾿ ἀνὴρ ἀγαθός, Κύρνε, δίκαιος ἐών.

153 *Τίκτει τοι κόρος ὕβριν, ὅταν κακῷ ὄλβος ἕπηται*
ἀνθρώπῳ, καὶ ὅτῳ μὴ νόος ἄρτιος ᾖ. (cfr. Sol. 3, 11.)

159 *Μήποτε, Κύρν᾿, ἀγορᾶσθαι ἔπος μέγα· οἶδε γὰρ οὐδείς*
ἀνθρώπων ὅ τι νὺξ χἠμέρη ἀνδρὶ τελεῖ.

167 *Ἄλλ᾿ ἄλλῳ κακόν ἐστι, τὸ δ᾿ ἀτρεκὲς ὄλβιος οὐδείς*
ἀνθρώπων, ὁπόσους ἠέλιος καθορᾷ. (cfr. Sol. 10.)

169 *Ὃν δὲ θεοὶ τιμῶσ᾿, ὃν καὶ μωμεύμενος αἰνεῖ·*
ἀνδρὸς δὲ σπουδὴ γίνεται οὐδεμία.

173 *Ἄνδρ᾿ ἀγαθὸν πενίη πάντων δάμνησι μάλιστα*
καὶ γήρως πολιοῦ, Κύρνε, καὶ ἠπιάλου,
ἣν δὴ χρὴ φεύγοντα καὶ ἐς βαθυκήτεα πόντον
ῥιπτεῖν καὶ πετρέων, Κύρνε, κατ᾿ ἠλιβάτων.
καὶ γὰρ ἀνὴρ πενίῃ δεδμημένος οὔτε τι εἰπεῖν
οὔθ᾿ ἕρξαι δύναται, γλῶσσα δέ οἱ δέδεται.

197 *Χρῆμα δ', ὃ μὲν Διόθεν καὶ σὺν δίκῃ ἀνδρὶ γένηται*
καὶ καθαρῶς, αἰεὶ παρμόνιμον τελέθει.
εἰ δ' ἀδίκως παρὰ καιρὸν ἀνὴρ φιλοκερδέϊ θυμῷ
κτήσεται, εἴθ' ὅρκῳ πὰρ τὸ δίκαιον ἑλών,
αὐτίκα μέν τι φέρειν κέρδος δοκεῖ, ἐς δὲ τελευτήν
αὖθις ἔγεντο κακόν, θεῶν δ' ὑπερέσχε νόος.
ἀλλὰ τάδ' ἀνθρώπων ἀπατᾷ νόον· οὐ γὰρ ἐπ' αὐτοῦ
τίνονται μάκαρες πρήγματος ἀμπλακίας·
ἀλλ' ὁ μὲν αὐτὸς ἔτισε κακὸν χρέος οὐδὲ φίλοισιν
ἄτην ἐξοπίσω παισὶν ὑπερκρέμασεν·
ἄλλον δ' οὐ κατέμαρψε δίκη, θάνατος γὰρ ἀναιδής
πρόσθεν ἐπὶ βλεφάροις ἕζετο κῆρα φέρων.

213 *Κύρνε, φίλους κάτα πάντας ἐπίστρεφε ποικίλον ἦθος,*
ὀργὴν συμμίσγων, ἥν τιν' ἕκαστος ἔχει.

215 *Πουλύπου ὀργὴν ἴσχε πολυπλόκου, ὃς ποτὶ πέτρῃ,*
τῇ προσομιλήσῃ, τοῖος ἰδεῖν ἐφάνη·
νῦν μὲν τῇδ' ἐφέπου, τοτὲ δ' ἀλλοῖος χρόα γίνου.
κρέσσων τοι σοφίη γίνεται ἀτροπίης.

233 *Ἀκρόπολις καὶ πύργος ἐὼν κενεόφρονι δήμῳ,*
Κύρν', ὀλίγης τιμῆς ἔμμορεν ἐσθλὸς ἀνήρ.

255 *Κάλλιστον τὸ δικαιότατον· λῷστον δ' ὑγιαίνειν·*
πρῆγμα δὲ τερπνότατον, τοῦ τις ἐρᾷ, τὸ τυχεῖν.

293 *Οὐδὲ λέων αἰεὶ κρέα δαίνυται, ἀλλά μιν ἔμπης*
καὶ κρατερόν περ ἐόντ' ἀγρεῖ ἀμηχανίη.

295 *Κωτίλῳ ἀνθρώπῳ σιγᾶν χαλεπώτατον ἄχθος,*
*φθεγγόμενος δ' * ἀνίη, τοῖσι παρῇ, πέλεται,*

ἐχθαίρουσι δὲ πάντες, ἀναγκαίη δ' ἐπίμιξις
  ἀνδρὸς τοιούτου συμποσίῳ τελέθει.

313 Ἐν μὲν μαινομένοις μάλα μαίνομαι, ἐν δὲ δικαίοις
  πάντων ἀνθρώπων εἰμὶ δικαιότατος.

323 Μή ποτ' ἐπὶ σμικρᾷ προφάσει φίλον ἄνδρ' ἀπολέσσαι
  πειθόμενος χαλεπῇ, Κύρνε, διαιβολίῃ.
εἴ τις ἁμαρτωλῇσι φίλων ἐπὶ παντὶ χολῷτο,
  οὔ ποτ' ἂν ἀλλήλοις ἄρθμιοι οὐδὲ φίλοι
εἶεν· ἁμαρτωλαὶ γὰρ ἐν ἀνθρώποισιν ἕπονται
  θνητοῖς, Κύρνε· θεοὶ δ' οὐκ ἐθέλουσι φέρειν.

329 Καὶ βραδὺς εὔβουλος εἷλεν ταχὺν ἄνδρα διώκων,
  Κύρνε, σὺν ἰθείῃ θεῶν δίκῃ ἀθανάτων.

335 Μηδὲν ἄγαν σπεύδειν· πάντων μέσ' ἄριστα· καὶ οὕτως,
  Κύρν', ἕξεις ἀρετήν, ἥν τε λαβεῖν χαλεπόν.

341 Ἀλλά, Ζεῦ, τέλεσόν μοι, Ὀλύμπιε, καίριον εὐχήν·
  δὸς δέ μοι ἀντὶ κακῶν καί τι παθεῖν ἀγαθόν.
τεθναίην δ', εἰ μή τι κακῶν ἄμπαυμα μεριμνέων
  εὑροίμην, δοίην δ' ἀντ' ἀνιῶν ἀνίας·
αἶσα γὰρ οὕτως ἐστί. τίσις δ' οὐ φαίνεται ἡμῖν
  ἀνδρῶν, οἳ τἀμὰ χρήματ' ἔχουσι βίῃ
συλήσαντες· ἐγὼ δ' ἀλύων ἐπέρησα χαράδρην,
  χειμάρρῳ ποταμῷ πάντ' ἀποσεισάμενος·
τῶν εἴη μέλαν αἷμα πιεῖν, ἐπί τ' ἐσθλὸς ὄροιτο
  δαίμων, ὃς κατ' ἐμὸν νοῦν τελέσειε τάδε.

355 Τόλμα, Κύρνε, κακοῖσιν, ἐπεὶ κἀσθλοῖσιν ἔχαιρες,
  εὖτέ σε καὶ τούτων μοῖρ' ἐπέβαλλεν ἔχειν·

ὡς δέ περ ἐξ ἀγαθῶν ἔλαβες κακόν, ὣς δὲ καὶ αὖθις
ἐκδῦναι πειρῶ, θεοῖσιν ἐπευχόμενος.

359 *Μηδὲ λίην ἐπίφαινε· κακὸν δέ τι, Κύρν᾽, ἐπιφαίνων*
παύρους κηδεμόνας σῆς κακότητος ἔχεις.

425 *Πάντων μὲν μὴ φῦναι ἐπιχθονίοισιν ἄριστον*
μηδ᾽ ἐσιδεῖν αὐγὰς ὀξέος ἠελίου·
φύντα δ᾽ ὅπως ὤκιστα πύλας Ἀΐδαο περῆσαι
καὶ κεῖσθαι πολλὴν γῆν ἐπιεσσάμενον.

461 *Μή ποτ᾽ ἐπ᾽ ἀπρήκτοισι νόον ἔχε, μηδὲ μενοίνα,*
χρήμασι, τῶν ἄνυσις γίνεται οὐδεμία.

467 *Μηδένα τῶνδ᾽ ἀέκοντα μένειν κατέρυκε παρ᾽ ἡμῖν,*
μηδὲ θύραζε κέλευ᾽ οὐκ ἐθέλοντ᾽ ἰέναι,
μηδ᾽ εὕδοντ᾽ ἐπέγειρε, Σιμωνίδη, ὅν τιν᾽ ἂν ἡμῶν
θωρηχθέντ᾽ οἴνῳ μαλθακὸς ὕπνος ἕλῃ,
μηδὲ τὸν ἀγρυπνέοντα κέλευ᾽ ἀέκοντα καθεύδειν·
πᾶν γὰρ ἀναγκαῖον χρῆμ᾽ ἀνιηρὸν ἔφυ.
τῷ πίνειν δ᾽ ἐθέλοντι παρασταδὸν οἰνοχοείτω·
οὐ πάσας νύκτας γίνεται ἁβρὰ παθεῖν.
αὐτὰρ ἐγώ — μέτρον γὰρ ἔχω μελιηδέος οἴνου —
ὕπνου λυσικάκου μνήσομαι οἴκαδ᾽ ἰών,
ἥξω δ᾽ ὡς οἶνος χαριέστατος ἀνδρὶ πεπόσθαι·
οὔτε τι γὰρ νήφω, οὔτε λίην μεθύω.
ὃς δ᾽ ἂν ὑπερβάλλῃ πόσιος μέτρον, οὐκέτι κεῖνος
τῆς αὑτοῦ γλώσσης καρτερὸς οὐδὲ νόου·
μυθεῖται δ᾽ ἀπάλαμνα, τὰ νήφοσι γίνεται αἰσχρά,
αἰδεῖται δ᾽ ἔρδων οὐδέν, ὅταν μεθύῃ,
τὸ πρὶν ἐὼν σώφρων, τότε νήπιος. ἀλλὰ σὺ ταῦτα
γινώσκων μὴ πῖν᾽ οἶνον ὑπερβολάδην,

ἀλλ' ἢ πρὶν μεθύειν ὑπανίστασο — μή σε βιάσθω
  γαστήρ, ὥστε κακὸν λάτριν ἐφημέριον —
ἢ παρεὼν μὴ πῖνε· σὺ δ' ἔγχεε τοῦτο μάταιον
  κωτίλλεις αἰεί· τοὔνεκά τοι μεθύεις.
ἡ μὲν γὰρ φέρεται φιλοτήσιος, ἡ δὲ πρόκειται,
  τὴν δὲ θεοῖς σπένδεις, † τὴν δ' ἐπὶ χειρὸς ἔχεις·
ἀρνεῖσθαι δ' οὐκ οἶδας· ἀνίκητος δέ τοι οὗτος,
  ὃς πολλὰς πίνων μή τι μάταιον ἐρεῖ.
ὑμεῖς δ' εὖ μυθεῖσθε παρὰ κρητῆρι μένοντες,
  ἀλλήλων ἔριδος * δέννον ἐρυκόμενοι,
ἐς τὸ μέσον φωνεῦντες ὁμῶς ἑνὶ καὶ συνάπασιν·
  χοὔτως συμπόσιον γίνεται οὐκ ἄχαρι.

535 Οὔ ποτε δουλείη κεφαλὴ ἰθεῖα πέφυκεν,
  ἀλλ' αἰεὶ σκολιή, καὐχένα λοξὸν ἔχει.

571 Δόξα μὲν ἀνθρώποισι κακὸν μέγα, πεῖρα δ' ἄριστον·
  πολλοὶ ἀπείρητοι δόξαν ἔχουσ' ἀγαθῶν.

573 Εὖ ἔρδων εὖ πάσχε· τί κ' ἄγγελον ἄλλον ἰάλλοις;
  τῆς εὐεργεσίης ῥηδίη ἀγγελίη.

575 Οἵ με φίλοι προδιδοῦσιν, ἐπεὶ τόν γ' ἐχθρὸν ἀλεῦμαι
  ὥστε κυβερνήτης χοιράδας εἰναλίους.

583 Ἀλλὰ τὰ μὲν προβέβηκεν, ἀμήχανόν ἐστι γενέσθαι
  ἀργά· τὰ δ' ἐξοπίσω, τῶν φυλακὴ μελέτω.

605 Πολλῷ τοι πλέονας λιμοῦ κόρος ὤλεσεν ἤδη
  ἄνδρας, ὅσοι μοίρης πλεῖον ἔχειν ἔθελον.

607 Ἀρχῇ ἔπι ψεύδους μικρὴ χάρις· ἐς δὲ τελευτὴν
  αἰσχρὸν δὴ κέρδος καὶ κακὸν ἀμφότερον

γίνεται· οὐδέ τι καλόν, ὅτῳ ψεῦδος προσομαρτῇ
ἀνδρὶ καὶ ἐξέλθῃ πρῶτον ἀπὸ στόματος.

633 *Βουλεύου δὶς καὶ τρίς, ὅ τοί κ' ἐπὶ τὸν νόον ἔλθῃ·*
ἀτηρὸς γάρ τοι λάβρος ἀνὴρ τελέθει.

643 *Πολλοὶ πὰρ κρητῆρι φίλοι γίνονται ἑταῖροι,*
ἐν δὲ σπουδαίῳ πρήγματι παυρότεροι.

659 *Οὐδ' ὀμόσαι χρὴ τοῦτ'· οὐ μή ποτε πρῆγμα τόδ' ἔσται·*
θεοὶ γάρ που νεμεσῶσ', οἷσιν ἔπεστι τέλος·
καὶ πρῆξαι μέντοι τι· καὶ ἐκ κακοῦ ἐσθλὸν ἔγεντο
καὶ κακὸν ἐξ ἀγαθοῦ· καί τε πενιχρὸς ἀνὴρ
αἶψα μάλ' ἐπλούτησε, καὶ ὃς μάλα πολλὰ πέπαται,
ἐξαπίνης πάντ' οὖν ὤλεσε νυκτὶ μιῇ.
καὶ σώφρων ἥμαρτε, καὶ ἄφρονι πολλάκι δόξα
ἔσπετο, καὶ τιμῆς καὶ κακὸς ὢν ἔλαχεν.

667 *Εἰ μὲν χρήματ' ἔχοιμι, Σιμωνίδη, οἷά περ ἤδη,*
† οὐκ ἂν ἀνιῴμην τοῖς ἀγαθοῖσι συνών·
νῦν δέ με γινώσκοντα παρέρχεται, εἰμὶ δ' ἄφωνος
χρημοσύνῃ, πολλῶν γνούς περ ἄμεινον ἔτι,
οὕνεκα νῦν φερόμεσθα καθ' ἱστία λευκὰ βαλόντες
Μηλίου ἐκ πόντου νύκτα διὰ δνοφερήν·
ἀντλεῖν δ' οὐκ ἐθέλουσιν, ὑπερβάλλει δὲ θάλασσα
ἀμφοτέρων τοίχων. ἦ μάλα τις χαλεπῶς
σώζεται, οἷ' ἔρδουσι· κυβερνήτην μὲν ἔπαυσαν
ἐσθλόν, ὅ τις φυλακὴν εἶχεν ἐπισταμένως·
χρήματα δ' ἁρπάζουσι βίῃ, κόσμος δ' ἀπόλωλεν,
δασμὸς δ' οὐκέτ' ἴσος γίνεται ἐς τὸ μέσον·
φορτηγοὶ δ' ἄρχουσι, κακοὶ δ' ἀγαθῶν καθύπερθεν.
δειμαίνω, μή πως ναῦν κατὰ κῦμα πίῃ.

ταῦτα μοι ἠνίχθω κεκρυμμένα τοῖς ἀγαθοῖσιν·
γινώσκοι δ' ἄν τις καὶ κακός, ἢν σοφὸς ᾖ.

683 *Πολλοὶ πλοῦτον ἔχουσιν ἄϊδριες· οἱ δὲ τὰ καλά*
ζητοῦσιν χαλεπῇ τειρόμενοι πενίῃ.
ἔρδειν δ' ἀμφοτέροισιν ἀμηχανίη παράκειται·
εἴργει γὰρ τοὺς μὲν χρήματα, τοὺς δὲ νόος.

729 *Φροντίδες ἀνθρώπων ἔλαχον πτερὰ ποικίλ' ἔχουσαι,*
μυρόμεναι ψυχῆς εἵνεκα καὶ βιότου.

757 *Ζεὺς μὲν τῆσδε πόληος ὑπειρέχοι, αἰθέρι ναίων,*
αἰεὶ δεξιτερὴν χεῖρ' ἐπ' ἀπημοσύνῃ
ἄλλοι τ' ἀθάνατοι μάκαρες θεοί· αὐτὰρ Ἀπόλλων
ὀρθώσαι γλῶσσαν καὶ νόον ἡμέτερον.
φόρμιγξ δ' αὖ φθέγγοιθ' ἱερὸν μέλος ἠδὲ καὶ αὐλός·
ἡμεῖς δὲ σπονδὰς θεοῖσιν ἀρεσσάμενοι
πίνωμεν, χαρίεντα μετ' ἀλλήλοισι λέγοντες,
μηδὲν τὸν Μήδων δειδιότες πόλεμον.
ὧδ' εἴη κεν ἄμεινον· ὁμόφρονα θυμὸν ἔχοντας
νόσφι μεριμνάων εὐφροσύνως διάγειν
τερπομένους, τηλοῦ δὲ κακὰς ἀπὸ κῆρας ἀμῦναι,
γῆράς τ' οὐλόμενον καὶ θανάτοιο τέλος.

773 *Φοῖβε ἄναξ, αὐτὸς μὲν ἐπύργωσας πόλιν ἄκρην,*
Ἀλκαθόῳ, Πέλοπος παιδί, χαριζόμενος·
αὐτὸς δὲ στρατὸν ὑβριστὴν Μήδων ἀπέρυκε
τῆσδε πόλευς, ἵνα σοι λαοὶ ἐν εὐφροσύνῃ
ἦρος ἐπερχομένου κλειτὰς πέμπωσ' ἑκατόμβας,
τερπόμενοι κιθάρῃ κἀν ἐρατῇ θαλίῃ
παιάνων τε χοροῖς ἰαχῆσί τε σὸν περὶ βωμόν.
ἦ γὰρ ἔγωγε δέδοικ', ἀφραδίην ἐσορῶν

καὶ στάσιν Ἑλλήνων λαοφθόρον· ἀλλὰ σύ, Φοῖβε,
ἵλαος ἡμετέρην τήνδε φύλασσε πόλιν.

783 Ἦλθον μὲν γὰρ ἔγωγε καὶ εἰς Σικελήν ποτε γαῖαν,
ἦλθον δ' Εὐβοίης ἀμπελόεν πεδίον
Σπάρτην τ' Εὐρώτα δονακοτρόφου ἀγλαὸν ἄστυ·
καί μ' ἐφίλευν προφρόνως πάντες ἐπερχόμενον.
ἀλλ' οὔ τίς μοι τέρψις ἐπὶ φρένας ἦλθεν ἐκείνων·
οὕτως οὐδὲν ἄρ' ἦν φίλτερον ἄλλο πάτρης.

789 Μή ποτέ μοι μελέδημα † νεώτερον ἄλλο φανείη
ἀντ' ἀρετῆς σοφίης τ', ἀλλὰ τόδ' αἰὲν ἔχων
τερποίμην φόρμιγγι καὶ ὀρχηθμῷ καὶ ἀοιδῇ,
καὶ μετὰ τῶν ἀγαθῶν ἐσθλὸν ἔχοιμι νόον.

797 Τοὺς ἀγαθοὺς ἄλλος μάλα μέμφεται, ἄλλος ἐπαινεῖ·
τῶν δὲ κακῶν μνήμη γίνεται οὐδεμία.

845 Εὖ μὲν κείμενον ἔργμα κακῶς θέμεν εὐμαρές ἐστιν,
εὖ δὲ θέμεν τὸ κακῶς κείμενον ἀργαλέον.

847 Λὰξ ἐπίβα δήμῳ κενεόφρονι, τύπτε δὲ κέντρῳ
ὀξέϊ, καὶ ζεύγλην δύσλοφον ἀμφιτίθει·
οὐ γὰρ ἔθ' εὑρήσεις δῆμον φιλοδέσποτον ὧδε
ἀνθρώπων, ὁπόσους ἠέλιος καθορᾷ.

869 Ἔν μοι ἔπειτα πέσοι μέγας οὐρανὸς εὐρὺς ὕπερθεν
χάλκεος, ἀνθρώπων δεῖμα χαμαιγενέων,
εἰ μὴ ἐγὼ τοῖσιν μὲν ἐπαρκέσω, οἵ με φιλεῦσιν,
τοῖς δ' ἐχθροῖς ἀνίη καὶ μέγα πῆμ' ἔσομαι.

877 Ἥβα μοι, φίλε θυμέ· τάχ' αὖ τινες ἄλλοι ἔσονται
ἄνδρες, ἐγὼ δὲ θανὼν γαῖα μέλαιν' ἔσομαι.

879 *Πῖν' οἶνον, τὸν ἐμοὶ κορυφῆς ὕπο Τηϋγέτοιο*
ἄμπελοι ἤνεγκαν, τὰς ἐφύτευσ' ὁ γέρων
οὔρεος ἐν βήσσῃσι, θεοῖσι φίλος Θεότιμος,
ἐκ Πλατανιστοῦντος ψυχρὸν ὕδωρ ἐπάγων.
τοῦ πίνων ἀπὸ μὲν χαλεπὰς σκεδάσεις μελεδῶνας,
θωρηχθεὶς δ' ἔσεαι πολλὸν ἐλαφροτέρως.

901 *Ἔστιν ὁ μὲν χείρων, ὁ δ' ἀμείνων ἔργον ἕκαστον·*
οὐδεὶς δ' ἀνθρώπων αὐτὸς ἅπαντα σοφός.

957 *Εἴ τι παθὼν ἀπ' ἐμεῦ ἀγαθὸν μέγα μὴ χάριν οἶδας,*
χρῄζων ἡμετέρους αὖθις ἵκοιο δόμους.

1013 *Ἆ μάκαρ εὐδαίμων τε καὶ ὄλβιος, ὅς τις ἄπειρος*
ἄθλων εἰς Ἀΐδεω δῶμα μέλαν καταβῇ,
πρίν τ' ἐχθροὺς πτῆξαι καὶ ὑποσσῆναί περ ἀνάγκῃ,
ἐξετάσαι τε φίλους, ὅν τιν' ἔχουσι νόον.

1023 *Οὔ ποτε τοῖς ἐχθροῖσιν ὑπὸ ζυγὸν αὐχένα θήσω*
δύσλοφον, οὐδ' εἴ μοι Τμῶλος ἔπεστι κάρῃ.

1029 *Τόλμα, θυμέ, κακοῖσιν ὅμως ἄτλητα πεπονθώς·*
δειλῶν τοι κραδίῃ γίνεται ὀξυτέρη·
μηδὲ σύ γ' ἀπρήκτοισιν ἐπ' ἔργμασιν ἄλγος ἀέξων
ὄχθει μηδ' ἄχθου, μηδὲ φίλους ἀνία
μηδ' ἐχθροὺς εὔφραινε. θεῶν δ' εἱμαρμένα δῶρα
οὐκ ἂν ῥηϊδίως θνητὸς ἀνὴρ προφύγοι,
οὔτ' ἂν πορφυρέης καταδὺς ἐς πυθμένα λίμνης,
οὔθ' ὅταν αὐτὸν ἔχῃ Τάρταρος ἠερόεις.

1069 *Ἄφρονες ἄνθρωποι καὶ νήπιοι, οἵ τε θανόντας*
κλαίουσ' οὐδ' ἥβης ἄνθος ἀπολλύμενον.

1079 *Οὐδένα τῶν ἐχθρῶν μωμήσομαι ἐσθλὸν ἐόντα,*
οὐδὲ μὲν αἰνήσω δειλον ἐόντα φίλον.

1087 *Κάστορ καὶ Πολύδευκες, οἳ ἐν Λακεδαίμονι δίῃ*
ναίετ' ἐπ' Εὐρώτᾳ, καλλιρόῳ ποταμῷ,
εἴ ποτε βουλεύσαιμι φίλῳ κακόν, αὐτὸς ἔχοιμι·
εἰ δέ τι κεῖνος ἐμοί, δὶς τόσον αὐτὸς ἔχοι.

1135 *Ἐλπὶς ἐν ἀνθρώποις μούνη θεὸς ἐσθλὴ ἔνεστιν,*
ἄλλοι δ' Οὔλυμπόνδ' ἐκπρολιπόντες ἔβαν·
ᾤχετο μὲν Πίστις, μεγάλη θεός, ᾤχετο δ' ἀνδρῶν
Σωφροσύνη, Χάριτές τ', ὦ φίλε, γῆν ἔλιπον.
*ὅρκοι δ' οὐκέτι πιστοὶ ἐν ἀνθρώποις * ἀδίκοισι,*
οὐδὲ θεοὺς οὐδεὶς ἅζεται ἀθανάτους·
εὐσεβέων δ' ἀνδρῶν γένος ἔφθιται, οὐδὲ θέμιστας
οὐκέτι γινώσκουσ' οὐδὲ μὲν εὐνομίας.
ἀλλ' ὄφρα τις ζώει καὶ ὁρᾷ φάος ἠελίοιο,
εὐσεβέων περὶ θεούς, Ἐλπίδα προσμενέτω,
εὐχόμενός τε θεοῖσι καὶ ἀγλαὰ μηρία καίων
Ἐλπίδι τε πρώτῃ καὶ πυμάτῃ θυέτω.
φραζέσθω δ' ἀδίκων ἀνδρῶν σκολιὸν λόγον αἰεί,
οἳ θεῶν ἀθανάτων οὐδὲν ὀπιζόμενοι
αἰὲν ἐπ' ἀλλοτρίοις κτεάνοις ἐπέχουσι νόημα,
ἐσθλὰ κακοῖς ἔργοις σύμβολα θηκάμενοι.

1181 *Δημοφάγον δὲ τύραννον, ὅπως ἐθέλεις, κατακλῖναι*
οὐ νέμεσις πρὸς θεῶν γίνεται οὐδεμία.

1183 *Νοῦς ἀγαθον καὶ γλῶσσα· τὰ δ' ἐν παύροισι πέφυκεν*
ἀνδράσιν, οἳ τούτων ἀμφοτέρων ταμίαι.

Οὐδένα, Κύρν', αὐγαὶ φαεσιμβρότου ἠελίοιο
ἄνδρ' ἐφορῶσ', ᾧ μὴ μῶμος ἐπικρέμαται.

VI. Phocylides.

Φωκυλίδης Milesius Theognidis aequalis fuisse perhibetur. Poematia eius, quae acumine ac brevitate insignia a veteribus *Κεφάλαια* appellabantur, partim distichis partim versibus heroicis concepta sunt: *ἐλεγεῖαι καὶ ἔπη*. (Praeter concisa illa elogia Phocylidis nomine fertur carmen gnomicum, *ποίημα νουθετικόν*, ex CCXXX hexametris constans: hoc a Milesio poeta abiudicandum est, tribuendum homini Iudaeo, qui ante Neronem imperatorem vixisse existimatur.)

1. [1.]

Καὶ τόδε Φωκυλίδεω· Λέριοι κακοί, οὐχ ὁ μέν, ὃς δ' οὔ,
πάντες πλὴν Προκλέους· καὶ Προκλέης Λέριος.

2. [3.]

Καὶ τόδε Φωκυλίδεω· τετόρων ἀπὸ τῶνδε γένοντο
φῦλα γυναικείων· ἡ μὲν κυνός, ἡ δὲ μελίσσης,
ἡ δὲ συὸς βλοσυρῆς, ἡ δ' ἵππου χαιτηέσσης.
εὔφορος ἥδε, ταχεῖα, περίδρομος, εἶδος ἀρίστη·
ἡ δὲ συὸς βλοσυρῆς οὔτ' οὖν κακὴ οὐδὲ μὲν ἐσθλή·
ἡ δὲ κυνὸς χαλεπή τε καὶ ἄγριος· ἡ δὲ μελίσσης
οἰκονόμος τ' ἀγαθὴ καὶ ἐπίσταται ἐργάζεσθαι·
ἧς εὔχου, φίλ' ἑταῖρε, λαχεῖν γάμου ἱμερόεντος.

(Cfr. carmen Simonidis Amorgini infra datum.)

3. [4.]

Καὶ τόδε Φωκυλίδεω· τί πλέον, γένος εὐγενὲς εἶναι,
οἷς οὔτ' ἐν μύθοις ἕπεται χάρις οὔτ' ἐνὶ βουλῇ;

4. [5.]

Καὶ τόδε Φωκυλίδεω· πόλις ἐν σκοπέλῳ κατὰ κόσμον
οἰκεῦσα σμικρὴ κρέσσων Νίνου ἀφραινούσης.

5. [7.]

Χρηΐζων πλούτου μελέτην ἔχε πίονος ἀγροῦ·
ἀγρὸν γάρ τε λέγουσιν Ἀμαλθείης κέρας εἶναι.

6. [8.]

Νυκτὸς βουλεύειν, νυκτὸς δέ τοι ὀξυτέρη φρὴν
ἀνδράσιν· ἡσυχίη δ' ἀρετὴν διζημένῳ ἐσθλή.

7. [9.]

Πολλοί τοι δοκέουσι σαόφρονες ἔμμεναι ἄνδρες
σὺν κόσμῳ στείχοντες, ἐλαφρόνοοί περ ἐόντες.

8. [10.]

Δίζεσθαι βιοτήν, ἀρετὴν δ' ὅταν ᾖ βίος ἤδη.

9. [11.]

Χρὴ δ' ἐν συμποσίῳ κυλίκων περινισομενάων
ἡδέα κωτίλλοντα καθήμενον οἰνοποτάζειν.

10. [12.]

Πολλὰ μέσοισιν ἄριστα· μέσος θέλω ἐν πόλει εἶναι.

11. [14.]

Πόλλ' ἀπατηθῆναι διζήμενον ἔμμεναι ἐσθλόν.

12. [16.]

. *Χρήστης κακοῦ ἔμμεναι ἀνδρός*
φεύγειν, μή σέ γ' ἀνιήσῃ παρὰ καιρὸν ἀπαιτέων.

Epigrammatum Scriptores.

I. Archilochus.

(v. quae infra de eo scripta sunt.)

[Anth. Pal. VII 441.]

Ὑψηλοὺς Μεγάτιμον Ἀριστοφόωντά τε Νάξου 1
κίονας, ὦ μεγάλη γαῖ', ὑπένερθεν ἔχεις.

II. Sappho.

(De eius vita et carminibus infra dictum est.)

[Anth. Pal. VII 489.]

Τιμάδος ἅδε κόνις, τὰν δὴ πρὸ γάμοιο θανοῦσαν 2
δέξατο Φερσεφόνας κυάνεος θάλαμος,
ἇς καὶ ἀποφθιμένας πᾶσαι νεοθᾶγι σιδάρῳ
ἅλικες ἱμερτὰν κρατὸς ἔθεντο κόμαν.

III. Erinna,

aequalis Sapphus; Lesbiane fuerit an Tenia (Telia) ambigitur.

1. [Anth. Pal. VI 352.]

Ἐξ ἀταλᾶν χειρῶν τάδε γράμματα· λῷστε Προμαθεῦ, 3
ἔντι καὶ ἄνθρωποι τὶν ὁμαλοὶ σοφίαν·
ταύταν γῶν ἐτύμως τὰν παρθένον ὅς τις ἔγραψεν,
αἰ καὐδὰν ποτέθηκ', ἦς κ' Ἀγαθαρχὶς ὅλα.

2. [Anth. Pal. VII 710.]

Στᾶλαι καὶ Σειρῆνες ἐμαὶ καὶ πένθιμε κρωσσέ, 4
ὅστις ἔχεις Ἀΐδα τὰν ὀλίγαν σποδιάν,
τοῖς ἐμὸν ἐρχομένοισι παρ' ἠρίον εἴπατε χαίρειν,
αἴτ' ἀστοὶ τελέθωντ', αἴθ' ἑτεροπτόλιες·
χὤτι με νύμφαν εὖσαν ἔχει τάφος, εἴπατε καὶ τό·
χὤτι πατήρ μ' ἐκάλει Βαυκίδα, χὤτι γένος
Τηνία, ὡς εἰδῶντι· καὶ ὅττι μοι ἁ συνεταιρίς
Ἤρινν' ἐν τύμβῳ γράμμ' ἐχάραξε τόδε.

3. [Ib. VII 712.]

Νύμφας Βαυκίδος εἰμί· πολυκλαύταν δὲ παρέρπων 5
στάλαν τῷ κατὰ γᾶς τοῦτο λέγοις Ἀΐδᾳ·
Βάσκανος ἔσσ', Ἀΐδα. τὰ δέ τοι καλὰ σάμαθ' ὁρῶντι
ὠμοτάταν Βαυκοῦς ἀγγελέοντι τύχαν,
*ὡς τὰν παῖδ' Ὑμέναιος ὑφ' αἷς * εἰςήγετο πεύκαις,*
ταῖσδ' ἐπὶ καδεστὰς ἔφλεγε πυρκαϊάν·
καὶ σὺ μέν, ὦ Ὑμέναιε, γάμων μολπαῖον ἀοιδάν
ἐς θρήνων γοερὸν φθέγμα μεθηρμόσαο.

IV. Anacreon.

(cfr. vita infra in poet. lyr. data.)

1. [Anth. Pal. VII 226.]

Ἀβδήρων προθανόντα τὸν αἰνοβίην Ἀγάθωνα 6
πᾶσ' ἐπὶ πυρκαϊῆς ἥδ' ἐβόησε πόλις·
οὔ τινα γὰρ τοιόνδε νέων ὁ φιλαίματος Ἄρης
ἠνάρισεν στυγερῆς ἐν στροφάλιγγι μάχης.

2. [Ib. VII 160.]

Καρτερὸς ἐν πολέμοις Τιμόκριτος, οὗ τόδε σᾶμα· 7
Ἄρης δ' οὐκ ἀγαθῶν φείδεται, ἀλλὰ κακῶν.

3. [Anth. Pal. VI 141.]

Ῥυσαμένα Πύθωνα δυσαχέος ἐκ πολέμοιο 8
ἀσπὶς Ἀθηναίης ἐν τεμένει κρέμαται.

4. [Ib. VII 263.]

Καὶ σέ, Κλεηνορίδη, πόθος ὤλεσε πατρίδος αἴης 9
θαρσήσαντα Νότου λαίλαπι χειμερίῃ·
ὥρη γάρ σε πέδησεν ἀνέγγυος, ὑγρὰ δὲ τὴν σήν
κύματ' ἀφ' ἱμερτὴν ἔκλυσεν ἡλικίην.

5. [Ib. IX 715.]

Βουκόλε, τὰν ἀγέλαν πόρρω νέμε, μὴ τὸ Μύρωνος 10
βοίδιον ὡς ἔμπνουν βουσὶ συνεξελάσῃς.

V. Simonides Ceus.

(v. quae infra scripta sunt de eius vita et poematis.)

1. [Lycurgi or. in Leocr. 109.]

Ἑλλήνων προμαχοῦντες Ἀθηναῖοι Μαραθῶνι 11
χρυσοφόρων Μήδων ἐστόρεσαν δύναμιν.

2. [Anth. Pal. VII 248, cf. Herod. VII 228.]

Μυριάσιν ποτὲ τῇδε τριακοσίαις ἐμάχοντο 12
ἐκ Πελοποννάσου χιλιάδες τέτορες.

3. [Anth. Pal. VII 249, cf. Herod. VII 228.]

Ὦ ξεῖν', ἀγγέλλειν Λακεδαιμονίοις, ὅτι τῇδε 13
κείμεθα, τοῖς κείνων ῥήμασι πειθόμενοι.

4. [Anth. Pal. VII 677, cf. Herod. VII 228.]

Μνῆμα τόδε κλεινοῖο Μεγιστία, ὅν ποτε Μῆδοι 14
Σπερχειὸν ποταμὸν κτεῖναν ἀμειψάμενοι,

μάντιος, ὃς τότε Κῆρας ἐπερχομένας σάφα εἰδώς
οὐκ ἔτλη Σπάρτης ἡγεμόνας προλιπεῖν.

5. [Anth. Pal. VII 251.]

Ἄσβεστον κλέος οἵδε φίλῃ περὶ πατρίδι θέντες 15
κυάνεον θανάτου ἀμφεβάλοντο νέφος·
οὐδὲ τεθνᾶσι θανόντες, ἐπεί σφ' ἀρετὴ καθύπερθεν
κυδαίνουσ' ἀνάγει δώματος ἐξ Ἀΐδεω.
(Cf. Hor. carm. III 2, 21.)

6. [Aristid. II 512.]

Ἀκμᾶς ἑστακυῖαν ἐπὶ ξυροῦ Ἑλλάδα πᾶσαν 16
ταῖς αὐτῶν ψυχαῖς κείμεθα ῥυσάμενοι
δουλοσύνας· Πέρσαις δὲ περὶ φρεσὶ πήματα πάντα
ἥψαμεν, ἀργαλέης μνήματα ναυμαχίας.
ὀστέα δ' ἄμμιν ἔχει Σαλαμίς· πατρὶς δὲ Κόρινθος
ἀντ' εὐεργεσίης μνῆμ' ἐπέθηκε τόδε.

7. [Anth. Pal. VII 257.]

Παῖδες Ἀθηναίων Περσῶν στρατὸν ἐξολέσαντες 17
ἤρκεσαν ἀργαλέην πατρίδι δουλοσύνην.

8. [Ib. VII 258.]

Οἵδε παρ' Εὐρυμέδοντά ποτ' ἀγλαὸν ὤλεσαν ἥβην, 18
μαρνάμενοι Μήδων τοξοφόρων προμάχοις,
αἰχμηταί, πεζοί τε καὶ ὠκυπόρων ἐπὶ νηῶν·
κάλλιστον δ' ἀρετῆς μνῆμ' ἔλιπον φθίμενοι.

9. [Ib. VII 443.]

Τῶνδέ ποτ' ἐν στέρνοισι τανυγλώχινας ὀϊστούς 19
λοῦσεν φοινίσσᾳ θοῦρος Ἄρης ψακάδι·

ἀντὶ δ' ἀκοντοδόκων ἀνδρῶν μνημεῖα θανόντων
ἄψυχ' ἐμψύχων ἅδε κέκευθε κόνις.

10. [Anth. Pal. VII 344.]

Θηρῶν μὲν κάρτιστος ἐγώ, θνατῶν δ' ὃν ἐγὼ νῦν 20
φρουρῶ, τῷδε τάφῳ λάϊνος ἐμβεβαώς.
ἀλλ' εἰ μὴ θυμόν γε Λέων ἐμὸν οὔνομά τ' εἶχεν,
οὐκ ἂν ἐγὼ τύμβῳ τῷδ' ἐπέθηκα πόδας.

11. [Anth. Pal. VII 302.]

Τῶν αὐτοῦ τις ἕκαστος ἀπολλυμένων ἀνιᾶται· 21
Νικόδικον δὲ φίλοι καὶ πόλις * ἔστεν' ὅλη.

12. [Ib. VII 516.]

Οἱ μὲν ἐμὲ κτείναντες ὁμοίων ἀντιτύχοιεν, 22
Ζεῦ Ξένι', οἱ δ' ὑπὸ γᾶν θέντες ὄναιντο βίου.

13. [Ib. VII 77.]

Οὗτος ὁ τοῦ Κείοιο Σιμωνίδεω ἐστὶ σαωτήρ, 23
ὃς καὶ τεθνηὼς ζῶντι παρέσχε χάριν.
(Cf. Cic. de Divin. I 27.)

14. [Hephaest. 26.]

Ἦ μέγ' Ἀθηναίοισι φόως γένεθ', ἡνίκ' Ἀριστο- 24
γείτων Ἵππαρχον κτεῖνε καὶ Ἁρμόδιος.

15. [Anth. Pal. VI 343.]

Ἔθνεα Βοιωτῶν καὶ Χαλκιδέων δαμάσαντες 25
παῖδες Ἀθηναίων ἔργμασιν ἐν πολέμου
δεσμῷ ἐν ἀχλυόεντι σιδηρέῳ ἔσβεσαν ὕβριν·
τῶν ἵππους δεκάτην Παλλάδι τάσδ' ἔθεσαν.
(Cf. Herod. V 77.)

16. [Anth. Planud. 232.]

Τὸν τραγόπουν ἐμὲ Πᾶνα, τὸν Ἀρκάδα, τὸν κατὰ Μήδων, 26
τὸν μετ' Ἀθηναίων στήσατο Μιλτιάδης.

(Cf. Herod. VI 105.)

17. [Anth. Pal. VI 197.]

Ἑλλάνων ἀρχαγὸς ἐπεὶ στρατὸν ὤλεσε Μήδων 27
Παυσανίας, Φοίβῳ μνᾶμ' ἀνέθηκε τόδε.

(Cf. Thuc. I 132, Her. IX 81.)

18. [Anth. Pal. VI 50.]

Τόνδε ποθ' Ἕλληνες νίκης κράτει ἔργῳ Ἄρηος, 28
εὐτόλμῳ ψυχῆς λήματι πειθόμενοι,
Πέρσας ἐξελάσαντες, ἐλευθέρᾳ Ἑλλάδι κοινόν
ἱδρύσαντο Διὸς βωμὸν Ἐλευθερίου.

19. [Ib. VII 296.]

Ἐξ οὗ τ' Εὐρώπην Ἀσίας δίχα πόντος ἔνειμεν 29
καὶ πόλιας θνητῶν θοῦρος Ἄρης ἐφέπει,
οὐδενί πω κάλλιον ἐπιχθονίων γένετ' ἀνδρῶν
ἔργον ἐν ἠπείρῳ καὶ κατὰ πόντον ὁμοῦ.
οἵδε γὰρ ἐν γαίῃ Μήδων πολλοὺς ὀλέσαντες
Φοινίκων ἑκατὸν ναῦς ἕλον ἐν πελάγει
ἀνδρῶν πληθούσας· μέγα δ' ἔστενεν Ἀσὶς ὑπ' αὐτῶν
πληγεῖσ' ἀμφοτέραις χερσὶ κράτει πολέμου.

20. [Ib. VI 2.]

Τόξα τάδε πτολέμοιο πεπαυμένα δακρυόεντος 30
νηῷ Ἀθηναίης κεῖται ὑπωρόφια,
πολλάκι δὴ στονόεντα κατὰ κλόνον ἐν δαῒ φωτῶν
Περσῶν ἱππομάχων αἵματι λουσάμενα.

21. [Aristid. II 510.]

Μνήμην δ' οὔ τινά φημι Σιμωνίδῃ ἰσοφαρίζειν 31
ὀγδωκονταέτει παιδὶ Λεωπρέπεος.

22. [Anth. Pal. VII 348.]

Πολλὰ πιὼν καὶ πολλὰ φαγὼν καὶ πολλὰ κάκ' εἰπών 32
ἀνθρώπους κεῖμαι Τιμοκρέων Ῥόδιος.

23. [Ib. VII 24.]

Ἡμερὶ πανθέλκτειρα, μεθυτρόφε, μῆτερ ὀπώρας, 33
οὔλης ἣ σκολιὸν πλέγμα φύεις ἕλικος,
Τηΐου ἡβήσειας Ἀνακρείοντος ἐπ' ἄκρῃ
στήλῃ καὶ λεπτῷ χώματι τοῦδε τάφου,
ὡς ὁ φιλάκρητός τε καὶ οἰνοβαρὴς φιλόκωμος
παννύχιος κρούων τὴν φιλόπαιδα χέλυν,
κὴν χθονὶ πεπτηὼς κεφαλῆς ἐφύπερθε φέροιτο
ἀγλαὸν ὡραίων βότρυν ἀπ' ἀκρεμόνων,
καί μιν ἀεὶ τέγγοι νοτερὴ δρόσος, ἧς ὁ γεραιός
λαρότερον μαλακῶν ἔπνεεν ἐκ στομάτων.

24. [Ib. VII 25.]

Οὗτος Ἀνακρείοντα, τὸν ἄφθιτον εἵνεκα Μουσέων 34
ὑμνοπόλον, πάτρης τύμβος ἔδεκτο Τέω,
ὃς Χαρίτων πνείοντα μέλη, πνείοντα δ' Ἐρώτων
τὸν γλυκὺν ἐς παίδων ἵμερον ἡρμόσατο.
μοῦνος δ' εἰν Ἀχέροντι βαρύνεται, οὐχ ὅτι λείπων
ἠέλιον Λήθης ἐνθάδ' ἔκυρσε δόμων,
ἀλλ' ὅτι τὸν χαρίεντα μετ' ἠϊθέοισι Μεγιστέα
καὶ τὸν Σμερδίεω Θρῆκα λέλοιπε πόθον.
μολπῆς δ' οὐ λήθῃ μελιτερπέος, ἀλλ' ἔτ' ἐκεῖνον
βάρβιτον οὐδὲ θανὼν εὔνασεν εἰν Ἀΐδῃ.

VI. Aeschylus,

poeta tragicus. (v. infra sub poetis scaenicis.)

1. [Anth. Pal. VII 255.]

Κυανέη καὶ τούσδε μενεγχέας ὤλεσεν ἄνδρας 35
μοῖρα, πολύρρηνον πατρίδα ῥυομένους.
ζωὸν δὲ φθιμένων πέλεται κλέος, οἵ ποτε γυίοις
τλήμονες Ὀσσαίαν ἀμφιέσαντο κόνιν.

2. [Auct. vit. Aesch. p. 120 ed. West.]

Αἰσχύλον Εὐφορίωνος Ἀθηναῖον τόδε κεύθει 36
μνῆμα καταφθίμενον πυροφόροιο Γέλας·
ἀλκὴν δ' εὐδόκιμον Μαραθώνιον ἄλσος ἂν εἴποι
καὶ βαθυχαιτήεις Μῆδος ἐπιστάμενος.

VII. Thucydides,

scriptor rerum.

[Anth. Pal. VII 45.]

Μνῆμα μὲν Ἑλλὰς ἅπασ' Εὐριπίδου, ὀστέα δ' ἴσχει 37
γῆ Μακεδών, τῇ γὰρ δέξατο τέρμα βίου·
πατρὶς δ' Ἑλλάδος Ἑλλάς, Ἀθῆναι. πλεῖστα δὲ μούσαις
τέρψας ἐκ πολλῶν καὶ τὸν ἔπαινον ἔχει.

VIII. Plato

Aristonis filius, philosophus.

1. [Anth. Pal. V 78.]

Τὴν ψυχήν, Ἀγάθωνα φιλῶν, ἐπὶ χείλεσιν ἔσχον· 38
ἦλθε γὰρ ἡ τλήμων ὡς διαβησομένη.

2. [Anth. Pal. VII 35.]

Ἄρμενος ἦν ξείνοισιν ἀνὴρ ὅδε καὶ φίλος ἀστοῖς, 39
Πίνδαρος, εὐφώνων Πιερίδων πρόπολος.

3. [Ib. VII 256.]

Οἵδε ποτ' Αἰγαίοιο βαρύβρομον οἶδμα λιπόντες 40
Ἐκβατάνων πεδίῳ κείμεθ' ἐνὶ μεσάτῳ.
χαῖρε, κλυτή ποτε πατρὶς Ἐρέτρια, χαίρετ', Ἀθῆναι
γείτονες Εὐβοίης· χαῖρε, θάλασσα φίλη.

4. [Ib. VII 259.]

Εὐβοίης γένος ἐσμὲν Ἐρετρικόν, ἄγχι δὲ Σούσων 41
κείμεθα· φεῦ, γαίης ὅσσον ἀφ' ἡμετέρης.
(Cf. Herod. VI 119.)

5. [Anth. Pal. VII 265.]

Ναυηγοῦ τάφος εἰμ', ὁ δ' ἐναντίον ἐστὶ γεωργοῦ· 42
ὡς ἁλὶ καὶ γαίῃ ξυνὸς ὕπεστ' Ἀΐδης.

6. [Ib. VII 669.]

Ἀστέρας εἰσαθρεῖς ἀστὴρ ἐμός· εἴθε γενοίμην 43
οὐρανός, ὡς πολλοῖς ὄμμασιν εἰς σὲ βλέπω.

7. [Ib. VII 670.]

Ἀστὴρ πρὶν μὲν ἔλαμπες ἐνὶ ζωοῖσιν Ἑῷος, 44
νῦν δὲ θανὼν λάμπεις Ἕσπερος ἐν φθιμένοις.

8. [Ib. IX 506.]

Ἐννέα τὰς Μούσας φασίν τινες· ὡς ὀλιγώρως· 45
ἠνίδε καὶ Σαπφὼ Λεσβόθεν ἡ δεκάτη.

9. [Ib. IX 823.]

Σιγάτω λάσιον Δρυάδων λέπας οἵ τ' ἀπὸ πέτρας 46
κρουνοὶ καὶ βληχὴ πουλυμιγὴς τοκάδων,

αὐτὸς ἐπεὶ σύριγγι μελίζεται εὐκελάδῳ Πάν,
ὑγρὸν ἱεὶς ζευκτῶν χεῖλος ὑπὲρ καλάμων·
αἱ δὲ πέριξ θαλεροῖσι χορὸν ποσὶν ἐστήσαντο
Ὑδριάδες νύμφαι, νύμφαι Ἁμαδρυάδες.

10. [Anth. Plan. 13.]

Ὑψίκομον παρὰ τάνδε καθίζεο φωνήεσσαν 47
φρίσσουσαν πυκνοῖς κῶνον ὑπὸ ζεφύροις,
καί σοι καχλάζουσιν ἐμοῖς παρὰ νάμασι σῦριγξ
θελγομένων στάξει κῶμα κατὰ βλεφάρων.

11. [Ib. 160.]

Ἡ Παφίη Κυθέρεια δι' οἴδματος ἐς Κνίδον ἦλθεν, 48
βουλομένη κατιδεῖν εἰκόνα τὴν ἰδίην.
πάντῃ δ' ἀθρήσασα περισκέπτῳ ἐνὶ χώρῳ
φθέγξατο· ποῦ γυμνὴν εἶδέ με Πραξιτέλης;

12. [Ib. 248.]

Τὸν Σάτυρον Διόδωρος ἐκοίμισεν, οὐκ ἐτόρευσεν· 49
ἢν νύξῃς, ἐγερεῖς· ἄργυρος ὕπνον ἔχει.

13. [Thomas Mag. vit. Aristophan. p. 160 West.]

Αἱ Χάριτες τέμενός τι λαβεῖν, ὅπερ οὐχὶ πεσεῖται, 50
ζητοῦσαι ψυχὴν εὗρον Ἀριστοφάνους.

14. [Anth. Pal. IX 39.]

Ἁ Κύπρις Μούσαισι· κοράσια, τὰν Ἀφροδίταν 51
τιμᾶτ', ἢ τὸν Ἔρωτ' ὔμμιν ἐφοπλίσομαι.
χαὶ Μοῦσαι ποτὶ Κύπριν· Ἄρει τὰ στωμύλα ταῦτα·
ἡμῖν δ' οὐ πελάσει τοῦτο τὸ παιδάριον.

IX. Simmias Thebanus,

aequalis Socratis.

1. [Anth. Pal. VII 21.]

Τὸν σὲ χοροῖς μέλψαντα Σοφοκλέα, παῖδα Σοφίλλου, 52
τὸν τραγικῆς Μούσης ἀστέρα Κεκρόπιον,
πολλάκις ὃν θυμέλῃσι καὶ ἐν σκηνῇσι τεθηλώς
βλαισὸς Ἀχαρνίτης κισσὸς ἔρεψε κόμην,
τύμβος ἔχει καὶ γῆς ὀλίγον μέρος· ἀλλ' ὁ περισσός
αἰὼν ἀθανάτοις † δέρκεται ἐν σελίσιν.

2. [Ib. VII 22.]

Ἠρέμ' ὑπὲρ τύμβοιο Σοφοκλέος, ἠρέμα, κισσέ, 53
ἑρπύζοις χλοεροὺς ἐκπροχέων πλοκάμους·
καὶ πέταλον πάντῃ θάλλοι ῥόδου ἥ τε φιλορρώξ
ἄμπελος, ὑγρὰ πέριξ κλήματα χευαμένη,
εἵνεκεν εὐεπίης πινυτόφρονος, ἣν ὁ μελιχρός
ἤσκησεν Μουσῶν ἄμμιγα κὰκ Χαρίτων.

X. Demosthenes.

[Pseudoplut. vit. X orat.]

Εἴπερ ἴσην γνώμῃ ῥώμην, Δημόσθενες, εἶχες, 54
οὔ ποτ' ἂν Ἑλλήνων ἦρξεν Ἄρης Μακεδών.

XI. Nicaenetus

Samius aut Abderita, floruisse videtur aetate Alexandri Magni.

[Anth. Pal. XIII 29.]

Οἶνός τοι χαρίεντι πέλει ταχὺς ἵππος ἀοιδῷ· 55
ὕδωρ δὲ πίνων οὐδὲν ἂν τέκοις σοφόν.

τοῦτ' ἔλεγεν, Διόνυσε, καὶ ἔπνεεν οὐχ ἑνὸς ἀσκοῦ
  Κρατῖνος, ἀλλὰ παντὸς ὠδώδει πίθου.
τοιγὰρ ὑπὸ στεφάνοις μέγας ἔβρυεν, εἶχε δὲ κισσῷ
  μέτωπον ὥσπερ καὶ σὺ κεκροκωμένον.

(Cf. Hor. epist. I 19, 1 sq.)

XII. Archelaus

Aegyptius vixit sub Ptolemaeo I.

[Anth. Plan. 120.]

Τόλμαν Ἀλεξάνδρου καὶ ὅλαν ἀπεμάξατο μορφάν 56
  Λύσιππος. τίν' ὅδὶ χαλκὸς ἔχει δύναμιν;
αὐδασοῦντι δ' ἔοικεν ὁ χάλκεος ἐς Δία λεύσσων·
  Γᾶν ὑπ' ἐμοὶ τίθεμαι, Ζεῦ, σὺ δ' Ὄλυμπον ἔχε.

XIII. Callimachus

Cyrenaicus floruit sub Ptolemaeo Philadelpho c. a. 280 a. Chr.

1. [Anth. Pal. VII 318.]

(Εἰς Τίμωνα τὸν μισάνθρωπον.)

Μὴ χαίρειν εἴπῃς με, κακὸν κέαρ, ἀλλὰ πάρελθε· 57
  ἶσον ἐμοὶ χαίρειν ὥστε τὸ μὴ σὲ πελᾶν.

2. [Ib. XII 102.]

Ὠγρευτής, Ἐπίκυδες, ἐν οὔρεσι πάντα λαγωόν 58
  διφᾷ καὶ πάσης ἴχνεα δορκαλίδος,
στίβῃ καὶ νιφετῷ κεχρημένος. ἢν δέ τις εἴπῃ·
  τῆ, τόδε βέβληται θηρίον· οὐκ ἔλαβεν.
οὑμὸς ἔρως τοιόσδε· τὰ μὲν φεύγοντα διώκειν
  οἶδε, τὰ δ' ἐν μέσσῳ κείμενα παρπέταται.

(Cf. Hor. serm. I 2, 105.)

3. [Anth. Pal. VII 451.]

Τᾷδε Σάων ὁ Δίκωνος Ἀκάνθιος ἱερὸν ὕπνον 59
κοιμᾶται. θνάσκειν μὴ λέγε τοὺς ἀγαθούς.

XIV. Asclepiades

Samius, aequalis Theocriti Syracusani.

1. [Anth. Pal. VII 145.]

Ἅδ' ἐγὼ ἁ τλάμων Ἀρετὰ παρὰ τῷδε κάθημαι 60
Αἴαντος τύμβῳ, κειραμένα πλοκάμους,
θυμὸν ἄχει μεγάλῳ βεβολημένα, εἰ παρ' Ἀχαιοῖς
ἁ δολόφρων Ἀπάτα κρέσσον ἐμεῦ δύναται.

2. [Ib. IX 64.]

Αὐταί ποιμαίνοντα μεσημβρινὰ μῆλά σε Μοῦσαι 61
ἔδρακον ἐν κραναοῖς οὔρεσιν, Ἡσίοδε,
καί σοι καλλιπέτηλον, † ἐρυσσάμεναι περὶ πᾶσαι,
ὤρεξαν δάφνας ἱερὸν ἀκρεμόνα·
δῶκαν δὲ κράνας Ἑλικωνίδος ἔνθεον ὕδωρ,
τὸ πτανοῦ πώλου πρόσθεν ἔκοψεν ὄνυξ,
οὗ σὺ κορεσσάμενος μακάρων γένος ἔργα τε μολπαῖς
καὶ γένος ἀρχαίων ἔγραφες ἡμιθέων.

(Cf. Hes. Theog. 1, 5 sq. p. 54.)

XV. Leonidas

Tarentinus floruit aetate Pyrrhi regis Epiri.

1. [Anth. Pal. VI 13.]

Οἱ τρισσοί τοι ταῦτα τὰ δίκτυα θῆκαν ὅμαιμοι, 62
ἀγρότα Πάν, ἄλλης ἄλλος ἀπ' ἀγρεσίης·

ὧν ἀπὸ μὲν πτηνῶν Πίγρης τάδε, ταῦτα δὲ Δᾶμις
τετραπόδων, Κλείτωρ δ' ὁ τρίτος εἰναλίων.
ἀνθ' ὧν τῷ μὲν πέμπε δι' ἠέρος εὔστοχον ἄγρην,
τῷ δὲ διὰ δρυμῶν, τῷ δὲ δι' ἠϊόνων.

2. [Anth. Pal. VII 13. cfr. epigr. 5.]

Παρθενικὰν νεαοιδὸν ἐν ὑμνοπόλοισι μέλισσαν 63
Ἤρινναν, Μουσῶν ἄνθεα δρεπτομέναν,
Ἅιδας εἰς ὑμέναιον ἀνάρπασεν. ἦ ῥα τόδ' ἔμφρων
εἶπ' ἐτύμως ἁ παῖς· Βάσκανος ἔσσ', Ἀΐδα.

3. [Ib. VII 67.]

Ἀΐδεω λυπηρὲ διήκονε, τοῦτ' Ἀχέροντος 64
ὕδωρ ὃς πλώεις πορθμίδι κυανέῃ,
δέξαι μ', εἴ καί σοι μέγα βρίθεται ἁ κρυόεσσα
βᾶρις ἀποφθιμένων, τὸν κύνα Διογένην.
ὄλπη μοι καὶ πήρη ἐφόλκια καὶ τὸ παλαιόν
ἔσθος χὠ φθιμένους ναυστολέων ὀβολός·
πάνθ' ὅσα κὴν ζωοῖς ἐπεπάμεθα, ταῦτα παρ' Ἅιδαν
ἔρχομ' ἔχων· λείπω δ' οὐδὲν ὑπ' ἠελίῳ.

4. [Ib. VII 408.]

Ἀτρέμα τὸν τύμβον παραμείβετε, μὴ τὸν ἐν ὕπνῳ 65
πικρὸν ἐγείρητε σφῆκ' ἀναπαυόμενον.
ἄρτι γὰρ Ἱππώνακτος ὁ † καὶ τοκέων καταβαΰξας,
ἄρτι κεκοίμηται θυμὸς ἐν ἡσυχίῃ.
ἀλλὰ προμηθήσασθε· τὰ γὰρ πεπυρωμένα κείνου
ῥήματα πημαίνειν οἶδε καὶ εἰν Ἀΐδῃ.

5. [Ib. IX 24.]

Ἄστρα μὲν ἠμαύρωσε καὶ ἱερὰ κύκλα σελήνης 66
ἄξονα δινήσας ἔμπυρον ἠέλιος·

ὑμνοπόλους δ' ἀγεληδὸν ἀπημάλδυνεν Ὅμηρος,
  λαμπρότατον Μουσῶν φέγγος ἀνασχόμενος.

6. [Anth. Pal. IX 25.]

Γράμμα τόδ' Ἀρήτοιο δαήμονος, ὅς ποτε λεπτῇ 67
  φροντίδι δηναιοὺς ἀστέρας ἐφράσατο,
ἀπλανέας τ' ἄμφω καὶ ἀλήμονας, οἷσιν ἐναργής
  ἰλλόμενος κύκλοις οὐρανὸς ἐνδέδεται.
αἰνείσθω δὲ καμὼν ἔργον μέγα καὶ Διὸς εἶναι
  δεύτερος, ὅστις ἔθηκ' ἄστρα φαεινότερα.

(Cf. Cic. de nat. deor. II 41, 104.)

7. [Anth. Pal. IX 99.]

Ἴξαλος εὐπώγων αἰγὸς πόσις ἔν ποθ' ἀλωῇ 68
  οἴνης τοὺς ἁπαλοὺς πάντας ἔδαψε κλάδους.
τῷ δ' ἔπος ἐκ γαίης τόσον ἄπυε· Κεῖρε, κάκιστε,
  γναθμοῖς ἡμέτερον κλῆμα τὸ καρποφόρον·
ῥίζα γὰρ ἔμπεδος οὖσα πάλιν γλυκὺ νέκταρ ἀνήσει,
  ὅσσον ἐπισπεῖσαι σοί, τράγε, θυομένῳ.

8. [Anth. Plan. 306.]

Πρέσβυν Ἀνακρείοντα χύδαν σεσαλαγμένον οἴνῳ 69
  θάεο, δινωτοῦ στρεπτὸν ὕπερθε λίθου,
ὡς ὁ γέρων λίχνοισιν ἐπ' ὄμμασιν ὑγρὰ δεδορκώς
  ἄχρι καὶ ἀστραγάλων ἕλκεται ἀμπεχόναν·
δισσῶν δ' ἀρβυλίδων τὰν μὲν μίαν οἷα μεθυπλήξ
  ὤλεσεν, ἐν δ' ἑτέρᾳ ῥικνὸν ἄραρε πόδα.
μέλπει δ' ἠὲ Βάθυλλον ἐφίμερον ἠὲ Μεγιστέα,
  αἰωρῶν παλάμᾳ τὰν δυσέρωτα χέλυν.
ἀλλά, πάτερ Διόνυσε, φύλασσέ μιν· οὐ γὰρ ἔοικεν
  ἐκ Βάκχου πίπτειν Βαχιακὸν θέραπα.

XVI. Theocritus

Syracusanus, bucolicus poeta.

1. [Anth. Pal. VI 337.]

Ἦλθε καὶ ἐς Μίλητον ὁ τοῦ Παιήονος υἱός, 70
ἰητῆρι νόσων ἀνδρὶ συνοισόμενος,
Νικίᾳ, ὅς μιν ἐπ' ἦμαρ ἀεὶ θυέεσσιν ἱκνεῖται·
καὶ τόδ' ἀπ' εὐώδους γλύψατ' ἄγαλμα κέδρου,
Ἠετίωνι χάριν γλαφυρᾶς χερὸς ἄκρον ὑποστάς
μισθόν· ὁ δ' εἰς ἔργον πᾶσαν ἀφῆκε τέχνην.

2. [Ib. VI 177.]

Δάφνις ὁ λευκόχρως, ὁ καλᾷ σύριγγι μελίσδων 71
βουκολικοὺς ὕμνους, ἄνθετο Πανὶ τάδε,
τοὺς τρητοὺς δόνακας, τὸ λαγωβόλον, ὀξὺν ἄκοντα,
νεβρίδα, τὰν πήραν, ᾇ ποκ' ἐμαλοφόρει.

3. [Ib. XIII 3.]

Trimetri iambici claudi sive Hipponactei (χωλίαμβοι).

⏓ ‒ ⏑ ‒ ⏓ ‒ ⏑ ‒ ⏓ ‒ ‒ ⏓

Ὁ μουσοποιὸς ἐνθάδ' Ἱππῶναξ κεῖται. 72
εἰ μὲν πονηρός, μὴ ποτέρχευ τῷ τύμβῳ·
εἰ δ' ἐσσὶ κρήγυός τε καὶ παρὰ χρηστῶν,
θαρσέων καθίζευ κἢν θέλῃς ἀπόβριξον.

4. [Ib. VI 336.]

Τὰ ῥόδα τὰ δροσόεντα καὶ ἁ κατάπυκνος ἐκείνα 73
ἕρπυλλος κεῖται ταῖς Ἑλικωνιάσι,
ταὶ δὲ μελάμφυλλοι δάφναι τίν, Πύθιε Παιάν,
Δελφὶς ἐπεὶ πέτρα τοῦτό τοι ἀγλάϊσε.

βωμὸν δ' αἱμάξει κεραὸς τράγος οὗτος ὁ μαλός,
τερμίνθου τρώγων ἔσχατον ἀκρεμόνα.

XVII. Mnasalcas

Sicyonius floruisse videtur circ. a. 250 a. Chr.

1. [Anth. Pal. VI 9.]

Σοὶ μὲν καμπύλα τόξα καὶ ἰοχέαιρα φαρέτρη 74
δῶρα παρὰ Προμάχου, Φοῖβε, τάδε κρέμαται·
ἰοὺς δὲ πτερόεντας ἀνὰ κλόνον ἄνδρες ἔχουσιν
ἐν κραδίαις, ὀλοὰ ξείνια δυσμενέων.

2. [Ib. VII 54.]

Ἄσκρη μὲν πατρὶς πολυλήϊος, ἀλλὰ θανόντος 75
ὀστέα πληξίππων γῆ Μινυῶν κατέχει
Ἡσιόδου, τοῦ πλεῖστον ἐν ἀνθρώποις κλέος ἐστίν,
ἀνδρῶν κρινομένων ἐν βασάνῳ σοφίης.

XVIII. Dioscorides

vixit exeunte tertio a. Chr. saeculo.

1. [Anth. Pal. VII 229.]

Τᾷ Πιτάνᾳ Θρασύβουλος ἐπ' ἀσπίδος ἤλυθεν ἄπνους 76
ἑπτὰ πρὸς Ἀργείων τραύματα δεξάμενος,
δεικνὺς ἀντία πάντα· τὸν αἱματόεντα δ' ὁ πρέσβυς
παῖδ' ἐπὶ πυρκαϊὴν Τύννιχος εἶπε τιθείς·
Δειλοὶ κλαιέσθωσαν, ἐγὼ δὲ σέ, τέκνον, ἄδακρυς
θάψω, τὸν καὶ ἐμὸν καὶ Λακεδαιμόνιον.

2. [Anth. Pal. VII 434.]

Εἷς δηΐων πέμψασα λόχους Δημαινέτη ὀκτώ 77
παῖδας ὑπὸ στήλῃ πάντας ἔθαπτε μιᾷ·
δάκρυα δ' οὐκ ἔρρηξ' ἐπὶ πένθεσιν, ἀλλὰ τόδ' εἶπεν
μοῦνον· Ἰὼ Σπάρτα, σοὶ τέκνα ταῦτ' ἔτεκον.

3. [Ib. VII 411.]

Θέσπιδος εὕρεμα τοῦτο, τά τ' ἀγροιῶτιν ἀν' ὕλαν 78
παίγνια καὶ κώμους τούσδε τελειοτέρους
Αἰσχύλος ἐξύψωσεν, ὁ μὴ σμιλευτὰ χαράξας
γράμματα, χειμάρρῳ δ' οἷα καταρδόμενα·
καὶ τὰ κατὰ σκηνὴν κατεκαίνισεν. ὦ στόμα πάντων
δεξιόν, ἀρχαίων ἦσθά τις ἡμιθέων.

4. [Ib. VII 410.]

Θέσπις ὅδε, τραγικὴν ὃς ἀνέπλασε πρῶτος ἀοιδήν, 79
κωμήταις νεαρὰς καινοτομῶν χάριτας,
* *Βάκχος ὅτε τριττὺν κάτ' ἄγοι χορόν, ᾧ τράγος ἄθλων*
χὡττικὸς ἦν σύκων ἄρριχος ἆθλον ἔτι.
οἱ δὲ μεταπλάσσουσι νέοι τάδε, μυρίος αἰὼν
πολλὰ προσευρήσει χἄτερα· * *τἀμὰ δ' ἐμά.*

XIX. Antipater

Sidonius flor. c. a. 100 a. Chr. (diversus ab A. Thessalonicensi sive Macedone item epigrammatographo, qui aetate Augusti vel Tiberii vixit).

1. [Anth. Pal. VII 8.]

Οὐκέτι θελγομένας, Ὀρφεῦ, δρύας, οὐκέτι πέτρας 80
ἄξεις, οὐ θηρῶν ὑλονόμους ἀγέλας·

οὐκέτι κοιμάσεις ἀνέμων βρόμον, οὐχὶ χάλαζαν,
 οὐ νιφετῶν συρμούς, οὐ παταγεῦσαν ἅλα.
ὤλεο γάρ· σὲ δὲ πολλὰ κατωδύραντο θύγατρες
 Μναμοσύνας, μάτηρ δ' ἔξοχα Καλλιόπα.
τί φθιμένοις στοναχεῦμεν ἐφ' υἱάσιν, ἀνίκ' ἀλαλκεῖν
 τῶν παίδων Ἀΐδην οὐδὲ θεοῖς δύναμις;

2. [Anth. Plan. 296.]

Οἵ μέν σευ Κολοφῶνα τιθηνήτειραν, Ὅμηρε, 81
 οἳ δὲ καλὰν Σμύρναν, οἳ δ' ἐνέπουσι Χίον,
οἳ δ' Ἴον, οἳ δ' ἐβόασαν εὔκλαρον Σαλαμῖνα,
 οἳ δέ νυ τῶν Λαπιθέων ματέρα Θεσσαλίαν·
ἄλλοι δ' ἄλλαν γαῖαν ἀνίαχον. εἰ δέ με Φοίβου
 χρὴ λέξαι πινυτὰς ἀμφαδὰ μαντοσύνας,
πάτρα σοι τελέθει μέγας Οὐρανός, ἐκ δὲ τεκούσης
 οὐ θνατᾶς, ματρὸς δ' ἔπλεο Καλλιόπας.

3. [Anth. Pal. VII 14.]

Σαπφώ τοι κεύθεις, χθὼν Αἰολί, τὰν μετὰ Μούσαις 82
 ἀθανάταις θνατὰν Μοῦσαν ἀειδομέναν,
ἃν Κύπρις καὶ Ἔρως σὺν ἅμ' ἔτραφον, ἇς μέτα Πειθώ
 ἔπλεκ' ἀείζωον Πιερίδων στέφανον,
Ἑλλάδι μὲν τέρψιν, σοὶ δὲ κλέος. ὦ τριέλικτον
 Μοῖραι δινεῦσαι νῆμα κατ' ἠλακάτας,
πῶς οὐκ ἐκλώσασθε πανάφθιτον ἦμαρ ἀοιδῷ
 ἄφθιτα μησαμένᾳ δῶρ' Ἑλικωνιάδων;

4. [Ib. VII 745.]

Ἴβυκε, ληϊσταί σε κατέκτανον † ἔκ ποτε νήσου 83
 βάντ' ἐς ἐρημαίην ἄστιβον ἠϊόνα,

ἀλλ' ἐπιβωσάμενον γεράνων νέφος, αἵ τοι ἵκοντο
μάρτυρες ἄλγιστον ὀλλυμένῳ θάνατον.
οὐδὲ μάτην ἰάχησας, ἐπεὶ ποινῆτις Ἐρινύς
τῶνδε διὰ κλαγγὴν τίσατο σεῖο φόνον
Σισυφίην κατὰ γαῖαν. ἰὼ φιλοκερδέα φῦλα
ληϊστέων, τί θεῶν οὐ πεφόβησθε χόλον;
οὐδὲ γὰρ ὁ προπάροιθε κανὼν Αἴγισθος ἀοιδόν
ὄμμα μελαμπέπλων ἔκφυγεν Εὐμενίδων.

5. [Anth. Pal. VII 23.]

Θάλλοι τετρακόρυμβος, Ἀνάκρεον, ἀμφὶ σὲ κισσός 84
ἁβρά τε λειμώνων πορφυρέων πέταλα.
πηγαὶ δ' ἀργινόεντος ἀναθλίβοιντο γάλακτος,
εὐῶδες δ' ἀπὸ γῆς ἡδὺ χέοιτο μέθυ,
ὄφρα κέ τοι σποδιή τε καὶ ὀστέα τέρψιν ἄρηται,
εἰ δή τις φθιμένοις χρίμπτεται εὐφροσύνα,
ὦ τὸ φίλον στέρξας, φίλε, βάρβιτον, ὦ σὺν ἀοιδᾷ
πάντα διαπλώσας καὶ σὺν ἔρωτι βίον.

6. [Anth. Plan. 305.]

Νεβρείων ὁπόσον σάλπιγξ ὑπερίαχεν αὐλῶν, 85
τόσσον ὑπὲρ πάσας ἔκραγε σεῖο χέλυς·
οὐδὲ μάτην ἁπαλοῖς ξουθὸς περὶ χείλεσιν ἑσμός
ἔπλασε κηρόδετον, Πίνδαρε, σεῖο μέλι.
μάρτυς ὁ Μαινάλιος κερόεις θεός, ὕμνον ἀείσας
τὸν σέο καὶ νομίων λησάμενος δονάκων.

7. [Ib. 167.]

Φάσεις τὰν μὲν Κύπριν ἀνὰ κραναὰν Κνίδον ἀθρῶν, 86
ἅδε που ὡς φλέξει καὶ θεὸς εὖσα λίθον,

τὸν δ' ἐνὶ Θεσπιάδαις γλυκὺν Ἵμερον, οὐχ ὅτι πέτρον,
ἀλλ' ὅτι κὴν ψυχρῷ πῦρ ἀδάμαντι βαλεῖ.
τοίους Πραξιτέλης κάμε δαίμονας, ἄλλον ἐπ' ἄλλας
γᾶς, ἵνα μὴ δισσῷ πάντα θέροιτο πυρί.

8. [Anth. Pal. IX 58.]

Καὶ κραναᾶς Βαβυλῶνος ἐπίδρομον ἅρμασι τεῖχος 87
καὶ τὸν ἐπ' Ἀλφειῷ Ζᾶνα κατηυγασάμην
κάπων τ' αἰώρημα καὶ Ἠελίοιο κολοσσόν
καὶ μέγαν αἰπεινᾶν πυραμίδων κάματον
μνᾶμά τε Μαυσώλοιο πελώριον· ἀλλ' ὅτ' ἐσεῖδον
Ἀρτέμιδος νεφέων ἄχρι θέοντα δόμον,
*κεῖνα μὲν * ἠμαύρωσ' ὅδε κὴνίδε νόσφιν Ὀλύμπου*
Ἅλιος οὐδέν πω τοῖον ἐπηυγάσατο.

XX. Hegesippus

incertae aetatis.

1. [Anth. Pal. VII 320.]

Ὀξεῖαι πάντῃ περὶ τὸν τάφον εἰσὶν ἄκανθαι 88
καὶ σκόλοπες, βλάψεις τοὺς πόδας, ἢν προσίῃς·
Τίμων μισάνθρωπος ἐνοικέω· ἀλλὰ πάρελθε,
οἰμώζειν εἴπας πολλά, πάρελθε μόνον.

2. [Ib. VI 178.]

Δέξαι μ', Ἡράκλεις, Ἀρχεστράτου ἱερὸν ὅπλον, 89
ὄφρα ποτὶ ξεστὰν παστάδα κεκλιμένα
γηραλέα τελέθοιμι, χορῶν ἀΐουσα καὶ ὕμνων·
ἀρκείτω στυγερὰ δῆρις Ἐνυαλίου.

XXI. Ptolemaeus

incertae aetatis.

1. [Anth. Pal. VII 314.]

Μή πόθεν εἰμὶ μάθῃς μηδ' οὔνομα, πλὴν ὅτι θνήσκειν 90
τοὺς παρ' ἐμὴν στήλην ἐρχομένους ἐθέλω.

XXII. Tymnes.

[Anth. Pal. VII 433.]

Τὸν παραβάντα νόμους Δαμάτριον ἔκτανε μάτηρ, 91
ἁ Λακεδαιμονία τὸν Λακεδαιμόνιον.
θηκτὸν δ' ἐν προβολᾷ θεμένα ξίφος εἶπεν, ὀδόντα
ὀξὺν ἐπιβρύκουσ', οἷα Λάκαινα γυνά·
Ἔρρε, κακὸν σκυλάκευμα, κακὰ μερίς, ἔρρε ποθ' ᾅδαν,
ἔρρε· τὸν οὐ Σπάρτας ἄξιον οὐδ' ἔτεκον.

XXIII. Meleager

Gadareus floruit primo a. Chr. saeculo; quae praestantissima videbantur superiorum scriptorum epigrammata collegit *κατὰ στοιχεῖα* disposita eique syllogae nomen *Στέφανος*, Corona, inditum est.

1. [Anth. Pal. V 177.]

Κηρύσσω τὸν Ἔρωτα, τὸν ἄγριον· ἄρτι γάρ, ἄρτι 92
ὀρθρινὸς ἐκ κοίτας ᾤχετ' ἀποπτάμενος.
ἔστι δ' ὁ παῖς γλυκύδακρυς, ἀείλαλος, ὠκύς, ἀθαμβής,
σιμὰ γελῶν, πτερόεις νῶτα, φαρετροφόρος.
πατρὸς δ' οὐκέτ' ἔχω φράζειν τίνος· οὔτε γὰρ Αἰθήρ,
οὐ Χθών φησι τεκεῖν τὸν θρασύν, οὐ Πέλαγος·

πάντη γὰρ καὶ πᾶσιν ἀπέχθεται. ἀλλ' ἐσορᾶτε
μή που νῦν ψυχαῖς ἄλλα τίθησι λίνα.
καίτοι κεῖνος, ἰδού, περὶ φωλεόν· οὔ με λέληθας,
τοξότα, Ζηνοφίλας ὄμμασι κρυπτόμενος.

2. [Anth. Pal. V 178.]

Πωλείσθω καὶ ματρὸς ἔτ' ἐν κόλποισι καθεύδων, 93
πωλείσθω· τί δέ μοι τὸ θρασὺ τοῦτο τρέφειν;
καὶ γὰρ σιμὸν ἔφυ καὶ ὑπόπτερον, ἄκρα δ' ὄνυξιν
κνίζει καὶ κλαῖον πολλὰ μεταξὺ γελᾷ,
πρὸς δ' ἔτι λοιπὸν ἄτρεπτον, ἀείλαλον, ὀξὺ δεδορκός,
ἄγριον, οὐδ' αὐτῇ ματρὶ φίλῃ τιθασόν·
πάντα τέρας. τοιγὰρ πεπράσεται· εἴ τις ἀπόπλους
ἔμπορος ὠνεῖσθαι παῖδα θέλει, προσίτω.
καίτοι λίσσετ', ἰδού, δεδακρυμένος. οὔ σ' ἔτι πωλῶ,
θάρσει· Ζηνοφίλᾳ σύντροφος ὧδε μένε.

3. [Ib. V 179.]

Ναὶ τὰν Κύπριν, Ἔρως, φλέξω τὰ σὰ πάντα πυρώσας, 94
τόξα τε καὶ Σκυθικὴν ἰοδόκον φαρέτρην·
φλέξω, ναί. τί μάταια γελᾷς καὶ σιμὰ σεσηρώς
μυχθίζεις; τάχα που σαρδάνιον γελάσεις.
ἦ γάρ σευ τὰ ποδηγὰ πόθων ὠκύπτερα κόψας,
χαλκόδετον σφίγξω σοῖς περὶ ποσσὶ πέδην.
καίτοι Καδμεῖον κράτος οἴσομεν, εἴ σε πάροικον
ψυχῇ συζεύξω, λύγκα παρ' αἰπολίοις.
ἀλλ' ἴθι, δυσνίκητε, λαβὼν δ' ἔπι κοῦφα πέδιλα
ἐκπέτασον ταχινὰς εἰς ἑτέρους πτέρυγας.

4. [Ib. VII 476.]

Δάκρυά σοι καὶ νέρθε διὰ χθονός, Ἡλιοδώρα, 95
δωροῦμαι, στοργᾶς λείψανον, εἰς Ἀΐδαν,

δάκρυα δυσδάκρυτα· πολυκλαύτῳ δ' ἐπὶ τύμβῳ
σπένδω μνᾶμα πόθων, μνᾶμα φιλοφροσύνας.
οἰκτρὰ γάρ, οἰκτρὰ φίλαν σε καὶ ἐν φθιμένοις Μελέαγρος
αἰάζω, κενεὰν εἰς Ἀχέροντα χάριν.
αἰαῖ, ποῦ τὸ ποθεινὸν ἐμοὶ θάλος; ἅρπασεν Ἅιδας,
ἅρπασεν, ἀκμαῖον δ' ἄνθος ἔφυρε κόνις.
ἀλλά σε γουνοῦμαι, Γᾶ παντρόφε, τὰν πανόδυρτον
ἠρέμα σοῖς κόλποις, μᾶτερ, ἐναγκάλισαι.

5. [Anth. Pal. IX 331.]

Αἱ νύμφαι τὸν Βάκχον, ὅτ' ἐκ πυρὸς ἥλαθ' ὁ κοῦρος, 96
νίψαν ὑπὲρ τέφρης ἄρτι κυλιόμενον.
τοὔνεκα σὺν νύμφαις Βρόμιος φίλος· ἢν δέ νιν εἴργῃς
μίσγεσθαι, δέξῃ πῦρ ἔτι καιόμενον.

6. [Anth. Plan. 134.]

Ταντάλὶ παῖ, Νιόβα, κλύ' ἐμὰν φάτιν, ἄγγελον ἄτας, 97
δέξαι σῶν ἀχέων οἰκτροτάταν σκυτάλαν·
λῦε κόμας ἀνάδεσμον, ἰώ, βαρυπενθέσι Φοίβου
γειναμένα τόξοις ἀρσενόπαιδα γόνον·
οὔ σοι παῖδες ἔτ' εἰσίν. ἀτὰρ τί τόδ' ἄλλο; τί λεύσσω;
αἰαῖ, πλημμυρεῖ παρθενικαῖσι φόνος.
ἁ μὲν γὰρ ματρὸς περὶ γούνασιν, ἁ δ' ἐνὶ κόλποις
κέκλιται, ἁ δ' ἐπὶ γᾶς, ἁ δ' ἐπιμαστίδιος·
ἄλλα δ' ἀντωπὸν θαμβεῖ βέλος, ἁ δ' ἐπ' ὀϊστοῖς
πτώσσει, τᾶς δ' ἔμπνουν ὄμμ' ἔτι φῶς ὁρᾷ.
ἁ δέ, λάλον στέρξασα πάλαι στόμα, νῦν ὑπὸ θάμβευς
μάτηρ σαρκοπαγὴς οἷα πέπηγε λίθος.

XXIV. Archias,

fortasse idem, qui a Cicerone defensus est a. 62 a. Chr.

[Anth. Pal. VII 147.]

Μοῦνος ἐναιρομένοισιν ὑπέρμαχος ἀσπίδα τείνας, 98
νηυσὶ βαρὺν Τρώων, Αἶαν, ἔμεινας ἄρην·
οὐδέ σε χερμαδίων ὦσεν κτύπος, οὐ νέφος ἰῶν,
οὐ πῦρ, οὐ δοράτων, οὐ ξιφέων πάταγος·
ἀλλ' αὔτως προβλής τε καὶ ἔμπεδος, ὥς τις ἐρίπνα,
ἱδρυθεὶς ἔτλης λαίλαπα δυσμενέων.
εἰ δέ σε μὴ τεύχεσσιν Ἀχιλλέος ὥπλισεν Ἑλλάς,
ἄξιον ἀντ' ἀρετᾶς ὅπλα ποροῦσα γέρας,
Μοιράων βουλῇσι τάδ' ἤμπλακεν, ὡς ἂν ὑπ' ἐχθρῶν
μή τινος, ἀλλὰ σὺ σῇ πότμον ἕλῃς παλάμῃ.

(Cfr. epig. 60.)

XXV. Archias

Mytilenaeus.

[Anth. Pal. VII 696.]

Αἰωρῇ, θήρειον ἱμασσόμενος δέμας αὔραις, 99
τλᾶμον, ἀορτηθεὶς ἐκ λασίας πίτυος,
αἰωρῇ· Φοίβῳ γὰρ ἀνάρσιον εἰς ἔριν ἔστης,
πρῶνα Κελαινίτην ναιετάων, Σάτυρε.
σεῦ δὲ βοὰν αὐλοῖο μελίβρομον οὐκέτι Νύμφαι,
ὡς πάρος, ἐν Φρυγίοις οὔρεσι πευσόμεθα.

(Cfr. Xen. Anab. I 2, 8.)

XXVI. Cornelius Gallus,

aequalis Vergilii.

[Anth. Plan. 117.]

Οὔ σε, μάκαρ Κυνέγειρ', ἀτενῶς Κυνέγειρον ἔγραψε 100
Φᾶσις, ἐπεὶ βριαραῖς ἄνθετο σὺν παλάμαις·

ἀλλὰ σοφός τις ἔην ὁ ζωγράφος, οὐδέ σε χειρῶν
νόσφισε, τὸν χειρῶν οὕνεκεν ἀθάνατον.

[Anth. Plan. 89.]

Οὗτος ὁ πρὶν μακάρεσσι συνέστιος, οὗτος ὁ νηδύν 101
πολλάκι νεκταρέου πλησάμενος πόματος,
νῦν λιβάδος θνητῆς ἱμείρεται· ἡ φθονερὴ δέ
κρᾶσις ἀεὶ χείλους ἐστὶ ταπεινοτέρη.
πῖνε, λέγει τὸ τόρευμα, καὶ ὄργια μάνθανε σιγῆς·
οἵ γλώττῃ προπετεῖς ταῦτα κολαζόμεθα.

XXVII. Bianor

Bithynus vixit temporibus Augusti et Tiberii.

1. [Anth. Pal. VII 387.]

Θειονόης ἔκλαιον ἐμῆς μόρον, ἀλλ' ἐπὶ παιδός 102
ἐλπίσι κουφοτέρας ἔστενον εἰς ὀδύνας.
νῦν δ' ἔτι καὶ παιδὸς φθονερή μ' ἀπενόσφισε Μοῖρα·
φεῦ, βρέφος, ἐψεύσθην καὶ σὲ τὸ λειπόμενον.
Περσεφόνη, τόδε πατρὸς ἐπὶ θρήνοισιν ἄκουσον·
θὲς βρέφος ἐς κόλπους μητρὸς ἀποιχομένης.

2. [Ib. VII 396.]

Οἰδίποδος παίδων Θήβη τάφος· ἀλλ' ὁ πανώλης 103
τύμβος ἔτι ζώντων αἰσθάνεται πολέμων.
κείνους οὔτ' Ἀΐδης ἐδαμάσσατο, κὴν Ἀχέροντι
μάρνανται· κείνων χὼ τάφος ἀντίπαλος,
καὶ πυρὶ πῦρ ἤλεγξαν ἐναντίον. ὦ ἐλεεινοί
παῖδες, ἀκοιμήτων ἁψάμενοι δοράτων.

XXVIII. Antiphilos

Byzantius vixit Tiberio imperatore.

1. [Anth. Plan. 136.]

Τὰν ὀλοὰν Μήδειαν ὅτ' ἔγραφε Τιμομάχου χείρ, 104
ζάλῳ καὶ τέκνοις ἀντιμεθελκομέναν,
μυρίον ἄρατο μόχθον, ἵν' ἤθεα δισσὰ χαράξῃ,
ὧν τὸ μὲν εἰς ὀργὰν νεῦε, τὸ δ' εἰς ἔλεον.
ἄμφω δ' ἐπλήρωσεν· ὅρα τύπον· ἐν γὰρ ἀπειλᾷ
δάκρυον, ἐν δ' ἐλέῳ θυμὸς ἀναστρέφεται.
ἀρκεῖ δ' ἁ μέλλησις, ἔφα σοφός· αἷμα δὲ τέκνων
ἔπρεπε Μηδείῃ κοὐ χερὶ Τιμομάχου.

2. [Ib. 333.]

Ἡ πήρη καὶ χλαῖνα καὶ ὕδασι πιληθεῖσα 105
μᾶζα καὶ ἡ πρὸ ποδῶν ῥάβδος ἐρειδομένη
καὶ δέπας ἐκ κεράμοιο σοφῷ κυνὶ μέτρα βίοιο
ἄρκια· κὴν τούτοις ἦν τι περισσότερον·
κοίλαις γὰρ πόμα χερσὶν ἰδὼν ἀρύοντα βοώτην
εἶπε· Τί καὶ σὲ μάτην, ὄστρακον, ἠχθοφόρουν;

XXIX. Lucillius

floruit aetate Neronis.

1. [Anth. Pal. XI 163.]

Πρὸς τὸν μάντιν Ὄλυμπον Ὀνήσιμος ἦλθ' ὁ παλαιστής 106
καὶ πένταθλος Ὕλας καὶ σταδιεὺς Μενεκλῆς,
τίς μέλλει νικᾶν αὐτῶν τὸν ἀγῶνα θέλοντες
γνῶναι· κἀκεῖνος τοῖς ἱεροῖς ἐνιδών,
„Πάντες“ ἔφη „νικᾶτε, μόνον μή τις σὲ παρέλθῃ
καὶ σὲ καταστρέψῃ καὶ σὲ παρατροχάσῃ.“

2. [Anth. Pal. XI 176.]

Τὸν πτανὸν Ἑρμᾶν, τὸν θεῶν ὑπηρέταν, 107
τὸν Ἀρκάδων ἄνακτα, τὸν βοηλάταν,
ἑστῶτα τῶνδε γυμνασίων ἐπίσκοπον,
ὁ νυκτικλέπτας Αὖλος εἶπε βαστάσας·
Πολλοὶ μαθηταὶ κρείσσονες διδασκάλων.

3. [Ib. XI 214.]

Γράψας Δευκαλίωνα, Μενέστρατε, καὶ Φαέθοντα 108
ζητεῖς, τίς τούτων ἄξιός ἐστι τίνος.
τοῖς ἰδίοις αὐτοὺς τιμήσομεν· ἄξιος ὄντως
ἔστι πυρὸς Φαέθων, Δευκαλίων δ' ὕδατος.

XXX. Philippus

Thessalonicensis vixit exeunte primo post Chr. saeculo. Poetarum, qui post Meleagrum exstitere, epigrammata ad Gadarei exemplum in novam Coronam collegit.

1. [Anth. Plan. 81.]

Ἢ θεὸς ἦλθ' ἐπὶ γῆν ἐξ οὐρανοῦ, εἰκόνα δείξων, 109
Φειδία, ἢ σύ γ' ἔβης τὸν θεὸν ὀψόμενος.

2. [Anth. Pal. VI 236.]

Ἔμβολα χαλκογένεια, φιλόπλοα τεύχεα νηῶν, 110
Ἀκτιακοῦ πολέμου κείμενα μαρτύρια,
ἠνίδε σιμβλεύει κηρότροφα δῶρα μελισσῶν,
ἑσμῷ βομβητῇ κυκλόσε βριθόμενα.
Καίσαρος εὐνομίης χρηστὴ χάρις· ὅπλα γὰρ ἐχθρῶν
καρποὺς εἰρήνης ἀντεδίδαξε τρέφειν.

3. [Anth. Pal. VII 405.]

Ὦ ξεῖνε, φεῦγε τὸν χαλαζεπῆ τάφον, 111
τὸν φρικτόν, Ἱππώνακτος, οὗ τε χὰ τέφρα
ἰαμβιάζει Βουπάλειον ἐς στύγος,
μή πως ἐγείρῃς σφῆκα τὸν κοιμώμενον,
ὃς οὐδ' ἐν Ἅιδῃ νῦν κεκοίμικεν χόλον,
σκάζουσι μέτροις ὀρθὰ τοξεύσας ἔπη. (cfr. epigr. 65 et 72.)

4. [Ib. VII 554.]

Λατύπος Ἀρχιτέλης Ἀγαθάνορι παιδὶ θανόντι 112
χερσὶν ὀϊζυραῖς ἡρμολόγησε τάφον,
αἰαῖ, πέτρον ἐκεῖνον, ὃν οὐκ ἐκόλαψε σίδηρος,
ἀλλ' ἐτάκη πυκινοῖς δάκρυσι τεγγόμενος.
φεῦ, στήλῃ φθιμένῳ κούφη μένε, κεῖνος ἵν' εἴπῃ·
Ὄντως πατρῴη χεὶρ ἐπέθηκε λίθον.

5. [Anth. Plan. 93.]

Ὤλεσα τὸν Νεμέας θῆρ' ἄπλετον, ὤλεσα δ' ὕδρην 113
καὶ ταῦρον, κάπρου δ' ἀμφετίναξα γένυν·
ζωστῆρ' ἑλκύσσας, πώλους Διομήδεος εἷλον·
χρύσεα μᾶλα κλάσας, Γηρυόνην ἔλαβον·
Αὐγείας μ' ἐδάη· κεμὰς οὐ φύγεν· ἔκτανον ὄρνις·
Κέρβερον ἠγαγόμην. αὐτὸς Ὄλυμπον ἔχω.

6. [Ib. 141.]

Κολχίδα, τὴν ἐπὶ παισὶν ἀλάστορα, τραυλὲ χελιδών, 114
πῶς ἔτλης τεκέων μαῖαν ἔχειν ἰδίων;
ἧς ἔτι κανθὸς ὕφαιμος ἀπαστράπτει φόνιον πῦρ,
καὶ πολιὸς γενύων ἀφρὸς ἄπο σταλάει·
ἀρτιβρεχὴς δὲ σίδηρος ἐφ' αἵματι. φεῦγε πανώλη
μητέρα, κἂν κηρῷ τεκνοφονοῦσαν ἔτι. (cfr. epigr. 104.)

XXXI. Lucianus

Samosatensis, sophista, natus est circ. a. 130 p. Chr.

1. [Anth. Pal. VII 308.]

Παῖδά με πενταέτηρον, ἀκηδέα θυμὸν ἔχοντα, 115
νηλειὴς Ἀΐδης ἥρπασε Καλλίμαχον.
ἀλλά με μὴ κλαίοις· καὶ γὰρ βιότοιο μετέσχον
παύρου καὶ παύρων τῶν βιότοιο κακῶν.

2. [Ib. IX 120.]

Φαῦλος ἀνὴρ πίθος ἐστὶ τετρημένος, εἰς ὃν ἁπάσας 116
ἀντλῶν τὰς χάριτας εἰς κενὸν ἐξέχεας.

3. [Ib. X 26.]

Ὡς τεθνηξόμενος τῶν σῶν ἀγαθῶν ἀπόλαυε, 117
ὡς δὲ βιωσόμενος φείδεο σῶν κτεάνων.
ἔστι δ' ἀνὴρ σοφὸς οὗτος, ὃς ἄμφω ταῦτα νοήσας
φειδοῖ καὶ δαπάνῃ μέτρον ἐφηρμόσατο.

4. [Ib. X 28.]

Τοῖσι μὲν εὖ πράττουσιν ἅπας ὁ βίος βραχύς ἐστιν, 118
τοῖς δὲ κακῶς μία νὺξ ἄπλετός ἐστι χρόνος.

5. [Ib. X 37.]

Ἡ βραδύπους βουλὴ μέγ' ἀμείνων· ἡ δὲ ταχεῖα 119
αἰὲν ἐφελκομένη τὴν μετάνοιαν ἔχει.

6. [Ib. X 41.]

Πλοῦτος ὁ τῆς ψυχῆς πλοῦτος μόνος ἐστὶν ἀληθής, 120
τἄλλα δ' ἔχει λύπην πλείονα τῶν κτεάνων.
τὸν δὲ πολυκτέανον καὶ πλούσιόν ἐστι δίκαιον
κλήζειν, ὃς χρῆσθαι τοῖς ἀγαθοῖς δύναται·

εἰ δέ τις ἐν ψήφοις κατατήκεται, ἄλλον ἐπ' ἄλλῳ
σωρεύειν αἰεὶ πλοῦτον ἐπειγόμενος,
οὗτος ὁποῖα μέλισσα πολυτρήτοις ἐνὶ σίμβλοις
μοχθήσει, ἑτέρων δρεπτομένων τὸ μέλι.

7. [Anth. Pal. X 42.]

Ἀρρήτων ἐπέων γλώσσῃ σφραγὶς ἐπικείσθω· 121
κρείσσων γὰρ μύθων ἢ κτεάνων φυλακή.

8. [Ib. XI 401.]

Ἰητήρ τις ἐμοὶ τὸν ἑὸν φίλον υἱὸν ἔπεμψεν, 122
ὥστε μαθεῖν παρ' ἐμοὶ ταῦτα τὰ γραμματικά.
ὡς δὲ τὸ Μῆνιν ἄειδε καὶ ἄλγεα μυρί' ἔθηκεν
ἔγνω καὶ τὸ τρίτον τοῖσδ' ἀκόλουθον ἔπος,
πολλὰς δ' ἰφθίμους ψυχὰς Ἄϊδι προΐαψεν —
οὐκέτι μιν πέμπει πρός με μαθησόμενον.
ἀλλά μ' ἰδὼν ὁ πατὴρ „Σοὶ μὲν χάρις“ εἶπεν „ἑταῖρε·
αὐτὰρ ὁ παῖς παρ' ἐμοὶ ταῦτα μαθεῖν δύναται·
καὶ γὰρ ἐγὼ πολλὰς ψυχὰς Ἄϊδι προϊάπτω
καὶ πρὸς τοῦτ' οὐδὲν γραμματικοῦ δέομαι.“

9. [Ib. XI 408.]

Τὴν κεφαλὴν βάπτεις, τὸ δὲ γῆρας ἄρ' οὔποτε βάψεις 123
οὐδὲ παρειάων ἐκτανύσεις ῥυτίδας.
μὴ τοίνυν τὸ πρόσωπον ἅπαν ψιμύθῳ κατάπλαττε,
ὥστε προσωπεῖον κοὐχὶ πρόσωπον ἔχειν.
οὐδὲν γὰρ πλέον ἐστί· τί μαίνεαι; οὔποτε φῦκος
καὶ ψίμυθος τεύξει τὴν Ἑκάβην Ἑλένην.

10. [*Εἰς τὴν ἑαυτοῦ βίβλον.*]

Λουκιανὸς τάδ' ἔγραψα, παλαιά τε μωρά τε εἰδώς, 124
μωρὰ γὰρ ἀνθρώποις καὶ τὰ δοκοῦντα σοφά.

οὐδὲν ἐν ἀνθρώποισι διακριδόν ἐστι νόημα·
ἀλλ' ὃ σὺ θαυμάζεις, τοῦθ' ἑτέροισι γέλως.

XXXII. Palladas

Alexandrinus vixit exitu quarti et initio quinti p. Chr. saeculi.

1. [Anth. Pal. X 51.]

Ὁ φθόνος οἰκτιρμοῦ κατὰ Πίνδαρόν ἐστιν ἀμείνων, 125
οἱ βασκαινόμενοι λαμπρὸν ἔχουσι βίον,
τοὺς δὲ λίαν ἀτυχεῖς οἰκτείρομεν. ἀλλά τις εἴην
μήτ' ἄγαν εὐδαίμων μήτ' ἐλεεινὸς ἐγώ.
ἡ μεσότης γὰρ ἄριστον, ἐπεὶ τὰ μὲν ἄκρα πέφυκεν
κινδύνους ἐπάγειν, ἔσχατα δ' ὕβριν ἔχει.

(Cfr. Pind. P. I 85.)

2. [Ib. X 58.]

Γῆς ἐπέβην γυμνός, γυμνὸς δ' ὑπὸ γαῖαν ἄπειμι· 126
καὶ τί μάτην μοχθῶ γυμνὸν ὁρῶν τὸ τέλος;

3. [Ib. X 65.]

Πλοῦς σφαλερὸς τὸ ζῆν· χειμαζόμενοι γὰρ ἐν αὐτῷ 127
πολλάκι ναυηγῶν πταίομεν οἰκρότερα·
τὴν δὲ τύχην βιότοιο κυβερνήτειραν ἔχοντες,
ὡς ἐπὶ τοῦ πελάγους, ἀμφίβολοι πλέομεν,
οἱ μὲν ἐπ' εὐπλοΐην, οἱ δ' ἔμπαλιν· ἀλλ' ἅμα πάντες
εἰς ἕνα τὸν κατὰ γῆς ὅρμον ἀπερχόμεθα.

XXXIII. Iulianus,

praefectu Aegypti, floruit saeculo VI p. Chr. imperante Iustiniano.

1. [Anth. Pal. VII 58.]

Εἰ καὶ ἀμειδήτων νεκύων ὑπὸ γαῖαν ἀνάσσεις, 128
Φερσεφόνη, ψυχὴν δέχνυσο Δημοκρίτου

εὐμενέως γελόωσαν, ἐπεὶ καὶ σεῖο τεκοῦσαν
ἀχνυμένην ἐπὶ σοὶ μοῦνος ἔκαμψε γέλως.

2. [Anth. Pal. VII 69.]

Κέρβερε, δειμαλέην ὑλακὴν νεκύεσσιν ἰάλλων, 129
ἤδη φρικαλέον δείδιϑι καὶ σὺ νέκυν·
Ἀρχίλοχος τέϑνηκε. φυλάσσεο ϑυμὸν ἰάμβων
δριμύν, πικροχόλου τικτόμενον στόματος.
οἶσϑα βοῆς κείνοιο μέγα σϑένος, εὖτε Λυκάμβεω
νηῦς μία σοὶ δισσὰς ἤγαγε ϑυγατέρας.

3. [Anth. Plan. 108.]

Ἴκαρε, χαλκὸς ἐὼν μιμνήσκεο, μηδέ σε τέχνη 130
μηδ' ἀπάφῃ πτερύγων ζεῦγος ἐπωμάδιον.
εἰ γὰρ ζωὸς ἐὼν πέσες ἐν πελάγεσσι ϑαλάσσης,
πῶς ἐϑέλεις πτῆναι χάλκεον εἶδος ἔχων;

XXXIV. Paulus Silentiarius

nobilissimus sexti p. Chr. saeculi epigrammatista.

1. [Anth. Pal. V 288.]

Ἐξότε μοι πίνοντι συνεψιάουσα Χαρικλὼ 131
λάϑρῃ τοὺς ἰδίους ἀμφέβαλε στεφάνους,
πῦρ ὀλοὸν δάπτει με· τὸ γὰρ στέφος, ὡς δοκέω, τι
εἶχεν, ὃ καὶ Γλαύκην φλέξε Κρεοντιάδα.

2. [Ib. VI 81.]

Ἀσπίδα ταυρείην, ἔρυμα χροός, ἀντιβίων τε 132
πολλάκις ἐγχείην γευσαμένην χολάδων
καὶ τὸν ἀλεξιβέλεμνον ἀπὸ στέρνοιο χιτῶνα
καὶ κόρυν ἱππείαις ϑριξὶ δασυνομένην

ἄνθετο Λυσίμαχος γέρας Ἄρεϊ, γηραλέον νῦν
ἀντὶ πανοπλίης βάκτρον ἀμειψάμενος.

3. [Anth. Plan. 118.]

Μηδοφόνους μὲν χεῖρας ὑπὲρ γαμψοῖο κορύμβου 133
ναὸς ἀπορνυμένης ἐξέταμον κοπίδες,
ἀνίκα που, Κυνέγειρε, φυγάς ποτε φορτὶς ἐκείνα
ὥσπερ ἀπ' εὐναίας εἴχετο σᾶς παλάμας.
ἀλλὰ καὶ ὥς, ἀπρὶξ δόρυ νήϊον ἀμφιδακοῦσαι,
ἄπνοον ὡμάρτευν τάρβος Ἀχαιμενίοις.
καὶ τὰς μέν τις ἀνὴρ ἕλε βάρβαρος, ἃ δέ γε χειρῶν
νίκα Μοψοπίοις μίμνε παρ' ἐνναέταις. (cfr. epigr. 100.)

XXXV. Agathias

Myrinae, Aeoliae urbe, natus floruit sub Iustiniano. Recentiorum maximeque aequalium poetarum epigrammata Meleagri Philippique exemplum imitatus in syllogam redegit, quam *Κύκλου* nomine distinxit.

1. [Anth. Pal. VII 551.]

Λητόϊος καὶ Παῦλος ἀδελφεὼ ἄμφω ἐόντε 134
ξυνὴν μὲν βιότου συζυγίην ἐχέτην,
ξυνὰ δὲ καὶ μοίρης λαχέτην λίνα, καὶ παρὰ θῖνα
Βοσπορίην ξυνὴν ἀμφεβάλοντο κόνιν.
οὐδὲ γὰρ ἀλλήλοιν ζώειν ἀπάνευθε δυνάσθην,
ἀλλὰ συνετρεχέτην καὶ παρὰ Φερσεφόνην.
χαίρετον, ὦ γλυκερὼ καὶ ὁμόφρονε· σήματι δ' ὑμέων
ὤφελεν ἱδρῦσθαι βωμὸς Ὁμοφροσύνης.

2. [Ib. IX 204.]

Μή με τὸν Αἰάντειον ἀνοχμάσσειας, ὁδῖτα, 135
πέτρον, ἀκοντιστὴν στήθεος Ἑκτορέου·

εἰμὶ μέλας τρηχύς τε. σὺ δ' εἴρεο θεῖον Ὅμηρον,
  πῶς τὸν Πριαμίδην ἐξεκύλισα πέδῳ.
νῦν δὲ μόλις βαιόν με παροχλίζουσιν ἀρούρης
  ἄνθρωποι, γενεῆς αἴσχεα λευγαλέης.
ἀλλά μέ τις κρύψειεν ὑπὸ χθονός· αἰδέομαι γάρ
  παίγνιον οὐτιδανοῖς ἀνδράσι γινόμενος. (cfr. H 368.)

3. [Anth. Pal. XI 365.]

Καλλιγένης ἀγροῖκος, ὅτε σπόρον ἔμβαλε γαίῃ, 136
  οἶκον Ἀριστοφάνους ἦλθεν ἐς ἀστρολόγου,
ᾔτεε δ' ἐξερέειν, εἴπερ θέρος αἴσιον αὐτῷ
  ἔσται καὶ σταχύων ἄφθονος εὐπορίη.
ὃς δὲ λαβὼν ψηφῖδας ὑπὲρ πίνακός τε πυκάζων
  δάκτυλά τε γνάμπτων φθέγξατο Καλλιγένει·
Εἴπερ ἐπομβρηθῇ τὸ ἀρούριον ὅσσον ἀπόχρη,
  μηδέ τιν' ὑλαίην τέξεται ἀνθοσύνην,
μηδὲ πάγος ῥήξῃ τὴν αὔλακα, μηδὲ χαλάζῃ
  ἄκρον ἀποδρυφθῇ δράγματος ὀρνυμένου,
μηδὲ κεμὰς κείρῃσι τὰ λήϊα, μηδέ τιν' ἄλλην
  ἠέρος ἢ γαίης ὄψεται ἀμπλακίην,
ἐσθλόν σοι τὸ θέρος μαντεύομαι, εὖ δ' ἀποκόψεις
  τοὺς στάχυας — μούνας δείδιθι τὰς ἀκρίδας.

ΑΔΕΣΠΟΤΑ.

1. [Anth. Pal. VII 2.]

Εἰ καὶ βαιὸς ὁ τύμβος, ὁδοιπόρε, μή με παρέλθῃς, 137
  ἀλλὰ καταστέψας ἶσα θεοῖσι σέβου·
τὸν γὰρ Πιερίδεσσι τετιμένον ἔξοχα Μούσαις
  ποιητὴν ἐπέων θεῖον Ὅμηρον ἔχω.

2. [Anth. Pal. VII 44.]

Εἰ καὶ δακρυόεις, Εὐριπίδη, εἷλέ σε πότμος, 138
καί σε λυκορραῖσται δεῖπνον ἔθεντο κύνες,
τὸν σκηνῇ μελίγηρυν ἀηδόνα, κόσμον Ἀθηνῶν,
τὸν σοφίῃ Μουσέων μιξάμενον χάριτα,
ἀλλ' ἔμολες Πελλαῖον ὑπ' ἠρίον, ὡς ἂν ὁ λάτρις
Πιερίδων ναίῃς ἀγχόθι Πιερίδων.

3. [Ib. VII 62.]

α. *Αἰετέ, τίπτε βέβηκας ὑπὲρ τάφον, ἢ τίνος, εἰπέ,* 139
ἀστερόεντα θεῶν οἶκον ἀποσκοπέεις;
β. *Ψυχῆς εἰμι Πλάτωνος ἀποπταμένης ἐς Ὄλυμπον*
εἰκών, σῶμα δὲ γῆ γηγενὲς Ἀτθὶς ἔχει.

4. [Ib. VII 152.]

Πικρὴν ἀλλήλοις Ἕκτωρ χάριν ἠδὲ φέρασπις 140
Αἴας ἐκ πολέμου μνῆμ' ἔπορον φιλίης·
Ἕκτωρ γὰρ ζωστῆρα λαβὼν ξίφος ἔμπαλι δῶκε,
τὴν δὲ χάριν δώρων πείρασαν ἐν θανάτῳ·
τὸ ξίφος εἷλ' Αἴαντα μεμηνότα, καὶ πάλι ζωστὴρ
εἵλκυσε Πριαμίδην δίφρια συρόμενον.
οὕτως ἐξ ἐχθρῶν αὐτοκτόνα πέμπετο δῶρα,
ἐν χάριτος προφάσει μοῖραν ἔχοντα μόρου.

(Cf. Soph. Ai. 1027—1035 et ib. 665.)

5. [Anth. Pal. IX 115.]

Ἀσπίδ' Ἀχιλλῆος, τὴν Ἕκτορος αἷμα πιοῦσαν, 141
Λαρτιάδης Δαναῶν ἦρε κακοκρισίῃ·
ναυηγοῦ δὲ θάλασσα κατέσπασε καὶ παρὰ τύμβον
Αἴαντος νηκτὴν ὥρμισεν, οὐκ Ἰθάκῃ.
καὶ κρίσιν Ἑλλήνων στυγερὴν ἀπέδειξε θάλασσα,
καὶ Σαλαμὶς ἀπέχει κῦδος ὀφειλόμενον.

6. [Anth. Pal. IX 148.]

Τὸν βίον, Ἡράκλειτε, πολὺ πλέον ἤ περ ὅτ' ἔζης 142
δάκρυε, νῦν ὁ βίος ἔστ' ἐλεεινότερος·
τὸν βίον ἄρτι γέλα, Δημόκριτε, τὸ πλέον ἢ πρίν,
νῦν ὁ βίος πάντων ἐστὶ γελοιότερος.
εἰς ὑμέας δὲ καὶ αὐτὸς ὁρῶν τὸ μεταξὺ μεριμνῶ,
πῶς ἅμα σοὶ κλαύσω, πῶς ἅμα σοὶ γελάσω.

7. [Ib. IX 187.]

Αὐταί σοι στομάτεσσιν ἀνηρείψαντο μέλισσαι 143
ποικίλα Μουσάων ἄνθεα δρεψάμεναι·
αὐταὶ καὶ Χάριτές σοι δωρήσαντο, Μένανδρε,
στωμύλον εὐτυχίην δράμασιν ἐνθέμεναι.
ζώεις εἰς αἰῶνα· τὸ δὲ κλέος ἐστὶν Ἀθήναις
ἐκ σέθεν οὐρανίων ἁπτόμενον νεφέων.

8. [Ib. IX 160.]

Ἡρόδοτος Μούσας ὑπεδέξατο· τῷ δ' ἄρ' ἑκάστη 144
ἀντὶ φιλοξενίης βίβλον ἔδωκε μίαν.

9. [Ib. IX 571.]

Ἔκλαγεν ἐκ Θηβῶν μέγα Πίνδαρος· ἔπνεε τερπνά 145
ἡδυμελεῖ φθόγγῳ μοῦσα Σιμωνίδεω·
λάμπει Στησίχορός τε καὶ Ἴβυκος· ἦν γλυκὺς Ἀλκμάν·
λαρὰ δ' ἀπὸ στομάτων φθέγξατο Βακχυλίδης·
πειθὼ Ἀνακρείοντι συνέσπετο· ποικίλα δ' αὐδᾷ
*Ἀλκαῖος * κώμῳ Λέσβιος Αἰολίδῃ.*
ἀνδρῶν δ' οὐκ ἐνάτη Σαπφὼ πέλεν, ἀλλ' ἐρατειναῖς
ἐν Μούσαις δεκάτη Μοῦσα καταγράφεται.

10. [Anth. Pal. IX 647.]

Ῥώμη παμβασίλεια, τὸ σὸν κλέος οὔποτ' ὀλεῖται· 146
Νίκη γάρ σε φυγεῖν ἄπτερος οὐ δύναται.

11. [Ib. V 205.]

Ἴϋγξ ἡ Νικοῦς, ἡ καὶ διαπόντιον ἕλκειν 147
ἄνδρα καὶ ἐκ θαλάμων παῖδας ἐπισταμένη,
χρυσῷ ποικιλθεῖσα, διαυγέος ἐξ ἀμεθύστου
γλυπτή, σοὶ κεῖται, Κύπρι, φίλον κτέανον,
πορφυρέης ἀμνοῦ μαλακῇ τριχὶ μέσσα δεθεῖσα,
τῆς Λαρισαίης ξείνια φαρμακίδος.
(Cf. Theocr. Idyll. II, Verg. Ecl. VIII 64 seq.)

12. [Ib. XIV 71.]

Ἁγνισθεὶς τέμενος καθαρόν, ξένε, δαίμονος ἔρχου 148
ψυχήν, νυμφαίου νάματος ἁψάμενος.
ὡς ἀγαθοῖς κεῖται βαιὴ λιβάς· ἄνδρα δὲ φαῦλον
οὐδ' ἂν ὁ πᾶς νίψαι νάμασιν Ὠκεανός.

13. [Anth. Plan. 90.]

Θλῖβε δρακοντείους περιμήκεας, ὄβριμε, δειράς 149
Ἥρακλες, δακέτων ἄγχε βαθεῖς φάρυγας·
ἐξέτι νηπιάχοιο χόλον ζηλήμονος Ἥρης
ἄμπαυσον· μοχθεῖν γνῶθι καὶ ἐκ βρέφεος.
οὐ γάρ σοι κρητὴρ χαλκήλατος οὐδὲ λέβητες,
ἀλλ' ὁδὸς εἰς αὐλὴν Ζηνὸς ἔπαθλον ἔφυ.

14. [Ib. 129.]

Ἐκ ζωῆς με θεοὶ τεῦξαν λίθον· ἐκ δὲ λίθοιο 150
ζωὴν Πραξιτέλης ἔμπαλιν εἰργάσατο.

15. [Anth. Plan. 223.]

Ἡ Νέμεσις προλέγει τῷ πήχεϊ τῷ τε χαλινῷ 151
μήτ' ἄμετρόν τι ποιεῖν μήτ' ἀχάλινα λέγειν.

16. [Anth. Pal. IX 366.]

Ἑπτὰ σοφῶν ἐρέω κατ' ἔπος πόλιν, οὔνομα, φωνήν. 152
Μέτρον μὲν Κλεόβουλος ὁ Λίνδιος εἶπεν ἄριστον·
Χίλων δ' ἐν κοίλῃ Λακεδαίμονι Γνῶθι σεαυτόν·
ὃς δὲ Κόρινθον ἔναιε, Χόλου κρατέειν, Περίανδρος·
Πιττακὸς Οὐδὲν ἄγαν, ὃς ἔην γένος ἐκ Μυτιλήνης·
Τέρμα δ' ὁρᾶν βιότοιο Σόλων ἱεραῖς ἐν Ἀθήναις·
Τοὺς πλέονας κακίους δὲ Βίας ἀπέφηνε Πριηνεύς·
Ἐγγύην φεύγειν δὲ Θαλῆς Μιλήσιος ηὔδα.

Iambographi.

I. Archilochus.

Ἀρχίλοχος Telesiclis filius Parius exeunte octavo ineunte septimo a. Chr. n. saeculo floruisse traditur, quo tempore Gyges Lydorum regnum tenebat, cfr. Herod. I 12: *τοῦ* (scil. *Γύγου*) *καὶ Ἀρχίλοχος ὁ Πάριος κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον γενόμενος ἐν ἰάμβῳ τριμέτρῳ ἐπεμνήσθη*, vide infra fr. 11. In insulam Thasum cum a Pariis colonia deduceretur, poeta et ipse solum vertit bellisque intererat, quae Thasii cum finitimis Thracibus parum prospere (cfr. fr. 5) gesserunt. Postea, cum iam Thasiarum rerum eum taedere coepisset (cfr. fr. 10), in patriam reversus Lycambae eiusque filiae Neobules infidelitatem cum ira atque dolore est expertus (cfr. fr. 26, 27). Qua iniuria exacerbatus *socerum*, ut ait Horatius (Epist. I 19, 30 seq.), *versibus oblinit atris* atque *sponsae laqueum famoso carmine nectit* (cfr. epigr. 129). Cecidisse eum narrant in acie interfectum ab Calonda Naxio, quem Pythia tamquam piaculo contaminatum hisce compellasse fertur: *Μουσάων θεράποντα κατέκτανες, ἔξιθι νηοῦ* (cfr. fr. 1). — Composuit Archilochus elegos, epigrammata (v. supra p. 102), hymnos, epodos. Plurimum autem ad metra Graecorum excolenda atque amplificanda contulisse censendus est, quoniam cum nemo ante eum poeta iambicos aut trochaicos versus protulisset, ille princeps his numeris carmina condidit (senarios atque tetrametros trochaicos) idemque diversa rhythmorum genera (*γένος ἴσον* sive *δακτυλικόν* et *γένος διπλάσιον* vel *ἰαμβικόν*) in unum coniungere instituit.

ΕΛΕΓΕΙΑ.

1. [1.]

Εἰμὶ δ᾽ ἐγὼ θεράπων μὲν Ἐνυαλίοιο ἄνακτος,
καὶ Μουσέων ἐρατὸν δῶρον ἐπιστάμενος.

2. [2.]

Ἐν δορὶ μέν μοι μᾶζα μεμαγμένη, ἐν δορὶ δ᾽ οἶνος
Ἰσμαρικός, πίνω δ᾽ ἐν δορὶ κεκλιμένος.

3. [3.]

Οὔ τοι πόλλ᾽ ἐπὶ τόξα τανύσσεται οὐδὲ θαμειαί
σφενδόναι, εὖτ᾽ ἂν δὴ μῶλον Ἄρης συνάγῃ
ἐν πεδίῳ· ξιφέων δὲ πολύστονον ἔσσεται ἔργον·
ταύτης γὰρ κεῖνοι δαίμονές εἰσι μάχης
δεσπόται Εὐβοίης δουρικλυτοί.

4. [4.]

Ἀλλ᾽ ἄγε σὺν κώθωνι θοῆς διὰ σέλματα νηός
φοίτα καὶ κοίλων πώματ᾽ ἄφελκε κάδων,
ἄγρει δ᾽ οἶνον ἐρυθρὸν ἀπὸ τρυγός· οὐδὲ γὰρ ἡμεῖς
νήφειν ἐν φυλακῇ τῇδε δυνησόμεθα.

5. [6.]

Ἀσπίδι μὲν Σαΐων τις ἀγάλλεται, ἣν παρὰ θάμνῳ
ἔντος ἀμώμητον κάλλιπον οὐκ ἐθέλων·
αὐτὸς δ᾽ ἐξέφυγον θανάτου τέλος. ἀσπὶς ἐκείνη
ἐρρέτω· ἐξαῦτις κτήσομαι οὐ κακίω.

ΠΡΟΣ ΠΕΡΙΚΛΕΑ.

6. [9.]

Κήδεα μὲν στονόεντα, Περίκλεες, οὐδέ τις ἀστῶν
μεμφόμενος θαλίῃς τέρψεται οὐδὲ πόλις·

τοίους γὰρ κατὰ κῦμα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης
ἔκλυσεν, οἰδαλέους δ' ἀμφ' ὀδύνης ἔχομεν
πνεύμονας. ἀλλὰ θεοὶ γὰρ ἀνηκέστοισι κακοῖσιν,
ὦ φίλ', ἐπὶ κρατερὴν τλημοσύνην ἔθεσαν
φάρμακον· ἄλλοτε δ' ἄλλος ἔχει τόδε· νῦν μὲν ἐς ἡμέας
ἐτράπεθ', αἱματόεν δ' ἕλκος ἀναστένομεν,
ἐξαῦτις δ' ἑτέρους ἐπαμείψεται· ἀλλὰ τάχιστα
τλῆτε γυναικεῖον πένθος ἀπωσάμενοι.

7. [13.]

Οὔτε τι γὰρ κλαίων ἰήσομαι οὔτε κάκιον
θήσω τερπωλὰς καὶ θαλίας ἐφέπων.

8. [15.]

Πάντα πόνος τεύχει θνητοῖς μελέτη τε βροτείη.

9. [16.]

Πάντα τύχη καὶ μοῖρα, Περίκλεες, ἀνδρὶ δίδωσιν.

Trimetri iambici.

10. [21.]

Ἥδε δ' ὥστ' ὄνου ῥάχις
ἕστηκεν ὕλης ἀγρίης ἐπιστεφής·
οὐ γάρ τι καλὸς χῶρος οὐδ' ἐφίμερος
οὐδ' ἐρατός, οἷος ἀμφὶ Σίριος ῥοάς.

11. [25.]

Οὔ μοι τὰ Γύγεω τοῦ πολυχρύσου μέλει,
οὐδ' εἷλέ πώ με ζῆλος, οὐδ' ἀγαίομαι
θεῶν ἔργα, μεγάλης δ' οὐκ ἐρέω τυραννίδος·
ἀπόπροθεν γάρ ἐστιν ὀφθαλμῶν ἐμῶν.

(Cfr. Anacreonteum 2 huius exempli.)

12. [27.]

Ἄναξ Ἄπολλον, καὶ σὺ τοὺς μὲν αἰτίους
σήμαινε καί σφεας ὄλλυ' ὥσπερ ὀλλύεις.

Tetrametri trochaici.

13. [56.]

Τοῖς θεοῖς τιθεῖν ἅπαντα· πολλάκις μὲν ἐκ κακῶν
ἄνδρας ὀρθοῦσιν μελαίνῃ κειμένους ἐπὶ χθονί,
πολλάκις δ' ἀνατρέπουσι καὶ μάλ' εὖ βεβηκότας
ὑπτίους κλίνουσ'· ἔπειτα πολλὰ γίγνεται κακά,
* καὶ βίου χρήμῃ πλανᾶται καὶ νόου παρήορος.

14. [58.]

Οὐ φιλέω μέγαν στρατηγὸν οὐδὲ διαπεπλιγμένον,
οὐδὲ βοστρύχοισι γαῦρον οὐδ' ὑπεξυρημένον,
ἀλλά μοι σμικρός τις εἴη καὶ περὶ κνήμας ἰδεῖν
ῥοικός, ἀσφαλέως βεβηκὼς ποσσί, καρδίης πλέος.

15. [59.]

Ἑπτὰ γὰρ νεκρῶν πεσόντων, οὓς ἐμάρψαμεν ποσίν,
χίλιοι φονῆές ἐσμεν.

16. [64.]

Οὐ γὰρ ἐσθλὰ κατθανοῦσι κερτομέειν ἐπ' ἀνδράσιν.

17. [65.]

Ἓν δ' ἐπίσταμαι μέγα,
τὸν κακῶς με δρῶντα δεινοῖς ἀνταμείβεσθαι κακοῖς.

18. [66.]

Θυμέ, θύμ' ἀμηχάνοισι κήδεσιν κυκώμενε,
* ἄνεχε, δυσμενῶν δ' ἀλέξευ προσβαλὼν ἐναντίον

στέρνον, † ἐν δοκοῖσιν ἐχθρῶν πλησίον κατασταθείς
ἀσφαλέως· καὶ μήτε νικῶν ἀμφάδην ἀγάλλεο,
μήτε νικηθεὶς ἐν οἴκῳ καταπεσὼν ὀδύρεο·
ἀλλὰ χαρτοῖσίν τε χαῖρε καὶ κακοῖσιν ἀσχάλα
μὴ λίην· γίγνωσκε δ' οἷος ῥυσμὸς ἀνθρώπους ἔχει.

19. [70.]

Τοῖος ἀνθρώποισι θυμός, Γλαῦκε, Λεπτίνεω πάϊ,
γίγνεται θνητοῖς, ὁκοίην Ζεὺς ἐπ' ἡμέρην ἄγῃ,
καὶ φρονεῦσι τοῖ', ὁκοίοις ἐγκυρέωσιν ἔργμασιν. (cf. σ 136.).

20. [74.]

Χρημάτων ἄελπτον οὐδέν ἐστιν οὐδ' ἀπώμοτον
οὐδὲ θαυμάσιον, ἐπειδὴ Ζεὺς πατὴρ Ὀλυμπίων
ἐκ μεσημβρίης ἔθηκε νύκτ' ἀποκρύψας φάος
*ἡλίου λάμποντος· * ὠχρὸν δ' ἦλθ' ἐπ' ἀνθρώπους δέος.*
ἐκ δὲ τοῦ καὶ πιστὰ πάντα κἀπίελπτα γίγνεται
ἀνδράσιν· μηδεὶς ἔθ' ὑμῶν εἰσορῶν θαυμαζέτω,
μηδ' ὅταν δελφῖσι θῆρες ἀνταμείψωνται νομόν
ἐνάλιον καί σφιν θαλάσσης ἠχέεντα κύματα
φίλτερ' ἠπείρου γένηται, τοῖσι δ' ἥδιον δρίος.

21. [77.]

Ὡς Διωνύσοι' ἄνακτος καλὸν ἐξάρξαι μέλος
οἶδα διθύραμβον, οἴνῳ συγκεραυνωθεὶς φρένας.

ΕΠΩιΔΟΙ.

22. [86.]

Brevior versus est dimeter iambicus, longior trimeter iambicus.
Idem metrum occurrit fr. 23, 24, 26, 27.

Αἶνός τις ἀνθρώπων ὅδε,
ὡς ἆρ' ἀλώπηξ καἰετὸς ξυνωνίην
ἔμιξαν.

23. [87.]

Ὁρᾷς, ἵν' ἔστ' ἐκεῖνος ὑψηλὸς πάγος
τρηχύς τε καὶ παλίγκοτος,
ἐν τῷ κάθημαι σὴν ἐλαφρίζων μάχην.

24. [88.]

Ὦ Ζεῦ, πάτερ Ζεῦ, σὸν μὲν οὐρανοῦ κράτος,
σὺ δ' ἔργ' ἐπ' ἀνθρώπων ὁρᾷς
λεωργὰ καὶ θεμιστά, σοὶ δὲ θηρίων
ὕβρις τε καὶ δίκη μέλει.

25. [89.]

Trimetrum iambicum sequitur trimeter dactylic. catalecticus.

Ἐρέω τιν' ὑμῖν αἶνον, ὦ Κηρυκίδη·
ἀχνυμένη σκυτάλη·
πίθηκος ᾔει θηρίων ἀποκριθείς
μοῦνος ἀν' ἐσχατιήν·
τῷ δ' ἆρ' ἀλώπηξ κερδαλέη συνήντετο,
πυκνὸν ἔχουσα νόον.

26. [94.]

Πάτερ Λυκάμβα, ποῖον ἐφράσω τόδε;
τίς σὰς παρήειρε φρένας;
ᾗς τὸ πρὶν ἠρήρεισθα· νῦν δὲ δὴ πολὺς
ἀστοῖσι φαίνεαι γέλως.

27. [96.]

Ὅρκον δ' ἐνοσφίσθης μέγαν
ἅλας τε καὶ τράπεζαν.

II. Simonides Amorginus.

Σιμωνίδης Κρίνεω, Ἀμοργῖνος, iambographus aetate paulo inferior quam Archilochus septimo saeculo a. Chr. n. floruisse traditur. Is, cum Samii insulam Amorgum coloniis occupare statuissent, transmigrantibus civibus sese adiunxit conseditque Minoae in urbe Amorgina. Inde poeta genere Samius Amorgini cognomen duxit. Scripsit elegos (*Ἀρχαιολογίαν τῶν Σαμίων*) iambosque; ex his haud ignobile carmen superest, quo similiter atque Phocylides (cfr. Phocyl. 2), sed Milesio uberius varia mulierum ingenia descripsit.

Χωρὶς γυναικὸς θεὸς ἐποίησεν νόον
τὰ πρῶτα· τὴν μὲν ἐξ ὑὸς τανύτριχος,
τῇ πάντ' ἀν' οἶκον βορβόρῳ πεφυρμένα,
ἄκοσμα κεῖται καὶ κυλινδεῖται χαμαί·
αὐτὴ δ' ἄλουτος ἀπλύτοις τ' ἐν εἵμασιν
ἐν κοπρίῃσιν ἡμένη πιαίνεται.
Τὴν δ' ἐξ ἀλιτρῆς θεὸς ἔθηκ' ἀλώπεκος
γυναῖκα, πάντων ἴδριν· οὐδέ μιν κακῶν
λέληθεν οὐδὲν οὐδὲ τῶν ἀμεινόνων.
τὸ μὲν γὰρ † αὐτῶν εἶπε πολλάκις κακόν,
τὸ δ' ἐσθλόν· ὀργὴν δ' ἄλλοτ' ἀλλοίην ἔχει.
Τὴν δ' ἐκ κυνὸς λίταργον † αὐτομήτορα,
ἣ πάντ' ἀκοῦσαι, πάντα δ' εἰδέναι θέλει,
πάντῃ δὲ παπταίνουσα καὶ πλανωμένη
λέληκεν, ἢν καὶ μηδέν' ἀνθρώπων ὁρᾷ.
παύσειε δ' ἄν μιν οὔτ' ἀπειλήσας ἀνήρ,
οὐδ' εἰ χολωθεὶς ἐξαράξειεν λίθῳ
ὀδόντας, οὔτ' ἂν μειλίχως μυθεύμενος,
οὐδ' εἰ παρὰ ξείνοισιν ἡμένη τύχοι·
ἀλλ' ἐμπεδῶς ἄπρηκτον αὑονὴν ἔχει.

Τὴν δὲ πλάσαντες γηΐνην Ὀλύμπιοι
ἔδωκαν ἀνδρὶ πηρόν· οὔτε γὰρ κακόν
οὔτ' ἐσθλὸν οὐδὲν οἶδε τοιαύτη γυνή·
ἔργον δὲ μοῦνον ἐσθίειν ἐπίσταται·
κοὐδ', ἢν κακὸν χειμῶνα ποιήσῃ θεός,
ῥιγῶσα δίφρον ἆσσον ἕλκεται πυρός.
Τὴν δ' ἐκ θαλάσσης, ἣ δύ' ἐν φρεσὶν νοεῖ.
τὴν μὲν γελᾷ τε καὶ γέγηθεν ἡμέρην,
ἐπαινέσει μιν ξεῖνος ἐν δόμοις ἰδών·
„Οὐκ ἔστιν ἄλλη τῆσδε λωΐων γυνή
ἐν πᾶσιν ἀνθρώποισιν οὐδὲ καλλίων.“
τὴν δ' οὐκ ἀνεκτὸς οὔτ' ἐν ὀφθαλμοῖς ἰδεῖν
οὔτ' ἆσσον ἐλθεῖν, ἀλλὰ μαίνεται τότε
ἄπλητον, ὥσπερ ἀμφὶ τέκνοισιν κύων·
ἀμείλιχος δὲ πᾶσι κἀποθυμίη
ἐχθροῖσιν ἶσα καὶ φίλοισι γίγνεται,
ὥσπερ θάλασσα πολλάκις μὲν ἀτρεμὴς
ἕστηκ' ἀπήμων, χάρμα ναύτῃσιν μέγα,
θέρεος ἐν ὥρῃ, πολλάκις δὲ μαίνεται,
βαρυκτύποισι κύμασιν φορευμένη.
[ταύτῃ μάλιστ' ἔοικε τοιαύτη γυνή
ὀργήν· φυὴν δὲ πόντος ἀλλοίην ἔχει.]
Τὴν δ' ἐκ * πελιδνῆς καὶ παλιντριβέος ὄνου,
ἣ σύν τ' ἀνάγκῃ σύν τ' ἐνιπῆσιν μόγις
ἔστερξεν ὦν ἅπαντα καὶ πονήσατο.
ἡ δ' ἐφθά τ' ὀπτά τ' ἐσθίει μὲν ἐν μυχῷ
προνὺξ προῆμαρ, ἐσθίει δ' ἐπ' ἐσχάρῃ·
ὁμῶς δὲ καὶ πρὸς ἔργον ἀφροδίσιον
ἐλθόνθ' ἑταῖρον ὁντινῶν ἐδέξατο.
Τὴν δ' ἐκ γαλῆς, δύστηνον οἰζυρὸν γένος.

κείνῃ γὰρ οὔ τι καλὸν οὐδ' ἐπίμερον
πρόσεστιν οὐδὲ τερπνὸν οὐδ' ἐράσμιον·
εὐνῆς δ' * ἀληνής ἐστιν ἀφροδισίης,
τὸν δ' ἄνδρα τὸν παρόντα ναυσίῃ διδοῖ.
κλέπτουσα δ' ἔρδει πολλὰ γείτονας κακά,
ἄθυστα δ' ἱρὰ πολλάκις κατεσθίει.
Τὴν δ' ἵππος ἁβρὴ χαιτέεσσ' ἐγείνατο,
ἣ δούλι' ἔργα καὶ δύην παρατρέπει·
κοὔτ' ἂν μύλης ψαύσειεν, οὔτε κόσκινον
ἄρειεν, οὔτε κόπρον ἐξ οἴκου βάλοι,
οὔτε πρὸς ἰπνόν, ἀσβόλην ἀλευμένη,
ἵζοιτ'. ἀνάγκῃ δ' ἄνδρα ποιεῖται φίλον.
λοῦται δὲ πάσης ἡμέρης ἄπο ῥύπον
δίς, ἄλλοτε τρίς, καὶ μύροις ἀλείφεται·
αἰεὶ δὲ χαίτην ἐκτενισμένην φορεῖ
βαθεῖαν, ἀνθέμοισιν ἐσκιασμένην.
καλὸν μὲν ὦν θέημα τοιαύτη γυνή
ἄλλοισι· τῷ δ' ἔχοντι γίγνεται κακόν,
ἢν μή τις ἢ τύραννος ἢ σκηπτοῦχος ᾖ,
ὅστις τοιούτοις θυμὸν ἀγλαΐζεται.
Τὴν δ' ἐκ πιθήκου· τοῦτο δὴ διακριδόν
Ζεὺς ἀνδράσιν μέγιστον ὤπασεν κακόν.
αἴσχιστα μὲν πρόσωπα· τοιαύτη γυνή
εἶσιν δι' ἄστεος πᾶσιν ἀνθρώποις γέλως·
ἐπ' αὐχένα βραχεῖα, κινεῖται μόγις,
ἄπυγος αὐτόκωλος· ᾆ τάλας ἀνήρ,
ὅστις κακὸν τοιοῦτον ἀγκαλίζεται.
δήνεα δὲ πάντα καὶ τρόπους ἐπίσταται,
ὥσπερ πίθηκος, οὐδέ οἱ γέλως μέλει.
οὐδ' ἄν τιν' εὖ ἔρξειεν, ἀλλὰ τοῦθ' ὁρᾷ

καὶ τοῦτο πᾶσαν ἡμέρην βουλεύεται,
ὅκως τιν' ὡς μέγιστον ἔρξειεν κακόν.

Τὴν δ' ἐκ μελίσσης, τήν τις εὐτυχεῖ λαβών·
κείνῃ γὰρ οἴῃ μῶμος οὐ προσιζάνει·
θάλλει δ' ὑπ' αὐτῆς κἀπαέξεται βίος·
φίλη δὲ σὺν φιλεῦντι γηράσκει πόσει,
τεκοῦσα καλὸν κοὐνομάκλυτον γένος·
κἀριπρεπὴς μὲν ἐν γυναιξὶ γίγνεται
πάσῃσι, θείη δ' ἀμφιδέδρομεν χάρις·
οὐδ' ἐν γυναιξὶν ἥδεται καθημένη,
ὅκου λέγουσιν ἀφροδισίους λόγους.
τοίας γυναῖκας ἀνδράσιν χαρίζεται
Ζεὺς τὰς ἀρίστας καὶ πολυφραδεστάτας.

Τὰ δ' ἄλλα φῦλ' ἀτηρὰ μηχανῇ Διός
ἔστιν τε πάντα καὶ παρ' ἀνδράσιν μένει.
Ζεὺς γὰρ μέγιστον τοῦτ' ἐποίησεν κακόν,
γυναῖκας· ἤν τι καὶ δοκῶσιν ὠφελεῖν,
ἔχοντί τοι μάλιστα γίγνεται κακόν.
οὐ γάρ κοτ' εὔφρων ἡμέρην διέρχεται
*ἅπασαν, ὅστις σὺν γυναικὶ * γίγνεται·*
οὐδ' αἶψα λιμὸν οἰκίης ἀπώσεται,
ἐχθρὸν συνοικητῆρα, δυσμενέα θεόν.
ἀνὴρ δ' ὅταν μάλιστα θυμηδεῖν δοκῇ
κατ' οἶκον ἢ θεοῦ μοῖραν ἢ ἀνθρώπου χάριν,
εὑροῦσα μῶμον ἐς μάχην κορύσσεται·
ὅκου γυνὴ γάρ ἐστιν, οὐδ' ἐς οἰκίην
ξεῖνον μολόντα προφρόνως δεχοίατο.
ἥτις δέ τοι μάλιστα σωφρονεῖν δοκεῖ,
αὕτη μέγιστα τυγχάνει λωβωμένη·
κεχηνότος γὰρ ἀνδρός — οἱ δὲ γείτονες

χαίρουσ' ὁρῶντες καὶ τόν, ὡς ἁμαρτάνει.
τὴν ἣν δ' ἕκαστος αἰνέσει μεμνημένος
γυναῖκα, τὴν δὲ τοὐτέρου μωμήσεται·
ἴσην δ' ἔχοντες μοῖραν οὐ γιγνώσκομεν.
Ζεὺς γὰρ μέγιστον τοῦτ' ἐποίησεν κακόν
καὶ δεσμὸν ἀμφέθηκεν ἄρρηκτον πέδης,
ἐξ οὗ τε τοὺς μὲν Ἀΐδης ἐδέξατο
γυναικὸς εἵνεκ' ἀμφιδηριωμένους.

III. Babrius.

De aetate, de patria, de genere Babrii fabulatoris ambigitur, nisi quod ante tertium p. Chr. n. saeculum apologos edidisse censendus est, nec desunt in fabulis ipsis indicia, ex quibus poetam natione Syrum fuisse atque in Asia carmina condidisse suspicari licet. Aesopi fabulas versibus inclusit choliambicis (v. supra p. 117), in quibus pangendis praeter ceteras hanc legem diligenter secutus est, ut novissimi pedis prior syllaba sub ictu esset eademque sono proferretur, cavens ne perispomena, proparoxytona, oxytona in fine versus collocarentur. Apologorum sylloge, qualis servata est in codice Athoo, centum viginti tria continet poematia in ordinem ita redacta, ut singulorum carminum litterae primae ratio haberetur, atque in duas partes distributa, quarum altera initium capit ab littera *M*; utrique suum praemissum est prooemium. Poeta fabulas misisse videtur ad Branchum, Alexandri regis ignoti filium (cfr. fab. 13, 15).

ΜΥΘΙΑΜΒΟΙ ΑΙΣΩΠΕΙΟΙ

ΚΑΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΟΝ.

Στίχοι χωλιαμβικοί.

1. [1.]

(*ΤΟΞΟΤΗΣ ΚΑΙ ΛΕΩΝ.*)

Ἄνθρωπος ἦλθεν εἰς ὄρος κυνηγήσων,
τόξου βολῆς ἔμπειρος· ἦν δὲ τῶν ζῴων

φυγή τε πάντων καὶ φόβου δρόμος πλήρης.
λέων δὲ τοῦτον προὐκαλεῖτο θαρσήσας
αὐτῷ μάχεσθαι. „Μεῖνον“ εἶπε „μὴ σπεύσῃς“
ἄνθρωπος αὐτῷ „μηδ' ἐπελπίσῃς νίκῃ·
τῷ δ' ἀγγέλῳ μου πρῶτον ἐντυχὼν γνώσῃ,
τί σοι ποιητόν ἐστιν.“ εἶτα τοξεύει,
μικρὸν διαστάς. χὡ μὲν οἰστὸς ἐκρύφθη
λέοντος ὑγραῖς χολάσιν· ὁ δὲ λέων δείσας
ὥρμησε φεύγειν ἐς νάπας ἐρημαίας.
τούτου δ' ἀλώπηξ οὐκ ἄπωθεν εἱστήκει.
ταύτης δὲ θαρσεῖν καὶ μένειν κελευούσης,
„Οὔ με πλανήσεις“ φησίν „οὐδ' ἐνεδρεύσεις·
ὅπου γὰρ οὕτω πικρὸν ἄγγελον πέμπει,
πῶς αὐτὸς ἤδη φοβερός ἐστι γινώσκω.“

Ὅτι δεῖ ἐκ τῶν προσφερομένων γινώσκειν τὴν ἑκάστου διάθεσιν, καὶ ὅτι ἡ σοφία τῆς δυνάμεως διαφέρει.

2. [11.]

(ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΚΑΙ ΑΛΩΠΗΞ.)

Ἀλώπεκ' ἐχθρὴν ἀμπέλων τε καὶ κήπων
ξένῃ θελήσας περιβαλεῖν τις αἰκίῃ,
τὴν κέρκον ἅψας καὶ λίνον τι προσδήσας,
ἀφῆκε φεύγειν. τὴν δ' ἐπίσκοπος δαίμων
ἐς τὰς ἀρούρας τοῦ βλαβόντος ὡδήγει
τὸ πῦρ φέρουσαν. ἦν δὲ ληΐων ὥρη
καὶ καλλίπαις ἄμητος ἐλπίδων πλήρης.
ὁ δ' ἠκολούθει τὸν πολὺν κόπον κλαίων·
οὐδ' εἶδεν αὐτοῦ τὴν ἅλωνα Δημήτηρ.

Χρὴ πρᾷον εἶναι μηδ' ἄμετρα θυμοῦσθαι.
ἔστιν τις ὀργῆς νέμεσις, ἣν φυλαττοίμην,
αὐτοῖς βλάβην φέρουσα τοῖς δυσοργήτοις.

3. [16.]

(*ΛΥΚΟΣ ΚΑΙ ΓΡΑΥΣ.*)

*Ἄγροικος ἠπείλησε νηπίῳ τίτθη
κλαίοντι· „Παῦσαι, μή σε τῷ λύκῳ ῥίψω.“
ὁ λύκος δ' ἀκούσας τήν τε γραῦν ἀληθεύειν
νομίσας ἔμεινεν ὡς ἕτοιμα δειπνήσων,
ἕως ὁ παῖς μὲν ἑσπέρης ἐκοιμήθη,
αὐτὸς δὲ πεινῶν καὶ λύκος χανὼν ὄντως
ἀπῆλθε νωθραῖς ἐλπίσιν παρεδρεύσας.
λύκαινα δ' αὐτὸν ἡ σύνοικος ἠρώτα·
„Πῶς οὐδὲν ἄρας ἦλθες ὥνπερ εἰώθεις;“
ὁ δ' εἶπε· „Πῶς γάρ, ὃς γυναικὶ πιστεύω;“*

Διδάσκει ἡμᾶς ὁ μῦθος, ὅτι οὐ χρὴ πᾶσι πιστεύειν, γυναικὶ δὲ ἥκιστα, μεγάλα καὶ πάμπολλα ἐπαγγελλομένῃ. — Πρὸς τὸν κεναῖς ἀπειλαῖς ἐξαπατηθέντα.

4. [18.]

(*ΒΟΡΕΑΣ ΚΑΙ ΗΛΙΟΣ.*)

*Βορέῃ λέγουσιν Ἡλίῳ τε τοιαύτην
ἔριν γενέσθαι, πότερος ἀνδρὸς ἀγροίκου
ὁδοιποροῦντος τὴν σίσυρναν ἐκδύσει.
Βορέης δ' ἐφύσα πρῶτος οἷος ἐκ Θρᾴκης,
βίᾳ νομίζων τὸν φοροῦντα συλήσειν·
ὁ δ' οὐ μεθῆκε μαλλόν, ἀλλὰ ῥιγώσας
καὶ πάντα κύκλῳ χερσὶ κράσπεδα σφίγξας
καθῆστο, πέτρης νῶτον ἐξοχῇ κλίνας.
ὁ δ' Ἥλιος τὸ πρῶτον ἡδὺς ἐκκύψας
ἀνῆκεν αὐτὸν τοῦ δυσηνέμου ψύχους·
ἔπειτα δ' αὖ προσῆγε τὴν ἀλέην πλείω,
καὶ καῦμα τὸν γεωργὸν εἶχεν ἐξαίφνης·*

αὐτὸς δὲ ῥίψας τὴν † σισύραν ἐγυμνώθη.
Βορέης μὲν οὕτω συγκριθεὶς ἐνικήθη.
Λέγει δ' ὁ μῦθος· πρᾳότητα, παῖ, ζήλου·
ἀνύσεις τι πειθοῖ μᾶλλον ἢ βίᾳ ῥέζων.

Μῦθος παραινῶν, ὅτι οὐ χρὴ φιλόνεικον εἶναι, ἀλλὰ πραΰτητι καὶ πειθοῖ ἀνύειν τὰ ἀνήκοντα.

5. [19.]

(*ΒΟΤΡΥΣ ΚΑΙ ΑΛΩΠΗΞ.*)

Βότρυς μελαίνης ἀμπέλου παρ' αἰώρῃ
ἀπεκρέμαντο· τοὺς δὲ ποικίλη πλήρεις
ἰδοῦσα κερδὼ πολλάκις μὲν ὡρμήθη,
πηδῶσα ποσσίν, πορφυρῆς θιγεῖν ὥρης·
ἦν γὰρ πέπειρος κεἰς τρύγητον ἀκμαία.
κάμνουσα δ' ἄλλως — οὐ γὰρ ἴσχυε ψαύειν —
[ὡς δ' οὐκ ἐφικνεῖτ', ἀλλ' ἔκαμνε πηδῶσα,
οὐδὲν κρεμαστῆς σχοῦσα πλεῖον αἰώρας,]
παρῆλθεν, οὕτω βουκολοῦσα τὴν λύπην·
„Ὄμφαξ ὁ βότρυς, οὐ πέπειρος, ὡς ᾤμην."

Ὁ μῦθος ἐλέγχει τοὺς εἰς ἀνέκβατα κοπιῶντας πράγματα καὶ τούτων ἀστοχοῦντας ψόγους ψευδεῖς προβαλλομένους.

6. [20.]

(*ΒΟΗΛΑΤΗΣ ΚΑΙ ΗΡΑΚΛΗΣ.*)

Βοηλάτης ἅμαξαν ἦγεν ἐκ κώμης.
τῆς δ' ἐμπεσούσης εἰς φάραγγα κοιλώδη,
δέον βοηθεῖν, * αὐτὸς ἀργὸς εἱστήκει·
τῷ δ' Ἡρακλεῖ προσηύχεθ', ὃν μόνον πάντων
θεῶν ἀληθῶς προσεκύνει τε κἀτίμα.
θεὸς δ' ἐπιστὰς εἶπε· „Τῶν τροχῶν ἅπτου

καὶ τοὺς βόας κέντριζε· τοῖς θεοῖς δ' εὔχου,
ὅταν τι ποιῇς καὐτός, ἢ μάτην εὔξῃ."

7. [25.]

(*ΛΑΓΩΟΙ ΚΑΙ ΒΑΤΡΑΧΟΙ.*)

Γνώμη λαγωοὺς εἶχε μηκέτι ζώειν,
πάντας δὲ λίμνης εἰς μέλαν πεσεῖν ὕδωρ,
ὁθούνεκ' εἰσὶν ἀδρανέστατοι ζῴων
ψυχάς τ' ἄτολμοι, μοῦνον εἰδότες φεύγειν.
ἐπεὶ δὲ λίμνης ἐγγὺς ἦσαν εὐρείης
καὶ βατράχων ὅμιλον εἶδον ἀκταίων
βαθέην ἐς ἰλὺν ὀκλαδιστὶ πηδώντων,
ἐπεστάθησαν, καί τις εἶπε θαρσήσας·
„Ἄψ νῦν ἴωμεν· οὐκέτι χρεὼν θνήσκειν·
ὁρῶ γὰρ ἄλλους ἀσθενεστέρους ἥμων."

8. [28.]

(*ΒΟΥΣ ΚΑΙ ΦΡΥΝΟΣ.*)

Γέννημα φρύνου συνεπάτησε βοῦς πίνων·
ἐλθοῦσα δ' ἔνδον — οὐ παρῆν γάρ — ἡ μήτηρ
παρὰ τῶν ἀδελφῶν ποῦ ποτ' ἦν ἐπεζήτει.
„Τέθνηκε, μῆτερ· ἄρτι γάρ, πρὸ τῆς ὥρης,
ἦλθεν πάχιστον τετράπουν, ὑφ' οὗ κεῖται
χηλῇ μαλαχθέν." ἡ δὲ φρῦνος ἠρώτα,
φυσῶσ' ἑαυτήν, εἰ τοσοῦτον ἦν ὄγκῳ
τὸ ζῷον. οἱ δὲ μητρί „Παῦε, μὴ πρίου·
θᾶσσον σεαυτήν" εἶπον „ἐκ μέσου ῥήξεις
ἢ τὴν ἐκείνου πιότητα μιμήσῃ."

Ὅτι ἐπικίνδυνον τοῖς ἐλάττοσι παρατείνεσθαι τοῖς μείζοσι.

9. [38.]

(ΠΕΥΚΗ.)

Δρυτόμοι τινὲς σχίσαντες ἀγρίην πεύκην
ἐνεῖραν αὐτῇ σφῆνας, ὡς διασταίη
γένοιτό τ' αὐτοῖς ὁ πόνος ὕστερον ῥᾴων.
πεύκη στένουσα „Πῶς ἂν" εἶπε „μεμφοίμην
τὸν πέλεκυν, ὅς μου μὴ προσῆκε τῇ ῥίζῃ,
ὡς τοὺς κακίστους σφῆνας, ὧν ἐγὼ μήτηρ;
ἄλλος γὰρ ἄλλῃ μ' ἐμπεσὼν διαρρήσσει."
Ὁ μῦθος ἡμῖν τοῦτο πᾶσι μηνύει,
ὡς οὐδὲν οὕτω δεινόν, ἂν ὑπ' ἀνθρώπων
πάθῃς τι τῶν ἔξωθεν ὡς ὑπ' οἰκείων.

10. [53.]

(ΛΥΚΟΣ ΚΑΙ ΑΛΩΠΗΞ.)

Εἰς λύκον ἀλώπηξ ἐμπεσοῦσα δειλαίη
ζωγρεῖν ἐδεῖτο μηδὲ γραῦν ἀποκτείνειν.
ὁ δ' „Ἂν λόγους μοι τρεῖς ἀληθινοὺς εἴπῃς,
ἐγώ σε νὴ τὸν Πᾶνα" φησί „ζωγρήσω."
ἡ δ' „Εἴθε μέν μοι πρῶτα μὴ συνηντήκεις·
ἔπειτα δ', εἴθε τυφλὸς ὢν ὑπηντήκεις·
τρίτον δ' ἐπ' αὐτοῖς, εἴθε μὴ σύ γ' εἰς ὥρας
ἵκοιο μηδέ μοι πάλιν συναντήσαις."

Ὅτι πολλάκις αἱ περιστάσεις πεφύκασι καὶ παρὰ γνώμην τὰ σιγῆς ἄξια εἰς τοὐμφανὲς ἄγειν.

11. [57.]

(ΕΡΜΟΥ ΑΜΑΞΑ ΚΑΙ ΑΡΑΒΕΣ.)

Ἑρμῆς, ἅμαξαν ψευσμάτων τε πληρώσας
ἀπάτης τε πολλῆς καὶ πανουργίης πάσης,

ἤλαυνε διὰ γῆς, ἄλλο φῦλον ἐξ ἄλλου
*σχέδην ἀμείβων καὶ μέρος τι * τῶν ῥώπων*
νέμων ἑκάστῳ μικρόν. ὡς δὲ τῷ χώρῳ
τῷ τῶν Ἀράβων ἐπῆλθε καὶ διεξῄει,
λέγουσιν αὐτοῦ συντριβεῖσαν ἐξαίφνης
ἐπισταθῆναι τὴν ἅμαξαν. οἳ δ', ὥσπερ
πολύτιμον ἁρπάζοντες ἐμπόρου φόρτον,
ἐκένωσαν αὐτήν οὐδ' ἀφῆκαν εἰς ἄλλους
ἔτι προελθεῖν, καίπερ ὄντας ἀνθρώπους.
ἐντεῦθεν Ἄραβές εἰσιν, ὡς ἐπειράθην,
ψεῦσταί τε καὶ γόητες, ὧν ἐπὶ γλώσσης
οὐδὲν κάθηται ῥῆμα τῆς ἀληθείας.

12. [58.]

(*ΔΙΟΣ ΠΙΘΟΣ.*)

Ζεὺς ἐν πίθῳ τὰ χρηστὰ πάντα συλλέξας
ἔθηκεν αὐτὸν πωμάσας παρ' ἀνθρώπῳ.
ὁ δ' ἀκρατὴς ἄνθρωπος, εἰδέναι σπεύδων,
τί ποτ' ἦν ἐν αὐτῷ, καὶ τὸ πῶμα κινήσας,
διῆκ' ἀπελθεῖν αὐτὰ πρὸς θεῶν οἴκους
κἀκεῖ πέτεσθαι τῆς τε γῆς ἄνω φεύγειν.
μόνη δ' ἔμεινεν Ἐλπίς, ἣν κατειλήφει
τεθὲν τὸ πῶμα. τοιγὰρ Ἐλπὶς ἀνθρώποις
μόνη σύνεστι, τῶν πεφευγότων ἧμας
ἀγαθῶν ἕκαστον ἐγγυωμένη δώσειν.

(cfr. Hesiod. Oper. 90—104.)

13. [74.]

(*ΑΝΘΡΩΠΟΣ, ΙΠΠΟΣ, ΒΟΥΣ ΚΑΙ ΚΥΩΝ.*)

Ἵππος τε καὶ βοῦς καὶ κύων ὑπὸ ψύχους
κάμνοντες ἦλθον οἰκίην ἐς ἀνθρώπου.

κἀκεῖνος αὐτοῖς τὰς θύρας ἀναπλώσας
παρῆγεν ἔνδον, καὶ παρ' ἑστίῃ θάλψας
πυρὸς γεμούσῃ παρετίθει τι τῶν ὄντων,
κριθὰς μὲν ἵππῳ, λάθυρα δ' ἐργάτῃ ταύρῳ·
ὁ κύων γὰρ αὐτῷ συντράπεζος εἱστήκει.
ξενίης δ' ἀμοιβὴν ἀντέδωκαν ἀνθρώπῳ,
μερίσαντες αὐτῷ τῶν ἐτῶν, ἀφ' ὧν ἔζων·
ὁ μὲν ἵππος εὐθύ· διόπερ ἐν χρόνοις πρώτοις
ἕκαστος ἡμῶν γαῦρός ἐστι τὴν γνώμην·
ὁ δὲ βοῦς μετ' αὐτόν· διόπερ εἰς μέσους ἥκων
μοχθεῖ φιλεργός τ' ἐστὶν ὄλβον ἀθροίζων.
ὁ κύων δ' ἔδωκε, φασί, τοὺς τελευταίους·
διὸ δυσκολαίνει, Βράγχε, πᾶς ὁ γηράσας
καὶ τὸν διδόντα τὴν τροφὴν μόνον σαίνει,
ἀεὶ δ' ὑλακτεῖ καὶ ξένοισιν οὐ χαίρει.

Διαβολὴν ὁ μῦθος ἔχει ἀνδρῶν ἐκείνων τῶν μηδεμίαν τοῖς ξένοις πρόνοιαν ποιουμένων, εἰς μόνους δὲ τοὺς οἰκείους τὴν στοργὴν περιϊστώντων, ἀπὸ τῆς τοῦ κυνὸς ὑποδείξεως.

14. [77.]

(*ΚΟΡΑΞ ΚΑΙ ΑΛΩΠΗΞ.*)

Κόραξ δεδηχὼς στόματι τυρὸν εἱστήκει·
τυροῦ δ' ἀλώπηξ ἱχανῶσα κερδῴη
μύθῳ τὸν ὄρνιν ἠπάτησε τοιούτῳ·
„Κόραξ, καλαί σοι πτέρυγες, ὀξέη γλήνη,
θηητὸς αὐχήν, στέρνον αἰετοῦ φαίνεις,
ὄνυξι πάντων θηρίων κατισχύεις·
ὁ τοῖος ὄρνις κωφός ἐσσι κοὺ κρώζεις."
κόραξ δ' ἐπαίνῳ καρδίην ἐχαυνώθη,
στόματος δὲ τυρὸν ἐκβαλὼν ἐκεκράγει.

ὃν ἡ σοφὴ λαβοῦσα κερτόμῳ γλώσσῃ
„Οὐκ ἦσθ᾽ ἄφωνος“ εἶπεν „ἀλλὰ φωνήεις.
ἔχεις, κόραξ, ἅπαντα· νοῦς δέ σοι λείπει.“

Ὁ μῦθος διδάσκει μηδαμῶς ἄνθρωπον ἐπαίνοις ἐξαπατᾶσθαι· ζημίαι γὰρ ἐντεῦθεν καὶ ἀτιμίαι εἰώθασι γίνεσθαι.

15. [95.]

(*ΛΕΩΝ ΝΟΣΗΣΑΣ.*)

Λέων νοσήσας ἐν φάραγγι πετραίῃ
ἔκειτο, νωθρὰ γυῖα γῆς ἐφαπλώσας·
φίλην δ᾽ ἀλώπεκ᾽ εἶχεν, ᾗ προσωμίλει.
ταύτῃ ποτ᾽ εἶπεν· „Εἰ θέλεις με σὺ ζώειν —
πεινῶ γὰρ ἐλάφου τῆς ὑπ᾽ ἀγρίαις πεύκαις
κεῖνον τὸν ὑλήεντα δρυμὸν οἰκούσης,
καὶ νῦν διώκειν ἔλαφον οὐκέτ᾽ ἰσχύω —
σὺ δ᾽ ἂν θελήσῃς, χεῖρας εἰς ἐμὰς ἥξει,
λόγοισι θηρευθεῖσα σοῖς μελιγλώσσοις.“
ἀπῆλθε κερδώ· τὴν δ᾽ ὑπ᾽ ἀγρίαις ὕλαις
σκιρτῶσαν εὗρε μαλθακῆς ὑπὲρ ποίης·
* *ἤκαλλε δ᾽ αὐτὴν πρῶτον, εἶτα καὶ χαίρειν*
προσεῖπε χρηστῶν τ᾽ ἄγγελος λόγων ἥκειν.
„Ὁ λέων“ ἔφασκεν „οἶδας, ἔστι μοι γείτων·
ἔχει δὲ φαύλως κἀγγύς ἐστι τοῦ θνήσκειν.
τίς οὖν μετ᾽ αὐτὸν θηρίων τυραννήσει,
διεσκοπεῖτο· σῦς μέν ἐστιν ἀγνώμων,
ἄρκτος δὲ νωθής, πάρδαλις δὲ θυμώδης,
τίγρις δ᾽ ἀλαζὼν καὶ τὸ πᾶν ἐρημαίη.
ἔλαφον τυραννεῖν ἀξιωτάτην κρίνει·
γαύρη μὲν εἶδος, πολλὰ δ᾽ εἰς ἔτη ζώει,
κέρας δὲ φοβερὸν πᾶσιν ἑρπετοῖς φύει,

δένδροις ὅμοιον κοὐχ ὁποῖα τῶν ταύρων.
τί σοι λέγω τὰ πολλά; πλὴν ἐκυρώθης
μέλλεις τ' ἀνάσσειν θηρίων ὀρειφοίτων.
τότ' αὖ γένοιτο τῆς ἀλώπεκος μνήμη,
δέσποινα, τῆς σοι τοῦτο πρῶτον εἰπούσης.
ταῦτ' ἦλθον. ἀλλὰ χαῖρε, φιλτάτη· σπεύδω
πρὸς τὸν λέοντα, μὴ πάλαι με ζητήσῃ·
χρῆται γὰρ ἡμῖν εἰς ἅπαντα συμβούλοις.
δοκῶ δέ, καὶ σέ, τέκνον, εἴ τι τῆς γραίης
κεφαλῆς ἀκούεις, * ἔπρεπεν παρεδρεύειν
ἐλθοῦσαν αὐτῷ καὶ πονοῦντα θαρσύνειν.
τὰ μικρὰ πείθει τοὺς ἐν ἐσχάταις ὥραις·
ψυχαὶ δ' ἐν ὀφθαλμοῖσι τῶν τελευτώντων."
ὣς εἶπε κερδώ. τῆς δ' ὁ νοῦς ἐχαυνώθη
λόγοισι ποιητοῖσιν· ἦλθε δ' εἰς κοίλην
σπήλυγγα θηρὸς καὶ τὸ μέλλον οὐκ ᾔδει.
λέων δ' ἀπ' εὐνῆς ἀσκόπως ἐφορμήσας
ὄνυξιν οὔατ' ἐσπάραξεν ἀκραίοις,
σπουδῇ διωχθείς· τὴν δὲ φύζα δειλαίην
θύρης κατιθὺς ἦγεν εἰς μέσας ὕλας.
κερδὼ δὲ χεῖρας ἐπεκρότησεν ἀλλήλαις,
ἐπεὶ πόνος μάταιος ἐξανηλώθη.
κἀκεῖνος ἐστέναξε, τὸ στόμα βρύχων·
ὁμοῦ γὰρ αὐτὸν λιμὸς εἶχε καὶ λύπη.
πάλιν δὲ κερδὼ καθικέτευε φωνήσας,
ἄλλον τιν' εὑρεῖν δεύτερον δόλον θήρης.
ἡ δ' εἶπε κινήσασα βυσσόθεν γνώμην·
„Χαλεπὸν κελεύεις αὖθις, ἀλλ' ὑπουργήσω."
καὶ δὴ κατ' ἴχνος, ὡς σοφὴ κύων, ᾔει,
πλέκουσα τέχνας καὶ πανουργίας πάσας·

ἀεὶ δ' ἕκαστον ποιμένων ἐπηρώτα,
μή πού τις ἔλαφος ᾑματωμένη φεύγει.
τὴν δ' ὥς τις εἶδε, δεικνύων ἂν ὡδήγει,
ἕως ποθ' εὗρεν ἐν κατασκίῳ χώρῳ
δρόμων ἀναψύχουσαν. ἡ δ' ἀναιδείης
ὀφρὺν ἔχουσα καὶ μέτωπον εἱστήκει.
ἐλάφου δὲ φρὶξ ἐπέσχε νῶτα καὶ κνήμας,
χολὴ δ' ἐπέζει καρδίην· ἔφη δ' οὕτως·
[„Σὺ νῦν διώκεις πανταχοῦ μ' ὅποι φεύγω.]
ἀλλ', ὦ στύγημα, νῦν μὲν οὐχὶ χειρώσεις,
ἤν μοι προσέλθῃς καὶ † γρύξαι τι τολμήσῃς.
ἄλλοις ἀλωπέκιζε τοῖς ἀπειρήτοις·
ἄλλους δὲ βασιλεῖς ὑπερέθιζε καὶ ποίει.“
τῆς δ' οὐκ ἐτρέφθη θυμός· ἀλλ' ὑποβλήδην
„Οὕτως ἀγεννής“ φησί „καὶ φόβου πλήρης
πέφυκας; οὕτω τοὺς φίλους ὑποπτεύεις;
ὁ μὲν λέων σοι συμφέροντα βουλεύων
μέλλων τ' ἐγείρειν τῆς πάροιθε νωθείης
ἔψαυσεν ὠτός, ὡς πατὴρ ἀποθνήσκων·
ἔμελλε γάρ σοι πᾶσαν ἐντολὴν δώσειν,
ἀρχὴν τοσαύτην πῶς λαβοῦσα τηρήσεις.
σὺ δ' οὐχ ὑπέστης κνίσμα χειρὸς ἀρρώστου,
βίῃ δ' ἀποσπασθεῖσα μᾶλλον ἐτρώθης.
καὶ νῦν ἐκεῖνος πλεῖον ἢ σὺ θυμοῦται,
λίην ἄπιστον πειράσας σε καὶ κούφην,
βασιλῆ δέ φησι τὸν λύκον καταστήσειν.
οἴμοι πονηροῦ δεσπότου· τί ποιήσω;
ἅπασιν ἡμῖν αἰτίη κακῶν γίνῃ.
ἀλλ' ἐλθὲ καὶ τὸ λοιπὸν ἴσθι γενναίη,
μηδ' ἐπτόησο πρόβατον οἷον ἐκ ποίμνης.

ὄμνυμι γάρ σοι φύλλα πάντα καὶ κρήνας·
οὕτω γένοιτο σοὶ μόνῃ με δουλεύειν,
ὡς οὐδὲν ἐχθρὸν οἶδεν, ἀλλ' ὑπ' εὐνοίης
τίθησι πάντων κυρίην σε τῶν ζῴων."
τοιαῦτα κωτίλλουσα τὴν ἀχαιΐνην
ἔπεισεν ἐλθεῖν δὶς τὸν αὐτὸν εἰς ᾅδην.
ἐπεὶ δὲ λόχμης εἰς μυχὸν κατεκλείσθη,
λέων μὲν αὐτὸς εἶχε δαῖτα πανθοίνην,
σάρκας λαφύσσων, μυελὸν ὀστέων πίνων
καὶ σπλάγχνα δάπτων· ἡ δ' ἀγωγὸς εἱστήκει
πεινῶσα θήρης· καρδίην δὲ νεβρείην
λάπτει πεσοῦσαν, ἁρπάσασα λαθραίως,
καὶ τοῦτο κέρδος εἶχεν ὧν ἐκεκμήκει.
λέων δ' ἕκαστον ἐγκάτων ἀριθμήσας
μόνην ἀπ' ἄλλων καρδίην ἐπεζήτει
καὶ πᾶσαν εὐνήν, πάντα δ' οἶκον ἠρεύνα·
κερδὼ δ' ἀπαιολῶσα τῆς ἀληθείης
„Οὐκ εἶχε πάντως" φησί „μὴ μάτην ζήτει·
ποίην δ' ἔμελλε καρδίην ἔχειν, ἥτις
ἐκ δευτέρου λέοντος ἦλθεν εἰς οἴκους;"

Ὅτι τοὺς τοῖς προλαβοῦσι κακοῖς μὴ σωφρονισθέντας εἰκότως ἄφυκτα κακὰ διαδέχεται· ἐν ᾧ καὶ ἔλεγχος κατὰ φιλοδόξων.

16. [100.]

(ΛΥΚΟΣ ΚΑΙ ΚΥΩΝ.)

Λύκῳ συνήντα πιμελὴς κύων λίην.
ὁ δ' αὐτὸν ἐξήταζε, ποῦ τραφεὶς οὕτως
μέγας κύων ἐγένετο καὶ λίπους πλήρης.
„Ἄνθρωπος" εἶπε „δαψιλής με σιτεύει."
„Ὁ δέ σοι τράχηλος, εἰπέ, πῶς ἐλευκώθη;"

„Κλοιῷ τέτριπται σάρκα τῷ σιδηρείῳ,
ὃν ὁ τροφεύς μοι περιτέθεικε χαλκεύσας.“
λύκος δ' ἐπ' αὐτῷ καγχάσας „Ἐγὼ τοίνυν
χαίρειν κελεύω“ φησί „τῇ τρυφῇ ταύτῃ,
δι' ἣν σίδηρος τὸν ἐμὸν αὐχένα τρίψει.“

Ὅτι αἰσχρὸν καὶ ἐπονείδιστον ὂν τὸ μικρᾶς ἡδονῆς χάριν δουλοπρεπῶς ζῆν φευκτέον ὁ μῦθος παραινεῖ.

17. [108.]

(ΜΥΣ ΑΡΟΥΡΑΙΟΣ ΚΑΙ ΜΥΣ ΑΣΤΙΚΟΣ.)

Μυῶν ὁ μέν τις βίον ἔχων ἀρουραῖον,
ὁ δ' ἐν ταμείοις πλουσίοισι φωλεύων,
ἔθεντο κοινὸν τὸν βίον πρὸς ἀλλήλους.
ὁ δ' οἰκόσιτος πρότερος ἦλθε δειπνήσων
ἐπὶ τῆς ἀρούρης ἄρτι χλωρὸν ἀνθούσης·
τρώγων δ' ἀραιὰς καὶ διαβρόχους σίτου
ῥίζας, μελαίνῃ συμπεφυρμένας βώλῳ,
„Μύρμηκος“ εἶπε „ζῇς βίον ταλαιπώρου,
ἐν πυθμέσιν γῆς κρῖμνα λεπτὰ βιβρώσκων·
ἐμοὶ δ' ὑπάρχει πολλὰ καὶ περισσεύει·
τὸ κέρας κατοικῶ πρὸς σὲ τῆς Ἀμαλθείης.
εἴ μοι συνέλθοις, ὡς θέλεις, ἀσωτεύσῃ,
παρεὶς ὀρύσσειν ἀσφάλαξι τὴν χώρην.“
ἀπῆγε τὸν μῦν τὸν γεηπόνον πείσας
εἰς οἶκον ἐλθεῖν ὑπό τε τοῖχον ἀνθρώπου.
ἔδειξε δ' αὐτῷ, ποῦ μὲν ἀλφίτων πλήθη,
ποῦ δ' ὀσπρίων ἦν σωρὸς ἢ πίθοι σύκων
στάμνοι τε μέλιτος σώρακοί τε φοινίκων.
ὁ δ' ὡς ἐτέρφθη πᾶσι καὶ παρωρμήθη
καὶ τυρὸν ἦγεν ἐκ κανισκίου σύρων,
ἀνέῳξε τὴν θύραν τις· ὁ δ' ἀποπηδήσας

στεινῆς ἔφευγε δειλὸς ἐς μυχὸν τρώγλης,
ἄσημα τρίζων τόν τε πρόξενον θλίβων.
μικρὸν δ' ἐπισχών, εἶτ' ἔσωθεν ἐκκύψας
ψαύειν ἔμελλεν ἰσχάδος Καμειραίης·
ἕτερος δ' ἐπῆλθεν ἄλλο τι προαιρήσων·
οἱ δ' ἔνδον ἐκρύβοντο. μῦς δ' ἀρουρίτης
„Τοιαῦτα δειπνῶν“ εἶπε „χαῖρε καὶ πλούτει,
καὶ τοῖς περισσοῖς αὐτὸς ἐντρύφα δείπνοις,
ἔχων τὰ πολλὰ ταῦτα μεστὰ κινδύνων·
ἐγὼ δὲ λιτῆς οὐκ ἀφέξομαι βώλου,
ὑφ' ἣν τὰ κρῖμνα μὴ φοβούμενος τρώγω.“

Ταῦτα ῥητέον τῷ ἐν προσχήματι φιλίας κακαῖς συμβουλίαις ἀπάγειν ἡμᾶς βουλομένῳ ζωῆς ἀταράχου καὶ κινδύνοις καθυποβάλαι χάριν ῥεουσῶν ἡδονῶν.

18. [112.]

(*ΜΥΣ ΚΑΙ ΤΑΥΡΟΣ.*)

Μῦς ταῦρον ἔδακεν. ὁ δ' ἐδίωκεν ἀλγήσας
τὸν μῦν· φθάσαντος δ' εἰς μυχὸν φυγεῖν τρώγλης,
ὤρυσσεν ἑστὼς τοῖς κέρασι τοὺς τοίχους,
ἕως κοπωθεὶς ὀκλάσας ἐκοιμήθη
παρὰ τὴν ὀπὴν ὁ ταῦρος. ἔνθεν ἐκκύψας
ὁ μῦς ἐφέρπει καὶ πάλιν δακὼν φεύγει.
ὁ δ' ἐξαναστάς, οὐκ ἔχων ὃ ποιήσει
διηπορεῖτο· τῷ δ' ὁ μῦς ἐπιτρύξας·
„Οὐχ ὁ μέγας ἀεὶ δυνατός, ἔσθ' ὅπου μᾶλλον
τὸ μικρὸν εἶναι καὶ ταπεινὸν ἰσχύει.“

19. [115.]

(*ΧΕΛΩΝΗ ΚΑΙ ΑΕΤΟΣ.*)

Νωθὴς χελώνη λιμνάσιν ποτ' αἰθυίαις
λάροις τε καὶ κήϋξιν εἶπεν ἀγρώσταις·

„Κἀμὲ πτερωτὴν εἴθε τις πεποιήκει.“
τῇ δ' ἐκ τύχης ἔλεξεν αἰετὸς † ταῦτα·
„Πόσον, χέλυνα, μισθὸν αἰετῷ δώσεις,
ὅστις σ' ἐλαφρὸν καὶ μετάρσιον θήσω;“
„Τὰ τῆς Ἐρυθρῆς πάντα δῶρά σοι δώσω.“
„Τοιγὰρ διδάξω“ φησίν. ὑπτίην δ' ἄρας
ἔκρυψε νέφεσιν, ἔνθεν εἰς ὄρος ῥίψας
ἤραξεν αὐτῆς οὖλον ὄστρακον νώτων.
ἡ δ' εἶπεν ἐκψύχουσα· „Σὺν δίκῃ θνήσκω·
τί γὰρ νεφῶν μοι, καὶ τίς ἦν πτερῶν χρείη,
τῇ καὶ χαμᾶζε δυσκόλως προβαινούσῃ;“

20. [117.]

(ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΗΣ.)

Νεώς ποτ' αὐτοῖς ἀνδράσιν βυθισθείσης,
ἰδών τις ἔλεγεν ἄδικα τοὺς θεοὺς κρίνειν·
ἑνὸς γὰρ ἀσεβοῦς ἐμβεβηκότος πλοίῳ,
πολλοὺς σὺν αὐτῷ μηδὲν αἰτίους θνήσκειν.
καὶ ταῦθ' ὁμοῦ λέγοντος, οἷα συμβαίνει,
πολλῶν ἐπ' αὐτὸν ἑσμὸς ἦλθε μυρμήκων,
σπεύδοντες ἄχνας πυρίνας ἀποτρώγειν·
ὑφ' ἑνὸς δὲ δηχθεὶς συνεπάτησε τοὺς πλείους.
Ἑρμῆς δ' ἐπιστὰς τῷ τε ῥαβδίῳ παίων
„Εἶτ' οὐκ ἀνέξῃ“ φησί „τοὺς θεοὺς εἶναι
ὑμῶν δικαστάς, οἷος εἶ σὺ μυρμήκων;“

Ὁ λόγος διδάσκει ἡμᾶς μηδὲν ψέγειν τὰς τοῦ θεοῦ περὶ τοὺς ἀνθρώπους ἀκαταλήπτους οἰκονομίας, κἂν ἄδικοι τοῖς ἀπαιδεύτοις δοκῶσιν εἶναι.

21. [126.]

(*ΤΕΤΤΙΞ ΚΑΙ ΜΥΡΜΗΞ.*)

Χειμῶνος ὥρῃ σῖτον ἐκ μυχοῦ σύρων
ἔψυχε μύρμηξ, ὃν θέρους σεσωρεύκει.
τέττιξ δὲ τοῦτον ἱκέτευσε λιμώττων
δοῦναί τι καὐτῷ τῆς τροφῆς, ὅπως ζήσῃ.
„Τί οὖν ἐποίεις“ φησί „τῷ θέρει τούτῳ;“
„Οὐκ ἐσχόλαζον, ἀλλὰ διετέλουν ᾄδων.“
γελάσας δ' ὁ μύρμηξ τόν τε πυρὸν ἐγκλείων
„Χειμῶνος ὀρχοῦ“ φησίν „εἰ θέρους ηὔλεις.“
[Κρεῖττον τὸ φροντίζειν χρεῶν ἀναγκαίων
ἢ τὸ προσίσχειν τέρψεσίν τε καὶ κώμοις.]

Poetae Melici.

I. Alcaeus.

Ἀλκαῖος Mytilenaeus floruit olympiade 42 (a. 612 a. Chr. n.). Rei publicae non minus quam arti poeticae navabat tum, cum cives et ab externis hostibus et intestinis discordiis sollicitabantur. De Sigeo cum Lesbii atque Athenienses armis decernerent, pugnae Alcaeum interfuisse ac quod ante Archilocho acciderat ut clipeum relinqueret (cfr. Archil. fr. 5), idem tum ab Lesbio poeta admissum esse testatur Herodotus V 95: *πολεμεόντων δέ σφεων* (sc. *Μυτιληναίων καὶ Ἀθηναίων*) *παντοῖα καὶ ἄλλα ἐγένετο, . . . ἐν δὲ δὴ καὶ Ἀλκαῖος ὁ ποιητὴς συμβολῆς γενομένης καὶ νικεόντων Ἀθηναίων αὐτὸς μὲν φεύγων ἐκφεύγει, τὰ δέ οἱ ὅπλα ἴσχουσι Ἀθηναῖοι καί σφεα ἀνεκρέμασαν πρὸς τὸ Ἀθήναιον τὸ ἐν Σιγείῳ· ταῦτα δὲ Ἀλκαῖος ἐν μέλεϊ ποιήσας ἐπιτιθεῖ ἐς Μυτιλήνην, ἐξαγγελλόμενος τὸ ἑωυτοῦ πάθος Μελανίππῳ ἀνδρὶ ἑταίρῳ.* — Domi vero acerrimus nobilium propugnator Myrsilum, Melanchrum, Cleanactidas, alios, qui deinceps tyranni exstitere plebis gratia opibusque sustentati, versibus pariter atque armis impugnavit (fr. 3) nec dubitavit Pittacum, cui civium suffragiis summum imperium erat delatum (fr. 9), acerbis insectari maledictis; inde ex civitate eiectus ubi cum Antimenida fratre item exsule multas remotasque terras adiit (fr. 5), a Pittaco tandem venia („*συγγνώμη τιμωρίας κρείσσων*“) atque impunitate impetrata, quod reliquum erat vitae Mytilenis videtur egisse. Quae viderat poeta variis casibus agitatus, litteris mandavit: sonabat enim, ut Flacci verbis utar, *dura navis, dura fugae mala, dura belli . . . pugnas et exactos tyrannos* (Hor. carm. II 13, 27 sq.); at non *minaces*

tantum erant Alcaei *Camenae;* idem *inter arma . . . Liberum et Musas Veneremque et illi semper haerentem puerum canebat* (Hor. c. I 32, 5 sq.). — Poeta composuit Ὕμνους (quem in Mercurium condidit Horatius imitatus est carm. I 10), Στασιωτικά sive Διχοστασιαστικά (fr. 1—4), Συμποτικά (fr. 6—8, 10, 11), Ἐρωτικά.

1. [15.]

td – ⏓ – ⏑ ⏑ – ⏑ ˩ – ⏓ – ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏓ – ⏑ ⏓

Μαρμαίρει δὲ μέγας δόμος χάλκῳ· πᾶσα δ' Ἄρῃ κεκόσμηται στέγα
λάμπραισιν κυνίαισι, κὰτ τᾶν λεῦκοι κατύπερθεν ἴππιοι λόφοι
νεύοισιν, κεφάλαισιν ἄνδρων ἀγάλματα· χάλκιαι δὲ πασσάλοις
κρύπτοισιν περικείμεναι λάμπραι κνάμιδες, ἄρκος ἰσχύρω βέλευς,
θώρακές τε νέοι λίνω κοΐλαί τε κατ' ἄσπιδες βεβλήμεναι·
πὰρ δὲ Χαλκίδικαι σπάθαι, πὰρ δὲ ζώματα πόλλα καὶ κυπάττιδες·
τῶν οὐκ ἔστι λάθεσθ', ἐπειδὴ πρώτιστ' ὑπὸ Ϝέργον ἔσταμεν τόδε.

2. [18.]

Stropha Alcaica (στρ. τρίκωλος τετράστιχος).

ia ⏓ – ⏑ – ⏓ – ⏑⏑ – ⏑ ⏓ (Ἀλκαϊκὸν ἐνδεκασύλλαβον.)
ia ⏓ – ⏑ – ⏓ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏓ (idem κῶλον.)
i ⏓ – ⏑ – ⏓ – ⏑ ˩ ⏓ (Ἀλκαϊκὸν ἐννεασύλλαβον.)
dt – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏓ (Ἀλκ. δεκασύλλαβον.)

Ἀσυνέτημι τῶν ἀνέμων στάσιν·
τὸ μὲν γὰρ ἔνθεν κῦμα κυλίνδεται,

τὸ δ' ἔνθεν· ἄμμες δ' ὂν τὸ μέσσον
ναῒ φορήμεθα σὺν μελαίνᾳ,
χείμωνι μοχθεῦντες μεγάλῳ μάλα·
πὲρ μὲν γὰρ ἄντλος ἰστοπέδαν ἔχει,
λαῖφος δὲ πὰν ζάδηλον ἤδη
καὶ λάκιδες μέγαλαι κατ' αὖτο·
χόλαισι δ' ἄγκυραι. . . .

(Cfr. Hor. c. I 14.)

3. [20.]

Ἀλκαϊκὸν ἑνδεκασύλλαβον.

Νῦν χρὴ μεθύσθην καί τινα πρὸς βίαν
πώνην, ἐπειδὴ κάτθανε Μύρσιλος.

(Cf. Hor. c. I 37, 1 sq.)

4. [23.]

Ἀλκ. ἑνδεκασύλλαβον.

Ἄνδρες πόληος πύργος ἀρεΐοι.

(cfr. Soph. Oed. R. 56 et Aesch. Pers. 349.)

5. [33.]

ΠΡΟΣ ΑΝΤΙΜΕΝΙΔΑΝ.

td ⏓ ⏒ – ⏑ ⏑ ⏌ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏓ (Asclepiadeus minor.)

Ἦλθες ἐκ περάτων γᾶς, ἐλεφαντίναν
λάβαν τῶ ξίφεος χρυσοδέταν ἔχων,
** ἐπειδὴ μέγαν ἆθλον Βαβυλωνίοις*
** συμμάχεις τέλεσαις, ῥύσαό τ' ἐκ πόνων,*
κτένναις ἄνδρα μαχαίταν βασιληΐων
παλαίσταν ἀπολείποντα μόναν ἴαν
παχέων ἀπὶ πέμπων.

6. [34.]

Stropha Alcaica.

Ὕει μὲν ὁ Ζεύς, ἐκ δ᾽ ὀράνω μέγας
χείμων, πεπάγασιν δ᾽ ὐδάτων ῥόαι.
(Interciderunt duo strophae versus.)
κάββαλλε τὸν χείμων᾽ ἐπὶ μὲν τίθεις
πῦρ, ἐν δὲ κίρναις οἶνον ἀφειδέως
μέλιχρον, αὐτὰρ ἀμφὶ κόρσᾳ
μάλθακον ἀμφι⟨τίθεις⟩ γνόφαλλον.

(Cf. Hor. c. I 9, 1—8.)

7. [35.]

Str. Alc.

Οὐ χρὴ κάκοισι θῦμον ἐπιτρέπην·
προκόψομεν γὰρ οὐδὲν ἀσάμενοι,
ὦ Βύκχι, φάρμακον δ᾽ ἄριστον
οἶνον ἐνεικαμένοις μεθύσθην.

8. [36.]

Str. Sapphica (στρ. δίκωλος τετράστιχος).

td — ◡ — ⏒ — ◡ ◡ — ◡ — ⏒ (Σαπφικὸν ἑνδεκασύλλαβον.)
td — ◡ — ⏒ — ◡ ◡ — ◡ — ⏒
td — ◡ — ⏒ — ◡ ◡ — ◡ — ⏒
dt — ◡ ◡ — ⏒ (versus Adonius.)

Ἀλλ᾽ ἀνήτω μὲν περὶ ταῖς δέραισιν
περθέτω πλέκταις ὐποθύμιδάς τις,
κὰδ δὲ χευάτω μύρον ἆδυ κὰτ τῶ
στήθεος ἄμμι.

9. [37 A.]

td ⏓ ⏒ — ◡ ◡ ┘ — ◡ ◡ ┘ — ◡ ◡ — ◡ ⏓ (Asclepiad. maior.)

Τὸν κακοπάτριδα
Πίττακον πόλιος τᾶς ἀχόλω καὶ βαρυδαίμονος
ἐστάσαντο τύραννον μέγ᾽ ἐπαινέοντες ἀόλλεες.

10. [41.]

Idem metrum quod in frg. antecedenti.

Πίνωμεν· τί τὸ λύχνον μένομεν; δάκτυλος ἀμέρα.
*κὰδ δ' ἄερρε κυλίχναις μεγάλαις * αὔτικα ποικίλαις·*
οἶνον γὰρ Σεμέλας καὶ Δίος υἶος λαθικάδεα
ἀνθρώποισιν ἔδωκ'· ἔγχεε κίρναις ἕνα καὶ δύο
πλέαις κὰκ κεφάλας, ἀ δ' ἑτέρα τὰν ἑτέραν κύλιξ
ὠθήτω.

11. [44.]

Asclepiadeus maior.

Μηδὲν ἄλλο φυτεύσῃς πρότερον δένδριον ἀμπέλω.

(Cf. Hor. c. I 18, 1.)

12. [50.]

Metrum adscriptum est ad primum Alcaei frg.

Ὣς γὰρ δή ποτ' Ἀριστόδαμόν φαισ' οὐκ ἀπάλαμνον
ἐν Σπάρτᾳ λόγον
εἴπην· Χρήματ' ἄνηρ, πένιχρος δ' οὐδεὶς πέλετ' ἔσλος
οὐδὲ τίμιος.

13. [53.]

Ἀλκαϊκὸν ἐννεασύλλαβον.

Οἶνος γὰρ ἀνθρώποις δίοπτρον.

14. [55.]

ia ⏒ _ ∪ _ ⏒ _ ∪∪ _ ∪ ⌋ ⏓ (*Ἀλκαϊκὸν δωδεκασύλλαβον.*)

Ἰόπλοκ' ἄγνα μελλιχόμειδε Σάπφοι,
θέλω τι ϝείπην, ἀλλά με κωλύει αἴδως.

(Cfr. Sapph. fr. 7.)

15. [59.]

Ἰωνικοὶ ἀπ' ἐλάττονος.

Ἔμε δείλαν, ἔμε πασᾶν κακοτάτων πεδέχοισαν.

(Cfr. Hor. c. III 12.)

16. [82.]

Idem metrum quod in fr. 9.

Αἴκ' εἴπῃς, τὰ θέλεις, ⟨αἶψά κ'⟩ ἀκούσαις, τά κεν οὐ θέλοις.

17. [92.]

Metrum dactylicum.

Ἀργάλεον πενία κάκον ἄσχετον, ἃ μέγα δάμναις
λᾶον ἀμαχανίᾳ σὺν ἀδελφέᾳ.

II. Sappho.

Σαπφώ (Aeolice Ψάπφω), Lesbia (veterum alii Mytilenis alii Eresi eam natam prodiderunt), filia Scamandronymi (cfr. Herod. II 135), aequalis Alcaei (cfr. n. 7 cum Alc. fr. 14) illustris poetria fuit circ. a. 600 a. Chr. n. Filiam habuit Claidem (fr. 12), fratrem Charaxum; huic soror crimini dedit amorem ac liberalitatem in Rhodopida illam, cuius mentionem facit Herodotus II 135: *Χάραξος δὲ ὡς λυσάμενος Ῥοδῶπιν ἀπενόστησε ἐς Μυτιλήνην, ἐν μέλεϊ Σαπφὼ πολλὰ κατεκερτόμησέ μιν.* — Virgines Lesbias, ex quibus nominantur *Ἀτθίς* (fr. 9), *Μνασιδίκα*, aliae, cum musicae poeticaeque praeceptis naviter informaret, discipulas magistra miro quodam ardore animi amplectebatur (cf. 1 et 2), non semel querens *puellis de popularibus* (Hor. c. II 13, 25), si quas abalienatas ab se inclinare suspicaretur ad alias, quae Sapphonis studiorum aemulae

exstiterunt velut *Ἀνδρομέδα* (n. 9), *Γοργώ*. Sed quod eandem narrant a Phaone, cuius amore deperiret, repudiatam de Leucata sese praecipitasse, hoc merum commentum est ortum, ut videtur, e lusibus novae comoediae (cf. Menand. *Λευκαδία* 4, 158: *οὗ δὴ λέγεται πρώτη Σαπφὼ τὸν ὑπέρκομπον θηρῶσα Φάων' οἰστρῶντι πόθῳ ῥῖψαι πέτρας ἀπὸ τηλεφανοῦς*). — Carmina Sapphus fuerunt a grammaticis disposita secundum numerorum genera ac distributa in novem libros, quorum primus poemata Sapphicis strophis composita exhibuisse traditur.

1. [1.]

Stropha Sapphica.

Ποικιλόθρον', ἀθάνατ' Ἀφρόδιτα,
παῖ Δίος δολόπλοκε, λίσσομαί σε,
μή μ' ἄσαισι μήτ' ὀνίαισι δάμνα,
πότνια, θῦμον·
ἀλλὰ τυῖδ' ἔλθ', αἴ ποτα κἀτέρωτα
τᾶς ἔμας αὔδως ἀΐοισα πήλυι
ἔκλυες, πάτρος δὲ δόμον λίποισα
χρύσιον ἦλθες
ἄρμ' ὑποζεύξαισα· κάλοι δέ σ' ἆγον
ὤκεες στροῦθοι, πτέρυγας μελαίνας
*πύκνα δινεῦντες * πρόπαρ ὠράνω αἴθε-*
ρος διὰ μέσσω.
αἶψα δ' ἐξίκοντο· τὺ δ', ὦ μάκαιρα,
μειδιάσαισ' ἀθανάτῳ προσώπῳ
ἤρε', ὄττι δηῦτε πέπονθα κὤττι
δηῦτε κάλημι,
κὤττ' ἔμῳ μάλιστα θέλω γένεσθαι
μαινόλᾳ θύμῳ. τίνα δηῦτε Πείθω
** λαῖς ἄγην ἐς σὰν φιλότατα, τίς σ', ὦ*
Ψάπφ', ἀδικήει;

καὶ γὰρ αἰ φεύγει, ταχέως διώξει,
αἰ δὲ δῶρα μὴ δέκετ', ἀλλὰ δώσει,
αἰ δὲ μὴ φίλει, ταχέως φιλήσει
κωὐκ ἐθέλοισα.
ἔλθε μοι καὶ νῦν, χαλεπᾶν δὲ λῦσον
ἐκ μεριμνᾶν, ὄσσα δέ μοι τέλεσσαι
θῦμος ἰμέρρει τέλεσον· σὺ δ' αὔτα
σύμμαχος ἔσσο.

2. [2.]

Str. Sapphica.

Φαίνεταί μοι κῆνος ἴσος θέοισιν
ἔμμεν ὤνηρ, ὄστις ἐνάντιός τοι
ἰσδάνει καὶ πλάσιον ἆδυ φωνεύ-
σας ὐπακούει.
καὶ γελαίσας ἰμέροεν, τό μοι μάν
καρδίαν ἐν στήθεσιν ἐπτόασεν·
ὡς γὰρ * εὔιδον βροχέως σε, φώνας
οὐδὲν ἔτ' εἴκει,
ἀλλὰ κὰμ μὲν γλῶσσα ἔαγε, λέπτον δ'
αὔτικα χρῷ πῦρ ὐπαδεδρόμακεν,
ὀππάτεσσι δ' οὐδὲν ὄρημ', ἐπιρρόμ-
βεισι δ' ἄκουαι.
* ἀ δέ μ' ἴδρως κακχέεται, τρόμος δέ
πᾶσαν ἄγρει, χλωροτέρα δὲ ποίας
ἔμμι, τεθνάκην δ' ὀλίγω 'πιδεύης
φαίνομαι ⟨ἄλλα⟩.

3. [3.]

Str. Sapphica.

Ἄστερες μὲν ἀμφὶ κάλαν σελάνναν

ἄψ ἀποκρύπτοισι φάεννον εἶδος,
ὅπποτα πλήθοισα μάλιστα λάμπῃ
γᾶν <ἐπορεῦσα>.

4. [4.]

Str. Sapphicae v. 2—4.

Ἀμφὶ δὲ ψῦχρον κελάδει δι' ὕσδων
μαλίνων, αἰθυσσομένων δὲ φύλλων
κῶμα κατάγρει.

5. [5.]

Str. Sapphica.

. . . . Ἔλθε Κύπρι
χρυσίαισιν ἐν κυλίκεσσιν ἄβρως
συμμεμίγμενον θαλίαισι νέκταρ
οἰνοχοεῦσα.

6. [27.]

Tetrametri dactylici.

Σκιδναμένας ἐν στήθεσιν ὄργας
μαψυλάκαν γλῶσσαν πεφύλαχθαι.

7. [28.]

Str. Alcaica.

Αἰ δ' ἦχες ἔσλων ἴμερον ἢ κάλων,
καὶ μή τι ϝείπην γλῶσσ' ἐκύκα κάκον,
αἴδως κέ σ' οὐ κίχανεν ὄππατ',
ἀλλ' ἔλεγες περὶ τῶ δικαίως. (Cfr. Alc. fr. 14.)

8. [32.]

Pentameter dactylicus (aeolicus).

Μνάσασθαί τινά φαμι καὶ ὕστερον ἄμμεων.

9. [41.]

td ‿ ̆ ‿ ‿ ‿ ‿ ‿ ‿ ‿ ‿ ‿

Ἄτθι, σοὶ δ' ἔμεθεν μὲν ἀπήχθετο
φροντίσδην, ἐπὶ δ' Ἀνδρομέδαν πότῃ.

10. [52.]

ia ‿ ‿ ‿ ‿ ‿ ‿ ‿ ‿

Δέδυκε μὲν ἁ σελάννα
καὶ Πληΐαδες, μέσαι δέ
νύκτες, παρὰ δ' ἔρχετ' ὤρα·
ἔγω δὲ μόνα κατεύδω.

11. [68.]

Idem metrum quod in Alcaei fr. 9 occurrit.

Κατθάνοισα δὲ κείσεαι, οὐδέ ποτα μναμοσύνα σέθεν
ἔσσετ' οὔτε * τότ' **οὔτ'** ὔστερον· **οὐ** γὰρ πεδέχεις βρόδων
τῶν ἐκ Πιερίας, ἀλλ' ἀφάνης κὴν Ἀΐδα δόμοις
φοιτάσεις πεδ' ἀμαύρων νεκύων ἐκπεποταμένα.

12. [85.]

Versus trochaici (tetrametri brachycatalectici.)

Ἔστι μοι κάλα πάϊς χρυσίοισιν ἀνθέμοισιν
ἐμφέρην ἔχοισα μόρφαν, Κλᾶϊς ἀγαπάτα,
ἀντὶ τᾶς ἔγω οὐδὲ Λυδίαν πᾶσαν οὐδ' ἐράνναν...

13. [90.]

Cum dimetro iambico catal. (‿ ‒ ‿ ‒ ‿ ‒ ‒)
iungitur δίμετρον ἀνακλώμενον (‿‿ ‒ ‿ ‒ ‿ ‒ ‿).

Γλύκεια μᾶτερ, **οὔ** τοι δύναμαι κρέκην τὸν ἴστον,
πόθῳ δάμεισα παῖδος βραδίναν δι' Ἀφρόδιταν.

14. [93.]

Hexametri dactylici.

Οἷον τὸ γλυκύμαλον ἐρεύθεται ἄκρῳ ἐπ' ὕσδῳ,
ἄκρον ἐπ' ἀκροτάτῳ· λελάθοντο δὲ μαλοδρόπηες,
οὐ μὰν ἐκλελάθοντ', ἀλλ' οὐκ ἐδύναντ' ἐπίκεσθαι.

15. [104.]

d ⏓ – ⏑⏑ – ⏑⏑ – ⏑⏑ – – – (*πεντάμετρα αἰολικά.*)

Τίῳ σ', ὦ φίλε γάμβρε, κάλως εἰκάσδω;
ὄρπακι βραδίνῳ σε μάλιστ' εἰκάσδω.

III. Anacreon.

Ἀνακρέων Tei natus est in urbe Ioniae aetate Cyri regis Persarum. Cum Harpagus Iones fere omnes in dicionem Cyri redegisset, Teii, ut iugum servitutis effugerent, Phocaeorum exemplum imitati Abdera in Thraciam emigraverunt (cf. Herod. I 168). Illo tempore Anacreon quoque domo profectus in insulam Samum concessisse videtur ad Polycratem, cuius animum hilaritate sua ac poetica facultate mire cepit (cfr. Herod. III 121). Tyrannus cum ab Oroeta circumventus occidisset, Anacreon ab Hipparcho arcessitus est Athenas; inde quo se contulerit post obitum Pisistratidae, exploratum non est. Coluere Athenienses Teii memoriam statua in arce posita, quae poetam *vinosum* in speciem ebrii senis effictum ostendit (cfr. epigr. 69). Anno aetatis octogesimo quinto obiisse fertur, suffocatus ut commenti sunt uvae passae acino. Scripsit elegias, iambos, epigrammata (cf. p. 103 sq.); sed carmina in quibus propria ingenii vis clarissime enituit sunt convivalia et amatoria, *παροίνια καὶ ἐρωτικά*, quae Eurypylam celebrant mulierem venustam nec minus pueros formosos, Cleobulum (car. 1), Smerdiam, Megisten, Bathyllum (cf. Hor. epod. 14, 9 sq., epigr. 34, Anacr. 4). Ex Teii cantilenis paucae admodum exstant reliquiae: nam quae Anacreontea feruntur car-

mina (sexaginta fere numero) abiudicanda sunt ab Anacreonte, si quidem longe plurimorum numeri, sermo, tota indoles originem recentiorem aperte arguunt.

1—4. *Συστήματα Γλυκώνεια.*

Longiores versus: td ⏓ ⏒ – ⏖ – ⏑ ⏓ (glyconei),
breviores: td – ⏒ – ⏖ – ⏒ (pherecratei).

ΕΙΣ ΔΙΟΝΥΣΟΝ.

1. [2.]

Ὦναξ, ᾧ δαμάλης Ἔρως
καὶ Νύμφαι κυανώπιδες
  πορφυρέη τ' Ἀφροδίτη
συμπαίζουσιν, ἐπιστρέφεαι δ'
ὑψηλῶν ὀρέων πτυχάς·
γουνοῦμαί σε, σὺ δ' εὐμενὴς
ἔλθ' ἡμῖν, κεχαρισμένης δ'
  εὐχωλῆς ἐπακούειν.
Κλευβούλῳ δ' ἀγαθὸς γένευ
σύμβουλος· τὸν ἐμὸν δ' ἔρωτ',
  ὦ Δεύνυσε, δέχεσθαι.

2. [6.]

Μεὶς μὲν δὴ Ποσιδηϊὼν
*ἕστηκεν, νεφέλαι * δ' ὕδει*
βρύουσιν, Δία δ' ἄγριοι
  χειμῶνες κατάγουσιν. (Cfr. Hor. epod. 13, 1 sq.)

3. [8.]

Ἐγὼ δ' οὔτ' ἂν Ἀμαλθίης
βουλοίμην κέρας οὔτ' ἔτεα
πεντήκοντά τε καὶ ἑκατὸν
  Ταρτησσοῦ βασιλεῦσαι. (Cfr. Herod. I 163.)

4. [14.]

Σφαίρῃ δηὖτέ με πορφυρέῃ
βάλλων χρυσοκόμης Ἔρως
νήνι ποικιλοσαμβάλῳ
συμπαίζειν προκαλεῖται.
ἡ δ', ἐστὶν γὰρ ἀπ' εὐκτίτου
Λέσβου, τὴν μὲν ἐμὴν κόμην,
λευκὴ γάρ, καταμέμφεται,
πρὸς δ' ἄλλον τινὰ χάσκει.

5. [19.]

td – ⏒ – ⏑⏑ – ⏑ ⏓ (*Γλυκώνειον.*)
td – ⏒ – ⏑⏑ ⌋ – ⏑⏑ ⌋ – ⏑⏑ – ⏑ – ⏒ (*Σιμμιακόν.*)

Ἀρθεὶς δηὖτ' ἀπὸ Λευκάδος
πέτρης ἐς πολιὸν κῦμα κολυμβῶ μεθύων ἔρωτι.

6. [44.]

Versus constantes ex binis dimetris ionicis aut puris (⏑⏑ – – ⏑⏑ – –) aut *ἀνακλωμένοις* (⏑⏑ – ⏑ – ⏑ – –).

Πολιοὶ μὲν ἡμὶν ἤδη κρόταφοι κάρη τε λευκόν,
χαρίεσσα δ' οὐκέθ' ἥβη πάρα, γηραλέοι δ' ὀδόντες,

γλυκεροῦ δ' οὐκέτι πολλὸς βιότου χρόνος λέλειπται·
διὰ ταῦτ' ἀνασταλύζω θαμὰ Τάρταρον δεδοικώς.

Ἀΐδεω γάρ ἐστι δεινὸς μυχός, ἀργαλέη δ' ἐς αὐτὸν
κάθοδος· καὶ γὰρ ἑτοῖμον καταβάντι μὴ ἀναβῆναι.

7. [45.]

Tetrametri ionici *ἀνακλώμενοι* (⏑⏑ – ⏑ – ⏑ – – ⏑⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏓).

Ἐμὲ γὰρ μελέων λόγων θ' εἵνεκα παῖδες ἂν φιλοῖεν·
χαρίεντα μὲν γὰρ ᾄδω, χαρίεντα δ' οἶδα λέξαι.

8. [47.]

dt – ◡◡ – ◡ – ◡ ⅃ – ◡◡ – ◡ – ◡ – ⏓

Ἀστραγάλαι δ' Ἔρωτός εἰσιν μανίαι τε καὶ κυδοιμοί.

9. [48.]

i°i ◡◡ – – ◡◡ ⊔ ◡ – ◡ – ◡ ⅃ –

Μεγάλῳ δηὖτέ μ' Ἔρως ἔκοψεν ὥστε χαλκεὺς
πελέκει, χειμερίῃ δ' ἔλουσεν ἐν χαράδρῃ.

10. [52.]

Trimetri ionici; secundus versus ab initio anaclasim habet, tertius in fine.

Ἀγανῶς οἷά τε νεβρὸν νεοθηλέα
γαλαθηνόν, ὅστ' ἐν ὕλῃς κεροέσσης
ἀπολειφθεὶς ὑπὸ μητρὸς ἐπτοήθη. (Cf. Hor. car. I 23.)

11. [63.]

Dimetri ionici *ἀνακλώμενοι.*

Φέρ' ὕδωρ, φέρ' οἶνον, ὦ παῖ,
φέρε δ' ἀνθεμεῦντας ἡμὶν
στεφάνους, ἔνεικον, ὡς δὴ
πρὸς Ἔρωτα πυκταλίζω.

12. [64.]

Dimetri ionici maximam partem *ἀνακλώμενοι.*

Ἄγε δή, φέρ' ἡμίν, ὦ παῖ,
κελέβην, ὅκως ἄμυστιν
προπίω, τὰ μὲν δέκ' ἐγχέας
ὕδατος, τὰ πέντε δ' οἴνου
κυάθους, ὡς ἀνυβριστί
ἀνὰ δηὖτε βασσαρήσω.

(Versus nonnulli exciderunt.)

ἄγε δηὖτε μηκέθ' οὕτω
πατάγῳ τε κἀλαλητῷ
Σκυθικὴν πόσιν παρ' οἴνῳ
μελετῶμεν, ἀλλὰ καλοῖς
ὑποπίνοντες ἐν ὕμνοις.

(Cf. Hor. carm. I 27, 1—8; Theogn. 187 sq.)

13. [75.]

Tetrametri trochaici, alterni acatal. ac catalectici.

Πῶλε Θρῃκίη, τί δή με λοξὸν ὄμμασιν βλέπουσα
νηλεῶς φεύγεις, δοκέεις δέ μ' οὐδὲν εἰδέναι σοφόν;

ἴσθι τοι, καλῶς μὲν ἄν τοι τὸν χαλινὸν ἐμβάλοιμι,
ἡνίας δ' ἔχων στρέφοιμί σ' ἀμφὶ τέρματα δρόμου.

νῦν δὲ λειμῶνάς τε βόσκεαι κοῦφά τε σκιρτῶσα παίζεις·
δεξιὸν γὰρ * ἱπποσείρην οὐκ ἔχεις ἐπεμβάτην.

(cf. Hor. c. III 11, 7.)

14. [89.]

Dimetri iambici ἀκατάληκτοι.

Ἐρῶ τε δηὖτε κοὐκ ἐρῶ
καὶ μαίνομαι κοἰ μαίνομαι.

ΕΛΕΓΕΙΑ.

15. [94.]

Οὐ φιλέω ὃς κρητῆρι παρὰ πλέῳ οἰνοποτάζων
νείκεα καὶ πόλεμον δακρυόεντα λέγει,
ἀλλ' ὅστις Μουσέων τε καὶ ἀγλαὰ δῶρ' Ἀφροδίτης
συμμίσγων ἐρατῆς μνήσκεται εὐφροσύνης.

Anacreontea

quae sequuntur constant dimetris iambicis: ⏓ – ⏑ – ⏑ – ⏓ (c. 1—4, 6—8, 11) aut ionicis partim anaclomenis (c. 9 et 10) partim sic formatis, ut priorem thesin habeant contractam (c. 5).

1. [6.]
ΕΙΣ ΕΑΥΤΟΝ.

Λέγουσιν αἱ γυναῖκες·
Ἀνακρέων, γέρων εἶ·
λαβὼν ἔσοπτρον ἄθρει
κόμας μὲν οὐκέτ' οὔσας,
ψιλὸν δέ σευ μέτωπον.
ἐγὼ δὲ τὰς κόμας μέν,
εἴτ' εἰσίν, εἴτ' ἀπῆλθον,
οὐκ οἶδα· τοῦτο δ' οἶδα,
ὡς τῷ γέροντι μᾶλλον
πρέπει τὸ τερπνὰ παίζειν,
ὅσῳ πέλας τὰ Μοίρης.

2. [7.]
ΕΙΣ ΕΑΥΤΟΝ.

Οὔ μοι μέλει τὰ Γύγεω,
τοῦ Σαρδίων ἄνακτος·
οὐδ' εἷλέ πώ με ζῆλος,
οὐδὲ φθονῶ τυράννοις.
ἐμοὶ μέλει μύροισιν
καταβρέχειν ὑπήνην·
ἐμοὶ μέλει ῥόδοισιν
καταστέφειν κάρηνα.
τὸ σήμερον μέλει μοι,
τὸ δ' αὔριον τίς οἶδεν;
ὡς οὖν ἔτ' εὐδία 'στιν,
καὶ πῖνε καὶ κύβευε,
καὶ σπένδε τῷ Λυαίῳ,
μὴ νοῦσος, ἤν τις ἔλθῃ,
λέγῃ σε † μὴ δεῖ πίνειν.
(cfr. Archil. fr. 11.)

3. [8.]
ΕΙΣ ΕΑΥΤΟΝ ΜΕΜΕΘΥΣΜΕΝΟΝ.

Ἄφες με, τοὺς θεούς σοι,
πιεῖν πιεῖν ἀμυστί·
θέλω θέλω μανῆναι.
ἐμαίνετ' Ἀλκμέων τε
χὠ λευκόπους Ὀρέστης
τὰς μητέρας κτανόντες·

ἐγὼ δὲ μηδένα κτάς,
πιὼν δ' ἐρυθρὸν οἶνον
θέλω θέλω μανῆναι.
ἐμαίνεθ' Ἡρακλῆς πρίν
δεινὴν κλονῶν φαρέτρην
καὶ τόξον Ἰφίτειον·
ἐμαίνετο πρὶν Αἴας
μετ' ἀσπίδος κραδαίνων
τὴν Ἕκτορος μάχαιραν·
ἐγὼ δ' ἔχων κύπελλον
καὶ στέμμα τοῦτο χαίταις,
οὐ τόξον, οὐ μάχαιραν,
θέλω θέλω μανῆναι.

4. [14.]

ΕΙΣ ΠΕΡΙΣΤΕΡΑΝ.

Ἐρασμίη πέλεια,
πόθεν πόθεν πετᾶσαι;
πόθεν μύρων τοσούτων
ἐπ' ἠέρος θέουσα
πνέεις τε καὶ ψεκάζεις;
τίς εἶ; τί σοι μέλει δέ;
Ἀνακρέων μ' ἔπεμψεν
πρὸς παῖδα, πρὸς Βάθυλλον,
τὸν ἄρτι τῶν ἁπάντων
κρατοῦντα καὶ τύραννον.
πέπρακέ μ' ἡ Κυθήρη
λαβοῦσα μικρὸν ὕμνον·
ἐγὼ δ' Ἀνακρέοντι
διακονῶ τοσαῦτα·
καὶ νῦν, ὁρᾷς, ἐκείνου
ἐπιστολὰς κομίζω.
καί φησιν εὐθέως με
ἐλευθέρην ποιήσειν.
ἐγὼ δέ, κἢν ἀφῇ με,
δούλη μενῶ παρ' αὐτῷ·
τί γάρ με δεῖ πέτασθαι
ὄρη τε καὶ κατ' ἀγρούς,
καὶ δένδρεσιν καθίζειν
φαγοῦσαν ἄγριόν τι;
τὰ νῦν ἔδω μὲν ἄρτον
ἀφαρπάσασα χειρῶν
Ἀνακρέοντος αὐτοῦ·
πιεῖν δέ μοι δίδωσιν
τὸν οἶνον, ὃν προπίνει·
πιοῦσα δ' ἂν χορεύσω
καὶ δεσπότην * γέροντα
πτεροῖσι συγκαλύψω,
κοιμωμένη δ' ἐπ' αὐτῷ
τῷ βαρβίτῳ καθεύδω.
ἔχεις ἅπαντ', ἄπελθε·
λαλιστέραν μ' ἔθηκας,
ἄνθρωπε, καὶ κορώνης.

5. [19.]
ΕΙΣ ΕΡΩΤΑ

Αἱ Μοῦσαι τὸν Ἔρωτα
δήσασαι στεφάνοισιν
τῷ Κάλλει παρέδωκαν.
καὶ νῦν ἡ Κυθέρεια
ζητεῖ λύτρα φέρουσα
λύσασθαι τὸν Ἔρωτα.
κἂν λύσῃ δέ τις αὐτόν,
οὐκ ἔξεισι, μενεῖ δέ·
δουλεύειν δεδίδακται.

6. [21.]
ΕΙΣ ΤΟ ΔΕΙΝ ΠΙΝΕΙΝ.

Η γῆ μέλαινα πίνει,
*πίνει * δὲ δένδρε' αὖ γῆν·*
πίνει θάλασσα δ' αὔρας,
ὁ δ' ἥλιος θάλασσαν,
τὸν δ' ἥλιον σελήνη.
τί μοι μάχεσθ', ἑταῖροι,
καὐτῷ θέλοντι πίνειν;

7. [23.]
ΕΙΣ ΚΙΘΑΡΑΝ.

Θέλω λέγειν Ἀτρείδας,
θέλω δὲ Κάδμον ᾄδειν·
ὁ βάρβιτος δὲ χορδαῖς
Ἔρωτα μοῦνον ἠχεῖ.
ἤμειψα νεῦρα πρῴην
καὶ τὴν λύρην ἅπασαν,
κἀγὼ μὲν ᾖδον ἄθλους
Ἡρακλέους· λύρη δέ
ἔρωτας ἀντεφώνει.
χαίροιτε λοιπὸν ἡμῖν,
ἥρωες· ἡ λύρη γάρ
μόνους Ἔρωτας ᾄδει.

8. [24.]
ΕΡΩΤΙΚΟΝ.

Φύσις κέρατα ταύροις,
ὁπλὰς δ' ἔδωκεν ἵπποις,
ποδωκίην λαγῳοῖς,
λέουσι χάσμ' ὀδόντων,
τοῖς ἰχθύσιν τὸ νηκτόν,
τοῖς ὀρνέοις πέτασθαι,
τοῖς ἀνδράσιν φρόνημα·
γυναιξὶν οὐκ ἔτ' εἶχεν.

τί οὖν; δίδωσι κάλλος
ἀντ' ἀσπίδων ἁπασᾶν,
ἀντ' ἐγχέων ἁπάντων.
νικᾷ δὲ καὶ σίδηρον
καὶ πῦρ καλή τις οὖσα.

9. [31.]
ΕΙΣ ΕΡΩΤΑ.

Μεσονυκτίοις ποθ' ὥραις,
στρέφεται ὅτ' Ἄρκτος ἤδη
κατὰ χεῖρα τὴν Βοώτου,
μερόπων δὲ φῦλα πάντα
κέαται κόπῳ δαμέντα,
τότ' Ἔρως ἐπισταθείς μευ
θυρέων ἔκοπτ' ὀχῆας.
τίς, ἔφην, θύρας ἀράσσει,
κατά μευ σχίσας ὀνείρους;
ὁ δ' Ἔρως, ἄνοιγε, φησίν·
βρέφος εἰμί, μὴ φόβησαι·
βρέχομαι δὲ κἀσέληνον
κατὰ νύκτα πεπλάνημαι.
ἐλέησα ταῦτ' ἀκούσας,
ἀνὰ δ' εὐθὺ λύχνον ἅψας
ἀνέῳξα, καὶ βρέφος μέν
ἐσορῶ, φέρον δὲ τόξον
πτέρυγάς τε καὶ φαρέτρην.
παρὰ δ' ἱστίην καθῖσα,
παλάμαις τε χεῖρας αὐτοῦ
ἀνέθαλπον, ἐκ δὲ χαίτης
ἀπέθλιβον ὑγρον ὕδωρ.
ὁ δ', ἐπεὶ κρύος μεθῆκεν,
φέρε, φησί, πειράσωμεν
τόδε τόξον, εἴ τί μοι νῦν
βλάβεται βραχεῖσα νευρή.
τανύει δὲ καί με τύπτει
μέσον ἧπαρ, ὥσπερ οἶστρος·
ἀνὰ δ' ἅλλεται καχάζων,
ξένε δ', εἶπε, συγχάρηθι·
κέρας ἀβλαβὲς μέν ἐστιν,
σὺ δὲ καρδίην πονήσεις.

10. [32.]
ΕΙΣ ΤΕΤΤΙΓΑ.

Μακαρίζομέν σε, τέττιξ,
ὅτε δενδρέων ἐπ' ἄκρων
ὀλίγην δρόσον πεπωκώς
βασιλεὺς ὅπως ἀείδεις·
σὰ γάρ ἐστι κεῖνα πάντα,
ὁπόσα βλέπεις ἐν ἀγροῖς,

χὠπόσα φέρουσιν ὧραι.
σὺ δ' ὁμιλία γεωργῶν,
ἀπὸ μηδενός τι βλάπτων·
σὺ δὲ τίμιος βροτοῖσιν,
θέρεος γλυκὺς προφήτης·
φιλέουσι μέν σε Μοῦσαι,
φιλέει δὲ Φοῖβος αὐτός,
λιγυρὴν δ' ἔδωκεν οἴμην·
τὸ δὲ γῆρας οὔ σε τείρει
σοφέ, γηγενής, φίλυμνε,
ἀπαθής, ἀναιμόσαρκε·
σχεδὸν εἶ θεοῖς ὅμοιος.

11. [33.]

ΕΙΣ ΕΡΩΤΑ.

Ἔρως ποτ' ἐν ῥόδοισιν
κοιμωμένην μέλιτταν
οὐκ εἶδεν, ἀλλ' ἐτρώθη
τὸν δάκτυλον· παταχθείς
† τὰς χεῖρας ὠλόλυξεν.
δραμὼν δὲ καὶ πετασθείς
πρὸς τὴν καλὴν Κυθήρην
ὄλωλα, μᾶτερ, εἶπεν,
ὄλωλα κἀποθνήσκω·
ὄφις μ' ἔτυψε μικρός
πτερωτός, ὃν καλοῦσιν
μέλιτταν οἱ γεωργοί.
ἁ δ' εἶπεν· εἰ τὸ κέντρον
πονεῖ τὸ τᾶς μελίττας,
πόσον δοκεῖς πονοῦσιν,
Ἔρως, ὅσους σὺ βάλλεις;

IV. Simonides Ceus.

(*Τὴν μὲν ζωγραφίαν ποίησιν σιωπῶσαν προσαγορεύει, τὴν δὲ ποίησιν ζωγραφίαν λαλοῦσαν* Plut. de Glor. Athen. p. 346 F.)

Σιμωνίδης, Leoprepis filius, melicus Iulide natus est Cei insulae oppido olymp. 56 anno 556 a. Chr. n. Qui cum Athenas venisset invitatus, ut videtur, a Pisistratidis, amicitiam iunxit cum poeta Teio (cfr. epigr. 33). Idem post Hipparchi liberalitatis immemor tyrannicidas laudibus effert (epigr. 24). In Thessalia per aliquod tempus vixit cum Aleuadis Scopadisque, quorum gratiam sibi conciliare studebat. Vulgata fabula est ibi poetam, cum qui una essent in triclinio omnes tecti ruina obruerentur, solum superstitem fuisse, praesenti deorum auxilio

servatum: nam Tyndaridas *vati dedisse vitam mercedis loco* (Phaedr. fab. IV 25, 33), cum Simonides, qui victoris praeconio interposuisset Castorum laudes, parte pacti pretii fraudatus esset (cf. Cic. de orat. II 86, 351). — Leoprepides iam grandis natu cum sororis filio Bacchylide item poeta lyrico Syracusas adiit, ubi praeter ceteros qui eo convenerant philosophos poetasque gratia florebat Hieronis tyranni. Supremum diem traditur obiisse in Sicilia prope nonagenarius a. 468 a. Chr. Poetae Ceo simultas intercedebat cum Timocreonte Rhodio illo, qui criminosos in Themistoclem versus emisit (cfr. epigr. 32), nec Laso Hermionensi, qui gratiosus erat apud Hipparchum (cfr. Herod. VII 6), non infense videtur aemulatus esse; Aeschylum tragicum elegia in pugnatores Marathonios composita superasse, denique cum Pindaro aetate paulo minore de poeticae palma contendisse fertur. — Lyricorum carminum genus fere nullum est, ad quod S. non accesserit: composuit *Ἐγκώμια* (fr. 1), *Ἐπινίκους* (fr. 2), *Θρήνους* (fr. 3, 4; nenia Cea laudatur ab Horatio carm. II 1, 38), *Παιᾶνας*, *Ὕμνους*, alia; sed principem locum inter versus Simonideos obtinent Epigrammata (cf. p. 104 sq.), quae magna ex parte Graecorum victorias a barbaris reportatas celebrant, amplissima monumenta virtutis eorum, qui pro patria pugnantes occubuerunt.

1. [4.]

ΕΓΚΩΜΙΟΝ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΕΝ ΘΕΡΜΟΠΥΛΑΙΣ ΘΑΝΟΝΤΑΣ.

dt – – – ⏑⏑ – ⏑ – –
t – ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏒
a – – ⏑⏑ – ⏑⏑ – – – ⏑⏑ – ⏑⏑ ⊔ ⏓
dt – ⏑⏑ – ⏑⏑ – ⏑ ⌋ – –
td – ⏑ – ⏑⏑ – ⏑ – – – ⏑ ⏓
ai – – ⏑⏑ – ⏑⏑ – ⏑ – ⏑ – – – ⏑ –
dt – ⏑⏑ – ⏑⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑ –
dt – – – ⏑⏑ – ⏑⏑ – ⏑ – ⏑ – –
td – ⏑ – ⏑⏑ – ⏑⏑ ⏓

Τῶν ἐν Θερμοπύλαις θανόντων
εὐκλεὴς μὲν ἁ τύχα, καλὸς δ' ὁ πότμος,
βωμὸς δ' ὁ τάφος, πρὸ γόων δὲ μνᾶστις, ὁ δ' οἶκτος ἔπαινος·
ἐντάφιον δὲ τοιοῦτον **οὔτ'** *εὐρὼς*
οὔθ' ὁ πανδαμάτωρ ἀμαυρώσει χρόνος
ἀνδρῶν ἀγαθῶν. ὁ δὲ σηκὸς † οἰκέταν εὐδοξίαν
Ἑλλάδος εἵλετο· μαρτυρεῖ δὲ καὶ Λεωνίδας,
ὁ Σπάρτας βασιλεύς, ἀρετᾶς μέγαν λελοιπὼς
κόσμον ἀέναόν τε κλέος.

---

2. [5.]

ΕΠΙΝΙΚΟΣ
ΣΚΟΠΑι ΤΩι ΚΡΕΟΝΤΟΣ ΘΕΣΣΑΛΩι.

dt – ⏑⏑ – ⏑⏑ – ⏑ – ⏑ – –
ai ⏑⏑ – – – ⏑ – ⏑⏑ – ⏑ ┘ – ⏑ – ⏑⏑ – ⏑ – ⏒ – ⏑ ⏓
ai ⏑⏑ – ⏑ ┘ – ⏑ – ⏑⏑ – ⏑ ┘ – ⏑ – ⏑⏑ – ⏑ ⏓
ai ⏑⏑ – ⏑ ┘ – ⏑ – ⏑⏑ ⏓
ia – – ⏑ ┘ – ⏑ – ⏑⏑ –
i ⏑ ┘ – ⏑ ┘ –
td – ⏑ – ⏑⏑ – ⏒ – ⏑ – ⏑ – ⏒

Στρ. α'.

Ἄνδρ' ἀγαθὸν μὲν ἀλαθέως γενέσθαι
χαλεπὸν χερσίν τε καὶ ποσὶ καὶ νόῳ τετράγωνον, ἄνευ ψόγου τετυγμένον·
*ὃς ἂν * ᾖ κακὸς μηδ' ἄγαν ἀπάλαμνος, εἰδώς γ' ὀνασίπολιν δίκαν,*
*ὑγιὴς ἀνήρ, * οὐδὲ μή μιν ἐγὼ*
μωμήσομαι· τῶν γὰρ ἀλιθίων
ἀπείρων γενέθλα.
πάντα τοι καλά, τοῖσί τ' αἰσχρὰ μὴ μέμικται.

Στρ. β'.

Οὐδέ μοι ἐμμελέως τὸ Πιττάκειον
νέμεται, καίτοι σοφοῦ παρὰ φωτὸς εἰρημένον· χαλε-
πὸν φάτ' ἐσλὸν ἔμμεναι.
θεὸς ἂν μόνος τοῦτ' ἔχοι γέρας· ἄνδρα δ' οὐκ ἔστι
μὴ οὐ κακὸν ἔμμεναι,
ὃν ἀμάχανος συμφορὰ καθέλῃ.
πράξαις γὰρ εὖ πᾶς ἀνὴρ ἀγαθός,
κακὸς δ', εἰ κακῶς· καί
τοὐπὶ πλεῖστον ἄριστοι, τούς κε θεοὶ φιλέωσιν.

Στρ. γ'.

Τοὔνεκεν οὔποτ' ἐγὼ τὸ μὴ γενέσθαι
δυνατὸν διζήμενος κενεὰν ἐς ἄπρακτον ἐλπίδα μοῖ-
ραν αἰῶνος βαλέω,
πανάμωμον ἄνθρωπον, εὐρυέδους ὅσοι καρπὸν αἰνύ-
μεθα χθονός,
* *ἐπί τ' ὔμμιν εὑρὼν ἀπαγγελέω.*
πάντας δ' ἐπαίνημι καὶ φιλέω
ἑκὼν ὅστις ἔρδῃ
μηδὲν αἰσχρόν, ἀνάγκᾳ δ' οὐδὲ θεοὶ μάχονται.

---

3. [32.]

ΘΡΗΝΟΣ
ΕΙΣ ΣΚΟΠΑΔΑΣ.

ai _ _ ⏖ ⊥ _ ⏖ ⊥ _ ⏖ _ ⏖ _ ⏑ ⏓
ai _ _ ⏖ ⊥ _ ⏖ ⊥ _ ⏖ _ ⏑ ⏓
a _ _ ⏖ _ ⏖ _ ⏖ _ _ _
t _ _ _ ⏑ _ ⏑ ⏓

Ἄνθρωπος ἐὼν μή ποτε φάσῃς ὅ τι γίνεται αὔριον,
μηδ' ἄνδρα ἰδὼν ὄλβιον ὅσσον χρόνον ἔσσεται·

ὠκεῖα γὰρ * εὖτε τανυπτερύγου μυίας
οὕτως ἁ μετάστασις.

---

4. [37.]

Stropha.

a ⏖ – ⏖ ⊔ – ⏖ –
ai ⏖ – ⏑ – ⏑ ⏌ – – – ⏖ ⏌ –
dt – ⏖ – ⏖ – ⏖ ⏌ – ⏖ – –
d – ⏖ – ⏖ – ⏖ – ⏖
td – ⏑ – ⏖ – ⏖ – ⏑ –
a ⏖ ⊔ – ⏖ – – – ⏖ ⊔ – ⏖ ⊔ –
d – ⏖ – ⏖ – –
dt – ⏖ – – – ⏖ – ⏖ – ⏑ –
td – ⏑ – ⏑ – ⏖ – ⏑ – ⏑ – –
a ⏖ – – – ⏖ – ⏖ –
dt – ⏖ ⏌ – –
dt – ⏖ ⏌ – ⏖ – ⏑ ⏖ ⏑ – ⏑ – ⏑

Epodus.

td – ⏑ – – – ⏖ – ⏑ –
dt – ⏖ ⏌ – ⏑ ⏌ – ⏖ – ⏑ – ⏒
ai ⏖ – – ⏖́ ⏑ – ⏑ – ⏑ ⏌ ⏓
td – ⏑ – ⏖ – ⏑ –
ia ⏑ – ⏖ – ⏑ – ⏑ – – – ⏖ – ⏑ ⏓
t ⏖ ⏑ – ⏑ ⏖ ⏑ ⏓
t – ⏑ – – ⏖ ⏑ – – – ⏑ –

Στρ.

Ὅτε λάρνακι ἐν δαιδαλέᾳ
ἄνεμος τέ μιν πνέων κινηθεῖσά τε λίμνα
δείματι ἤριπεν, οὐκ ἀδιάντοισι παρειαῖς
ἀμφί τε Περσέϊ βάλλε φίλαν χέρα
εἶπέ τ᾽· Ὦ τέκος, οἷον ἔχω πόνον·
σὺ δ᾽ ἀωτεῖς γαλαθηνῷ τ᾽ ἤτορι κνώσσεις ἐν ἀτερπεῖ

δούρατι χαλκεογόμφῳ,
νυκτὶ ἀλαμπεῖ κυανέῳ τε δνόφῳ ταθείς·
ἀγλααν δ' ὕπερθε τεᾶν κομᾶν βαθειᾶν
παριόντος κύματος οὐκ ἀλέγεις
οὐδ' ἀνέμου φθόγγων,
πορφυρέᾳ κείμενος ἐν χλανίδι, καλὸν πρόσωπον.

Ἐπ.

Εἰ δέ τοι δεινὸν τό γε δεινὸν ἦν,
καί κεν ἐμῶν ῥημάτων λεπτὸν ὑπεῖχες οὖας.
κέλομαι δ', εὗδε βρέφος, εὑδέτω δὲ πόντος,
εὑδέτω δ' ἄμετρον κακόν·
** μεταιβολία δέ τις φανείη, Ζεῦ πάτερ, ἐκ σέο·*
ὅτι δὲ θαρσαλέον ἔπος
εὔχομαι, τεκνόφι δίκαν σύγγνωθί μοι.

5. [65.]

ia ⏑ – ⏑⏑ – ⏑⏑ – – ⏑́⏑ ⏑ ⏓
Ὁ δ' αὖ θάνατος κίχε καὶ τὸν φυγόμαχον.
(Cf. Hor. c. III 2, 14.)

6. [66.]

t – ⏑ – – – ⏑ – – – ⏑ ⏓
Ἔστι καὶ σιγᾶς ἀκίνδυνον γέρας.
(Cf. Hor. c. III 2, 25.)

ΕΛΕΓΕΙΑ.

7. [82.]

ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΝ ΜΑΡΑΘΩΝΙ ΜΑΧΗΝ.

Εἰ δ' ἄρα τιμῆσαι, θύγατερ Διός, ὅστις ἄριστος,
δῆμος Ἀθηναίων ἐξετέλεσσα μόνος.

8. [85.]

Οὐδὲν ἐν ἀνθρώποισι μένει χρῆμ' ἔμπεδον αἰεί·
ἓν δὲ τὸ κάλλιστον Χῖος ἔειπεν ἀνήρ·
οἵη περ φύλλων γενεή, τοίη δὲ καὶ ἀνδρῶν.
παῦροι μὴν θνητῶν οὔασι δεξάμενοι
στέρνοις ἐγκατέθεντο· πάρεστι γὰρ ἐλπὶς ἑκάστῳ,
ἀνδρῶν ἥ τε νέων στήθεσιν ἐμφύεται.
θνητῶν δ' ὄφρα τις ἄνθος ἔχῃ πολυήρατον ἥβης,
κοῦφον ἔχων θυμὸν πόλλ' ἀτέλεστα νοεῖ·
οὔτε γὰρ ἐλπίδ' ἔχει γηρασέμεν οὔτε θανεῖσθαι,
οὐδ' ὑγιὴς ὅταν ᾖ, φροντίδ' ἔχει καμάτου.
νήπιοι, οἷς ταύτῃ κεῖται νόος, οὐδὲ ἴσασιν,
ὡς χρόνος ἔσθ' ἥβης καὶ βιότου ὀλίγος
θνητοῖς· ἀλλὰ σὺ ταῦτα μαθὼν βιότου ποτὶ τέρμα
ψυχῇ τῶν ἀγαθῶν τλῆθι χαριζόμενος.

V. Pindarus.

Πίνδαρος Thebanus quadragenarius fuisse traditur, quo tempore Xerxes bellum adversus Graecos paravit. A patre (Diophanto), qui tibicinis artem hereditariam videtur exercuisse, musicae elementis institutus, post Athenis Lasi Hermionensis (cf. p. 187) aliorum disciplina usus admodum adulescens primum epinicium scripsit, Pythium X, Hippocleae Pelinnaeo. Poetae dis hominibusque accepto (cfr. epig. 85) proxeniam cum aliis ornamentis decrevere Athenienses, cum urbem Thebanis tum invisam *Ἑλλάδος ἔρεισμα* in dithyrambo appellare non dubitasset; eundem Alexander, Amyntae filius, rex Macedonum coluit observavitque. Hieronis Syracusani, cuius rogatu Siciliam petivit, consuetudine usus est nec minus Theronis Agrigentini; aulica tamen aura eum minus captum esse quam Simonidem

testimonium est Pindaricum illud: *βούλομαι ἐμαυτῷ ζῆν οὐκ ἄλλῳ*, atque paucos annos Syracusis moratus e Sicilia in Graeciam revertit. Poeta, qui Pythiis se natum praedicat (fr. 193 Bgk. p. l[4]. I), exspirasse fertur octogenarius ludis sacris quos spectandi causa Argos se contulerat. — Carminum Pindaricorum eadem fere sunt genera quae Simonideorum, cfr. vit. metr. Pind. 26 sq.: *ἔμελψε δὲ κῦδος ἀγώνων | τῶν πισύρων, μακάρων παιήονας, ἐν δέ τε θρήνους | καὶ μέλος ὀρχηθμοῖο θεῶν τ᾽ ἐρικυδέας ὕμνους | ἠδὲ μελιφθόγγων μελεδήματα παρθενικάων* (vide etiam Hor. carm. IV 2). Comprehensa fuerunt Pindari carmina universa septendecim libris disposita a grammaticis prout argumentorum differentia postulare videbatur. Integra propemodum epinicia exstant: Olympia 14, Pythia 12, Nemeaea 11, Isthmia 7. — Ex his sequuntur infra:

1. Olymp. I Hieroni Dinomenis filio Syracusarum regi celete Pherenico victori olymp. 77 (a. 472 a. Chr.) scriptum,
2. Olymp. III Theroni Aenesidami filio Agrigentinorum tyranno curru victori missum olymp. 76 (a. 476), Theoxeniis Tyndaridarum in sollemnibus Agrigenti cantatum,
3. Pyth. I Hieroni Dinomenis filio Aetnaeo curru victori pyth. 29 sive olymp. 76, 3 (a. 474),
4. Pyth. VII Megacli Alcmaeonidae curru victori pyth. 25 sive olymp. 72, 3 (a. 490), ut videtur, compositum,
5. Nem. I Chromio Agesidami filio Aetnaeo curru victori post annum 476 a. Chr., denique
6. Isthm. V Phylacidae Lamponis filio Aeginetae pancratio victori incerto tempore scriptum.

1. [Olymp. I.]

ΙΕΡΩΝΙ ΣΥΡΑΚΟΣΙΩι

ΚΕΛΗΤΙ.

Strophae

ia ⏑ ⏗ – ⏖ – ⏑ ⏗ – ⏑ – ⏖ ⏗ ⏓
td ⏖ ⏑ – ⏑ ⏗ – ⏖ – ⏖ – ⏖ – ⏓

t – ⏑ – ⏑ – ⏑ ⏓
td – ⏑ – ⏖ – ⏒
t – ⏑ – ⏑ – ⏑ ⏓
td – ⏑ – ⏑ ⏖ ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏖ ┘ – ⏑ – ⏑ ⏓
td – ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏖ ┘ – ⏑ ⏓
i ⏑ ⏖ ⏑ ⏖ ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑ ⏓
b ⏑ ⏖ – ⏑ – ⏖ ⏑ ⏓
i ⏑ ┘ – ⏑ – ⏑ ┘ ⏖ ⏑ ⏓
i ⏒ ┘ ⏖ ⏑ – ⏑ – ⏑ ⏓

Epodi.

ia ⏑ ┘ ⏖ ⏑ – ⏑ ┘ – ⏖ – ⏑ ┘ – ⏑ – ⏑ ⏓
ia ⏑ ┘ – ⏖ ┘ – ⏑ ⏖ ⏑ – ⏑ ⏓
td – ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏖ ┘ – ⏑ ⏓
ia ⏑ ┘ – ⏑ ┘ – ⏖ – ⏑ – ⏑ – ⏖ ┘ ⏓
ai ⏖ – ⏑ – ⏖ ┘ – ⏑ – ⏑ ⏓
ai – – ⏖ – ⏑ ┘ – ⏑ – ⏑ ⏓
td ⏖ ⏑ – ⏖ ┘ – ⏑ ⏓
ia ⏑ ┘ – ⏑ ┘ – ⏖ – ⏑ ┘ – ⏖ – ⏑ ┘ ⏓

Στρ. α'.

Ἄριστον μὲν ὕδωρ, ὁ δὲ χρυσὸς αἰθόμενον πῦρ
ἅτε διαπρέπει νυκτὶ μεγάνορος ἔξοχα πλούτου·
εἰ δ' ἄεθλα γαρύεν
ἔλδεαι, φίλον ἦτορ,
μηκέτ' ἀελίου σκόπει
ἄλλο θαλπνότερον ἐν ἀμέ-
ρᾳ φαεννὸν ἄστρον ἐρήμας δι' αἰθέρος,
μηδ' Ὀλυμπίας ἀγῶνα φέρτερον αὐδάσομεν·
ὅθεν ὁ πολύφατος ὕμνος ἀμφιβάλλεται
σοφῶν μητίεσσι, κελαδεῖν
Κρόνου παῖδ' ἐς ἀφνεὰν ἱκομένους
μάκαιραν Ἱέρωνος ἑστίαν,

Ἀντ. α'.

θεμιστεῖον ὃς ἀμφέπει σκᾶπτον ἐν πολυμάλῳ

Σικελίᾳ, δρέπων μὲν κορυφὰς ἀρετᾶν ἄπο πασᾶν·
ἀγλαΐζεται δὲ καί
μουσικᾶς ἐν ἀώτῳ,
οἷα παίζομεν φίλαν
ἄνδρες ἀμφὶ θαμὰ τράπεζαν.
    ἀλλὰ Δωρίαν ἀπὸ φόρμιγγα πασσάλου
λάμβαν', εἴ τί τοι Πίσας τε καὶ Φερενίκου χάρις
νόον ὑπὸ γλυκυτάταις ἔθηκε φροντίσιν,
ὅτε παρ' Ἀλφεῷ σύτο δέμας
ἀκέντητον ἐν δρόμοισι παρέχων,
κράτει δὲ προσέμιξε δεσπόταν,

'Επ. α'.

Συρακόσιον ἱπποχάρμαν βασιλῆα. λάμπει δέ οἱ κλέος
ἐν εὐάνορι Λυδοῦ Πέλοπος ἀποικίᾳ·
τοῦ μεγασθενὴς ἐράσσατο γαιάοχος
Ποσειδᾶν, ἐπεί νιν καθαροῦ λέβητος ἔξελε Κλωθώ
ἐλέφαντι φαίδιμον ὦμον κεκαδμένον.
ἦ θαυματὰ πολλά, καί πού τι καὶ βροτῶν
† φάτις ὑπὲρ τὸν ἀλαθῆ λόγον
δεδαιδαλμένοι ψεύδεσι ποικίλοις ἐξαπατῶντι μῦθοι.

Στρ. β'.

Χάρις δ', ἅπερ ἅπαντα τεύχει τὰ μείλιχα θνατοῖς,
ἐπιφέροισα τιμὰν καὶ ἄπιστον ἐμήσατο πιστόν
ἔμμεναι τὸ πολλάκις·
ἁμέραι δ' ἐπίλοιποι
μάρτυρες σοφώτατοι.
ἔστι δ' ἀνδρὶ φάμεν ἐοικὸς
    ἀμφὶ δαιμόνων καλά· μείων γὰρ αἰτία.
υἱὲ Ταντάλου, σὲ δ' ἀντία προτέρων φθέγξομαι,

ὁπότ' ἐκάλεσε πατὴρ τὸν εὐνομώτατον
ἐς ἔρανον φίλαν τε Σίπυλον,
ἀμοιβαῖα θεοῖσι δεῖπνα παρέχων,
τότ' Ἀγλαοτρίαιναν ἁρπαγᾷ

Ἀντ. β'.

δαμέντα φρένας ἱμέρῳ χρυσέαισιν ἀν' ἵπποις
ὕπατον εὐρυτίμου ποτὶ δῶμα Διὸς μεταβᾶσαι,
ἔνθα δευτέρῳ χρόνῳ
ἦλθε καὶ Γανυμήδης
Ζηνὶ τωὔτ' ἐπὶ χρέος.
ὡς δ' ἄφαντος ἔπελες, οὐδὲ
 ματρὶ πολλὰ μαιόμενοι φῶτες ἄγαγον,
ἔννεπε κρυφᾷ τις αὐτίκα φθονερῶν γειτόνων,
ὕδατος ὅτι σε πυρὶ ζέοισαν εἰς ἀκμάν
μαχαίρᾳ τάμον κατὰ μέλη,
τραπέζαισί τ' ἀμφὶ δεύτατα κρεῶν
σέθεν διεδάσαντο καὶ φάγον.

Ἐπ. β'.

ἐμοὶ δ' ἄπορα γαστρίμαργον μακάρων τιν' εἰ-
 πεῖν. ἀφίσταμαι.
ἀκέρδεια λέλογχεν θαμινὰ κακαγόρος.
εἰ δὲ δή τιν' ἄνδρα θνατὸν Ὀλύμπου σκοποί
ἐτίμασαν, ἦν Τάνταλος οὗτος· ἀλλὰ γὰρ καταπέψαι
μέγαν ὄλβον οὐκ ἐδυνάσθη, κόρῳ δ' ἕλεν
ἄταν ὑπέροπλον, ἅν οἱ πατὴρ ὕπερ
κρέμασε καρτερὸν † αὐτῷ λίθον,
τὸν αἰεὶ μενοινῶν κεφαλᾶς βαλεῖν εὐφροσύνας
 ἀλᾶται.

Στρ. γ'.

ἔχει δ' ἀπάλαμον βίον τοῦτον ἐμπεδόμοχθον,
μετὰ τριῶν τέταρτον πόνον, ἀθανάτων ὅτι κλέψαις

ἁλίκεσσι συμπόταις
νέκταρ ἀμβροσίαν τε
δῶκεν, οἷς νιν ἄφθιτον
* ἔθεσαν. εἰ δὲ θεὸν ἀνήρ τις
ἔλπεταί τι λαθέμεν ἔρδων, ἁμαρτάνει.
τοὔνεκα προῆκαν υἱὸν ἀθάνατοί οἱ πάλιν
μετὰ τὸ ταχύποτμον αὖτις ἀνέρων ἔθνος.
πρὸς εὐάνθεμον δ' ὅτε φυάν
λάχναι νιν μέλαν γένειον ἔρεφον,
ἑτοῖμον ἀνεφρόντισεν γάμον

Ἀντ. γ'.

Πισάτα παρὰ πατρὸς εὔδοξον Ἱπποδάμειαν
σχεθέμεν. ἐγγὺς ἐλθὼν πολιᾶς ἁλὸς οἶος ἐν ὄρφνᾳ
ἄπυεν βαρύκτυπον
Εὐτρίαιναν· ὁ δ' αὐτῷ
πὰρ ποδὶ σχεδὸν φάνη.
τῷ μὲν εἶπε· Φίλια δῶρα
Κυπρίας ἄγ' εἴ τι, Ποσείδαον, ἐς χάριν
τέλλεται, πέδασον ἔγχος Οἰνομάου χάλκεον,
ἐμὲ δ' ἐπὶ ταχυτάτων πόρευσον ἁρμάτων
ἐς Ἆλιν, κράτει δὲ πέλασον·
ἐπεὶ τρεῖς τε καὶ δέκ' ἄνδρας ὀλέσαις
μναστῆρας ἀναβάλλεται γάμον

Ἐπ. γ'.

θυγατρός. ὁ μέγας δὲ κίνδυνος ἄναλκιν οὐ
φῶτα λαμβάνει.
θανεῖν δ' οἷσιν ἀνάγκα, τί κέ τις ἀνώνυμον
γῆρας ἐν σκότῳ καθήμενος ἕψοι μάταν,
ἁπάντων καλῶν ἄμμορος; ἀλλ' ἐμοὶ μὲν οὗτος ἄεθλος
ὑποκείσεται, τὺ δὲ πρᾶξιν φίλαν δίδοι.

ὣς ἔννεπεν· οὐδ' ἀκράντοις ἐφάψατο
ἔπεσι. τὸν μὲν ἀγάλλων θεός
ἔδωκεν δίφρον τε χρύσεον πτεροῖσιν τ' ἀκάμαντας
ἵππους.

Στρ. δ'.

ἕλεν δ' Οἰνομάου βίαν παρθένον τε σύνευνον·
τέκε τε λαγέτας ἓξ ἀρεταῖσι μεμαότας υἱούς.
νῦν δ' ἐν αἱμακουρίαις
ἀγλααῖσι μέμικται,
Ἀλφεοῦ πόρῳ κλιθείς,
τύμβον ἀμφίπολον ἔχων πο-
λυξενωτάτῳ παρὰ βωμῷ. τὸ δὲ κλέος
τηλόθεν δέδορκε τᾶν Ὀλυμπιάδων ἐν δρόμοις
Πέλοπος, ἵνα ταχυτὰς ποδῶν ἐρίζεται
ἀκμαί τ' ἰσχύος θρασύπονοι·
ὁ νικῶν δὲ λοιπὸν ἀμφὶ βίοτον
ἔχει μελιτόεσσαν εὐδίαν

Ἀντ. δ'.

ἀέθλων γ' ἕνεκεν. τὸ δ' αἰεὶ παράμερον ἐσλόν
ὕπατον ἔρχεται παντὶ βροτῶν. ἐμὲ δὲ στεφανῶσαι
κεῖνον ἱππείῳ νόμῳ
Αἰοληΐδι μολπᾷ
χρή· πέποιθα δὲ ξένον
μή τιν' ἀμφότερα καλῶν τε
ἴδριν * ἄμμε καὶ δύναμιν κυριώτερον
τῶν γε νῦν κλυταῖσι δαιδαλωσέμεν ὕμνων πτυχαῖς.
θεὸς ἐπίτροπος ἐὼν τεαῖσι μήδεται
ἔχων τοῦτο κᾶδος, Ἱέρων,
μερίμναισιν· εἰ δὲ μὴ ταχὺ λίποι,
ἔτι γλυκυτέραν κεν ἔλπομαι

Ἐπ. δ΄.

σὺν ἅρματι θοῷ κλεΐξειν ἐπίκουρον εὑρὼν ὁδὸν λόγων,
παρ' εὐδείελον ἐλθὼν Κρόνιον. ἐμοὶ μὲν ὦν
Μοῖσα καρτερώτατον βέλος ἀλκᾷ τρέφει·
ἐπ' ἄλλοισι δ' ἄλλοι μεγάλοι· τὸ δ' ἔσχατον κορυφοῦται
βασιλεῦσι. μηκέτι πάπταινε πόρσιον.
εἴη σέ τε λοιπὸν ὑψοῦ χρόνον πατεῖν,
ἐμέ τε τοσσάδε νικαφόροις
ὁμιλεῖν, πρόφαντον σοφίᾳ καθ' Ἕλλανας ἐόντα παντᾷ.

2. [Olymp. III.]

ΘΗΡΩΝΙ ΑΚΡΑΓΑΝΤΙΝΩι

ΕΙΣ ΘΕΟΞΕΝΙΑ.

Strophae.

dt – ⏑⏑ – ⏑⏑ – – – ⏑ – – – ⏑⏑ – ⏑⏑ –
ai – – ⏑⏑ – ⏑⏑ – – – ⏑ ⏓
ai – – ⏑⏑ – ⏑⏑ – – – ⏑ – – – ⏑⏑ – ⏑⏑ ⏓
ia – – ⏑ – – – ⏑ – – – ⏑ – – – ⏑⏑ – ⏑⏑ – – – ⏑ ⏓
t – ⏑ – – – ⏑ – – – ⏑ – ⏓

Epodi.

td – ⏑ – ⏓ – ⏑ – – – ⏑⏑ – ⏑⏑ –
td – ⏑ – – – ⏑⏑ – ⏑⏑ – – – ⏑ – – – ⏑ ⏓
dt – ⏑⏑ – ⏑⏑ – – – ⏑⏑ – ⏑⏑ – – – ⏑ ⏓
dt – ⏑⏑ – ⏑⏑ – – – ⏑ – ⏓ – ⏑⏑ – ⏑⏑ ⏓
t – ⏑ – – – ⏑ – – – ⏑ – ⏓

Στρ. α΄.

Τυνδαρίδαις τε φιλοξείνοις ἁδεῖν καλλιπλοκάμῳ θ' Ἑλένᾳ

κλεινὰν Ἀκράγαντα γεραίρων εὔχομαι,
Θήρωνος Ὀλυμπιονίκαν ὕμνον ὀρθώσαις, ἀκαμαντοπόδων
ἵππων ἄωτον. Μοῖσα δ' οὕτω † ποι παρέστα μοι νεοσίγαλον εὑρόντι τρόπον
Δωρίῳ φωνὰν ἐναρμόξαι πεδίλῳ

Ἀντ. α'.

ἀγλαόκωμον· ἐπεὶ χαίταισι μὲν ζευχθέντες ἔπι στέφανοι
πράσσοντί με τοῦτο θεόδματον χρέος,
φόρμιγγά τε ποικιλόγαρυν καὶ βοὰν αὐλῶν ἐπέων τε θέσιν
Αἰνησιδάμου παιδὶ συμμῖξαι πρεπόντως, ἅ τε Πίσα με γεγωνεῖν· τᾶς ἄπο
θεόμοροι νίσσοντ' ἐπ' ἀνθρώπους ἀοιδαί,

Ἐπ. α'.

ᾧ τινι, κραίνων ἐφετμὰς Ἡρακλέος προτέρας,
ἀτρεκὴς Ἑλλανοδίκας γλεφάρων Αἰτωλὸς ἀνὴρ ὑψόθεν
ἀμφὶ κόμαισι βάλῃ γλαυκόχροα κόσμον ἐλαίας. τάν ποτε
Ἴστρου ἀπὸ σκιαρᾶν παγᾶν ἔνεικεν Ἀμφιτρυωνιάδας,
μνᾶμα τῶν Οὐλυμπίᾳ κάλλιστον ἀέθλων,

Στρ. β'.

δᾶμον Ὑπερβορέων πείσαις Ἀπόλλωνος θεράποντα λόγῳ·
πιστὰ φρονέων Διὸς αἴτει πανδόκῳ
ἄλσει σκιαρόν τε φύτευμα ξυνὸν ἀνθρώποις στέφανόν τ' ἀρετᾶν.
ἤδη γὰρ αὐτῷ πατρὶ μὲν βωμῶν ἁγισθέντων διχόμηνις ὅλον χρυσάρματος
ἑσπέρας ὀφθαλμὸν ἀντέφλεξε Μήνα,

Ἀντ. β'.

καὶ μεγάλων ἀέθλων ἁγνὰν κρίσιν καὶ πενταετηρίδ' ἁμᾶ
θῆκε ζαθέοις ἐπὶ κρημνοῖς Ἀλφεοῦ·
ἀλλ' οὐ καλὰ δένδρε' ἔθαλλεν χῶρος ἐν βάσσαις Κρονίου Πέλοπος·
τούτων ἔδοξεν γυμνὸς αὐτῷ κᾶπος ὀξείαις ὑπακουέμεν αὐγαῖς ἀελίου.
δὴ τότ' ἐς γαῖαν πεoαίνειν θυμὸς ὥρμα

Ἐπ. β'.

Ἰστρίαν νιν. ἔνθα Λατοῦς ἱπποσόα θυγάτηρ
δέξατ' ἐλθόντ' Ἀρκαδίας ἀπὸ δειρᾶν καὶ πολυγνάμπτων μυχῶν,
εὖτέ νιν ἀγγελίαις Εὐρυσθέος ἔντυ' ἀνάγκα πατρόθεν
χρυσόκερων ἔλαφον θήλειαν ἄξονθ', ἅν ποτε Ταϋγέτα
ἀντιθεῖσ' Ὀρθωσίᾳ ἔγραψεν ἱεράν.

Στρ. γ'.

τὰν μεθέπων ἴδε καὶ κείναν χθόνα πνοιᾶς ὄπιθεν Βορέα
ψυχροῦ· τόθι δένδρεα θάμβαινε σταθείς.
τῶν νιν γλυκὺς ἵμερος ἔσχεν δωδεκάγναμπτον περὶ τέρμα δρόμου
ἵππων φυτεῦσαι. καί νυν ἐς ταύταν ἑορτὰν ἵλαος ἀντιθέοισιν νίσσεται
σὺν βαθυζώνου διδύμνοις παισὶ Λήδας.

Ἀντ. γ'.

τοῖς γὰρ ἐπέτραπεν Οὔλυμπόνδ' ἰὼν θαητὸν ἀγῶνα νέμειν
ἀνδρῶν τ' ἀρετᾶς πέρι καὶ ῥιμφαρμάτου
διφρηλασίας. ἐμὲ δ' ὦν πᾳ θυμὸς ὀτρύνει φάμεν, Ἐμμενίδαις

Θήρωνί τ' ἐλθεῖν κῦδος εὐίππων διδόντων Τυνδα-
ριδᾶν, ὅτι πλείσταισι βροτῶν
ξεινίαις αὐτοὺς ἐποίχονται τραπέζαις,

'Επ. γ'.

εὐσεβεῖ γνώμᾳ φυλάσσοντες μακάρων τελετάς.
εἰ δ' ἀριστεύει μὲν ὕδωρ, κτεάνων δὲ χρυσὸς αἰδοι-
έστατον,
νῦν γε πρὸς ἐσχατιὰν Θήρων ἀρεταῖσιν ἱκάνων ἅπτεται
οἴκοθεν Ἡρακλέος σταλᾶν. τὸ πόρσω δ' ἐστὶ σοφοῖς
ἄβατον
κἀσόφοις. οὔ μὰν διώξω· κεινὸς εἴην.

3. [Pyth. I.]

ΙΕΡΩΝΙ ΑΙΤΝΑΙΩι

ΑΡΜΑΤΙ.

Strophae.

td – ⏑ – – – ⏑ – – – ⏖ – ⏑ ⏑ ⏓
td – ⏑̇ – – – ⏖ ┘ – ⏑ – – – ⏖ – ⏖ ┘ ┘ ⏓
t ┘ ┘ – ⏑ – – – ⏑ ⏓
ai – – ⏖ – ⏖ – ⏓ – ⏑ ┘ – ⏑ – – – ⏖ – ⏖ –
t – ⏑ – – – ⏑ – – – ⏑ ⏓
dt – ⏖ – ⏖ ┘ – ⏑ – – – ⏖ – ⏖ – – – ⏖ – ⏖ ┘ – ⏑ – ⏓

Epodi.

dt – ⏖ – ⏖ – – – ⏑ – – – ⏑ ⏓
dt – ⏖ – ⏖ – ⏓ – ⏑ – – – ⏖ – ⏖ ⏓
t – ⏑ – – – ⏑̣ – – – ⏑ ┘ ⏖ ⏑ ⏓
ai – – ⏖ – ⏖ – – – ⏑ ⏓
td ⏖̱ ⏑ – – – ⏖ – ⏖ – – – ⏑ –
td – ⏑ – – – ⏖ – ⏖ – –
td ⏖ ⏑ – – – ⏑ – – – ⏑ – – – ⏑ – – – ⏖ – ⏖ ⏓
ai ⏖ – – – ⏖ ┘ ⏖ ⏑ – – – ⏑ ┘ ⏓

Στρ. α'.

Χρυσέα φόρμιγξ, Ἀπόλλωνος καὶ ἰοπλοκάμων
σύνδικον Μοισᾶν κτέανον·
    τᾶς ἀκούει μὲν βάσις, ἀγλαΐας ἀρχά,
πείθονται δ' ἀοιδοὶ σάμασιν,
ἁγησιχόρων ὁπόταν προοιμίων
    ἀμβολὰς τεύχῃς ἐλελιζομένα.
καὶ τὸν αἰχματὰν κεραυνὸν σβεννύεις
ἀενάου πυρός. εὕδει δ' ἀνὰ σκάπτῳ Διὸς αἰετός,
    ὠκεῖαν πτέρυγ' ἀμφοτέρωθεν χαλάξαις,

Ἀντ. α'.

ἀρχὸς οἰωνῶν, κελαινῶπιν δ' ἐπί οἱ νεφέλαν
ἀγκύλῳ κρατί, γλεφάρων
    ἁδὺ κλάϊστρον, κατέχευας· ὁ δὲ κνώσσων
ὑγρὸν νῶτον αἰωρεῖ, τεαῖς
ῥιπαῖσι κατασχόμενος. καὶ γὰρ βια-
    τὰς Ἄρης, τραχεῖαν ἄνευθε λιπὼν
ἐγχέων ἀκμάν, ἰαίνει καρδίαν
κώματι, κῆλα δὲ καὶ δαιμόνων θέλγει φρένας, ἀμφί
    τε Λατοίδα σοφίᾳ βαθυκόλπων τε Μοισᾶν.

Ἐπ. α'.

ὅσσα δὲ μὴ πεφίληκε Ζεύς, ἀτύζονται βοὰν
Πιερίδων ἀΐοντα, γᾶν τε καὶ πόντον κατ' ἀμαιμάκετον,
ὅς τ' ἐν αἰνᾷ Ταρτάρῳ κεῖται θεῶν πολέμιος,
Τυφὼς ἑκατοντακάρανος· τόν ποτε
Κιλίκιον θρέψεν πολυώνυμον ἄντρον· νῦν γε μάν
ταί θ' ὑπὲρ Κύμας ἁλιερκέες ὄχθαι
Σικελία τ' αὐτοῦ πιέζει στέρνα λαχνάεντα, κίων δ' οὐρανία συνέχει,
νιφόεσσ' Αἴτνα, πάνετες χιόνος ὀξείας τιθήνα·

Στρ. β'.

τᾶς ἐρεύγονται μὲν ἀπλάτου πυρὸς ἁγνόταται
ἐκ μυχῶν παγαί· ποταμοὶ
δ' ἁμέραισιν μὲν προχέοντι ῥόον καπνοῦ
αἴθων'· ἀλλ' ἐν ὄρφναισιν πέτρας
φοίνισσα κυλινδομένα φλὸξ ἐς βαθεῖ-
αν φέρει πόντου πλάκα σὺν πατάγῳ.
κεῖνο δ' Ἁφαίστοιο κρουνοὺς ἑρπετόν
δεινοτάτους ἀναπέμπει· τέρας μὲν θαυμάσιον πο-
τιδέσθαι, θαῦμα δὲ καὶ παρεόντων ἀκοῦσαι,

Ἀντ. β'.

οἷον Αἴτνας ἐν μελαμφύλλοις δέδεται κορυφαῖς
καὶ πέδῳ, στρωμνὰ δὲ χαράσ-
σοισ' ἅπαν νῶτον ποτικεκλιμένον κεντεῖ.
εἴη, Ζεῦ, τὶν εἴη ἁνδάνειν,
ὃς τοῦτ' ἐφέπεις ὄρος, εὐκάρποιο γαί-
ας μέτωπον, τοῦ μὲν ἐπωνυμίαν
κλεινὸς οἰκιστὴρ ἐκύδανεν πόλιν
γείτονα, Πυθιάδος δ' ἐν δρόμῳ κᾶρυξ ἀνέειπέ νιν
ἀγγέλλων Ἱέρωνος ὑπὲρ καλλινίκου

Ἐπ. β'.

ἅρμασι. ναυσιφορήτοις δ' ἀνδράσι πρώτα χάρις
ἐς πλόον ἀρχομένοις πομπαῖον ἐλθεῖν οὖρον· ἐοικότα
γάρ
καὶ τελευτᾷ φερτέρου νόστου τυχεῖν. ὁ δὲ λόγος
ταύταις ἐπὶ συντυχίαις δόξαν φέρει
λοιπὸν ἔσσεσθαι στεφάνοισί νιν ἵπποις τε κλυτάν
καὶ σὺν εὐφώνοις θαλίαις ὀνυμαστάν.
Λύκιε καὶ Δάλοι' ἀνάσσων Φοῖβε, Παρνασοῦ τε κρά-
ναν Κασταλίαν φιλέων,
ἐθελήσαις ταῦτα νόῳ τιθέμεν εὔανδρόν τε χώραν.

Στρ. γ'.

ἐκ θεῶν γὰρ μαχαναὶ πᾶσαι βροτέαις ἀρεταῖς,
καὶ σοφοὶ καὶ χερσὶ βια-
    ταὶ περίγλωσσοί τ' ἔφυν. ἄνδρα δ' ἐγὼ κεῖνον
αἰνῆσαι μενοινῶν ἔλπομαι
μὴ χαλκοπάραον ἄκονθ' ὡσεί τ' ἀγῶ-
    νος βαλεῖν ἔξω παλάμᾳ δονέων,
μακρὰ δὲ ῥίψαις ἀμεύσασθ' ἀντίους.
εἰ γὰρ ὁ πᾶς χρόνος ὄλβον μὲν οὕτω καὶ κτεάνων
    δόσιν εὐθύνοι, καμάτων δ' ἐπίλασιν παράσχοι.

Ἀντ. γ'.

ἦ κεν ἀμνάσειεν, οἵαις ἐν πολέμοισι μάχαις
τλάμονι ψυχᾷ παρέμειν',
    ἀνίχ' εὑρίσκοντο θεῶν παλάμαις τιμάν,
οἵαν οὔτις Ἑλλάνων δρέπει,
πλούτου στεφάνωμ' ἀγέρωχον. νῦν γε μὰν
    τὰν Φιλοκτήταο δίκαν ἐφέπων
ἐστρατεύθη· σὺν δ' ἀνάγκᾳ μὴ φίλον
καί τις ἐὼν μεγαλάνωρ ἔσανεν. φαντὶ δὲ Λαμνόθεν
    ἕλκει τειρόμενον * μεταναάσσοντας ἐλθεῖν

Ἐπ. γ'.

ἥρωας ἀντιθέους Ποίαντος υἱὸν τοξόταν·
ὃς Πριάμοιο πόλιν πέρσεν, τελεύτασέν τε πόνους
    Δαναοῖς,
ἀσθενεῖ μὲν χρωτὶ βαίνων, ἀλλὰ μοιρίδιον ἦν.
οὕτω δ' Ἱέρωνι θεὸς ὀρθωτὴρ πέλοι
τὸν προσέρποντα χρόνον, ὧν ἔραται καιρὸν διδούς.
Μοῖσα, καὶ πὰρ Δεινομένει κελαδῆσαι
πίθεό μοι ποινὰν τεθρίππων· χάρμα δ' οὐκ ἀλλότριον
    νικαφορία πατέρος.
ἄγ' ἔπειτ' Αἴτνας βασιλεῖ φίλιον ἐξεύρωμεν ὕμνον,

Στρ. δ'.

τῷ πόλιν κείναν θεοδμάτῳ σὺν ἐλευθερίᾳ
Ὑλλίδος στάθμας Ἱέρων
ἐν νόμοις ἔκτισσ'. ἐθέλοντι δὲ Παμφύλου
καὶ μὰν Ἡρακλειδᾶν ἔκγονοι
ὄχθαις ὕπο Ταϋγέτου ναίοντες αἰ-
εὶ μένειν τεθμοῖσιν ἐν Αἰγιμιοῦ
Δωριεῖς. ἔσχον δ' Ἀμύκλας ὄλβιοι,
Πινδόθεν ὀρνύμενοι, λευκοπώλων Τυνδαριδᾶν βα-
θύδοξοι γείτονες, ὧν κλέος ἄνθησεν αἰχμᾶς·

Ἀντ. δ'.

Ζεῦ τέλει', αἰεὶ δὲ τοιαύταν Ἀμένα παρ' ὕδωρ
αἶσαν ἀστοῖς καὶ βασιλεῦ-
σιν διακρίνειν ἔτυμον λόγον ἀνθρώπων.
σύν τοι τίν κεν ἁγητὴρ ἀνὴρ
υἱῷ τ' ἐπιτελλόμενος δᾶμον γεραί-
ρων τράποι σύμφωνον ἐς ἁσυχίαν.
λίσσομαι νεῦσον, Κρονίων, ἅμερον
ὄφρα κατ' οἶκον ὁ Φοῖνιξ ὁ Τυρσανῶν τ' ἀλαλατὸς
ἔχῃ, ναυσίστονον ὕβριν ἰδὼν τὰν πρὸ Κύμας·

Ἐπ. δ'.

οἷα Συρακοσίων ἀρχῷ δαμασθέντες πάθον,
ὠκυπόρων ἀπὸ ναῶν ὅς σφιν ἐν πόντῳ βάλεθ' ἁλικίαν,
Ἑλλάδ' ἐξέλκων βαρείας δουλείας. ἀρέομαι
πὰρ μὲν Σαλαμῖνος Ἀθαναίων χάριν
μισθόν, ἐν Σπάρτᾳ δ' * ἐνέπων πρὸ Κιθαιρῶνος μάχαν,
ταῖσι Μήδειοι κάμον ἀγκυλότοξοι,
παρὰ δὲ τὰν εὔυδρον ἀκτὰν Ἱμέρα παίδεσσιν ὕμνον
Δεινομένεος τελέσαις,
τὸν ἐδέξαντ' ἀμφ' ἀρετᾷ, πολεμίων ἀνδρῶν κα-
μόντων.

Στρ. ε΄.

καιρὸν εἰ φθέγξαιο, πολλῶν πείρατα συντανύσαις
ἐν βραχεῖ, μείων ἕπεται
μῶμος ἀνθρώπων. ἀπὸ γὰρ κόρος ἀμβλύνει
αἰανὴς ταχείας ἐλπίδας·
ἀστῶν δ᾽ ἀκοὰ κρύφιον θυμὸν βαρύ-
νει μάλιστ᾽ ἐσλοῖσιν ἐπ᾽ ἀλλοτρίοις.
ἀλλ᾽ ὅμως, κρέσσων γὰρ οἰκτιρμοῦ φθόνος,
μὴ παρίει καλά. νώμα δικαίῳ πηδαλίῳ στρατόν·
ἀψευδεῖ δὲ πρὸς ἄκμονι χάλκευε γλῶσσαν.

Ἀντ. ε΄.

εἴ τι καὶ φλαῦρον παραιθύσσει, μέγα τοι φέρεται
πὰρ σέθεν. πολλῶν ταμίας
ἐσσί· πολλοὶ μάρτυρες ἀμφοτέροις πιστοί.
εὐανθεῖ δ᾽ ἐν ὀργᾷ παρμένων,
εἴπερ τι φιλεῖς ἀκοὰν ἀδεῖαν αἰ-
εὶ κλύειν, μὴ κάμνε λίαν δαπάναις·
ἐξίει δ᾽ ὥσπερ κυβερνάτας ἀνὴρ
ἱστίον ἀνεμόεν. μὴ δολωθῇς, ὦ φίλος, εὐτραπέλοις
κέρδεσσ᾽· ὀπιθόμβροτον αὔχημα δόξας

Ἐπ. ε΄.

οἶον ἀποιχομένων ἀνδρῶν δίαιταν μανύει
καὶ λογίοις καὶ ἀοιδοῖς. οὐ φθίνει Κροίσου φιλόφρων ἀρετά·
τὸν δὲ ταύρῳ χαλκέῳ καυτῆρα νηλέα νόον
ἐχθρὰ Φάλαριν κατέχει παντᾷ φάτις,
οὐδέ νιν φόρμιγγες ὑπωρόφιαι κοινωνίαν
μαλθακὰν παίδων ὀάροισι δέκονται.
τὸ δὲ παθεῖν εὖ πρῶτον ἀέθλων· εὖ δ᾽ ἀκούειν δευ-
τέρα μοῖρ᾽· ἀμφοτέροισι δ᾽ ἀνὴρ
ὃς ἂν ἐγκύρσῃ καὶ ἕλῃ, στέφανον ὕψιστον δέδεκται.

4. [Pyth. VII.]
ΜΕΓΑΚΛΕΙ ΑΘΗΝΑΙΩι
ΤΕΘΡΙΠΠΩι.

Strophae.

i – – ◡ – ◡ ◡◡ ◡ ◡◡ ◡ ⅃ ⏓
ia ◡ – ◡◡ ⅃ – ◡ – ⏒ – ◡ – ◡◡ –
i – – ◡ ⅃ –
ia – – ◡◡ ⅃ ⏓
ia ◡ ⅃ ◡◡ ◡ – ◡◡ ⅃ ⏓
ia – – ◡◡ – ◡ ⏓
t ◡◡ ◡ – ◡ ⏓
i ⏒ ◡◡ ◡ ⅃ –

Epodus.

td – ◡ – ◡◡ ⅃ – ◡ – ◡◡ –
ia ◡ ⅃ ⅃ – ◡ – – – ◡◡ – ◡ –
td ◡◡ ◡ – ◡◡ ⅃ ◡◡ ◡ – ◡
dt – ◡◡ – – – ◡ – ◡ – ◡◡ –
ia – – ◡ ⅃ – ◡◡ –
ia ◡ – ◡◡ ⅃ –

Στρ.

Κάλλιστον αἱ μεγαλοπόλιες Ἀθᾶναι
προοίμιον Ἀλκμανιδᾶν εὐρυσθενεῖ γενεᾷ
κρηπῖδ' ἀοιδᾶν
ἵπποισι βαλέσθαι.
ἐπεὶ τίνα πάτραν, τίνα τ' οἶκον
* *αἰνέων ὀνυμάξομαι*
ἐπιφανέστερον
Ἑλλάδι πυθέσθαι;

Αντ.

πάσαισι γὰρ πολίεσι λόγος ὁμιλεῖ
Ἐρεχθέος ἀστῶν, Ἄπολλον, οἳ τεόν γε δόμον
Πυθῶνι δίᾳ

ϑαητὸν ἔτευξαν.
ἄγοντι δέ με πέντε μὲν Ἰσϑμοῖ
νῖκαι, μία δ' ἐκπρεπής
Διὸς Ὀλυμπιάς,
δύο δ' ἀπὸ Κίρρας,

Ἐπ.

ὦ Μεγάκλεες, ὑμαί τε καὶ προγόνων.
νέᾳ δ' εὐπραγίᾳ χαίρω τι· τὸ δ' ἄχνυμαι,
φϑόνον ἀμειβόμενον τὰ καλὰ ἔργα.
φαντί γε μὰν οὕτω κεν ἀνδρὶ παρμονίμαν
ϑάλλοισαν εὐδαιμονίαν
τὰ καὶ τὰ φέρεσϑαι.

5. [Nem. I.]

ΧΡΟΜΙΩι ΑΙΤΝΑΙΩι

ΙΠΠΟΙΣ.

Strophae.

i – – ⏑ – ⏒ – ⏑ ⏓
ia – – ⏑ – – – ⏖ – ⏖ ⏓
d – ⏖ – ⏖ ⏓
ia – – ⏑ – – – ⏖ – ⏖ ⏓
t – ⏑ – – – ⏑ ⏓
dt – ⏖ – ⏖ – ⏖ – – – ⏑ – – – ⏑ ⏓
td – ⏑ – – – ⏖ – ⏖ ⏌ – ⏑ – – – ⏑ – – – ⏑ – – – ⏑ ⏓

Epodi.

td ⏖ ⏑ – – – ⏑ – – – ⏖ – ⏖ ⏌ – ⏑ ⏓
dt – ⏖ – ⏖ – ⏖ – – – ⏑ – – – ⏑ ⏓
td – ⏑ – – – ⏖ – ⏖ – ⏖ – – – ⏑ – – – – ⏓
ia – – ⏑ ⏌ – ⏖ ⏌ – ⏑ – – – ⏑ ⏓

Στρ. α'.

Ἄμπνευμα σεμνὸν Ἀλφεοῦ,
κλεινᾶν Συρακοσσᾶν ϑάλος Ὀρτυγία,

δέμνιον Ἀρτέμιδος,
Δάλου κασιγνήτα, σέθεν ἁδυεπής
ὕμνος ὁρμᾶται θέμεν
αἶνον ἀελλοπόδων μέγαν ἵππων, Ζηνὸς Αἰτναίου χάριν·
ἅρμα δ' ὀτρύνει Χρομίου Νεμέα θ' ἔργμασιν νικα-
φόροις ἐγκώμιον ζεῦξαι μέλος.

Ἀντ. α'.

ἀρχαὶ δὲ βέβληνται θεῶν
κείνου σὺν ἀνδρὸς δαιμονίαις ἀρεταῖς.
ἔστι δ' ἐν εὐτυχίᾳ
πανδοξίας ἄκρον· μεγάλων δ' ἀέθλων
Μοῖσα μεμνᾶσθαι φιλεῖ.
σπεῖρέ νυν ἀγλαΐαν τινὰ νάσῳ, τὰν Ὀλύμπου δεσπότας
Ζεὺς ἔδωκεν Φερσεφόνᾳ, κατένευσέν τέ οἱ χαίταις,
ἀριστεύοισαν εὐκάρπου χθονός

Ἐπ. α'.

Σικελίαν πίειραν ὀρθώσειν κορυφαῖς πολίων ἀφ-
νεαῖς·
ὤπασε δὲ Κρονίων πολέμου μναστῆρά οἱ χαλκεντέος
λαὸν ἵππαιχμον, θαμὰ δὴ καὶ Ὀλυμπιάδων φύλλοις
ἐλαιᾶν χρυσέοις
μιχθέντα. πολλῶν ἐπέβαν καιρὸν οὐ ψεύδει βαλών.

Στρ. β'.

ἔσταν δ' ἐπ' αὐλείαις θύραις
ἀνδρὸς φιλοξείνου καλὰ μελπόμενος,
ἔνθα μοι ἁρμόδιον
δεῖπνον κεκόσμηται, θαμὰ δ' ἀλλοδαπῶν
οὐκ ἀπείρατοι δόμοι
ἐντί· λέλογχε δὲ μεμφομένοις ἐσλοὺς ὕδωρ καπνῷ φέρειν
ἀντίον. τέχναι δ' ἑτέρων ἕτεραι· χρὴ δ' ἐν εὐθείαις
ὁδοῖς στείχοντα μάρνασθαι φυᾷ.

'Αντ. β'.

πράσσει γὰρ ἔργῳ μὲν σθένος,
βουλαῖσι δὲ φρήν, ἐσσόμενον προϊδεῖν
συγγενὲς οἷς ἕπεται.
'Αγησιδάμου παῖ, σέο δ' ἀμφὶ τρόπῳ
τῶν τε καὶ τῶν χρήσιες.
οὐκ ἔραμαι πολὺν ἐν μεγάρῳ πλοῦτον κατακρύψαις ἔχειν,
ἀλλ' ἐόντων εὖ τε παθεῖν καὶ ἀκοῦσαι φίλοις ἐξαρκέων· κοιναὶ γὰρ ἔρχοντ' ἐλπίδες

'Επ. β'.

πολυπόνων ἀνδρῶν. ἐγὼ δ' Ἡρακλέος ἀντέχομαι προφρόνως
ἐν κορυφαῖς ἀρετᾶν μεγάλαις, ἀρχαῖον ὀτρύνων λόγον,
ὡς, ἐπεὶ σπλάγχνων ὕπο ματέρος αὐτίκα θαητὰν ἐς αἴγλαν παῖς Διός
ὠδῖνα φεύγων διδύμῳ σὺν κασιγνήτῳ μόλεν,

Στρ. γ'.

* ὡς οὐ λαθὼν χρυσόθρονον
Ἥραν κροκωτὸν σπάργανον ἐγκατέβα·
ἀλλὰ θεῶν βασιλέα
σπερχθεῖσα θυμῷ πέμπε δράκοντας ἄφαρ.
τοὶ μὲν οἰχθεισᾶν πυλᾶν
ἐς θαλάμου μυχὸν εὐρὺν ἔβαν, τέκνοισιν ὠκείας γνάθους
ἀμφελίξασθαι μεμαῶτες· ὁ δ' ὀρθὸν μὲν ἄντεινεν κάρα, πειρᾶτο δὲ πρῶτον μάχας,

'Αντ. γ'.

δισσαῖσι δοιοὺς αὐχένων
μάρψαις ἀφύκτοις χερσὶν ἑαῖς ὄφιας·
ἀγχομένοις δὲ † χρόνος

ψυχὰς ἀπέπνευσεν μελέων ἀφάτων.
ἐκ δ' ἄρ' ἄτλατον δέος
πλᾶξε γυναῖκας, ὅσαι τύχον Ἀλκμήνας ἀρήγοισαι λέχει·
καὶ γὰρ αὐτά, * θᾶσσον ἄπεπλος ὀρούσαισ' ἀπὸ στρωμνᾶς, ὁμῶς ἄμυνεν ὕβριν κνωδάλων.

Ἐπ. γ'.

ταχὺ δὲ Καδμείων ἀγοὶ χαλκέοις ἔδραμον σὺν ὅπλοις ἀθρόοι·
ἐν χερὶ δ' Ἀμφιτρύων κολεοῦ γυμνὸν τινάσσων φάσγανον
ἵκετ', ὀξείαις ἀνίαισι τυπείς. τὸ γὰρ οἰκεῖον πιέζει πάνθ' ὁμῶς·
εὐθὺς δ' ἀπήμων κραδία κᾶδος ἀμφ' ἀλλότριον.

Στρ. δ'.

ἔστα δὲ θάμβει δυσφόρῳ
τερπνῷ τε μιχθείς. εἶδε γὰρ ἐκνόμιον
λῆμά τε καὶ δύναμιν
υἱοῦ· παλίγγλωσσον δέ οἱ ἀθάνατοι
ἀγγέλων ῥῆσιν θέσαν.
γείτονα δ' ἐκκάλεσεν Διὸς ὑψίστου προφάταν ἔξοχον,
ὀρθόμαντιν Τειρεσίαν· ὁ δὲ οἱ φράζε καὶ παντὶ στρατῷ, ποίαις ὁμιλήσει τύχαις,

Ἀντ. δ'.

ὅσσους μὲν ἐν χέρσῳ κτανών,
ὅσσους δὲ πόντῳ θῆρας αἰδροδίκας·
καί τινα σὺν πλαγίῳ
ἀνδρῶν κόρῳ στείχοντα * τῷ ἐχθροτάτῳ
φᾶσέ νιν δώσειν μόρῳ.

καὶ γὰρ ὅταν θεοὶ ἐν πεδίῳ Φλέγρας Γιγάντεσσιν μάχαν
ἀντιάζωσιν, βελέων ὑπὸ ῥιπαῖσι κείνου φαιδίμαν γαίᾳ πεφύρσεσθαι κόμαν

Ἐπ. δ'.

*ἔνεπεν· αὐτὸν μὰν ἐν εἰράνᾳ τὸν ἅπαντα χρόνον * ἐν σχερῷ*
ἁσυχίαν καμάτων μεγάλων ποινὰν λαχόντ' ἐξαίρετον
ὀλβίοις ἐν δώμασι, δεξάμενον θαλερὰν Ἥβαν ἄκοιτιν καὶ γάμον
δαίσαντα, πὰρ Δὶ Κρονίδᾳ σεμνὸν αἰνήσειν νόμον.

6. [Isthm. V.]

ΦΥΛΑΚΙΔΑι ΑΙΓΙΝΗΤΗι
ΠΑΓΚΡΑΤΙΩι.

S t r o p h a e.

ia – – ∪ – – – ∪∪ – ∪∪ –
td – ∪ – – – ∪ – – – ∪∪ ⏓
td – ∪ – – – ∪ – – – ∪∪ – ∪∪ – ∪∪ – – – ∪ – –
td – ∪ – ⏒ – ∪∪ – ∪∪ ⏓
i – – ∪ – – – ∪ ⏓
dt – ∪∪ – ∪∪ – – – ∪ – – – ∪∪ –
t ∪∪ ∪ – ⏒ – ∪ – – ∪∪ ∪ –
ia – – ∪ – – – ∪∪ – ∪∪ – – – ∪ ⏓
i – – ∪ – – – ∪ ⅃ ⏓

E p o d i.

td – ∪ – – – ∪∪ – ∪∪ –
td – ∪ – – – ∪∪ – ∪∪ – –
td – ∪ – – – ∪ – – – ∪∪ – ∪∪ –
td – ∪ – – – ∪ – – – ∪∪ – ∪∪ – ⏒ – ∪ – –
td – ∪ – – – ∪ – – – ∪∪ – ∪∪ –

ia – – ⏑ – – – – ⏑⏑ – ⏑⏑ – – – – ⏑ ⏓
td – ⏑ – – – – ⏑⏑ – ⏑⏑ ⏗ – ⏑ ⏗ – ⏑ – – – – ⏑ ⏓

Στρ. α'.

Θάλλοντος ἀνδρῶν ὡς ὅτε συμποσίου
δεύτερον κρατῆρα Μοισαίων μελέων
κίρναμεν Λάμπωνος εὐαέθλου γενεᾶς ὕπερ, ἐν Νεμέᾳ
μὲν πρῶτον, ὦ Ζεῦ,
τὶν ἄωτον δεξάμενοι στεφάνων,
νῦν αὖτις Ἰσθμοῦ δεσπότᾳ
Νηρεΐδεσσί τε πεντήκοντα, παίδων ὁπλοτάτου
Φυλακίδα νικῶντος. εἴη δὲ τρίτον
σωτῆρι πορσαίνοντας Ὀλυμπίῳ Αἴγιναν κάτα
σπένδειν μελιφθόγγοις ἀοιδαῖς.

Ἀντ. α'.

εἰ γάρ τις ἀνθρώπων δαπάνᾳ τε χαρείς
καὶ πόνῳ πράσσει θεοδμάτους ἀρετάς,
σύν τέ οἱ δαίμων φυτεύει δόξαν ἐπήρατον, ἐσχατιὰς
ἤδη πρὸς ὄλβου
βάλλετ' ἄγκυραν θεότιμος ἐών.
τοίαισιν ὀργαῖς εὔχεται
ἀντιάσαις ἀΐδαν γῆράς τε δέξασθαι πολιόν
ὁ Κλεονίκου παῖς· ἐγὼ δ' ὑψίθρονον
Κλωθὼ κασιγνήτας τε προσεννέπω ἕσπεσθαι κλυταῖς
ἀνδρὸς φίλου Μοίρας ἐφετμαῖς.

Ἐπ. α'.

ὔμμε τ', ὦ χρυσάρματοι Αἰακίδαι,
τέθμιόν μοί φαμι σαφέστατον ἔμμεν
τάνδ' ἐπιστείχοντα νᾶσον ῥαινέμεν εὐλογίαις.
μυρίαι δ' ἔργων καλῶν τέτμηνθ' ἑκατόμπεδοι ἐν σχερῷ
κέλευθοι
καὶ πέραν Νείλοιο παγᾶν καὶ δι' Ὑπερβορέους·

οὐδ' ἔστιν οὕτω βάρβαρος οὔτε παλίγγλωσσος πόλις,
ἅτις οὐ Πηλέος ἀΐει κλέος ἥρωος, εὐδαίμονος γαμ-
βροῦ θεῶν,

Στρ. β'.

οὐδ' ἅτις Αἴαντος Τελαμωνιάδα
καὶ πατρός· τὸν χαλκοχάρμαν ἐς πόλεμον
ἄγε σὺν Τιρυνθίοισι πρόφρονα σύμμαχον ἐς Τροΐαν,
ἥρωσι μόχθον,
Λαομεδοντειᾶν ὑπὲρ ἀμπλακιᾶν
ἐν ναυσὶν Ἀλκμήνας τέκος.
εἷλε δὲ Περγαμίαν, πέφνεν δὲ σὺν κείνῳ Μερόπων
ἔθνεα, καὶ τὸν βουβόταν οὔρεϊ ἴσον
Φλέγραισιν εὑρὼν Ἀλκυονῆ σφετέρας οὐ φείσατο
χερσὶν βαρυφθόγγοιο νευρᾶς

Ἀντ. β'.

Ἡρακλέης. ἀλλ' Αἰακίδαν καλέων
ἐς πλόον * δεῖπνον κύρησεν δαινυμένων.
τὸν μὲν ἐν ῥινῷ λέοντος στάντα κελήσατο νεκταρέαις
σπονδαῖσιν ἄρξαι
καρτεραίχμαν Ἀμφιτρυωνιάδαν·
ἄνδωκε δ' αὐτῷ φέρτατος
οἰνοδόκον φιάλαν χρυσῷ πεφρικυῖαν Τελαμών,
ὁ δ' ἀνατείναις οὐρανῷ χεῖρας ἀμάχους
αὔδασε τοιοῦτον ἔπος· Εἴ ποτ' ἐμᾶν, ὦ Ζεῦ πάτερ
θυμῷ 'θέλων ἀρᾶν ἄκουσας,

Ἐπ. β'.

νῦν σε, νῦν εὐχαῖς ὕπο θεσπεσίαις
λίσσομαι παῖδα θρασὺν ἐξ Ἐριβοίας
ἀνδρὶ τῷδε, † ξεῖνον ἀμὸν μοιρίδιον τελέσαι·
τὸν μὲν ἄρρηκτον φυάν, ὥσπερ τόδε δέρμα με νῦν
περιπλανᾶται

θηρός, ὃν πάμπρωτον ἀέθλων κτεῖνά ποτ᾽ ἐν Νεμέᾳ·
θυμὸς δ᾽ ἑπέσθω. ταῦτ᾽ ἄρα οἱ φαμένῳ πέμψεν θεός
ἀρχὸν οἰωνῶν μέγαν αἰετόν· ἁδεῖα δ᾽ ἔνδον νιν ἔκνι-
ξεν χάρις,

Στρ. γ´.

εἶπέν τε φωνήσαις ἅτε μάντις ἀνήρ·
Ἔσσεταί τοι παῖς ὃν αἰτεῖς, ὦ Τελαμών·
καί νιν ὄρνιχος φανέντος κέκλευ ἐπώνυμον εὐρυβίαν
Αἴαντα, λαῶν
ἐν πόνοις ἔκπαγλον Ἐνυαλίου.
ὣς ἄρα εἰπὼν αὐτίκα
ἕζετ᾽. ἐμοὶ δὲ μακρὸν πάσας ἀναγήσασθ᾽ ἀρετάς·
Φυλακίδᾳ γὰρ ἦλθον, ὦ Μοῖσα, ταμίας
Πυθέᾳ τε κώμων Εὐθυμένει τε. τὸν Ἀργείων τρόπον
εἰρήσεται * μάκρ᾽ ἐν βραχίστοις.

Ἀντ. γ´.

ἄραντο γὰρ νίκας ἀπὸ παγκρατίου
τρεῖς — ἀπ᾽ Ἰσθμοῦ, τὰς δ᾽ ἀπ᾽ εὐφύλλου Νεμέας —
ἀγλαοὶ παῖδές τε καὶ μάτρως· ἀνὰ δ᾽ ἄγαγον ἐς φάος
οἵαν μοῖραν ὕμνων,
τὰν Ψαλυχιδᾶν δὲ πάτραν Χαρίτων
ἄρδοντι καλλίστᾳ δρόσῳ,
τόν τε Θεμιστίου ὀρθώσαντες οἶκον τάνδε πόλιν
θεοφιλῆ ναίοισι. Λάμπων δὲ μελέταν
ἔργοις ὀπάζων Ἡσιόδου μάλα τιμᾷ τοῦτ᾽ ἔπος,
υἱοῖσί τε φράζων παραινεῖ,

Ἐπ. γ´.

ξυνὸν ἄστει κόσμον ἑῷ προσάγων·
καὶ ξένων εὐεργεσίαις ἀγαπᾶται,
μέτρα μὲν γνώμᾳ διώκων, μέτρα δὲ καὶ κατέχων·

γλῶσσα δ' οὐκ ἔξω φρενῶν· φαίης κέ νιν * ἀνδράσιν
ἀεθληταῖσιν ἔμμεν
Ναξίαν πέτραις ἐν ἄλλαις χαλκοδάμαντ' ἀκόναν.
πίσω σφε Δίρκας ἁγνὸν ὕδωρ, τὸ βαθύζωνοι κόραι
χρυσοπέπλου Μναμοσύνας ἀνέτειλαν παρ' εὐτειχέσιν
Κάδμου πύλαις.

Scolia.

Sc. 1—6 composita sunt his numeris:
td ⏕ ⏒ – ⏑⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏒ (Φαλαίκειον ἑνδεκασύλλαβον.)
td – ⏒ – ⏑⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏒ (sive – ⏑ – ⏑⏑ – ⏑⏑ – ⏑ – ⏒ v. Scol. 6.)
ai ⏑⏑ – ⏑ ⏗ – ⏑⏑ ⏓
dt – ⏑⏑ – ⏑ ⏗ – ⏑⏑ – ⏑ ⏓

1. [2.]

Παλλὰς Τριτογένει', ἄνασσ' Ἀθηνᾶ,
ὄρθου τήνδε πόλιν τε καὶ πολίτας
ἄτερ ἀλγέων καὶ στάσεων
καὶ θανάτων ἀώρων, σύ τε καὶ πατήρ.

2. [4.]

Ἐν Δήλῳ ποτ' ἔτικτε τέκνα Λατώ,
Φοῖβον χρυσοκόμαν, ἄνακτ' Ἀπόλλω,
ἐλαφηβόλον τ' ἀγροτέραν
Ἄρτεμιν, ἃ γυναικῶν μέγ' ἔχει κράτος.

3. [5.]

Ὦ Πάν, Ἀρκαδίας μεδέων κλεεννᾶς,
ὀρχηστὰ Βρομίαις ὀπαδὲ Νύμφαις,
γελάσειας, ὦ Πάν, ἐπ' ἐμαῖς
εὐφροσύναις, * ἀοιδαῖς κεχαρημένος.

4. [7.]

Εἴθ' ἐξῆν ὁποῖός τις ἦν ἕκαστος
τὸ στῆθος διελόντ' ἔπειτα τὸν νοῦν
ἐσιδόντα, κλείσαντα πάλιν,
ἄνδρα φίλον νομίζειν ἀδόλῳ φρενί.

5. [8.]

Σκόλιον Σιμωνίδου.

Ὑγιαίνειν μὲν ἄριστον ἀνδρὶ θνατῷ,
δεύτερον δὲ φυὰν καλὸν γενέσθαι,
τὸ τρίτον δὲ πλουτεῖν ἀδόλως,
καὶ τὸ τέταρτον ἡβᾶν μετὰ τῶν φίλων.

6. [9—12.]

Ἁρμοδίου μέλος. Σκόλιον Καλλιστράτου.

Στρ. α'.

Ἐν μύρτου κλαδὶ τὸ ξίφος φορήσω,
ὥσπερ Ἁρμόδιος καὶ Ἀριστογείτων,
ὅτε τὸν τύραννον κτανέτην
ἰσονόμους τ' Ἀθήνας ἐποιησάτην.

Στρ. β'.

Φίλταθ' Ἁρμόδι', οὔ τί που τέθνηκας,
νήσοις δ' ἐν μακάρων σέ φασιν εἶναι,
ἵνα περ ποδώκης Ἀχιλεύς,
Τυδεΐδην τέ φασ' ἐσθλὸν * ἀεὶ μένειν.

Στρ. γ'.

Ἐν μύρτου κλαδὶ τὸ ξίφος φορήσω,
ὥσπερ Ἁρμόδιος καὶ Ἀριστογείτων,
ὅτ' Ἀθηναίης ἐν θυσίαις
ἄνδρα τύραννον Ἵππαρχον ἐκαινέτην.

Στρ. δ'.

Αἰεὶ σφῷν κλέος ἔσσεται κατ' αἶαν,
φίλταθ' Ἁρμόδιος καὶ Ἀριστογείτων,

ὅτι τὸν τύραννον κτανέτην
ἰσονόμους τ' Ἀθήνας ἐποιησάτην.

(Cf. Cic. pro Mil. 29, 80.)

7. [15.]

Syst. Alcaicum. (cfr. supra p. 168.)

* Ὡραῖον ἐκ γῆς χρὴ κατιδεῖν πλόον,
εἴ τις δύναιτο καὶ παλάμην ἔχοι·
ἐπεὶ δέ κ' ἐν πόντῳ γένηται,
τῷ παρεόντι τρέχειν ἀνάγκη.

8. [16.]

ia ⏑ – ⏑⏑ – ⏑ – (*Τελεσίλλειον.*)
ia – – ⏑⏑ – ⏑ –
td – – – ⏑⏑ – ⏑ – ⏓
ia – – ⏑⏑ – ⏑ –

Ὁ καρκίνος ὧδ' ἔφα,
χαλᾷ τὸν ὄφιν λαβών·
Εὐθὺν χρὴ τὸν ἑταῖρον ἔμμεν
καὶ μὴ σκολιὰ φρονεῖν.

9. [21.]

Σκόλιον Πραξίλλης Σικυωνίας.

td ⏒ ⏓ – ⏑⏑ ┘ – ⏑⏑ ┘ – ⏑⏑ – ⏑ ⏒ (Asclepiad. maior.)

Ἀδμήτου λόγον, ὦ 'ταῖρε, μαθὼν τοὺς ἀγαθοὺς φίλει·
τῶν δειλῶν δ' ἀπέχου, γνοὺς ὅτι δειλοῖς ὀλίγα χάρις.

10. [23.]

Idem metrum quod in praecedenti scolio invenitur.

Ὑπὸ παντὶ λίθῳ σκορπίος, ὦ 'ταῖρ', ὑποδύεται·
φράζευ μή σε βάλῃ· τῷ δ' ἀφανεῖ πᾶς ἕπεται δόλος.

11. [28.]

(Ὑβρίου τοῦ Κρητός.)

td – ⏑ – – – ⏑ – ⏖ – ⏑ ⏓
dt – ⏖ – – – ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏒
ia – – ⏖ – – – ⏑ ⌋ ⏓
ia – – ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏖ – ⏑ –
td – – – ⏑ – ⏖ – ⏑ – – (str. α′) vel – ⏑ – ⏖ – ⏑ – ⏑ – ⏓ (str. β′)

Ἔστι μοι πλοῦτος μέγας δόρυ καὶ ξίφος Στρ. α′.
καὶ τὸ καλὸν λαισήϊον, πρόβλημα χρωτός·
τούτῳ γὰρ ἀρῶ, τούτῳ θερίζω,
τούτῳ πατέω τὸν ἁδὺν οἶνον ἀπ' ἀμπέλω·
τούτῳ δεσπότας μνοΐας κέκλημαι.

Στρ. β′.
Τοὶ δὲ μὴ τολμῶντ' ἔχειν δόρυ καὶ ξίφος
καὶ τὸ καλὸν λαισήϊον, πρόβλημα χρωτός,
πάντες γόνυ πεπτηῶτες ἁμόν,
πάντες σέβοντι προσκυνεῦντί τε δεσπόταν
καὶ μέγαν βασιλῆα φωνέοντες.

Carmina Popularia.

1. [2.]

Primus versus est trimeter dactylicus, ceteri sunt paroemiaci huiusmodi ⏓ – ⏖ – ⏖̆ ⌋ ⏓

Ὦ Λίνε πᾶσι θεοῖσιν
τετιμένε, σοὶ γὰρ ἔδωκαν
πρώτῳ μέλος ἀνθρώποισιν
φωναῖς λιγυραῖς ἀεῖσαι·
Φοῖβος δὲ κότῳ σ' ἀναιρεῖ,
Μοῦσαι δέ σε θρηνέουσιν.

2. [18.]

Trimetri iambici. *Τριχορία· γέροντες, ἄνδρες, παῖδες.*

Ἄμμες πόκ' ἦμες ἄλκιμοι νεανίαι.
Ἄμμες δέ γ' εἰμές· αἰ δὲ λῇς, αὐγάσδεο.
Ἄμμες δέ γ' ἐσσόμεσθα πολλῷ κάρρονες.

3. [19.]

Tetrametri iambici catal. (Metrum Aristophanium.)

Ποῦ μοι τὰ ῥόδα, ποῦ μοι τὰ ἴα, ποῦ μοι τὰ καλὰ σέλινα;
ταδὶ τὰ ῥόδα, ταδὶ τὰ ἴα, ταδὶ τὰ καλὰ σέλινα.

4. [20.]

Dimetri anapaesti catal. (*παροιμιακοί.*)

Χαλκῆν μυῖαν θηράσω.
Θηράσεις, ἀλλ' οὐ λήψει.

5. [41.]

Χελιδονισταί. Ἀγερμὸς Ῥοδίων.

Versus 1—10 et 18 *προσοδιακοί* sunt hac forma ⏔̄ – ⏑⏑ ⏗ ⏓, v. 11 et 17 adonii (– ⏑⏑ – ⏓), v. 12 est tetrameter trochaicus, v. 13—16 et v. 19 sq. sunt trimetri iambici.

Ἦλθ', ἦλθε χελιδών
καλὰς ὥρας ἄγουσα,
καλοὺς ἐνιαυτούς,
ἐπὶ γαστέρα λευκά,
ἐπὶ νῶτα μέλαινα.
παλάθαν σὺ προκύκλει
ἐκ πίονος οἴκου
οἴνου τε δέπαστρον
τυρῶν τε κάνυστρον·
* *καὶ πύρνα χελιδών*

καὶ λεκιθίταν
οὐκ ἀπωθεῖται. πότερ᾽ ἀπίωμες, ἢ λαβώμεθα;
εἰ μέν τι δώσεις· εἰ δὲ μή, οὐκ ἐάσομες,
ἢ τὰν θύραν φέρωμες ἢ θοὐπέρθυρον
ἢ τὰν γυναῖκα τὰν ἔσω καθημέναν·
μικρὰ μέν ἐστι, ῥᾳδίως νιν οἴσομες.
* *ἂν δὲ φέρῃς τι,*
* *μέγα δή τι φέροιο.*
ἄνοιγ᾽, ἄνοιγε τὰν θύραν χελιδόνι·
οὐ γάρ γέροντές ἐσμεν, ἀλλὰ παιδία.

6. [42.]

dt – ⏖ – ⏑⏑ – ⏑ ⏑ – ⏖ – ⏑⏑ – ⏓ (*Μέτρον Πριάπειον.*)
Δέξαι τὰν ἀγαθὰν τύχαν, δέξαι τὰν ὑγίειαν,
ἂν φέρομεν παρὰ τᾶς θεοῦ, ἂν ἐκαλέσσατο τήνα.

7. [45.]

Παιὰν εἰς Λύσανδρον τὸν Σπαρτιάτην.

ia ⏓ – ⏕ – ⏑⏑ – ter repetitur.
a – – – –

Τὸν Ἑλλάδος ἀγαθέας
στραταγὸν ἀπ᾽ εὐρυχόρου
Σπάρτας ὑμνήσομεν, ὤ
ἰὴ Παιάν.

Poetae Scaenici.

I. Aeschylus.

Αἰσχύλος Euphorionis filius Eleusinius princeps tragicorum, a Pindaro aetate atque ingenio non multum distans, a. 525 a. Chr. natus est. Prae poeticis studiis militiam nequaquam neglexit (cfr. epigr. 36), nam cum Cynegiro fratre (cfr. epigr. 100 et 133 cum Herod. VI 114) pugnae Marathoniae interfuisse idemque ad Salamina Plataeasque pugnasse traditur. Bis poetam in Sicilia commoratum esse coniecerunt v. d., primum Hierone regnante eum Syracusas petivisse atque tum ipsum Aetnaearum fabulam ad exornandam Aetnam urbem recens conditam edidisse, iterum post a. 458 ex Graecia in Siciliam se contulisse Gelam, ubi septuagesimo aetatis anno (456) mortem obiisse ac publice sepultus esse perhibetur (cfr. epigr. 36). Fabulosam de morte poetae narrationem versus spectat, quem in Aeschyli cippo inscriptum fuisse finxerunt (cfr. *Βίος Αἰσχύλου*):

αἰετοῦ ἐξ ὀνύχων βρέγμα τυπεὶς ἔθανεν.

Rem scaenicam ab Thespidis initiis (cfr. epigr. 78 et 79) quibus potissimum inventis in maius provexerit, ab Aristotele docemur (Poet. 4, 13): *τό τε τῶν ὑποκριτῶν πλῆθος ἐξ ἑνὸς εἰς δύο πρῶτος Αἰσχύλος ἤγαγε καὶ τὰ τοῦ χοροῦ ἠλάττωσε καὶ τὸν λόγον πρωταγωνιστὴν παρεσκεύασεν.* Fabularum Aeschylearum tituli feruntur amplius 70. Ex septem quae supersunt

tragoediis antiquissima est Supplicum (Ἱκέτιδες); Prometheus (δεσμώτης) incerto tempore, utique post a. 480 in scaenam prodiit; Persas, quae erat tetralogiae fabula altera (cfr. Persarum ὑπόθεσις), anno nono post pugnam Salaminiam, i. e. a. 472 a. Chr. composuit; Oedipodeae, quam condidit a. 467, tertia fabula exstat, Septem adversus Thebas (cfr. ὑπόθεσις τῶν Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας p. 242); Oresteam tetralogiam ultimam (anno 458) docuisse videtur.

ΠΕΡΣΑΙ.

Ὑπόθεσις.

Γλαῦκος ἐν τοῖς περὶ Αἰσχύλου μύθων ἐκ τῶν Φοινισσῶν Φρυνίχου φησὶ τοὺς Πέρσας παραπεποιῆσθαι. ἐκτίθησι δὲ καὶ τὴν ἀρχὴν τοῦ δράματος ταύτην·

Τάδ᾽ ἐστὶ Περσῶν τῶν πάλαι βεβηκότων.

πλὴν ἐκεῖ εὐνοῦχός ἐστιν ἀγγέλλων ἐν ἀρχῇ τὴν τοῦ Ξέρξου ἧτταν, στορνύς τε θρόνους τινὰς τοῖς τῆς ἀρχῆς παρέδροις, ἐνταῦθα δὲ προλογίζει χορὸς πρεσβυτῶν. . . . Καὶ ἔστιν ἡ μὲν σκηνὴ τοῦ δράματος παρὰ τῷ τάφῳ Δαρείου, ἡ δὲ ὑπόθεσις· Ξέρξης στρατευσάμενος κατὰ τῆς Ἑλλάδος μετὰ δυνάμεως πολλῆς, ἵππον μὲν ἄμετρον ἐπαγόμενος, ναῦς δὲ χιλίας διακοσίας ἑπτὰ ἢ καὶ δεκατέσσαρας· καὶ πεζῇ μὲν ἐν Πλαταιαῖς νικηθείς, ναυτικῇ δὲ ἐν Σαλαμῖνι, καὶ διὰ Θεσσαλίας φεύγων διεπεραιώθη εἰς τὴν Ἀσίαν.

Ἐπὶ Μένωνος (a. 472 a. Chr.) *τραγῳδῶν Αἰσχύλος ἐνίκα Φινεῖ, Πέρσαις, Γλαύκῳ, Προμηθεῖ.*

Aguntur res Susis; conspicitur in scaena propter aedes regias sepulcrum Darei. Chorus constat Persarum senibus nobili genere ortis, quibus Xerxes ad bellum proficiscens regni atque suarum rerum curam demandaverat. Initio fabulae Persarum copias in Graeciam ductas recensent nec occultant suspensos inter spem metumque animos, solliciti iam de eventu expeditionis suorumque desiderio cruciati.

Πάροδος [v. 65—154].

Στρ. α΄.

Πεπέρακεν μὲν ὁ περσέπτολις ἤδη
βασίλειος στρατὸς εἰς ἀντίπορον γείτονα χώραν,
λινοδέσμῳ σχεδίᾳ πορθμὸν ἀμείψας
Ἀθαμαντίδος Ἕλλας,
πολύγομφον ὅδισμα ζυγὸν ἀμφιβαλὼν αὐχένι πόντου.

Ἀντ. α΄.

πολυάνδρου δ' Ἀσίας θούριος ἄρχων
ἐπὶ πᾶσαν χθόνα ποιμανόριον θεῖον ἐλαύνει
διχόθεν, πεζονόμον τ' ἔκ τε θαλάσσας,
ἐχυροῖσι πεποιθὼς
στυφελοῖς ἐφέταις, χρυσογόνου γενεᾶς ἰσόθεος φώς.

Στρ. β΄.

κυανοῦν δ' ὄμμασι λεύσσων φονίου δέργμα δράκοντος,
πολύχειρ καὶ πολυναύτας, Σύριόν θ' ἅρμα διώκων,
ἐπάγει δουρικλύτοις ἀνδράσι τοξόδαμνον Ἄρη.

Ἀντ. β΄.

δόκιμος δ' οὔτις ὑποστὰς μεγάλῳ ῥεύματι φωτῶν
ἐχυροῖς ἕρκεσιν εἴργειν ἄμαχον κῦμα θαλάσσας·
ἀπρόσοιστος γὰρ ὁ Περσᾶν στρατὸς ἀλκίφρων τε λαός.

Stropha α΄ v. 65—72 = Antist. α΄ v. 73—80.

1° ⏑⏑ – – ⏑⏑ – – ⏑⏑ – –
⏑⏑ – – ⏑⏑ – – ⏑⏑ – – ⏑⏑ – –
⏑⏑ – – ⏑⏑ – – ⏑⏑ – –
⏑⏑ ⊔ ⏑⏑ – –
⏑⏑ ⊔ ⏑⏑ – – ⏑⏑ ⊔ ⏑⏑ – – ⏑⏑ – –

Stropha β΄ v. 81—86 = Antistr. β΄ v. 87—92.

1° ⏑⏑ – – ⏑⏑ – – ⏑⏑ – – ⏑⏑ – –
⏑⏑ – – ⏑⏑ – – ⏑⏑ – – ⏑⏑ – –
⏑⏑ – – ⏑⏑ – – ⏑⏑ – ⏑ – ⏑ – –

'Επῳδός.

93 δολόμητιν δ' ἀπάταν θεοῦ τίς ἀνὴρ θνατὸς ἀλύξει;
τίς ὁ κραιπνῷ ποδὶ * πήδημά ποτ' εὐπετῶς ἀνάσσων; 96
φιλόφρων γὰρ * παρασαίνει βροτὸν εἰς ἄρκυας ἄτας,
τόθεν οὐκ ἔστιν ὑπὲρ θνατὸν ἀλύξαντα φυγεῖν. 101

Στρ. γ'.

102 θεόθεν γὰρ κατὰ μοῖρ' ἐκράτησεν τὸ παλαιόν, ἐπέσκηψε δὲ Πέρσαις
πολέμους πυργοδαΐκτους 105
διέπειν ἱππιοχάρμας τε κλόνους πόλεών τ' ἀναστάσεις.

'Αντ. γ'.

108 ἔμαθον δ' εὐρυπόροιο θαλάσσας πολιαινομένας πνεύματι λάβρῳ 110
ἐσορᾶν πόντιον ἄλσος,
πίσυνοι λεπτοδόμοις πείσμασι λαοπόροις τε μαχαναῖς.

Στρ. δ'.

114 ταῦτά μοι μελαγχίτων φρὴν ἀμύσσεται φόβῳ, 115
ὀᾶ,

'Επῳδός v. 93—101.

i° ⏑⏑ – – ⏑⏑ – – ⏑⏑ – – ⏑⏑ – –
⏑⏑ – – ⏑⏑ – – ⏑⏑ – ⏑ – ⏑ – –
⏑⏑ – – ⏑⏑ – – ⏑⏑ – – ⏑⏑ – –
⏑⏑ – – ⏑⏑ – – ⏑⏑ – – ⏑⏑ –

Stropha γ' v. 102—107 = Antist. γ' v. 108—113.

i° ⏑⏑ – – ⏑⏑ ⊔ ⏑⏑ – – ⏑⏑ ⊔ ⏑⏑ – – ⏑⏑ – –
⏑⏑ – – ⏑⏑ – –
⏑⏑ – – ⏑⏑ – – ⏑⏑ ⊔ ⏑⏑ – ⏑ – ⏑ –

Stropha δ' v. 114—119 = Antistr. δ' v. 120—125.

t – ⏑ – ⏑ – ⏑ ┘ – ⏑ – ⏑ – ⏑ –
i ⏑ –
t – ⏑ – ⏑ – ⏑ ┘ – ⏑ – ⏑ – ⏑ ┘ – ⏑ ┘ – ⏑ – ⏑ – ⏑ ⏒

Περσικοῦ στρατεύματος τοῦδε μὴ * πάθος πύθη-
ται κένανδρον μέγ' ἄστυ Σουσίδος,

Ἀντ. δ'.

καὶ τὸ Κισσίων πόλισμ' ἀντίδουπον ᾄσεται,
ὀᾶ,
τοῦτ' ἔπος γυναικοπληθὴς ὅμιλος ἀπύων,
βυσσίνοις δ' ἐν πέπλοις πέσῃ λακίς.

Στρ. ε'.

πᾶς γὰρ ἱππηλάτας καὶ πεδοστιβὴς λεὼς
σμῆνος ὣς ἐκλέλοιπεν μελισσᾶν σὺν ὀρχάμῳ στρατοῦ,
τὸν ἀμφίζευκτον ἐξαμείψας ἀμφοτέρας ἅλιον
πρῶνα κοινὸν αἴας.

Ἀντ. ε'.

λέκτρα δ' ἀνδρῶν πόθῳ πίμπλαται δακρύμασιν·
Περσίδες δ' ἀκροπενθεῖς ἑκάστα πόθῳ φιλάνορι
τὸν αἰχμάεντα θοῦρον εὐνατῆρα προπεμψαμένα
λείπεται μονόζυξ.

ἀλλ' ἄγε, Πέρσαι, τόδ' ἐνεζόμενοι
στέγος ἀρχαῖον,
φροντίδα κεδνὴν καὶ βαθύβουλον
θώμεθα, χρεία δὲ προσήκει,
πῶς ἄρα πράσσει Ξέρξης βασιλεὺς
Δαρειογενής,
τὸ πατρωνύμιον γένος ἡμέτερον·
πότερον τόξου ῥῦμα τὸ νικῶν,

Stropha ε' v. 126—132 = Antistr. ε' v. 133—139.

t ‿ ∪ ⌋ ‿ ∪ ⌋ ‿ ∪ ‿ ∪ ‿ ∪ ‿
t ‿ ∪ ⌋ ‿ ∪ ⌋ ‿ ∪ ⌋ ‿ ∪ ‿ ∪ ‿ ∪ ⊻
ia ∪ ⌋ ⌋ ‿ ∪ ‿ ∪ ⌋ ⌋ ‿ ⏖ ‿ ⏖ ‿
t ‿ ∪ ‿ ∪ ‿ ‿

v. 140—154 anapaesti.

ἢ δορυκράνου
λόγχης ἰσχὺς κεκράτηκεν;
ἀλλ' ἥδε θεῶν ἴσον ὀφθαλμοῖς
φάος ὁρμᾶται μήτηρ βασιλέως,
βασίλεια δ' ἐμή, προσπίτνω·
καὶ προσφθόγγοις δὲ χρεὼν αὐτήν
πάντας μύθοισι προσαυδᾶν.

Ἐπεισόδιον α' [v. 155—547].

Ὦ βαθυζώνων ἄνασσα Περσίδων ὑπερτάτη,
μῆτερ ἡ Ξέρξου γεραιά, χαῖρε, Δαρείου γύναι·
θεοῦ μὲν εὐνήτειρα Περσῶν, θεοῦ δὲ καὶ μήτηρ ἔφυς,
εἴ τι μὴ δαίμων παλαιὸς νῦν μεθέστηκε στρατῷ.

ΑΤΟΣΣΑ.

ταῦτα δὴ λιποῦσ' ἱκάνω χρυσεοστόλμους δόμους
καὶ τὸ Δαρείου τε κἀμὸν κοινὸν εὐνατήριον.
καί με καρδίαν ἀμύσσει φροντίς· ἐς δ' ὑμᾶς ἐρῶ
μῦθον, οὐδαμῶς † ἐμαυτῆς οὖσ' ἀδείμαντος, φίλοι,
μὴ μέγας πλοῦτος κονίσας οὖδας ἀντρέψῃ ποδὶ
ὄλβον, ὃν Δαρεῖος ἦρεν οὐκ ἄνευ θεῶν τινός.
ταῦτά μοι διπλῆ † μέριμν' ἄφραστός ἐστιν ἐν φρεσί,
μήτε χρημάτων ἀνάνδρων πλῆθος ἐν τιμῇ σέβειν,
μήτ' ἀχρημάτοισι λάμπειν φῶς, ὅσον σθένος πάρα.
ἔστι γὰρ πλοῦτός γ' ἀμεμφής, ἀμφὶ δ' ὀφθαλμοῖς φόβος·
ὄμμα γὰρ δόμων νομίζω δεσπότου παρουσίαν.

v. 155—175 tetrametri trochaici catalectici.

πρὸς τάδ', ὡς οὕτως ἐχόντων τῶνδε, σύμβουλοι λόγου
τοῦδέ μοι γένεσθε, Πέρσαι, γηραλέα πιστώματα·
πάντα γὰρ τὰ κέδν' ἐν ὑμῖν ἐστί μοι βουλεύματα.
ΧΟ. εὖ τόδ' ἴσθι, γῆς ἄνασσα τῆσδε, μή σε δὶς φράσαι
μήτ' ἔπος μήτ' ἔργον ὧν ἂν δύναμις ἡγεῖσθαι θέλῃ·
εὐμενεῖς γὰρ ὄντας ἡμᾶς τῶνδε συμβούλους καλεῖς.
ΑΤ. πολλοῖς μὲν ἀεὶ νυκτέροις ὀνείρασι
ξύνειμ', ἀφ' οὗ περ παῖς ἐμὸς στείλας στρατόν
Ἰαόνων γῆν οἴχεται πέρσαι θέλων·
ἀλλ' οὔτι πω τοιόνδ' ἐναργὲς εἰδόμην
ὡς τῆς πάροιθεν εὐφρόνης, λέξω δέ σοι.
ἐδοξάτην μοι δύο γυναῖκ' εὐείμονε,
ἡ μὲν πέπλοισι Περσικοῖς ἠσκημένη,
ἡ δ' αὖτε Δωρικοῖσιν, εἰς ὄψιν μολεῖν,
μεγέθει τε τῶν νῦν ἐκπρεπεστάτα πολὺ
κάλλει τ' ἀμώμῳ καὶ κασιγνήτα γένους
ταὐτοῦ· πάτραν δ' ἔναιον ἡ μὲν Ἑλλάδα
κλήρῳ λαχοῦσα γαῖαν, ἡ δὲ βάρβαρον.
τούτω στάσιν τιν', ὡς ἐγὼ 'δόκουν ὁρᾶν,
τεύχειν ἐν ἀλλήλαισι· παῖς δ' ἐμὸς παρὼν
κατεῖχε κἀπράϋνεν, ἅρμασιν δ' ὕπο
ζεύγνυσιν αὐτὼ καὶ λέπαδν' ἐπ' αὐχένων
τίθησι. χἠ μὲν τῇδ' ἐπυργοῦτο στολῇ
ἐν ἡνίαισί τ' εἶχεν εὔαρκτον στόμα,
ἡ δ' ἐσφάδᾳζε, καὶ χεροῖν ἔντη δίφρου
διασπαράσσει καὶ ξυναρπάζει βίᾳ
ἄνευ χαλινῶν καὶ ζυγὸν θραύει μέσον.

πίπτει δ' ἐμὸς παῖς, καὶ πατὴρ παρίσταται
Δαρεῖος οἰκτείρων σφε· τὸν δ' ὅπως ὁρᾷ
Ξέρξης, πέπλους ῥήγνυσιν ἀμφὶ σώματι.
καὶ ταῦτα μὲν δὴ νυκτὸς εἰσιδεῖν λέγω.
ἐπεὶ δ' ἀνέστην καὶ χεροῖν καλλιρρόου
ἔψαυσα πηγῆς, σὺν θυηπόλῳ χερί
βωμὸν προσέστην, ἀποτρόποισι δαίμοσι
θέλουσα θῦσαι πέλανον, ὧν τέλη τάδε.
ὁρῶ δὲ φεύγοντ' ἀετὸν πρὸς ἐσχάραν
Φοίβου· φόβῳ δ' ἄφθογγος ἐστάθην, φίλοι·
μεθύστερον δὲ κίρκον εἰσορῶ * ῥόθῳ
πτερῶν ἐφορμαίνοντα καὶ χηλαῖς κάρα
τίλλονθ'· ὁ δ' οὐδὲν ἄλλο γ' ἢ πτήξας δέμας
παρεῖχε. ταῦτ' ἔμοιγε δείματ' ἔστ' ἰδεῖν,
ὑμῖν δ' ἀκούειν. εὖ γὰρ ἴστε, παῖς ἐμός
πράξας μὲν εὖ θαυμαστὸς ἂν γένοιτ' ἀνήρ,
κακῶς δὲ πράξας οὐχ ὑπεύθυνος πόλει,
σωθεὶς δ' ὁμοίως τῆσδε κοιρανεῖ χθονός.
ΧΟ. οὔ σε βουλόμεσθα, μῆτερ, οὔτ' ἄγαν φοβεῖν λόγοις
οὔτε θαρσύνειν· θεοὺς δὲ προστροπαῖς ἱκνουμένη,
εἴ τι φλαῦρον εἶδες, αἰτοῦ τῶνδ' ἀποτροπὴν τελεῖν,
* ἀγαθὰ δ' ἐκτελῆ γενέσθαι σοί τε καὶ τέκνῳ σέθεν
καὶ πόλει φίλοις τε πᾶσι. δεύτερον δὲ χρὴ χοὰς
γῇ τε καὶ φθιτοῖς χέασθαι· πρευμενῶς δ' αἰτοῦ † τάδε,
σὸν πόσιν Δαρεῖον, ὅνπερ φῂς ἰδεῖν κατ' εὐφρόνην,

v. 215—248 tetrametri trochaici.

ἐσθλά σοι πέμπειν τέκνῳ τε γῆς ἔνερθεν ἐς φάος,
τἄμπαλιν δὲ τῶνδ' ὑπαὶ γῇ κάτοχα μαυροῦσθαι σκότῳ.
ταῦτα θυμόμαντις ὤν σοι πρευμενῶς παρῄνεσα·
εὖ δὲ πανταχῇ τελεῖν σοι τῶνδε κρίνομεν πέρι.
ΑΤ. ἀλλὰ μὴν εὔνους γ' ὁ πρῶτος τῶνδ' ἐνυπνίων κριτής
παιδὶ καὶ δόμοις ἐμοῖσι τήνδ' ἐκύρωσας φάτιν.
ἐκτελοῖτο δὴ τὰ χρηστά· ταῦτα δ', ὡς ἐφίεσαι,
πάντα θήσομεν θεοῖσι τοῖς τ' ἔνερθε γῆς φίλοις,
εὖτ' ἂν εἰς οἴκους μόλωμεν. κεῖνά δ' ἐκμαθεῖν θέλω,
ὦ φίλοι, ποῦ τὰς Ἀθήνας φασὶν ἱδρῦσθαι χθονός.
ΧΟ. τῆλε πρὸς δυσμαῖς ἄνακτος Ἡλίου φθινασμάτων.
ΑΤ. ἀλλὰ μὴν ἵμειρ' ἐμὸς παῖς τήνδε θηρᾶσαι πόλιν;
ΧΟ. πᾶσα γὰρ γένοιτ' ἂν Ἑλλὰς βασιλέως ὑπήκοος.
ΑΤ. ὧδέ τις πάρεστιν αὐτοῖς ἀνδροπλήθεια στρατοῦ;
ΧΟ. καὶ στρατὸς τοιοῦτος ἔρξας πολλὰ δὴ Μήδους κακά.
ΑΤ. καὶ τί πρὸς τούτοισιν ἄλλο; πλοῦτος ἐξαρκὴς δόμοις;
ΧΟ. ἀργύρου πηγή τις αὐτοῖς ἐστι, θησαυρὸς χθονός.
ΑΤ. πότερα γὰρ τοξουλκὸς αἰχμὴ διὰ χερὸς * δᾴοις πρέπει;
ΧΟ. οὐδαμῶς· ἔγχη σταδαῖα καὶ φεράσπιδες σαγαί.
ΑΤ. τίς δὲ ποιμάνωρ ἔπεστι κἀπιδεσπόζει στρατῷ;
ΧΟ. οὔτινος δοῦλοι κέκληνται φωτὸς οὐδ' ὑπήκοοι.
ΑΤ. πῶς ἂν οὖν μένοιεν ἄνδρας πολεμίους ἐπήλυδας;
ΧΟ. ὥστε Δαρείου πολύν τε καὶ καλὸν φθεῖραι στρατόν.
ΑΤ. δεινά τοι λέγεις ἰόντων τοῖς τεκοῦσι φροντίσαι.

ΧΟ. ἀλλ' ἐμοὶ δοκεῖν τάχ' εἴσει πάντα ναμερτῆ λόγον·
τοῦδε γὰρ δράμημα φωτὸς Περσικὸν πρέπει μαθεῖν,
καὶ φέρει σαφές τι πρᾶγος ἐσθλὸν ἢ κακὸν κλύειν.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ὦ γῆς ἁπάσης Ἀσιάδος πολίσματα,
ὦ Περσὶς αἶα καὶ κλυτὸς πλούτου λιμήν,
ὡς ἐν μιᾷ πληγῇ κατέφθαρται πολὺς
ὄλβος, τὸ Περσῶν δ' ἄνθος οἴχεται πεσόν.
ὤμοι, κακὸν μὲν πρῶτον ἀγγέλλειν κακά·
ὅμως δ' ἀνάγκη πᾶν ἀναπτύξαι πάθος,
Πέρσαι· στρατὸς γὰρ πᾶς ὄλωλε βαρβάρων.

Στρ. α'.

ΧΟ. ἄνι' ἄνια κακὰ νεόκοτα
καὶ δάϊ'. αἰαῖ, διαίνεσθε, Πέρσαι, τόδ' ἄχος κλύοντες.

ΑΓ. ὡς πάντα γ' ἔστ' ἐκεῖνα διαπεπραγμένα,
καὐτὸς δ' ἀέλπτως νόστιμον βλέπω φάος.

Ἀντ. α'.

ΧΟ. ἦ μακροβίοτος ὅδε γέ τις
αἰὼν ἐφάνθη γεραιοῖς, ἀκούειν τόδε πῆμ' ἄελπτον.

ΑΓ. καὶ μὴν παρών τε κοὐ λόγους ἄλλων κλύων,
Πέρσαι, φράσαιμ' ἂν οἷ' ἐπορσύνθη κακά.

Στρ. β'.

ΧΟ. ὀτοτοτοῖ, μάταν

Stropha α' v. 256—259 = Antistr. α' v. 262—265.

i ⏑ ⏖ ⏑ ⏖ ⏑ ⏖ ⏑ ⏓
ia – – ⏑ – – ⏑ – – ⏑ – – ⏖ – ⏑ – ⏓

Stropha β' v. 268—271 = Antistr. β' v. 274—277.

t ⏖ ⏑ – ⏑ –
i ⏑ ⏖ ⏑ ⏖ ⏑ ⏖ ⏑ –

τὰ πολλὰ βέλεα παμμιγῆ
γᾶς ἀπ' Ἀσίδος ἦλθ' ἐπ' αἶαν
δᾳαν, Ἑλλάδα χώραν.

ΑΓ. πλήθουσι νεκρῶν δυσπότμως ἐφθαρμένων
Σαλαμῖνος ἀκταὶ πᾶς τε πρόσχωρος τόπος.

Ἀντ. β'.

ΧΟ. ὀτοτοτοῖ, φίλων
* πολύδονα σώμαθ' ἁλιβαφῆ
κατθανόντα λέγεις φέρεσθαι
πλαγκτοῖς ἐν διπλάκεσσιν.

ΑΓ. οὐδὲν γὰρ ἤρκει τόξα, πᾶς δ' ἀπώλλυτο
στρατὸς δαμασθεὶς ναΐοισιν ἐμβολαῖς.

Στρ. γ'.

ΧΟ. ἴυζ' ἄποτμον βοὰν
δυσαιανῆ † Πέρσαις
δᾳοις, ὡς πάντα παγκάκως
ἔφθισαν· αἰαῖ στρατοῦ φθαρέντος.

ΑΓ. ὦ πλεῖστον ἔχθος ὄνομα Σαλαμῖνος κλύειν·
φεῦ, τῶν Ἀθηνῶν ὡς στένω μεμνημένος.

Ἀντ. γ'.

ΧΟ. στυγναί γ' Ἀθᾶναι † δᾳοις·
μεμνῆσθαί τοι πάρα,
ὡς πολλὰς Περσίδων μάταν
* εὔνιδας ἔκτισσαν ἠδ' ἀνάνδρους.

---

td _ ⏑ _ ⏖ _ ⏑ _ _
td _ _ _ ⏖ _ ⏓

Stropha γ' v. 280—283 = Antistr. γ' v. 286—289.

i ⏒ _ ⏑ ⏗ _ ⏑ _
i ⏒ ⏗ ⏗ _ ⏑ ⏓
ai _ _ _ _ ⏑ _ ⏑ _
dt _ ⏖ ⏗ _ ⏑ _ ⏑ _ ⏒

ΑΤ. σιγῶ πάλαι δύστηνος ἐκπεπληγμένη
κακοῖς· ὑπερβάλλει γὰρ ἥδε συμφορά
τὸ μήτε λέξαι μήτ' ἐρωτῆσαι πάθη.
ὅμως δ' ἀνάγκη πημονὰς βροτοῖς φέρειν
θεῶν διδόντων· πᾶν δ' ἀναπτύξας πάθος
λέξον καταστάς, κεἰ στένεις κακοῖς ὅμως,
τίς οὐ τέθνηκε, τίνα δὲ καὶ πενθήσομεν
τῶν ἀρχελείων, ὅστ' ἐπὶ σκηπτουχίᾳ
ταχθεὶς ἄνανδρον τάξιν ἠρήμου θανών.
ΑΓ. Ξέρξης μὲν αὐτὸς ζῇ τε καὶ βλέπει φάος.
ΑΤ. ἐμοῖς μὲν εἶπας δώμασιν φάος μέγα
καὶ λευκὸν ἦμαρ νυκτὸς ἐκ μελαγχίμου.
ΑΓ. Ἀρτεμβάρης δέ, μυρίας ἵππου βραβεύς,
στυφλοὺς παρ' ἀκτὰς θείνεται Σιληνιῶν·
χὠ χιλίαρχος Δαδάκης πληγῇ δορός
πήδημα κοῦφον ἐκ νεὼς ἀφήλατο·
Τενάγων τ', ἀριστεὺς Βακτρίων ἰθαιγενής,
θαλασσόπληκτον νῆσον Αἴαντος πολεῖ.
Λίλαιος, Ἀρσάμης τε κἀργήστης τρίτος,
οἵδ' ἀμφὶ νῆσον τὴν πελειοθρέμμονα
κυκώμενοι κύρισσον ἰσχυρὰν χθόνα·
πηγαῖς τε Νείλου γειτονῶν Αἰγυπτίου
Ἀρκτεύς, Ἀδεύης καὶ φερεσσακὴς τρίτος
Φαρνοῦχος, οἵδε ναὸς ἐκ μιᾶς πέσον.
Χρυσεὺς Μάταλλος μυριόνταρχος † θανών,
ἵππου μελαίνης ἡγεμὼν τρισμυρίας,
πυρσὴν ζαπληθῆ δάσκιον γενειάδα
ἔτεγγ', ἀμείβων χρῶτα πορφυρᾷ βαφῇ.
καὶ Μᾶγος Ἄραβος Ἀρτάμης τε Βάκτριος
σκληρᾶς μέτοικος γῆς ἐκεῖ κατέφθιτο.

Ἄμηστρις Ἀμφιστρεύς τε πολύπονον δόρυ
νωμῶν, ὅ τ' ἐσθλὸς Ἀριόμαρδος Σάρδεσι
πένθος παρασχών, Σεισάμης θ' ὁ Μύσιος,
Θάρυβίς τε, πεντήκοντα πεντάκις νεῶν ·
ταγός, γένος Λυρναῖος, εὐειδὴς ἀνήρ,
κεῖται θανὼν δείλαιος οὐ μάλ' εὐτυχῶς·
Συέννεσίς τε πρῶτος εἰς εὐψυχίαν,
Κιλίκων ἔπαρχος, εἷς ἀνὴρ πλεῖστον πόνον
ἐχθροῖς παρασχὼν εὐκλεῶς ἀπώλετο.
τοίων * ταγούχων νῦν ὑπεμνήσθην πέρι·
πολλῶν παρόντων δ' ὀλίγ' ἀπαγγέλλω κακά.

ΑΤ. αἰαῖ, κακῶν ὕψιστα δὴ κλύω τάδε,
αἴσχη τε Πέρσαις καὶ λιγέα κωκύματα.
ἀτὰρ φράσον μοι τοῦτ' ἀναστρέψας πάλιν·
πόσον δὲ πλῆθος ἦν νεῶν Ἑλληνίδων,
ὥστ' ἀξιῶσαι Περσικῷ στρατεύματι
μάχην συνάψαι ναΐοισιν ἐμβολαῖς;

ΑΓ. πλήθους μὲν ἂν σάφ' ἴσθ' ἕκατι * βάρβαρον
ναυσὶν κρατῆσαι. καὶ γὰρ Ἕλλησιν μὲν ἦν
ὁ πᾶς ἀριθμὸς ἐς τριακάδας δέκα
ναῶν, δεκὰς δ' ἦν τῶνδε χωρὶς ἔκκριτος·
Ξέρξῃ δέ, καὶ γὰρ οἶδα, χιλιὰς μὲν ἦν
ὧν ἦγε πλῆθος, αἱ δ' ὑπέρκοποι τάχει
ἑκατὸν δὶς ἦσαν ἑπτά θ'· ὧδ' ἔχει λόγος.
μή σοι δοκοῦμεν τῇδε λειφθῆναι μάχῃ;

ΑΤ. ἀλλ' ὧδε δαίμων τις κατέφθειρε στρατόν,
τάλαντα βρίσας οὐκ ἰσορρόπῳ τύχῃ;

ΑΓ. θεοὶ πόλιν σώζουσι Παλλάδος θεᾶς.

ΑΤ. ἔτ' ἆρ' Ἀθηνῶν ἔστ' ἀπόρθητος πόλις;

ΑΓ. ἀνδρῶν γὰρ ὄντων ἕρκος ἐστὶν ἀσφαλές.

ΑΤ. ἀρχὴ δὲ ναυσὶ συμβολῆς τίς ἦν; φράσον.
τίνες κατῆρξαν, πότερον Ἕλληνες, μάχης,
ἢ παῖς ἐμός, πλήθει καταυχήσας νεῶν;
ΑΓ. ἦρξεν μέν, ὦ δέσποινα, τοῦ παντὸς κακοῦ
φανεὶς ἀλάστωρ ἢ κακὸς δαίμων ποθέν.
ἀνὴρ γὰρ Ἕλλην ἐξ Ἀθηναίων στρατοῦ
ἐλθὼν ἔλεξε παιδὶ σῷ Ξέρξῃ τάδε,
ὡς εἰ μελαίνης νυκτὸς ἵξεται κνέφας,
Ἕλληνες οὐ μενοῖεν, ἀλλὰ σέλμασι
ναῶν ἐπενθορόντες ἄλλος ἄλλοσε
δρασμῷ κρυφαίῳ βίοτον ἐκσωσοίατο.
ὁ δ' εὐθὺς ὡς ἤκουσεν, οὐ ξυνεὶς δόλον
Ἕλληνος ἀνδρὸς οὐδὲ τὸν θεῶν φθόνον,
πᾶσιν προφωνεῖ τόνδε ναυάρχοις λόγον·
εὖτ' ἂν φλέγων ἀκτῖσιν ἥλιος χθόνα
λήξῃ, κνέφας δὲ τέμενος αἰθέρος λάβῃ,
τάξαι νεῶν στῖφος μὲν ἐν στοίχοις τρισίν
ἔκπλους φυλάσσειν καὶ πόρους ἁλιρρόθους,
ἄλλας δὲ κύκλῳ νῆσον Αἴαντος πέριξ·
ὡς εἰ μόρον φευξοίαθ' Ἕλληνες κακόν,
ναυσὶν κρυφαίως δρασμὸν εὑρόντες τινά,
πᾶσιν στέρεσθαι κρατὸς ἦν προκείμενον.
τοιαῦτ' ἔλεξε κάρθ' ὑπ' εὐθύμου φρενός·
οὐ γὰρ τὸ μέλλον ἐκ θεῶν ἠπίστατο.
οἱ δ' οὐκ ἀκόσμως, ἀλλὰ πειθάρχῳ φρενί
δεῖπνόν τ' ἐπορσύνοντο, ναυβάτης τ' ἀνήρ
τροποῦτο κώπην σκαλμὸν ἀμφ' εὐήρετμον.
ἐπεὶ δὲ φέγγος ἡλίου κατέφθιτο
καὶ νὺξ ἐπῄει, πᾶς ἀνὴρ κώπης ἄναξ
ἐς ναῦν ἐχώρει, πᾶς δ' ὅπλων ἐπιστάτης·

τάξις δὲ τάξιν παρεκάλει νεὼς μακρᾶς·
πλέουσι δ' ὡς ἕκαστος ἦν τεταγμένος,
καὶ πάννυχοι δὴ διάπλοον καθίστασαν
ναῶν ἄνακτες πάντα ναυτικὸν λεών.
καὶ νὺξ ἐχώρει, κοὐ μάλ' Ἑλλήνων στρατός
κρυφαῖον ἔκπλουν οὐδαμῇ καθίστατο.
ἐπεί γε μέντοι λευκόπωλος ἡμέρα
πᾶσαν κατέσχε γαῖαν εὐφεγγὴς ἰδεῖν,
πρῶτον μὲν ἠχῇ κέλαδος Ἑλλήνων πάρα
μολπηδὸν εὐφήμησεν, ὄρθιον δ' ἅμα
ἀντηλάλαξε νησιώτιδος πέτρας
ἠχώ· τάφος δὲ πᾶσι βαρβάροις παρῆν
γνώμης ἀποσφαλεῖσιν· οὐ γὰρ ὡς φυγῇ
παιᾶν' ἐφύμνουν σεμνὸν Ἕλληνες τότε,
ἀλλ' ἐς μάχην ὁρμῶντες εὐψύχῳ θράσει.
σάλπιγξ δ' ἀϋτῇ πάντ' ἐκεῖν' ἐπέφλεγεν·
εὐθὺς δὲ κώπης ῥοθιάδος ξυνεμβολῇ
ἔπαισαν ἅλμην βρύχιον ἐκ κελεύματος,
θοῶς δὲ πάντες ἦσαν ἐκφανεῖς ἰδεῖν.
τὸ δεξιὸν μὲν πρῶτον εὐτάκτως κέρας
ἡγεῖτο κόσμῳ, δεύτερον δ' ὁ πᾶς στόλος
ἐπεξεχώρει, καὶ παρῆν ὁμοῦ κλύειν
πολλὴν βοήν· Ὦ παῖδες Ἑλλήνων ἴτε,
ἐλευθεροῦτε πατρίδ', ἐλευθεροῦτε δέ
παῖδας, γυναῖκας, θεῶν τε πατρῴων ἕδη
θήκας τε προγόνων· νῦν ὑπὲρ πάντων ἀγών.
καὶ μὴν παρ' ἡμῶν Περσίδος γλώσσης ῥόθος
ὑπηντίαζε, κοὐκέτ' ἦν μέλλειν ἀκμή.
εὐθὺς δὲ ναῦς ἐν νηῒ χαλκήρη στόλον
ἔπαισεν· ἦρξε δ' ἐμβολῆς Ἑλληνική

ναῦς κἀποθραύει πάντα Φοινίσσης νεὼς
κόρυμβ᾽· ἐπ᾽ ἄλλην δ᾽ ἄλλος ἴθυνεν δόρυ.
τὰ πρῶτα μέν νυν ῥεῦμα Περσικοῦ στρατοῦ
ἀντεῖχεν· ὡς δὲ πλῆθος ἐν στενῷ νεῶν
ἤθροιστ᾽, ἀρωγὴ δ᾽ οὔτις ἀλλήλοις παρῆν,
αὐτοί * θ᾽ ὑφ᾽ αὐτῶν ἐμβόλοις χαλκοστόμοις
παίοντ᾽, ἔθραυον πάντα κωπήρη στόλον,
Ἑλληνικαί τε νῆες οὐκ ἀφρασμόνως
κύκλῳ πέριξ ἔθεινον· ὑπτιοῦτο δὲ
σκάφη νεῶν, θάλασσα δ᾽ οὐκέτ᾽ ἦν ἰδεῖν,
ναυαγίων πλήθουσα καὶ φόνου βροτῶν·
ἀκταὶ δὲ νεκρῶν χοιράδες τ᾽ ἐπλήθυον,
φυγῇ δ᾽ ἀκόσμῳ πᾶσα ναῦς ἠρέσσετο,
ὅσαι περ ἦσαν βαρβάρου στρατεύματος.
τοὶ δ᾽ ὥστε θύννους ἤ τιν᾽ ἰχθύων βόλον
ἀγαῖσι κωπῶν θραύμασίν τ᾽ ἐρειπίων
ἔπαιον, ἐρράχιζον· οἰμωγὴ δ᾽ ὁμοῦ
κωκύμασιν κατεῖχε πελαγίαν ἅλα,
ἕως κελαινῆς νυκτὸς ὄμμ᾽ ἀφείλετο.
κακῶν δὲ πλῆθος, οὐδ᾽ ἂν εἰ δέκ᾽ ἤματα
στοιχηγοροίην, οὐκ ἂν ἐκπλήσαιμί σοι.
εὖ γὰρ τόδ᾽ ἴσθι, μηδάμ᾽ ἡμέρᾳ μιᾷ
πλῆθος τοσουτάριθμον ἀνθρώπων θανεῖν.
ΑΤ. αἰαῖ, κακῶν δὴ πέλαγος ἔρρωγεν μέγα
Πέρσαις τε καὶ πρόπαντι βαρβάρων γένει.
ΑΓ. εὖ νῦν τόδ᾽ ἴσθι, μηδέπω μεσοῦν κακόν·
τοιάδ᾽ ἐπ᾽ αὐτοῖς ἦλθε συμφορὰ πάθους,
ὡς τοῖσδε καὶ δὶς ἀντισηκῶσαι ῥοπῇ.
ΑΤ. καὶ τίς γένοιτ᾽ ἂν τῆσδ᾽ ἔτ᾽ ἐχθίων τύχη;
λέξον τίν᾽ αὖ φῂς τήνδε συμφορὰν στρατῷ

ἐλθεῖν κακῶν ῥέπουσαν ἐς τὰ μάσσονα.
ΑΓ. Περσῶν ὅσοι περ ἦσαν ἀκμαῖοι φύσιν
ψυχήν τ' ἄριστοι κεὐγένειαν ἐκπρεπεῖς
αὐτῷ τ' ἄνακτι πίστιν ἐν πρώτοις ἀεί,
τεθνᾶσιν οἰκτρῶς δυσκλεεστάτῳ μόρῳ.
ΑΤ. οἲ 'γὼ τάλαινα συμφορᾶς κακῆς, φίλοι.
ποίῳ μόρῳ δὲ τούσδε φῂς ὀλωλέναι;
ΑΓ. νῆσός τις ἐστὶ πρόσθε Σαλαμῖνος τόπων,
βαιά, δύσορμος ναυσίν, ἣν ὁ φιλόχορος
Πὰν ἐμβατεύει ποντίας ἀκτῆς ἔπι.
ἐνταῦθα πέμπει τούσδ', ὅπως, ὅσοι νεῶν
φθαρέντες ἐχθροὶ νῆσον ἐκσωζοίατο,
κτείνοιεν εὐχείρωτον Ἑλλήνων στρατόν,
φίλους δ' ὑπεκσώζοιεν ἐναλίων πόρων,
κακῶς τὸ μέλλον ἱστορῶν. ὡς γὰρ θεός
ναῶν ἔδωκε κῦδος Ἕλλησιν μάχης,
αὐθημερὸν φράξαντες εὐχάλκοις δέμας
ὅπλοισι ναῶν ἐξέθρωσκον· ἀμφὶ δέ
κυκλοῦντο πᾶσαν νῆσον, ὥστ' ἀμηχανεῖν
ὅποι τράποιντο. πολλὰ μὲν γὰρ ἐκ χερῶν
πέτροισιν ἠράσσοντο, τοξικῆς τ' ἀπό
θώμιγγος ἰοὶ προσπίτνοντες ὤλλυσαν·
τέλος δ' ἐφορμηθέντες ἐξ ἑνὸς ῥόθου
παίουσι, κρεοκοποῦσι δυστήνων μέλη,
ἕως ἁπάντων ἐξαπέφθειραν βίον.
Ξέρξης δ' ἀνῴμωξεν κακῶν ὁρῶν βάθος·
ἕδραν γὰρ εἶχε παντὸς εὐαγῆ στρατοῦ,
ὑψηλὸν ὄχθον ἄγχι πελαγίας ἁλός·
ῥήξας δὲ πέπλους κἀνακωκύσας λιγύ,
πεζῷ παραγγείλας ἄφαρ στρατεύματι

ἴησ' ἀκόσμῳ ξὺν φυγῇ. τοιάνδε σοι
πρὸς τῇ πάροιθε συμφορὰν πάρα στένειν.
ΑΤ. ὦ στυγνὲ δαῖμον, ὡς ἄρ' ἔψευσας φρενῶν
Πέρσας. πικρὰν δὲ παῖς ἐμὸς τιμωρίαν
κλεινῶν Ἀθηνῶν εὗρε, κοὐκ ἀπήρκεσαν
οὓς πρόσθε Μαραθὼν βαρβάρων ἀπώλεσεν·
ὧν ἀντίποινα παῖς ἐμὸς πράξειν δοκῶν
τοσόνδε πλῆθος πημάτων ἐπέσπασε.
σὺ δ' εἰπέ, ναῶν αἳ πεφεύγασιν μόρον,
ποῦ τάσδ' ἔλειπες· οἶσθα σημῆναι τορῶς;
ΑΓ. ναῶν γε ταγοὶ τῶν λελειμμένων σύδην
κατ' οὖρον οὐκ εὔκοσμον αἵρονται φυγήν.
στρατὸς δ' ὁ λοιπὸς ἔν τε Βοιωτῶν χθονί
διώλλυθ', οἱ μὲν ἀμφὶ κρηναῖον γάνος
δίψῃ πονοῦντες, οἱ δ' ὑπ' ἄσθματος κενοί
διεκπερῶμεν ἔς τε Φωκέων χθόνα
καὶ Δωρίδ' αἶαν, Μηλιᾶ τε κόλπον, οὗ
Σπερχειὸς ἄρδει πεδίον εὐμενεῖ ποτῷ·
κἀντεῦθεν ἡμᾶς γῆς Ἀχαιΐδος πέδον
καὶ Θεσσαλῶν * πόλεις ὑπεσπανισμένους
βορᾶς ἐδέξαντ'· ἔνθα δὴ πλεῖστοι θάνον
δίψῃ τε λιμῷ τ', ἀμφότερα γὰρ ἦν τάδε.
Μαγνητικὴν δὲ γαῖαν ἔς τε Μακεδόνων
χώραν ἀφικόμεσθ', ἐπ' Ἀξιοῦ πόρον,
Βόλβης θ' ἕλειον δόνακα, Πάγγαιόν τ' ὄρος,
Ἠδωνίδ' αἶαν. νυκτὶ δ' ἐν ταύτῃ θεός
χειμῶν' ἄωρον ὦρσε, πήγνυσιν δὲ πᾶν
ῥέεθρον ἁγνοῦ Στρυμόνος. θεοὺς δέ τις
τὸ πρὶν νομίζων οὐδαμοῦ, τότ' εὔχετο
λιταῖσι γαῖαν οὐρανόν τε προσκυνῶν.

ἐπεὶ δὲ πολλὰ θεοκλυτῶν ἐπαύσατο
στρατός, περᾷ κρυσταλλοπῆγα διὰ πόρον·
χὤστις μὲν ἡμῶν, πρὶν σκεδασθῆναι θεοῦ
ἀκτῖνας, ὡρμήθη, σεσωσμένος κυρεῖ.
φλέγων γὰρ αὐγαῖς λαμπρὸς ἡλίου κύκλος
μέσον πόρον διῆκε, θερμαίνων φλογί·
πῖπτον δ' ἐπ' ἀλλήλοισιν· εὐτυχὴς δέ τοι
ὅστις τάχιστα πνεῦμ' ἀπέρρηξεν βίου.
ὅσοι δὲ λοιποὶ κἄτυχον σωτηρίας,
Θρῄκην περάσαντες μόγις πολλῷ πόνῳ,
ἥκουσιν ἐκφυγόντες, οὐ πολλοί τινες,
ἐφ' ἑστιοῦχον γαῖαν· ὡς στένειν πόλιν
Περσῶν, ποθοῦσαν φιλτάτην ἥβην χθονός.
ταῦτ' ἔστ' ἀληθῆ· πολλὰ δ' ἐκλείπω λέγων
κακῶν ἃ Πέρσαις ἐγκατέσκηψεν θεός.
ΧΟ. ὦ δυσπόνητε δαῖμον, ὡς ἄγαν βαρὺς
ποδοῖν ἐνήλλου παντὶ Περσικῷ γένει.
ΑΤ. οἲ 'γὼ τάλαινα διαπεπραγμένου στρατοῦ·
ὦ νυκτὸς ὄψις ἐμφανὴς ἐνυπνίων,
ὡς κάρτα μοι σαφῶς ἐδήλωσας κακά.
ὑμεῖς δὲ φαύλως αὔτ' ἄγαν ἐκρίνατε.
ὅμως δ', ἐπειδὴ τῇδ' ἐκύρωσεν φάτις
ὑμῶν, θεοῖς μὲν πρῶτον εὔξασθαι θέλω·
ἔπειτα γῇ τε καὶ φθιτοῖς δωρήματα
ἥξω λαβοῦσα πέλανον ἐξ οἴκων ἐμῶν,
ἐπίσταμαι μὲν ὡς ἐπ' ἐξειργασμένοις,
ἀλλ' ἐς τὸ λοιπὸν εἴ τι δὴ λῷον πέλοι.
ὑμᾶς δὲ χρὴ 'πὶ τοῖσδε τοῖς πεπραγμένοις
πιστοῖσι πιστὰ ξυμφέρειν βουλεύματα·
καὶ παῖδ', ἐάν περ δεῦρ' ἐμοῦ πρόσθεν μόλῃ,

παρηγορεῖτε καὶ προπέμπετ' ἐς δόμους,
μή καί τι πρὸς κακοῖσι προσθῆται κακόν.
ΧΟ. ὦ Ζεῦ βασιλεῦ, νῦν * πάνυ Περσῶν
τῶν μεγαλαύχων καὶ πολυάνδρων
στρατιὰν ὀλέσας
ἄστυ τὸ Σούσων ἠδ' Ἀγβατάνων
πένθει δνοφερῷ κατέκρυψας.
πολλαὶ δ' ἁμαλαῖς χερσὶ καλύπτρας
κατερεικόμεναι μητέρες οἰκτραί
διαμυδαλέοις δάκρυσι κόλπους
τέγγουσ', ἄλγους μετέχουσαι.
αἱ δ' ἁβρόγοοι Περσίδες ἀνδρῶν
ποθέουσαι ἰδεῖν ἀρτιζυγίαν,
λέκτρων εὐνὰς ἁβροχίτωνας,
χλιδανῆς ἥβης τέρψιν, ἀφεῖσαι,
πενθοῦσι γόοις ἀκορέστοις.
κἀγὼ δὲ μόρον τῶν οἰχομένων
αἴρω δοκίμως πολυπενθῆ.

* * *

ΕΠΤΑ ΕΠΙ ΘΗΒΑΣ.

Ὑπόθεσις.

Ἡ μὲν σκηνὴ τοῦ δράματος ἐν Θήβαις ὑπόκειται· ὁ δὲ χορὸς ἐκ Θηβαίων ἐστὶ παρθένων· ἡ δὲ ὑπόθεσις, στρατιὰ Ἀργείων πολιορκοῦσα Θηβαίους, τοὺς καὶ νικήσαντας, καὶ θάνατος Ἐτεοκλέους καὶ Πολυνείκους. ἐδιδάχθη ἐπὶ Θεαγενίδου ὀλυμπιάδι οη' (a. 467 a. Chr.). ἐνίκα Λαΐῳ, Οἰδίποδι, Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας, Σφιγγὶ σατυρικῇ. δεύτερος Ἀριστίας Περσεῖ, Ταν-

---

v. 532—547 anapaesti.

τάλῳ, † Παλαισταῖς σατυρικοῖς τοῖς Πρατίνου πατρός. τρίτος Πολυφράδμων Λυκουργείᾳ τετραλογίᾳ.

Eteocles quid urbi ab Argivis obsessae pro suis quemque viribus praestare aequum sit cives docet; ipse ducis munerum haud immemor speculatorem ad hostium castra miserat, qui reversus ultimum certamen iam instare refert, cum hostes aut vincere aut occumbere obstinati simul septem urbis portas oppugnare constituerint (*Πρόλογος*). — Chori partes tributae sunt virginibus Thebanis, quas terror trepidas in arcem ad deorum signa egit; totam urbem fletu complentes (*Πάροδος*) Eteocles acerbius increpat cum muliebri irritatus eiulatione tum veritus ne intempestiva lamentatione militum animi frangerentur (*Ἐπεισόδιον α΄*). Post eius discessum virgines omnibus precibus deos implorant ne urbem patriam everti neve ipsas ab hostibus in servitutem abstrahi patiantur.

Ἐπεισόδιον β΄ [v. 369—719].

Nuntius Eteoclesque in scaenam properant; ille regi expositurus est quae cuique hostium duci porta sorte obvenerit.

ΗΜ.α΄. Ὁ τοι κατόπτης, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, στρατοῦ
πευθώ τιν' ἡμῖν, ὦ φίλαι, νέαν φέρει,
σπουδῇ διώκων πομπίμους χνόας ποδῶν.
ΗΜ.β΄. καὶ μὴν ἄναξ ὅδ' αὐτὸς Οἰδίπου τόκος,
ὥστ' ἀρτίκολλον ἀγγέλου λόγον μαθεῖν·
σπουδὴ δὲ καὶ τοῦδ' οὐκ ἀπαρτίζει πόδα.
ΑΓ. λέγοιμ' ἂν εἰδὼς εὖ τὰ τῶν ἐναντίων
ὥς τ' ἐν πύλαις ἕκαστος εἴληχεν πάλον.
Τυδεὺς μὲν ἤδη πρὸς πύλαισι Προιτίσιν
βρέμει, πόρον δ' Ἰσμηνὸν οὐκ ἐᾷ περᾶν
ὁ μάντις· οὐ γὰρ σφάγια γίγνεται καλά.
Τυδεὺς δὲ μαργῶν καὶ μάχης λελιμμένος,
μεσημβριναῖς κλαγγαῖσιν ὡς δράκων, βοᾷ·

θείνει δ' ὀνείδει μάντιν Οἰκλείδην σοφόν,
σαίνειν μόρον τε καὶ μάχην ἀψυχίᾳ.
τοιαῦτ' ἀΰτῶν τρεῖς κατασκίους λόφους
σείει, κράνους χαίτωμ', ὑπ' ἀσπίδος * δ' ἄλω
χαλκήλατοι κλάζουσι κώδωνες φόβον·
ἔχει δ' ὑπέρφρον σῆμ' ἐπ' ἀσπίδος τόδε,
φλέγονθ' ὑπ' ἄστροις οὐρανὸν τετυγμένον·
λαμπρὰ δὲ πανσέληνος ἐν μέσῳ σάκει,
πρέσβιστον ἄστρων, νυκτὸς ὀφθαλμός, πρέπει.
τοιαῦτ' ἀλύων ταῖς ὑπερκόμποις σαγαῖς
βοᾷ παρ' ὄχθαις ποταμίαις, μάχης ἐρῶν,
ἵππος χαλινῶν ὣς κατασθμαίνων μένει,
ὅστις βοὴν σάλπιγγος * ὀργαίνει κλύων.
τίν' ἀντιτάξεις τῷδε; τίς Προίτου πυλῶν
κλῄθρων λυθέντων προστατεῖν φερέγγυος;
ET. κόσμον μὲν ἀνδρὸς οὔτιν' ἂν τρέσαιμ' ἐγώ,
οὐδ' ἑλκοποιὰ γίγνεται τὰ σήματα,
λόφοι δὲ κώδων τ' οὐ δάκνουσ' ἄνευ δορός.
καὶ νύκτα ταύτην, ἣν λέγεις ἐπ' ἀσπίδος
ἄστροισι μαρμαίρουσαν οὐρανοῦ κυρεῖν,
τάχ' ἂν γένοιτο μάντις ἡ ἀνοία τινί.
εἰ γὰρ θανόντι νὺξ ἐπ' ὀφθαλμοῖς πέσοι,
τῷ τοι φέροντι σῆμ' ὑπέρκομπον τόδε
γένοιτ' ἂν ὀρθῶς ἐνδίκως τ' ἐπώνυμον,
καὐτὸς καθ' αὑτοῦ τήνδ' ὕβριν μαντεύσεται.
ἐγὼ δὲ Τυδεῖ κεδνὸν Ἀστακοῦ τόκον
τόνδ' ἀντιτάξω προστάτην πυλωμάτων,
μάλ' εὐγενῆ τε καὶ τὸν Αἰσχύνης θρόνον
τιμῶντα καὶ στυγοῦνθ' ὑπέρφρονας λόγους·
αἰσχρῶν γαρ ἀργός, μὴ κακὸς δ' εἶναι φιλεῖ.

σπαρτῶν δ' ἀπ' ἀνδρῶν, ὧν Ἄρης ἐφείσατο,
ῥίζωμ' ἀνεῖται, κάρτα δ' ἔστ' ἐγχώριος,
Μελάνιππος. ἔργον δ' ἐν κύβοις Ἄρης κρινεῖ·
Δίκη δ' ὁμαίμων κάρτα νιν προστέλλεται
εἴργειν τεκούσῃ μητρὶ πολέμιον δόρυ.

Στρ. α'.

ΧΟ. *τὸν ἁμόν νυν ἀντίπαλον εὐτυχεῖν*
θεοὶ δοῖεν, ὡς διὰ δίκας πόλεως
πρόμαχος ὄρνυται· τρέμω δ' αἱματηφόρους μό-
ρους ὑπὲρ φίλων
ὀλομένων ἰδέσθαι.

ΑΓ. *τούτῳ μὲν οὕτως εὐτυχεῖν δοῖεν θεοί.*
Καπανεὺς δ' ἐπ' Ἠλέκτραισιν εἴληχεν πύλαις,
γίγας ὅδ' ἄλλος, τοῦ πάρος λελεγμένου
μείζων. ὁ κόμπος δ' οὐ κατ' ἄνθρωπον φρονεῖ,
πύργοις δ' ἀπειλεῖ δείν', ἃ μὴ κραίνοι τύχη·
θεοῦ τε γὰρ θέλοντος ἐκπέρσειν πόλιν
καὶ μὴ θέλοντός φησιν, οὐδὲ τὰν Διός
Ἔριν πέδοι σκήψασαν ἐμποδὼν σχεθεῖν.
τὰς δ' ἀστραπάς τε καὶ κεραυνίους βολάς
μεσημβρινοῖσι θάλπεσιν προσῄκασεν.
ἔχει δὲ σῆμα γυμνὸν ἄνδρα πυρφόρον,
φλέγει δὲ λαμπὰς διὰ χερῶν ὡπλισμένη·
χρυσοῖς δὲ φωνεῖ γράμμασιν Π ρ ή σ ω π ό λ ι ν.
*τοιῷδε * μέντοι φωτὶ τίς ξυστήσεται;*

Stropha α' v. 417—421 = Antistr. α' v. 452—456.

d° ⏑ – – ⏑ – ⏑ ⏖ – ⏑ –
d° ⏑ – – ⏑ – ⏑ ⏖ – ⏑ –
d°i ⏑ ⏖ – ⏑ – ⏑ – – ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑ –
t ⏖ ⏑ – ⏑ – –

τίς ἄνδρα κομπάζοντα μὴ τρέσας μενεῖ;
ΕΤ. *καὶ τῷδε † κέρδει κέρδος ἄλλο τίκτεται.*
τῶν τοι ματαίων ἀνδράσιν φρονημάτων
ἡ γλῶσσ' ἀληθὴς γίγνεται κατήγορος.
*Καπανεὺς * δ' ἀπευκτὰ δρᾶν παρεσκευασμένος,*
θεοὺς ἀτίζων κἀπογυμνάζων στόμα
χαρᾷ ματαίᾳ θνητὸς ὢν ἐς οὐρανὸν
πέμπει γεγωνὰ Ζηνὶ κυμαίνοντ' ἔπη·
πέποιθα δ' αὐτῷ ξὺν δίκῃ τὸν πυρφόρον
ἥξειν κεραυνόν, οὐδὲν ἐξῃκασμένον
μεσημβρινοῖσι θάλπεσιν τοῖς ἡλίου.
ἀνὴρ δ' ἐπ' αὐτῷ, κεἰ στόμαργός ἐστ' ἄγαν,
αἴθων τέτακται λῆμα, Πολυφόντου βία,
φερέγγυον φρούρημα προστατηρίας
Ἀρτέμιδος εὐνοίαισι σύν τ' ἄλλοις θεοῖς.
λέγ' ἄλλον ἄλλαις ἐν πύλαις εἰληχότα.

Ἀντ. α΄.

ΧΟ. *ὄλοιθ' ὃς πόλει μεγάλ' ἐπεύχεται,*
κεραυνοῦ δέ νιν βέλος ἐπισχέθοι,
πρὶν ἐμὸν ἐσθορεῖν δόμον πωλικῶν θ' ἑδωλίων
ὑπερκόπῳ
δορί ποτ' ἐκλαπάξαι.
ΑΓ. *καὶ μὴν τὸν ἐντεῦθεν λαχόντα πρὸς πύλαις*
λέξω· τρίτῳ γὰρ Ἐτεόκλῳ τρίτος πάλος
ἐξ ὑπτίου 'πήδησεν εὐχάλκου κράνους,
πύλαισι Νηΐσταισι προσβαλεῖν λόχον.
ἵππους δ' ἐν ἀμπυκτῆρσιν ἐμβριμωμένας
δινεῖ, θελούσας πρὸς πύλαις πεπτωκέναι.
φιμοὶ δὲ συρίζουσι βάρβαρον νόμον,
μυκτηροκόμποις πνεύμασιν πληρούμενοι.

ἐσχημάτισται δ' ἀσπὶς οὐ σμικρὸν τρόπον·
ἀνὴρ ὁπλίτης κλίμακος προσαμβάσεις
στείχει πρὸς ἐχθρῶν πύργον, ἐκπέρσαι θέλων·
βοᾷ δὲ χοὖτος γραμμάτων ἐν ξυλλαβαῖς,
ὡς οὐδ' ἂν Ἄρης σφ' ἐκβάλοι πυργωμάτων.
καὶ τῷδε φωτὶ πέμπε τὸν φερέγγυον
πόλεως ἀπείργειν τῆσδε δούλιον ζυγόν.
ΕΤ. πέμποιμ' ἂν ἤδη τῷδε, σὺν τύχῃ δέ τῳ·
καὶ δὴ πέπεμπται, κόμπον ἐν χεροῖν ἔχων,
Μεγαρεύς, Κρέοντος σπέρμα, τοῦ σπαρτῶν γένους,
ὃς οὔτι μάργων ἱππικῶν φρυαγμάτων
βρόμον φοβηθεὶς ἐκ πυλῶν χωρήσεται,
ἀλλ' ἢ θανὼν τροφεῖα πληρώσει χθονί,
ἢ καὶ δύ' ἄνδρε καὶ πόλισμ' ἐπ' ἀσπίδος
ἑλὼν λαφύροις δῶμα κοσμήσει πατρός.
κόμπαζ' ἐπ' ἄλλῳ μηδέ μοι φθόνει λόγων.

Στρ. β'.

ΧΟ. ἐπεύχομαι δὴ τάδε μὲν εὐτυχεῖν, ἰὼ πρόμαχ' ἐμῶν δόμων,
τοῖσι δὲ δυστυχεῖν.
ὡς δ' ὑπέραυχα βάζουσιν ἐπὶ πτόλει
μαινομένᾳ φρενί, τώς νιν
Ζεὺς νεμέτωρ ἐπίδοι κοταίνων.

Stropha β' v. 481—485 = Antistr. β' v. 521—525.

id° ⏑ – ⏑ – – ⏔ ⏑ – ⏑ ⏔ ⏑ – ⏑ ⏖ – ⏑ –
d° – ⏖ – ⏑ –
d° – ⏖ – ⏑ – – ⏖ – ⏑ –
dt – ⏖ – ⏖ – ⏑̄
dt – ⏖ – ⏖ – ⏑ – –

ΑΓ. τέταρτος ἄλλος, γείτονας πύλας ἔχων
Ὄγκας Ἀθάνας, ξὺν βοῇ παρίσταται,
Ἱππομέδοντος σχῆμα καὶ μέγας τύπος.
ἅλω δὲ κοίλην, ἀσπίδος κύκλον λέγω,
ἔφριξα δινήσαντος· οὐκ ἄλλως ἐρῶ.
ὁ σηματουργὸς δ' οὔ τις εὐτελὴς ἄρ' ἦν,
ὅστις τόδ' ἔργον ὤχμασεν πρὸς ἀσπίδι,
Τυφῶν' ἱέντα πύρπνοον διὰ στόμα
λιγνὺν μέλαιναν, αἰόλην πυρὸς κάσιν·
ὄφεων δὲ πλεκτάναισι περίδρομον κύτος
προσηδάφισται κοιλογάστορος κύκλου.
αὐτὸς δ' ἐπηλάλαξεν, ἔνθεος δ' Ἄρει
βακχᾷ πρὸς ἀλκὴν Θυιὰς ὥς, φόβον βλέπων.
τοιοῦδε φωτὸς πεῖραν εὖ φυλακτέον·
† φόβος γὰρ ἤδη πρὸς πύλαις κομπάζεται.
ΕΤ. πρῶτον μὲν Ὄγκα Παλλάς, ἥτ' ἀγχίπτολις
πύλαισι γείτων, ἀνδρὸς ἐχθαίρουσ' ὕβριν,
εἴρξει νεοσσῶν ὣς δράκοντα δύσχιμον·
Ὑπέρβιος δέ, κεδνὸς Οἴνοπος τόκος,
ἀνὴρ κατ' ἄνδρα τοῦτον ᾑρέθη, θέλων
ἐξιστορῆσαι μοῖραν ἐν χρείᾳ τύχης,
οὔτ' εἶδος οὔτε θυμὸν οὔθ' ὅπλων σχέσιν
μωμητός. Ἑρμῆς δ' εὐλόγως ξυνήγαγεν·
ἐχθρὸς γὰρ ἀνὴρ ἀνδρὶ τῷ ξυστήσεται,
ξυνοίσετον δὲ πολεμίους ἐπ' ἀσπίδων
θεούς· ὁ μὲν γὰρ πύρπνοον Τυφῶν' ἔχει,
Ὑπερβίῳ δὲ Ζεὺς πατὴρ ἐπ' ἀσπίδος
σταδαῖος ἧσται, διὰ χερὸς βέλος φλέγων·
κοὔπω τις εἶδε Ζῆνά του νικώμενον.
τοιάδε μέντοι προσφίλεια δαιμόνων·

πρὸς τῶν κρατούντων δ' ἐσμέν, οἱ δ' ἡσσωμένων,
εἰ Ζεύς γε Τυφῶ καρτερώτερος μάχῃ·
εἰκὸς δὲ πράξειν ἄνδρας ὧδ' ἀντηρέτας,
Ὑπερβίῳ τε πρὸς λόγον τοῦ σήματος
σωτὴρ γένοιτ' ἂν Ζεὺς ἐπ' ἀσπίδος κυρῶν.

Ἀντ. β'.

ΧΟ. πέποιθα δὴ * τὸν Ζηνὸς ἀντίτυπον ἔχοντ' ἄφιλον ἐν σάκει
τοῦ χθονίου δέμας
δαίμονος, ἐχθρὸν εἴκασμα βροτοῖς τε καὶ
δαροβίοισι θεοῖσι,
πρόσθε πυλᾶν κεφαλὰν ἰάψειν.

ΑΓ. οὕτως γένοιτο. τὸν δὲ πέμπτον αὖ λέγω,
πέμπταισι προσταχθέντα Βορραίαις πύλαις,
τύμβον κατ' αὐτὸν Διογενοῦς Ἀμφίονος·
ὄμνυσι δ' αἰχμὴν ἣν ἔχει μᾶλλον θεοῦ
σέβειν πεποιθὼς ὀμμάτων θ' ὑπέρτερον,
ἦ μὴν λαπάξειν ἄστυ Καδμείων βίᾳ
Διός· τόδ' αὐδᾷ μητρὸς ἐξ ὀρεσκόου
βλάστημα καλλίπρῳρον, ἀνδρόπαις ἀνήρ.
στείχει δ' ἴουλος ἄρτι διὰ παρηΐδων
ὥρας φυούσης, ταρφὺς ἀντέλλουσα θρίξ.
ὁ δ' ὠμόν, οὔτι παρθένων ἐπώνυμον
φρόνημα, γοργὸν δ' ὄμμ' ἔχων προσίσταται.
οὐ μὴν ἀκόμπαστός γ' ἐφίσταται πύλαις·
τὸ γὰρ πόλεως ὄνειδος ἐν χαλκηλάτῳ
σάκει, κυκλωτῷ σώματος προβλήματι,
Σφίγγ' ὠμόσιτον προσμεμηχανημένην
γόμφοις ἐνῶμα, λαμπρὸν ἔκκρουστον δέμας·
φέρει δ' ὑφ' αὑτῇ φῶτα Καδμείων ἕνα,

ὡς πλεῖστ᾽ ἐπ᾽ ἀνδρὶ τῷδ᾽ ἰάπτεσθαι βέλη.
ἐλθὼν δ᾽ ἔοικεν οὐ καπηλεύσειν μάχην,
μακρᾶς κελεύθου δ᾽ οἰ καταισχυνεῖν πόρον,
Παρθενοπαῖος Ἀρκάς. ὁ δὲ τοιόσδ᾽ ἀνήρ,
μέτοικος, Ἄργει δ᾽ ἐκτίνων καλὰς τροφάς,
πύργοις ἀπειλεῖ τοῖσδ᾽ ἃ μὴ κραίνοι θεός.
ΕΤ. εἰ γὰρ τύχοιεν ὧν φρονοῦσι πρὸς θεῶν
αὐτοῖς ἐκείνοις ἀνοσίοις κομπάσμασιν·
ἦ τἂν πανώλεις παγκάκως τ᾽ ὀλοίατο.
ἔστιν δὲ καὶ τῷδ᾽, ὃν λέγεις τὸν Ἀρκάδα,
ἀνὴρ ἄκομπος, χεὶρ δ᾽ ὁρᾷ τὸ δράσιμον,
Ἄκτωρ, ἀδελφὸς τοῦ πάρος λελεγμένου·
ὃς οὐκ ἐάσει γλῶσσαν ἐργμάτων ἄτερ
ἔσω πυλῶν ῥέουσαν ἀλδαίνειν κακά,
οὐδ᾽ εἰσαμεῖψαι θηρὸς ἐχθίστου δάκους
εἰκὼ φέροντα πολεμίας ἐπ᾽ ἀσπίδος·
* ἢ ᾽ξωθεν εἴσω τῷ φέροντι μέμψεται,
πυκνοῦ κροτησμοῦ τυγχάνουσ᾽ ὑπὸ πτόλιν.
θεῶν θελόντων τἂν ἀληθεύσαιμ᾽ ἐγώ.

Στρ. γ΄.

ΧΟ. ἱκνεῖται λόγος διὰ στηθέων,
τριχὸς δ᾽ ὀρθίας πλόκαμος ἵσταται,
μεγάλα μεγαληγόρων * κλυούσᾳ
ἀνοσίων ἀνδρῶν. εἴθε γὰρ θεοί
τούσδ᾽ ὀλέσειαν ἐν γᾷ.

Stropha γ΄ v. 563—567 = Antistr. γ΄ v. 626—630.

d° ∪ – – ∪ – ∪ – – ∪ –
d° ∪̄ ∪∪ – ∪ – ∪̄ ∪∪ – ∪ –
ct ∪∪ ∪ ∪∪ – ∪ – ∪ – –
d°t ∪ ∪∪ – – – – – ∪ – ∪ –
dt – ∪∪ – ∪ – –

ΑΓ. ἕκτον λέγοιμ' ἂν ἄνδρα σωφρονέστατον
ἀλκήν τ' ἄριστον, μάντιν, Ἀμφιάρεω βίαν.
Ὁμολωΐσιν δὲ πρὸς πύλαις τεταγμένος
κακοῖσι βάζει πολλὰ Τυδέως βίαν,
τὸν ἀνδροφόντην, τὸν πόλεως ταράκτορα,
μέγιστον Ἄργει τῶν κακῶν διδάσκαλον,
Ἐρινύος κλητῆρα, πρόσπολον φόνου,
κακῶν τ' Ἀδράστῳ τῶνδε βουλευτήριον.
καὶ τὸν σὸν αὖθις * προσθροῶν ὁμόσπορον,
ἐξυπτιάζων ὄμμα, Πολυνείκους βίαν,
δίς τ' ἐν τελευτῇ τοὔνομ' ἐνδατούμενος
καλεῖ· λέγει δὲ τοῦτ' ἔπος διὰ στόμα·
Ἦ τοῖον ἔργον καὶ θεοῖσι προσφιλές,
καλόν τ' ἀκοῦσαι καὶ λέγειν μεθυστέροις,
πόλιν πατρῴαν καὶ θεοὺς τοὺς ἐγγενεῖς
πορθεῖν, στράτευμ' ἐπακτὸν ἐμβεβληκότα;
μητρός τε πηγὴν τίς κατασβέσει δίκη;
πατρίς τε γαῖα σῆς ὑπὸ σπουδῆς δορί
ἁλοῦσα πῶς σοι ξύμμαχος γενήσεται;
ἔγωγε μὲν δὴ τήνδε πιανῶ χθόνα,
μάντις κεκευθὼς πολεμίας ὑπὸ χθονός·
μαχώμεθ', οὐκ ἄτιμον ἐλπίζω μόρον.
τοιαῦθ' ὁ μάντις ἀσπίδ' εὔκυκλον νέμων
πάγχαλκον ηὔδα· σῆμα δ' οὐκ ἐπῆν κύκλῳ.
οὐ γὰρ δοκεῖν ἄριστος, ἀλλ' εἶναι θέλει,
βαθεῖαν ἄλοκα διὰ φρενὸς καρπούμενος,
ἐξ ἧς τὰ κεδνὰ βλαστάνει βουλεύματα.
τούτῳ σοφούς τε κἀγαθοὺς ἀντηρέτας
πέμπειν ἐπαινῶ· δεινὸς ὃς θεοὺς σέβει.
ΕΤ. φεῦ τοῦ ξυναλλάσσοντος ὄρνιθος βροτοῖς

δίκαιον ἄνδρα τοῖσι δυσσεβεστέροις.
ἐν παντὶ πράγει δ' ἔσθ' ὁμιλίας κακῆς
κάκιον οὐδὲν, καρπὸς οὐ κομιστέος·
ἄτης ἄρουρα θάνατον ἐκκαρπίζεται.
ἢ γὰρ ξυνεσβὰς πλοῖον εὐσεβὴς ἀνήρ
ναύταισι θερμοῖς καὶ πανουργίας * πλέῳς
ὄλωλεν ἀνδρῶν σὺν θεοπτύστῳ γένει,
ἢ ξὺν πολίταις ἀνδράσιν δίκαιος ὢν
ἐχθροξένοις τε καὶ θεῶν ἀμνήμοσι,
ταὐτοῦ κυρήσας ἐκδίκοις ἀγρεύματος,
πληγεὶς θεοῦ μάστιγι παγκοίνῳ 'δάμη.
οὕτως δ' ὁ μάντις, υἱὸν Οἰκλέους λέγω,
σώφρων δίκαιος ἀγαθὸς εὐσεβὴς ἀνήρ,
μέγας προφήτης, ἀνοσίοισι συμμιγείς
θρασυστόμοισιν ἀνδράσιν βίᾳ φρενῶν,
τείνουσι † πομπὴν τὴν μακρὰν πάλιν μολεῖν
Διὸς θέλοντος ξυγκαθελκυσθήσεται.
δοκῶ μὲν οὖν σφε μηδὲ προσβαλεῖν πύλαις,
οὐχ ὡς ἄθυμος οὐδὲ λήματος κάκῃ,
ἀλλ' οἶδεν ὥς σφε χρὴ τελευτῆσαι μάχῃ,
εἰ καρπὸς ἔσται θεσφάτοισι Λοξίου.
φιλεῖ δὲ σιγᾶν ἢ λέγειν τὰ καίρια.
ὅμως δ' ἐπ' αὐτῷ φῶτα, Λασθένους βίαν,
ἐχθρόξενον πυλωρὸν ἀντιτάξομεν,
γέροντα τὸν νοῦν, σάρκα δ' ἡβῶσαν φύει,
ποδῶκες ὄμμα, χεῖρα δ' οὐ βραδύνεται
παρ' ἀσπίδος γυμνωθὲν ἁρπάσαι δόρυ.
θεοῦ δὲ δῶρόν ἐστιν εὐτυχεῖν βροτούς.

'Αντ. γ'.

ΧΟ. κλύοντες θεοὶ δικαίας λιτάς

ἁμετέρας τελεῖθ', ὡς πόλις εὐτυχῇ,
δορίπονα κάκ' ἐκτρέποντες * ἐς γᾶς
ἐπιμόλους· πύργων δ' ἔκτοθεν βαλὼν
Ζεύς σφε κάνοι κεραυνῷ.

ΑΓ. τὸν ἕβδομον δὴ τόνδ' ἐφ' ἑβδόμαις πύλαις
λέξω, τὸν αὐτοῦ σοῦ κασίγνητον, πόλει
οἵας ἀρᾶται καὶ κατεύχεται τύχας·
πύργοις ἐπεμβὰς κἀπικηρυχθεὶς χθονί,
ἁλώσιμον παιᾶν' ἐπεξιακχάσας,
σοὶ ξυμφέρεσθαι καὶ κτανὼν θανεῖν πέλας,
ἢ ζῶντ' ἀτιμαστῆρα τὼς ἀνδρηλάτην
φυγῇ τὸν αὐτὸν τόνδε τίσασθαι τρόπον.
τοιαῦτ' ἀϋτεῖ καὶ θεοὺς γενεθλίους
καλεῖ πατρῴας γῆς ἐποπτῆρας λιτῶν
τῶν ὧν γενέσθαι πάγχυ Πολυνείκους βία.
ἔχει δὲ καινοπηγὲς εὔθετον σάκος
διπλοῦν τε σῆμα προσμεμηχανημένον.
χρυσήλατον γὰρ ἄνδρα τευχηστὴν ἰδεῖν
ἄγει γυνή τις σωφρόνως ἡγουμένη.
Δίκη δ' ἄρ' εἶναί φησιν, ὡς τὰ γράμματα
λέγει· Κ α τ ά ξ ω δ' ἄ ν δ ρ α τ ό ν δ ε, κ α ὶ π ό λ ι ν
ἕ ξ ε ι π α τ ρ ῴ ω ν δ ω μ ά τ ω ν τ' ἐ π ι σ τ ρ ο φ ά ς.
τοιαῦτ' ἐκείνων ἐστὶ τἀξευρήματα.
σὺ δ' αὐτὸς ἤδη γνῶθι τίνα πέμπειν δοκεῖς·
ὡς οὔποτ' ἀνδρὶ τῷδε κηρυκευμάτων
μέμψει, σὺ δ' αὐτὸς γνῶθι ναυκληρεῖν πόλιν.

ΕΤ. ὦ θεομανές τε καὶ θεῶν μέγα στύγος,
ὦ πανδάκρυτον ἁμὸν Οἰδίπου γένος·
ὤμοι, πατρὸς δὴ νῦν ἀραὶ τελεσφόροι.
ἀλλ' οὔτε κλάειν οὔτ' ὀδύρεσθαι πρέπει,

μὴ καὶ τεκνωθῇ δυσφορώτερος γόος.
ἐπωνύμῳ δὲ κάρτα, Πολυνείκη λέγω,
τάχ᾽ εἰσόμεσθα τοὐπίσημ᾽ ὅπῃ τελεῖ,
εἴ νιν κατάξει χρυσότευκτα γράμματα
ἐπ᾽ ἀσπίδος φλύοντα σὺν φοίτῳ φρενῶν.
εἰ δ᾽ ἡ Διὸς παῖς παρθένος Δίκη παρῆν
ἔργοις ἐκείνου καὶ φρεσίν, τάχ᾽ ἂν τόδ᾽ ἦν·
ἀλλ᾽ οὔτε νιν φυγόντα μητρόθεν σκότον
οὔτ᾽ ἐν τροφαῖσιν οὔτ᾽ ἐφηβήσαντά πω
οὔτ᾽ ἐν γενείου ξυλλογῇ τριχώματος
Δίκη προσεῖδε καὶ κατηξιώσατο·
οὐδ᾽ ἐν πατρῴας μὴν χθονὸς κακουχίᾳ
οἶμαί νιν αὐτῷ νῦν παραστατεῖν πέλας,
ἦ δῆτ᾽ ἂν εἴη πανδίκως ψευδώνυμος
Δίκη, ξυνοῦσα φωτὶ παντόλμῳ φρένας.
τούτοις πεποιθὼς εἶμι καὶ ξυστήσομαι
αὐτός· τίς ἄλλος μᾶλλον ἐνδικώτερος;
ἄρχοντί τ᾽ ἄρχων καὶ κασιγνήτῳ κάσις,
ἐχθρὸς σὺν ἐχθρῷ στήσομαι. φέρ᾽ ὡς τάχος
κνημῖδας, αἰχμῆς καὶ πετρῶν προβλήματα.
(Satelles abit; Eteocles opperitur dum arma afferantur.)

ΧΟ. *μή, φίλτατ᾽ ἀνδρῶν, Οἰδίπου τέκος, γένῃ*
ὀργὴν ὁμοῖος τῷ κάκιστα μωμένῳ·
ἀλλ᾽ ἄνδρας Ἀργείοισι Καδμείους ἅλις
ἐς χεῖρας ἐλθεῖν· αἷμα γὰρ καθάρσιον·
ἀνδροῖν δ᾽ ὁμαίμοιν θάνατος ὧδ᾽ αὐτοκτόνος,
οὐκ ἔστι γῆρας τοῦδε τοῦ μιάσματος.

ET. *εἴπερ κακὸν φέροι τις αἰσχύνης ἄτερ,*
ἔστω· μόνον γὰρ κέρδος ἐν τεθνηκόσι·
κακῶν δὲ κᾀσχρῶν οὔτιν᾽ εὐκλείαν ἐρεῖς.

Στρ. α'.

ΧΟ. *τί μέμονας, τέκνον; μή τί σε θυμοπλη-*
θὴς δορίμαργος ἄτα φερέτω· κακοῦ
δ' ἔκβαλ' ἔρωτος ἀρχάν.
ΕΤ. *ἐπεὶ τὸ πρᾶγμα κάρτ' ἐπισπέρχει θεός,*
ἴτω κατ' οὖρον κῦμα Κωκύτου λαχόν
Φοίβῳ στυγηθὲν πᾶν τὸ Λαΐου γένος.

Ἀντ. α'.

ΧΟ. *ὠμοδακής σ' ἄγαν ἵμερος ἐξοτρύ-*
νει πικρόκαρπον ἀνδροκτασίαν τελεῖν
αἵματος οὐ θεμιστοῦ.
ΕΤ. *φίλου γὰρ ἐχθρά μοι πατρὸς * τάλαιν' Ἀρά*
ξηροῖς ἀκλαύτοις ὄμμασιν προσιζάνει,
λέγουσα κέρδος πρότερον ὑστέρου μόρου.

Στρ. β'.

ΧΟ. *ἀλλὰ σὺ μὴ 'ποτρύνου· κακὸς οὐ κεκλή-*
σει βίον εὖ κυρήσας· μελάναιγις οὐκ
*εἶσι * δόμους Ἐρινύς, ὅταν ἐκ χερῶν*
θεοὶ θυσίαν δέχωνται.
ΕΤ. *θεοῖς μὲν ἤδη πως παρημελήμεθα,*
χάρις δ' ἀφ' ἡμῶν ὀλομένων θαυμάζεται·
τί οὖν ἔτ' ἂν σαίνοιμεν ὀλέθριον μόρον;

Ἀντ. β'.

ΧΟ. *νῦν ὅτε σοι παρέστακεν· ἐπεὶ δαίμων*
*λήματος * ἐν τροπαίᾳ χρονίᾳ μεταλ-*

Stropha α' v. 686—688 = Antistr. α' v. 692—694.
d°dt ⏓⏖–⏑––⏖–⏑–|–⏖–⏑––⏖–⏑–|–⏖–⏑––

Stropha β' v. 698—701 = Antistr. β' v. 705—708.
d° –⏖–⏑––⏖–⏓–|–⏖–⏑––⏖–⏑–|–⏖–⏑––⏖–⏑–
dt –⏖–⏑––

λακτὸς ἴσως ἂν ἔλθοι θαλερωτέρῳ
πνεύματι· νῦν δ' ἔτι ζεῖ.
ΕΤ. ἐξέζεσεν γὰρ Οἰδίπου κατεύγματα·
ἄγαν δ' ἀληθεῖς ἐνυπνίων φαντασμάτων
ὄψεις, πατρῴων χρημάτων δατήριοι.
ΧΟ. πιθοῦ γυναιξὶ καίπερ οὐ στέργων ὅμως.
ΕΤ. λέγοιτ' ἂν ὧν ἄνη τις· οὐδὲ χρὴ μακράν.
ΧΟ. μὴ 'λθῃς ὁδοὺς σὺ τάσδ' ἐφ' ἑβδόμαις πύλαις.
ΕΤ. τεθηγμένον τοί μ' οὐκ ἀπαμβλυνεῖς λόγῳ.
ΧΟ. νίκην γε μέντοι * μαλθακὴν τιμᾷ θεός.
ΕΤ. οὐκ ἄνδρ' ὁπλίτην τοῦτο χρὴ στέργειν ἔπος.
ΧΟ. ἀλλ' αὐτάδελφον αἷμα δρέψασθαι θέλεις;
ΕΤ. θεῶν διδόντων οὐκ ἂν ἐκφύγοις κακά.

Ἔξοδος [v. 1005—1077].

Urbem Thebanam dii salvam praestiterunt, sed fratres dira Oedipi exsecratione agitati mutua caede interiere. Quid de utriusque sepultura in diversam partem civibus placuerit, quid fratri exsequiis spoliato Antigona deberi statuerit, extrema fabula exponitur ita, ut ex Aeschyli tragoedia Sophoclem prima lineamenta Antigonae suae duxisse verisimile videatur.

ΚΗΡΥΞ.

Δοκοῦντα καὶ δόξαντ' ἀπαγγέλλειν με χρή
δήμου προβούλοις τῆσδε Καδμείας πόλεως.
Ἐτεοκλέα μὲν τόνδ' ἐπ' εὐνοίᾳ χθονός
θάπτειν ἔδοξε γῆς φίλαις κατασκαφαῖς·
στέγων γὰρ ἐχθροὺς θάνατον εἵλετ' ἐν πάλῃ,
ἱερῶν πατρῴων δ' ὅσιος ὢν μομφῆς ἄτερ
τέθνηκεν οὗπερ τοῖς νέοις θνήσκειν καλόν.
οὕτω μὲν ἀμφὶ τοῦδ' ἐπέσταλται λέγειν·

τούτου δ' ἀδελφὸν τόνδε, Πολυνείκους νεκρόν,
ἔξω βαλεῖν ἄθαπτον, ἁρπαγὴν κυσίν,
ὡς ὄντ' ἀναστατῆρα Καδμείων χθονός,
εἰ μὴ θεῶν τις ἐμποδὼν ἔστη δορί
τῷ τοῦδ'. ἄγος δὲ καὶ θανὼν κεκτήσεται
θεῶν πατρῴων, οὓς ἀτιμάσας ὅδε
στράτευμ' ἐπακτὸν ἐμβαλὼν ᾕρει πόλιν.
οὕτω πετηνῶν τόνδ' ὑπ' οἰωνῶν δοκεῖ
ταφέντ' ἀτίμως τοὐπιτίμιον λαβεῖν,
καὶ μήθ' ὁμαρτεῖν τυμβοχόα χειρώματα
μήτ' ὀξυμόλποις προσσέβειν οἰμώγμασιν,
ἄτιμον εἶναι δ' ἐκφορᾶς φίλων ὕπο.
τοιαῦτ' ἔδοξε τῷδε Καδμείων τέλει.

AN. ἐγὼ δὲ Καδμείων γε προστάταις λέγω·
ἢν μή τις ἄλλος τόνδε συνθάπτειν θέλῃ,
ἐγώ σφε θάψω κἀνὰ κίνδυνον βαλῶ
* θρηνοῦσ' ἀδελφὸν τὸν ἐμόν, οὐδ' αἰσχύνομαι
ἔχουσ' ἄπιστον τήνδ' ἀναρχίαν πόλει.
δεινὸν τὸ κοινὸν σπλάγχνον, οὗ πεφύκαμεν,
μητρὸς ταλαίνης κἀπὸ δυστήνου πατρός.
τοιγὰρ θέλουσ' ἄκοντι κοινώνει κακῶν,
ψυχή, θανόντι ζῶσα συγγόνῳ φρενί.
τούτου δὲ σάρκας οὔτι κοιλογάστορες
λύκοι σπάσονται· μὴ δοκησάτω τινί.
τάφον γὰρ αὐτὴ καὶ κατασκαφὰς ἐγώ,
γυνή περ οὖσα, τῷδε μηχανήσομαι
† κόλπῳ φέρουσα βυσσίνου πεπλώματος,
καὐτὴ καλύψω, μηδέ τῳ δόξῃ πάλιν·
θάρσει παρέσται μηχανὴ δραστήριος.

KH. αὐδῶ πόλιν σε μὴ βιάζεσθαι τάδε.

ΑΝ. αὐδῶ σε μὴ περισσὰ κηρύσσειν ἐμοί.
ΚΗ. τραχύς γε μέντοι δῆμος ἐκφυγὼν κακά.
ΑΝ. τράχυν'· ἄθαπτος δ' οὗτος οὐ γενήσεται.
ΚΗ. ἀλλ' ὃν πόλις στυγεῖ, σὺ τιμήσεις τάφῳ;
ΑΝ. ἤδη τὰ τοῦδ' οὐ διατετίμηται θεοῖς.
ΚΗ. οὔ, πρίν γε χώραν τήνδε κινδύνῳ βαλεῖν.
ΑΝ. παθὼν κακῶς κακοῖσιν ἀντημείβετο.
ΚΗ. ἀλλ' εἰς ἅπαντας ἀνθ' ἑνὸς τόδ' ἔργον ἦν.
ΑΝ. Ἔρις περαίνει μῦθον ὑστάτη θεῶν.
ἐγὼ δὲ θάψω τόνδε· μὴ μακρηγόρει.
ΚΗ. ἀλλ' αὐτόβουλος ἴσθ', ἀπεννέπω δ' ἐγώ.
ΧΟ. φεῦ φεῦ.
ὦ μεγάλαυχοι καὶ φθερσιγενεῖς
Κῆρες Ἐρινύες, αἵτ' Οἰδιπόδα
γένος ὠλέσατε πρέμνοθεν οὕτως,
τί πάθω; τί δὲ δρῶ; τί δὲ μήσωμαι;
πῶς τολμήσω μήτε σὲ κλάειν
μήτε προπέμπειν ἐπὶ τύμβῳ;
ἀλλὰ φοβοῦμαι κἀποτρέπομαι
δεῖμα πολιτῶν.
σύ γε μὴν πολλῶν πενθητήρων
τεύξει· κεῖνος δ' ὁ τάλας ἄγοος
μονόκλαυτον ἔχων θρῆνον ἀδελφῆς
εἶσιν. τίς ἂν οὖν * τάδ' ἕλοιτο;
ΗΜ. α'. δράτω τι πόλις καὶ μὴ δράτω
τοὺς κλάοντας Πολυνείκη·
ἡμεῖς μὲν ἴμεν καὶ συνθάψομεν
αἵδε προπομποί. καὶ γὰρ γενεᾷ

v. 1054—1078 anapaesti.

κοινὸν τόδ' ἄχος, καὶ πόλις ἄλλως
ἄλλοτ' ἐπαινεῖ τὰ δίκαια.
ΗΜ.β'. ἡμεῖς δ' ἅμα τῷδ', ὥσπερ τε πόλις
καὶ τὸ δίκαιον ξυνεπαινεῖ.
μετὰ γὰρ μάκαρας καὶ Διὸς ἰσχύν
ὅδε Καδμείων ἤρυξε πόλιν
μὴ ἀνατραπῆναι μηδ' ἀλλοδαπῶν
κύματι φωτῶν
κατακλυσθῆναι τὰ μάλιστα.

* * *

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

Ὑπόθεσις.

Ἀγαμέμνων εἰς Ἴλιον ἀπιὼν τῇ Κλυταιμνήστρᾳ * ὑπέσχετο, εἰ πορθήσοι τὸ Ἴλιον, τῆς αὐτῆς ἡμέρας σημανεῖν διὰ τοῦ πυρσοῦ. ὅθεν σκοπὸν ἐκάθισεν ἐπὶ μισθῷ Κλυταιμνήστρα, ἵνα τηροίη τὸν πυρσόν. καὶ ὁ μὲν ἰδὼν ἀπήγγειλεν, αὐτὴ δὲ τῶν πρεσβυτῶν ὄχλον μεταπέμπεται περὶ τοῦ πυρσοῦ ἐροῦσα· ἐξ ὧν καὶ ὁ χορὸς συνίσταται· οἵτινες ἀκούσαντες παιανίζουσι. μετ' οὐ πολὺ δὲ καὶ Ταλθύβιος παραγίνεται καὶ τὰ κατὰ τὸν πλοῦν διηγεῖται. Ἀγαμέμνων δ' ἐπὶ ἀπήνης ἔρχεται· εἵπετο δ' αὐτῷ ἑτέρα ἀπήνη, ἔνθα ἦν τὰ λάφυρα καὶ ἡ Κασάνδρα. αὐτὸς μὲν οὖν προεισέρχεται εἰς τὸν οἶκον σὺν τῇ Κλυταιμνήστρᾳ, Κασάνδρα δὲ προμαντεύεται, πρὶν εἰς τὰ βασίλεια εἰσελθεῖν, τὸν ἑαυτῆς καὶ τοῦ Ἀγαμένονος θάνατον καὶ τὴν ἐξ Ὀρέστου μητροκτονίαν, καὶ εἰσπηδᾷ ὡς θανουμένη, ῥίψασα τὰ στέμματα. τοῦτο δὲ τὸ μέρος τοῦ δράματος θαυμάζεται ὡς καὶ ἔκπληξιν ἔχον καὶ οἶκτον ἱκανόν. ἰδίως δὲ Αἰσχύλος τὸν Ἀγαμέμνονα ἐπὶ σκηνῆς ἀναιρεῖσθαι ποιεῖ, τὸν δὲ Κασάνδρας σιωπήσας θάνατον νεκρὰν αὐτὴν ὑπέδειξε, πεποίηκέ τε Αἴγισθον καὶ Κλυταιμνήστραν ἑκάτερον διισχυριζόμενον περὶ τῆς ἀναιρέσεως ἑνὶ κεφαλαίῳ, τὴν μὲν τῇ ἀναιρέσει Ἰφιγενείας, τὸν δὲ ταῖς τοῦ πατρὸς Θυέστου ἐξ Ἀτρέως συμφοραῖς.

Ἐδιδάχθη τὸ δρᾶμα ἐπὶ ἄρχοντος Φιλοκλέους ὀλυμπιάδι ὀγδοηκοστῇ ἔτει δευτέρῳ (a. 458 a. Chr.). *πρῶτος Αἰσχύλος Ἀγαμέμνονι, Χοηφόροις, Εὐμενίσι, Πρωτεῖ σατυρικῷ. ἐχορήγει Ξενοκλῆς Ἀφιδνεύς.*

Θεράπων Ἀγαμέμνονος ὁ προλογιζόμενος, οὐχὶ ὁ ὑπὸ Αἰγίσθου ταχθείς.

Excubitor conspecto tandem facis signo, quo se indicaturum Graecorum victoriam Agamemnon reginae promiserat, laetitia exsultat; idem insidias reduci victori paratas tecte significat (*Πρόλογος*). Clytaemnestra de Troiae excidio statim certior facta per aras passim sacra accendi iubet; causa rei adhuc fugit chorum, qui ex senibus Argivis constans ad anapaestos recitandos prodit.

Πάροδος [v. 40—255].

Δέκατον μὲν ἔτος τόδ', ἐπεὶ Πριάμου
μέγας ἀντίδικος,
Μενέλαος ἄναξ ἠδ' Ἀγαμέμνων,
διθρόνου Διόθεν καὶ δισκήπτρου
τιμῆς ὀχυρὸν ζεῦγος Ἀτρείδαιν,
στόλον Ἀργείων χιλιοναύτην
τῆσδ' ἀπὸ χώρας
ἦραν, στρατιῶτιν ἀρωγήν,
μέγαν ἐκ θυμοῦ κλάζοντες Ἄρη,
τρόπον αἰγυπιῶν,
οἵτ' ἐκπατίοις ἄλγεσι παίδων
ὕπατοι λεχέων στροφοδινοῦνται
πτερύγων ἐρετμοῖσιν ἐρεσσόμενοι,
δεμνιοτήρη
πόνον ὀρταλίχων ὀλέσαντες·

---

v. 40—103 anapaesti.

ὕπατος δ' ἀΐων ἤ τις Ἀπόλλων
ἢ Πὰν ἢ Ζεὺς οἰωνόθροον
γόον ὀξυβόαν τῶνδε μετοίκων
ὑστερόποινον
    πέμπει παραβᾶσιν Ἐρινύν.
οὕτω δ' Ἀτρέως παῖδας ὁ κρείσσων
ἐπ' Ἀλεξάνδρῳ πέμπει ξένιος
Ζεύς, πολυάνορος ἀμφὶ γυναικός
πολλὰ παλαίσματα καὶ γυιοβαρῆ
γόνατος κονίαισιν ἐρειδομένου
διακναιομένης τ' ἐν προτελείοις
    κάμακος θήσων Δαναοῖσι
Τρωσί θ' ὁμοίως. ἔστι δ' ὅπῃ νῦν
ἔστι· τελεῖται δ' ἐς τὸ πεπρωμένον·
οὔθ' ὑποκάων οὔθ' ὑπολείβων
οὔτε δακρύων ἀπύρων ἱερῶν
    ὀργὰς ἀτενεῖς παραθέλξει.
ἡμεῖς δ' ἀτίται σαρκὶ παλαιᾷ
τῆς τότ' ἀρωγῆς ὑπολειφθέντες
μίμνομεν, ἰσχὺν
ἰσόπαιδα νέμοντες ἐπὶ σκήπτροις.
ὅ τε γὰρ νεαρὸς μυελὸς στέρνων
ἐντὸς ἀνᾴσσων
ἰσόπρεσβυς, Ἄρης δ' οὐκ * ἐν ἀχρείοις,
* ὁ θ' ὑπέργηρως φυλλάδος ἤδη
κατακαρφομένης τρίποδας μὲν ὁδούς
στείχει, παιδὸς δ' οὐδὲν ἀρείων
    ὄναρ ἡμερόφαντον ἀλαίνει.
Σὺ δέ, Τυνδάρεω
θύγατερ, βασίλεια Κλυταιμνήστρα,

τί χρέος; τί νέον; τί δ' ἐπαισθομένη,
τίνος ἀγγελίας
    πειθοῖ περίπεμπτα * θυοσκεῖς;
πάντων δὲ θεῶν τῶν ἀστυνόμων,
ὑπάτων, χθονίων,
τῶν τε * προνάων τῶν τ' ἀγοραίων,
    βωμοὶ δώροισι φλέγονται·
ἄλλη δ' ἄλλοθεν οὐρανομήκης
λαμπὰς ἀνίσχει,
φαρμασσομένη χρίματος ἁγνοῦ
μαλακαῖς ἀδόλοισι παρηγορίαις,
    πελάνῳ μυχόθεν βασιλείῳ.
τούτων λέξασ' ὅ τι καὶ δυνατόν
καὶ θέμις αἰνεῖν,
παιὼν σὺ γενοῦ τῆσδε μερίμνης,
ἣ νῦν τοτὲ μὲν κακόφρων τελέθει,
τοτὲ δ' ἐκ θυσιῶν ἀγανὴ φαίνουσ'
ἐλπὶς ἀμύνει φροντίδ' ἄπληστον,
    τὴν θυμοβόρον * φρενὶ λύπην.

Στρ. α'.

κύριός εἰμι θροεῖν ὅδιον κράτος αἴσιον ἀνδρῶν
ἐντελέων· ἔτι γὰρ θεόθεν καταπνείει
* πειθοῖ μολπᾶν
ἀλκὰν σύμφυτος αἰών·

Stropha α' v. 104—121 = Antistr. α' v. 122—139.

d – ⏖ – ⏑⏑ – ⏑⏑ – ⏑⏑ – ⏑⏑ – –
d – ⏑⏑ – ⏑⏑ – ⏑⏑ – ⏑⏑ – –
d – – – –
d – – – ⏑⏑ – –
ia ⏑ – ⏑ ⏊ – ⏑⏑ – ⏑⏑ – ⏑⏑ ⏊ –
d – ⏑⏑ – –

ὅπως Ἀχαιῶν δίθρονον κράτος, Ἑλλάδος ἥβας
ξύμφρονα ταγάν,
πέμπει σὺν δορὶ καὶ χερὶ πράκτορι θούριος ὄρνις
Τευκρίδ' ἐπ' αἶαν,
οἰωνῶν βασιλεὺς βασιλεῦσι νεῶν, ὁ κελαινὸς ὅ τ'
ἐξόπιν ἀργᾶς,
φανέντες ἴκταρ μελάθρων χερὸς ἐκ δοριπάλτου
παμπρέπτοις ἐν ἕδραισιν,
βοσκόμενοι λαγίναν ἐρικύμονα φέρματι γένναν,
βλαβέντα λοισθίων δρόμων.
αἴλινον αἴλινον εἰπέ, τὸ δ' εὖ νικάτω.

Ἀντ. α'.

κεδνὸς δὲ στρατόμαντις ἰδὼν δύο λήμασιν ἴσους
Ἀτρεΐδας μαχίμους ἐδάη λαγοδαίτας
πομπούς τ' ἀρχάς·
οὕτω δ' εἶπε τεράζων·
Χρόνῳ μὲν ἀγρεῖ Πριάμου πόλιν ἅδε κέλευθος,
πάντα δὲ πύργων
κτήνη * πρόσθετα δημιοπληθέα Μοῖρα λαπάξει
πρὸς τὸ βίαιον.
οἷον μή τις ἄγα θεόθεν κνεφάσῃ προτυπὲν στόμιον
μέγα Τροίας
στρατωθέν. οἴκτῳ γὰρ ἐπίφθονος Ἄρτεμις ἁγνά

---

d – – – ⏑⏑ – ⏑⏑ – ⏑⏑ – ⏑⏑ – –
dt – ⏑⏑ – ⏑
d – – – ⏑⏑ – ⏑⏑ – ⏑⏑ – ⏑⏑ – ⏑⏑ – ⏑⏑ – –
ia ⏑ – ⏑ ┘ – ⏑⏑ – ⏑⏑ – ⏑⏑ ┘ –
d – – – ⏑⏑ – ⏓
d – ⏑⏑ – ⏑⏑ – ⏑⏑ – ⏑⏑ – ⏑⏑ – –
i ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑ –
d – ⏑⏑ – ⏑⏑ – ⏑⏑ – – – –

πτανοῖσιν κυσὶ πατρός 136
αὐτότοκον πρὸ λόχου μογερὰν πτάκα θυομένοισιν·
στυγεῖ δὲ δεῖπνον αἰετῶν.
αἴλινον αἴλινον εἰπέ, τὸ δ' εὖ νικάτω.

Ἐπῳδός.

τόσσον περ εὔφρων ἁ καλά 140
δρόσοις ἀέπτοις μαλερῶν λεόντων
πάντων τ' ἀγρονόμων φιλομάστοις
θηρῶν ὀβρικάλοισι τερπνά
** στρουθῶν αἰτεῖ ξύμβολα κρῖναι,* 144
δεξιὰ μέν, κατάμομφα δὲ φάσματα.
ἰήϊον δὴ καλέω Παιᾶνα,
μή τινας ἀντιπνόους Δαναοῖς χρονίας ἐχενῇδας ἀ-
πλοίας 150

Ἐπῳδός v. 140—159.

i – – ⏑ – – – ⏑ –
ia ⏑ – ⏑ ˩ – ⏑⏑ – ⏑ ˩ –
d – – – ⏑⏑ – ⏑⏑ – –
dt – – – ⏑⏑ – ⏑ – –
d – – – – – – ⏑⏑ – –
dt – ⏑⏑ – ⏑⏑ – ⏑⏑ – ⏑ ⏓
ia ⏑ – ⏑ ˩ – ⏑⏑ – – ˩ ⏓
d – ⏑⏑ – ⏑⏑ – ⏑⏑ – ⏑⏑ – ⏑⏑ – ⏑⏑ – –
d – – – ⏑⏑ – ⏑⏑ – ⏑⏑ – ⏑⏑ – ⏑⏑ – –
dt – – – ⏑⏑ – ⏑⏑ – – – – ⏑ ⏓
d – – – ⏑⏑ – ⏑⏑ – ⏑
d – ⏑⏑ – ⏑⏑ – – – – – – ⏑⏑ – –
d – ⏑⏑ – –
d – ⏑⏑ – ⏑⏑ – ⏑⏑ – –
d – ⏑⏑ – – – ⏑⏑ – – – ⏑⏑ – –
dt – ⏑⏑ – ⏑
d – ⏑⏑ – ⏑⏑ – ⏑⏑ – – – –

τεύξῃ, σπευδομένα θυσίαν ἑτέραν ἄνομόν τιν᾽, ἄ-
δαιτον,
νεικέων τέκτονα σύμφυτον, οὐ δεισήνορα·
μίμνει γὰρ φοβερὰ παλίνορτος
οἰκονόμος δολία μνάμων μῆνις τεκνόποινος.
Τοιάδε Κάλχας
ξὺν μεγάλοις ἀγαθοῖς ἀπέκλαγξεν
μόρσιμ᾽ ἀπ᾽ ὀρνίθων ὁδίων οἴκοις βασιλείοις.
τοῖς δ᾽ ὁμόφωνον
αἴλινον αἴλινον εἰπέ, τὸ δ᾽ εὖ νικάτω.

Στρ. β'.

Ζεὺς ὅστις *ποτ᾽ ἐστίν, εἰ τόδ᾽* ***αὐτῷ*** *φίλον κεκλη-*
μένῳ,
τοῦτό νιν προσεννέπω.
οὐκ ἔχω προσεικάσαι πάντ᾽ ἐπισταθμώμενος
πλὴν Διός, εἰ τὸ μάταν ἀπὸ φροντίδος ἄχθος
χρὴ βαλεῖν ἐτητύμως.

Ἀντ. β'.

οὐδ᾽ ὅστις *πάροιθεν ἦν μέγας, παμμάχῳ θράσει*
βρύων,
οὐδὲ λέξεται πρὶν ὤν·
ὃς δ᾽ ἔπειτ᾽ ἔφυ, τριακτῆρος οἴχεται τυχών.
Ζῆνα δέ τις προφρόνως ἐπινίκια κλάζων
τεύξεται φρενῶν τὸ πᾶν·

Stropha β' v. 160—167 = Antistr. β' v. 168—175.

t ┘ ┘ – ∪ – ∪ – ∪ ┘ – ∪ – ∪ – ∪ –
t – ∪ – ∪ – ∪ –
t – ∪ – ∪ – ∪ ┘ – ∪ – ∪ – ∪ –
d – ∪∪ – ∪∪ – ∪∪ – ∪∪ – –
t – ∪ – ∪ – ∪ –

Στρ. γʹ.

176 τὸν φρονεῖν βροτοὺς ὁδώσαντα, τὸν πάθει μάθος
θέντα κυρίως ἔχειν.
στάζει * δ' ἄνθ' ὕπνου πρὸ καρδίας 179
μνησιπήμων πόνος, καὶ παρ' ἄκοντας ἦλθε σωφρονεῖν·
δαιμόνων δέ που χάρις βιαίως
σέλμα σεμνὸν ἡμένων.

Ἀντ. γʹ.

184 καὶ τόθ' ἡγεμὼν ὁ πρέσβυς νεῶν Ἀχαιϊκῶν
μάντιν οὐκ * ἔτλα ψέγειν 186
ἐμπαίοις τύχαισι συμπνέων,
εὖτ' ἀπλοίᾳ κεναγγεῖ βαρύνοντ' Ἀχαιϊκὸς λεώς,
Χαλκίδος πέραν ἔχων παλιρρό- 190
χθοις ἐν Αὐλίδος τόποις·

Στρ. δʹ.

192 πνοαὶ δ' ἀπὸ Στρυμόνος μολοῦσαι
κακόσχολοι, νήστιδες, δύσορμοι,
βροτῶν ἄλαι, νεῶν τε καὶ πεισμάτων ἀφειδεῖς, 195
παλιμμήκη χρόνον τιθεῖσαι

Stropha γʹ v. 176—183 = Antistr. γʹ v. 184—191.

t – ⏑ – ⏑ – ⏑ ┘ – ⏑ – ⏑ – ⏑ –
t – ⏑ – ⏑ – ⏑ –
t ┘ ┘ – ⏑ – ⏑ – ⏑ –
t – ⏑ ┘ – ⏑ ┘ – ⏑ ┘ – ⏑ – ⏑ – ⏑ –
t – ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑ ┘ ┘ – ⏑ – ⏑ – ⏑ –

Stropha δʹ v. 192—204 = Antistr. δʹ v. 205—217.

i ⏑ – ⏑ ┘ – ⏑ – ⏑ ┘ –
i ⏑ – ⏑ ┘ – ⏑ – ⏑ ┘ –
i ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑ ┘ – ⏑ – ⏑ ┘ ⏓
i ⏑ ┘ ┘ – ⏑ – ⏑ ┘ ⏓
i ⏒ – ⏑ ┘ – ⏑ – ⏒ – ⏑ –
i ⏑ – ⏑ – ⏑ –

τρίβῳ κατέξαινον ἄνθος * ἀνέρων·
ἐπεὶ δὲ καὶ πικροῦ
χείματος ἄλλο μῆχαρ
βριθύτερον πρόμοισιν
μάντις ἔκλαγξεν προφέρων Ἄρτεμιν, ὥστε χθόνα βάκτροις ἐπικρούσαντας Ἀτρείδας δάκρυ μὴ κατασχεῖν·

Ἀντ. δ'.

ἄναξ δ' ὁ πρέσβυς τόδ' εἶπε φωνῶν·
Βαρεῖα μὲν κὴρ τὸ μὴ πιθέσθαι,
βαρεῖα δ', εἰ τέκνον δαΐξω, δόμων ἄγαλμα,
μιαίνων παρθενοσφάγοισιν
ῥείθροις πατρῴους χέρας βωμοῦ πέλας.
τί τῶνδ' ἄνευ κακῶν;
πῶς λιπόναυς γένωμαι
ξυμμαχίας ἁμαρτών;
παυσανέμου γὰρ θυσίας παρθενίου θ' αἵματος ὀργᾷ περιοργῶς ἐπιθυμεῖν θέμις. εὖ γὰρ εἴη.

Στρ. ε'.

218 Ἐπεὶ δ' ἀνάγκας ἔδυ λέπαδνον
φρενὸς πνέων δυσσεβῆ τροπαίαν
ἄναγνον, ἀνίερον, τόθεν
τὸ παντότολμον φρονεῖν μετέγνω.
βροτοὺς θρασύνει γὰρ αἰσχρόμητις

---

dt _ ◡◡ _ ◡ _ _
dt _ ◡◡ _ ◡ _ _
dt _ ◡◡ ┘ _ ◡◡ ┘ _ ◡◡ ┘ _ ◡◡ ┘ _ ◡◡ ┘ _ ◡◡ ┘ _ ◡◡ _ ◡ _ _

Stropha ε' v. 218—227 = Antistr. ε' v. 228—237.

i ◡ _ ◡ ┘ _ ◡ _ ◡ ┘ _
i ◡ _ ◡ ┘ _ ◡ _ ◡ ┘ _ ◡ _ ◡ ◡◡ ◡ _ ◡ _
i ◡ _ ◡ ┘ _ ◡ _ ◡ ┘ _

τάλαινα παρακοπά
πρωτοπήμων. ἔτλα δ' οὖν
θυτὴρ γενέσθαι θυγατρός, γυναικοποίνων πολέμων
ἀρωγάν 226
καὶ προτέλεια ναῶν.

'Αντ. ε'.

228 λιτὰς δὲ καὶ κληδόνας πατρῴους
παρ' οὐδὲν αἰῶνα * παρθένειόν τ'
ἔθεντο φιλόμαχοι βραβῆς. 230
φράσεν δ' ἀόζοις πατὴρ μετ' εὐχάν
δίκαν χιμαίρας ὕπερθε βωμοῦ
πέπλοισι περιπετῆ
παντὶ θυμῷ προνωπῆ
λαβεῖν ἀέρδην στόματός τε καλλιπρῴρου φυλακὰν
κατασχεῖν 236
φθόγγον ἀραῖον οἴκοις

Στρ. ϛ'.

238 βίᾳ χαλινῶν τ' ἀναύδῳ μένει.
κρόκου βαφὰς δ' ἐς πέδον χέουσα
ἔβαλλ' ἕκαστον θυτήρων ἀπ' ὄμματος βέλει 240
φιλοίκτῳ πρέπουσά θ' ὡς ἐν γραφαῖς, προσεννέπειν

---

i ∪ – ∪ ┘ – ∪ – ∪ ┘ –
i ∪ – ∪ ⏖ ∪ –
t – ∪ ┘ – ∪ – –
ia ∪ – ∪ ┘ – ⏖ – ∪ – ∪ ┘ – ⏖ – ∪ ┘ –
dt – ⏖ – ∪ – –

Stropha ϛ' v. 238—246 = Antistr. ϛ' v. 247—255.

i ∪ – ∪ ┘ – ∪ ┘ – ∪ –
i ∪ – ∪ ┘ – ∪ – ∪ ┘ ⏓
i ∪ – ∪ ┘ – ∪ ┘ – ∪ – ∪ – ∪ –

θέλουσ', ἐπεὶ πολλάκις
πατρὸς κατ' ἀνδρῶνας εὐτραπέζους
ἔμελψεν· ἁγνᾷ δ' ἀταύρωτος αὐδᾷ πατρός
φίλου τριτόσπονδον εὔποτμον
παιᾶνα φίλως ἐτίμα.

'Αντ. ς'.

τὰ δ' ἔνθεν οὔτ' εἶδον οὔτ' ἐννέπω·
τέχναι δὲ Κάλχαντος οὐκ ἄκραντοι.
Δίκα δὲ τοῖς μὲν παθοῦσιν μαθεῖν ἐπιρρέπει·
τὸ μέλλον δ' ἐπεὶ γένοιτ' ἂν κλύοις· προχαιρέτω·
ἴσον δὲ τῷ προστένειν.
τορὸν γὰρ ἥξει σύνορθρον αὐγαῖς.
πέλοιτο δ' οὖν τἀπὶ τούτοισιν εὔπραξις, ὡς
θέλει τόδ' ἄγχιστον 'Απίας
γαίας μονόφρουρον ἕρκος.

ΕΥΜΕΝΙΔΕΣ.

Orestes Delphos se convertit dei, qui auctor matricidii ei fuerat, fidem implorans; ab Apolline Athenas adire iubetur, ut Minervae atque Atheniensium iudicio absolutus a Furiarum poenis vindicetur. Deae ultrices ubi Clytaemnestrae expostulatione e somno suscitatae Oresten aufugisse senserunt, victimam sibi surreptam, iura sua laesa ac sublata graviter queruntur (Πρόλογος, Πάροδος prior). Vociferantes Apollo e delubro suo contumeliose exturbat societatem taetrarum virginum

---

i ⏑ ┘ – ⏑ – ⏑ ┘ – ⏑̇ – ⏑ – ⏑ –
i ⏑ – ⏑ ┘ – ⏑ –
i ⏑ – ⏑ ┘ – ⏑ – ⏑ ┘ –
i ⏑ – ⏑ ┘ – ⏑ ┘ – ⏑ ┘ – ⏑ –
i ⏑ – ⏑ ┘ – ⏑ – ⏑ –
ai – – ⏑⏑ – ⏑ ┘ ⏑

perhorrescens; inde et ipsae Athenas pergunt matricidae vestigiis instantes. Hunc ut abditum invenere in templo Minervae Poliadis, dira exsecratione constringunt, implacabiles se scelerum vindices lege fati exstitisse profitentes (*Πάροδος* altera).

Ὕμνος δέσμιος [v. 307—396].

Ἄγε δὴ καὶ χορὸν ἅψωμεν, ἐπεί
μοῦσαν στυγεράν
ἀποφαίνεσθαι δεδόκηκεν
λέξαι τε λάχη τὰ κατ' ἀνθρώπους
ὡς ἐπινωμᾷ στάσις ἁμά.
*εὐθυδίκαιοι δ' * ἱέμεθ' εἶναι·*
** τὸν μὲν καθαρὰς χεῖρας προνέμοντ'*
οὔτις ἐφέρπει μῆνις ἀφ' ἡμῶν,
ἀσινὴς δ' αἰῶνα διοιχνεῖ·
ὅστις δ' ἀλιτών, ὥσπερ ὅδ' ἀνήρ,
χεῖρας φονίας ἐπικρύπτει,
μάρτυρες ὀρθαὶ τοῖσι θανοῦσιν
παραγιγνόμεναι πράκτορες αἵματος
αὐτῷ τελέως ἐφάνημεν.

Στρ. α'.

μᾶτερ, ἅ μ' ἔτικτες, ὦ μᾶτερ
Νύξ, ἀλαοῖσι καὶ δεδορκόσιν
ποινάν, κλῦθ'· ὁ Λατοῦς γὰρ ἶνίς μ' ἄτιμον τί-
θησιν,

---

v. 307—320 anapaesti.

Stropha α' v. 321—333 = Antistr. α' v. 334—346.

t – ∪ – ∪ – ∪ ┘ – –
dt – ∪∪ – ∪ – ∪ – ∪ –
t ┘ ┘ – ∪ ┘ – ∪ ┘ – ∪ ┘ – ∪ – ∪̄
t – ∪ ┘ – ∪ ┘ – ∪ ┘ – ∪ ┘ – ∪ – ∪ – ∪ –

τόνδ᾽ ἀφαιρούμενος πτῶκα, ματρῷον ἅγνισμα κύ-
ριον φόνου.
ἐπὶ δὲ τῷ τεθυμένῳ
τόδε μέλος παρακοπά,
παραφορὰ φρενοδαλής,
ὕμνος ἐξ Ἐρινύων,
δέσμιος φρενῶν, ἀφόρμικτος, αὑονὰ βροτοῖς.

Ἀντ. α΄.

τοῦτο γὰρ λάχος διανταία
Μοῖρ᾽ ἐπέκλωσεν ἐμπέδως ἔχειν,
θνατῶν τοῖσιν αὐτουργίαι ξυμπέσωσιν μάταιοι,
τοῖς ὁμαρτεῖν, ὄφρ᾽ ἂν γᾶν ὑπέλθῃ· θανὼν δ᾽ οὐκ
ἄγαν ἐλεύθερος.
ἐπὶ δὲ τῷ τεθυμένῳ
τόδε μέλος παρακοπά,
παραφορὰ φρενοδαλής,
ὕμνος ἐξ Ἐρινύων,
δέσμιος φρενῶν, ἀφόρμικτος, αὑονὰ βροτοῖς.

Στρ. β΄.

γιγνομέναισι λάχη τάδ᾽ ἐφ᾽ ἁμὶν ἐκράνθη,

---

c ⏑⏑ ⏑ – ⏑⏑ ⏑ –
c ⏑⏑ ⏑ – ⏑⏑ ⏑ –
td ⏑⏑ ⏑ – ⏑⏑ – –
t – ⏑ – ⏑ – ⏑ –
t – ⏑ – ⏑ – ⏑ ⅃ – ⏑ – ⏑ – ⏑ –

Stropha β΄ v. 347—359 = Antistr. β΄ v. 360—372.

d – ⏑⏑ – ⏑⏑ – ⏑⏑ – ⏑⏑ – –
d – ⏑⏑ – ⏑⏑ – ⏑⏑ – ⏑⏑ – ⏓
d – – – ⏑⏑ – –
d – – – ⏑⏑ – ⏑⏑ – ⏑⏑ – ⏑⏑ – –
t – ⏑ – ⏑ – ⏑ ⏓
c ⏑⏑ ⏑ – ⏑⏑ ⏑ –

ἀθανάτων δ' ἀπέχειν † χέρας, οὐδέ τις ἐστί
συνδαίτωρ μετάκοινος·
*παλλεύκων δὲ πέπλων * ἀγέραστος ἄκληρος ἐτύχθην.*
δωμάτων γὰρ εἱλόμαν
ἀνατροπάς· ὅταν Ἄρης
τιθασὸς ὢν φίλον ἕλῃ,
ἐπὶ τόν, ὤ, διόμεναι
*κρατερὸν * ὄντα περ ὅμως*
μαυροῦμεν, νέον αἷμα.

Ἀντ. β'.

σπευδομένα δ' ἀφελεῖν τινα τάσδε μερίμνας,
θεῶν δ' ἀτέλειαν ἐμαῖσι δίκαις ἐπικραίνειν,
μηδ' εἰς ἄγκρισιν ἐλθεῖν —
Ζεὺς δ' αἱμοσταγὲς ἀξιόμισον ἔθνος τόδε λέσχας
ᾶς ἀπηξιώσατο —
μάλα γὰρ οὖν ἁλομένα
ἀνέκαθεν βαρυπεσῆ
καταφέρω ποδὸς ἀκμάν —
*σφαλερὰ * γὰρ τανυδρόμοις*
κῶλα — δύσφορον ἄταν.

Στρ. γ'.

πίπτων δ' οὐκ οἶδεν τόδ' ὑπ' ἄφρονι λύμᾳ·
τοῖον ἐπὶ κνέφας ἀνδρὶ μύσος πεπόταται,

---

c ⏑⏑ ⏑ – ⏑⏑ ⏑ –
c ⏑⏑ ⏑ – ⏑⏑ ⏑ –
c ⏑⏑ ⏑ – ⏑⏑ ⏑ –
td – ⏓ – ⏑⏑ – ⏓

Stropha γ' v. 373—376 = Antistr. γ' v. 377—380.
d – – – – – ⏑⏑ – ⏑⏑ – –
d – ⏑⏑ – ⏑⏑ – ⏑⏑ – ⏑⏑ – –
dt – ⏑⏑ – ⏑⏑ – ⏑⏑ – ⏑⏑ – – – ⏑ – ⏑ – ⏑ ⏒

καὶ δνοφεράν τιν' ἀχλὺν κατὰ δώματος αὐδᾶται πο-
λύστονος φάτις.

Ἀντ. γ'.

δόξαι τ' ἀνδρῶν καὶ μάλ' ὑπ' αἰθέρι σεμναί
τακόμεναι κατὰ γᾶν μινύθουσιν ἄτιμοι
ἁμετέραις ἐφόδοις μελανείμοσιν ὀρχησμοῖς τ' ἐπι-
φθόνοις ποδός.

Στρ. δ'.

μένει γάρ· εὐμήχανοι δὲ καὶ τέλειοι κακῶν
τε μνήμονες, σεμναί
καὶ δυσπαρήγοροι βροτοῖς,
ἄτιμ' ἀτίετα διόμεναι
λάχη θεῶν διχοστατοῦντ' ἀναλίῳ
*λάμπᾳ * δυσοδοπαίπαλα δερκομένοισι*
καὶ δυσομμάτοις ὁμῶς.

Ἀντ. δ'.

τίς οὖν τάδ' οὐχ ἅζεταί τε καὶ δέδοικεν βροτῶν,
ἐμοῦ κλύων θεσμόν
τὸν μοιρόκραντον ἐκ θεῶν
δοθέντα τέλεον; ἔπι δέ μοι
γέρας παλαιόν, οὐδ' ἀτιμίας κυρῶ,
*καίπερ * νέρθεν ὑπὸ χθόνα τάξιν ἔχουσα*
καὶ δυσάλιον κνέφας.

Stropha δ' v. 381—388 = Antistr. δ' v. 389—396.

i ∪ _ ∪ ┘ _ ∪ _ ∪ _ ∪ ┘ _ ∪ _ ∪ _ ∪ ┘ ┘ _
i _ _ ∪ _ ∪ _ ∪ _
i ∪ _ ∪ ∪∪ ∪ ∪∪ ∪ _
i ∪ _ ∪ _ ∪ _ ∪ _∪ _ ∪ _
d _ _ _ ∪∪ _ ∪∪ _ ∪∪ _ ∪
t _ ∪ _ ∪ _ ∪ _

II. Aristophanes.

Ἀριστοφάνης, Philippi filius, Atheniensis (*Κυδαθηναιεύς*) quo anno natus sit, quo mortem obierit, a veteribus non est proditum. Fabulas scribere coepit a. 427 a. Chr., Diotimo archonte; in scaenam commissae sunt priores eius comoediae (*Δαιταλῆς* 427, *Βαβυλώνιοι* 426, *Ἀχαρνῆς* 425) non ipsius nomine, sed per Philonidem et Callistratum, quibus poeta etiam posteriorum quasdam edendas permisit. Ipse primam docuit fabulam *Ἱππῆς* anno 424 Lenaeis (cfr. Eq. 547), ultima ab eo in scaenam producta est *Πλοῦτος δεύτερος* archonte Antipatro anno 388.

Aristophanes qui veteris comoediae Atticae praestantissimus scriptor habetur, idem mediae atque novae comoediae prima exempla proposuisse censendus est iis fabulis, quas extrema aetate confecit, ubi tam artis scaenicae quam reipublicae condicione mutata *chorus . . . obticuit sublato iure nocendi* (Hor. epist. II 3, 283 sq.); ex quo genere sunt *Ἐκκλησιάζουσαι* et *Πλοῦτος*. — Per quadraginta fere annos (inde ab a. 427 usque ad a. 388) quadraginta quattuor comoedias scripsisse traditur, ex quibus ad nostram aetatem pervenere undecim hae: *Ἀχαρνῆς* (acta a. 425), *Ἱππῆς* (424), *Νεφέλαι* (423), *Σφῆκες* (422), *Εἰρήνη* (421), *Ὄρνιθες* (414), *Λυσιστράτη* (411), *Θεσμοφοριάζουσαι* (410), *Βάτραχοι* (405), *Ἐκκλησιάζουσαι* (392), *Πλοῦτος* (388).

ΙΠΠΗΣ.

Ὑπόθεσις.

Ὁ σκοπὸς αὐτῷ πρὸς τὸ καθελεῖν Κλέωνα. οὗτος γὰρ βυρσοπώλης ὢν ἐκράτει τῶν Ἀθηναίων ἐκ προφάσεως τοιαύτης. Ἀθηναῖοι πόλιν Πύλον, λεγομένην Σφακτηρίαν, ἐπολιόρκουν διὰ Δημοσθένους στρατηγοῦ καὶ Νικίου· ὧν στρατηγῶν χρονισάντων ἐδυσχέραινον οἱ Ἀθηναῖοι. καὶ εἰς ἐκκλησίαν συνελθόντων αὐτῶν καὶ ἀδημονούντων, Κλέων τις βυρσοπώλης ἀναστὰς ὑπέσχετο δεσμίους φέρειν τοὺς ὑπεναντίους εἴσω εἴκοσιν ἡμερῶν, εἰ στρατηγὸς αἱρεθείη· ὅπερ καὶ γέγονε. κατὰ τὰς ὑπο-

σχέσεις οὖν ἐστρατήγει, κυκῶν τὴν πόλιν. ἐφ' οἷς μὴ ἐνεγκὼν Ἀριστοφάνης καθίησι τὸ τῶν Ἱππέων δρᾶμα δι' αὐτοῦ, ἐπεὶ τῶν σκευοποιῶν οὐδεὶς ἐπλάσατο τὸ τοῦ Κλέωνος πρόσωπον διὰ φόβον. καὶ τὰ μὲν πρῶτα κύπτει φοβούμενος· εἶτα προφανεὶς αὐτὸς ἀνεδίδαξε τὸ δρᾶμα.

Ἔοικεν ὁ προλογίζων εἶναι Δημοσθένης, ὃς ἐκεκμήκει περὶ τὴν Πύλου πολιορκίαν, ἀφῃρέθη δὲ τὴν στρατηγίαν ὑπὸ Κλέωνος, ὑποσχομένου τότε τοῖς Ἀθηναίοις παραστήσασθαι τὴν Πύλον εἴσω εἴκοσιν ἡμερῶν· ὃ καὶ κατώρθωσε διὰ τὸ πλεῖστα τῆς ἁλώσεως προπεπονῆσθαι Δημοσθένει. ἔοικε δὲ ὡς ἐπὶ οἰκίας δεσποτικῆς ποιεῖσθαι τὸν λόγον· εἴη δ' ἂν δεσπότης ὁ Δῆμος, οἰκία ἡ πόλις. οἰκέται δὲ δύο τοῦ Δήμου προλογίζουσι, κακῶς πάσχοντες ὑπὸ Κλέωνος. ὁ δὲ χορὸς ἐκ τῶν ἱππέων ἐστίν, οἳ καὶ ἐζημίωσαν τὸν Κλέωνα πέντε ταλάντοις ἐπὶ δωροδοκίᾳ ἁλόντα. λέγουσι δὲ τῶν οἰκετῶν τὸν μὲν εἶναι Δημοσθένην, τὸν δὲ Νικίαν, ἵνα ὦσι δημηγόροι οἱ δύο.

Ἐδιδάχθη τὸ δρᾶμα ἐπὶ Στρατοκλέους ἄρχοντος (a. 424 a. Chr.) δημοσίᾳ εἰς Λήναια δι' αὐτοῦ τοῦ Ἀριστοφάνους. πρῶτος ἐνίκα· δεύτερος Κρατῖνος Σατύροις· τρίτος Ἀριστομένης Ὑλοφόροις.

Ἰστέον ὅτι εἰς τέτταρα μέρη διῄρητο ὁ δῆμος τῶν Ἀθηναίων, εἰς πεντακοσιομεδίμνους, εἰς ἱππέας, εἰς ζευγίτας καὶ εἰς θῆτας.

In scaenam, qua Atheniensium forum cum aedibus *Demi* exhibetur, prodeunt duo servi, alter Niciae, alter Demosthenis persona indutus. Conqueruntur miseram sibi servitutem impositam a nequam servo Paphlagone h. e. Cleone Cleaeneti filio. Namque is nuper in Populi familiam receptus senem hebescentem artificiis suis ita elusit, ut arbitrio vafri assentatoris omnia permitterentur. Hac igitur potentia ad suum quaestum cum conservorum calamitate insolenter abutitur.

Πρόλογος [v. 1—246].

ΔΗΜ. Ἰατταταιὰξ τῶν κακῶν, ἰατταταῖ.
κακῶς Παφλαγόνα τὸν νεώνητον κακόν

αὐταῖσι βουλαῖς ἀπολέσειαν οἱ θεοί.
ἐξ οὗ γὰρ εἰσήρρησεν εἰς τὴν οἰκίαν,
πληγὰς ἀεὶ προστρίβεται τοῖς οἰκέταις.
ΝΙΚ. κάκιστα δῆθ' οὗτός γε πρῶτος Παφλαγόνων
αὐταῖς διαβολαῖς. *ΔΗΜ.* ὦ κακόδαιμον, πῶς ἔχεις;
ΝΙΚ. κακῶς καθάπερ σύ. *ΔΗΜ.* δεῦρο δὴ πρόσελθ', ἵνα
ξυναυλίαν κλαύσωμεν, Οὐλύμπου νόμον.
ΔΗΜ. ΝΙΚ. μὺ μῦ μὺ μῦ μὺ μῦ μὺ μῦ μὺ μῦ μὺ μῦ.
ΔΗΜ. τί κινυρόμεθ' ἄλλως; οὐκ ἐχρῆν ζητεῖν τινα
σωτηρίαν νῷν, ἀλλὰ μὴ κλάειν ἔτι;

(Fugere cupiunt, at metus est ne deprehensi plectantur.)

ΝΙΚ. κράτιστα τοίνυν τῶν παρόντων ἐστὶ νῷν,
θεῶν ἰόντε προσπεσεῖν του πρὸς βρέτας.
ΔΗΜ. ποῖον βρέτας * φῄς; ἐτεὸν ἡγεῖ γὰρ θεούς;
ΝΙΚ. ἔγωγε. *ΔΗΜ.* ποίῳ χρώμενος τεκμηρίῳ;
ΝΙΚ. ὁτιὴ θεοῖσιν ἐχθρός εἰμ'. οὐκ εἰκότως;
ΔΗΜ. εὖ προσβιβάζεις μ'· ἀλλ' ἑτέρᾳ πῃ σκεπτέον.
βούλει τὸ πρᾶγμα τοῖς θεαταῖσιν φράσω;
ΝΙΚ. οὐ χεῖρον· ἓν δ' αὐτοὺς παραιτησώμεθα,
ἐπίδηλον ἡμῖν τοῖς προσώποισιν ποιεῖν,
ἢν τοῖς ἔπεσι χαίρωσι καὶ τοῖς πράγμασιν.
ΔΗΜ. λέγοιμ' ἂν ἤδη. νῷν γάρ ἐστι δεσπότης
ἄγροικος ὀργήν, κυαμοτρώξ, ἀκράχολος,
Δῆμος Πυκνίτης, δύσκολον γερόντιον
ὑπόκωφον. οὗτος τῇ προτέρᾳ νουμηνίᾳ
ἐπρίατο δοῦλον, βυρσοδέψην Παφλαγόνα,
πανουργότατον καὶ διαβολώτατόν τινα.
οὗτος καταγνοὺς τοῦ γέροντος τοὺς τρόπους,

ὁ βυρσοπαφλαγών, ὑποπεσὼν τὸν δεσπότην
ᾔκαλλ', ἐθώπευ', ἐκολάκευ', ἐξηπάτα
κοσκυλματίοις ἄκροισι, τοιαυτὶ λέγων·
ὦ Δῆμε, λοῦσαι πρῶτον ἐκδικάσας μίαν,
ἐνθοῦ, ῥόφησον, ἔντραγ', ἔχε τριώβολον.
βούλει παραθῶ σοι δόρπον; εἶτ' ἀναρπάσας
ὅ τι ἄν τις ἡμῶν σκευάσῃ, τῷ δεσπότῃ
Παφλαγὼν κεχάρισται τοῦτο. καὶ πρώην γ' ἐμοῦ
μᾶζαν μεμαχότος ἐν Πύλῳ Λακωνικήν,
πανουργότατά πως παραδραμὼν ὑφαρπάσας
αὐτὸς παρέθηκε τὴν ὑπ' ἐμοῦ μεμαγμένην.
ἡμᾶς δ' ἀπελαύνει κοὐκ ἐᾷ τὸν δεσπότην
ἄλλον θεραπεύειν, ἀλλὰ βυρσίνην ἔχων
δειπνοῦντος ἑστὼς ἀποσοβεῖ τους ῥήτορας.
ᾄδει δὲ χρησμούς· ὁ δὲ γέρων σιβυλλιᾷ.
ὁ δ' αὐτὸν ὡς ὁρᾷ μεμακκοακότα,
τέχνην πεποίηται. τοὺς γὰρ ἔνδον ἄντικρυς
ψευδῆ διαβάλλει· κᾆτα μαστιγούμεθα
ἡμεῖς· Παφλαγὼν δὲ περιθέων τοὺς οἰκέτας
αἰτεῖ, ταράττει, δωροδοκεῖ, λέγων ταδί·
ὁρᾶτε τὸν Ὕλαν δι' ἐμὲ μαστιγούμενον;
εἰ μή μ' ἀναπείσετ', ἀποθανεῖσθε τήμερον.
ἡμεῖς δὲ δίδομεν· εἰ δὲ μή, πατούμενοι
ὑπὸ τοῦ γέροντος ὀκταπλάσια χέζομεν.
νῦν οὖν ἀνύσαντε φροντίσωμεν, ὦ 'γαθέ,
ποίαν ὁδὸν νὼ τρεπτέον καὶ πρὸς τίνα.
ΝΙΚ. κράτιστ' ἐκείνην τὴν μόλωμεν, ὦ 'γαθέ.
ΔΗΜ. ἀλλ' οὐχ οἷόν τε τὸν Παφλαγόν' οὐδὲν λαθεῖν·
ἐφορᾷ γὰρ οὗτος πάντ'. ἔχει γὰρ τὸ σκέλος
τὸ μὲν ἐν Πύλῳ, τὸ δ' ἕτερον ἐν τἠκκλησίᾳ·

τοσόνδε δ' αὐτοῦ βῆμα διαβεβηκότος
ὁ πρωκτός ἐστιν αὐτόχρημ' ἐν Χάοσιν,
τὼ χεῖρ' ἐν Αἰτωλοῖς, ὁ νοῦς δ' ἐν Κλωπιδῶν.
ΝΙΚ. κράτιστον οὖν νῷν ἀποθανεῖν. ΔΗΜ. ἀλλὰ σκόπει,
ὅπως ἂν ἀποθάνωμεν ἀνδρικώτατα.
ΝΙΚ. πῶς δῆτα, πῶς γένοιτ' ἂν ἀνδρικώτατα;
βέλτιστον ἡμῖν αἷμα ταύρειον πιεῖν·
ὁ Θεμιστοκλέους γὰρ θάνατος αἱρετώτερος.
ΔΗΜ. μὰ Δί', ἀλλ' ἄκρατον οἶνον ἀγαθοῦ δαίμονος·
ἴσως γὰρ ἂν χρηστόν τι βουλευσαίμεθα.
ΝΙΚ. ἰδού γ' ἄκρατον. περὶ πότου γοῦν ἐστί σοι;
πῶς δ' ἂν μεθύων χρηστόν τι βουλεύσαιτ' ἀνήρ;
ΔΗΜ. ἄληθες, οὗτος; κρουνοχυτρολήραιος εἶ.
οἶνον σὺ τολμᾷς εἰς ἐπίνοιαν λοιδορεῖν;
οἴνου γὰρ εὕροις ἄν τι πρακτικώτερον;
ὁρᾷς, ὅταν πίνωσιν ἄνθρωποι, τότε
πλουτοῦσι, διαπράττουσι, νικῶσιν δίκας,
εὐδαιμονοῦσιν, ὠφελοῦσι τοὺς φίλους.
ἀλλ' ἐξένεγκέ μοι ταχέως οἴνου χόα,
τὸν νοῦν ἵν' ἄρδω καὶ λέγω τι δεξιόν.
ΝΙΚ. οἴμοι, τί ποθ' ἡμᾶς ἐργάσει τῷ σῷ πότῳ;
ΔΗΜ. ἀγάθ'. ἀλλ' ἔνεγκ'· ἐγὼ δὲ κατακλινήσομαι.
ἢν γὰρ μεθυσθῶ, πάντα ταυτὶ καταπάσω
βουλευματίων καὶ γνωμιδίων καὶ νοιδίων.
ΝΙΚ. ὡς εὐτυχῶς ὅτι οὐκ ἐλήφθην ἔνδοθεν
κλέπτων τὸν οἶνον. ΔΗΜ. εἰπέ μοι, Παφλαγὼν τί δρᾷ;
ΝΙΚ. ἐπίπαστα λείξας δημιόπραθ' ὁ βάσκανος
ῥέγκει μεθύων ἐν ταῖσι βύρσαις ὕπτιος.

ΔΗΜ. ἴθι νυν, ἄκρατον ἐγκάναξόν μοι πολὺν
σπονδήν. *ΝΙΚ.* λαβὲ δὴ καὶ σπεῖσον ἀγαθοῦ δαίμονος.
ΔΗΜ. ἕλχ', ἕλκε τὴν τοῦ δαίμονος τοῦ Πραμνίου.
ὦ δαῖμον ἀγαθέ, σὸν τὸ βούλευμ', οὐκ ἐμόν.
ΝΙΚ. εἴπ', ἀντιβολῶ, τί ἔστι; *ΔΗΜ.* τοὺς χρησμοὺς ταχὺ
κλέψας ἔνεγκε τοῦ Παφλαγόνος ἔνδοθεν,
ἕως καθεύδει. *ΝΙΚ.* ταῦτ'. ἀτὰρ τοῦ δαίμονος
δέδοιχ' ὅπως μὴ τεύξομαι κακοδαίμονος.
ΔΗΜ. φέρε νυν ἐγὼ 'μαυτῷ προσαγάγω τὸν χόα.
[τὸν νοῦν ἵν' ἄρδω καὶ λέγω τι δεξιόν.]
ΝΙΚ. ὡς μεγάλ' ὁ Παφλαγὼν πέρδεται καὶ ῥέγκεται,
ὥστ' ἔλαθον αὐτὸν τὸν ἱερὸν χρησμὸν λαβών,
ὅνπερ μάλιστ' ἐφύλαττεν. *ΔΗΜ.* ὦ σοφώτατε,
φέρ' αὐτόν, ἵν' ἀναγνῶ· σὺ δ' ἔγχεον πιεῖν
ἀνύσας τι. φέρ' ἴδω τί ἄρ' ἔνεστιν αὐτόθι.
ὦ λόγια. δός μοι, δὸς τὸ ποτήριον ταχύ.
ΝΙΚ. ἰδού· τί φησ' ὁ χρησμός; *ΔΗΜ.* ἑτέραν ἔγχεον.
ΝΙΚ. ἐν τοῖς λογίοις ἔνεστιν ἑ τ έ ρ α ν ἔ γ χ ε ο ν;
ΔΗΜ. ὦ Βάκι. *ΝΙΚ.* τί ἔστι; *ΔΗΜ.* δὸς τὸ ποτήριον ταχύ.
ΝΙΚ. πολλῷ γ' ὁ Βάκις ἐχρῆτο τῷ ποτηρίῳ.
ΔΗΜ. ὦ μιαρὲ Παφλαγών, ταῦτ' ἄρ' ἐφυλάττου πάλαι
τὸν περὶ σεαυτοῦ χρησμὸν ὀρρωδῶν; *ΝΙΚ.* τιή;
ΔΗΜ. ἐνταῦθ' ἔνεστιν, αὐτὸς ὡς ἀπόλλυται.
ΝΙΚ. καὶ πῶς; *ΔΗΜ.* ὅπως; ὁ χρησμὸς ἄντικρυς λέγει,
ὡς πρῶτα μὲν στυππειοπώλης γίγνεται,
ὃς πρῶτος ἕξει τῆς πόλεως τὰ πράγματα.
ΝΙΚ. εἷς οὑτοσὶ πώλης. τί τοὐντεῦθεν; λέγε.

ΔΗΜ. μετὰ τοῦτον αὖθις προβατοπώλης δεύτερος.
ΝΙΚ. δύο τώδε πώλα. καὶ τί τόνδε χρὴ παθεῖν;
ΔΗΜ. κρατεῖν, ἕως ἕτερος ἀνὴρ βδελυρώτερος
αὐτοῦ γένοιτο· μετὰ δὲ ταῦτ' ἀπόλλυται.
ἐπιγίγνεται γὰρ βυρσοπώλης ὁ Παφλαγών,
ἅρπαξ, κεκράκτης, Κυκλοβόρου φωνὴν ἔχων.
ΝΙΚ. τὸν προβατοπώλην ἦν ἄρ' ἀπολέσθαι χρεὼν
ὑπὸ βυρσοπώλου; ΔΗΜ. νὴ Δί'. ΝΙΚ. οἴμοι δείλαιος.
πόθεν οὖν ἂν ἔτι γένοιτο πώλης εἷς μόνος;
ΔΗΜ. ἔτ' ἔστιν εἷς, ὑπερφυᾶ τέχνην ἔχων.
ΝΙΚ. εἴπ', ἀντιβολῶ, τίς ἐστιν; ΔΗΜ. εἴπω; ΝΙΚ. νὴ Δία.
ΔΗΜ. ἀλλαντοπώλης ἔσθ' ὁ τοῦτον ἐξελῶν.
ΝΙΚ. ἀλλαντοπώλης; ὦ Πόσειδον τῆς τέχνης.
φέρε ποῦ τὸν ἄνδρα τοῦτον ἐξευρήσομεν;
ΔΗΜ. ζητῶμεν αὐτόν. ΝΙΚ. ἀλλ' ὁδὶ προσέρχεται
ὥσπερ κατὰ θεῖον εἰς ἀγοράν. ΔΗΜ. ὦ μακάριε
ἀλλαντοπῶλα, δεῦρο δεῦρ', ὦ φίλτατε.
ἀνάβαινε σωτὴρ τῇ πόλει καὶ νῷν φανείς.
ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ. τί ἔστι; τί με καλεῖτε; ΔΗΜ. δεῦρ' ἔλθ', ἵνα πύθῃ
ὡς εὐτυχὴς εἶ καὶ μεγάλως εὐδαιμονεῖς.
ΝΙΚ. ἴθι δή, κάθελ' αὐτοῦ τοὐλεὸν καὶ τοῦ θεοῦ
τὸν χρησμὸν ἀναδίδαξον αὐτὸν ὡς ἔχει·
ἐγὼ δ' ἰὼν προσκέψομαι τὸν Παφλαγόνα.
ΔΗΜ. ἄγε δὴ σὺ κατάθου πρῶτα τὰ σκεύη χαμαί·
ἔπειτα τὴν γῆν πρόσκυσον καὶ τοὺς θεούς.
ΑΛΛ. ἰδού· τί ἔστιν; ΔΗΜ. ὦ μακάρι', ὦ πλούσιε,
ὦ νῦν μὲν οὐδείς, αὔριον δ' ὑπέρμεγας·

ὦ τῶν Ἀθηνέων ταγὲ τῶν εὐδαιμόνων.
ΑΛΛ. τί μ', ὦ 'γάθ', οὐ πλύνειν ἐᾷς τὰς κοιλίας
πωλεῖν τε τοὺς ἀλλᾶντας, ἀλλὰ καταγελᾷς;
ΔΗΜ. ὦ μῶρε, ποίας κοιλίας; δευρὶ βλέπε.
τὰς στίχας ὁρᾷς τὰς τῶνδε τῶν λαῶν; *ΑΛΛ.* ὁρῶ.
ΔΗΜ. τούτων ἁπάντων αὐτὸς ἀρχέλας ἔσει
καὶ τῆς ἀγορᾶς καὶ τῶν λιμένων καὶ τῆς πυκνός·
βουλὴν πατήσεις καὶ στρατηγοὺς κλαστάσεις,
δήσεις, φυλάξεις, ἐν πρυτανείῳ λαικάσει.
ΑΛΛ. ἐγώ; *ΔΗΜ.* σὺ μέντοι· κοὐδέπω γε πάνθ' ὁρᾷς.
ἀλλ' ἐπανάβηθι κἀπὶ τοὐλεὸν τοδί
καὶ κάτιδε τὰς νήσους ἁπάσας ἐν κύκλῳ.
ΑΛΛ. καθορῶ. *ΔΗΜ.* τί δαί; τἀμπόρια καὶ τὰς ὁλκάδας;
ΑΛΛ. ἔγωγε. *ΔΗΜ.* πῶς οὖν οὐ μεγάλως εὐδαιμονεῖς;
ἔτι νῦν τὸν ὀφθαλμὸν παράβαλ' εἰς Καρίαν
τὸν δεξιόν, τὸν δ' ἕτερον εἰς Καρχηδόνα.
ΑΛΛ. εὐδαιμονήσω δ', εἰ διαστραφήσομαι;
ΔΗΜ. οὔκ, ἀλλὰ διὰ σοῦ ταῦτα πάντα πέρναται.
γίγνει γάρ, ὡς ὁ χρησμὸς οὑτοσὶ λέγει,
ἀνὴρ μέγιστος. *ΑΛΛ.* εἰπέ μοι καὶ πῶς ἐγὼ
ἀλλαντοπώλης ὢν ἀνὴρ γενήσομαι.
ΔΗΜ. δι' αὐτὸ γάρ τοι τοῦτο καὶ γίγνει μέγας,
ὁτιὴ πονηρὸς κἀξ ἀγορᾶς εἶ καὶ θρασύς.
ΑΛΛ. οὐκ ἀξιῶ 'γὼ 'μαυτὸν ἰσχύειν μέγα.
ΔΗΜ. οἴμοι, τί ποτ' ἔσθ' ὅτι σαυτὸν οὐ φῂς ἄξιον;
ξυνειδέναι τί μοι δοκεῖς σαυτῷ καλόν.
μῶν ἐκ καλῶν εἶ κἀγαθῶν; *ΑΛΛ.* μὰ τοὺς θεούς,
εἰ μὴ 'κ πονηρῶν γ'. *ΔΗΜ.* ὦ μακάριε τῆς τύχης,

ὅσον πέπονθας ἀγαθὸν εἰς τὰ πράγματα.
ΑΛΛ. ἀλλ', ὦ 'γάθ', οὐδὲ μουσικὴν ἐπίσταμαι
πλὴν γραμμάτων, καὶ ταῦτα μέντοι κακὰ κακῶς.
ΔΗΜ. τουτὶ μόνον σ' ἔβλαψεν, ὅτι καὶ κακὰ κακῶς.
ἡ δημαγωγία γὰρ οὐ πρὸς μουσικοῦ
ἔτ' ἐστὶν ἀνδρὸς οὐδὲ χρηστοῦ τοὺς τρόπους,
ἀλλ' εἰς ἀμαθῆ καὶ βδελυρόν. ἀλλὰ μὴ παρῇς
ἅ σοι διδόασ' ἐν τοῖς λογίοισιν οἱ θεοί.
ΑΛΛ. πῶς δῆτά φησ' ὁ χρησμός; *ΔΗΜ.* εὖ νὴ τοὺς θεούς
καὶ ποικίλως πως καὶ σοφῶς ἠνιγμένος.
'Αλλ' ὁπόταν μάρψῃ βυρσαίετος ἀγκυλοχήλης
γαμφηλῇσι δράκοντα κοάλεμον αἱματοπώτην,
δὴ τότε Παφλαγόνων μὲν ἀπόλλυται ἡ σκοροδάλμη,
κοιλιοπώλῃσιν δὲ θεὸς μέγα κῦδος ὀπάζει,
αἴκα μὴ πωλεῖν ἀλλᾶντας μᾶλλον ἕλωνται.
ΑΛΛ. πῶς οὖν πρὸς ἐμὲ ταῦτ' ἐστίν; ἀναδίδασκέ με.
ΔΗΜ. βυρσαίετος μὲν ὁ Παφλαγών ἐσθ' οὑτοσί.
ΑΛΛ. τί δ' ἀγκυλοχήλης ἐστίν; *ΔΗΜ.* αὐτό που λέγει,
ὅτι ἀγκύλαις ταῖς χερσὶν ἁρπάζων φέρει.
ΑΛΛ. ὁ δράκων δὲ πρὸς τί; *ΔΗΜ.* τοῦτο περιφανέστατον.
ὁ δράκων γάρ ἐστι μακρὸν ὅ τ' ἀλλᾶς αὖ μακρόν·
εἶθ' αἱματοπώτης ἔσθ' ὅ τ' ἀλλᾶς χὠ δράκων.
τὸν οὖν δράκοντά φησι τὸν βυρσαίετον
ἤδη κρατήσειν, αἴ κε μὴ θαλφθῇ κόλοις.
ΑΛΛ. τὰ μὲν λόγι' αἰκάλλει με· θαυμάζω δ' ὅπως
τὸν δῆμον οἷός τ' ἐπιτροπεύειν εἴμ' ἐγώ.

ΔΗΜ. φαυλότατον ἔργον· ταῦθ' ἅπερ ποιεῖς ποίει.
τάραττε καὶ χόρδευ' ὁμοῦ τὰ πράγματα
ἅπαντα καὶ τὸν δῆμον ἀεὶ προσποιοῦ
ὑπογλυκαίνων ῥηματίοις μαγειρικοῖς.
τὰ δ' ἄλλα σοι πρόσεστι δημαγωγικά,
φωνὴ μιαρά, γέγονας κακῶς, ἀγόραιος εἶ,
ἔχεις ἅπαντα πρὸς πολιτείαν ἃ δεῖ·
χρησμοί τε συμβαίνουσι καὶ τὸ Πυθικόν.
ἀλλὰ στεφανοῦ καὶ σπένδε τῷ Κοαλέμῳ·
χὤπως ἀμυνεῖ τὸν ἄνδρα. ΑΛΛ. καὶ τίς ξύμ-
μαχος
γενήσεταί μοι; καὶ γὰρ οἵ τε πλούσιοι
δεδίασιν αὐτὸν ὅ τε πένης βδύλλει λεώς.
ΔΗΜ. ἀλλ' εἰσὶν ἱππῆς ἄνδρες ἀγαθοὶ χίλιοι
μισοῦντες αὐτόν, οἳ βοηθήσουσί σοι,
καὶ τῶν πολιτῶν οἱ καλοί τε κἀγαθοί
καὶ τῶν θεατῶν ὅστις ἐστὶ δεξιός
κἀγὼ μετ' αὐτῶν χὠ θεὸς ξυλλήψεται.
καὶ μὴ δέδιθ', οὐ γάρ ἐστιν ἐξῃκασμένος·
ὑπὸ τοῦ δέους γὰρ αὐτὸν οὐδεὶς ἤθελε
τῶν σκευοποιῶν εἰκάσαι. πάντως γε μὴν
γνωσθήσεται· τὸ γὰρ θέατρον δεξιόν.
ΑΛΛ. οἴμοι κακοδαίμων, ὁ Παφλαγὼν ἐξέρχεται.
ΚΛΕΩΝ. οὔ τοι μὰ τοὺς δώδεκα θεοὺς χαιρήσετον,
ὁτιὴ 'πὶ τῷ δήμῳ ξυνόμνυτον πάλαι.
τουτὶ τί δρᾷ τὸ Χαλκιδικὸν ποτήριον;
οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐ Χαλκιδέας ἀφίστατον.
ἀπολεῖσθον, ἀποθανεῖσθον, ὦ μιαρωτάτω.
ΔΗΜ. οὗτος, τί φεύγεις; οὐ μενεῖς; ὦ γεννάδα
ἀλλαντοπῶλα, μὴ προδῷς τὰ πράγματα.

ἄνδρες ἱππῆς, παραγένεσθε· νῦν ὁ καιρός. ὦ Σίμων,
ὦ Παναίτι', οὐκ ἐλᾶτε πρὸς τὸ δεξιὸν κέρας;
ἄνδρες ἐγγύς· ἀλλ' ἀμύνου κἀπαναστρέφου πάλιν.
ὁ κονιορτὸς δῆλος αὐτῶν ὡς ὁμοῦ προσκειμένων.
ἀλλ' ἀμύνου καὶ δίωκε καὶ τροπὴν αὐτοῦ ποιοῦ.

* * *

Altercatio oritur acerrima isiciario cum Paphlagone; qui quoniam adversarium sibi non imparem exstitisse sentit, in senatum se proripit ibi certe aemulum circumveniri posse confisus. Eum vestigiis consequitur allantopola. Uterque simulac scaenam reliquit, ab choro ad spectatores converso recitatur

Παράβασις [v. 498—610],

cuius legitimae partes hae sunt septem: *κομμάτιον*, *ἀνάπαιστοι ἢ παράβασις*, *πνῖγος* sive *μακρόν*, *ᾠδή* (*στροφή*), *ἐπίρρημα*, *ἀντῳδή* (*ἀντιστροφή*), *ἀντεπίρρημα*.

Κομμάτιον.

ΧΟΡ. Ἀλλ' ἴθι χαίρων καὶ πράξειας
κατὰ νοῦν τὸν ἐμόν, καί σε φυλάττοι
Ζεὺς ἀγοραῖος· καὶ νικήσας
αὖθις ἐκεῖθεν πάλιν ὡς ἡμᾶς
ἔλθοις στεφάνοις κατάπαστος.
ὑμεῖς δ' ἡμῖν πρόσχετε τὸν νοῦν
τοῖς ἀναπαίστοις,
ὦ παντοίας ἤδη μούσης
πειραθέντες καθ' ἑαυτούς.

---

v. 242—246 tetrametri trochaici catalectici.
v. 498—506 duo systemata anapaestica.

Παράβασις.

εἰ μέν τις ἀνὴρ τῶν ἀρχαίων κωμῳδοδιδάσκαλος ἡμᾶς
ἠνάγκαζεν λέξοντας ἔπη πρὸς τὸ θέατρον παραβῆναι,
οὐκ ἂν φαύλως ἔτυχεν τούτου· νῦν δ' ἄξιός ἐσθ' ὁ ποιητής,
ὅτι τοὺς αὐτοὺς ἡμῖν μισεῖ τολμᾷ τε λέγειν τὰ δίκαια
καὶ γενναίως πρὸς τὸν Τυφῶ χωρεῖ καὶ τὴν ἐριώλην.
ἃ δὲ θαυμάζειν ὑμῶν φησιν πολλοὺς αὐτῷ προσιόντας
καὶ βασανίζειν, ὡς οὐχὶ πάλαι χορὸν αἰτοίη καθ' ἑαυτόν,
ἡμᾶς ὑμῖν ἐκέλευε φράσαι περὶ τούτου. φησὶ γὰρ ἁνήρ
οὐχ ὑπ' ἀνοίας τοῦτο πεπονθὼς διατρίβειν, ἀλλὰ νομίζων
κωμῳδοδιδασκαλίαν εἶναι χαλεπώτατον ἔργον ἁπάντων·
πολλῶν γὰρ δὴ πειρασάντων αὐτὴν ὀλίγοις χαρίσασθαι·
ὑμᾶς τε πάλαι διαγιγνώσκων ἐπετείους τὴν φύσιν ὄντας
καὶ τοὺς προτέρους τῶν ποιητῶν ἅμα τῷ γήρᾳ προδιδόντας·
τοῦτο μὲν εἰδὼς ἅπαθε Μάγνης ἅμα ταῖς πολιαῖς κατιούσαις,
ὃς πλεῖστα χορῶν τῶν ἀντιπάλων νίκης ἔστησε τροπαῖα·
πάσας δ' ὑμῖν φωνὰς ἱεὶς καὶ ψάλλων καὶ πτερυγίζων
καὶ λυδίζων καὶ ψηνίζων καὶ βαπτόμενος βατραχείοις
οὐκ ἐξήρκεσεν, ἀλλὰ τελευτῶν ἐπὶ γήρως, οὐ γὰρ ἐφ' ἥβης,

---

v. 507—546 tetrametri anapaestici catal.

ἐξεβλήθη, πρεσβύτης ὢν ὅτι τοῦ σκώπτειν ἀπελείφθη·
εἶτα Κρατίνου μεμνημένος, ὃς πολλῷ † ῥεύσας ποτ' ἐπαίνῳ
διὰ τῶν ἀφελῶν πεδίων ἔρρει καὶ τῆς στάσεως παρασύρων
ἐφόρει τὰς δρῦς καὶ τὰς πλατάνους καὶ τοὺς ἐχθροὺς προθελύμνους·
ᾆσαι δ' οὐκ ἦν ἐν ξυμποσίῳ πλὴν Δωροῖ συκοπέδιλε
καὶ Τέκτονες εὐπαλάμων ὕμνων· οὕτως ἤνθησεν ἐκεῖνος.
νυνὶ δ' ὑμεῖς αὐτὸν ὁρῶντες παραληροῦντ' οὐκ ἐλεεῖτε
ἐκπιπτουσῶν τῶν ἠλέκτρων καὶ τοῦ τόνου οὐκ ἔτ' ἐνόντος
τῶν θ' ἁρμονιῶν διαχασκουσῶν· ἀλλὰ γέρων ὢν περιέρρει,
ὥσπερ Κοννᾶς, στέφανον μὲν ἔχων αὖον, δίψῃ δ' ἀπολωλώς·
ὃν χρῆν διὰ τὰς προτέρας νίκας πίνειν ἐν τῷ πρυτανείῳ
καὶ μὴ ληρεῖν, ἀλλὰ θεᾶσθαι λιπαρὸν παρὰ τῷ Διονύσου.
οἵας δὲ Κράτης ὀργὰς ὑμῶν ἠνέσχετο καὶ στυφελιγμούς·
ὃς ἀπὸ σμικρᾶς δαπάνης ὑμᾶς ἀριστίζων ἀπέπεμπεν,
ἀπὸ κραμβοτάτου στόματος μάττων ἀστειοτάτας ἐπινοίας·
χοὖτος μέντοι μόνος ἀντήρκει, τοτὲ μὲν πίπτων, τοτὲ δ' οὐχί.
ταῦτ' ὀρρωδῶν διέτριβεν ἀεί· καὶ πρὸς τούτοισιν ἔφασκεν

ἐρέτην χρῆναι πρῶτα γενέσθαι, πρὶν πηδαλίοις ἐπιχειρεῖν,
κᾆτ' ἐντεῦθεν πρῳρατεῦσαι καὶ τοὺς ἀνέμους διαθρῆσαι,
κᾆτα κυβερνᾶν αὐτὸν ἑαυτῷ. τούτων οὖν εἵνεκα πάντων,
ὅτι σωφρονικῶς κοὐκ ἀνοήτως ἐσπηδήσας ἐφλυάρει,
αἴρεσθ' αὐτῷ πολὺ τὸ ῥόθιον, παραπέμψατ' ἐφ' ἕνδεκα κώπαις

Πνῖγος.

θόρυβον χρηστὸν ληναΐτην,
ἵν' ὁ ποιητὴς ἀπίῃ χαίρων
κατὰ νοῦν πράξας,
φαιδρὸς λάμποντι μετώπῳ.

Στροφή.

ἵππι' ἄναξ Πόσειδον, ᾧ
χαλκοκρότων ἵππων κτύπος
καὶ χρεμετισμὸς ἁνδάνει
καὶ κυανέμβολοι θοαί
μισθοφόροι τριήρεις
μειρακίων θ' ἅμιλλα λαμπρυνομένων ἐν ἅρμασιν

---

v. 547—550 systema anapaesticum.

Stropha v. 551—564 = Antistr. v. 581—594.

dt – ⏑⏑ – ⏓ – ⏑ – glyconeus primus quater positus.
dt – ⏑⏑ – ⏑ – –
dt – ⏑⏑ – ⏑ – ⏑ – iteratur.
dt – ⏑⏑ – ⏑ – –
td – – – ⏑⏑ ⊥ – ⏑⏑ – ⏓ repetitur.
td – ⏓ – ⏑⏑ – ⏑ – glycon. ter pos.
td – – – ⏑⏑ – ⏓

καὶ βαρυδαιμονούντων,
δεῦρ' ἔλθ' ἐς χορόν, ὦ χρυσοτρίαιν', ὦ
δελφίνων μεδέων, Σουνιάρατε,
ὦ Γεραίστιε παῖ Κρόνου,
Φορμίωνί τε φίλτατ' ἐκ
τῶν ἄλλων τε θεῶν Ἀθη-
ναίοις πρὸς τὸ παρεστός.

Ἐπίρρημα.

εὐλογῆσαι βουλόμεσθα τοὺς πατέρας ἡμῶν, ὅτι
ἄνδρες ἦσαν τῆσδε τῆς γῆς ἄξιοι καὶ τοῦ πέπλου,
οἵτινες πεζαῖς μάχαισιν ἔν τε ναυφράκτῳ στρατῷ
πανταχοῦ νικῶντες ἀεὶ τήνδ' ἐκόσμησαν πόλιν.
οὐ γὰρ οὐδεὶς πώποτ' αὐτῶν τοὺς ἐναντίους ἰδὼν
ἠρίθμησεν, ἀλλ' ὁ θυμὸς εὐθὺς ἦν ἀμυνίας·
εἰ δέ που πέσοιεν ἐς τὸν ὦμον ἐν μάχῃ τινί,
τοῦτ' ἀπεψήσαντ' ἄν, εἶτ' ἠρνοῦντο μὴ πεπτωκέναι,
ἀλλὰ διεπάλαιον αὖθις. καὶ στρατηγὸς οὐδ' ἂν εἷς
τῶν πρὸ τοῦ σίτησιν ᾔτησ' ἐρόμενος Κλεαίνετον·
νῦν δ', ἐὰν μὴ προεδρίαν φέρωσι καὶ τὰ σιτία,
οὐ μαχεῖσθαί φασιν. ἡμεῖς δ' ἀξιοῦμεν τῇ πόλει
προῖκα γενναίως ἀμύνειν καὶ θεοῖς ἐγχωρίοις.
καὶ πρὸς οὐκ αἰτοῦμεν οὐδὲν πλὴν τοσουτονὶ μόνον·
ἤν ποτ' εἰρήνη γένηται καὶ πόνων παυσώμεθα,
μὴ φθονεῖθ' ἡμῖν κομῶσι μηδ' ἀπεστλεγγισμένοις.

Ἀντιστρ.

ὦ πολιοῦχε Παλλάς, ὦ
τῆς ἱερωτάτης, ἁπα-
σῶν πολέμῳ τε καὶ ποιη-
ταῖς δυνάμει θ' ὑπερφερού-

---

v. 565—580 = v. 595—610 tetrametri troch. catalectici.

σης μεδέουσα χώρας,
δεῦρ' ἀφικοῦ λαβοῦσα τήν
ἐν στρατιαῖς τε καὶ μάχαις
ἡμετέραν ξυνεργόν
Νίκην, ἣ χορικῶν ἐστιν ἑταίρα
τοῖς τ' ἐχθροῖσι μεθ' ἡμῶν στασιάζει.
νῦν οὖν δεῦρο φάνηθι· δεῖ
γὰρ τοῖς ἀνδράσι τοῖσδε πά-
σῃ τέχνῃ πορίσαι σε νί-
κην εἴπερ ποτὲ καὶ νῦν.

Ἀντεπίρρημα.

ἃ ξύνισμεν τοῖσιν ἵπποις, βουλόμεσθ' ἐπαινέσαι.
ἄξιοι δ' εἴσ' εὐλογεῖσθαι· πολλὰ γὰρ δὴ πράγματα
ξυνδιήνεγκαν μεθ' ἡμῶν, εἰσβολάς τε καὶ μάχας.
ἀλλὰ τἀν τῇ γῇ μὲν αὐτῶν οὐκ ἄγαν θαυμάζομεν,
ὡς ὅτ' εἰς τὰς ἱππαγωγοὺς εἰσεπήδων ἀνδρικῶς,
πριάμενοι κώθωνας, οἱ δὲ καὶ σκόροδα καὶ κρόμ-
μυα·
εἶτα τὰς κώπας λαβόντες ὥσπερ ἡμεῖς οἱ βροτοί
ἐμβαλόντες ἀνεβρύαξαν· ἱππαπαῖ, τίς ἐμβαλεῖ;
ληπτέον μᾶλλον. τί δρῶμεν; οὐκ ἐλᾷς, ὦ σαμφόρα;
ἐξεπήδων τ' ἐς Κόρινθον· εἶτα δ' οἱ νεώτατοι
ταῖς ὁπλαῖς ὤρυττον εὐνὰς καὶ μετῆσαν στρώματα·
ἤσθιον δὲ τοὺς παγούρους ἀντὶ ποίας Μηδικῆς,
εἴ τις ἐξέρποι θύραζε κἀκ βυθοῦ θηρώμενοι·
ὥστ' ἔφη Θέωρος εἰπεῖν καρκίνον Κορίνθιον·
δεινά γ', ὦ Πόσειδον, εἰ μηδ' ἐν βυθῷ δυνήσομαι
μήτε γῇ μήτ' ἐν θαλάττῃ διαφυγεῖν τοὺς ἱππέας.

* * *

Allantopola in scaenam reversus quam callide in curia veteratorem ceperit equitibus exponit; deinde Paphlagon accedit; victoriae spe nondum abiecta ad Populum provocat cuius arbitrio res decidatur. Nec isiciarius hunc disceptatorem recusat.

Ἐπεισοδίου β′ media pars [v. 725—874].

ΚΛ. *Ὦ Δῆμε, δεῦρ' ἔξελθε. ΑΛΛ. νὴ Δί', ὦ πάτερ,*
ἔξελθε δῆτ'. ΚΛ. ὦ Δημίδιον ὦ φίλτατον,
ἔξελθ', ἵν' εἰδῇς οἷα περιυβρίζομαι.
ΔΗ. *τίνες οἱ βοῶντες; οὐκ ἄπιτ' ἀπὸ τῆς θύρας;*
τὴν εἰρεσιώνην μου κατεσπαράξατε.
τίς, ὦ Παφλαγών, ἀδικεῖ σε; ΚΛ. διὰ σὲ τύπτομαι
ὑπὸ τουτουῒ καὶ τῶν νεανίσκων. ΔΗ. τιή;
ΚΛ. *ὁτιὴ φιλῶ σ', ὦ Δῆμ', ἐραστής τ' εἰμὶ σός.*
ΔΗ. *σὺ δ' εἶ τίς ἐτεόν; ΑΛΛ. ἀντεραστὴς τουτουΐ,*
ἐρῶν πάλαι σου βουλόμενός τέ σ' εὖ ποιεῖν,
ἄλλοι τε πολλοὶ καὶ καλοί τε κἀγαθοί.
ἀλλ' οὐχ οἷοί τ' ἐσμὲν διὰ τουτονί. σὺ γὰρ
ὅμοιος εἶ τοῖς παισὶ τοῖς ἐρωμένοις·
τοὺς μὲν καλούς τε κἀγαθοὺς οὐ προσδέχει,
σαυτὸν δὲ λυχνοπώλαισι καὶ νευρορράφοις
καὶ σκυτοτόμοις καὶ βυρσοπώλαισιν δίδως.
ΚΛ. *εὖ γὰρ ποιῶ τὸν Δῆμον. ΑΛΛ. εἰπέ μοι, τί δρῶν;*
ΚΛ. *ὅτι τῶν στρατηγῶν ὑποδραμὼν τῶν ἐκ Πύλου,*
πλεύσας ἐκεῖσε, τοὺς Λάκωνας ἤγαγον.
ΑΛΛ. *ἐγὼ δὲ περιπατῶν γ' ἀπ' ἐργαστηρίου*
ἕψοντος ἑτέρου τὴν χύτραν ὑφειλόμην.
ΚΛ. *καὶ μὴν ποιήσας αὐτίκα μάλ' ἐκκλησίαν,*
ὦ Δῆμ', ἵν' εἰδῇς ὁπότερος νῷν ἐστί σοι

εὐνούστερος, διάκρινον, ἵνα τοῦτον φιλῇς.
ΑΛΛ. ναὶ ναί, διάκρινον δῆτα, πλὴν μὴ 'ν τῇ πυκνί.
ΔΗ. οὐκ ἂν καθιζοίμην ἐν ἄλλῳ χωρίῳ.
ἀλλ' ἐς τὸ πρόσθε· χρὴ παρεῖν' ἐς τὴν πύκνα.
ΑΛΛ. οἴμοι κακοδαίμων, ὡς ἀπόλωλ'. ὁ γὰρ γέρων
οἴκοι μὲν ἀνδρῶν ἐστι δεξιώτατος,
ὅταν δ' ἐπὶ ταυτησὶ καθῆται τῆς πέτρας,
κέχηνεν ὥσπερ ἐμποδίζων ἰσχάδας.

Στρ.

ΧΟΡ. νῦν δή σε πάντα δεῖ κάλων ἐξιέναι σεαυτοῦ
καὶ λῆμα θούριον φορεῖν καὶ λόγους ἀφύκτους,
ὅτοισι τόνδ' ὑπερβαλεῖ. ποικίλος γὰρ ἁνήρ
κἀκ τῶν ἀμηχάνων πόρους εὐμήχανος πορίζειν.
πρὸς ταῦθ' ὅπως ἔξει πολὺς καὶ λαμπρὸς ἐς
τὸν ἄνδρα.
ἀλλὰ φυλάττου καὶ πρὶν ἐκεῖνον προσκεῖσθαί
σοι πρότερον σύ
τοὺς δελφῖνας μετεωρίζου καὶ τὴν ἄκατον παρα-
βάλλου.
ΚΛ. τῇ μὲν δεσποίνῃ Ἀθηναίᾳ, τῇ τῆς πόλεως με-
δεούσῃ,
εὔχομαι, εἰ μὲν περὶ τὸν δῆμον τὸν Ἀθηναίων
γεγένημαι
βέλτιστος ἀνὴρ μετὰ Λυσικλέα καὶ Κύνναν καὶ
Σαλαβακχώ,

Stropha v. 756—760 = Antistr. v. 836—840.
Strophae constant quinis tetrametris iambicis catalecticis, e quibus alter et tertius quinti pedis thesi carent (⏓_⏑_⏓_⏑⏌_⏑_⏑⏌⏒).
v. 761—823 tetrametri anapaestici catal.

ὥσπερ νυνὶ μηδὲν δράσας δειπνεῖν ἐν τῷ πρυτανείῳ·
εἰ δέ σε μισῶ καὶ μὴ περὶ σοῦ μάχομαι μόνος ἀντιβεβηκώς,
ἀπολοίμην καὶ διαπρισθείην κατατμηθείην τε λέπαδνα.
ΑΛΛ. κἄγωγ', ὦ Δῆμ', εἰ μή σε φιλῶ καὶ μὴ στέργω, κατατμηθείς
ἑψοίμην ἐν περικομματίοις· κεἰ μὴ τούτοισι πέποιθας,
ἐπὶ ταυτησὶ κατακνησθείην ἐν μυττωτῷ μετὰ τυροῦ
καὶ τῇ κρεάγρᾳ τῶν ὀρχιπέδων ἑλκοίμην ἐς Κεραμεικόν.
ΚΛ. καὶ πῶς ἂν ἐμοῦ μᾶλλόν σε φιλῶν, ὦ Δῆμε, γένοιτο πολίτης;
ὃς πρῶτα μέν, ἡνίκ' ἐβούλευον, σοὶ χρήματα πλεῖστ' ἀπέδειξα
ἐν τῷ κοινῷ, τοὺς μὲν στρεβλῶν, τοὺς δ' ἄγχων, τοὺς δὲ μεταιτῶν,
οὐ φροντίζων τῶν ἰδιωτῶν οὐδενός, εἰ σοὶ χαριοίμην.
ΑΛΛ. τοῦτο μέν, ὦ Δῆμ', οὐδὲν σεμνόν, κἀγὼ γὰρ τοῦτό σε δράσω·
ἁρπάζων γὰρ τοὺς ἄρτους σοι τοὺς ἀλλοτρίους παραθήσω.
ὡς δ' οὐχὶ φιλεῖ σ' οὐδ' ἔστ' εὔνους, τοῦτ' αὐτό σε πρῶτα διδάξω,
ἀλλ' ἢ διὰ τοῦτ' αὔθ' ὁτιή σου τῆς ἀνθρακιᾶς ἀπολαύει.

σὲ γάρ, ὃς Μήδοισι διεξιφίσω περὶ τῆς χώρας Μαραθῶνι
καὶ νικήσας ἡμῖν μεγάλως ἐγγλωττοτυπεῖν παρέδωκας,
ἐπὶ ταῖσι πέτραις οὐ φροντίζει σκληρῶς σε καθήμενον οὕτως,
οὐχ ὥσπερ ἐγὼ ῥαψάμενός σοι τουτὶ φέρω. ἀλλ' ἐπαναίρου
κᾆτα καθίζου μαλακῶς, ἵνα μὴ τρίβῃς τὴν ἐν Σαλαμῖνι.

ΔΗ. ἄνθρωπε, τίς εἶ; μῶν ἔκγονος εἶ τῶν Ἁρμοδίου τις ἐκείνου;
* τοῦτό γέ τοί σου τοὔργον ἀληθῶς γενναῖον καὶ φιλόδημον.

ΚΛ. ὡς ἀπὸ μικρῶν εὔνους αὐτῷ θωπευματίων γεγένησαι.

ΑΛΛ. καὶ σὺ γὰρ αὐτὸν πολὺ μικροτέροις τούτων δελεάσμασιν εἷλες.

ΚΛ. καὶ μὴν εἴ πού τις ἀνὴρ ἐφάνη τῷ Δήμῳ μᾶλλον ἀμύνων
ἢ μᾶλλον ἐμοῦ σε φιλῶν, ἐθέλω περὶ τῆς κεφαλῆς περιδόσθαι.

ΑΛΛ. καὶ πῶς σὺ φιλεῖς, ὃς τοῦτον ὁρῶν οἰκοῦντ' ἐν ταῖς πιθάκναισι
καὶ γυπαρίοις καὶ πυργιδίοις ἔτος ὄγδοον οὐκ ἐλεαίρεις,
ἀλλὰ καθείρξας αὐτὸν βλίττεις; Ἀρχεπτολέμου δὲ φέροντος
τὴν εἰρήνην ἐξεσκέδασας τὰς πρεσβείας τ' ἀπελαύνεις

ἐκ τῆς πόλεως ῥαθαπυγίζων, αἳ τὰς σπονδὰς προκαλοῦνται.
ΚΛ. ἵνα γ' Ἑλλήνων ἄρξῃ πάντων. ἔστι γὰρ ἐν τοῖς λογίοισιν
ὡς τοῦτον δεῖ ποτ' ἐν Ἀρκαδίᾳ πεντωβόλου ἡλιάσασθαι,
ἢν ἀναμείνῃ. πάντως δ' αὐτὸν θρέψω 'γὼ καὶ θεραπεύσω,
ἐξευρίσκων εὖ καὶ μιαρῶς ὁπόθεν τὸ τριώβολον ἕξει.
ΑΛΛ. οὐχ ἵνα γ' ἄρξῃ μὰ Δί' Ἀρκαδίας προνοούμενος, ἀλλ' ἵνα μᾶλλον
σὺ μὲν ἁρπάζῃς καὶ δωροδοκῇς παρὰ τῶν πόλεων, ὁ δὲ Δῆμος
ὑπὸ τοῦ πολέμου καὶ τῆς ὁμίχλης ἃ πανουργεῖς μὴ καθορᾷ σου,
ἀλλ' ὑπ' ἀνάγκης ἅμα καὶ χρείας καὶ μισθοῦ πρός σε κεχήνῃ.
εἰ δέ ποτ' εἰς ἀγρὸν οὗτος ἀπελθὼν εἰρηναῖος διατρίψῃ
καὶ χῖδρα φαγὼν ἀναθαρρήσῃ καὶ στεμφύλῳ ἐς λόγον ἔλθῃ,
γνώσεται οἵων ἀγαθῶν αὐτὸν τῇ μισθοφορᾷ παρεκόπτου,
εἶθ' ἥξει σοι δριμὺς ἄγροικος, κατὰ σοῦ τὴν ψῆφον ἰχνεύων.
ἃ σὺ γιγνώσκων τόνδ' ἐξαπατᾷς καὶ ὀνειροπολεῖς περὶ σαυτοῦ.
ΚΛ. οὔκουν δεινὸν ταυτί σε λέγειν δῆτ' ἔστ' ἐμὲ καὶ διαβάλλειν

πρὸς Ἀθηναίους καὶ τὸν Δῆμον, πεποιηκότα πλείονα χρηστά
νὴ τὴν Δήμητρα Θεμιστοκλέους πολλῷ περὶ τὴν πόλιν ἤδη;
ΑΛΛ. ὦ πόλις Ἄργους, κλύεθ᾽ οἷα λέγει. σὺ Θεμιστοκλεῖ ἀντιφερίζεις;
ὃς ἐποίησεν τὴν πόλιν ἡμῶν μεστὴν εὑρὼν ἐπιχειλῆ·
καὶ πρὸς τούτοις ἀριστώσῃ τὸν Πειραιᾶ προσέμαξεν
ἀφελών τ᾽ οὐδὲν τῶν ἀρχαίων ἰχθῦς καινοὺς παρέθηκεν.
σὺ δ᾽ Ἀθηναίους ἐζήτησας μικροπολίτας ἀποφῆναι
διατειχίζων καὶ χρησμῳδῶν, ὁ Θεμιστοκλεῖ ἀντιφερίζων.
κἀκεῖνος μὲν φεύγει τὴν γῆν, σὺ δ᾽ Ἀχιλλείων ἀπομάττει.
ΚΛ. οὔκουν ταυτὶ δεινὸν ἀκούειν, ὦ Δῆμ᾽, ἐστίν μ᾽ ὑπὸ τούτου,
ὁτιή σε φιλῶ * πάνυ; ΔΗ. παῦ᾽, οὗτος, καὶ μὴ σκέρβολλε πονηρά.
πολλοῦ δὲ πολύν με χρόνον καὶ νῦν ἐλελήθης ἐγκρυφιάζων.
ΑΛΛ. μιαρώτατος, ὦ Δημακίδιον, καὶ πλεῖστα πανοῦργα δεδρακώς,
ὁπόταν χασμᾷ, καὶ τοὺς καυλοὺς
τῶν εὐθυνῶν ἐκκαυλίζων

v. 824—835 systema anapaesticum.

καταβροχθίζει κάμφοῖν χειροῖν
μυστιλᾶται τῶν δημοσίων.
ΚΛ. οὐ χαιρήσεις, ἀλλά σε κλέπτονθ'
αἱρήσω 'γὼ τρεῖς μυριάδας.
ΑΛΛ. τί θαλαττοκοπεῖς καὶ πλατυγίζεις,
μιαρώτατος ὢν περὶ τὸν δῆμον
τὸν Ἀθηναίων; καί σ' ἐπιδείξω
νὴ τὴν Δήμητρ', ἢ μὴ ζῴην,
δωροδοκήσαντ' ἐκ Μυτιλήνης
πλεῖν ἢ μνᾶς τετταράκοντα.

Ἀντιστρ.

ΧΟΡ. ὦ πᾶσιν ἀνθρώποις φανεὶς μέγιστον ὠφέλημα,
ζηλῶ σε τῆς εὐγλωττίας. εἰ γὰρ ὧδ' ἐποίσεις,
μέγιστος Ἑλλήνων ἔσει καὶ μόνος καθέξεις
τἀν τῇ πόλει τῶν ξυμμάχων τ' ἄρξεις ἔχων τρίαιναν,
ᾗ πολλὰ χρήματ' ἐργάσει σείων τε καὶ ταράττων.
καὶ μὴ μεθῇς τὸν ἄνδρ', ἐπειδή σοι λαβὴν δέδωκεν·
κατεργάσει γὰρ ῥᾳδίως, πλευρὰς ἔχων τοιαύτας.
ΚΛ. οὐκ ὦ 'γαθοί, ταῦτ' ἐστί πω ταύτῃ μὰ τὸν Ποσειδῶ.
ἐμοὶ γάρ ἐστ' εἰργασμένον τοιοῦτον ἔργον, ὥστε
ἁπαξάπαντας τοὺς ἐμοὺς ἐχθροὺς ἐπιστομίζειν,
ἕως ἂν ᾖ τῶν ἀσπίδων τῶν ἐκ Πύλου τι λοιπόν.
ΑΛΛ. ἐπίσχες ἐν ταῖς ἀσπίσιν· λαβὴν γὰρ ἐνδέδωκας.
οὐ γάρ σ' ἐχρῆν, εἴπερ φιλεῖς τὸν Δῆμον, ἐκ προνοίας

---

v. 841—874 tetrametri iambici catalectici.

ταύτας ἐᾶν αὐτοῖσι τοῖς πόρπαξιν ἀνατεθῆναι.
ἀλλ' ἔστι τοῦτ', ὦ Δῆμε, μηχάνημ', ἵν', ἢν σὺ βούλῃ
τὸν ἄνδρα κολάσαι τουτονί, σοὶ τοῦτο μὴ 'κγένηται.
ὁρᾷς γὰρ αὐτῷ στῖφος οἷόν ἐστι βυρσοπωλῶν
νεανιῶν· τούτους δὲ περιοικοῦσι μελιτοπῶλαι
καὶ τυροπῶλαι· τοῦτο δ' εἰς ἓν ἐστι συγκεκυφός,
ὥστ' εἰ σὺ βριμήσαιο καὶ βλέψειας ὀστρακίνδα,
νύκτωρ κατασπάσαντες ἂν τὰς ἀσπίδας θέοντες
τὰς εἰσβολὰς τῶν ἀλφίτων ἂν καταλάβοιεν ἡμῶν.
ΔΗ. *οἴμοι τάλας· ἔχουσι γὰρ πόρπακας; ὦ πονηρέ,*
ὅσον με παρεκόπτου χρόνον τοιαῦτα κρουσιδημῶν.
ΚΛ. *ὦ δαιμόνιε, μὴ τοῦ λέγοντος ἴσθι, μηδ' οἰηθῇς*
ἐμοῦ ποθ' εὑρήσειν φίλον βελτίον'· ὅστις εἷς ὢν
ἔπαυσα τοὺς ξυνωμότας, καί μ' οὐ λέληθεν οὐδέν
ἐν τῇ πόλει ξυνιστάμενον, ἀλλ' εὐθέως κέκραγα.
ΑΛΛ. *ὅπερ γὰρ οἱ τὰς ἐγχέλεις θηρώμενοι πέπονθας.*
ὅταν μὲν ἡ λίμνη καταστῇ, λαμβάνουσιν οὐδέν·
ἐὰν δ' ἄνω τε καὶ κάτω τὸν βόρβορον κυκῶσιν,
αἱροῦσι· καὶ σὺ λαμβάνεις, ἢν τὴν πόλιν ταράττῃς.
ἓν δ' εἰπέ μοι τοσουτονί· σκύτη τοσαῦτα πωλῶν
ἔδωκας ἤδη τουτῳῒ κάττυμα παρὰ σεαυτοῦ
ταῖς ἐμβάσιν, φάσκων φιλεῖν; ΔΗ. οὐ δῆτα μὰ τὸν Ἀπόλλω.

ΑΛΛ. ἔγνωκας οὖν δῆτ' αὐτὸν οἷός ἐστιν; ἀλλ' ἐγώ σοι
ζεῦγος πριάμενος ἐμβάδοιν τουτὶ φορεῖν δίδωμι.
ΔΗ. κρίνω σ' ὅσων ἐγᾦδα περὶ τὸν Δῆμον ἄνδρ' ἄριστον
εὐνούστατόν τε τῇ πόλει καὶ τοῖσι δακτύλοισιν.

Cleon, ut reconcilietur seni, memorat oracula, Populi delicias; adversarii dum volumina sua promunt, ab choro pronuntiatur

Canticum [v. 973—996].

Συστ. α'.

ΧΟΡ. Ἥδιστον φάος ἡμέρας
ἔσται τοῖσι παροῦσι καί
τοῖσιν * εἰςαφικνουμένοις
ἢν Κλέων ἀπόληται.

Συστ. β'.

καίτοι πρεσβυτέρων τινῶν
οἵων ἀργαλεωτάτων
ἐν τῷ δείγματι τῶν δικῶν
ἤκουσ' ἀντιλεγόντων,

Συστ. γ'.

ὡς εἰ μὴ 'γένεθ' οὗτος ἐν
τῇ πόλει μέγας, οὐκ ἂν ἤ-
στην σκεύη δύο χρησίμω,
δοῖδυξ οὐδὲ τορύνη.

Συστ. δ'.

ἀλλὰ καὶ τόδ' ἔγωγε θαυ-
μάζω τῆς ὑομουσίας
αὐτοῦ· φασὶ γὰρ αὐτὸν οἱ
παῖδες, οἳ ξυνεφοίτων,

Systemata constant ternis glyconeis (‒ ◡ ‒ ◡◡ ‒ ◡ ‒), quibus pherecratei (‒ ◡ ‒ ◡◡ ‒ ◡) singuli subiuncti sunt.

Συστ. ε'.

*τὴν Δωριστὶ μόνην * μὲν ἁρ-*
μόττεσθαι θαμὰ τὴν λύραν,
ἄλλην δ' οὐκ ἐθέλειν μαθεῖν·
κᾆτα τὸν κιθαριστήν

Συστ. ϛ'.

ὀργισθέντ' ἀπάγειν κελεύ-
ειν, ὡς ἁρμονίαν ὁ παῖς
οὗτος οὐ δύναται μαθεῖν
ἢν μὴ δωροδοκηστί.

ΝΕΦΕΛΑΙ.

Poeta fabulam Nubes, cum anno 423 Dionysiis (*τοῖς ἐν ἄστει Διονυσίοις*) acta cecidisset, sic retractare coepit, ut alia passim corrigeret, alia velut parabasim, iusti iniustique oratoris concertationem, finem penitus mutaret. Sed rem institutam non ita absolvit ut fabulam iterum in scaenam committeret. Hodie exstat altera imperfecta comoediae recensio. — Strepsiades in grabato cubans conspicitur insomnis sub diluculum; aere alieno obrutus cum quomodo ex nummaria difficultate se expediret diu haesitasset, unam spem sibi relictam videt, si filius Phidippides ab studio rei equestris ad exercendam artem Socraticam conversus inferiorem causam dicendo superiorem reddere discat.

Πρόλογος [v. 1—274].

ΣΤΡ. Ἰοὺ ἰού.
ὦ Ζεῦ βασιλεῦ, τὸ χρῆμα τῶν νυκτῶν ὅσον
ἀπέραντον· οὐδέποθ' ἡμέρα γενήσεται;
καὶ μὴν πάλαι γ' ἀλεκτρυόνος ἤκουσ' ἐγώ.
οἱ δ' οἰκέται ῥέγκουσιν· ἀλλ' οὐκ ἂν πρὸ τοῦ.
ἀπόλοιο δῆτ', ὦ πόλεμε, πολλῶν οὕνεκα,
ὅτ' οὐδὲ κολάσ' ἔξεστί μοι τοὺς οἰκέτας.

ἀλλ' οὐδ' ὁ χρηστὸς οὑτοσὶ νεανίας
ἐγείρεται τῆς νυκτός, ἀλλὰ πέρδεται
ἐν πέντε σισύραις ἐγκεκορδυλημένος.
ἀλλ' εἰ δοκεῖ, ῥέγκωμεν ἐγκεκαλυμμένοι.
ἀλλ' οὐ δύναμαι δείλαιος εὕδειν δακνόμενος
ὑπὸ τῆς δαπάνης καὶ τῆς φάτνης καὶ τῶν χρεῶν
διὰ τουτονὶ τὸν υἱόν. ὁ δὲ κόμην ἔχων
ἱππάζεταί τε καὶ ξυνωρικεύεται
ὀνειροπολεῖ θ' ἵππους· ἐγὼ δ' ἀπόλλυμαι
ὁρῶν ἄγουσαν τὴν σελήνην εἰκάδας·
οἱ γὰρ τόκοι χωροῦσιν. ἅπτε, παῖ, λύχνον
κἄκφερε τὸ γραμματεῖον, ἵν' ἀναγνῶ λαβὼν
ὁπόσοις ὀφείλω καὶ λογίσωμαι τοὺς τόκους.
φέρ' ἴδω, τί ὀφείλω; δώδεκα μνᾶς Πασίᾳ.
τοῦ δώδεκα μνᾶς Πασίᾳ; τί ἐχρησάμην;
ὅτ' ἐπριάμην τὸν κοππατίαν. οἴμοι τάλας,
εἴθ' ἐξεκόπη πρότερον τὸν ὀφθαλμὸν λίθῳ.
ΦΕΙ. Φίλων, ἀδικεῖς· ἔλαυνε τὸν σαυτοῦ δρόμον.
ΣΤΡ. τοῦτ' ἔστι τουτὶ τὸ κακόν, ὅ μ' ἀπολώλεκεν·
ὀνειροπολεῖ γὰρ καὶ καθεύδων ἱππικήν.
ΦΕΙ. πόσους δρόμους ἐλᾷ τὰ πολεμιστήρια;
ΣΤΡ. ἐμὲ μὲν σὺ πολλοὺς τὸν πατέρ' ἐλαύνεις δρόμους.
ἀτὰρ τί χρέος ἔβα με μετὰ τὸν Πασίαν;
τρεῖς μναῖ διφρίσκου καὶ τροχοῖν Ἀμυνίᾳ.
ΦΕΙ. ἄπαγε τὸν ἵππον ἐξαλίσας οἴκαδε.
ΣΤΡ. ἀλλ', ὦ μέλ', ἐξήλικας ἐμέ γ' ἐκ τῶν ἐμῶν,
ὅτε καὶ δίκας ὦφληκα χἄτεροι τόκου
ἐνεχυράσεσθαί φασιν. ΦΕΙ. ἐτεόν, ὦ πάτερ,
τί δυσκολαίνεις καὶ στρέφει τὴν νύχθ' ὅλην;
ΣΤΡ. δάκνει με δήμαρχός τις ἐκ τῶν στρωμάτων.

ΦΕΙ. *ἔασον, ὦ δαιμόνιε, καταδαρθεῖν τί με.*
ΣΤΡ. *σὺ δ' οὖν κάθευδε· τὰ δὲ χρέα ταῦτ' ἴσθ' ὅτι*
εἰς τὴν κεφαλὴν ἅπαντα τὴν σὴν τρέψεται.
φεῦ.
εἴθ' ὤφελ' ἡ προμνήστρι' ἀπολέσθαι κακῶς,
ἥτις με γῆμ' ἐπῆρε τὴν σὴν μητέρα.
ἐμοὶ γὰρ ἦν ἄγροικος ἥδιστος βίος,
εὐρωτιῶν, ἀκόρητος, εἰκῆ κείμενος,
βρύων μελίτταις καὶ προβάτοις καὶ στεμφύλοις.
ἔπειτ' ἔγημα Μεγακλέους τοῦ Μεγακλέους
ἀδελφιδῆν, ἄγροικος ὢν ἐξ ἄστεως,
σεμνήν, τρυφῶσαν, ἐγκεκοισυρωμένην.
ταύτην ὅτ' ἐγάμουν, συγκατεκλινόμην ἐγώ
ὄζων τρυγός, τρασιᾶς, ἐρίων περιουσίας,
ἡ δ' αὖ μύρου, κρόκου, καταγλωττισμάτων,
δαπάνης, λαφυγμοῦ, Κωλιάδος, Γενετυλλίδος.
οὐ μὴν ἐρῶ γ' ὡς ἀργὸς ἦν, ἀλλ' ἐσπάθα.
ἐγὼ δ' ἂν αὐτῇ θοἰμάτιον δεικνὺς τοδί
πρόφασιν ἔφασκον· ὦ γύναι, λίαν σπαθᾷς.
ΘΕΡ. *ἔλαιον ἡμῖν οὐκ ἔνεστ' ἐν τῷ λύχνῳ.*
ΣΤΡ. *οἴμοι· τί γάρ μοι τὸν πότην ἧπτες λύχνον;*
δεῦρ' ἔλθ', ἵνα κλάῃς. *ΘΕΡ.* *διὰ τί δῆτα κλαύ-*
σομαι;
ΣΤΡ. *ὅτι τῶν παχειῶν ἐνετίθεις θρυαλλίδων.*
μετὰ ταῦθ', ὅπως νῷν ἐγένεθ' υἱὸς οὑτοσί,
ἐμοί τε δὴ καὶ τῇ γυναικὶ τἀγαθῇ,
περὶ τοὐνόματος δὴ 'ντεῦθεν ἐλοιδορούμεθα·
ἡ μὲν γὰρ ἵππον προσετίθει πρὸς τοὔνομα,
Ξάνθιππον ἢ Χαίριππον ἢ Καλλιππίδην,
ἐγὼ δὲ τοῦ πάππου 'τιθέμην Φειδωνίδην.

τέως μὲν οὖν ἐκρινόμεθ᾽· εἶτα τῷ χρόνῳ
κοινῇ ξυνέβημεν κἀθέμεθα Φειδιππίδην.
τοῦτον τὸν υἱὸν λαμβάνουσ᾽ ἐκορίζετο·
ὅταν σὺ μέγας ὢν ἅρμ᾽ ἐλαύνῃς πρὸς πόλιν,
ὥσπερ Μεγακλέης, ξυστίδ᾽ ἔχων. ἐγὼ δ᾽ ἔφην·
ὅταν μὲν οὖν τὰς αἶγας ἐκ τοῦ φελλέως,
ὥσπερ ὁ πατήρ σου, διφθέραν ἐνημμένος.
ἀλλ᾽ οὐκ ἐπίθετο τοῖς ἐμοῖς οὐδὲν λόγοις,
ἀλλ᾽ ἵππερόν μου κατέχεεν τῶν χρημάτων.
νῦν οὖν ὅλην τὴν νύκτα φροντίζων ὁδοῦ
μίαν εὗρον ἀτραπὸν δαιμονίως ὑπερφυᾶ,
ἣν ἢν ἀναπείσω τουτονί, σωθήσομαι.
ἀλλ᾽ ἐξεγεῖραι πρῶτον αὐτὸν βούλομαι·
πῶς δῆτ᾽ ἂν ἥδιστ᾽ αὐτὸν ἐπεγείραιμι; πῶς;
Φειδιππίδη, Φειδιππίδιον. ΦΕΙ. τί, ὦ πάτερ;
ΣΤΡ. κύσον με καὶ τὴν χεῖρα δὸς τὴν δεξιάν.
ΦΕΙ. ἰδού. τί ἔστιν; ΣΤΡ. εἰπέ μοι, φιλεῖς ἐμέ;
ΦΕΙ. νὴ τὸν Ποσειδῶ τουτονὶ τὸν ἵππιον.
ΣΤΡ. μὴ ᾽μοί γε τοῦτον μηδαμῶς τὸν ἵππιον·
οὗτος γὰρ ὁ θεὸς αἴτιός μοι τῶν κακῶν.
ἀλλ᾽ εἴπερ ἐκ τῆς καρδίας μ᾽ ὄντως φιλεῖς,
ὦ παῖ, πιθοῦ μοι. ΦΕΙ. * τί δὲ πίθωμαι δῆτά σοι;
ΣΤΡ. ἔκστρεψον ὡς τάχιστα τοὺς σαυτοῦ τρόπους
καὶ μάνθαν᾽ ἐλθὼν ἂν ἐγὼ παραινέσω.
ΦΕΙ. λέγε δή, τί κελεύεις; ΣΤΡ. καί τι πείσει; ΦΕΙ. πείσομαι,
νὴ τὸν Διόνυσον. ΣΤΡ. δεῦρό νυν ἀπόβλεπε.
ὁρᾷς τὸ θύριον τοῦτο καὶ τῳκίδιον;
ΦΕΙ. ὁρῶ. τί οὖν τοῦτ᾽ ἔστιν ἐτεόν, ὦ πάτερ;
ΣΤΡ. ψυχῶν σοφῶν τοῦτ᾽ ἔστι φροντιστήριον·

ἐνταῦθ᾽ ἐνοικοῦσ᾽ ἄνδρες, οἳ τὸν οὐρανὸν
λέγοντες ἀναπείθουσιν ὡς ἔστιν πνιγεύς
κἄστιν περὶ ἡμᾶς οὗτος, ἡμεῖς δ᾽ ἄνθρακες.
οὗτοι διδάσκουσ᾽, ἀργύριον ἤν τις διδῷ,
λέγοντα νικᾶν καὶ δίκαια κἄδικα.
ΦΕΙ. εἰσὶν δὲ τίνες; ΣΤΡ. οὐκ οἶδ᾽ ἀκριβῶς τοὔνομα·
μεριμνοφροντισταὶ καλοί τε κἀγαθοί.
ΦΕΙ. αἰβοῖ, πονηροί γ᾽, οἶδα. τοὺς ἀλαζόνας,
τοὺς ὠχριῶντας, τοὺς ἀνυποδήτους λέγεις·
ὧν ὁ κακοδαίμων Σωκράτης καὶ Χαιρεφῶν.
ΣΤΡ. ἢ ἤ, σιώπα· μηδὲν εἴπῃς νήπιον.
ἀλλ᾽ εἴ τι κήδει τῶν πατρῴων ἀλφίτων,
τούτων γενοῦ μοι σχασάμενος τὴν ἱππικήν.
ΦΕΙ. οὐκ ἂν μὰ τὸν Διόνυσον, εἰ δοίης γέ μοι
τοὺς φασιανούς, οὓς τρέφει Λεωγόρας.
ΣΤΡ. ἴθ᾽, ἀντιβολῶ σ᾽, ὦ φίλτατ᾽ ἀνθρώπων ἐμοί,
ἐλθὼν διδάσκου. ΦΕΙ. καὶ τί σοι μαθήσομαι;
ΣΤΡ. εἶναι παρ᾽ αὐτοῖς φασιν ἄμφω τὼ λόγω,
τὸν κρείττον᾽, ὅστις ἐστί, καὶ τὸν ἥττονα·
τούτοιν τὸν ἕτερον τοῖν λόγοιν, τὸν ἥττονα,
νικᾶν λέγοντά φασι τἀδικώτερα.
ἢν οὖν μάθῃς μοι τὸν ἄδικον τοῦτον λόγον,
ἃ νῦν ὀφείλω διὰ σέ, τούτων τῶν χρεῶν
οὐκ ἂν ἀποδοίην οὐδ᾽ ἂν ὀβολὸν οὐδενί.
ΦΕΙ. οὐκ ἂν πιθοίμην· οὐ γὰρ ἂν τλαίην ἰδεῖν
τοὺς ἱππέας τὸ χρῶμα διακεκναισμένος.
ΣΤΡ. οὐκ ἄρα μὰ τὴν Δήμητρα τῶν γ᾽ ἐμῶν ἔδει,
οὔτ᾽ αὐτὸς οὔθ᾽ ὁ ζύγιος οὔθ᾽ ὁ σαμφόρας·
ἀλλ᾽ ἐξελῶ σ᾽ ἐς κόρακας ἐκ τῆς οἰκίας.
ΦΕΙ. ἀλλ᾽ οὐ περιόψεταί μ᾽ ὁ θεῖος Μεγακλέης

ἄνιππον. ἀλλ' εἴσειμι, σοῦ δ' οὐ φροντιῶ.
ΣΤΡ. ἀλλ' οὐδ' ἐγὼ μέντοι πεσών γε κείσομαι·
ἀλλ' εὐξάμενος τοῖσιν θεοῖς διδάξομαι
αὐτὸς βαδίζων εἰς τὸ φροντιστήριον.
πῶς οὖν γέρων ὢν κἀπιλήσμων καὶ βραδύς
λόγων ἀκριβῶν σχινδαλάμους μαθήσομαι;
ἰτητέον. τί ταῦτ' ἔχων στραγγεύομαι,
ἀλλ' οὐχὶ κόπτω τὴν θύραν; παῖ, παιδίον.
ΜΑΘ. βάλλ' ἐς κόρακας· τίς ἐσθ' ὁ κόψας τὴν θύραν;
ΣΤΡ. Φείδωνος υἱὸς Στρεψιάδης Κικυννόθεν.
ΜΑΘ. ἀμαθής γε νὴ Δί', ὅστις οὑτωσὶ σφόδρα
ἀπεριμερίμνως τὴν θύραν λελάκτικας
καὶ φροντίδ' ἐξήμβλωκας ἐξευρημένην.
ΣΤΡ. σύγγνωθί μοι· τηλοῦ γὰρ οἰκῶ τῶν ἀγρῶν.
ἀλλ' εἰπέ μοι τὸ πρᾶγμα τοὐξημβλωμένον.
ΜΑΘ. ἀλλ' οὐ θέμις πλὴν τοῖς μαθηταῖσιν λέγειν.
ΣΤΡ. λέγε νυν ἐμοὶ θαρρῶν· ἐγὼ γὰρ οὑτοσί
ἥκω μαθητὴς εἰς τὸ φροντιστήριον.
ΜΑΘ. λέξω. νομίσαι δὲ ταῦτα χρὴ μυστήρια.
ἀνήρετ' ἄρτι Χαιρεφῶντα Σωκράτης
ψύλλαν, ὁπόσους ἅλλοιτο τοὺς αὑτῆς πόδας·
δακοῦσα γὰρ τοῦ Χαιρεφῶντος τὴν ὀφρύν
ἐπὶ τὴν κεφαλὴν τὴν Σωκράτους ἀφήλατο.
ΣΤΡ. πῶς τοῦτο διεμέτρησε; ΜΑΘ. δεξιώτατα.
κηρὸν διατήξας, εἶτα τὴν ψύλλαν λαβών
ἐνέβαψεν εἰς τὸν κηρὸν αὐτῆς τὼ πόδε,
κᾆτα ψυγείσῃ περιέφυσαν Περσικαί.
ταύτας ὑπολύσας ἀνεμέτρει τὸ χωρίον.
ΣΤΡ. ὦ Ζεῦ βασιλεῦ τῆς λεπτότητος τῶν φρενῶν.
ΜΑΘ. τί δῆτ' ἄν, ἕτερον εἰ πύθοιο Σωκράτους

φρόντισμα; ΣΤΡ. ποῖον; ἀντιβολῶ, κάτειπέ μοι.
ΜΑΘ. ἀνήρετ᾽ αὐτὸν Χαιρεφῶν ὁ Σφήττιος,
ὁπότερα τὴν γνώμην ἔχοι τὰς ἐμπίδας
κατὰ τὸ στόμ᾽ ᾄδειν ἢ κατὰ τοὐρροπύγιον.
ΣΤΡ. τί δῆτ᾽ ἐκεῖνος εἶπε περὶ τῆς ἐμπίδος;
ΜΑΘ. ἔφασκεν εἶναι τοὔντερον τῆς ἐμπίδος
στενόν· διὰ λεπτοῦ δ᾽ ὄντος αὐτοῦ τὴν πνοὴν
βίᾳ βαδίζειν εὐθὺ τοὐρροπυγίου,
ἔπειτα κοῖλον πρὸς στενῷ προσκείμενον
τὸν πρωκτὸν ἠχεῖν ὑπὸ βίας τοῦ πνεύματος.
ΣΤΡ. σάλπιγξ ὁ πρωκτός ἐστιν ἄρα τῶν ἐμπίδων.
ὢ τρισμακάριος τοῦ διεντερεύματος.
ἦ ῥᾳδίως φεύγων ἂν ἀποφύγοι δίκην
ὅστις δίοιδε τοὔντερον τῆς ἐμπίδος.
ΜΑΘ. πρώην δέ γε γνώμην μεγάλην ἀφῃρέθη
ὑπ᾽ ἀσκαλαβώτου. ΣΤΡ. τίνα τρόπον; κάτειπέ μοι.
ΜΑΘ. ζητοῦντος αὐτοῦ τῆς σελήνης τὰς ὁδούς
καὶ τὰς περιφοράς, εἶτ᾽ ἄνω κεχηνότος
ἀπὸ τῆς ὀροφῆς νύκτωρ γαλεώτης κατέχεσεν.
ΣΤΡ. ἥσθην γαλεώτῃ καταχέσαντι Σωκράτους.
ΜΑΘ. ἐχθὲς δέ γ᾽ ἡμῖν δεῖπνον οὐκ ἦν ἑσπέρας.
ΣΤΡ. εἶεν· τί οὖν πρὸς τἄλφιτ᾽ ἐπαλαμήσατο;
ΜΑΘ. κατὰ τῆς τραπέζης καταπάσας λεπτὴν τέφραν,
κάμψας ὀβελίσκον, εἶτα διαβήτην λαβὼν
ἐκ τῆς παλαίστρας * ἁρμαλιὰν ὑφείλετο.
ΣΤΡ. τί δῆτ᾽ ἐκεῖνον τὸν Θαλῆν θαυμάζομεν;
ἄνοιγ᾽, ἄνοιγ᾽ ἀνύσας τὸ φροντιστήριον
καὶ δεῖξον ὡς τάχιστά μοι τὸν Σωκράτην·
μαθητιῶ γάρ. ἀλλ᾽ ἄνοιγε τὴν θύραν.
ὦ Ἡράκλεις, ταυτὶ ποδαπὰ τὰ θηρία;

ΜΑΘ. τί ἐθαύμασας; τῷ σοι δοκοῦσιν εἰκέναι;
ΣΤΡ. τοῖς ἐκ Πύλου ληφθεῖσι, τοῖς Λακωνικοῖς.
ἀτὰρ τί ποτ' ἐς τὴν γῆν βλέπουσιν οὑτοιί;
ΜΑΘ. ζητοῦσιν οὗτοι τὰ κατὰ γῆς. ΣΤΡ. βολβοὺς ἄρα
ζητοῦσι. μή νυν τοῦτό γ' ἔτι φροντίζετε·
ἐγὼ γὰρ οἶδ' ἵν' εἰσὶ μεγάλοι καὶ καλοί.
τί γὰρ οἵδε δρῶσιν οἱ σφόδρ' ἐγκεκυφότες;
ΜΑΘ. οὗτοι δ' ἐρεβοδιφῶσιν ὑπὸ τὸν Τάρταρον.
ΣΤΡ. τί δῆθ' ὁ πρωκτὸς ἐς τὸν οὐρανὸν βλέπει;
ΜΑΘ. αὐτὸς καθ' αὑτὸν ἀστρονομεῖν διδάσκεται.
ἀλλ' εἴσιθ', ἵνα μὴ 'κεῖνος ὑμῖν ἐπιτύχῃ.
ΣΤΡ. μήπω γε, μήπω γ'· ἀλλ' ἐπιμεινάντων, ἵνα
αὐτοῖσι κοινώσω τι πραγμάτιον ἐμόν.
ΜΑΘ. ἀλλ' οὐχ οἷόν τ' αὐτοῖσι πρὸς τὸν ἀέρα
ἔξω διατρίβειν πολὺν ἄγαν ἐστὶν χρόνον.
ΣΤΡ. πρὸς τῶν θεῶν, τί γὰρ τάδ' ἐστίν; εἰπέ μοι.
ΜΑΘ. ἀστρονομία μὲν αὑτηί. ΣΤΡ. τουτὶ δὲ τί;
ΜΑΘ. γεωμετρία. ΣΤΡ. τοῦτ' οὖν τί ἐστι χρήσιμον;
ΜΑΘ. γῆν ἀναμετρεῖσθαι. ΣΤΡ. πότερα τὴν κληρουχικήν;
ΜΑΘ. οὔκ, ἀλλὰ τὴν σύμπασαν. ΣΤΡ. ἀστεῖον λέγεις·
τὸ γὰρ σόφισμα δημοτικὸν καὶ χρήσιμον.
ΜΑΘ. αὕτη δέ σοι γῆς περίοδος πάσης. ὁρᾷς;
αἵδε μὲν Ἀθῆναι. ΣΤΡ. τί σὺ λέγεις; οὐ πείθομαι,
ἐπεὶ δικαστὰς οὐχ ὁρῶ καθημένους.
ΜΑΘ. ὡς τοῦτ' ἀληθῶς Ἀττικὸν τὸ χωρίον.
ΣΤΡ. καὶ ποῦ Κικυννῆς εἰσιν, οὑμοὶ δημόται;
ΜΑΘ. ἐνταῦθ' ἔνεισιν. ἡ δέ γ' Εὔβοι', ὡς ὁρᾷς,
ἡδὶ παρατέταται μακρὰ πόρρω πάνυ.
ΣΤΡ. οἶδ'· ὑπὸ γὰρ ἡμῶν παρετάθη καὶ Περικλέους.

ἀλλ' ἡ Λακεδαίμων ποῦ 'στιν; ΜΑΘ. ὅπου
'στίν; αὑτηΐ.
ΣΤΡ. ὡς ἐγγὺς ἡμῶν. τοῦτο μέγα φροντίζετε,
ταύτην ἀφ' ἡμῶν ἀπαγαγεῖν πόρρω πάνυ.
ΜΑΘ. ἀλλ' οὐχ οἷόν τε. ΣΤΡ. νὴ Δί' οἰμώξεσθ' ἄρα.
φέρε τίς γὰρ οὗτος οὑπὶ τῆς κρεμάθρας ἀνήρ;
ΜΑΘ. αὐτός. ΣΤΡ. τίς αὐτός; ΜΑΘ. Σωκράτης.
ΣΤΡ. ὦ Σώκρατες.
ἴθ' οὗτος, ἀναβόησον αὐτόν μοι μέγα.
ΜΑΘ. αὐτὸς μὲν οὖν σὺ κάλεσον· οὐ γάρ μοι σχολή.
ΣΤΡ. ὦ Σώκρατες,
ὦ Σωκρατίδιον. ΣΩ. τί με καλεῖς, ὦ 'φήμερε;
ΣΤΡ. πρῶτον μὲν ὅ τι δρᾷς, ἀντιβολῶ, κάτειπέ μοι.
ΣΩ. ἀεροβατῶ καὶ περιφρονῶ τὸν ἥλιον.
ΣΤΡ. ἔπειτ' ἀπὸ ταρροῦ τοὺς θεοὺς ὑπερφρονεῖς,
ἀλλ' οὐκ ἀπὸ τῆς γῆς, εἴπερ; ΣΩ. οὐ γὰρ ἄν ποτε
ἐξεῦρον ὀρθῶς τὰ μετέωρα πράγματα,
εἰ μὴ κρεμάσας τὸ νόημα καὶ τὴν φροντίδα
λεπτὴν καταμίξας εἰς τὸν ὅμοιον ἀέρα.
εἰ δ' ὢν χαμαὶ τἄνω κάτωθεν ἐσκόπουν,
οὐκ ἄν ποθ' εὗρον· οὐ γὰρ ἀλλ' ἡ γῆ βίᾳ
ἕλκει πρὸς αὑτὴν τὴν ἰκμάδα τῆς φροντίδος.
πάσχει δὲ ταὐτὸ τοῦτο καὶ τὰ κάρδαμα.
ΣΤΡ. τί φῄς;
ἡ φροντὶς ἕλκει τὴν ἰκμάδ' εἰς τὰ κάρδαμα;
ἴθι νυν, κατάβηθ', ὦ Σωκρατίδιον, ὡς ἐμέ,
ἵνα με διδάξῃς ὧνπερ οὕνεκ' ἐλήλυθα.
ΣΩ. ἦλθες δὲ κατὰ τί; ΣΤΡ. βουλόμενος μαθεῖν
λέγειν.
ὑπὸ γὰρ τόκων χρήστων τε δυσκολωτάτων

ἄγομαι, φέρομαι, τὰ χρήματ' ἐνεχυράζομαι.
ΣΩ. πόθεν δ' ὑπόχρεως σαυτὸν ἔλαθες γενόμενος;
ΣΤΡ. νόσος μ' ἐπέτριψεν ἱππική, δεινὴ φαγεῖν.
ἀλλά με δίδαξον τὸν ἕτερον τοῖν σοῖν λόγοιν,
τὸν μηδὲν ἀποδιδόντα. μισθὸν δ', ὅντιν' ἂν
πράττῃ μ', ὀμοῦμαί σοι καταθήσειν τοὺς θεούς.
ΣΩ. ποίους θεοὺς ὀμεῖ σύ; πρῶτον γὰρ θεοί
ἡμῖν νόμισμ' οὐκ ἔστι. ΣΤΡ. τῷ γὰρ † ὄμνυτ'; ἢ
σιδαρέοισιν, ὥσπερ ἐν Βυζαντίῳ;
ΣΩ. βούλει τὰ θεῖα πράγματ' εἰδέναι σαφῶς
ἅττ' ἐστὶν ὀρθῶς; ΣΤΡ. νὴ Δί', εἴπερ ἔστι γε.
ΣΩ. καὶ ξυγγενέσθαι ταῖς Νεφέλαισιν ἐς λόγους,
ταῖς ἡμετέραισι δαίμοσιν; ΣΤΡ. μάλιστά γε.
ΣΩ. κάθιζε τοίνυν ἐπὶ τὸν ἱερὸν σκίμποδα.
ΣΤΡ. ἰδού, κάθημαι. ΣΩ. τουτονὶ τοίνυν λαβέ
τὸν στέφανον. ΣΤΡ. ἐπὶ τί στέφανον; οἴμοι, Σώκρατες,
ὥσπερ με τὸν Ἀθάμανθ' ὅπως μὴ θύσετε.
ΣΩ. οὔκ, ἀλλὰ ταῦτα πάντα τοὺς τελουμένους
ἡμεῖς ποιοῦμεν. ΣΤΡ. εἶτα δὴ τί κερδανῶ;
ΣΩ. λέγειν γενήσει τρῖμμα, κρόταλον, παιπάλη.
ἀλλ' ἔχ' ἀτρεμεί. ΣΤΡ. μὰ τὸν Δί' οὐ ψεύσει γέ με·
καταπαττόμενος γὰρ παιπάλη γενήσομαι.
ΣΩ. εὐφημεῖν χρὴ τὸν πρεσβύτην καὶ τῆς εὐχῆς ἐπακούειν.
ὦ δέσποτ' ἄναξ, ἀμέτρητ' Ἀήρ, ὃς ἔχεις τὴν γῆν μετέωρον,

---

v. 263—274 tetrametri anap. catalectici.

λαμπρός τ' Αἰθὴρ σεμναί τε θεαί, Νεφέλαι βροντησικέραυνοι,
ἄρθητε, φάνητ', ὦ δέσποιναι, τῷ φροντιστῇ μετέωροι.
ΣΤΡ. μήπω, μήπω γε, πρὶν ἂν τουτὶ πτύξωμαι, μὴ καταβρεχθῶ.
τὸ δὲ μηδὲ κυνῆν οἴκοθεν ἐλθεῖν ἐμὲ τὸν κακοδαίμον' ἔχοντα.
ΣΩ. ἔλθετε δῆτ', ὦ πολυτίμητοι Νεφέλαι, τῷδ' εἰς ἐπίδειξιν·
εἴτ' ἐπ' Ὀλύμπου κορυφαῖς ἱεραῖς χιονοβλήτοισι κάθησθε,
εἴτ' Ὠκεανοῦ πατρὸς ἐν κήποις ἱερὸν χορὸν ἵστατε Νύμφαις,
εἴτ' ἄρα Νείλου προχοαῖς ὑδάτων χρυσέαις ἀρύεσθε πρόχοισιν,
ἢ Μαιῶτιν λίμνην ἔχετ' ἢ σκόπελον νιφόεντα Μίμαντος·
ὑπακούσατε δεξάμεναι θυσίαν καὶ τοῖς ἱεροῖσι χαρεῖσαι.

Ἔξοδος [v. 1321—1510].

Senex ubi se ad discendum parum idoneum intellexit, minis precibusque filium tandem perpulit, ut is se in disciplinam Socratis tradi pateretur; ab isto evocati altercantur coram Phidippida iustus orator iniustusque: hic adversarium captiose dicendo superat. Discipulus vero magistri artem tam penitus pernoscit, ut leges ac iudicia eludere posse videatur. Itaque faeneratores pecuniam exigentes a Strepsiade insolenter propulsantur. Sed eius laetitia in dolorem atque iram vertitur, simulac filius inverecundus contra patrem ipsum sapientiae vim adhibere coepit.

ΣΤΡ. Ἰοὺ ἰού.
ὦ γείτονες καὶ ξυγγενεῖς καὶ δημόται,
ἀμυνάθετέ μοι τυπτομένῳ πάσῃ τέχνῃ.
οἴμοι κακοδαίμων τῆς κεφαλῆς καὶ τῆς γνάθου.
ὦ μιαρέ, τύπτεις τὸν πατέρα; ΦΕΙ. φήμ', ὦ πάτερ.
ΣΤΡ. ὁρᾶθ' ὁμολογοῦνθ' ὅτι με τύπτει. ΦΕΙ. καὶ μάλα.
ΣΤΡ. ὦ μιαρὲ καὶ πατραλοῖα καὶ τοιχωρύχε.
ΦΕΙ. αὖθίς με ταὐτὰ ταῦτα καὶ πλείω λέγε.
ἆρ' οἶσθ' ὅτι χαίρω πόλλ' ἀκούων καὶ κακά; — —
ΣΤΡ. τὸν πατέρα τύπτεις; ΦΕΙ. κἀποφανῶ γε νὴ Δία
ὡς ἐν δίκῃ σ' ἔτυπτον. ΣΤΡ. ὦ μιαρώτατε,
καὶ πῶς γένοιτ' ἂν πατέρα τύπτειν ἐν δίκῃ;
ΦΕΙ. ἔγωγ' ἀποδείξω καί σε νικήσω λέγων.
ΣΤΡ. τουτὶ σὺ νικήσεις; ΦΕΙ. πολύ γε καὶ ῥᾳδίως.
ἑλοῦ δ' ὁπότερον τοῖν λόγοιν βούλει λέγειν.
ΣΤΡ. ποίοιν λόγοιν; ΦΕΙ. τὸν κρείττον' ἢ τὸν ἥττονα.
ΣΤΡ. ἐδιδαξάμην μέντοι σε νὴ Δί', ὦ μέλε,
τοῖσιν δικαίοις ἀντιλέγειν, εἰ ταῦτά γε
μέλλεις ἀναπείσειν, ὡς δίκαιον καὶ καλὸν
τὸν πατέρα τύπτεσθ' ἐστὶν ὑπὸ τῶν υἱέων.
ΦΕΙ. ἀλλ' οἴομαι μέντοι σ' ἀναπείσειν, ὥστε γε
οὐδ' αὐτὸς ἀκροασάμενος οὐδὲν ἀντερεῖς.
ΣΤΡ. καὶ μὴν ὅ τι καὶ λέξεις ἀκοῦσαι βούλομαι.

Στροφή.

ΧΟΡ. σὸν ἔργον, ὦ πρεσβῦτα, φροντίζειν ὅπῃ

Str. v. 1345—1350 = Antistr. v. 1391—1396.

Incipit stropha a trimetro iambico, quem προσοδιακός huiusmodi: ⏓ – ⏑⏑ ⅃ ⏒ excipit. Senarius ac prosodiacus coniuncti in cantico ter usurpantur.

τὸν ἄνδρα κρατήσεις·
ὡς οὗτος, εἰ μή τῳ 'πεποίθειν, οὐκ ἂν ἦν
οὕτως ἀκόλαστος.
ἀλλ' ἔσθ' ὅτῳ θρασύνεται· δῆλόν γ' ὅτι
λῆμ' ἐστὶ * πανοῦργον.
ἀλλ' ἐξ ὅτου τὸ πρῶτον ἤρξαθ' ἡ μάχη γενέσθαι
ἤδη λέγειν πρὸς τὸν χορόν· πάντως δὲ τοῦτο δράσεις.
ΣΤΡ. καὶ μὴν ὅθεν γε πρῶτον ἠρξάμεσθα λοιδορεῖσθαι
ἐγὼ φράσω. 'πειδὴ γὰρ εἱστιώμεθ', ὥσπερ ἴστε,
πρῶτον μὲν αὐτὸν τὴν λύραν λαβόντ' ἐγὼ 'κέλευσα
ᾆσαι Σιμωνίδου μέλος, τὸν Κριὸν ὡς ἐπέχθη.
ὁ δ' εὐθέως ἀρχαῖον εἶν' ἔφασκε τὸ κιθαρίζειν
ᾄδειν τε πίνονθ', ὡσπερεὶ κάχρυς γυναῖκ' ἀλοῦσαν.
ΦΕΙ. οὐ γὰρ τότ' εὐθὺς χρῆν σ' ἄρα τύπτεσθαί τε καὶ πατεῖσθαι,
ᾄδειν κελεύονθ', ὡσπερεὶ τέττιγας ἑστιῶντα;
ΣΤΡ. τοιαῦτα μέντοι καὶ τότ' ἔλεγεν ἔνδον, οἷάπερ νῦν,
καὶ τὸν Σιμωνίδην ἔφασκ' εἶναι κακὸν ποιητήν.
κἀγὼ μόλις μέν, ἀλλ' ὅμως ἠνεσχόμην τὸ πρῶτον·
ἔπειτα δ' ἐκέλευσ' αὐτὸν ἀλλὰ μυρρίνην λαβόντα,
* ἐγὼ γὰρ Αἰσχύλον νομίζω πρῶτον ἐν ποιηταῖς,
τῶν Αἰσχύλου λέξαι τί μοι· κᾆθ' οὗτος εὐθὺς εἶπεν
ψόφου πλέων, ἀξύστατον, στόμφακα, κρημνοποιόν.

v. 1351—1383 tetrametri iambici catalectici.

κἀνταῦθα πῶς οἴεσθέ μου τὴν καρδίαν ὀρεχθεῖν;
ὅμως δὲ τὸν θυμὸν δακὼν ἔφην· σὺ δ' ἀλλὰ τούτων
λέξον τι τῶν νεωτέρων, ἅττ' ἐστὶ τὰ σοφὰ ταῦτα.
ὁ δ' εὐθὺς ᾖσ' Εὐριπίδου ῥῆσίν τιν', ὡς ἐκίνει 1371
ἀδελφός, ὦ 'λεξίκακε, τὴν ὁμομητρίαν ἀδελφήν.
κἀγὼ οὐκέτ' ἐξηνεσχόμην, ἀλλ' εὐθὺς ἐξαράττω
πολλοῖς κακοῖς καἰσχροῖσι· κᾆτ' ἐντεῦθεν, οἷον εἰκός,
ἔπος πρὸς ἔπος ἠρειδόμεσθ'· εἶθ' οὗτος ἐπαναπηδᾷ 1375
κἄπειτ' ἔφλα με κἀσπόδει κἄπνιγε κἀπέτριβεν.
ΦΕΙ. οὔκουν δικαίως, ὅστις οὐκ Εὐριπίδην ἐπαινεῖς,
σοφώτατον; ΣΤΡ. σοφώτατόν γ' ἐκεῖνον, ὦ — τί σ' εἴπω;
ἀλλ' αὖθις αὖ τυπτήσομαι. ΦΕΙ. νὴ τὸν Δί', ἐν δίκῃ γ' ἄν.
ΣΤΡ. καὶ πῶς δικαίως; ὅστις ὦ 'ναίσχυντέ σ' ἐξέθρεψα,
αἰσθανόμενός σου πάντα τραυλίζοντος, ὅ τι νοοίης. 1381
εἰ μέν γε βρῦν εἴποις, ἐγὼ γνοὺς ἂν πιεῖν ἐπέσχον·
μαμμᾶν δ' ἂν αἰτήσαντος, ἧκόν σοι φέρων ἂν ἄρτον. — —

'Αντιστρ.

ΧΟΡ. οἶμαί γε τῶν νεωτέρων τὰς καρδίας 1391
πηδᾶν ὅ τι λέξει.
εἰ γὰρ τοιαῦτά γ' οὗτος ἐξειργασμένος
λαλῶν ἀναπείσει,

τὸ δέρμα τῶν γεραιτέρων λάβοιμεν ἂν
ἀλλ' οὐδ' ἐρεβίνθου.
σὸν ἔργον, ὦ καινῶν ἐπῶν κινητὰ καὶ μοχλευτά,
πειθώ τινα ζητεῖν, ὅπως δόξεις λέγειν δίκαια.
ΦΕΙ. ὡς ἡδὺ καινοῖς πράγμασιν καὶ δεξιοῖς ὁμιλεῖν
καὶ τῶν καθεστώτων νόμων ὑπερφρονεῖν δύνασθαι.
ἐγὼ γὰρ ὅτε μὲν ἱππικῇ τὸν νοῦν μόνον προσεῖχον,
οὐδ' ἂν τρί' εἰπεῖν ῥήμαθ' οἷός τ' ἦν πρὶν ἐξαμαρτεῖν·
νυνὶ δ' ἐπειδή μ' οὑτοσὶ τούτων ἔπαυσεν αὐτός,
γνώμαις δὲ λεπταῖς καὶ λόγοις ξύνειμι καὶ μερίμναις,
οἶμαι διδάξειν ὡς δίκαιον τὸν πατέρα κολάζειν.
ΣΤΡ. ἵππευε τοίνυν νὴ Δί', ὡς ἔμοιγε κρεῖττόν ἐστιν
ἵππων τρέφειν τέθριππον ἢ τυπτόμενον ἐπιτριβῆναι.
ΦΕΙ. ἐκεῖσε δ' ὅθεν ἀπέσχισάς με τοῦ λόγου μέτειμι
καὶ πρῶτ' ἐρήσομαί σε τουτί· παῖδά μ' ὄντ' ἔτυπτες;
ΣΤΡ. ἔγωγέ σ', εὐνοῶν γε καὶ κηδόμενος. ΦΕΙ. εἰπὲ δή μοι·
οὐ κἀμὲ σοὶ δίκαιόν ἐστιν εὐνοεῖν ὁμοίως
τύπτειν τ', ἐπειδήπερ γε τοῦτ' ἔστ' εὐνοεῖν, τὸ τύπτειν;
πῶς γὰρ τὸ μὲν σὸν σῶμα χρὴ πληγῶν ἀθῷον εἶναι,

v. 1397—1444 tetram. iamb. catal. immixto senario v. 1415.

τοὐμὸν δὲ μή; καὶ μὴν ἔφυν ἐλεύθερός γε κἀγώ.
κλάουσι παῖδες, πατέρα δ' οὐ κλάειν δοκεῖς; 1415
φήσεις νομίζεσθαι σὺ παιδὸς τοῦτο τοὔργον εἶναι·
ἐγὼ δέ γ' ἀντείποιμ' ἂν ὡς δὶς παῖδες οἱ γέροντες.
εἰκὸς δὲ μᾶλλον τοὺς γέροντας * τοῦ νέου 'στὶ κλάειν,
ὅσωπερ ἐξαμαρτάνειν ἧττον δίκαιον αὐτούς.
ΣΤΡ. ἀλλ' οὐδαμοῦ νομίζεται τὸν πατέρα τοῦτο πάσχειν.
ΦΕΙ. οὔκουν ἀνὴρ ὁ τὸν νόμον θεὶς τοῦτον ἦν τὸ πρῶτον, 1421
ὥσπερ σὺ κἀγώ, καὶ λέγων ἔπειθε τοὺς παλαιούς;
ἧττόν τι δῆτ' ἔξεστι κἀμοὶ καινὸν αὖ τὸ λοιπὸν
θεῖναι νόμον τοῖς υἱέσιν, τοὺς πατέρας ἀντιτύπτειν; 1424
ὅσας δὲ πληγὰς εἴχομεν πρὶν τὸν νόμον τεθῆναι,
ἀφίεμεν καὶ δίδομεν αὐτοῖς προῖκα συγκεκόφθαι.
σκέψαι δὲ τοὺς ἀλεκτρυόνας καὶ τἄλλα τὰ βοτὰ ταυτί,
ὡς τοὺς πατέρας ἀμύνεται· καίτοι τί διαφέρουσιν
ἡμῶν ἐκεῖνοι, πλὴν ὅτι ψηφίσματ' οὐ γράφουσιν;
ΣΤΡ. τί δῆτ', ἐπειδὴ τοὺς ἀλεκτρυόνας ἅπαντα μιμεῖ,
οὐκ ἐσθίεις καὶ τὴν κόπρον κἀπὶ ξύλου καθεύδεις; 1431
ΦΕΙ. οὐ ταυτόν, ὦ τάν, ἐστίν, οὐδ' ἂν Σωκράτει δοκοίη.
ΣΤΡ. πρὸς ταῦτα μὴ τύπτ'· εἰ δὲ μή, σαυτόν ποτ' αἰτιάσει.
ΦΕΙ. καὶ πῶς; ΣΤΡ. ἐπεὶ σὲ μὲν δίκαιός εἰμ' ἐγὼ κολάζειν,
σὺ δ', ἢν γένηταί σοι, τὸν υἱόν. ΦΕΙ. ἢν δὲ μὴ γένηται, 1435

μάτην ἐμοὶ κεκλαύσεται, σὺ δ' ἐγχανὼν τεθνήξεις.
ΣΤΡ. *ἐμοὶ μέν, ὦνδρες ἥλικες, δοκεῖ λέγειν δίκαια,*
κἄμοιγε συγχωρεῖν δοκεῖ τούτοισι τἀπιεικῆ.
κλάειν γὰρ ἡμᾶς εἰκός ἐστ', ἢν μὴ δίκαια δρῶμεν.
ΦΕΙ. *σκέψαι δὲ χἀτέραν ἔτι γνώμην.* ΣΤΡ. *ἀπὸ γὰρ ὀλοῦμαι.*
ΦΕΙ. *καὶ μὴν ἴσως γ' οὐκ ἀχθέσει παθὼν ἃ νῦν πέπονθας.*
ΣΤΡ. *πῶς δή; δίδαξον γὰρ τί μ' ἐκ τούτων ἐπωφελήσεις.*
ΦΕΙ. *τὴν μητέρ' ὥσπερ καὶ σὲ τυπτήσω.* ΣΤΡ. *τί φῄς; τί φῂς σύ;*
τοῦθ' ἕτερον αὖ μεῖζον κακόν. ΦΕΙ. *τί δ', ἢν ἔχων τὸν ἥττω*
λόγον σε νικήσω λέγων
τὴν μητέρ' ὡς τύπτειν χρεών;
ΣΤΡ. *τί δ' ἄλλο γ' ἤ, ταῦτ' ἢν ποιῇς,*
οὐδέν σε κωλύσει σεαυ-
τὸν ἐμβαλεῖν ἐς τὸ βάραθρον
μετὰ Σωκράτους
καὶ τὸν λόγον τὸν ἥττω;
ταυτὶ δι' ὑμᾶς, ὦ Νεφέλαι, πέπονθ' ἐγώ,
ὑμῖν ἀναθεὶς ἅπαντα τἀμὰ πράγματα.
ΧΟΡ. *αὐτὸς μὲν οὖν σαυτῷ σὺ τούτων αἴτιος,*
στρέψας σεαυτὸν ἐς πονηρὰ πράγματα.
ΣΤΡ. *τί δῆτα ταῦτ' οὔ μοι τότ' ἠγορεύετε,*
ἀλλ' ἄνδρ' ἄγροικον καὶ γέροντ' ἐπήρετε;
ΧΟΡ. *ἡμεῖς ποιοῦμεν ταῦθ' ἑκάστοθ' ὅντιν' ἂν*
γνῶμεν πονηρῶν ὄντ' ἐραστὴν πραγμάτων,

---

v. 1445—1451 systema iambicum.

ἕως ἂν αὐτὸν ἐμβάλωμεν εἰς κακόν,
ὅπως ἂν εἰδῇ τοὺς θεοὺς δεδοικέναι.
ΣΤΡ. οἴμοι, πονηρά γ᾽, ὦ Νεφέλαι, δίκαια δέ·
οὐ γάρ μ᾽ ἐχρῆν τὰ χρήμαθ᾽ ἁδανεισάμην
ἀποστερεῖν. νῦν οὖν ὅπως, ὦ φίλτατε,
τὸν Χαιρεφῶντα τὸν μιαρὸν καὶ Σωκράτην
ἀπολεῖς μετελθών, οἳ σὲ κἄμ᾽ ἐξηπάτων.
ΦΕΙ. ἀλλ᾽ οὐκ ἂν ἀδικήσαιμι τοὺς διδασκάλους.
ΣΤΡ. ναὶ ναί, καταιδέσθητι πατρῷον Δία.
ΦΕΙ. ἰδού γε Δία πατρῷον· ὡς ἀρχαῖος εἶ.
Ζεὺς γάρ τις ἔστιν; ΣΤΡ. ἔστιν. ΦΕΙ. οὐκ ἔστ᾽,
οὔκ, ἐπεί
Δῖνος βασιλεύει τὸν Δί᾽ ἐξεληλακώς.
ΣΤΡ. οὐκ ἐξελήλακ᾽, ἀλλ᾽ ἐγὼ τοῦτ᾽ ᾠόμην
διὰ τουτονὶ τὸν Δῖνον. οἴμοι δείλαιος,
ὅτε καὶ σὲ χυτρεοῦν ὄντα θεὸν ἡγησάμην.
ΦΕΙ. ἐνταῦθα σαυτῷ παραφρόνει καὶ φληνάφα.
ΣΤΡ. οἴμοι παρανοίας· ὡς ἐμαινόμην ἄρα,
ὅτ᾽ ἐξέβαλλον τοὺς θεοὺς διὰ Σωκράτην.
ἀλλ᾽, ὦ φίλ᾽ Ἑρμῆ, μηδαμῶς θύμαινέ μοι
μηδέ μ᾽ ἐπιτρίψῃς, ἀλλὰ συγγνώμην ἔχε
ἐμοῦ παρανοήσαντος ἀδολεσχίᾳ·
καί μοι γενοῦ ξύμβουλος, εἴτ᾽ αὐτοὺς γραφήν
διωκάθω γραψάμενος, εἴθ᾽ ὅ τι σοι δοκεῖ.
ὀρθῶς παραινεῖς οὐκ ἐῶν δικορραφεῖν,
ἀλλ᾽ ὡς τάχιστ᾽ ἐμπιμπράναι τὴν οἰκίαν
τῶν ἀδολεσχῶν. δεῦρο δεῦρ᾽, ὦ Ξανθία,
κλίμακα λαβὼν ἔξελθε καὶ σμινύην φέρων·
κἄπειτ᾽ ἐπαναβὰς ἐπὶ τὸ φροντιστήριον
τὸ τέγος κατάσκαπτ᾽, εἰ φιλεῖς τὸν δεσπότην,

ἕως ἂν αὐτοῖς ἐμβάλῃς τὴν οἰκίαν·
ἐμοὶ δὲ δᾷδ' ἐνεγκάτω τις ἡμμένην,
κἀγώ τιν' αὐτῶν τήμερον δοῦναι δίκην
ἐμοὶ ποιήσω, κεἰ σφόδρ' εἴσ' ἀλαζόνες.
ΜΑΘ. ἰοὺ ἰού.
ΣΤΡ. σὸν ἔργον, ὦ δᾴς, ἱέναι πολλὴν φλόγα.
ΜΑΘ. ἄνθρωπε, τί ποιεῖς; ΣΤΡ. ὅ τι ποιῶ; τί δ' ἄλλο γ' ἢ
διαλεπτολογοῦμαι ταῖς δοκοῖς τῆς οἰκίας;
ΜΑΘ. οἴμοι, τίς ἡμῶν πυρπολεῖ τὴν οἰκίαν;
ΣΤΡ. ἐκεῖνος, οὗπερ θοἰμάτιον εἰλήφατε.
ΜΑΘ. ἀπολεῖς, ἀπολεῖς. ΣΤΡ. τοῦτ' αὐτὸ γὰρ καὶ βούλομαι,
ἢν ἡ σμινύη μοι μὴ προδῷ τὰς ἐλπίδας,
ἢ 'γὼ πρότερόν πως ἐκτραχηλισθῶ πεσών.
ΣΩ. οὗτος, τί ποιεῖς ἐτεόν, οὑπὶ τοῦ τέγους;
ΣΤΡ. ἀεροβατῶ καὶ περιφρονῶ τὸν ἥλιον.
ΣΩ. οἴμοι τάλας, δείλαιος ἀποπνιγήσομαι.
ΜΑΘ. ἐγὼ δὲ κακοδαίμων γε κατακαυθήσομαι.
ΣΤΡ. τί γὰρ μαθόντες τοὺς θεοὺς ὑβρίζετε
καὶ τῆς Σελήνης ἐσκοπεῖσθε τὴν ἕδραν;
δίωκε, βάλλε, παῖε, πολλῶν οὕνεκα,
μάλιστα δ' εἰδὼς τοὺς θεοὺς ὡς ἠδίκουν.
ΧΟΡ. ἡγεῖσθ' ἔξω· κεχόρευται γὰρ μετρίως τό γε τήμερον ἡμῖν.

ΒΑΤΡΑΧΟΙ.

Acta est fabula anno 405 a. Chr. Callia Hipponici filio archonte Lenaeis, mense Gamelione, paulo post mortem Euripidis, qui de vita decessit a. 406.

Nub. v. 1510 tetrameter anapaest. catalecticus.

Dionysus quoniam Euripidem, delicias suas, in lucem reducere constituit, viam ingreditur ad inferos, quae scire opus duxit ab Hercule edoctus. Stygiam paludem postquam Charontis cumba ad ranarum cantum remigans traiecit, initiatorum choro audito, post varios casus ad ostia Ditis pervenit (Prologus, Episodium I). Forte Aeschylus Euripidesque tum ipsum de throno tragico certare parabant. De instanti contentione ubi Plutonis servus pedisequum Bacchi certiorem fecit (Epis. II), confestim prodeunt poetae tragici cum Plutone ac Dionyso arbitro litis (Epis. III). Iam certamen instituitur tripartitum ita, ut primo de universa fabularum indole agatur, de diverso quod uterque in componendis tragoediis secutus sit consilio (Epis. IV et V), deinde in prologos inquiratur (Epis. VI), denique melica examinentur (Epis. VII). Sed priusquam res diiudicetur, poetae, ut verborum ac sententiarum gravitas ponderetur, ad trutinam accedere iubentur. Ad extremum ubi quid sentirent de Alcibiade, quid tempestate illa reipublicae saluberrimum iudicarent exposuere, Dionysus Aeschylo palmam decernit, quem Plutonis permissu secum Athenas ducit (Epis. VIII, Exodus).

Canticum praemittitur, subiungitur *'Επεισόδιον γ'*
[v. 814—892].

Στρ. α'.

ΧΟΡ. *ἦ που δεινὸν ἐριβρεμέτας χόλον ἔνδοθεν ἕξει,*
ἡνίκ' ἂν ὀξύλαλον παρίδῃ θήγοντος ὀδόντα
ἀντιτέχνου· τότε δὴ μανίας ὑπὸ δεινῆς
ὄμματα στροβήσεται.

Στρ. β'.

ἔσται δ' ἱππολόφων τε λόγων κορυθαίολα νείκη

Stropha quater repetita.

d – – – ⏑⏑ – ⏑⏑ – ⏑⏑ – ⏑⏑ – –
d – ⏑⏑ – ⏑⏑ – ⏑⏑ – – – ⏑⏑ – ⏓
d – ⏑⏑ – ⏑⏑ – ⏑⏑ – ⏑⏑ – ⏓
t – ⏑ – ⏒ – ⏑ ⏓

σχινδαλάμων τε παραξόνια σμιλεύματά τ' ἔργων,
φωτὸς ἀμυνομένου φρενοτέκτονος ἀνδρός
ῥήμαθ' ἱπποβάμονα.

Στρ. γ'.

φρίξας δ' αὐτοκόμου λοφιᾶς λασιαύχενα χαίταν,
δεινὸν ἐπισκύνιον ξυνάγων, βρυχώμενος ἥσει
ῥήματα γομφοπαγῆ, πινακηδὸν ἀποσπῶν
γηγενεῖ φυσήματι·

Στρ. δ'.

ἔνθεν δὴ στοματουργὸς ἐπῶν βασανίστρια λίσπη
γλῶσσ', ἀνελισσομένη φθονεροὺς κινοῦσα χαλινούς,
ῥήματα δαιομένη καταλεπτολογήσει
πνευμόνων πολὺν πόνον.

ΕΥΡ. οὐκ ἂν μεθείμην τοῦ θρόνου, μὴ νουθέτει·
κρείττων γὰρ εἶναί φημι τούτου τὴν τέχνην.
ΔΙΟ. Αἰσχύλε, τί σιγᾷς; αἰσθάνει γὰρ τοῦ λόγου.
ΕΥΡ. ἀποσεμνυνεῖται πρῶτον, ἅπερ ἑκάστοτε
ἐν ταῖς τραγῳδίαισιν ἐτερατεύετο.
ΔΙΟ. ὦ δαιμόνι' ἀνδρῶν, μὴ μεγάλα λίαν λέγε.
ΕΥΡ. ἐγᾦδα τοῦτον καὶ διέσκεμμαι πάλαι,
ἄνθρωπον ἀγριοποιόν, αὐθαδόστομον,
ἔχοντ' ἀχάλινον, ἀκρατές, ἀθύρωτον στόμα,
ἀπεριλάλητον, κομποφακελορρήμονα.
ΑΙΣ. ἄληθες, ὦ παῖ τῆς ἀρουραίας θεοῦ;
σὺ δή με ταῦτ', ὦ στωμυλιοσυλλεκτάδη
καὶ πτωχοποιὲ καὶ ῥακιοσυρραπτάδη;
ἀλλ' οὔ τι χαίρων αὔτ' ἐρεῖς. ΔΙΟ. παῦ', Αἰσχύλε,
καὶ μὴ πρὸς ὀργὴν σπλάγχνα θερμήνῃς κότῳ.
ΑΙΣ. οὐ δῆτα, πρίν γ' ἂν τοῦτον ἀποφήνω σαφῶς

τὸν χωλοποιόν, οἷος ὢν θρασύνεται.
ΔΙΟ. ἄρν' ἄρνα μέλανα, παῖδες, ἐξενέγκατε·
τυφὼς γὰρ ἐκβαίνειν παρασκευάζεται.
ΑΙΣ. ὦ Κρητικὰς μὲν συλλέγων μονῳδίας,
γάμους δ' ἀνοσίους εἰσφέρων εἰς τὴν τέχνην,
ΔΙΟ. ἐπίσχες οὗτος, ὦ πολυτίμητ' Αἰσχύλε.
ἀπὸ τῶν χαλαζῶν δ', ὦ πονήρ' Εὐριπίδη,
ἄναγε σεαυτὸν ἐκποδών, εἰ σωφρονεῖς,
ἵνα μὴ κεφαλαίῳ τὸν κρόταφόν σου ῥήματι
θενὼν ὑπ' ὀργῆς ἐκχέῃ τὸν Τήλεφον·
σὺ δὲ μὴ πρὸς ὀργήν, Αἰσχύλ', ἀλλὰ πραόνως
ἔλεγχ', ἐλέγχου· λοιδορεῖσθαι δ' οὐ πρέπει
ἄνδρας ποιητὰς ὥσπερ ἀρτοπώλιδας.
σὺ δ' εὐθὺς ὥσπερ πρῖνος ἐμπρησθεὶς βοᾷς.
ΕΥΡ. ἕτοιμός εἰμ' ἔγωγε, κοὐκ ἀναδύομαι,
δάκνειν, δάκνεσθαι πρότερος, εἰ τούτῳ δοκεῖ,
τἄπη, τὰ μέλη, τὰ νεῦρα τῆς τραγῳδίας,
καὶ νὴ Δία τὸν Πηλέα γε καὶ τὸν Αἴολον
καὶ τὸν Μελέαγρον κἄτι μάλα τὸν Τήλεφον.
ΔΙΟ. σὺ δὲ δὴ τί βουλεύει ποιεῖν; λέγ', Αἰσχύλε.
ΑΙΣ. ἐβουλόμην μὲν οὐκ ἐρίζειν ἐνθάδε·
οὐκ ἐξ ἴσου γάρ ἐστιν ἀγὼν νῷν. ΔΙΟ. τί δαί;
ΑΙΣ. ὅτι ἡ ποίησις οὐχὶ συντέθνηκ' ἐμοί,
τούτῳ δὲ συντέθνηκεν, ὥσθ' ἕξει λέγειν.
ὅμως δ', ἐπειδή σοι δοκεῖ, δρᾶν ταῦτα χρή.
ΔΙΟ. ἴθι νυν λιβανωτὸν δεῦρό τις καὶ πῦρ δότω,
ὅπως ἂν εὔξωμαι πρὸ τῶν σοφισμάτων
ἀγῶνα κρῖναι τόνδε μουσικώτατα·
ὑμεῖς δὲ ταῖς Μούσαις τι μέλος ὑπᾴσατε.

ΧΟΡ. ὦ Διὸς ἐννέα παρθένοι ἁγναί
Μοῦσαι, λεπτολόγους ξυνετὰς φρένας αἳ καθορᾶτε
ἀνδρῶν γνωμοτύπων, ὅταν εἰς ἔριν ὀξυμερίμνοις
ἔλθωσι στρεβλοῖσι παλαίσμασιν ἀντιλογοῦντες,
ἔλθετ' ἐποψόμεναι δύναμιν
δεινοτάτοιν στομάτοιν πορίσασθαι
ῥήματα καὶ παραπρίσματ' ἐπῶν.
νῦν γὰρ ἀγὼν σοφίας * ὁ μέγας χωρεῖ πρὸς ἔργον ἤδη.
ΔΙΟ. εὔχεσθε δὴ καὶ σφώ τι, πρὶν τἄπη λέγειν.
ΑΙΣ. Δήμητερ, ἡ θρέψασα τὴν ἐμὴν φρένα,
εἶναί με τῶν σῶν ἄξιον μυστηρίων.
ΔΙΟ. ἐπίθες λαβὼν δὴ καὶ σὺ λιβανωτόν. ΕΥΡ. καλῶς·
ἕτεροι γάρ εἰσιν οἷσιν εὔχομαι θεοῖς.
ΔΙΟ. ἴδιοί τινές σου, κόμμα καινόν; ΕΥΡ. καὶ μάλα.
ΔΙΟ. ἴθι δὴ προσεύχου τοῖσιν ἰδιώταις θεοῖς.
ΕΥΡ. αἰθήρ, ἐμὸν βόσκημα, καὶ γλώττης στρόφιγξ
καὶ ξύνεσι καὶ μυκτῆρες ὀσφραντήριοι,
ὀρθῶς μ' ἐλέγχειν ὧν ἂν ἅπτωμαι λόγων.

Στρ.

ΧΟΡ. καὶ μὴν ἡμεῖς ἐπιθυμοῦμεν

Canticum v. 875—882.

d – ⏑⏑ – ⏑⏑ – ⏑⏑ – –
d – – – ⏑⏑̄ – ⏑⏑ – ⏑⏑ – ⏑⏑ – ⏑̲ ter positus.
d – ⏑⏑ – ⏑⏑ – ⏑⏑ –
d – ⏑⏑ – ⏑⏑ – ⏑⏑ – –
d – ⏑⏑ – ⏑⏑ – ⏑⏑ –
dt – ⏑⏑ – ⏑⏑ – ⏑⏑ – – – – ⏑ – ⏑ – –

Stropha v. 893—904 = Antist. v. 992—1003.
Dimetrum anapaesticum sequuntur versus trochaici.

παρὰ σοφοῖν ἀνδροῖν ἀκοῦσαί τινα λόγων
ἐμμέλειαν· ἔπιτε δαΐαν ὁδόν.
γλῶσσα μὲν γὰρ ἠγρίωται,
λῆμα δ' οὐκ ἄτολμον ἀμφοῖν
οὐδ' ἀκίνητοι φρένες.
προσδοκᾶν οὖν εἰκός ἐστι
τὸν μὲν ἀστεῖόν τι λέξειν
καὶ κατερρινημένον,
τὸν δ' ἀνασπῶντ' αὐτοπρέμνοις τοῖς λόγοισιν
ἐμπεσόντα συσκεδᾶν πολλὰς ἀλινδήθρας ἐπῶν.

Ἐπεισόδιον δ' [v. 905—991]; intercedente Cantico [v. 992—1003] subicitur *Ἐπεισόδιον ε'* [v. 1004—1061].

ἀλλ' ὡς τάχιστα χρὴ λέγειν, οὕτω δ' ὅπως ἐρεῖτον
ἀστεῖα καὶ μήτ' εἰκόνας μήθ' οἷ' ἂν ἄλλος εἴποι.
ΕΥΡ. *καὶ μὴν ἐμαυτὸν μέν γε, τὴν ποίησιν οἷός εἰμι,*
ἐν τοῖσιν ὑστάτοις φράσω, τοῦτον δὲ πρῶτ' ἐλέγξω,
ὡς ἦν ἀλαζὼν καὶ φέναξ οἵοις τε τοὺς θεατὰς
ἐξηπάτα, μώρους λαβὼν παρὰ Φρυνίχῳ τραφέντας.
πρώτιστα μὲν γὰρ ἕνα τιν' ἂν καθῖσεν ἐγκαλύψας,
Ἀχιλλέα τιν' ἢ Νιόβην, τὸ πρόσωπον οὐχὶ δεικνύς,
πρόσχημα τῆς τραγῳδίας, γρύζοντας οὐδὲ τουτί.
ΔΙΟ. *μὰ τὸν Δί' οὐ δῆθ'.* *ΕΥΡ.* *ὁ δὲ χορός γ' ἥρειδεν ὁρμαθοὺς ἄν*

---

v. 905—970 tetrametri iambici catalectici.

μελῶν ἐφεξῆς τέτταρας ξυνεχῶς ἄν· οἱ δ' ἐσίγων.
ΔΙΟ. ἐγὼ δ' ἔχαιρον τῇ σιωπῇ, καί με τοῦτ' ἔτερπεν
οὐχ ἧττον ἢ νῦν οἱ λαλοῦντες. *ΕΥΡ.* ἠλίθιος γὰρ ἦσθα,
σάφ' ἴσθι. *ΔΙΟ.* κἀμαυτῷ δοκῶ. τί δὲ ταῦτ' ἔδρασ' ὁ δεῖνα;
ΕΥΡ. ὑπ' ἀλαζονείας, ἵν' ὁ θεατὴς προσδοκῶν καθῆτο,
ὁπόθ' ἡ Νιόβη τι φθέγξεται· τὸ δρᾶμα δ' ἂν διῄει.
ΔΙΟ. ὢ παμπόνηρος, οἷ' ἄρ' ἐφενακιζόμην ὑπ' αὐτοῦ.
τί σκορδινᾷ καὶ δυσφορεῖς; *ΕΥΡ.* ὅτι αὐτὸν ἐξελέγχω.
κἄπειτ' ἐπειδὴ ταῦτα ληρήσειε καὶ τὸ δρᾶμα
ἤδη μεσοίη, ῥήματ' ἂν βόεια δώδεκ' εἶπεν,
ὀφρῦς ἔχοντα καὶ λόφους, δείν' ἄττα μορμορωπά,
ἄγνωστα τοῖς θεωμένοις. *ΑΙΣ.* οἴμοι τάλας. *ΔΙΟ.* σιώπα.
ΕΥΡ. σαφὲς δ' ἂν εἶπεν οὐδὲ ἕν, *ΔΙΟ.* μὴ πρῖε τοὺς ὀδόντας.
ΕΥΡ. ἀλλ' ἢ Σκαμάνδρους ἢ τάφρους ἢ 'π' ἀσπίδων ἐπόντας
γρυπαέτους χαλκηλάτους καὶ ῥήμαθ' ἱππόκρημνα,
ἃ ξυμβαλεῖν οὐ ῥᾴδι' ἦν. *ΔΙΟ.* νὴ τοὺς θεούς, ἐγὼ γοῦν
ἤδη ποτ' ἐν μακρῷ χρόνῳ νυκτὸς διηγρύπνησα
τὸν ξουθὸν ἱππαλεκτρυόνα ζητῶν, τίς ἐστιν ὄρνις.
ΑΙΣ. σημεῖον ἐν ταῖς ναυσίν, ὦ 'μαθέστατ', ἐνεγέγραπτο.
ΔΙΟ. ἐγὼ δὲ τὸν Φιλοξένου γ' ᾤμην Ἔρυξιν εἶναι.

ΕΥΡ. εἶτ' ἐν τραγῳδίαις ἐχρῆν κἀλεκτρυόνα ποιῆσαι;
ΑΙΣ. σὺ δ', ὦ θεοῖσιν ἐχθρέ, ποῖ' ἄττ' ἐστὶν ἅττ' ἐποίεις;
ΕΥΡ. οὐχ ἱππαλεκτρυόνας μὰ Δί' οὐδὲ τραγελάφους, ἅπερ σύ,
ἃν τοῖσι παραπετάσμασιν τοῖς Μηδικοῖς γράφουσιν.
ἀλλ' ὡς παρέλαβον τὴν τέχνην παρὰ σοῦ τὸ πρῶτον εὐθύς
οἰδοῦσαν ὑπὸ κομπασμάτων καὶ ῥημάτων ἐπαχθῶν,
ἴσχνανα μὲν πρώτιστον αὐτὴν καὶ τὸ βάρος ἀφεῖλον
ἐπυλλίοις καὶ περιπάτοις καὶ τευτλίοισι λευκοῖς,
χυλὸν διδοὺς στωμυλμάτων, ἀπὸ βιβλίων ἀπηθῶν·
εἶτ' ἀνέτρεφον μονῳδίαις, Κηφισοφῶντα μιγνύς·
εἶτ' οὐκ ἐλήρουν ὅ τι τύχοιμ' οὐδ' ἐμπεσὼν ἔφυρον,
ἀλλ' οὑξιὼν πρώτιστα μέν μοι τὸ γένος εἶπ' ἂν εὐθύς
τοῦ δράματος. ΔΙΟ. κρεῖττον γὰρ ἦν σοι νὴ Δί' ἢ τὸ σαυτοῦ.
ΕΥΡ. ἔπειτ' ἀπὸ τῶν πρώτων ἐπῶν οὐδὲν παρῆκ' ἂν ἀργόν,
ἀλλ' ἔλεγεν ἡ γυνή τέ μοι χὡ δοῦλος οὐδὲν ἧττον
χὡ δεσπότης χἠ παρθένος χἠ γραῦς ἄν. ΑΙΣ. εἶτα δῆτα
οὐκ ἀποθανεῖν σε ταῦτ' ἐχρῆν τολμῶντα; ΕΥΡ. μὰ τὸν Ἀπόλλω·
δημοκρατικὸν γὰρ αὔτ' ἔδρων. ΔΙΟ. τοῦτο μὲν ἔασον, ὦ τάν·

οὐ σοὶ γάρ ἐστι περίπατος κάλλιστα περί γε τούτου.
ΕΥΡ. ἔπειτα τουτουσὶ λαλεῖν ἐδίδαξα ΑΙΣ. φημὶ κἀγώ.
ὡς πρὶν διδάξαι γ' ὤφελες μέσος διαρραγῆναι. 955
ΕΥΡ. λεπτῶν τε κανόνων εἰσβολὰς ἐπῶν τε γωνιασμούς,
νοεῖν, ὁρᾶν, ξυνιέναι, στρέφειν, ἐρᾶν, τεχνάζειν,
κάχ' ὑποτοπεῖσθαι, περινοεῖν ἅπαντα, ΑΙΣ. φημὶ κἀγώ.
ΕΥΡ. οἰκεῖα πράγματ' εἰσάγων, οἷς χρώμεθ', οἷς ξύνεσμεν,
ἐξ ὧν γ' ἂν ἐξηλεγχόμην· ξυνειδότες γὰρ οὗτοι
ἤλεγχον ἄν μου τὴν τέχνην· ἀλλ' οὐκ ἐκομπολάκουν 961
ἀπὸ τοῦ φρονεῖν ἀποσπάσας, οὐδ' ἐξέπληττον αὐτούς
Κύκνους ποιῶν καὶ Μέμνονας κωδωνοφαλαροπώλους.
γνώσει δὲ τοὺς τούτου τε κἀμοὺς ἑκατέρου μαθητάς· 964
τουτουμενὶ Φορμίσιος Μεγαίνετός θ' ὁ Μανῆς,
σαλπιγγολογχυπηνάδαι, σαρκασμοπιτυοκάμπται,
οὑμοὶ δὲ Κλειτοφῶν τε καὶ Θηραμένης ὁ κομψός.
ΔΙΟ. Θηραμένης; σοφός γ' ἀνὴρ καὶ δεινὸς ἐς τὰ πάντα,
ὃς ἢν κακοῖς που περιπέσῃ καὶ πλησίον παραστῇ,
πέπτωκεν ἔξω τῶν κακῶν οὐ Χῖος, ἀλλὰ Κεῖος.
ΕΥΡ. τοιαῦτα μέντοι 'γὼ φρονεῖν 971
τούτοισιν εἰσηγησάμην,
λογισμὸν ἐνθεὶς τῇ τέχνῃ

---

v. 971—991 systema iambicum.

καὶ σκέψιν, ὥστ' ἤδη νοεῖν
ἅπαντα καὶ διειδέναι
τά τ' ἄλλα καὶ τὰς οἰκίας
οἰκεῖν ἄμεινον ἢ πρὸ τοῦ
κἀνασκοπεῖν· πῶς τοῦτ' ἔχει;
ποῦ μοι τοδί; τίς τοῦτ' ἔλαβε;
ΔΙΟ. νὴ τοὺς θεούς, νῦν γοῦν Ἀθη-
ναίων ἅπας τις εἰσιὼν
κέκραγε πρὸς τοὺς οἰκέτας
ζητεῖ τε· ποῦ 'στιν ἡ χύτρα;
τίς τὴν κεφαλὴν ἀπεδήδοκεν
τῆς μαινίδος; τὸ τρύβλιον
τὸ περυσινὸν τέθνηκέ μοι·
ποῦ τὸ σκόροδον τὸ χθιζινόν;
τίς τῆς ἐλάας παρέτραγεν;
τέως δ' ἀβελτερώτατοι,
κεχηνότες Μαμμάκυθοι,
Μελιτίδαι καθῆντο.

Ἀντιστροφή.

ΧΟΡ. τάδε μὲν λεύσσεις, φαίδιμ' Ἀχιλλεῦ·
σὺ δὲ τί, φέρε, πρὸς ταῦτα λέξεις; μόνον ὅπως
μή σ' ὁ θυμὸς δρόμον ἀν' εὐθὺς ἁρπάσας
ἐκτὸς οἴσει τῶν ἐλαῶν·
δεινὰ γὰρ κατηγόρηκεν.
ἀλλ' ὅπως, ὦ γεννάδα,
μὴ πρὸς ὀργὴν ἀντιλέξεις,
ἀλλὰ συστείλας, ἄκροισι
χρώμενος τοῖς ἱστίοις,
εἶτα μᾶλλον μᾶλλον ἄξεις καὶ φυλάξεις,
ἡνίκ' ἂν τὸ πνεῦμα λεῖον καὶ καθεστηκὸς λάβῃς.

ἀλλ' ὦ πρῶτος τῶν Ἑλλήνων πυργώσας ῥήματα σεμνὰ
καὶ κοσμήσας τραγικὸν λῆρον, θαρρῶν τὸν κρουνὸν ἀφίει.
ΑΙΣ. θυμοῦμαι μὲν τῇ ξυντυχίᾳ, καί μου τὰ σπλάγχν' ἀγανακτεῖ,
εἰ πρὸς τοῦτον δεῖ μ' ἀντιλέγειν· ἵνα μὴ φάσκῃ δ' ἀπορεῖν με,
ἀπόκριναί μοι· τίνος οὕνεκα χρὴ θαυμάζειν ἄνδρα ποιητήν;
ΕΥΡ. δεξιότητος καὶ νουθεσίας ὅτι βελτίους τε ποιοῦμεν
τοὺς ἀνθρώπους ἐν ταῖς πόλεσιν. *ΑΙΣ.* ταῦτ' οὖν εἰ μὴ πεποίηκας,
ἀλλ' ἐκ χρηστῶν καὶ γενναίων μοχθηροτάτους ἀπέδειξας,
τί παθεῖν φήσεις ἄξιος εἶναι; *ΔΙΟ.* τεθνάναι· μὴ τοῦτον ἐρώτα.
ΑΙΣ. σκέψαι τοίνυν οἵους αὐτοὺς παρ' ἐμοῦ παρεδέξατο πρῶτον,
εἰ γενναίους καὶ τετραπήχεις καὶ μὴ διαδρασιπολίτας
μηδ' ἀγοραίους μηδὲ κοβάλους, ὥσπερ νῦν, μηδὲ πανούργους,
ἀλλὰ πνέοντας δόρυ καὶ λόγχας καὶ λευκολόφους τρυφαλείας
καὶ πήληκας καὶ κνημῖδας καὶ θυμοὺς ἑπταβοείους.

v. 1004—1061 tetrametri anapaestici catalectici.

ΕΥΡ. καὶ δὴ χωρεῖ τουτὶ τὸ κακόν· κρανοποιῶν αὖ μ' ἐπιτρίψει.
καὶ τί σὺ δράσας οὕτως αὐτοὺς γενναίους ἐξεδίδαξας;
ΔΙΟ. Αἰσχύλε, λέξον μηδ' αὐθαδῶς σεμνυνόμενος χαλέπαινε.
ΑΙΣ. δρᾶμα ποιήσας Ἄρεως μεστόν. ΔΙΟ. ποῖον; ΑΙΣ. τοὺς Ἑπτ' ἐπὶ Θήβας·
ὃ θεασάμενος πᾶς ἄν τις ἀνὴρ ἠράσθη δάϊος εἶναι.
ΔΙΟ. τουτὶ μέν σοι κακὸν εἴργασται· Θηβαίους γὰρ πεποίηκας
ἀνδρειοτέρους εἰς τὸν πόλεμον· καὶ τούτου γ' εἵνεκα τύπτου.
ΑΙΣ. ἀλλ' ὑμῖν αὔτ' ἐξῆν ἀσκεῖν, ἀλλ' οὐκ ἐπὶ τοῦτ ἐτράπεσθε.
εἶτα διδάξας Πέρσας μετὰ τοῦτ' ἐπιθυμεῖν ἐξεδίδαξα
νικᾶν ἀεὶ τοὺς ἀντιπάλους, κοσμήσας ἔργον ἄριστον.
ΔΙΟ. ἐχάρην γοῦν, ἡνίκα * φάσμ' ἐπέρα Δαρείου τοῦ τεθνεῶτος,
ὁ χορὸς δ' εὐθὺς τὼ χεῖρ' ὡδὶ συγκρούσας εἶπεν ἰαυοῖ.
ΑΙΣ. ταῦτα γὰρ ἄνδρας χρὴ ποιητὰς ἀσκεῖν. σκέψαι γὰρ ἀπ' ἀρχῆς,
ὡς ὠφέλιμοι τῶν ποιητῶν οἱ γενναῖοι γεγένηνται.
Ὀρφεὺς μὲν γὰρ τελετάς θ' ἡμῖν κατέδειξε φόνων τ' ἀπέχεσθαι,
Μουσαῖος δ' ἐξακέσεις τε νόσων καὶ χρησμούς, Ἡσίοδος δέ

γῆς ἐργασίας, καρπῶν ὥρας, ἀρότους· ὁ δὲ θεῖος Ὅμηρος
ἀπὸ τοῦ τιμὴν καὶ κλέος ἔσχεν πλὴν τοῦδ' ὅτι χρήστ' ἐδίδαξε,
τάξεις, ἀρετάς, ὁπλίσεις ἀνδρῶν; *ΔΙΟ.* καὶ μὴν οὐ Παντακλέα γε
ἐδίδαξεν ὅμως τὸν σκαιότατον· πρώην γοῦν, ἡνίκ' ἔπεμπεν,
τὸ κράνος πρῶτον περιδησάμενος τὸν λόφον ἤμελλ' ἐπιδήσειν.
ΑΙΣ. ἀλλ' ἄλλους τοι πολλοὺς ἀγαθούς, ὧν ἦν καὶ Λάμαχος ἥρως·
ὅθεν ἡ 'μὴ φρὴν ἀπομαξαμένη πολλὰς ἀρετὰς ἐποίησεν
Πατρόκλων, Τεύκρων θυμολεόντων, ἵν' ἐπαίροιμ' ἄνδρα πολίτην
ἀντεκτείνειν αὑτὸν τούτοις, ὁπόταν σάλπιγγος ἀκούσῃ.
ἀλλ' οὐ μὰ Δί' οὐ Φαίδρας ἐποίουν πόρνας οὐδὲ Σθενεβοίας,
οὐδ' οἶδ' οὐδεὶς ἥντιν' ἐρῶσαν πώποτ' ἐποίησα γυναῖκα.
ΕΥΡ. μὰ Δί', οὐδὲ γὰρ ἦν τῆς Ἀφροδίτης οὐδέν σοι. *ΑΙΣ.* μηδέ γ' ἐπείη.
ἀλλ' ἐπὶ σοί τοι καὶ τοῖς σοῖσιν πολλὴ πολλοῦ 'πικαθῆτο,
ὥστε γε καὐτόν σε κατ' οὖν ἔβαλεν. *ΔΙΟ.* νὴ τὸν Δία τοῦτό γέ τοι δή.
ἃ γὰρ ἐς τὰς ἀλλοτρίας ἐποίεις, αὐτὸς τούτοισιν ἐπλήγης.

ΕΥΡ. καὶ τί βλάπτουσ', ὦ σχέτλι' ἀνδρῶν, τὴν πόλιν ἁμαὶ Σθενέβοιαι;
ΑΙΣ. ὅτι γενναίας καὶ γενναίων ἀνδρῶν ἀλόχους ἀνέπεισας
κώνεια πιεῖν, αἰσχυνθείσας διὰ τοὺς σοὺς Βελλεροφόντας.
ΕΥΡ. πότερον δ' οὐκ ὄντα λόγον τοῦτον περὶ τῆς Φαίδρας ξυνέθηκα;
ΑΙΣ. μὰ Δί', ἀλλ' ὄντ'· ἀλλ' ἀποκρύπτειν χρὴ τὸ πονηρὸν τόν γε ποιητήν
καὶ μὴ παράγειν μηδὲ διδάσκειν. τοῖς μὲν γὰρ παιδαρίοισιν
ἔστι διδάσκαλος ὅστις φράζει, τοῖς ἡβῶσιν δὲ ποιηταί.
πάνυ δὴ δεῖ χρηστὰ λέγειν ἡμᾶς. ΕΥΡ. ἢν οὖν σὺ λέγῃς Λυκαβηττοὺς
καὶ Παρνασῶν ἡμῖν μεγέθη, τοῦτ' ἔστι τὸ χρηστὰ διδάσκειν,
ὃν χρῆν φράζειν ἀνθρωπείως; ΑΙΣ. ἀλλ' ὦ κακόδαιμον, ἀνάγκη
μεγάλων γνωμῶν καὶ διανοιῶν ἴσα καὶ τὰ ῥήματα τίκτειν.
κἄλλως εἰκὸς τοὺς ἡμιθέους τοῖς ῥήμασι μείζοσι χρῆσθαι·
καὶ γὰρ τοῖς ἱματίοις ἡμῶν χρῶνται πολὺ σεμνοτέροισιν.

(Omisi episodii quinti partem extremam, qua fabulas Euripideas, quoniam ad depravandos plus quam ad corrigendos adulescentium maxime mores valuerint, Aeschylus carpere pergit.)

*   *   *

Canticum [v. 1099—1118], *Ἐπεισόδιον ϛʹ* [v. 1119—1250].

Στρ.

ΧΟΡ. *μέγα τὸ πρᾶγμα, πολὺ τὸ νεῖκος, ἁδρὸς ὁ πόλεμος ἔρχεται.*
χαλεπὸν οὖν ἔργον διαιρεῖν,
ὅταν ὁ μὲν τείνῃ βιαίως,
ὁ δ' ἐπαναστρέφειν δύνηται κἀπερείδεσθαι τορῶς.
ἀλλὰ μὴ 'ν ταὐτῷ κάθησθον·
εἰσβολαὶ γάρ εἰσι πολλαὶ χἄτεραι σοφισμάτων.
ὅ τι περ οὖν ἔχετον ἐρίζειν,
*λέγετον, ἔπιτον, * ἀνὰ δ' ἔρεσθον*
τά τε παλαιὰ καὶ τὰ καινά
κἀποκινδυνεύετον λεπτόν τι καὶ σοφὸν λέγειν.

Ἀντιστρ.

εἰ δὲ τοῦτο καταφοβεῖσθον, μή τις ἀμαθία προσῇ
τοῖς θεωμένοισιν, ὡς τά
λεπτὰ μὴ γνῶναι λεγόντοιν,
μηδὲν ὀρρωδεῖτε τοῦθ'· ὡς οὐκέθ' οὕτω ταῦτ' ἔχει.
ἐστρατευμένοι γάρ εἰσι,
βιβλίον τ' ἔχων ἕκαστος μανθάνει τὰ δεξιά·
αἱ φύσεις τ' ἄλλως κράτισται,
νῦν δὲ καὶ παρηκόνηνται.
μηδὲν οὖν δείσητον, ἀλλά
πάντ' ἐπέξιτον, θεατῶν γ' οὕνεχ', ὡς ὄντων σοφῶν.

Stropha v. 1099—1108 = Antistr. v. 1109—1118.
Versus trochaici partim dimetri acatal. partim tetram. catal.

ΕΥΡ. καὶ μὴν ἐπ' αὐτοὺς τοὺς προλόγους σου τρέψομαι,
ὅπως τὸ πρῶτον τῆς τραγῳδίας μέρος
πρώτιστον αὐτοῦ βασανιῶ τοῦ δεξιοῦ.
[ἀσαφὴς γὰρ ἦν ἐν τῇ φράσει τῶν πραγμάτων.]
ΔΙΟ. καὶ ποῖον αὐτοῦ βασανιεῖς; ΕΥΡ. πολλοὺς πάνυ.
πρῶτον δέ μοι τὸν ἐξ Ὀρεστείας λέγε.
ΔΙΟ. ἄγε δὴ σιώπα πᾶς ἀνήρ. λέγ', Αἰσχύλε.
ΑΙΣ. Ἑρμῆ χθόνιε, πατρῷ' ἐποπτεύων κράτη,
σωτὴρ γενοῦ μοι σύμμαχός τ' αἰτουμένῳ·
ἥκω γὰρ ἐς γῆν τήνδε καὶ κατέρχομαι.
τούτων ἔχεις ψέγειν τι; ΕΥΡ. πλεῖν ἢ δώδεκα.
ΑΙΣ. ἀλλ' οὐδὲ πάντα ταῦτά γ' ἔστ' ἀλλ' ἢ τρία.
ΕΥΡ. ἔχει δ' ἕκαστον εἴκοσίν γ' ἁμαρτίας.
ΑΙΣ. ὁρᾷς ὅτι ληρεῖς; ἀλλ' ὀλίγον γέ μοι μέλει.
ΔΙΟ. Αἰσχύλε, παραινῶ σοι σιωπᾶν· εἰ δὲ μή,
πρὸς τρισὶν ἰαμβείοισι προσοφείλων φανεῖ.
ΑΙΣ. ἐγὼ σιωπῶ τῷδ'; ΔΙΟ. ἐὰν πείθῃ γ' ἐμοί.
ΕΥΡ. εὐθὺς γὰρ ἡμάρτηκεν οὐράνιον ὅσον.
ΑΙΣ. πῶς φής μ' ἁμαρτεῖν; ΕΥΡ. αὖθις ἐξ ἀρχῆς λέγε.
ΑΙΣ. Ἑρμῆ χθόνιε, πατρῷ' ἐποπτεύων κράτη.
ΕΥΡ. οὔκουν Ὀρέστης τοῦτ' ἐπὶ τῷ τύμβῳ λέγει
τῷ τοῦ πατρὸς τεθνεῶτος; ΑΙΣ. οὐκ ἄλλως λέγω.
ΕΥΡ. πότερ' οὖν τὸν Ἑρμῆν, ὡς ὁ πατὴρ ἀπώλετο
αὐτοῦ βιαίως ἐκ γυναικείας χερός
δόλοις λαθραίοις, ταῦτ' ἐποπτεύειν ἔφη;
ΑΙΣ. οὐ δῆτ' ἐκεῖνος, ἀλλὰ τὸν ἐριούνιον
Ἑρμῆν χθόνιον προσεῖπε, κἀδήλου λέγων
ὁτιὴ πατρῷον τοῦτο κέκτηται γέρας.
ΕΥΡ. ἔτι μεῖζον ἐξήμαρτες ἢ 'γὼ 'βουλόμην·
εἰ γὰρ πατρῷον τὸ χθόνιον ἔχει γέρας,

ΔΙΟ. οὕτως ἂν εἴη πρὸς πατρὸς τυμβωρύχος.
ΑΙΣ. Διόνυσε, πίνεις οἶνον οὐκ ἀνθοσμίαν.
ΔΙΟ. λέγ' ἕτερον αὐτῷ· σὺ δ' ἐπιτήρει τὸ βλάβος.
ΑΙΣ. σωτὴρ γενοῦ μοι σύμμαχός τ' αἰτουμένῳ·
ἥκω γὰρ ἐς γῆν τήνδε καὶ κατέρχομαι.
ΕΥΡ. δὶς ταὐτὸν ἡμῖν εἶπεν ὁ σοφὸς Αἰσχύλος.
ΔΙΟ. πῶς δίς; *ΕΥΡ.* σκόπει τὸ ῥῆμ'· ἐγὼ δέ σοι φράσω.
ἥκω γὰρ ἐς γῆν, φησί, καὶ κατέρχομαι·
ἥκω δὲ ταὐτόν ἐστι τῷ κατέρχομαι.
ΔΙΟ. νὴ τὸν Δί', ὥσπερ γ' εἴ τις εἴποι γείτονι·
χρῆσον σὺ μάκτραν, εἰ δὲ βούλει, κάρδοπον.
ΑΙΣ. οὐ δῆτα τοῦτό γ', ὦ κατεστωμυλμένε
ἄνθρωπε, ταὔτ' ἔστ', ἀλλ' ἄριστ' ἐπῶν ἔχον.
ΔΙΟ. πῶς δή; δίδαξον γάρ με καθ' ὅ τι δὴ λέγεις.
ΑΙΣ. ἥκειν μὲν εἰς γῆν ἔσθ' ὅτῳ μετῇ πάτρας·
χωρὶς γὰρ ἄλλης συμφορᾶς ἐλήλυθεν·
φεύγων δ' ἀνὴρ ἥκει τε καὶ κατέρχεται.
ΔΙΟ. εὖ νὴ τὸν Ἀπόλλω. τί σὺ λέγεις, Εὐριπίδη;
ΕΥΡ. οὔ φημι τὸν Ὀρέστην κατελθεῖν οἴκαδε·
λάθρᾳ γὰρ ἦλθεν, οὐ πιθὼν τοὺς κυρίους.
ΔΙΟ. εὖ νὴ τὸν Ἑρμῆν· ὅ τι λέγεις δ' οὐ μανθάνω.
ΕΥΡ. πέραινε τοίνυν ἕτερον. *ΔΙΟ.* ἴθι πέραινε σύ,
Αἰσχύλ', ἀνύσας· σὺ δ' εἰς τὸ κακὸν ἀπόβλεπε.
ΑΙΣ. τύμβου δ' ἐπ' ὄχθῳ τῷδε κηρύσσω πατρί
κλύειν, ἀκοῦσαι. *ΕΥΡ.* τοῦθ' ἕτερον αὖ δὶς λέγει,
κλύειν, ἀκοῦσαι, ταὐτὸν ὂν σαφέστατα.
ΔΙΟ. τεθνηκόσιν γὰρ ἔλεγεν, ὦ μοχθηρὲ σύ,
οἷς οὐδὲ τρὶς λέγοντες ἐξικνούμεθα.

ΑΙΣ. σὺ δὲ πῶς ἐποίεις τοὺς προλόγους; ΕΥΡ. ἐγὼ φράσω·
κἄν που δὶς εἴπω ταὐτόν, ἢ στοιβὴν ἴδῃς
ἐνοῦσαν ἔξω τοῦ λόγου, κατάπτυσον.
ΔΙΟ. ἴθι δὴ λέγ'· οὐ γάρ μοί 'στιν ἀλλ' ἀκουστέα
τῶν σῶν προλόγων τῆς ὀρθότητος τῶν ἐπῶν.
ΕΥΡ. ἦν Οἰδίπους τὸ πρῶτον εὐδαίμων ἀνήρ,
ΑΙΣ. μὰ τὸν Δί' οὐ δῆτ', ἀλλὰ κακοδαίμων φύσει·
ὅντινά γε, πρὶν φῦναι μέν, Ἀπόλλων ἔφη
ἀποκτενεῖν τὸν πατέρα, πρὶν καὶ γεγονέναι,
πῶς οὗτος ἦν τὸ πρῶτον εὐδαίμων ἀνήρ;
ΕΥΡ. εἶτ' ἐγένετ' αὖθις ἀθλιώτατος βροτῶν.
ΑΙΣ. μὰ τὸν Δί' οὐ δῆτ', οὐ μὲν οὖν ἐπαύσατο.
πῶς γάρ; ὅτε δὴ πρῶτον μὲν αὐτὸν γενόμενον
χειμῶνος ὄντος ἐξέθεσαν ἐν ὀστράκῳ,
ἵνα μὴ 'κτραφεὶς γένοιτο τοῦ πατρὸς φονεύς·
εἶθ' ὡς Πόλυβον ἤρρησεν οἰδῶν τὼ πόδε·
ἔπειτα γραῦν ἔγημεν αὐτὸς ὢν νέος
καὶ πρός γε τούτοις τὴν ἑαυτοῦ μητέρα·
εἶτ' ἐξετύφλωσεν αὑτόν. ΔΙΟ. εὐδαίμων ἄρ' ἦν,
εἰ κἀστρατήγησέν γε μετ' Ἐρασινίδου.
ΕΥΡ. ληρεῖς· ἐγὼ δὲ τοὺς προλόγους καλῶς ποιῶ.
ΑΙΣ. καὶ μὴν μὰ τὸν Δί' οὐ κατ' ἔπος γέ σου κνίσω
τὸ ῥῆμ' ἕκαστον, ἀλλὰ σὺν τοῖσιν θεοῖς
ἀπὸ ληκυθίου σου τοὺς προλόγους διαφθερῶ.
ΕΥΡ. ἀπὸ ληκυθίου σὺ τοὺς ἐμούς; ΑΙΣ. ἑνὸς μόνου.
ποιεῖς γὰρ οὕτως ὥστ' ἐναρμόττειν ἅπαν,
καὶ κῳδάριον καὶ ληκύθιον καὶ † θυλάκιον,
ἐν τοῖς ἰαμβείοισι. δείξω δ' αὐτίκα.

ΕΥΡ. ἰδού, σὺ δείξεις; ΑΙΣ. φημί. ΔΙΟ. καὶ δὴ χρὴ λέγειν.
ΕΥΡ. Αἴγυπτος, ὡς ὁ πλεῖστος ἔσπαρται λόγος,
ξὺν παισὶ πεντήκοντα ναυτίλῳ πλάτῃ
Ἄργος κατασχὼν ΑΙΣ. ληκύθιον ἀπώλεσεν.
ΔΙΟ. τουτὶ τί ἦν τὸ ληκύθιον; οὐ κλαύσεται;
λέγ' ἕτερον αὐτῷ πρόλογον, ἵνα καὶ γνῶ πάλιν.
ΕΥΡ. Διόνυσος, ὃς θύρσοισι καὶ νεβρῶν δοραῖς
καθαπτὸς ἐν πεύκαισι Παρνασὸν κάτα
πηδᾷ χορεύων, ΑΙΣ. ληκύθιον ἀπώλεσεν.
ΔΙΟ. οἴμοι, πεπλήγμεθ' αὖθις ὑπὸ τῆς ληκύθου.
ΕΥΡ. ἀλλ' οὐδὲν ἔσται πρᾶγμα· πρὸς γὰρ τουτονί
τὸν πρόλογον οὐχ ἕξει προσάψαι λήκυθον.
οὐκ ἔστιν ὅστις πάντ' ἀνὴρ εὐδαιμονεῖ·
ἢ γὰρ πεφυκὼς ἐσθλὸς οὐκ ἔχει βίον,
ἢ δυσγενὴς ὢν ΑΙΣ. ληκύθιον ἀπώλεσεν.
ΔΙΟ. Εὐριπίδη, ΕΥΡ. τί ἔσθ'; ΔΙΟ. ὑφέσθαι μοι δοκεῖ·
τὸ ληκύθιον γὰρ τοῦτο πνευσεῖται πολύ.
ΕΥΡ. οὐδ' ἂν μὰ τὴν Δήμητρα φροντίσαιμί γε·
νυνὶ γὰρ αὐτοῦ τοῦτό γ' ἐκκεκόψεται.
ΔΙΟ. ἴθι δὴ λέγ' ἕτερον κἀπέχου τῆς ληκύθου.
ΕΥΡ. Σιδώνιόν ποτ' ἄστυ Κάδμος ἐκλιπὼν
Ἀγήνορος παῖς ΑΙΣ. ληκύθιον ἀπώλεσεν.
ΔΙΟ. ὦ δαιμόνι' ἀνδρῶν, ἀποπρίω τὴν λήκυθον,
ἵνα μὴ διακναίσῃ τοὺς προλόγους ἡμῶν. ΕΥΡ. τὸ τί;
ἐγὼ πρίωμαι τῷδ'; ΔΙΟ. ἐὰν πείθῃ γ' ἐμοί.
ΕΥΡ. οὐ δῆτ', ἐπεὶ πολλοὺς προλόγους ἕξω λέγειν,
ἵν' οὗτος οὐχ ἕξει προσάψαι λήκυθον.

Πέλοψ ὁ Ταντάλειος εἰς Πῖσαν μολών
θοαῖσιν ἵπποις *ΑΙΣ.* ληκύθιον ἀπώλεσεν.
ΔΙΟ. ὁρᾷς, προσῆψεν αὖθις αὖ τὴν λήκυθον.
ἀλλ', ὦ 'γάθ', ἔτι καὶ νῦν ἀπόδος πάσῃ τέχνῃ·
λήψει γὰρ ὀβολοῦ πάνυ καλήν τε κἀγαθήν.
ΕΥΡ. μὰ τὸν Δί' οὔπω γ'· ἔτι γάρ εἰσί μοι συχνοί.
Οἰνεύς ποτ' ἐκ γῆς *ΑΙΣ.* ληκύθιον ἀπώλεσεν.
ΕΥΡ. ἔασον εἰπεῖν πρῶθ' ὅλον με τὸν στίχον.
Οἰνεύς ποτ' ἐκ γῆς πολύμετρον λαβὼν στάχυν,
θύων ἀπαρχὰς *ΑΙΣ.* ληκύθιον ἀπώλεσεν.
ΔΙΟ. μεταξὺ θύων; καὶ τίς αὔθ' ὑφείλετο;
ΕΥΡ. ἔα αὐτόν, ὦ τάν· πρὸς τοδὶ γὰρ εἰπάτω.
Ζεύς, ὡς λέλεκται τῆς ἀληθείας ὕπο,
ΔΙΟ. ἀπολεῖ σ'· ἐρεῖ γάρ, ληκύθιον ἀπώλεσεν.
τὸ ληκύθιον γὰρ τοῦτ' ἐπὶ τοῖς προλόγοισί σου
ὥσπερ τὰ σῦκ' ἐπὶ τοῖσιν ὀφθαλμοῖς ἔφυ.
ἀλλ' ἐς τὰ μέλη πρὸς τῶν θεῶν αὐτοῦ τραποῦ.
ΕΥΡ. καὶ μὴν ἔχω γ' ὡς αὐτὸν ἀποδείξω κακόν
μελοποιὸν ὄντα καὶ ποιοῦντα ταὔτ' ἀεί.

Canticum [v. 1251—1260], Ἐπεισοδίου ζ' pars prior [v. 1261—1295].

ΧΟΡ. τί ποτε πρᾶγμα γενήσεται;
φροντίζειν γὰρ ἔγωγ' ἔχω,
τίν' ἄρα μέμψιν ἐποίσει
ἀνδρὶ τῷ πολὺ πλεῖστα δή
καὶ κάλλιστα μέλη ποιή-
σαντι τῶν ἔτι * νυνί.

---

v. 1251—1260 sunt partim glyconei (⏓ ⏓ – ⏑⏑ – ⏑ –) partim pherecratei (⏓ ⏓ – ⏑⏑ – ⏓).

θαυμάζω γὰρ ἔγωγ' ὅπῃ
μέμψεταί ποτε τοῦτον
τὸν βακχεῖον ἄνακτα
καὶ δέδοιχ' ὑπὲρ αὐτοῦ.
ΕΥΡ. πάνυ γε μέλη θαυμαστά· δείξει δὴ τάχα.
εἰς ἓν γὰρ αὐτοῦ πάντα τὰ μέλη ξυντεμῶ.
ΔΙΟ. καὶ μὴν λογιοῦμαι ταῦτα τῶν ψήφων λαβών.
ΕΥΡ. Φθιῶτ' Ἀχιλλεῦ, τί ποτ' ἀνδροδάϊκτον ἀκούων,
ἰή, κόπον οὐ πελάθεις ἐπ' ἀρωγάν;
Ἑρμᾶν μὲν πρόγονον τίομεν γένος οἱ περὶ λίμναν.
ἰή, κόπον οὐ πελάθεις ἐπ' ἀρωγάν;
ΔΙΟ. δύο σοι κόπω, Αἰσχύλε, τούτω.
ΕΥΡ. κύδιστ' Ἀχαιῶν, Ἀτρέως πολυκοίρανε μάνθανέ μου παῖ.
ἰή, κόπον οὐ πελάθεις ἐπ' ἀρωγάν;
ΔΙΟ. τρίτος, Αἰσχύλε, σοὶ κόπος οὗτος.
ΕΥΡ. εὐφαμεῖτε· μελισσονόμοι δόμον Ἀρτέμιδος πέλας οἴγειν.
ἰή, κόπον οὐ πελάθεις ἐπ' ἀρωγάν;
κύριός εἰμι θροεῖν ὅδιον κράτος αἴσιον ἀνδρῶν.
ἰή, κόπον οὐ πελάθεις ἐπ' ἀρωγάν;
ΔΙΟ. ὦ Ζεῦ βασιλεῦ, τὸ χρῆμα τῶν κόπων ὅσον.

---

v. 1264 ia ⏓ – ⏑ ┘ – ⏑⏑ – ⏑⏑ – ⏑⏑ ┘ –, eosdem numeros exhibent v. 1285 et v. 1291.

v. 1265 ia ⏑ – ⏑⏑ – ⏑⏑ – ⏑⏑ ┘ – = v. 1267 = v. 1271 = v. 1275 = v. 1277.

v. 1266 hexameter dactylicus, item v. 1276.

v. 1268 dimeter anapaesticus catalecticus, item v. 1272.

v. 1270 ia – – ⏑ ┘ – ⏑⏑ – ⏑⏑ – ⏑⏑ – ⏑⏑ ┘ –

v. 1274 d – – – ⏑⏑ – ⏑⏑ – ⏑⏑ – ⏑⏑ – ⏑⏑ – –

ἐγὼ μὲν οὖν εἰς τὸ βαλανεῖον βούλομαι·
ὑπὸ τῶν κόπων γὰρ τὼ νεφρὼ βουβωνιῶ.
ΕΥΡ. μή, πρίν γ' ἀκούσῃς χἀτέραν στάσιν μελῶν
ἐκ τῶν κιθαρῳδικῶν νόμων εἰργασμένην.
ΔΙΟ. ἴθι δὴ πέραινε καὶ κόπον μὴ προστίθει.
ΕΥΡ. ὅπως Ἀχαιῶν δίθρονον κράτος Ἑλλάδος ἥβας,
φλαττοθραττοφλαττόθρατ·
Σφίγγα δυσαμεριᾶν πρύτανιν κύνα πέμπει,
φλαττοθραττοφλαττόθρατ·
σὺν δορὶ καὶ χερὶ πράκτορι θούριος ὄρνις,
φλαττοθραττοφλαττόθρατ·
κυρεῖν παρασχὼν ἰταμαῖς κυσὶν ἀεροφοίτοις,
φλαττοθραττοφλαττόθρατ·
† τὸ συγκλινὲς ἐπ' Αἴαντι,
φλαττοθραττοφλαττόθρατ.

III. Menander.

Μένανδρος, Atheniensis (*Κηφισιεύς*) natus est anno 342 a. Chr. forte eodem tempore atque Epicurus philosophus, quocum post artam familiaritatem contraxit. Pater *Διοπείθης*, imperator Atheniensium, ab Demosthene defensus est oratione quam a. 341 habuit de rebus in Chersoneso actis. Obiit M. anno aetatis quinquagesimo altero, 290 a. Chr. Sepulcrum eius vidit Pausanias situm iuxta cenotaphium Euripidis ad viam, quae a Piraeeo Athenas ferebat. — Nobilissimus novae comoediae auctor certaminibus scaenicis contendit imprimis cum

---

v. 1286 dimeter trochaicus catalecticus = v. 1288 = v. 1290 = v. 1292 = v. 1294.
v. 1287 pentameter dactyl. catal. in bisyllabum, item v. 1289.
v. 1293 dimeter iambicus catalecticus.

Philemone, qui nec ingenio nec arte aemulo par ambitu ac factionibus Menandrum saepenumero vicisse fertur. Scripsit plus centum fabulas, quarum nullam habemus superstitem: quamquam P. Terentii comoediae *Andria, Eunuchus, Heauton timorumenos, Hecyra, Adelphi* exempla Graeca multis locis ad verbum expressa exhibent. Quae Menandri nomine feruntur *γνῶμαι μονόστιχοι* non omnes fluxere ex poetae comici fabulis, sed selectas variorum scriptorum sententias comprehendunt, quae secundum litterarum ordinem dispositae sunt.

ΓΝΩΜΑΙ ΜΟΝΟΣΤΙΧΟΙ.

Ἃ ψέγομεν ἡμεῖς, ταῦτα μὴ μιμώμεθα.
Ἄγει δὲ πρὸς φῶς τὴν ἀλήθειαν χρόνος.
Ἀφεὶς τὰ φανερὰ μὴ δίωκε τἀφανῆ.
Ἀνὴρ πονηρὸς δυστυχεῖ, κἂν εὐτυχῇ.
Ἀνδρῶν δὲ φαύλων ὅρκον εἰς ὕδωρ γράφε.
Ἀνδρος κακῶς πράσσοντος ἐκποδὼν φίλοι.
Αἱ δ' ἐλπίδες βόσκουσι τοὺς κενοὺς φρενῶν.
Ἀνὴρ ἄβουλος εἰς κενὸν μοχθεῖ τρέχων.
Ἆρ' ἐστὶ συγγενές τι λύπη καὶ βίος.
Ἄκουε πάντων, ἐκλέγου δ' ἃ συμφέρει.
Βιοῖ μὲν οὐδεὶς ὃν προαιρεῖται βίον.
Βίος βίου δεόμενος οὐκ ἔστιν βίος.
Βλέπων πεπαίδευμ' εἰς τὰ τῶν πέλας κακά.
Γλώσσης μάλιστα πανταχῇ πειρῶ κρατεῖν.
Γῆ πάντα τίκτει καὶ πάλιν κομίζεται.
Γελᾷ δ' ὁ μῶρος, κἄν τι μὴ γέλοιον ᾖ.
Γέλως τὰ σεμνὰ τοῦ βίου τοῖς σώφροσιν.
Δὶς ἐξαμαρτεῖν ταὐτὸν οὐκ ἀνδρὸς σοφοῦ.
Δρυὸς πεσούσης πᾶς ἀνὴρ ξυλεύεται.
Εὐχῆς δικαίας οὐκ ἀνήκοος θεός.
Ἐκ τῶν πόνων τοι τἀγάθ' αὔξεται βροτοῖς.

Ἐχθροὺς ἀμύνου μὴ 'πὶ τῇ σαυτοῦ βλάβῃ.
Εὔτολμος εἶναι κρῖνε, τολμηρὸς δὲ μή.
Ἐχθροῖς ἀπιστῶν οὔποτ' ἂν πάθοις βλάβην.
Εἷς ἐστι δοῦλος οἰκίας, ὁ δεσπότης.
Εἰ μὴ φυλάσσεις μίκρ', ἀπολεῖς τὰ μείζονα.
Ἔργοις φιλόπονος ἴσθι, μὴ λόγοις μόνον.
Ἐν γῇ πένεσθαι κρεῖττον ἢ πλουτοῦντα πλεῖν.
Ζήσεις βίον κράτιστον, ἂν θυμοῦ κρατῇς.
Ἢ λέγε τι σιγῆς κρεῖττον ἢ σιγὴν ἔχε.
Ἡ φύσις ἁπάντων τῶν διδαγμάτων κρατεῖ.
Θεοὶ μέγιστοι τοῖς φρονοῦσιν οἱ γονεῖς.
Θέλω τύχης σταλαγμὸν ἢ φρενῶν πίθον.
Θεῷ μάχεσθαι δεινόν ἐστι καὶ τύχῃ.
Θεοῖς ὄνειδος τοὺς κακοὺς εὐδαιμονεῖν.
Ἱστοὶ γυναικῶν ἔργα κοὐκ ἐκκλησίαι.
Ἰατρὸς ὁ λόγος τοῦ κατὰ ψυχὴν πάθους.
Κακοῖς ὁμιλῶν καὐτὸς ἐκβήσῃ κακός.
Καιροῦ τυχὼν κἂν πτωχὸς ἰσχύοι μέγα.
Κατηγορεῖν οὐκ ἔστι καὶ κρίνειν ὁμοῦ.
Κακοῦ παρ' ἀνδρὸς δῶρ' ὄνησιν οὐκ ἔχει.
Καὶ ζῶν ὁ φαῦλος καὶ θανὼν κολάζεται.
Κοινὸν τύχη, γνώμη δὲ τῶν κεκτημένων.
Λιμὴν ἀτυχίας ἐστὶν ἀνθρώποις τέχνη.
Λίαν φιλῶν σεαυτὸν οὐχ ἕξεις φίλον.
Λαβὼν ἀπόδος, ἄνθρωπε, καὶ λήψῃ πάλιν.
Λιμῷ γὰρ οὐδέν ἐστιν ἀντειπεῖν ἔπος.
Μισῶ σοφιστὴν ὅστις οὐχ αὑτῷ σοφός.
Μακάριος ὅστις οὐσίαν καὶ νοῦν ἔχει.
Μηδέποτε πειρῶ δύο φίλων εἶναι κριτής.
Μέγ' ἐστὶ κέρδος, ἢν διδάσκεσθαι μάθῃς.

Μισῶ πένητα πλουσίῳ δωρούμενον.
Μή μοι γένοιθ' ἃ βούλομ', ἀλλ' ἃ συμφέρει.
Νικᾷ παλαιὰς χάριτας ἡ νέα χάρις.
Ξίφος τιτρώσκει σῶμα, τὸν δὲ νοῦν λόγος.
Ξένος ὢν ἀπράγμων ἴσθι καὶ πράξεις καλῶς.
Οὐκ ἔστιν οὐδεὶς ὅστις οὐχ αὑτῷ φίλος.
Ὀργὴ φιλοῦντος μικρὸν ἰσχύει χρόνον.
Οὐκ ἔστι σιγᾶν αἰσχρόν, ἀλλ' εἰκῇ λαλεῖν.
Ὃν οἱ θεοὶ φιλοῦσιν ἀποθνήσκει νέος.
Ὁ γραμμάτων ἄπειρος οὐ βλέπει βλέπων.
Οὐκ ἔστιν ὅστις τὴν τύχην οὐ μέμφεται.
Ὁ μὴ δαρεὶς ἄνθρωπος οὐ παιδεύεται.
Πανήγυριν νόμιζε τόνδε τὸν βίον.
Πολλῶν ὁ καιρὸς γίνεται διδάσκαλος.
Πᾶσιν γὰρ εὖ φρονοῦσι συμμαχεῖ τύχη.
Πολλοὶ τραπεζῶν, οὐ φίλων εἰσὶν φίλοι.
Πολιὰ χρόνου μήνυσις, οὐ φρονήσεως.
Ῥῆμα παράκαιρον τὸν ὅλον ἀνατρέπει βίον.
Ῥίψας λόγον τις οὐκ ἀναιρεῖται πάλιν.
Σοφία γάρ ἐστι καὶ μαθεῖν ἃ μὴ νοεῖς.
Τῆς ἐπιμελείας πάντα δοῦλα γίνεται.
Τὸν εὐτυχοῦντα καὶ φρονεῖν νομίζομεν.
Τῶν εὐτυχούντων πάντες εἰσὶ συγγενεῖς.
Τὰ μηδὲν ὠφελοῦντα μὴ πόνει μάτην.
Τῷ γὰρ καλῶς πράσσοντι πᾶσα γῆ πατρίς.
Τύχη τὰ θνητῶν πράγματ', οὐκ εὐβουλία.
Ταὐτόματον ἡμῶν καλλίω βουλεύεται.
Ὑπόνοια δεινόν ἐστιν ἀνθρώποις κακόν.
Ὕπουλος ἀνὴρ δίκτυον κεκρυμμένον.
Φιλεῖ δ' ἑαυτοῦ πλεῖον οὐδεὶς οὐδένα.

Φίλος φίλου δεόμενος οὐκ ἔστιν φίλος.
Χρόνος δ' ἀμαυροῖ πάντα κείς λήθην ἄγει.
Χάριν λαβὼν μέμνησο καὶ δοὺς ἐπιλαθοῦ.
Χειμὼν μεταβάλλει ῥᾳδίως εἰς εὐδίαν.
Ὡς μέγα τὸ μικρόν ἐστιν ἐν καιρῷ δοθέν.
Ὠ Ζεῦ, τὸ πάντων κρεῖττόν ἐστι νοῦν ἔχειν.

ΕΙΔΥΛΛΙΑ.

Theocritus.

Θεόκριτος, Praxagorae et Philines filius, Syracusanus floruit aetate Ptolomaei Philadelphi (285—246). Instituisse eum feruntur Asclepiades Samius (cfr. supra p. 114), Philetas Cous, quorum laudes poeta „*Σιμιχίδας*" idyllio, quod *Θαλύσια* inscribitur, egregie celebravit. Amicitiam iunxit cum Nicia, medico Milesio (cfr. idyll. XI 2 cum epigr. 70), nec minus familiariter utebatur Arato Solensi (vid. idyll. VI 2), cuius pœmata cum alia tum *Φαινόμενα καὶ Διοσημεῖα* (cfr. epigr. 67) bucolico magnopere videntur placuisse. Alexandream profectus regis Aegypti gratiam iniit; cecinit laudes Philadelphi Arsinoesque, item Hieronis II regis Syracusarum. Sunt qui poetam ex itinere Alexandrino Coum insulam urbemque Miletum adiisse existiment; eundem Magnam Graeciam peragrasse, certe Crotonem Thuriosque vidisse v. d. probabiliter ex ipsius carminibus collegere. — Bucolicorum principis nomine *εἰδύλλια* feruntur triginta: ex his sunt quaedam epica carmina (velut carm. 7), praestantissima vero **mimica**, quae non omnia ad res pastoricias spectant, sed partim etiam argumenta ex aliis vitae condicionibus petita exhibent. Praeterea composuit Epigrammata (cfr. epigr. 70—73). Aequales propemodum sed ingenio inferiores exstiterunt imitatores Theocriti **Bion** Smyrnaeus, **Moschus** Syracusanus.

1. [Idyll. II, v. 1—62.]

ΦΑΡΜΑΚΕΥΤΡΙΑΙ.

Πᾷ μοι ταὶ δάφναι; φέρε, Θεστυλί· πᾷ δὲ τὰ φίλτρα;
στέψον τὰν κελέβαν φοινικέῳ οἰὸς ἀώτῳ,

ὡς τὸν ἐμὸν βαρὺν εὖντα φίλον καταδήσομαι ἄνδρα,
ὅς μοι δωδεκαταῖος ἀφ' ὧ τάλας οὐδὲ ποθίκει,
οὐδ' ἔγνω πότερον τεθνάκαμες ἢ ζοοί εἰμες·
οὐδὲ θύρας ἄραξεν ἀνάρσιος. ἦ ῥά οἱ ἀλλᾷ
ᾤχετ' ἔχων ὅ τ' Ἔρως ταχινὰς φρένας ἅ τ' Ἀφροδίτα;
βασεῦμαι ποτὶ τὰν Τιμαγήτοιο παλαίστραν
αὔριον, ὥς νιν ἴδω καὶ μέμψομαι οἷά με ποιεῖ.
νῦν δέ νιν ἐκ θυέων καταδήσομαι. ἀλλὰ Σελάνα,
φαῖνε καλόν· τὶν γὰρ ποταείσομαι, ἄσυχε δαῖμον,
τᾷ χθονίᾳ θ' Ἑκάτᾳ, τὰν καὶ σκύλακες τρομέοντι
ἐρχομέναν νεκύων ἀνά τ' ἠρία καὶ μέλαν αἷμα.
χαῖρ', Ἑκάτα δασπλῆτι, καὶ ἐς τέλος ἄμμιν ὀπάδει
φάρμακα ταῦτ' ἔρδοισα χερείονα μήτε τι Κίρκας
μήτε τι Μηδείας μήτε ξανθᾶς Περιμήδας.
  ἶυγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
ἄλφιτά τοι πρᾶτον πυρὶ τάκεται· ἀλλ' ἐπίπασσε,
Θεστυλί. δειλαία, πᾷ τὰς φρένας ἐκπεπότασαι;
ἦ ῥα, γύναι μυσαρά, καὶ τὶν ἐπίχαρμα τέτυγμαι;
πάσσ' ἅμα καὶ λέγε ταῦτα· τὰ Δέλφιδος ὀστία πάσσω.
  ἶυγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Δέλφις ἔμ' ἀνίασεν· ἐγὼ δ' ἐπὶ Δέλφιδι δάφναν
αἴθω· χὡς αὕτα λακεῖ μέγα καππυρίσασα
κἤξαπίνας ἄφθη, κοὐδὲ σποδὸν εἴδομες αὐτᾶς,
οὕτω τοι καὶ Δέλφις ἐνὶ φλογὶ σάρκ' ἀμαθύνοι.
  ἶυγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
ὡς τοῦτον τὸν κηρὸν ἐγὼ σὺν δαίμονι τάκω,
ὣς τάκοιθ' ὑπ' ἔρωτος ὁ Μύνδιος αὐτίκα Δέλφις·
χὡς δινεῖθ' ὅδε ῥόμβος ὁ χάλκεος ἐξ Ἀφροδίτας,
ὣς τῆνος δινοῖτο ποθ' ἁμετέραισι θύραισιν.
  ἶυγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.

νῦν θυσῶ τὰ πίτυρα. τὺ δ', Ἄρτεμι, καὶ τὸν ἀναιδῆ
κινήσαις κ' ἀδάμαντα καὶ εἴ τί περ ἀσφαλὲς ἄλλο.
Θεστυλί, ταὶ κύνες ἄμμιν ἀνὰ πτόλιν ὠρύονται.
ἁ θεὸς ἐν τριόδοισι· τὸ χαλκίον ὡς τάχος ἄχει.
ἴϋγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
ἠνίδε σιγῇ μὲν πόντος, σιγῶντι δ' ἀῆται·
ἁ δ' ἐμὰ οὐ σιγῇ στέρνων ἔντοσθεν ἀνία,
ἀλλ' ἐπὶ τήνῳ πᾶσα καταίθομαι, ὅς με τάλαιναν
ἀντὶ γυναικὸς ἔθηκε κακὰν καὶ ἀπάρθενον εἶμεν.
ἴϋγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
ἐς τρὶς ἀποσπένδω καὶ τρὶς τάδε, πότνια, φωνῶ·
εἴτε γυνὰ τήνῳ παρακέκλιται εἴτε καὶ ἀνήρ,
τόσσον ἔχοι λάθας, ὅσσον ποκὰ Θησέα φαντί
ἐν Δίᾳ λασθῆμεν ἐϋπλοκάμω Ἀριάδνας.
ἴϋγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
ἱππομανὲς φυτόν ἐστι παρ' Ἀρκάσι· τῷ δ' ἐπὶ πᾶσαι
καὶ πῶλοι μαίνονται ἀν' ὤρεα καὶ θοαὶ ἵπποι.
ὣς καὶ Δέλφιν ἴδοιμι, καὶ ἐς τόδε δῶμα περάσαι
μαινομένῳ ἴκελος λιπαρᾶς ἔκτοσθε παλαίστρας.
ἴϋγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
τοῦτ' ἀπὸ τᾶς χλαίνας τὸ κράσπεδον ὤλεσε Δέλφις,
ὡγὼ νῦν τίλλοισα κατ' ἀγρίῳ ἐν πυρὶ βάλλω.
αἰαῖ Ἔρως ἀνιαρέ, τί μευ μέλαν ἐκ χροὸς αἷμα
ἐμφὺς ὡς λιμνᾶτις ἅπαν ἐκ βδέλλα πέπωκας;
ἴϋγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
σαύραν τοι τρίψασα κακὸν ποτὸν αὔριον οἰσῶ.
Θεστυλί, νῦν δὲ λαβοῖσα τὺ τὰ θρόνα ταῦθ' ὑπόμαξον
τᾶς τήνω φλιᾶς καθ' ὑπέρτερον, * ἇς ἔτι καὶ νύξ,
καὶ λέγ' ἐπιφθύζοισα· τὰ Δέλφιδος ὀστία μάσσω.
ἴϋγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.

2. [Idyll. III.]

ΚΩΜΟΣ.

Κωμάσδω ποτὶ τὰν Ἀμαρυλλίδα· ταὶ δέ μοι αἶγες
βόσκονται κατ' ὄρος, καὶ ὁ Τίτυρος αὐτὰς ἐλαύνει.
Τίτυρ' ἐμὶν τὸ καλὸν πεφιλημένε, βόσκε τὰς αἶγας
καὶ ποτὶ τὰν κράναν ἄγε, Τίτυρε, καὶ τὸν ἐνόρχαν
τὸν Λιβυκὸν κνάκωνα φυλάσσεο μή τυ κορύψῃ.
Ὦ χαρίεσσ' Ἀμαρυλλί, τί μ' οὐκέτι τοῦτο κατ' ἄντρον
παρκύπτοισα καλεῖς τὸν ἐρωτύλον; ἦ ῥά με μισεῖς;
ἦ ῥά γέ τοι σιμὸς καταφαίνομαι ἐγγύθεν εἶμεν,
νύμφα, καὶ προγένειος; ἀπάγξασθαί με ποιησεῖς.
ἠνίδε τοι δέκα μᾶλα φέρω — τηνῶθε καθεῖλον,
ὦ μ' ἐκέλευ καθελεῖν τύ — καὶ αὔριον ἄλλα τοι οἰσῶ.
θᾶσαι μὰν θυμαλγὲς ἐμὸν ἄχος. αἴθε γενοίμαν
ἁ βομβεῦσα μέλισσα καὶ ἐς τεὸν ἄντρον ἱκοίμαν,
τὸν κισσὸν διαδὺς καὶ τὰν πτέριν ᾇ τὺ πυκάσδῃ.
νῦν ἔγνων τὸν Ἔρωτα· βαρὺς θεός· ἦ ῥα λεαίνας
μαζὸν ἐθήλαξε, δρυμῷ τέ νιν ἔτραφε μάτηρ,
ὅς με κατασμύχων καὶ ἐς ὀστίον ἄχρις ἰάπτει.
ὦ τὸ καλὸν ποθορεῦσα, τὸ πᾶν λίπος· ὦ κυάνοφρυ
νύμφα, πρόσπτυξαί με τὸν αἰπόλον, ὥς τυ φιλήσω.
ἔστι καὶ ἐν κενεοῖσι φιλήμασιν ἁδέα τέρψις.
τὸν στέφανον τῖλαί με καὶ αὐτίκα λεπτὰ ποιησεῖς,
τόν τοι ἐγών, Ἀμαρυλλὶ φίλα, κισσοῖο φυλάσσω
ἀμπλέξας καλύκεσσι καὶ εὐόδμοισι σελίνοις.
ὤμοι ἐγών, τί πάθω, τί ὁ δύσσοος; οὐχ ὑπακούεις;
τὰν βαίταν ἀποδὺς εἰς κύματα τηνῶ ἁλεῦμαι,
ὧπερ τὼς θύννως σκοπιάζεται Ὄλπις ὁ γριπεύς·
καἴκα δὴ 'ποθάνω, τό γε μὰν τεὸν ἁδὺ τέτυκται.

ἔγνων πρᾶν, ὅκα μοι μεμναμένῳ εἰ φιλέεις με
οὐδὲ τὸ τηλέφιλον ποτεμάξατο τὸ πλατάγημα,
ἀλλ' αὔτως ἁπαλῶ ποτὶ πάχεος ἐξεμαράνθη.
εἶπε καὶ ἁ γραία τἀλαθέα κοσκινόμαντις,
ἁ πρᾶν ποιολογεῦσα Παραιβάτις, ὥνεκ' ἐγὼ μέν
τὶν ὅλος ἔγκειμαι, τὺ δέ μευ λόγον οὐδένα ποιῇ.
ἦ μάν τοι λευκὰν διδυματόκον αἶγα φυλάσσω,
τάν με καὶ ἁ Μέρμνωνος ἐριθακὶς ἁ μελανόχρως
αἰτεῖ, καὶ δωσῶ οἱ, ἐπεὶ τύ μοι ἐνδιαθρύπτῃ.
ἄλλεται ὀφθαλμός μευ ὁ δεξιός· ἦ ῥά γ' ἰδησῶ
αὐτάν; ᾀσεῦμαι ποτὶ τὰν πίτυν ὧδ' ἀποκλινθείς,
καί κέ μ' ἴσως ποτίδοι, ἐπεὶ οὐκ ἀδαμαντίνα ἐστίν.
Ἱππομένης ὅκα δὴ τὰν παρθένον ἤθελε γᾶμαι,
μᾶλ' ἐνὶ χερσὶν ἑλὼν δρόμον ἄνυεν· ἁ δ' Ἀταλάντα
ὡς ἴδεν, ὡς ἐμάνη, ὡς εἰς βαθὺν ἅλατ' ἔρωτα.
τὰν ἀγέλαν χὠ μάντις ἀπ' Ὄθρυος ἆγε Μελάμπους
ἐς Πύλον· ἁ δὲ Βίαντος ἐν ἀγκοίναισιν ἐκλίνθη,
μάτηρ ἁ χαρίεσσα περίφρονος Ἀλφεσιβοίας.
τὰν δὲ καλὰν Κυθέρειαν ἐν ὥρεσι μῆλα νομεύων
οὐχ οὑτῶς Ὤδωνις ἐπὶ πλέον ἄγαγε λύσσας,
ὥστ' οὐδὲ φθίμενόν νιν ἄτερ μαζοῖο τίθητι;
ζαλωτὸς μὲν ἐμὶν ὁ τὸν ἄτροπον ὕπνον ἰαύων
Ἐνδυμίων, ζαλῶ δέ, φίλα γύναι, Ἰασίωνα,
ὃς τοσσῆν' ἐκύρησεν, ὅσ' οὐ πευσεῖσθε βέβαλοι.
ἀλγέω τὰν κεφαλάν, τὶν δ' οὐ μέλει. οὐκέτ' ἀείδω,
κεισεῦμαι δὲ πεσών, καὶ τοὶ λύκοι ὧδέ μ' ἔδονται.
ὡς μέλι τοι γλυκὺ τοῦτο κατὰ βρόχθοιο γένοιτο.

3. [Idyll. VI.]

ΒΟΥΚΟΛΙΑΣΤΑΙ ΔΑΦΝΙΣ ΚΑΙ ΔΑΜΟΙΤΑΣ.

Δαμοίτας χὠ Δάφνις ὁ βουκόλος εἰς ἕνα χῶρον
τὰν ἀγέλαν πόκ', Ἄρατε, συνάγαγον· ἦς δ' ὁ μὲν αὐτῶν
πυρρός, ὁ δ' ἡμιγένειος· ἐπὶ κράναν δέ τιν' ἄμφω
ἑζόμενοι θέρεος μέσῳ ἄματι τοιάδ' ἄειδον.
πρᾶτος δ' ἄρξατο Δάφνις, ἐπεὶ καὶ πρᾶτος ἔρισδεν.

(*Δάφνιδος ᾠδή.*)

Βάλλει τοι, Πολύφαμε, τὸ ποίμνιον ἁ Γαλάτεια
μάλοισιν, δυσέρωτα τὸν αἰπόλον ἄνδρα καλεῦσα·
καὶ τύ νιν οὐ ποθόρησθα, τάλαν τάλαν, ἀλλὰ κάθησαι
ἁδέα συρίσδων. πάλιν ἅδ', ἴδε, τὰν κύνα βάλλει,
ἅ τοι τᾶν ὀΐων ἕπεται σκοπός· ἁ δὲ βαΰσδει
εἰς ἅλα δερκομένα, τὰ δέ νιν καλὰ κύματα φαίνει
ἅσυχα καχλάζοντος ἐπ' αἰγιαλοῖο θέοισαν.
φράζεο μὴ τᾶς παιδὸς ἐπὶ κνάμαισιν ὀρούσῃ
ἐξ ἁλὸς ἐρχομένας, κατὰ δὲ χρόα καλὸν ἀμύξῃ.
ἁ δὲ καὶ αὐτόθε τοι διαθρύπτεται, ὡς ἀπ' ἀκάνθας
ταὶ καπυραὶ χαῖται, τὸ καλὸν θέρος ἁνίκα φρύγει·
καὶ φεύγει φιλέοντα καὶ οὐ φιλέοντα διώκει
καὶ τὸν ἀπὸ γραμμᾶς κινεῖ λίθον· ἦ γὰρ ἔρωτι
πολλάκις, ὦ Πολύφαμε, τὰ μὴ καλὰ καλὰ πέφανται.

* * *

Τῷ δ' ἐπὶ Δαμοίτας ἀνεβάλλετο καὶ τάδ' ἄειδεν.

(*Δαμοίτου ᾠδή.*)

Εἶδον ναὶ τὸν Πᾶνα, τὸ ποίμνιον ἁνίκ' ἔβαλλε,

κοὔ μ' ἔλαθ', οὐ τὸν ἐμὸν τὸν ἕνα γλυκύν, ᾧ ποθορῶμι
ἐς τέλος· αὐτὰρ ὁ μάντις ὁ Τήλεμος ἔχθρ' ἀγορεύων
ἐχθρὰ φέροιτο ποτ' οἶκον, ὅπως τεκέεσσι φυλάσσοι.
ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἐγὼ κνίζων πάλιν οὐ ποθόρημι,
ἀλλ' ἄλλαν τινὰ φαμὶ γυναῖκ' ἔχεν· ἁ δ' ἀΐοισα
ζαλοῖ μ', ὦ Παιάν, καὶ τάκεται, ἐκ δὲ θαλάσσας
οἰστρεῖ παπταίνοισα ποτ' ἄντρα τε καὶ ποτὶ ποίμνας.
σίξα δ' ὑλακτεῖν νιν καὶ τᾷ κυνί· καὶ γὰρ ὄκ' ἤρων
αὐτᾶς, ἐκνυζεῖτο ποτ' ἰσχία ῥύγχος ἔχοισα.
ταῦτα δ' ἴσως ἐσορεῦσα ποιεῦντά με πολλάκι πεμψεῖ
ἄγγελον. αὐτὰρ ἐγὼ κλᾳξῶ θύρας, ἔστε κ' ὀμόσσῃ
αὐτά μοι στορεσεῖν καλὰ δέμνια τᾶσδ' ἐπὶ νάσω.
καὶ γάρ θην οὐδ' εἶδος ἔχω κακόν, ὥς με λέγοντι·
ἦ γὰρ πρᾶν ἐς πόντον ἐσέβλεπον, ἦς δὲ γαλάνα,
καὶ καλὰ μὲν τὰ γένεια, καλὰ δέ μευ ἁ μία κώρα,
ὡς παρ' ἐμὶν κέκριται, κατεφαίνετο, τῶν δέ τ' ὀδόντων
λευκοτέραν αὐγὰν Παρίας ὑπέφαινε λίθοιο.
ὡς μὴ βασκανθῶ δέ, τρὶς εἰς ἐμὸν ἔπτυσα κόλπον·
ταῦτα γὰρ ἁ γραία με Κοτυταρὶς ἐξεδίδαξε.
[ἃ πρᾶν ἀμάντεσσι παρ' Ἱπποκίωνι ποταύλει.]

* * *

Τόσσ' εἰπὼν τὸν Δάφνιν ὁ Δαμοίτας ἐφίλησε,
χὠ μὲν τῷ σύριγγ', ὁ δὲ τῷ καλὸν αὐλὸν ἔδωκεν.
αὔλει Δαμοίτας, σύρισδε δὲ Δάφνις ὁ βούτας·
ὠρχεῦντ' ἐν μαλακᾷ ταὶ πόρτιες αὐτίκα ποίᾳ.
νίκη μὰν οὐδ' ἄλλος, ἀνήσσατοι δ' ἐγένοντο.

4. [Idyll. X.]

ΕΡΓΑΤΙΝΑΙ Η ΘΕΡΙΣΤΑΙ.

ΜΙΛΩΝ.

Ἐργατίνα Βουκαῖε, τί νῦν, ᾦζυρέ, πεπόνθεις;
οὔτε τὸν ὄγμον ἄγειν ὀρθὸν δύνᾳ, ὡς τὸ πρὶν ἆγες,
οὔθ' ἅμα λᾳοτομεῖς τῷ πλατίον, ἀλλ' ἀπολείπῃ
ὥσπερ ὄϊς ποίμνας, ἇς τὸν πόδα κάκτος ἔτυψε.
ποῖός τις, δειλαῖε, καὶ ἐκ μέσω ἄματος ἐσσῇ,
ὃς νῦν ἀρχόμενος τᾶς αὔλακος οὐκ ἀποτρώγεις;

ΒΑΤΤΟΣ.

Μίλων ὀψαμᾶτα, πέτρας ἀπόκομμ' ἀτεράμνω,
οὐδαμά τοι συνέβα ποθέσαι τινὰ τῶν ἀπεόντων;

ΜΙΛΩΝ.

Οὐδαμά. τίς δὲ πόθος τῶν ἔκτοθεν ἐργάτᾳ ἀνδρί;

ΒΑΤΤΟΣ.

Οὐδαμά νυν συνέβα τοι ἀγρυπνῆσαι δι' ἔρωτα;

ΜΙΛΩΝ.

Μηδέ γε συμβαίη· χαλεπὸν χορίω κύνα γεῦσαι.

ΒΑΤΤΟΣ.

Ἀλλ' ἐγώ, ὦ Μίλων, ἔραμαι σχεδὸν ἑνδεκαταῖος.

ΜΙΛΩΝ.

Ἐκ πίθω ἀντλεῖς δῆλον· ἐγὼ δ' ἔχω οὐδ' ἅλις ὄξος.

ΒΑΤΤΟΣ.

Τοιγάρτοι πρὸ θυρᾶν μοι ἀπὸ σπόρω ἄσκαλα πάντα.

ΜΙΛΩΝ.

Τίς δέ τυ τᾶν παίδων λυμαίνεται;

ΒΑΤΤΟΣ.

Ἁ Πολυβώτα,
ἃ πρᾶν ἀμάντεσσι παρ' Ἱπποκίωνι ποταύλει.

ΜΙΛΩΝ.

Εὗρε θεὸς τὸν ἀλιτρόν· ἔχεις πάλαι ὧν ἐπεθύμεις.
μάντις τοι τὰν νύκτα χροΐξεῖθ' ἁ καλαμαία.

ΒΑΤΤΟΣ.

Μωμᾶσθαί μ' ἄρχῃ τύ· τυφλὸς δ' οὐκ αὐτὸς ὁ Πλοῦτος,
ἀλλὰ καὶ ὡφρόντιστος Ἔρως. μὴ δὴ μέγα μυθεῦ.

ΜΙΛΩΝ.

Οὐ μέγα μυθεῦμαι· τὺ μόνον κατάβαλλε τὸ λᾷον,
καί τι κόρας φιλικὸν μέλος ἀμβάλευ· ἅδιον οὕτως
ἐργαξῇ, καὶ μὰν πρότερόν ποκα μουσικὸς ἦσθα.

ΒΑΤΤΟΣ.

(Ὠιδή.)

Μῶσαι Πιερίδες, συναείσατε τὰν ῥαδινάν μοι
παῖδ'· ὧν γάρ χ' ἅψησθε, θεαί, καλὰ πάντα ποιεῖτε.
Βομβύκα χαρίεσσα, Σύραν καλέοντί τυ πάντες,
ἰσχνάν, ἁλιόκαυστον, ἐγὼ δὲ μόνος μελίχλωρον.
καὶ τὸ ἴον μέλαν ἐστὶ καὶ ἁ γραπτὰ ὑάκινθος,
ἀλλ' ἔμπας ἐν τοῖς στεφάνοις τὰ πρᾶτα λέγονται.
ἁ αἲξ τὰν κύτισον, ὁ λύκος τὰν αἶγα διώκει,
ἁ γέρανος τὤροτρον· ἐγὼ δ' ἐπὶ τὶν μεμάνημαι.
αἴθε μοι ἦς ὅσσα Κροῖσόν ποκα φαντὶ πεπᾶσθαι·
χρύσεοι ἀμφότεροί κ' ἀνεκείμεθα τᾷ Ἀφροδίτᾳ,
τὼς αὐλὼς μὲν ἔχοισα καὶ ἢ ῥόδον ἢ τύ γε μᾶλον,

σχῆμα δ' ἐγὼ καὶ καινὰς ἐπ' ἀμφοτέροισιν ἀμύκλας.
Βομβύκα χαρίεσσ', οἱ μὲν πόδες ἀστράγαλοί τευς,
ἁ φωνὰ δὲ τρύχνος· τὸν μὰν τρόπον οὐκ ἔχω εἰπεῖν.

ΜΙΛΩΝ.

Ἦ καλὰς ἄμμι ποιῶν ἐλελάθη βοῦκος ἀοιδάς.
ὡς εὖ τὰν ἰδέαν τᾶς ἁρμονίας ἐμέτρησεν·
ὤμοι τῶ πώγωνος, ὃν ἀλιθίως ἀνέφυσα.
θᾶσαι δὴ καὶ ταῦτα τὰ τῶ θείω Λιτυέρσα.

(Ὠιδή.)

Δάματερ πολύκαρπε, πολύσταχυ, τοῦτο τὸ λᾷον
εὔεργόν τ' εἴη καὶ κάρπιμον ὅττι μάλιστα.
σφίγγετ', ἀμαλλοδέται, τὰ δράγματα, μὴ παριών τις
εἴπῃ· Σύκινοι ἄνδρες, ἀπώλετο χοὖτος ὁ μισθός.
ἐς βορέην ἄνεμον τᾶς κόρθυος ἁ τομὰ ὔμμιν
ἢ ζέφυρον βλεπέτω· πιαίνεται ὁ στάχυς οὕτῶς.
σῖτον ἀλοιῶντας φεύγειν τὸ μεσαμβρινὸν ὕπνῶν·
ἐκ καλάμας ἄχυρον τελέθει τημόσδε μάλιστα.
ἄρχεσθαι δ' ἀμῶντας ἐγειρομένω κορυδαλλῶ
καὶ λήγειν εὕδοντος, ἐλινῦσαι δὲ τὸ καῦμα.
εὐκτὸς ὁ τῶ βατράχω, παῖδες, βίος· οὐ μελεδαίνει
τὸν τὸ πιεῖν ἐγχεῦντα· πάρεστι γὰρ ἄφθονον αὐτῷ.
κάλλιον, ὦ 'πιμελητὰ φιλάργυρε, τὸν φακὸν ἕψειν·
μή τι τάμῃς τὰν χεῖρα καταπρίων τὸ κύμινον.

* * *

Ταῦτα χρὴ μοχθεῦντας ἐν ἁλίῳ ἄνδρας ἀείδειν,
τὸν δὲ τεόν, βουκαῖε, πρέπει λιμηρὸν ἔρωτα
μυθίσδεν τᾷ ματρὶ κατ' εὐνὰν ὀρθρευοίσᾳ.

5. [Idyll. XI.]

ΚΥΚΛΩΨ.

*Οὐδὲν πὸτ τὸν ἔρωτα πεφύκει φάρμακον ἄλλο,
Νικία, οὔτ' ἔγχριστον, ἐμὶν δοκεῖ, οὔτ' ἐπίπαστον,
ἢ ταὶ Πιερίδες· κοῦφον δέ τι τοῦτο καὶ ἀδὺ
γίνετ' ἐπ' ἀνθρώποις, εὑρεῖν δ' οὐ ῥᾴδιόν ἐστι.
γινώσκειν δ' οἶμαί τυ καλῶς, ἰατρὸν ἐόντα
καὶ ταῖς ἐννέα δὴ πεφιλημένον ἔξοχα Μοίσαις.
οὕτω γῶν ῥάϊστα διᾶγ' ὁ Κύκλωψ ὁ παρ' ἁμῖν,
ὡρχαῖος Πολύφαμος, ὅκ' ἤρατο τᾶς Γαλατείας,
ἄρτι γενειάσδων περὶ τὸ στόμα τὼς κροτάφως τε.
ἤρατο δ' οὐ μάλοις οὐδὲ ῥόδῳ οὐδὲ κικίννοις,
ἀλλ' ὀρθαῖς μανίαις, ἁγεῖτο δὲ πάντα πάρεργα.
πολλάκι ταὶ ὄϊες ποτὶ τωὔλιον αὐταὶ ἀπῆνθον
χλωρᾶς ἐκ βοτάνας· ὁ δὲ τὰν Γαλάτειαν ἀείδων
αὐτῶ ἐπ' ἀϊόνος κατετάκετο φυκιοέσσας
ἐξ ἀοῦς, ἔχθιστον ἔχων ὑποκάρδιον ἕλκος,
Κύπριδος ἐκ μεγάλας τό οἱ ἥπατι πᾶξε βέλεμνον.
ἀλλὰ τὸ φάρμακον εὗρε, καθεζόμενος δ' ἐπὶ πέτρας
ὑψηλᾶς ἐς πόντον ὁρῶν ἄειδε τοιαῦτα.*

(Ὠιδή.)

*Ὦ λευκὰ Γαλάτεια, τί τὸν φιλέοντ' ἀποβάλλῃ,
λευκοτέρα πακτᾶς ποτιδεῖν, ἁπαλωτέρα ἀρνός,
μόσχω γαυροτέρα, φιαρωτέρα ὄμφακος ὠμᾶς,
φοιτῇς δ' αὖθ' οὑτῶς, ὅκκα γλυκὺς ὕπνος ἔχῃ με,
οἴχῃ δ' εὐθὺς ἰοῖσ', ὅκκα γλυκὺς ὕπνος ἀνῇ με,
φεύγεις δ' ὥσπερ ὄϊς πολιὸν λύκον ἀθρήσασα;
ἠράσθην μὲν ἔγωγα τεοῦς, κόρα, ἁνίκα πρᾶτον
ἦνθες ἐμᾷ σὺν ματρὶ θέλοισ' ὑακίνθινα φύλλα*

ἐξ ὄρεος δρέψασθαι, ἐγὼ δ' ὁδὸν ἁγεμόνευον.
παύσασθαι δ' ἐσιδών τυ καὶ ὕστερον οὐδέ τί πᾳ νῦν
ἐκ τήνω δύναμαι· τὶν δ' οὐ μέλει, οὐ μὰ Δί' οὐδέν.
γινώσκω, χαρίεσσα κόρα, τίνος οὕνεκα φεύγεις·
οὕνεκά μοι λασία μὲν ὀφρὺς ἐπὶ παντὶ μετώπῳ
ἐξ ὠτὸς τέταται ποτὶ θὤτερον ὡς μία μακρά,
εἷς δ' ὀφθαλμὸς ἔπεστι, πλατεῖα δὲ ῥὶς ἐπὶ χείλει.
ἀλλ' οὗτος τοιοῦτος ἐὼν βοτὰ χίλια βόσκω
κἠκ τούτων τὸ κράτιστον ἀμελγόμενος γάλα πίνω·
τυρὸς δ' οὐ λείπει μ' οὔτ' ἐν θέρει οὔτ' ἐν ὀπώρᾳ,
οὐ χειμῶνος ἄκρω· ταρσοὶ δ' ὑπεραχθέες αἰεί.
συρίσδεν δ' ὡς οὔτις ἐπίσταμαι ὧδε Κυκλώπων,
τίν, τὸ φίλον γλυκύμαλον, ἁμᾷ κἠμαυτὸν ἀείδων
πολλάκι νυκτὸς ἀωρί. τρέφω δέ τοι ἕνδεκα νεβρώς,
πάσας μηνοφόρως, καὶ σκύμνως τέσσαρας ἄρκτων.
ἀλλ' ἀφίκευ τὺ ποθ' ἁμέ, καὶ ἑξεῖς οὐδὲν ἔλασσον,
τὰν γλαυκὰν δὲ θάλασσαν ἔα ποτὶ χέρσον ὀρεχθεῖν·
ἅδιον ἐν τὤντρῳ παρ' ἐμὶν τὰν νύκτα διαξεῖς.
ἐντὶ δάφναι τηνεῖ, ἐντὶ ῥαδιναὶ κυπάρισσοι,
ἔστι μέλας κισσός, ἔστ' ἄμπελος ἁ γλυκύκαρπος,
ἔστι ψυχρὸν ὕδωρ, τό μοι ἁ πολυδένδρεος Αἴτνα
λευκᾶς ἐκ χιόνος ποτὸν ἀμβρόσιον προΐητι.
τίς κα τῶνδε θάλασσαν ἔχειν καὶ κύμαθ' ἕλοιτο;
αἰ δέ τοι αὐτὸς ἐγὼν δοκέω λασιώτερος εἶμεν,
ἐντὶ δρυὸς ξύλα μοι καὶ ὑπὸ σποδῷ ἀκάματον πῦρ·
καιόμενος δ' ὑπὸ τεῦς καὶ τὰν ψυχὰν ἀνεχοίμαν
καὶ τὸν ἕν' ὀφθαλμόν, τῶ μοι γλυκερώτερον οὐδέν.
ὤμοι, ὅτ' οὐκ ἔτεκέν μ' ἁ μάτηρ βράγχι' ἔχοντα,
ὡς κατέδυν ποτὶ τὶν καὶ τὰν χέρα τευς ἐφίλησα,
αἰ μὴ τὸ στόμα λῇς, ἔφερον δέ τοι ἢ κρίνα λευκά

ἢ μάκων' ἁπαλὰν ἐρυθρὰ πλαταγώνι' ἔχοισαν·
ἀλλὰ τὰ μὲν θέρεος, τὰ δὲ γίνεται ἐν χειμῶνι,
ὥστ' οὔκ ἄν τοι ταῦτα φέρειν ἅμα πάντ' ἐδυνάθην.
νῦν μάν, ὦ κόριον, νῦν αὖ τό γα νεῖν † μεμαθεῦμαι,
αἴκα τις σὺν ναῒ πλέων ξένος ὧδ' ἀφίκηται,
ὡς εἰδῶ τί ποθ' ἁδὺ κατοικεῖν τὸν βυθὸν ὔμμιν.
ἐξένθοις, Γαλάτεια, καὶ ἐξενθοῖσα λάθοιο
ὥσπερ ἐγὼν νῦν ὧδε καθήμενος οἴκαδ' ἀπενθεῖν·
ποιμαίνειν δ' ἐθέλοις σὺν ἐμὶν ἅμα καὶ γάλ' ἀμέλγειν
καὶ τυρὸν πᾶξαι τάμισον δριμεῖαν ἐνεῖσα.
ἁ μάτηρ ἀδικεῖ με μόνα, καὶ μέμφομαι αὐτᾷ·
οὐδὲν πήποχ' ὅλως ποτὶ τὶν φίλον εἶπεν ὑπέρ μευ,
καὶ ταῦτ' ἆμαρ ἐπ' ἆμαρ ὁρεῦσά με λεπτὸν ἐόντα.
φασῶ τὰν κεφαλὰν καὶ τὼς πόδας ἀμφοτέρως μευ
σφύζειν, ὡς ἀνιαθῇ, ἐπεὶ κἠγὼν ἀνιῶμαι.
ὦ Κύκλωψ Κύκλωψ, πᾷ τὰς φρένας ἐκπεπότασαι;
αἴκ' ἐνθὼν ταλάρως τε πλέκοις καὶ θαλλὸν ἀμάσας
ταῖς ἄρνεσσι φέροις, τάχα κα πολὺ μᾶλλον ἔχοις νῶν.
τὰν παρεοῖσαν ἄμελγε· τί τὸν φεύγοντα διώκεις;
εὑρησεῖς Γαλάτειαν ἴσως καὶ καλλίον' ἄλλαν.
πολλαὶ συμπαίσδεν με κόραι τὰν νύκτα κέλονται,
κιχλίζοντι δὲ πᾶσαι, ἐπεί κ' αὐταῖς ἐπακούσω.
δῆλον ὅτ' ἐν τᾷ γᾷ κἠγών τις φαίνομαι εἶμεν.

* * *

Οὕτω τοι Πολύφαμος ἐποίμαινεν τὸν ἔρωτα
μουσίσδων, ῥᾶον δὲ διᾶγ' ἢ εἰ χρυσὸν ἔδωκεν.

6. [Idyll. XV.]

ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΑΙ Η ΑΔΩΝΙΑΖΟΥΣΑΙ.

ΓΟΡΓΩ.

Ἔνδοι Πραξινόα;

ΠΡΑΞΙΝΟΑ.

Γοργοῖ φίλα, ὡς χρόνῳ. ἔνδοι.
θαῦμ' ὅτι καὶ νῦν ἦνθες. ὅρη δίφρον, Εὐνόα, αὐτᾷ·
ἔμβαλε καὶ ποτίκρανον.

ΓΟΡΓΩ.

Ἔχει κάλλιστα.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ.

Καθίζευ.

ΓΟΡΓΩ.

Ὢ τᾶς ἀλεμάτω ψυχᾶς· μόλις ὔμμιν ἐσώθην,
Πραξινόα, πολλῶ μὲν ὄχλω, πολλῶν δὲ τεθρίππων.
παντᾷ κρηπῖδες, παντᾷ χλαμυδηφόροι ἄνδρες·
*ἁ δ' ὁδὸς ἄτρυτος· τὺ δ' ἑκαστέρω * ἄμμιν ἀποικεῖς.*

ΠΡΑΞΙΝΟΑ.

Ταῦθ' ὁ πάραρος τῆνος· ἐπ' ἔσχατα γᾶς ἔλαβ' ἐνθὼν
ἰλεόν, οὐκ οἴκησιν, ὅπως μὴ γείτονες ὦμες
ἀλλάλαις, ποτ' ἔριν, φθονερὸν κακόν, αἰὲν ὁμοῖος.

ΓΟΡΓΩ.

Μὴ λέγε τὸν τεὸν ἄνδρα, φίλα, Δείνωνα τοιαῦτα
τῶ μικκῶ παρεόντος· ὅρη, γύναι, ὡς ποθορῇ τυ.
θάρσει, Ζωπυρίων, γλυκερὸν τέκος· οὐ λέγει ἀπφῦν.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ.

Αἰσθάνεται τὸ βρέφος, ναὶ τὰν πότνιαν. καλὸς ἀπφῦς.
ἀπφῦς μὰν τῆνος τὰ πρόαν — λέγομες δὲ πρόαν θην
πάντα — νίτρον καὶ φῦκος ἀπὸ σκανᾶς ἀγοράσδων
ἦνθε φέρων ἅλας ἄμμιν, ἀνὴρ τρισκαιδεκάπαχυς.

ΓΟΡΓΩ.

Χὠμὸς ταὐτᾷ ἔχει, φθόρος ἀργυρίω, Διοκλείδας·
ἑπταδράχμως κυνάδας, γραιᾶν ἀποτίλματα πηρᾶν,
πέντε πόκως ἔλαβ' ἐχθές, ἅπαν ῥύπον, ἔργον ἐπ' ἔργῳ.
ἀλλ' ἴθι τὠμπέχονον καὶ τὰν περονατρίδα λάζευ.
βᾶμες τῶ βασιλῆος ἐς ἀφνειῶ Πτολεμαίω
θασόμεναι τὸν Ἄδωνιν· ἀκούω χρῆμα καλόν τι
κοσμεῖν τὰν βασίλισσαν.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ.

Ἐν ὀλβίω ὄλβια πάντα.
ὧν ἴδες, ὧν εἴπαις κεν ἰδοῖσα τὺ τῷ μὴ ἰδόντι.

ΓΟΡΓΩ.

Ἕρπειν ὥρα κ' εἴη.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ.

Ἀεργοῖς αἰὲν ἑορτά.
Εὐνόα, αἶρε τὸ νῆμα καὶ ἐς μέσον, αἰνόθρυπτε,
θὲς πάλιν· αἱ γαλέαι μαλακῶς χρῄζοντι καθεύδειν.
κινεῦ δή, φέρε θᾶσσον ὕδωρ. ὕδατος πρότερον δεῖ·
*ἁ δὲ σμᾶμα φέρει. δὸς ὅμως. μὴ * δίπλουν, ἄπληστε.*
ἔγχει ὕδωρ. δύστανε, τί μευ τὸ χιτώνιον ἄρδεις;

παῦε. ὁκοῖα θεοῖς ἐδόκει, τοιαῦτα νένιμμαι.
ἁ κλᾷξ τᾶς μεγάλας πᾷ λάρνακος; ὧδε φέρ' αὐτάν.

ΓΟΡΓΩ.

Πραξινόα, μάλα τοι τὸ καταπτυχὲς ἐμπερόναμα
τοῦτο πρέπει· λέγε μοι, πόσσω κατέβα τοι ἀφ' ἱστῶ;

ΠΡΑΞΙΝΟΑ.

Μὴ μνάσῃς, Γοργοῖ· πλέον ἀργυρίω καθαρῶ μνᾶν
ἢ δύο· τοῖς δ' ἔργοις καὶ τὰν ψυχὰν ποτέθηκα.

ΓΟΡΓΩ.

Ἀλλὰ κατὰ γνώμαν ἀπέβα τοι.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ.

Τοῦτο καλ' εἶπας.
τὠμπέχονον φέρε μοι καὶ τὰν θολίαν κατὰ κόσμον
ἀμφίθες. οὐκ ἀξῶ τυ, τέκνον. μορμώ, δάκνει ἵππος.
δάκρυ' ὅσσα θέλεις, χωλὸν δ' οὐ δεῖ τυ γενέσθαι.
ἕρπωμες. Φρυγία, τὸν μικκὸν παῖσδε λαβοῖσα,
τὰν κύν' ἔσω κάλεσον, τὰν αὐλείαν ἀπόκλᾳξον.
ὦ θεοί, ὅσσος ὄχλος. πῶς καί ποκα τοῦτο περᾶσαι
χρὴ τὸ κακόν; μύρμακες ἀνάριθμοι καὶ ἄμετροι.
πολλά τοι, ὦ Πτολεμαῖε, πεποίηται καλὰ ἔργα,
ἐξ ὢ ἐν ἀθανάτοις ὁ τεκών· οὐδεὶς κακοεργός
δαλεῖται τὸν ἰόντα παρέρπων Αἰγυπτιστί,
οἷα πρὶν ἐξ ἀπάτας κεκροτημένοι ἄνδρες ἔπαισδον,
ἀλλάλοις ὁμαλοί, κακὰ παίγνια, πάντες * ἀγυρταί.
ἁδίστα Γοργοῖ, τί γενώμεθα; τοὶ πολεμισταί
ἵπποι τῶ βασιλῆος. ἄνερ φίλε, μή με πατήσῃς.
ὀρθὸς ἀνέστα ὁ πυρρός· ἴδ' ὡς ἄγριος. κυνοθαρσής
Εὐνόα, οὐ φευξῇ; διαχρησεῖται τὸν ἄγοντα.
ὠνάθην μεγάλως, ὅτι μοι τὸ βρέφος μένει ἔνδοι.

ΓΟΡΓΩ.

Θάρσει, Πραξινόα· καὶ δὴ γεγενήμεθ' ὄπισθεν,
τοὶ δ' ἔβαν εἰς χώραν.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ.

Καὐτὰ συναγείρομαι ἤδη.
ἵππον καὶ τὸν ψυχρὸν ὄφιν τὰ μάλιστα δεδοίκω
ἐκ παιδός. σπεύδωμες· ὄχλος πολὺς ἄμμιν ἐπιρρεῖ.

ΓΟΡΓΩ.

Ἐξ αὐλᾶς, ὦ μᾶτερ;

ΓΡΑΥΣ.

Ἐγών, ὦ τέκνα.

ΓΟΡΓΩ.

Παρενθεῖν
εὐμαρές;

ΓΡΑΥΣ.

Ἐς Τροίαν πειρώμενοι ἦνθον Ἀχαιοί,
κάλλισται παίδων· πείρᾳ θην πάντα τελεῖται.

ΓΟΡΓΩ.

Χρησμὼς ἁ πρεσβῦτις ἀπῴχετο θεσπίξασα.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ.

Πάντα γυναῖκες ἴσαντι, καὶ ὡς Ζεὺς ἠγάγεθ' Ἥρην.

ΓΟΡΓΩ.

Θᾶσαι, Πραξινόα, περὶ τὰς θύρας ὅσσος ὅμιλος.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ.

Θεσπέσιος. Γοργοῖ, δὸς τὰν χέρα μοι· λάβε καὶ τύ,
Εὐνόα, Εὐτυχίδος· πότεχ' αὐτᾷ, μή τι πλαναθῇς.

πᾶσαι ἄμ' εἰσένθωμες· ἀπρὶξ ἔχευ, Εὐνόα, ἁμῶν.
οἴμοι δειλαία, δίχα μευ τὸ θερίστριον ἤδη
ἔσχισται, Γοργοῖ. ποτ τῶ Διός, εἴ τι γένοιο
εὐδαίμων, ὤνθρωπε, φυλάσσεο τὠμπέχονόν μευ.

ΞΕΝΟΣ.

Οὐκ ἐπ' ἐμὶν μέν, ὅμως δὲ φυλάξομαι.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ.

** Ἀθρόος ὄχλος.*
ὠθεῦνθ' ὥσπερ ὕες.

ΞΕΝΟΣ.

Θάρσει, γύναι· ἐν καλῷ εἱμες.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ.

Κεἰς ὥρας κἤπειτα, φίλ' ἀνδρῶν, ἐν καλῷ εἴης
ἄμμε περιστέλλων. χρηστῶ κῳκτίρμονος ἀνδρός.
φλίβεται Εὐνόα ἅμιν· ἄγ' ὦ δειλὰ τύ, βιάζευ.
κάλλιστ'· ἔνδοι πᾶσαι, ὁ τὰν νυὸν εἶπ' ἀποκλᾴξας.

ΓΟΡΓΩ.

Πραξινόα, πόταγ' ὧδε. τὰ ποικίλα πρᾶτον ἄθρησον,
λεπτὰ καὶ ὡς χαρίεντα· θεῶν περονάματα φασεῖς.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ.

Πότνι' Ἀθαναία, ποῖαί σφ' ἐπόνασαν ἔριθοι,
ποῖοι ζῳογράφοι τἀκριβέα γράμματ' ἔγραψαν·
ὡς ἔτυμ' ἑστάκαντι καὶ ὡς ἔτυμ' ἐνδινεῦντι,
ἔμψυχ', οὐκ ἐνυφαντά. σοφόν τοι χρῆμ' ὤνθρωπος.
αὐτὸς δ' ὡς θαητὸς ἐπ' ἀργυρέας κατάκειται
κλισμῶ, πρᾶτον ἴουλον ἀπὸ κροτάφων καταβάλλων,
ὁ τριφίλητος Ἄδωνις, ὃ κἠν Ἀχέροντι φιλεῖται.

ΕΤΕΡΟΣ ΞΕΝΟΣ.

Παύσασθ', ὦ δύστανοι, ἀνάνυτα κωτίλλοισαι,
τρυγόνες. ἐκκναισεῦντι πλατειάσδοισαι ἅπαντα.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ.

Μᾶ, πόθεν ὥνθρωπος; τί δὲ τίν, εἰ κωτίλαι εἰμές;
πασάμενος ποτίτασσε· Συρακοσίαις ἐπιτάσσεις;
ὡς δ' εἰδῇς καὶ τοῦτο· Κορίνθιαί εἰμες ἄνωθεν,
ὡς καὶ ὁ Βελλεροφῶν. Πελοποννασιστὶ λαλεῦμες·
δωρίσδεν δ' ἔξεστι, δοκῶ, τοῖς Δωριέεσσι.
μὴ φύη, Μελιτῶδες, ὃς ἁμῶν καρτερὸς εἴη,
πλὰν ἑνός. οὐκ ἀλέγω. μή μοι κενεὰν ἀπομάξῃς.

ΓΟΡΓΩ.

Σιγῇ, Πραξινόα· μέλλει τὸν Ἄδωνιν ἀείδειν
ἁ τᾶς Ἀργείας θυγάτηρ πολύϊδρις ἀοιδός,
ἅτις καὶ πέρυσιν τὸν ἰάλεμον ἀρίστευσε.
φθεγξεῖταί τι, σάφ' οἶδα, καλόν· διαθρύπτεται ἤδη.

ΓΥΝΗ ΑΟΙΔΟΣ.

Δέσποιν', ἃ Γολγώς τε καὶ Ἰδάλιον ἐφίλησας
*αἰπεινόν τ' Ἔρυκα, χρυσῷ * στίλβοισ' Ἀφροδίτα,*
οἷόν τοι τὸν Ἄδωνιν ἀπ' ἀενάω Ἀχέροντος
μηνὶ δυωδεκάτῳ μαλακαὶ πόδας ἄγαγον Ὧραι.
βάρδισται μακάρων Ὧραι φίλαι, ἀλλὰ ποθειναί
ἔρχονται πάντεσσι βροτοῖς αἰεί τι φορεῦσαι.
Κύπρι Διωναία, τὺ μὲν ἀθανάταν ἀπὸ θνατᾶς,
ἀνθρώπων ὡς μῦθος, ἐποίησας Βερενίκαν,
ἀμβροσίαν ἐς στῆθος ἀποστάξασα γυναικός·
τὶν δὲ χαριζομένα, πολυώνυμε καὶ πολύναε,
ἁ Βερενικεία θυγάτηρ Ἑλένᾳ εἰκυῖα
Ἀρσινόα πάντεσσι καλοῖς ἀτιτάλλει Ἄδωνιν.

πὰρ μέν οἱ ὥρια κεῖται, ὅσα δρυὸς ἄκρα φέρονται,
πὰρ δ' ἁπαλοὶ κᾶποι πεφυλαγμένοι ἐν ταλαρίσκοις
ἀργυρέοις, Συρίω δὲ μύρω χρύσει' ἀλάβαστρα.
εἴδατα δ' ὅσσα γυναῖκες ἐπὶ πλαθάνω πονέονται,
ἄνθεα μίσγοισαι λευκῷ παντοῖα μαλεύρῳ,
ὅσσα τ' ἀπὸ γλυκερῶ μέλιτος τά τ' ἐν ὑγρῷ ἐλαίῳ,
πάντ' αὐτῷ πετεηνὰ καὶ ἑρπετὰ τεῖδε πάρεστι.
χλωραὶ δὲ σκιάδες μαλακῷ βρίθοντες ἀνήθῳ
δέδμανθ'· οἱ δέ τε κῶροι ὑπερπωτῶνται Ἔρωτες,
οἷοι ἀηδονιδῆες ἀεξομενᾶν ἐπὶ δένδρων
πωτῶνται πτερύγων πειρώμενοι ὄζον ἀπ' ὄζω.
ὢ ἔβενος, ὢ χρυσός, ὢ ἐκ λευκῶ ἐλέφαντος
αἰετοὶ οἰνοχόον Κρονίδᾳ Διὶ παῖδα φέροντες.
πορφύρεοι δὲ τάπητες ἄνω, μαλακώτεροι ὕπνω
ἁ Μιλατὶς ἐρεῖ χὡ τὰν Σαμίαν κάτα βόσκων.
ἔστρωται κλίνα τῷ Ἀδώνιδι τῷ καλῷ * ἁβρά.
τὸν μὲν Κύπρις ἔχει, τὰν δ' ὁ ῥοδόπαχυς Ἄδωνις·
ὀκτωκαιδεκέτης ἢ ἐννεακαίδεχ' ὁ γαμβρός·
οὐ κεντεῖ τὸ φίλημ', ἔτι οἱ περὶ χείλεα πυρρά.
νῦν μὰν Κύπρις ἔχοισα τὸν αὐτᾶς χαιρέτω ἄνδρα·
ἀῶθεν δ' ἁμές νιν ἅμα δρόσῳ ἀθρόαι ἔξω
οἰσεῦμες ποτὶ κύματ' ἐπ' ἀϊόνι πτύοντα,
λύσασαι δὲ κόμαν καὶ ἐπὶ σφυρὰ κόλπον ἀνεῖσαι
στήθεσι φαινομένοις λιγυρᾶς ἀρξώμεθ' ἀοιδᾶς·
Ἕρπεις, ὦ φίλ' Ἄδωνι, καὶ ἐνθάδε κεἰς Ἀχέροντα
ἡμιθέων, ὡς φαντί, μονώτατος. οὔτ' Ἀγαμέμνων
τοῦτ' ἔπαθ' οὔτ' Αἴας ὁ μέγας βαρυμάνιος ἥρως
οὔθ' Ἕκτωρ Ἑκάβας ὁ γεραίτερος εἴκατι παίδων,
οὐ Πατροκλῆς, οὐ Πύρρος ἀπὸ Τροίας ἐπανελθών,
οὔθ' οἱ ἔτι πρότερον Λαπίθαι καὶ Δευκαλίωνες,

*οὐ * Περσηϊάδαι τε καὶ Ἄργεος ἄκρα Πελασγῶ.*
ἵλαθι νῦν, φίλ' Ἄδωνι, καὶ ἐς νέωτ' εὐθυμήσαις.
καὶ νῦν ἦνθες, Ἄδωνι, καὶ ὅκκ' ἀφίκῃ, φίλος ἥξεῖς.

ΓΟΡΓΩ.

Πραξινόα, τὸ χρῆμα σοφώτερον· ἁ θήλεια
ὀλβία ὅσσα ἴσατι, πανολβία ὡς γλυκὺ φωνεῖ.
ὥρα ὅμως κεἰς οἶκον. ἀνάριστος Διοκλείδας·
χὡνὴρ ὄξος ἅπαν, πεινᾶντι δὲ μηδὲ ποτένθῃς.
χαῖρε, Ἄδων ἀγαπητέ, καὶ ἐς χαίροντας ἀφίκευ.

7. [Idyll. XXIV.]

ΗΡΑΚΛΙΣΚΟΣ.

Ἡρακλέα δεκάμηνον ἐόντα πόχ' ἁ Μιδεᾶτις
Ἀλκμήνα καὶ νυκτὶ νεώτερον Ἰφικλῆα,
ἀμφοτέρους λούσασα καὶ ἐμπλήσασα γάλακτος,
χαλκείαν κατέθηκεν ἐς ἀσπίδα, τὰν Πτερελάου
Ἀμφιτρύων καλὸν ὅπλον ἀπεσκύλευσε πεσόντος.
ἁπτομένα δὲ γυνὰ κεφαλᾶς μυθήσατο παίδων·
  Εὕδετ', ἐμὰ βρέφεα, γλυκερὸν καὶ ἐγέρσιμον ὕπνον,
εὕδετ', ἐμὰ ψυχά, δύ' ἀδελφεώ, εὔσοα τέκνα·
ὄλβιοι εὐνάζοισθε καὶ ὄλβιοι ἀῶ ἴδοιτε.
  Ὣς φαμένα δίνασε σάκος μέγα· τοὺς δ' ἔλαβ' ὕπνος.
ἆμος δὲ στρέφεται μεσονύκτιον ἐς δύσιν ἄρκτος
Ὠρίωνα κατ' αὐτόν, ὁ δ' ἀμφαίνει μέγαν ὦμον,
τᾶμος ἄρ' αἰνὰ πέλωρα δύω πολυμήχανος Ἥρη,
κυανέαις φρίσσοντας ὑπὸ σπείραισι δράκοντας,
ὦρσεν ἐπὶ πλατὺν οὐδόν, ὅθι σταθμὰ κοῖλα θυράων

* εἶκον, ἀπειλήσασα φαγεῖν βρέφος Ἡρακλῆα.
τὼ δ' ἐξειληθέντες ἐπὶ χθονὶ γαστέρας ἄμφω
αἱμοβόρως ἐκύλιον· ἀπ' ὀφθαλμῶν δὲ κακὸν πῦρ
ἐρχομένοις λάμπεσκε, βαρὺν δ' ἐξέπτυον ἰόν.
ἀλλ' ὅτε δὴ παίδων λιχμώμενοι ἐγγύθεν ἦνθον,
καὶ τότ' ἄρ' ἐξέγροντο, Διὸς νοέοντος ἅπαντα,
Ἀλκμήνας φίλα τέκνα, φάος δ' ἀνὰ οἶκον ἐτύχθη.
ἤτοι ὅ γ' εὐθὺς ἄϋσεν, ὅπως κακὰ θηρί' ἀνέγνω
κοίλου ὑπὲρ σάκεος καὶ ἀναιδέας εἶδεν ὀδόντας,
Ἰφικλέης, οὔλαν δὲ ποσὶν διελάκτισε χλαῖναν
φευγέμεν ὁρμαίνων· ὁ δ' ἐναντίος εἴχετο χερσίν
Ἡρακλέης, ἄμφω δὲ βαρεῖ ἐνεδήσατο δεσμῷ
δραξάμενος φάρυγος, τόθι φάρμακα λυγρὰ κέκρυπται
οὐλομένοις ὀφίεσσιν, ἃ καὶ θεοὶ ἐχθαίροντι.
τὼ δ' αὖτε σπείραισιν ἑλισσέσθην περὶ παῖδα
ὀψίγονον, γαλαθηνόν, ὑπὸ τροφῷ αἰὲν ἄδακρυν·
ἂψ δὲ πάλιν διέλυον, ἐπεὶ μογέοιεν ἀκάνθας,
δεσμοῦ ἀναγκαίου πειρώμενοι ἔκλυσιν εὑρεῖν.
Ἀλκμήνα δ' ἐσάκουσε βοᾶς καὶ * ἐπέκραγε πράτα·
  Ἄνσταθ', Ἀμφιτρύων· ἐμὲ γὰρ δέος ἴσχει ὀκνηρόν·
ἄνστα, μηδὲ πόδεσσιν ἑοῖς ὑπὸ σάνδαλα θείῃς.
οὐκ ἀΐεις, παίδων ὁ νεώτερος ὅσσον ἀϋτεῖ;
ἢ οὐ νοέεις, ὅτι νυκτὸς ἀωρί που, οἱ δέ τε τοῖχοι
πάντες ἀριφραδέες καθαρᾶς ἅπερ ἠριγενείας;
ἔστι τί μοι κατὰ δῶμα νεώτερον, ἔστι, φίλ' ἀνδρῶν.
  Ὣς φάθ', ὁ δ' ἐξ εὐνᾶς ἀλόχῳ κατέβαινε πιθήσας.
δαιδάλεον δ' ὥρμασε μετὰ ξίφος, ὅ οἱ ὕπερθεν
κλιντῆρος κεδρίνω περὶ πασσάλῳ αἰὲν ἄωρτο·
ἤτοι ὅ γ' ὠριγνᾶτο νεοκλώστου τελαμῶνος,

κουφίζων ἑτέρᾳ κολεὸν μέγα, λώτινον ἔργον.
ἀμφιλαφὴς δ' ἄρα παστὰς ἐνεπλήσθη πάλιν ὄρφνας·
δμῶας δὴ τότ' ἄϋσεν ὕπνον βαρὺν ἐκφυσῶντας·
  Οἴσετε πῦρ ὅτι θᾶσσον ἀπ' ἐσχαρεῶνος ἑλόντες,
δμῶες ἐμοί, στιβαροὺς δὲ θυρᾶν ἀνακόψατ' ὀχῆας.
  Ἄνστατε δμῶες ταλασίφρονες. αὐτὸς ἀϋτεῖ.
  Ἦ ῥα γυνὰ Φοίνισσα μύλαις ἔπι κοίτον ἔχουσα.
οἱ δ' αἶψα προγένοντο λύχνοις ἅμα δαιομένοισι
δμῶες· ἐνεπλήσθη δὲ δόμος σπεύδοντος ἑκάστου.
ἤτοι ἄρ' ὡς εἴδοντ' ἐπιτίτθιον Ἡρακλῆα
θῆρε δύω χείρεσσιν ἀπρὶξ ἁπαλαῖσιν ἔχοντα,
συμπλήγδην ἰάχησαν· ὁ δ' ἐς πατέρ' Ἀμφιτρύωνα
ἑρπετὰ δεικανάασκεν, ἐπάλλετο δ' ὑψόθι χαίρων
κωροσύνᾳ, γελάσας δὲ πάρος κατέθηκε ποδοῖϊν
πατρὸς ἑοῦ θανάτῳ κεκαρωμένα δεινὰ πέλωρα.
Ἀλκμήνα μὲν ἔπειτα ποτὶ σφέτερον βάλε κόλπον
ξηρὸν ὑπαὶ δείους ἀκρόχλοον Ἰφικλῆα·
Ἀμφιτρύων δὲ τὸν ἄλλον ὑπ' ἀμνείαν θέτο χλαῖναν
παῖδα, πάλιν δ' ἐς λέκτρον ἰὼν ἐμνάσατο κοίτου.
ὄρνιθες τρίτον ἄρτι τὸν ἔσχατον ὄρθρον ἄειδον·
Τειρεσίαν τόκα μάντιν ἀλαθέα πάντα λέγοντα
Ἀλκμήνα καλέσασα τέρας κατέλεξε νεοχμόν,
καί νιν ὑποκρίνεσθαι ὅπως τελέεσθαι ἔμελλεν
ἠνώγει. Μηδ' εἴ τι θεοὶ νοέοντι πονηρόν,
αἰδόμενος σύ με κρύπτε· καὶ ὣς οὐκ ἔστιν ἀλύξαι
ἀνθρώποις ὅτι Μοῖρα κατὰ κλωστῆρος ἐπείγει.
* πάντ', Εὐηρείδα, μάλα σε φρονέοντα διδάσκω.
  Τόσσ' ἔλεγεν βασίλεια· ὁ δ' ἀνταμείβετο τοίοις·
  Θάρσει, ἀριστοτόκεια γύναι, Περσήϊον αἷμα,
θάρσει· μελλόντων δὲ τὸ λώϊον ἐν φρεσὶ θέσθαι.

ναὶ γὰρ ἐμὸν γλυκὺ φέγγος ἀποιχόμενον πάλαι ὅσ-
σων,
πολλαὶ Ἀχαιϊάδων μαλακὸν περὶ γούνατι νῆμα
χειρὶ κατατρίψοντι ἀκρέσπερον ἀείδοισαι
Ἀλκμήναν ὀνομαστί, σέβας δ' ἔση Ἀργείαισι.
τοῖος ἀνὴρ ὅδε μέλλει ἐς οὐρανὸν ἄστρα φέροντα
ἀμβαίνειν τεὸς υἱός, ἀπὸ στέρνων πλατὺς ἥρως,
οὗ καὶ θηρία πάντα καὶ ἀνέρες ἥσσονες ἄλλοι.
δώδεκά οἱ τελέσαντι πεπρωμένον ἐν Διὸς οἰκεῖν
μόχθους, θνητὰ δὲ πάντα πυρὰ Τραχίνιος ἑξεῖ·
γαμβρὸς δ' ἀθανάτων κεκλήσεται, οἳ τάδ' ἐπῶρσαν
κνώδαλα φωλεύοντα βρέφος διαδηλήσασθαι.
ἔσται δὴ τοῦτ' ἆμαρ, ὁπηνίκα νεβρὸν ἐν εὐνᾷ
καρχαρόδων σίνεσθαι ἰδὼν λύκος οὐκ ἐθελήσει.
ἀλλά, γύναι, πῦρ μέν τοι ὑπὸ σποδῷ εὔτυκον ἔστω,
κάγκανα δ' ἀσπαλάθω ξύλ' ἑτοιμάσατ' ἢ παλιούρω
ἢ βάτω ἢ ἀνέμῳ δεδονημένον αὖον ἄχερδον·
καῖε δὲ τώδ' ἀγρίαισιν ἐπὶ σχίζαισι δράκοντε
νυκτὶ μέσᾳ, ὅκα παῖδα κανεῖν τεὸν ἤθελον αὐτοί.
ἦρι δὲ συλλέξασα κόνιν πυρὸς ἀμφιπόλων τις
ῥιψάτω εὖ μάλα πᾶσαν ὑπὲρ ποταμοῖο φέρουσα
ῥωγάδος ἐκ πέτρας ὑπερούριον, ἂψ δὲ νέεσθαι
ἄστρεπτος. καθαρῷ δὲ πυρώσατε δῶμα θεείῳ
πρᾶτον, ἔπειτα δ' ἅλεσσι μεμιγμένον, ὡς νενόμισται,
θαλλῷ ἐπιρραίνειν ἐστεμμένῳ ἀβλαβὲς ὕδωρ·
Ζηνὶ δ' ἐπιρρέξαι καθυπερτέρῳ ἄρσενα χοῖρον,
δυσμενέων αἰεὶ καθυπέρτεροι ὡς τελέθοιτε.

Φᾶ καὶ ἐρωήσας ἐλεφάντινον ᾤχετο δίφρον
Τειρεσίας, πολλοῖσι βαρύς περ ἐὼν ἐνιαυτοῖς.
Ἡρακλέης δ' ὑπὸ ματρὶ νέον φυτὸν ὣς ἐν ἀλωᾷ

ἐτρέφετ', Ἀργείου κεκλημένος Ἀμφιτρύωνος.
γράμματα μὲν τὸν παῖδα γέρων Λίνος ἐξεδίδαξεν,
υἱὸς Ἀπόλλωνος μελεδωνεὺς ἄγρυπνος ἥρως,
τόξον δ' ἐντανύσαι καὶ ἐπὶ σκοπὸν εἶναι ὀϊστόν
Εὔρυτος ἐκ πατέρων μεγάλαις ἀφνειὸς ἀρούραις.
αὐτὰρ ἀοιδὸν ἔθηκε καὶ ἄμφω χεῖρας ἔπλασσε
πυξίνᾳ ἐν φόρμιγγι Φιλαμμονίδας Εὔμολπος.
ὅσσα δ' ἀπὸ σκελέων ἑδροστρόφοι Ἀργόθεν ἄνδρες
ἀλλάλους σφάλλοντι παλαίσμασιν ὅσσα τε πύκται
δεινοὶ ἐν ἱμάντεσσιν ἅ τ' εἰς γαῖαν προπεσόντες
πάμμαχοι ἐξεύροντο σοφίσματα σύμφορα τέχνᾳ,
πάντ' ἔμαθ' Ἑρμείαο διδασκόμενος παρὰ παιδί
Ἁρπαλύκῳ Φανοτῆι, τὸν οὐδ' ἂν τηλόθι λεύσσων
θαρσαλέως τις ἔμεινεν ἀεθλεύοντ' ἐν ἀγῶνι·
τοῖον ἐπισκύνιον βλοσυρῷ ἐπέκειτο προσώπῳ.
ἵππους δ' ἐξελάσασθαι ὑφ' ἅρματι καὶ περὶ νύσσαν
ἀσφαλέως κάμπτοντα τροχῶ σύριγγα φυλάξαι
Ἀμφιτρύων ὃν παῖδα φίλα φρονέων ἐδίδαξεν
αὐτός, ἐπεὶ μάλα πολλὰ θοῶν ἐξ ἤρατ' ἀγώνων
Ἄργει ἐν ἱπποβότῳ κειμήλια, καί οἱ ἀαγεῖς
δίφροι, ἐφ' ὧν ἐπέβαινε, χρόνῳ διέλυσαν ἱμάντας.
δούρατι δὲ προβολαίῳ ὑπ' ἀσπίδι νῶτον ἔχοντα
ἀνδρὸς ὀρέξασθαι ξιφέων τ' ἀνέχεσθαι ἀμυχμόν
κοσμῆσαί τε φάλαγγα λόχον τ' ἀναμετρήσασθαι
δυσμενέων ἐπιόντα καὶ ἱππήεσσι κελεῦσαι
Κάστωρ Ἱππαλίδας δέδαεν, φυγὰς Ἄργεος ἐνθών,
ὁππόκα κλᾶρον ἅπαντα καὶ οἰνόπεδον μέγα Τυδεύς
ναῖε παρ' Ἀδρήστοιο λαβὼν ἱππήλατον Ἄργος.
Κάστορι δ' οὔτις ὁμοῖος ἐν ἡμιθέοις πολεμιστής
ἄλλος ἔην πρὶν γῆρας ἀποτρῖψαι νεότητα.

ὧδε μὲν Ἡρακλῆα φίλα παιδεύσατο μάτηρ.
εὐνὰ δ' ἦς τῷ παιδὶ τετυγμένα ἀγχόθι πατρός
δέρμα λεόντειον μάλα οἱ κεχαρισμένον αὐτῷ·
δεῖπνον δὲ κρέα τ' ὀπτὰ καὶ ἐν κανέῳ μέγας ἄρτος
Δωρικός· ἀσφαλέως κε φυτοσκάφον ἄνδρα κορέσσαι·
αὐτὰρ ἐπ' ἄματι τυννὸν ἄνευ πυρὸς αἴνυτο δόρπον.
εἵματα δ' οὐκ ἀσκητὰ μέσας ὑπὲρ ἕννυτο κνάμας.

Explicantur Eclogarum vocabula et formae,

de quibus in minoribus lexicis grammaticisve ad discipulorum usum adcommodatis non exponitur.

Ἄατος (⏑⏑⏑) = ἆτος (ἄμεναι, ἆσαι *satiare*) *insatiabilis.* Hes. Theog. 2, 98.

ἀβλαβίη = ἀβλάβεια *innocentia*; ἐπ' ἀβλαβίῃσι *sine fraude, sine dolo malo.* Hym. Hom. 1, 393.

Ἀγαθαρχίς puella, cuius in imaginem affabre pictam epigramma scripsit Erinna poetria. Epigr. 3, 4.

Ἀγάθων 1) Abderita, qui pro patria pugnans cecidit, Epigr. 6, 1; 2) Atheniensis, poeta tragicus, cuius prima victoria scaenica incidit in a. 416, Epigr. 38, 1.

ἀγγελιώτης = ἄγγελος *nuntius.* Hym. Hom. 1, 296.

ἀγερμός *collectio, conquisitio*; cfr. χελιδονισταί. Carm. popul. 5.

ἀγησίχορος dor. pro ἡγησίχορος (cfr. Ἀγησίλαος et Ἡγησίλεως) *choreas ducens, moderans.* Pind. 3, 4.

ἀγκαλίζεσθαι (ἀγκαλίς) *ulnis amplecti, complexu tenere.* Simonid. Amorg. 77.

ἄγκαλος (ἀγκάς) *quod ulnae possunt complecti,* viminum surculorumve *fasciculus.* Hym. Hom. 1, 82.

ἀγκυλοχήλης (χηλή *ungula*) *curvis forficibus instructus*; de cancro Batrachom. 294.

ἀγλαέθειρος (ἀγλαός, ἔθειρα) *nitidis crinibus ornatus.* Hym. Hom. 4, 5.

ἀγλαΐζειν *ornare, ornandi causa praebere* τινί τι Epigr. 73, 4; ἀγλαΐζεσθαι *delectari, gloriari, superbire* Simonid. Amorg. 70.

ἀγλαόκωμος *comissationem exornans.* Pind. 2, 6.

Ἀγλαοτριαίνης (accusat. Ἀγλαοτρίαιναν correpta ultima et retracto accentu) *tridente, fuscina insignis*, epith. Neptuni. Pind. 1, 41.

ἄγνος = λύγος *vitex,* salicis species. Hym. Hom. 1, 410.

ἀγρεσία = ἄγρα *venatio.* Epigr. 62, 2.

ἀγριοποιός *homines feroces, feris moribus imbutos fingens.* Aristoph. Ran. 837.

ἀγροιῶτις fem. vocis ἀγροιώτης *agrestis.* Epigr. 78, 1.

ἀγρώστης = ἀγρεύς, ἀγρευτής *venator*; ἀγρῶσται appellantur a Babrio (19, 2) lari,

aves marinae *piscantes* (cfr. Odyss. ε 53 λάρος . . . ἰχθῦς ἀγρώσσων).

ἀδάητος (δαῆναι) *ignotus*. Hes. Theog. 2, 39.

ἄδυτος = ἄδυτον; Hym. Hom. 1, 247 ἄδυτοι vocantur *interiores cavernae partes* obseratae, quibus penus, vestis, res pretiosae conduntur.

Ἄδων = Ἄδωνις Veneris amasius. Theocr. 6, 149.

ἀδώτης (δώτης) *qui nihil dat*. Hes. Oper. 5, 70.

ἀζάνειν *arefacere* (= ἀζαίνειν, cfr. λ 587); ἀζάνεσθαι *arescere*. Hym. Hom. 2, 270.

ἄζωστος *discinctus*; ἄζ. κίειν *ne cincta quidem tunica*, h. e. nulla mora interposita *accurrere*. Hesiod. Oper. 5, 60.

Ἀθαμαντίς *Athamantis filia*, Helle; Ἀθαμαντίδος πορθμός *Athamantidis aequor* (Ov.), Hellespontus. Aeschyl. Pers. 70.

Ἀθάμας filius Aeoli, ex Nephela procreavit Phrixum et Hellen. In fabula Sophoclea (Ἀθάμας) coronatus introducitur tamquam victima ad aram Iovis immolandus poenasque daturus caedis, quam liberis Nepheles cum Inone noverca machinatus erat; liberatur Herculis interventu Phrixum incolumem apud Colchos esse nuntiantis (cfr. Herodot. VII 197, ubi non ab Hercule, sed a Cytissoro, Phrixi filio, Athamas liberatus esse dicitur). Aristoph. Nub. 257.

ἀθύρωτος = ἀπύλωτος *claustris non coercitus*, *effrenatus*, *impotens*. Aristoph. Ran. 838.

ἄθυστος = ἄθυτος *non sacrificatus*; ἱερὰ ἄθ. *sacrificia inauspicata*, nefanda, tristia. Simonid. Amorg. 56.

αἰβοῖ interiectio indignantis et admirantis. Aristoph. Nub. 102.

Αἰγιμιός rex Doriensium, pater Pamphyli et Dymantis; ab Hercule contra Lapithas adiutus adoptasse Hyllum Herculis filium eique tertiam regni partem attribuisse fertur. Pind. 3, 64.

αἰγιπόδης = αἰγίπους *capripes*, epitheton Panis. Hym. Hom. 4, 2; 37.

Αἴγυπτος Beli filius, Danai frater, cuius filii praeter unum Lynceum a Danaidibus interempti sunt. Aristoph. Ran. 1206.

ἀϊδρίη = ἀϊδρείη sive ἀϊδρηΐη *inscientia*, *imprudentia*. Sol. 6, 4.

ἀϊδροδίκας dor. *iuris imperitus*, *immanis*; ἀϊδροδίκας appellat Pindarus beluas sicut Homerus Polyphemum dicit (ι 215) οὔτε δίκας εὖ εἰδότα οὔτε θέμιστας. Pind. 5, 63.

αἰθύσσειν· ἀνασείειν (Hesych.), *quassare*, *concutere*, *agitare*. Sapph. 4, 2.

ἄϊκτος· ἀπρόσιτος. Hym. Hom. 1, 346.

αἱμακουρία· οἱ τῶν νεκρῶν μεθ' αἱμάτων γενόμενοι ἐναγισμοὶ ἀπὸ τοῦ κορέννυσθαι τὰς ψυχὰς αἵματος, *parentalia*, *inferiae*, *quae ad mortuos sanguine satiandos*, h. e. ad manes placandos caesis victimis *celebrabantur*; ἐν αἱμ. μίγνυσθαι inferiarum huius generis *particeps fieri* dicitur Pelops, cuius ad tumulum intra Altim prope Iovis aram

exstructum aries niger immolari solebat. Pind. 1, 93.

αἱματοπώτης = αἱματοπότης *sanguinis bibulus.* Aristoph. Equit. 198.

αἱμυλομήτης (αἱμύλος) *qui callida consilia versat.* Hym. Hom. 1, 13.

Αἰνησίδαμος ab Emmenide ortus, pater Theronis Agrigentinorum tyranni (cfr. quae s. v. Ἐμμενίδαι scripta sunt). Pind. 2, 9.

αἰνοβίης *saeva, ingenti vi praeditus.* Epigr. 6, 1.

Αἰοληΐς (= Αἰολὶς) μολπά *carmen modis Aeoliis compositum.* Pind. 1, 105.

Αἰολίδης *Aeolius;* κῶμος *Αἰ.* dicitur de Alcaei carminibus (cfr. *carmen Aeolium* Hor. carm. III 30, 13; IV 3, 12, *Lesboum barbiton* ibid. I 1, 34). Epigr. 145, 6.

αἰών *vis vitalis, medulla spinae dorsalis,* ὁ νωτιαῖος μυελός. Hym. Hom. 1, 42; 119.

ἀκαμαντόπους (ἀκάμας, κάμνειν) *cuius pedes indefessi sunt, lassitudinis expertes.* Pind. 2, 3.

Ἀκάνθιος *Acanthius,* incola Acanthi, Chalcidices urbis, supra Acten paeninsulam ad sinum Strymonium sitae. Epigr. 59, 1.

ἀκατάληπτος *non comprehensibilis, qui animo percipi non potest.* Babr. 20 affab.

ἀκέντητος (κεντεῖν) *quem stimulo excitari non est opus, stimuli non indigens;* dicitur de equo alacri Pind. 1, 21 (cfr. ἄνευ κέντροιο θέων Il. Ψ 387).

ἀκέρδεια *dispendium, damnum.* Pind. 1, 54.

ἀκηδεῖν *non curare, segniter agere, taedio affici;* aor. ἀκηδῆσαι Quint. Smyrn. 2, 24 (apud Hom. ἀκηδέσαι Ξ 427).

ἀκηράσιος = ἀκήρατος (κήρ) *integer, incolumis;* λειμὼν ἀκ. *pratum herbis virens, non depastum.* Hym. Hom. 1, 72.

ἀκόλυμβος (κόλυμβος = κυβιστητήρ, ἀρνευτήρ *urinator*) *imperitus urinandi, natandi.* Batrachom. 158.

ἀκοντοδόκος (ἄκων *iaculum*) *qui iacula, tela excipit.* Epigr. 19, 3.

ἀκόρητος (κορεῖν) *qui non verritur, sordidus, immundus.* Aristoph. Nub. 44.

ἀκουάζειν (Homero usitatum est medium ἀκουάζεσθαι ι 7) *auscultare.* Hym. Hom. 1, 423.

ἀκραῖος = ἄκρος *extremus, summus.* Babr. 15, 40.

ἀκρόχλοος (χλόη) *vepallidus;* ἀκρ. ὑπαὶ δείους Theocr. 7, 61 (cfr. Homericum χλωρὸς ὑπαὶ δείους Ο 4, Κ 376).

ἀκταῖος *litoreus,* in litore versans. Babr. 7, 6.

ἄκτιτος = ἄκτιστος (κτίζω) sc. γῆ *terra inculta.* Hym. Hom. 2, 123.

ἀλεξιβέλεμνος (ἀλέξειν, βέλεμνον) χιτών *lorica tela arcens a corpore.* Epigr. 132, 3.

ἀληνής· μαινόμενος (Hesych.); cum genet. *vesana cupiditate rei flagrans.* Simonid. Amorg. 53.

ἁλιερκής (ἕρκος) *mari saeptus;* ἁλ. vocantur ταὶ ὑπὲρ Κύμας ὄχθαι, colles qui in ora maritima Campaniae siti Cumis imminent. Usque ad haec iuga regionis Cumaeae ab Aetna monte corpus Ty-

phoei porrectum esse dicitur Pind. 3, 18 sq.

ἀλινδήθρα (ἀλινδεῖν, cfr. ἐξαλίνδειν) *volutabrum*, locus in quo equi volutantur = ἐξαλίστρα, κυλίστρα; transl. ἐπῶν ἀλ. *verborum tricae*. Aristoph. Ran. 904.

ἄλιστος *qui precibus non imploratur, venerationis expers*. Hym. Hom. 1, 168.

Ἀλκμάν poeta lyricus; de patria non satis constabat inter veteres (κεῖται δ' ἠπείροις διδύμοις ἔρις, εἴθ' ὅ γε Λυδὸς Εἴτε Λάκων· πολλαὶ μητέρες ὑμνοπόλων Anth. Pal. VII 18). Ab Sardibus oriundus videtur in Laconicam venisse, ibique primo Agesidae servus vixisse, post in libertatem vindicatus esse. Aetatem Alcm. egisse fertur inter olymp. 27 (a. 672) et olymp. 42 (a. 612). Composuit Ὕμνους, Παιᾶνας, Προσόδια, inprimis Παρθένεια ᾄσματα ad virginum choros adcommodata. Epigr. 145, 3.

Ἀλκμανίδαι dor. pro Ἀλκμαιωνίδαι Alcmaeonidae, gens illustris Athenarum. Pind. 4, 2.

Ἀλκμέων, ion. Ἀλκμαίων, filius Amphiarai et Eriphyles, frater Amphilochi, Epigonorum dux adversus Thebas. Matrem, quae Harmoniae monili inducta maritum prodiderat (cfr. Hom. ο 247 et λ 327), patris et Apollinis iussu occidit; inde a Furiis agitatus tandem in terram recenti Acheloi alluvie aggestam pervenit (Thucyd. 2, 102), quam Acarnaniam a filio Acarnane appellavit. Anacreont. 3, 4.

Ἀλκυονεύς nobilissimus ex Gigantibus Solis boves ex Erythea abegit, unde βουβότας vocatur; Hercules, ubi redux a Troia Meropes devicit et Coum insulam expugnavit, in campis Phlegraeis (h. e. in isthmo paeninsulae Pallenensis) cum Alcyoneo conflixit eumque extra Pallenen, terram natalem, ubi invictus erat, abreptum trucidavit. Pind. 6, 33 (cfr. Pind. 5, 67).

ἄλλα fem. adiectivi ἄλλος, quae aeolica forma est vocis ἠλεός, (ἄλη) *delira, mente capta, demens*. Sapph. 2, 16.

ἀλλαντοπώλης (ἀλλᾶς *farcimen, botulus*) *botularius, insiciarius*. Aristoph. Eq. 143, 144, 148, 179, 241.

Ἀλφεσίβοια filia Peronis et Biantis, qui Melampodis fratris auxilio (cfr. Odyss. ο 225 sqq. λ 287) Nelei filiam in matrimonium accepit. Theocr. 2, 45.

ἀλωή=ἀλωή *fundus, vinea*. Epigr. 68, 1. Alia nominis forma est ἅλων, — ωνος Babr. 2, 9.

ἀλωπεκίζειν *callide agere vulpis more, vulpinari*. Babr. 15, 64.

ἅλως (τῆς ἅλω)· ἡ τοῦ ἡλίου ἢ σελήνης περιφέρεια· Αἰσχύλος περιφέρεια τῆς ἀσπίδος καὶ κύκλος (Hesych.); de *clipei orbe* Aeschyl. Sept. 385, 489.

ἁμᾶ dor. pro ἅμα *simul*. Pind. 2, 21.

Ἀμαδρυάδες = Δρυάδες Nymphae montanae vel silvestres, quae una cum arboribus sacris nasci atque exstingui putabantur (cfr. Hym Hom. 2, 259 sqq.). Epigr. 46, 6.

Ἀμάλθεια sive **Ἀμαλθίη**. nomen nymphae aut capellae,

quae Iovem recens natum in Creta insula nutrivisse fertur; κέρας Ἀμαλθείας *cornu Copiae* (τοῦτο δύναμιν ἔχει τοιαύτην, ὥστε βρωτὸν ἢ ποτόν, ὅπερ εὔξαιτό τις, παρέχειν ἄφθονον Apollod.) Babr. 17, 11; Anacr. 3, 1; Phocyl. 5, 2.

ἀμαρτωλή = ἁμαρτία, ἁμάρτημα *delictum, peccatum*. Theogn. 131, 133.

ἀμαρυγή (ἀμαρύσσω) = μαρμαρυγή (ϑ 265) *vibratio;* ὀφθαλμῶν ἀμαρυγαί· αἱ τῶν ὀφθ. ἐκλάμψεις. Hym. Hom. 1, 45.

Ἀμαρυλλίς nomen puellae in carminibus bucolicis tam Latinorum (Verg. Ecl. I 5, VIII 76) quam Graecorum frequens. Theocr. 2, 1; 6; 22.

ἀμαρύσσειν *vibrare*; de oculis micantibus Hym. Hom. 1, 278; 415. (Cfr. μαρμαίρειν Γ 397.)

ἀμαυρίσκειν = ἀμαυροῦν (ἀμαυρός) *obscurare, extenuare, oblitterare*. Theogn. 57.

ἀμβολὰς (= ἀναβολὰς) τεύχειν *initium facere, exordiri*; de incipiendis carminibus dicitur a Pindaro (3, 4), sicut ἀναβάλλεσθαι ab Homero (α 155) et ab Theocrito (3, 20; 4, 22).

ἀμβολιεργός (ἀμβολίη = ἀναβολή *dilatio*) *qui opus procrastinat, dilator*. Hes. Oper. 5, 91.

ἀμέθυστος (μεθύειν) *amethystus*, lapidis pretiosi nomen. Epigr. 147, 3.

ἀμείδητος (μειδιᾶν) *qui ridere nescit*. Epigr. 128, 1.

Ἀμένας (gen. dor. Ἀμένα) fluvius Siciliae, qui ex Aetna monte ad Catinam in mare profluit; idem a Latinis *Amenanus* vocatur (cfr. Ovid. Met. XV 279). Pind. 3, 67.

ἀμεύειν forma Pindaro usitata pro ἀμείβειν; ἀμεύσασθαι ἀντίους *praeterire, praecurrere, superare adversarios*. Pind. 3, 45.

ἀμνάσειεν dor. pro ἀναμνήσειεν praepositionis vocali altera elisa (ἀμμνήσειεν) et consona μ eiecta. Pind. 3, 47.

ἄμπαυμα pro ἀνάπαυμα i. q. ἀνάπαυλα sive ἀνάπαυσις *requies, cessatio, relaxatio*. Theogn. 141.

ἄμπνευμα pro ἀνάπνευμα = ἀμπνοή, ἀναπνοή *respiratio, locus ad requietem datus*; ἄ. Ἀλφεοῦ Ortygia vocatur idcirco, quod Alpheus, cum Arethusam sive Dianam fugientem sequeretur, aequore inter Peloponnesum Siciliamque superato tandem in insula Syracusana e diuturno cursu recreatus est. Pind. 5, 1.

ἀμυνίας *ulciscendi cupidus, promptus ad hostes propulsandos*; nomen proprium est, sed iocose a poeta sic adhibitum, ut adiectivi ἀμυντικός vel huiusmodi vicem obtineat. Aristoph. Equit. 570.

ἀμυστί (ἄμυστις, ἀμυστίζειν) *hiante ore*; ἀμ. πίνειν idem fere quod χανδὸν ἑλεῖν (Odyss. φ 294). Anacreont. 3, 2.

ἀμφάδην = ἀμφαδίην, ἀναφανδόν, ἀμφαδόν *palam, aperte*. Archil. 18, 4.

ἀμφίβιος νομή *pastus anceps*, h. e. *terrester idemque aquatilis*. Batrachom. 59.

ἀμφιδάκνειν *circumcirca mordere, mordicus tenere*. Epigr. 133, 5.

ἀμφιπερικτίονες = περικτίται καὶ ἀμφικτίονες *qui circumcirca habitant.* Callin. 2.

Ἀμφιτρύων Amphitruo filius Alcaei regis Tirynthii; propter caedem Electryonis Thebas commigravit; Taphiis superatis et rege eorum Pterelao occiso uxorem duxit Alcmenam, ex qua Hercules Iphiclesque nati sunt. Theocr. 7, 5; 35; 56; 62; 104; 121.

Ἀμφιτρυωνιάδας = Ἀμφιτρύωνος υἱός (Hom. λ 270) Hercules. Pind. 2, 14; 6, 38.

ἀμφίτυπος *ab utraque parte feriens, utrimque aciem habens,* de bipenni Quint. Smyrn. 2, 219.

ἀναβρυάζειν (βρύειν) *alacritate lascivire, alacrem clamorem tollere* (ἀναθορυβεῖν, ἀνακράζειν Schol.); facete dicitur de equorum hinnitu, qui tamquam nautae ad remigandum inter se adhortantur, Arist. Equit. 602.

ἀνάδεσμος = ἀναδέσμη *redimiculum feminarum,* ligamen ad crines conectendos. Epigr. 97, 3.

ἀνάελπτος (ἀνα- pro ἀ-, ἀν- priv.) = ἄελπτος, ἀνέλπιστος *insperatus.* Hes. Theog. 2, 44.

ἀναθλίβειν *sursum trudere;* ἀναθλίβεται γάλα *lac expressum scaturit, profluit.* Epigr. 84, 3.

ἀναιμόσαρκος (ἄναιμος, σάρξ) *carnem habens exsanguem, sanguine carentem.* Anacreont. 10, 17.

Ἀνακρείων = Ἀνακρέων. Epigr. 33, 3; 34, 1; 69, 1; 145, 5.

ἀναπιλεῖν *constipare reprimendo,* ἀναπιλήσας αἰῶν' ἐξετόρησεν *medullam* (testudinis) *constipatam exterebravit,* Hym. Hom. 1, 41.

ἀναπλοῦν (ἁπλοῦν) *expandere, patefacere.* Babr. 13, 3.

ἀνασταλύζειν (ἀσταλύζειν sive σταλύζειν, ab eadem origine ductum cum verbis σταλάζειν, στάζειν) *singultare, plorare.* Anacr. 6, 4.

Ἀνδρομέδα Lesbia inter Sapphonis aemulas (ἀντιτέχνους) numeratur. Sapph. 9, 2.

ἀνέγγυος (ἔγγυος) *qui fidem non dat, incertus.* Epigr. 9, 3.

ἀνήσσατος dor. pro ἀνήττητος sive ἀήττητος (ἡττᾶσθαι) *invictus.* Theocr. 3, 46.

ἄνητον = ἄνηθον (Theocr. 6, 119) *anethum;* utebantur ad coronas nectendas (cfr. Verg. Ecl. 2, 48). Alc. 8, 1.

ἀνθοσύνη (ἄνθος) *exuberans herbarum* quae frugum proventui officiunt *luxuria.* Epigr. 136, 8.

ἀνιάχειν *exclamare,* tr. *magna voce appellare.* Epigr. 81, 5.

ἀνολβίη *infortunium, miseria.* Hesiod. Oper. 5, 34.

ἀνοχμάζειν (ὄχμα = ἔχμα) *tollere, sublevare.* Epigr. 135, 1.

ἀντερύεσθαι χρυσοῦ *auro rependere.* Theogn. 43 (cfr. Il. Χ 351).

ἀντιφλέγειν ὅλον ὀφθαλμόν τινι *lumen totius oculi alicui offundere,* de splendore plenae lunae, Pind. 2, 20.

ἀνυβριστί (ἀνύβριστος) *non contumeliose, non insolenter, procul ab intemperie.* Anacr. 12, 5.

ἀορτεῖν (ἀείρειν) *suspendere;* in usu erat participium aoristi passivi ἀορτηθείς *suspensus.* Epigr. 99, 2.

ἀπάλαμος (prima syllaba arsis vi producitur) = ἀπάλαμνος *iners* Hes. Oper. 1, 10; βίος ἀπ. *vita, cuius miseriae neutiquam possunt sublevari*, Pind. 1, 61.

ἀπαλόχρως, -χροος (ἀπαλός, χρώς) *tenera cute tectus*. Hym. Hom. 2, 14.

ἀπαναίνεσθαι *exarescere, marcescere*. Quint. Smyrn. 2, 164.

ἀπείριτος = ἀπείρων, ἀπειρέσιος *infinitus, immensus, innumerabilis*. Hym. Hom. 2, 120.

ἀπεριλάλητος *qui blaterando superari nequit, invictus garriendo*. Aristoph. Ran. 839.

ἀπηθεῖν (ἠθεῖν, ἠθμός *colum*) *excolare, per colum transfundere*. Aristoph. Ran. 943.

ἀπημοσύνη (ἀπήμων) *vacuitas malorum, incolumitas*. Theogn. 242.

ἀπλανής *non vagus, fixus*; oppos. ἀλήμων = πλανήτης. Epigr. 67, 3.

ἄπλαστος (πλάσσειν) *informis, immanis, vastus*. Hesiod. Oper. 3, 40.

ἄπλητος, dorice ἄπλατος (πελᾶν) *cui appropinquari non potest*; neutr. pro adv. ἄπλητον μαίνεσθαι *atrociter furere* Simonid. Amorg. 34.

ἀπλοῦν *expandere, explicare*; ἀ. μῦν ἐπινώτιον dicitur de rana, quae murem excipit ita, ut *in eius dorso extentus porrigatur*. Batrachom. 80.

ἄπνοος et **ἄπνους** *exanimis*. Epigr. 76, 1; 133, 6.

ἀπομάσσεσθαι *imitando exprimere, effingere* (imaginem). Epigr. 56, 1.

ἀπόπλους, ἀπόπλοος adi. *qui navi avehitur, ancoram solvit*. Epigr. 93, 7.

ἀποσεμνύνεσθαι *per insolentiam* et *ostentationis causa tacere*. Aristoph. Ran. 833.

ἀπρόφατος (πρόφημι) *non praedictus, improvisus, subitus*; ἔκποθεν ἀπροφάτοιο *alicunde ex inopinato*. Quint. Smyrn. 2, 157.

ἄπυγος (πυγή) *depugis, natibus carens*. Sim. Amorg. 76.

ἀρεΐος aeol. pro ἀρήϊος sive ἄρειος (Ἄρευς, gen. Ἄρευος = Ἄρης, Ἄρεος) *bellator, bellicosus*. Alc. 4.

Ἄρητος poeta Solensis, Theocriti bucolici aequalis et amicus, cuius carmen praestantissimum *Φαινόμενα* inscribitur (v. supra p. 343). Epigr. 67, 1; Theocr. 3, 2.

ἀριστίζειν (ἄριστον) *prandio excipere, ientaculum apponere*. Aristoph. Equit. 538.

Ἀριστόδαμος Argis Spartam emigrasse fertur; vixit aetate septem sapientium, in quibus a nonnullis numeratur. Alc. 12, 1.

Ἀριστοφόων, attice Ἀριστοφῶν, Naxius, cuius fortitudinem Archilochus epigrammate sepulcrali celebravit. Epigr. 1, 1.

ἄρματα = ἀρμαλιά *victus, cibus*. Hesiod. Theog. 2, 23.

ἁρμολογεῖν *concinnare, coagmentare*, apte iungendo perficere. Epigr. 112, 2.

ἀρόμμεναι infinitivus praeter morem duplici littera μ formatus = **ἀροῦν** (alia inf. forma est *ἀρώμεναι*, vocali producta ut in *νοήμεναι*, *καλήμεναι*). Hesiod. Oper. 1, 12.

ἀρούριον, deminut. ab ἄρουρα, *agellus*. Epigr. 136, 7.

ἀρουρίτης = ἀρουραῖος *agrestis, rusticus*. Babr. 17, 27.

Ἁρπάλυκος filius Mercurii a Theocrito (7, 116) Herculem luctandi artem atque pugilationem docuisse perhibetur; alii scriptores pro Harpalyco Autolycum nominant, cfr. Apollod. II 4, 9: ἐδιδάχθη Ἡρακλῆς ἁρματηλατεῖν μὲν ὑπὸ Ἀμφιτρύωνος (Theocr. 7, 119 seqq.), παλαίειν δὲ ὑπὸ Αὐτολύκου, τοξεύειν δὲ ὑπὸ Εὐρύτου (ibid. 7, 107 sq. cfr. Odyss. ϑ 224, φ 14—38), ὁπλομαχεῖν δὲ ὑπὸ Κάστορος (Theocr. 7, 125 seqq.), κιθαρῳδεῖν δὲ ὑπὸ Λίνου (ibid. 7, 105).

ἅρπαξ ἡ = ἁρπαγή *rapina*. Hes. Oper. 5, 71.

ἄρριχος· κόφινος (*corbis*) ἢ ἀγγεῖον λύγινον (*fiscina viminibus contexta*). Epigr. 79, 4.

ἀρσενόπαις γόνος *progenies liberum masculorum*. Epigr. 97, 4.

Ἀρσινόα filia Ptolomaei I Soteris et Berenices (ἁ Βερενικεία θυγάτηρ), soror et coniunx Ptolomaei II Philadelphi. Adonidis sollemnia Alexandriae celebravit ab Theocrito idyll. XV descripta. Theocr. 6, 111.

ἀρσίπους = ἀερσίπους (Il. Γ 327) *pedes alacriter tollens;* ἀρσίποδες vocantur equi, quos Troi a Iove pro rapto Ganymede donati sunt Hym. Hom. 2, 211 (cfr. Il. Ε 265).

Ἀρτεπίβουλος (ἄρτος, ἐπίβουλος) *panis insidiator*, muris nomen. Batrachom. 262.

ἀρτιβρεχής (ἄρτι, βρέχω) *recens madefactus*. Epigr. 114, 5.

ἀρτιέπεια (ἀρτιεπής) *quae apte, adcommodate loquitur, diserta*. Hes. Theog. 1, 12.

ἀρτόπωλις ἡ (ἀρτοπώλης ὁ) *quae panem venditat, pistrix*. Aristoph. Ran. 858.

Ἀρτοφάγος *panem comedens*, nomen muris. Batrachom. 212.

ἄρτυμα (ἀρτύω) *quod scite a coquo paratur, condimentum*. Batrachom. 41.

ἀρχέλας (λαός, dor. cfr. *Μενέλας, Πρωτεσίλας*) = ἀρχέλαος *dux populi, dominus*. Aristoph. Eq. 164.

Ἀρχεπτόλεμος filius Hippodami Milesii, architecti nobilis, quem Athenienses ad Piraeeum aedificandum adhibuerunt. Archeptolemus Lacedaemoniorum legatos, qui a. 425, Spartiatis in insula Sphacteria circumsessis, ad res componendas missi erant Athenas, in contionem introduxit atque pacis condiciones ab illis latas civibus commendavit, unde ab Aristophane (Equit. 794) φέρων τὴν εἰρήνην dicitur. Idem ex quadringentis erat, qui a. 411 Athenis rerum potiti sunt; restituto imperio populari in ius vocatus atque damnatus est (cfr. Lys. XII 67).

Ἀρχιτέλης nomen lapicidae, qui filio mortuo ipse cippum exsculpsit. Epigr. 112, 1.

ἀσάμενοι (◡ – ◡ –) part. praes. aeolice formatum pro ἀσώμενοι ab ἀσᾶσθαι (ἄση Sapph. 1, 3) *affligi, taedio, maerore confici*. Alc. 7, 2.

ἀσβόλη = ἄσβολος, ψόλος *fuligo, fumus*. Simonid. Amorg. 61.

Ἀσίς (‒ ◡) = Ἀσιάς (◡◡◡), sc. γῆ *Asia.* Epigr. 29, 7.

ἀσκαλαβώτης *stellio*, genus lacertae, cuius cubile est in loricis ostiorum fenestrarumque aut in cameris sepulcrisve. Aristoph. Nub. 170.

ἄστιβος (στείβειν) = ἀστιβής *non calcatus*, *non tritus*, *desertus.* Epigr. 83, 2.

ἀστραγάλη = ἀστράγαλος *talus.* Anacr. 8.

ἀστρολόγος *astrologus, mathematicus.* Ad computandum Chaldaeis abacus et calculi (πίναξ, ψηφῖδες) in usu erant. Epigr. 136, 2.

ἀσυνέτημι aeolice pro ἀσυνετέω (συνετός) *parum intellego, ignoro.* Alc. 2, 1 (alterius syllabae vocalis in arsi ante liquidam producitur: ἀσῡνέτημι).

ἀσφάλαξ i. q. ἀσπάλαξ = σπάλαξ, σκάλοψ (σκάλλειν) *talpa.* Babr. 17, 13.

ἀσωτεύεσθαι (ἄσωτος *perditus, ganeo; ἀσωτία helluatio*) *helluari, opipare epulari.* Babr. 17, 12.

ἀτάραχος *perturbationis expers, securus.* Babr. 17 affab.

Ἀτθίς puella Lesbia, Sapphonis discipula. Sapph. 9, 1 (v. supra p. 172).

ἀτρεμεί = ἀτρέμας *quiete.* Aristoph. Nub. 261.

ἀτροπίη (ἄτροπος) *ingenium hebes, tardum.* Theogn. 116.

αὔδω aeolica forma vocis αὐδή, gen. αὔδως = αὐδοῦς (cfr. ἠχή et ἠχώ). Sapph. 1, 6.

αὐθαδόστομος (αὐθάδης) *qui os habet contumax atque insolens.* Aristoph. Ran. 837.

αὐονή 1) (αὔειν *clamare*) *clamor* Simonid. Amorg. 20; 2) (αὖος *aridus*) *siccitas* Aeschyl. Eum. 332, 346.

αὐτάγρετον *quod libero arbitrio permissum est; αὐτάγρ. ἐστί σοι est in potestate tua, integrum est tibi.* Hym. Hom. 1, 474; 489.

αὐτόκομος *cui crines nativi sunt, non adulterini.* Aristoph. Ran. 822.

αὐτόκωλος (κῶλον) *meris cruribus constans.* Simonid. Amorg. 76.

αὐτομήτωρ *quae merae matris instar est.* Simonid. Amorg. 12.

αὐτόχρημα adv. *reapse, re vera.* Aristoph. Eq. 78.

αὐχμήεις (αὐχμός, αὐχμεῖν) *siccus, squalidus.* Hym. Hom. 4, 6.

ἄφενος ὁ gener. masc. pro τὸ ἄφ. legitur Hesiod. Oper. 1, 14.

ἀχαιίνη *cerva.* Babr. 15, 87 (ἀχαιῖναι· ἐλάφων ἡλικίαι Hes.; sunt etiam aliae nominis formae ἀχαΐνη, ἀχαιινέη et mascul. ἀχαιίνης).

Ἀχαιμένιοι Achaemenii appellantur Persae ab Achaemene, unde Achaemenidae, gens Persarum regia, originem duxerunt. Epigr. 133, 6.

Ἀχαρνίτης (Ἀχαρναί) = Ἀχαρνικός *Acharnanus*, ex Acharnis tribus Oeneidis (*Οἰνηΐδος φυλῆς*). Ἀχαρν. vocatur κισσός, quoniam hedera Acharnis prima pullulasse fertur. Epigr. 52, 4.

Ἀχίλλεια sc. ἄλφιτα hordei genus bonitate excellens (κριθὴ Ἀχιλληΐς), panem inde confectum (μᾶζαν Ἀχιλλείαν) in prytaneo cenantibus apposuisse

feruntur. Ἀχιλλείων ἀπομάττεσθαι huius generis pane ad *abstergendas manus uti* Cleon dicitur helluans sumptu publico. Aristoph. Equit. 819.

Βαθύδοξος *perquam illustris, nobilissimus* (de priore vocis parte cfr. βαθυκλεής, βαθύπλουτος, βαθυκτέανος, βαθύκληρος). Pind. 3, 66.

Βάθυλλος puer formosus, dilectus ab Anacreonte. Epigr. 69, 7; Anacreont. 4, 8 (cfr. Hor. epod. 14, 9).

βαθυχαιτήεις (χαίτη) = βαθυχαίτης *qui est capillis densis, longe promissis;* dicitur de Persis epigr. 36, 4 (cfr. κομήτης Herod. VI 19).

Βακχυλίδης poeta lyricus, Iulide Cei insulae urbe, Simonidis sorore natus, floruit circ. a. 470, degebat aliquod tempus una cum avunculo Syracusis apud Hieronem; poesis melicae eadem fere genera amplectebatur atque Pindarus et Simonides, quorum illi obtrectasse, hoc magistro artis usus esse traditur. Epigr. 145, 4.

βάρβιτος ὁ *barbitus, lyra;* gener. mascul. invenitur epigr. 34, 10; Anacreont. 7, 3; alibi aut femin. ἡ βάρβιτος aut τὸ βάρβιτον (epigr. 84, 7) usurpabatur.

βαρυδαιμονεῖν *adversum deum habere, fortuna iniqua laborare,* de adulescentibus, qui ludis equestribus vincuntur, Aristoph. Equit. 558.

βαρύκτυπος (κτύπος) *graviter strepens, tonans,* epith. Iovis (cfr. Hom. ἐρίγδουπος), Hesiod. Oper. 2, 38; *fremens* de fluctibus Sim. Amorg. 40.

βαρυπενθής *qui graves dolores affert, luctuosus.* Epigr. 97, 3.

βασανίστρια (βασανιστής) ἐπῶν γλῶσσα *lingua quae verba examinat, ponderat.* Aristoph. Ran. 826.

βασιλέα poet. pro βασίλεια *regina.* Pind. 5, 39.

βασσαρεῖν (βασσάρα *vulpes* et *pellis vulpina*, qua Bacchae pro tegumento utebantur; inde βασσαρίς i. q. βάκχη, et Βασσαρεύς cognomen Bacchi v. Hor. carm. I 18, 11) = βακχεύειν *bacchari.* Anacr. 12, 6.

βατοδρόπος (βάτος ἡ, δρέπω) *qui rubos* sive *dumos decerpit.* Hym. Hom. 1, 190.

βατράχειον sc. χρῶμα *color qualis est ranarum;* βατραχείοις βαπτόμενον Aristophanes Magnetem dicit, fabulam eius Βατράχους significans, Equit. 523.

Βαυκίς Erinnae poetriae sodalis, ex insula Teno oriunda; nova nupta obiit; a socero sepulcro, cui Sirenes impositae erant, honorata est. Alia nominis forma est Βαυκώ. Epigr. 4, 6; 5, 1; 4.

βδύλλειν (βδεῖν) idem fere quod βδελύττεσθαι *metu exanimari, cum pavore abominari.* Aristoph. Equit. 224.

βελόνη (βέλος) *acus, cuspis.* Batrachomyom. 130.

Βερενίκα uxor Ptolomaei I Lagidae, mater Ptolomaei II Philadelphi et Arsinoes. Theocr. 6, 107.

Βερενικεία vid. Ἀρσινόα.

Βίας Prienensis unus e septem sapientibus, aequalis Croesi (v. Herod. I 27, 170). Epigr. 152, 7.

Βίας filius Amythaonis Peronem Nelei filiam in matrimonium duxit, cum frater Melampus Phylace ex urbe Phthiotidis (ἀπ' Ὄθρυος Theocr. 2, 43) boves Iphicli (Odyss. λ 289) Phylaco nati (Odyss. ο 231) Pylum abegisset ibique Neleo tradidisset. Theocr. 2, 44.

βιατάς dor. = βιαστής *violentus, ferox.* Pind. 3, 10.

βιοθάλμιος (βίος, θάλλειν) *qui floret vigore, vita diuturna.* Hym. Hom. 2, 189.

βλαισός *valgus* (opposit. est ῥαιβός = ῥοικός *varus*) Batrachom. 298; *crispus, curvatus* de hedera Epigr. 52, 4.

βοίδιον deminut. a βοῦς *bucula.* Epigr. 10, 2.

βολβός *bulbus, caepe.* Aristoph. Nub. 188.

βομβητής (βομβεῖν) *bombum edens, stridens,* de apium examine. Epigr. 110, 4.

Βομβύκα (βόμβυξ *tibia*) *Tibicina,* nomen puellae a Batto messore amatae. Theocr. 4, 26; 36.

Βορβοροκοίτης (βόρβορος, κοίτη) *qui cubile habet in limo,* nomen ranae. Batrachomyom. 231.

Βορραῖαι πύλαι porta Thebana septentrionalis, eiusdem aliud nomen est Ὕψισται πύλαι; non longe afuisse ab ea dicitur Amphionis Zethique sepulcrum. Oppugnavit hanc portam Parthenopaeus Arcas, quam Actor, filius Oenopis, frater Hyperbii defendit. Aeschyl. Sept. 527.

βουβότης = βουκόλος *bubulcus.* Pind. 6, 32.

βουβωνιᾶν (βουβών *inguen*) τῷ νεφρῷ *ex renibus laborare.* Aristoph. Ran. 1280.

βουκολίη (βουκόλος) *cura atque custodia boum pascentium.* Hym. Hom. 1, 498.

Βουπάλειος ad Bupalum sculptorem pertinens; B. cum Hipponactis imaginem foeditate insignem, ut risum moveret spectantibus, proposuisset, poeta *acer hostis Bupalo* (Hor. epod. 6, 14) artificem versibus criminosis insectatus est. Epigr. 111, 3.

βοώτης (βοωτεῖν *arare*) *bubulcus, rusticus.* Epigr. 105, 5.

Βράγχος Alexandri regis ignoti filius, ad quem Babrius fabulas misit. Babr. 13, 15.

βράδινος aeol. pro ῥαδινός *procerus, gracilis.* Sapph. 13, 2; 15, 2. (Digamma, unde vox olim orsa est, apud Aeoles transiit in litt. β.)

βρέγμα = βρεγμός, βρεχμός· τὸ ἄνω τοῦ μετώπου, *sinciput.* Batrachom. 229.

βρόδον aeol. pro ῥόδον (digamma mutatum est ante ρ in β, cfr. βράδινος). Sapph. 11, 2.

βροντησικέραυνος *cum tonitru fulmen emittens.* Aristoph. Nub. 265.

βρῦν vox balbutientium puerorum, qua *potum* postulant (βρῦ· σύμβολον τοῦ πιεῖν), Aristoph. Nub. 1382; idemque *cibi* desiderium vocabulo μαμμᾶν exprimunt, ibid. 1383.

Βύκχις forma aeolica nominis Βάκχος. Alc. 7, 3.

βυρσαίετον Ἀριστοφάνης ἀπὸ τῆς βύρσης καὶ τοῦ ἁρπάζειν — ἁρπακτικὸν γὰρ ζῷον ὁ ἀετός — τὸν Κλέωνα εἶπεν (Hesych. Suid.). Aristoph. Eq. 197.

βυρσίνη (βύρσα) *scutica:* Aristophanes coriario tribuit

βυρσίνην, qua more servorum muscas abigentium (μυιοσοβῶν) oratores sibi adversarios propulsat, non μυρσίνην *coronam myrteam*, qua qui cum populo agebant utebantur. Aristoph. Equit. 59.

βυρσοπαφλαγών vocatur Cleon Aristoph. Equit. 47; nomine βύρσα irridetur coriarius, altera vocis parte notatur et nequitia hominis tamquam orti ex abiecta Paphlagonum gente et intemperies rabulae, qui in dicendo παφλάζει *cum fremitu ebullit, fervidus aestuat.*

βυρσοπώλης *coriorum venditor, coriarius.* Aristoph. Equit. 136.

Γαλάτεια nomen Nereidis a Polyphemo amatae. Theocr. 3, 6; 5, 8; 13; 19; 63; 76.

γαλέη pro γαλῆ (Simonid. Amorg. 50) *felis, mustela.* Batrachom. 9, 49, 51, 114, 128.

γαλεώτης i. q. ἀσκαλαβώτης *stellio, lacerta.* Aristoph. Nub. 173, 174.

γαρύεν (dor. pro γηρύειν) et med. γηρύεσθαι (γῆρυς, garrire) *vocem edere, canere;* tr. *cantu celebrare.* Pind. 1, 3; Hym. Hom. 1, 426.

γαστρίμαργος *ventri ad insaniam deditus,* qui propter gulae intemperantiam foeda atque abominanda comedit. Pind. 1, 53.

γεγάασθε forma insolens pro γεγένησθε, γεγόνατε. Batrachom. 143.

γεηπόνος i. q. γεωπόνος et γηπόνος *qui navat operam rei rusticae,* de mure rustico. Babr. 17, 14.

γελοιᾶν = γελᾶν. Hym. Hom. 2, 49.

Γενετυλλίς cognomen Veneris, *Genetrix*; erant etiam deae Γενετυλλίδες, partus praesides, comites ministraeque Veneris, quacum in Coliade promunturio Atticae colebantur. Aristoph. Nub. 52.

Γεραίστιος appellabatur Neptunus a Geraesto (Γεραιστός), quod Euboeae promunturium sacrum habebatur Neptuni nobilique eius templo ornatum erat. Aristoph. Equit. 561.

Γλαύκη filia Creontis, sponsa Iasonis, quae Medeae muneribus, corona vesteque venenatis, absumpta est. Epigr. 131, 4. (Sunt qui Corinthiorum regis filiam non Glaucen, sed Creusam nominent.)

γλαυκόχρως *qui caesio, caeruleo colore est*, de oleastri foliis. Pind. 2, 13.

γλέφαρον dor. pro βλέφαρον *palpebrae.* Pind. 2, 12; 3, 8.

γλυκύδακρυς *suaviter lacrimans.* Epigr. 92, 3.

γλυπτός (γλύφειν) *sculptus, caelatus.* Epigr. 147, 4.

γνόφαλλον aeol. pro γνάφ. = κνάφαλον sive κνέφαλλον (γνάπτειν = κνάπτειν) *lana qua pulvini farciebantur, tomentum;* inde dictum de *culcita.* Alc. 6, 6.

γνωμίδιον deminut. ab γνώμη *sententiola.* Aristoph. Equit. 100.

γνωμοτύπος *qui sententias procudit, novas profert.* Arist. Ran. 877.

Γολγοί urbs Cypri, praeter Paphum Veneris cultu inclita. Theocr. 6, 100.

γομφοπαγής *clavis, cuneis compactus.* Aristoph. Ran. 824.

Γοργώ mulier Syracusana, uxor Dioclidis, Alexandriae degens, cum sollemnia Adonis ab Arsinoe coniuge Ptolomaei Philadelphi in aula regia celebrabantur. Theocr. 6, 1; 36; 51; 66; 70.

γρύζειν (γρῦ) *mutire, mussitare.* Babr. 15, 63.

γρυπάετος (γρύψ, ἀετός) avis fabulosa partim grypis partim aquilae speciem exhibens. Aristoph. Ran. 929.

Γύης unus e centimanis, deorum contra Titanas adiutoribus. Hesiod. Theog. 2, 2; 98; 118.

γυιοβόρος (γυῖον, βορός, βιβρώσκειν) *membra exedens, conficiens;* γ. vocantur aegritudines Hesiod. Oper. 2, 25.

γυπάριον deminut. a γύπη *nidus vulturis, caverna, spelunca;* de gurgustiis ac misellis tuguriis dicitur Aristoph. Equit. 793.

γωνιασμός (γωνία *angulus*) *norma qua exiguntur anguli;* transl. de verbis tamquam norma ac perpendiculo examinandis. Aristoph. Ran. 956.

Δαιδαλοῦν = δαιδάλλειν *artificiose exornare;* transfertur ab artificum operibus ad carmina Pind. 1, 108.

δαίμων = δαήμων *peritus.* Archil. 3, 4.

δάκετον i. q. δάκος (δακεῖν, cfr. ἑρπετόν et ὅρπετον) *animal mordax, colubra venenata.* Epigr. 149, 2.

δαμάλης vocatur Cupido Anacr. 1, 1; interpretantur veteres δαμάζοντα ἢ ἀγέρωχον.

δασύνειν *densum facere, densare;* κόρυς ἱππείαις θριξὶ δασυνομένη = κ. ἱπποδάσεια (Il. *N* 714). Epigr. 132, 4.

δεδίσκεσθαι = δειδίσσεσθαι *territare, terricula adhibere.* Hym. Hom. 1, 163 (cfr. Il. *Υ* 201).

δειμαλέος (δεῖμα) *horribilis, timendus.* Batrachom. 288; Epigr. 129, 1.

Δεινομένης filius Hieronis, regis Syracusani, ab Dinomene avo appellatus; praefectus erat Aetnae urbi ab Hierone a. 476 a. Chr. conditae. Pind. 3, 58.

Δέλφις adulescens Myndius, quem Simaetha puella venefica carminibus artibusque magicis devincire studet. Theocr. 1, 21; 23; 26; 29; 50; 53; 61.

δελφίς instrumentum navale e plumbo ferrove ad similitudinem *delphini* conformatum, quod ex antenna in naves hostium, ut perforatae submergerentur, demitti solebat (cfr. αἱ δελφινοφόροι κεραῖαι Thucyd. VII 41). Arist. Eq. 672.

δέπαστρον = δέπας *poculum.* Carm. popul. 5, 8.

Δευκαλίωνες Deucalione, Promethei filio, atque Pyrrha nati: Ἕλλην et Ἀμφικτύων (cum forma patron. comparetur Ὑπερίων Sol = Ὑπεριονίδης). Theocr. 6, 141.

Δεύνυσος ex Δεόνυσος = Διόνυσος. Anacr. 1, 11.

δέχνυσθαι pro δέχεσθαι recentioribus in usu erat; δέχνυσο (imperat.) Epigr. 128, 2, δέχνυτο Quint. Smyrn. 2, 233.

Δημίδιον (δῆμος) *Popellus.* Aristoph. Equit. 726. Aliud ὑποκοριστικόν factum a forma δήμαξ (cfr. νέαξ, πλούταξ, φίλαξ) est Δημακίδιον. Ibid. 823.

δημιοεργὸς ὄρθρος *tempus matutinum ad opus faciendum excitans.* Hym. Hom. 1, 98 (cfr. Verg. Aen. XI 183: Aurora ... *referens opera atque labores,* Ovid. Met. IV 664: *admonitor operum* lucifer).

δημιόπρατα· τὰ ἐκ τοῦ δεδημεῦσθαι πιπράσκόμενα, *quae in publicum addicta sub hasta veneunt.* Aristoph. Equit. 103.

Δημόκριτος Abderites, philosophus, ὁ γελασῖνος, v. Ἡράκλειτος. Epigr. 128, 2; 142, 3.

δημοφάγος *populum devorans, exspolians, pessumdans;* dicitur de tyranno. Theogn. 335.

Δία vetus nomen insulae Naxi (vid. Hom. λ 325). Theocr. 1, 46.

διαβήτης *circinus.* Aristoph. Nub. 178.

διαδρασιπολίτης *qui munia publica subterfugit, detrectat.* Aristoph. Ran. 1014.

διαθρεῖν (ἀθρεῖν) *dispicere, discernere, internoscere.* Aristoph. Equit. 543.

διαιβολίη poetice pro διαβολή *calumnia.* Theogn. 130. (Cfr. μεταιβολία.)

διαλεπτολογεῖσθαι = λεπτολογοῦντα διαλέγεσθαι *subtiliter disputare.* Aristoph. Nub. 1496.

διαξιφίζεσθαί τινι (ξιφίζειν, ξιφισμός· σχῆμα μαχαιρικῆς ὀρχήσεως) *saltatione, quae fit strictis gladiis, contendere* cum aliquo, inde signif. *digladiari, ensibus comminus pugnare.* Aristoph. Equit. 781.

διαπλίττεσθαι (πλίττεσθαι cfr. Odyss. ζ 318) *gradu extento incedere,* διαπεπλιγμένος *qui pedibus dilatatis, diductis insistit aut graditur* Archil. 14, 1 (cfr. ὕψι, μακρὰ βιβάς Il. *N* 371, *Γ* 22).

διάπλοος adiectivum est apud Aeschyl. Pers. 382: *ultro citroque navigans, sine remissione navigando intentus.*

διαπρύσιος κεραΐστής *qui furandi causa omnia perforat, effringit,* dicitur de Mercurio Hym. Hom. 1, 336 (cfr. ibid. 178, Il. *K* 267).

διαπυρπαλάμησεν (πυρπαλάμης· ὁ ταχέως τι ἐπινοῶν καὶ παλαμώμενος ἴσα πυρί, πυρπαλαμᾶσθαι· κακοτεχνεῖν καὶ οἷον διὰ πυρὸς ἰέναι τῇ κακοτεχνίᾳ Eustath.) *callide commentus, machinatus est per fallacias praestigiasque.* Hym. Hom. 1, 357.

διαχάσκειν *hiare, fatiscere, dissolvi;* ἁρμονίαι διαχάσκουσαι *commissurae* sive *compages, quae carie laxantur ac divelluntur.* Aristoph. Equit. 533.

διδασκῆσαι inf. aor. pro διδάξαι. Hesiod. Oper. 2, 23.

δίδοι imperat. praes. act. pro δίδου. Pind. 1, 87.

δίδυμνος = δίδυμος *geminus.* Pind. 2, 35.

διεντέρευμα (ἔντερον) *intestinorum cognitio, indagatio.* Aristoph. Nub. 166.

δίζεσθαι = δίζησθαι, ζητεῖν *quaerere.* Phocyl. 8.

δικαίως sec. pers. sing. imperf. aeolice pro ἐδικαίους. Sapph. 7, 4.

δίκαν acc. pro adv. 1) *instar;* 2) *causa, gratia* = χάριν; τεκνόφι δ. *filii gratia.* Simonid. Ce. 4, 19.

δικέραιος = δίκερως *bi-*

cornis. Hym. Hom. 4, 2; Batrachom. 299.

δικορραφεῖν (ῥάπτειν) *lites consarcinare, contrahere, intendere.* Aristoph. Nub. 1483.

δῖνος *turbo, vertex* (i. q. δίνη); eodem vocabulo significatur *fictile poculum* (κεραμεοῦν βαθὺ ποτήριον, ὅπερ ἄνω εὐρύτερον ὂν κάτω εἰς ὀξὺ λήγει), *vas quo vinum refrigerabatur* (= ψυκτήρ). Aristoph. Nub. 1471, 1473.

Διόδωρος caelator videtur aemulatus esse Stratonicum Cyzicenum, qui *Satyrum in phiala gravatum somno conlocavisse verius quam caelasse* fertur. Epigr. 49, 1.

Διομήδης filius Martis et Cyrenae, rex Bistonum gentis Thraciae, superatus est ab Hercule, qui equos illius humana carne vescentes Mycenas abegit. Epigr. 113, 3.

δίοπτρον = κάτοπτρον *speculum*; δ. vocatur vinum sensa prodens Alc. 13; cfr. Aeschyl. (fr. 288): κάτοπτρον εἴδους χαλκός ἐστ᾽, οἶνος δὲ νοῦ.

δισκοπάνιστος (κοπανίζειν *pinsere, contundere*) ἄρτος panis confectus e tenuissima farina, *quae bis in mortario contusa atque cribro bis colata est.* Batrachom. 35.

διφρηλασία (διφρηλάτης) *gubernatio currus, aurigatio.* Pind. 2, 38.

δίφριος (δίφρος) *curulis*; δίφρια (adv.) συρόμενος dicitur Hector, *qui bigis*, ad currum religatus, *raptatur.* Epigr. 140, 6; cfr. Verg. Aen. I 483, II 272; Cic. Tusc. I 44, 105.

διφρίσκος deminut. ab δίφρος *curriculum, plostellum.* Aristoph. Nub. 31.

διχόμηνις *mensem dividens in duas partes*; μήνη δ. *plena luna.* Pind. 2, 19.

Διωναία cognomen Veneris, *Diones* et Iovis *filiae.* Theocr. 6, 106.

δοῖδυξ *pistillum*, quo quae in mortario sive pila sunt teruntur atque contunduntur. Aristoph. Equit. 984.

† **δοκός**· σκοπή, προσδοκία Hesych. ἐν δοκοῖσιν de excipiendis hostibus, Archil. 18, 3.

δολόπλοκος (accentu aeolice retracto pro δολοπλόκος) *dolos nectens*, epith. Veneris. Sapph. 1, 2.

δολοφραδής et **δολόφρων** *dolos meditans, fallacias excogitans, versutus.* Hym. Hom. 1, 282; Quint. Smyrn. 2, 12; Epigr. 60, 4.

δορκαλίς = δορκάς (δέρκομαι) *damma.* Epigr. 58, 2.

δουλίη = δουλεία *servitus.* Sol. 18, 11.

δοχμοῦν (δοχμός) *obliquare*; δοχμωθείς *inflexa cervice.* Hym. Hom. 1, 146.

δράξ (δράσσεσθαι) = δράγμα *pugillus, quantum pugno potest prehendi.* Batrachom. 238.

Δρύοψ *Silvanus*; Arcas, cuius ex filia Mercurius fertur Pana suscepisse. Hym. Hom. 4, 34.

δυήπαθος (δύη, πάθος) *qui aerumnas perpetitur, aerumnosus.* Hym. Hom. 1, 486.

δυσαλθής (ἄλθεσθαι *consanescere*) *difficilis ad sanandum, funestus.* Quint. Smyrn. 2, 56.

δυσήνεμον (ἄνεμος) ψῦχος *frigus quod cum adverso vento oritur.* Babr. 4, 10.

δυσόργητος (ὀργᾶν, δύσοργος) *qui cum suo incommodo irae indulget.* Babr. 2, 12.

δωδεκάγναμπτον τέρμα *meta, quam auriga currum flectendo duodecies circumvehitur* (δώδεκα δρόμους ἐν Ὀλυμπίᾳ τρέχει τὸ τέλειον ἅρμα, τὸ δὲ πωλικὸν ὀκτώ). Pind. 2, 33.

δωροδοκηστί *more eius qui corrumpentium pecunias accipit,* vocabulum ab Aristophane Cleonis irridendi causa ad exemplum vocis δωριστί factum. Aristoph. Equit. 996.

δωροφάγος *dona devorans*; sic appellantur iudices nummarii, pretio corrupti Hesiod. Op. 1, 30.

Δωρώ *donatrix*; hanc Cratinus, poeta comicus, deam finxit propitiam sycophantis et qui mercede corrumpuntur. Aristoph. Equit. 529.

δώς ἡ (dos) = δόσις *donatio.* Hesiod. Oper. 5, 71.

δώτης = δωτήρ, δώτωρ, δοτήρ *dator.* Hes. Oper. 5, 70.

Ἑβδομάς *septuennium, spatium septem annorum.* Sol. 15, 7; 13.

ἐγγλωττοτυπεῖν *semper in ore habere, crepare, magnifice loqui, grandiloquum esse.* Aristoph. Equit. 782.

ἐγκεκοισυρωμένη *quae luxuria fastuque altera Κοισύρα exstitit*; erat Coesyra nobilis atque sumptuosa mulier Eretriensis, quam alii Alcmaeonis, alii Pisistrati uxorem fuisse tradunt. Aristoph. Nub. 48.

ἐγκεκορδυλημένος (ἐγκορδυλεῖν, κορδύλη *tuber* et apud Cyprios *involucrum capitis*)· ἐντετυλιγμένος, ἐγκεκαλυμμένος καὶ συνεστραμμένος (Suid.), *involutus.* Aristoph. Nub. 10.

Ἐγκέλαδος unus e gigantibus, cui Iovis fulmine icto Aetna mons impositus est. Batrachom. 284 (cfr. Hor. carm. III 4, 56 et Verg. Aeneid. III 578).

ἐγκρυφιάζειν (κρύφιος, κρύπτειν) *furtim circumvenire, clam fallacias machinari.* Aristoph. Equit. 822.

ἐγκώμιος 1) (κώμη) *paganus, vicanus*; χρῆμα ἐ. res quae in vico (de improviso) accidit, Hes. Op. 5, 59; 2) (κῶμος) *aptus ad comissationem*; μέλος ἐγκ. carmen quale in comissatione (ad victoriam celebrandam) canitur, Pind. 5, 7.

ἔδεσμα *esca.* Batrachom. 31, 55, 176.

ἐθελημός = ἐθελοντής *voluntarius.* Hes. Op. 3, 10.

εἴκατι dor. pro εἴκοσι Theocr. 6, 139.

εἴκει per ψίλωσιν aeolicam pro ἥκει. Sapph. 2, 8.

εἰλεός (εἰλεῖν) sive ἰλεός = φωλεός *caverna, gurgustium.* Theocr. 6, 9.

εἰρεσιώνη (εἶρος, ἔριον)· θαλλὸς ἐλαίας ἢ δάφνης, ἐστεμμένος ἐρίοις καὶ προσκρεμαμένους ἔχων παντοδαποὺς τῶν ἐκ γῆς καρπῶν. . . . ταύτην δὲ πρὸ τῶν οἰκημάτων ἐτίθεσαν καὶ κατ' ἔτος αὐτὴν ἤλλαττον (Suid.). Aristoph. Equit. 729.

εἰσέρρειν (ἔρρω) εἰς τὴν οἰκίαν *aedes intrare* malis ominibus et cum exsecrationibus incolarum. Aristoph. Equit. 4.

ἑκατοντακάρανος = ἑκατογκέφαλος *centiceps.* Τυφὼς ἑ. Pind. 3, 16; cf. Hes. Theog. 824: ἐκ δέ οἱ (sc. Typhoeo) ὤμων Ἦν ἑκατὸν κεφαλαὶ ὄφιος, δεινοῖο δράκοντος.

† **ἐκγεγάονται** forma futuri tertii insolens = ἐκγεγαῶτες ἔσονται, invenitur in versu subditicio Hym. Hom. 2, 197.

ἐκκαυλίζειν καυλούς *caules evellere, succidere*; κ. εὐθυνῶν ἐκκαυλίζοντες dicuntur calumniatores, quibus ii lucro sunt cum civitatis incommodo, qui rei publicae gestae rationem reddere debent. Aristoph. Equit. 825.

ἐκνόμιος *enormis, insolitus.* Pind. 5, 56 (cfr. ἐκπάτιος Aeschyl. Agam. 50).

ἐκτορεῖν *perforando extrudere.* Hym. Hom. 1, 42.

ἐλαφρίζειν (ἐλαφρός) *levare*; transl. *parvi aestimare, flocci non facere*; μάχην ἐλ. dicitur de aquila, quae in excelsa rupe considens vulpis minas contemnit, Archil. 23, 3.

ἐλαφρόνοος (ἐλαφρός) = κουφόνους *cuius mens levis est, inconsideratus, vanus.* Phocyl. 7, 2.

ἔλειπτο plusquamperf. reduplicatione destitutum pro ἐλέλειπτο. Quint. Smyrn. 2, 120.

ἐλεόν i. q. ἐλεός *mensa lanionia.* Aristoph. Equit. 152.

ἐλεόν = ἐλεεινόν, ἐ. μύρεσθαι *miserandum in modum, flebiliter lamentari.* Hes. Op. 4, 4.

Ἑλλανοδίκας = ἀγωνοθέτης sive βραβεύς *certaminum arbiter.* Olympicorum ludorum iudices erant initio bini, postremo deni ex Eleorum gente electi; vocantur *Αἰτωλοί* utpote oriundi ab Aetolo Oxylo, qui ab Heraclidis viae in Peloponnesum indicatae mercedem Elidis regnum accepisse fertur. Pind. 2, 12.

Ἐμβασίχυτρος (χύτρα) *qui in ollas inrepit*, nomen muris. Batrachom. 137, 209, 227.

ἐμβολάδην ἐστραμμέναι ἀλλήλῃσιν (sc. ἄγνοι) vimina ita *inter se contorta atque conexa, ut alia aliis implicentur.* Hym. Hom. 1, 411.

Ἐμμενίδαι· φράτρα Θήρωνος ἐν Σικελίᾳ, *Emmenidarum gens,* appellata ab Emmenide, nepote Telemachi illius, qui Phalaridis Agrigentini tyrannidem a. 554 a. Chr. sustulisse fertur. Ab Emmenide ortus est Aenesidamus, pater Theronis. Originem repetiverunt Emmenidae a Thera, Autesionis filio, qui in insulam Theram Lacedaemone coloniam deduxit et cuius posteri primo Rhodum, inde Gelam in Siciliam, denique Agrigentum emigravere. Pind. 2, 38.

ἔμπαλι forma recentioribus usitata pro ἔμπαλιν. Epigr. 140, 3. (Cfr. πάλι.)

ἐμπεδόμοχθος· διηνεκῶς μοχθηρός, βίος ἐ. *vita perpetuis aerumnis obnoxia,* Pind. 1, 61.

ἐμπεδῶς (adv. tamquam ab ἐμπεδής) = ἐμπέδως *firmiter, perpetuo.* Sim. Amorg. 20.

ἐμποδίζειν ἰσχάδας interpretantur *ficus alligare, ordine conectere petiolis filo circumligatis*; ab negotio nullam operam nec sollertiam postulante videtur proverbium petitum esse ad notandos eos,

qui propter animi imbecillitatem somniculosi oscitantur. Aristoph. Equit. 755.

ἐν σχερῷ (inusitata vox σχερός derivanda videtur a σχεῖν) *continenter*, *nulla intermissione*, *uno tenore*, *deinceps* i. q. ἐφεξῆς (cfr. etiam ἐπισχερώ Il. Λ 668). Pind. 5, 69.

ἐναρίσαι aor. verbi ἐναρίζειν legitur epigr. 6, 4; Homero aliisque in usu erat forma ἐναρίξαι.

ἐνδέξιος *dexter*; per metaph. *aptus*, *festivus*, *lepidus*. Hym. Hom. 1, 454.

ἐνείρειν (εἴρειν) *inserere*; πεύκῃ σφῆνας ἐ. *cuneos in piceam adigere*. Babr. 9, 2.

ἐνεχυράζειν (ἐνέχυρον) *pignora capere*; ἐνεχυράζεσθαι (med. de creditore) **τόκον** *de usuris pignore cavere*; ἐνεχυράζομαι (pass. de debitore) χρήματα *bona mea pignoris nomine auferuntur*. Aristoph. Nub. 35, 241.

ἐνναέτης (ναίειν) *incola*. Epigr. 133, 8.

ἔννηφι ion. = ἔνης *perendie*; ἐς ἔννηφιν = εἰς ἔνην *in perendinum*; ἐς τ' αὔριον ἐς τ' ἔννηφιν *in crastinum et in perendinum*. Hes. Op. 5, 88.

ἐνστείνεσθαι (στείνεσθαι, cfr. Ξ 34) *in artum cogi*, *coartari*. Quint. Smyrn. 2, 119.

ἐντροπίαι *versutiae*, *astutiae*; εἰλυμένος ἐντροπίῃσι *fraudibus involutus*. Hym. Hom. 1, 245.

ἐξάκεσις (ἀκεῖσθαι) *curatio*, *sanatio*. Aristoph. Ran. 1033.

ἐξαλίνδειν, ἐξαλινδεῖν sive -λίειν (ἀλινδεῖν = καλινδεῖν, κυλίνδειν) verbi defect. in usu erant aor. ἐξαλῖσαι et perf. ἐξηλικέναι, *equum per volutabrum agere*, ut cursu fatigatus in arena volutetur; equiso (ἱπποκόμος) id facere iubetur a Phidippide Aristoph. Nub. 32. Per metaph. dicitur ἐξαλ. ἐκ τῶν ἐμῶν *evolvere*, h. e. *exturbare e fortunis*, ibid. 33.

ἐξαπλοῦν (ἁπλοῦν) *explicare*, *expandere*; ἐξηπλῶσθαι *porrectum esse*. Batrachom. 106.

ἐξειλεῖν *evolvere*; ἐξειλεῖσθαι de draconibus *se evolvere*, *proserpere*. Theocr. 7, 17.

ἐξότε = ἐξ οὗ *ex quo* (tempore). Epigr. 131, 1.

ἐξυπτιάζειν (ὕπτιος) *resupinare*; ἐξ. ὄμμα *retorquere oculos*, dicitur de Amphiarao, qui ex Homoloidibus quae ei evenerat porta in Polynicem, proximae portae oppugnatorem, conviciandi causa se convertit. Aeschyl. Sept. 577.

ἐξυψοῦν *in maiorem altitudinem efferre*, *extollere*, *propius ad perfectionem adducere*. Epigr. 78, 3.

ἔοργαν tert. pers. plur. perf. pro ἐόργασι (terminatione -αν pro -ασι recentiores utebantur scriptores, a quibus **πέφρικαν**, **παρείληφαν**, similia prolata sunt). Batrachom. 179.

ἐπακουός = ἐπήκοος *qui audit*, *auscultat*; ἀγορῆς *auscultator rerum forensium*, *litium*, *circumforaneus*. Hes. Op. 1, 19.

ἐπαυγάζεσθαι *illuminare*, *collustrare*, de sole dictum epigr. 87, 8.

ἐπέφυκον = ἐπεφύκεσαν. Hesiod. Oper. 3, 41; Theog. 2, 57.

ἐπηλυσίη (ἔπηλυς) *incantamentum*, *fascinatio*; ἔχμα ἐπ.

munimen artium atque herbarum magicarum credebatur testudo (v. Plin. XXXII 4). Hym. Hom. 1, 37.

ἐπιβρύκειν ὀδόντα *collisis dentibus infrendere* (τὸ συνερείδειν τοὺς ὀδόντας μετὰ ψόφου). Epigr. 91, 4.

ἐπίελπτος *sperandus, non inopinatus.* Archil. 20, 5.

ἐπικαμπύλος *incurvus, inflexus.* Hym. Hom. 1, 90.

ἐπίλασις (dor.) = λήθη *oblivio.* Pind. 3, 46.

ἐπιλέπειν (λέπος) *delibrare, cortice denudare.* Hym. Hom. 1, 109.

ἐπίμερος ion. pro ἐφίμερος (ἵμερος) *desiderium excitans, venustus.* Sim. Amorg. 51.

ἐπίμιξις = ἐπιμιξία *admixtio, commercium, convictus.* Theogn. 125.

ἐπίπαστον (πάσσειν) 1) *placenta sale* vel *condimentis salsis aspersa*, quales extrema cena ad provocandam sitim apponebantur, Aristoph. Equit. 103; 2) φάρμακον quod vulneri curando inspergitur, Theocr. 5, 2 (cfr. Hom. *O* 394).

ἐπιρρομβεῖν *rhombi* sive *turbinis instar agitari*, sonitum edere qualis rotando effici solet; de *tinnitu aurium* Sapph. 2, 11: ἐπιρρόμβεισι δ' ἄκουαι, cfr. Catull. 51, 10: *sonitu suopte tintinant aures geminae.*

ἐπιχειλές· ἐνδεές, ἐλλιπές (Poll.), οὕτω λέγεται μέτρον τὸ μὴ πλῆρες, ἀλλ' ἀπολειπόμενον (Suid.) *non prorsus plenum, tantum non ad labra impletum.* Aristoph. Equit. 814 (conf. vocab. ἰσοχειλής, ὑπερχειλής).

ἐπομβρεῖν (ὄμβρος) ἀρούριον *pluvia irrigare.* Epigr. 136, 7.

ἐπορέγεσθαι *porrecta manu insuper addere.* Sol. 4, 2.

ἐπύλλιον deminut. ab ἔπος *cantiuncula, versiculi.* Aristoph. Ran. 942.

ἐπωλένιον (ὠλένη) κιθαρίζειν *citharam in ulna positam pulsare.* Hym. Hom. 1, 433.

ἐπωμάδιος (ὦμος) *humeris aptatus.* Epigr. 130, 2.

ἐπωνύμιος = ἐπώνυμος *appellatus*, τινὸς ab alicuius nomine. Pind. 3, 30.

ἐρεβοδιφᾶν *Erebum, subterranea explorare, quae apud inferos sint anquirere.* Aristoph. Nub. 192.

Ἐρίβοια uxor Telamonis, mater Aiacis. Pind. 6, 45. (Alii scriptores Periboeam vel Meliboeam Aiacis matri nomen fuisse tradunt.)

ἐρίβρομος (βρέμω) Διόνυσος *qui magnum strepitum excitat* (cfr. ἐριβρεμέτης). Hym. Hom. 3, 56.

ἐρίβρυχος (βρυχᾶσθαι) = ἐρίμυκος *magna voce mugiens.* Hym. Hom. 1, 116.

ἐριθακίς (ἔριθος) *servula, mercennaria*; aliis videtur Ἐριθακίς nomen filiae Mermnonis. Theocr. 2, 35.

ἐρισφάραγος (σφαραγεῖν) *fragosus, ingentem strepitum edens*; ἐρισφ. Γαιήοχος dicitur Neptunus. Hym. Hom. 1, 187.

ἐριώλη *vehemens impetus venti, turbo*; metaph. de homine turbulento ac tumultuoso. Aristoph. Equit. 511.

ἐρόεις (ἔρος) *venustus*; φυὴν ἐρ. dicitur testudo Hym. Hom. 1, 31: cfr. χέλυς ἐρατή (ib. 153), ἐρατεινὸν ἄθυρμα (ib. 52).

ἕρπυλλος ὁ et ἡ *thymum, serpullum.* Epigr. 73, 2.

ἔσλος aeol. pro ἐσθλός (dor. ἐσλός). Alc. 12, 2; Sapph. 7, 1.

ἑταιρεῖος *meretricius.* Hym. Hom. 1, 58.

ἑτερόπτολις *oriundus ab urbe aliena, alienigena, peregrinus.* Epigr. 4, 4.

ἐτωσιοεργός (ἐτώσιος) *vana agens, in cassum laborans.* Hes. Op. 5, 89.

εὐάνθεμος (ἄνθεμον) = εὐανθής *laete florens, floridus*; φυὰ εὐ. de *flore actatis* (cfr. ἥβης ἄνθος *N* 484, Hym. Hom. 1, 375). Pind. 1, 69.

εὐγλωττία *linguae volubilitas.* Aristoph. Equit. 837.

εὐεπία (ἔπος) = εὐέπεια *ars bene dicendi.* Epigr. 53, 5.

Εὐηρείδης (Εὐήρης) Tiresias, *filius Eueris* et Chariclus nymphae. Theocr. 7, 71.

Εὐθυμένης Aegineta, avunculus Pytheae et Phylacidae, ex gente Psalychidarum, pancratiastes victorias rettulit, quarum mentio fit Pind. 6, 58; 61.

εὔκλαρος dor. pro εὔκληρος *faustae sortis particeps, fortunatus.* Epigr. 81, 3.

εὐκλεΐζειν = κλείειν *celebrare, illustrare.* Tyrt. 4, 24.

εὐκόσμητος = εὔκοσμος *bene ornatus.* Hym. Hom. 1, 384.

εὐναία proprie adiectivum (εὐναῖος) pro substantivo est = εὐναί (Il. *A* 436) *lapis quo tamquam ancora navis detinetur.* Epigr. 133, 4.

εὐπώγων (πώγων) *bene barbatus.* Epigr. 68, 1.

εὕρεμα alterius syllabae vocali correpta pro εὕρημα *inventum.* Epigr. 78, 1.

εὐρυβίας *viribus longe lateque vigens.* Pind. 6, 53.

εὐρωτιᾶν (εὐρώς) *putrescere, situ squalere.* Aristoph. Nub. 44.

εὐτείχητος = εὐτείχεος sive εὐτειχής *muris arcibusque bene munitus.* Hym. Hom. 2, 112.

Εὐτριαίνης *fuscina armatus, tridentifer,* epith. Neptuni. Pind. 1, 75 (cfr. Il. *M* 27).

Εὐφορίων Eleusinius, pater Aeschyli. Epigr. 36, 1.

εὐφροσύνως (εὐφρόσυνος) *hilare, animo laeto.* Theogn. 250.

ἐφαπλοῦν *expandere*; γῆς ἐ. *humi sternere.* Babr. 15, 2.

Ζάδηλος (ζά aeol. pro διά, δηλεῖσθαι) *discissus, lacer*; λαῖφος ζ. Alc. 2, 7 (cfr. Hor. carm. I 14, 9).

ζευκτός *iunctus*; ζευκτοὶ κάλαμοι de *fistula.* Epigr. 46, 4 (cfr. νόμιοι δόνακες epigr. 85, 6).

ζητεύειν = ζητεῖν *quaerere, indagare.* Hym. Hom. 1, 392.

Ζωπυρίων deminut. a Ζώπυρος, nomen pusionis, Praxinoae Dinonisque filioli. Theocr. 6, 13.

Ἡδυμελής *suavia carmina fundens.* Epigr. 145, 2.

ἥδυμος (ἡδύς) *suavis*; ἥδ. ὕπνος Hym. Hom. 1, 241; 449; μοῦσα ἥδ. Hym. Hom. 4, 16.

ἤλεκτρος (ἡ θηλυκῶς Aristoph. Equit. 532, alibi aut ὁ ἤλ. aut τὸ ἤλεκτρον) *sucinum, electrum*; ἤλεκτροι ab Aristophane l. l. dicuntur emblemata electrina sive particulae, gemmae sucini, quibus cithara ornabatur.

ἡμίπνους *semianimis.* Batrachom. 252.

Ἡράκλειτος philosophus Ephesius ὁ σκοτεινός. De H. et Democrito haec tradit Seneca (de ira II 10): *H. quotiens prodierat et tantum circa se male viventium, immo male pereuntium viderat, flebat, miserebatur omnium qui sibi laeti felicesque occurrebant. . . . Democritum contra aiunt nunquam sine risu in publico fuisse, adeo nihil illi videbatur serium eorum quae serio gerebantur.* Epigr. 142, 1.

ἠρήρεισθα = ἠρήρεις 2 sg. plusqpf. verbi ἀραρίσκειν. φρεσὶν ἀρηρέναι *bene animatum esse, mentis compotem.* Archil. 26, 3 (cfr. Odyss. κ 553).

Ἤριννα poetria (v. quae supra p. 102 de ea dicta sunt). Epigr. 4, 8; 63, 2.

ἠΰγενής (epice pro εὐγενής) *nobili genere ortus.* Hym. Hom. 2, 94.

ἠχέεις correpta paenultima pro ἠχήεις *sonorus, strepens, resonans.* Archiloch. 20, 8. (cfr. χαιτήεις.)

Θαλαττοκοπεῖν *mare pulsare;* per metaph. de iis, qui *magno cum strepitu minas inanes iactant.* Aristoph. Equit. 330.

θαλπνός (θάλπος, θάλπειν) *calidus, ardens.* Pind. 1, 6.

θαμβαίνειν (θάμβος) = θαμβεῖν, θαυμαίνειν *cum stupore contemplari.* Pind. 2, 32.

θαυματός = θαυμαστός *admirandus.* Hym. Hom. 1, 80; 440; 3, 34.

θεμιστεῖος (θέμις, θεμιστεύω) *legitimus;* σκᾶπτον θ. *sceptrum eius qui leges constituit vel iura reddit.* Pind. 1, 12.

Θεμίστιος Aegineta, socer Lamponis, avus maternus Pytheae Phylacidaeque, palmis quas pugilatu et pancratio rettulit nobilitatus. Pind. 6, 65.

θεόμορος *qui sorte divina, divinitus contingit.* Pind. 2, 10.

Θεσπιάδαι = Θεσπιεῖς (Θεσπιαί sive Θέσπεια) *Thespienses.* ὁ ἐν Θ. Ἵμερος statua marmorea est Cupidinis, celeberrimum opus Praxitelis, *propter quod unum visuntur Thespiae* (Cic.); non minus nobilis est eiusdem artificis Venus Cnidia. Epigr. 86.

Θεῦγνις = Θέογνις. Theogn. 8.

θηητός (θηεῖσθαι) ion. (dor. θαητός, att. θεατός) *spectandus, conspicuus, mirandus.* Hesiod. Theog. 1, 14; Babr. 14, 5.

Θρασύβουλος Tynnichi filius, Spartiates, ortus a Pitana ad Eurotam sita, cum Argivis fortiter pugnans occubuit. Epigr. 76, 1.

θρασύπονος *qui labores fortiter atque audacter suscipit.* Pind. 1, 99.

θρυλλίζειν (θρύλλος, θρέομαι) *tumultuose, turbulenter crepare;* θρ. μετήορα *sonos edere temere atque confuse inter se fluctuantes,* de fidibus ab imperito tentatis. Hym. Hom. 1, 488.

θρύλλος sive θρῦλος *fremitus, clamor tumultuosus, vociferatio.* Batrachom. 135.

Θυιάς (θύειν *furere*) = μαινάς *baccha.* Aeschyl. Sept. 498.

θυμηδεῖν (θυμηδής) *ex animo gaudere.* Sim. Amorg. 103.

θυμώδης = θυμοειδής *ferox, rabiosus.* Babr. 15, 18.

θυοσκεῖν· ἱερὰ παρέχε-

σθαι τοῖς θεοῖς. θ. περίπεμπτα *suffimentis quoquoversus*, ab ara ad aram *missis sacrificare*. Aesch. Agam. 87.

θωπευμάτιον deminut. a θώπευμα *assentatiuncula, munusculum gratiam aucupantis*. Aristoph. Equit. 788.

θωρήσσειν 1) *armare*; 2) *ebrium facere*, θωρηχθείς = μεθυσθείς. Theogn. 164, 292.

Ἰαμβιάζειν = ἰαμβίζειν *iambos criminosos edere*. Epigr. 111, 3.

Ἰαπετιονίδης (Ἰαπετός) *filius Iapeti*, Prometheus. Hesiod. Oper. 2, 13.

ἰατταταῖ vel **ἰατταταιάξ** exclamatio dolentis sive indignantis. Aristoph. Eq. 1. (conf. παπαῖ et παπαιάξ.)

ἰγνύς = ἰγνύη (Il. *N* 212) *poples*; περ' ἰγνύσι (vocali aeolice elisa pro περὶ ἰγ.) λαίφεα σύρων *fascias circa poplites trahens*. Hym. Hom. 1, 152.

Ἰδάλιον promunturium et oppidum Cypri insulae, Veneris cultu insigne. Theocr. 6, 100.

ἴδρως θηλυκῶς apud Aeolenses: ἁ ἴδρως pro ὁ ἱδρώς. Sapph. 2, 13.

ἰλεός vid. εἰλεός.

ἱμερτός (ἱμείρειν) i. q. ἱμερόεις *desideratus, venustus*. Sol. 1, 1; 2, 6; 9, 52; Epigr. 2, 4.

ἶνις (vocab. poet., frequentius apud Aeschylum Euripidemque) ὁ *filius*, ἡ *filia*. Aeschyl. Eum. 324.

ἰόπλοκος = **ἰοπλόκαμος** *capillos violis implicatos habens*. Alc. 14, 1; Pind. 3, 1.

Ἴος insula e Cycladibus inter Parum et Theram sita, a Sicino haud multum distans; ostendebatur ibi sepulcrum Homeri. Epigr. 81, 3.

ἵππαιχμος *instructus atque idoneus ad pugnam equestrem*. Pind. 5, 17.

ἱππαλεκτρυών animal portentosum *ex equo galloque mixtum*. Aeschylus in Myrmidonibus vocabulo usus est, quod ridetur ab Aristophane Ran. 932, 937.

Ἱππαλίδας Hippali filius, Castor (alii patronymicum adiectivi loco positum censent, ut significetur *rei equestris peritus*). Theocr. 7, 129.

ἱππαπαῖ vocab. ad similitudinem acclamationis nauticae ῥυππαπαῖ factum, quo ἵπποι nautarum munere suscepto ad remigandi studium inter se concitare finguntur. Aristoph. Equit. 602.

ἵππερος *insanum equos alendi studium* (vocab. formatum ad exemplum eorum, quibus morborum quaedam genera indicantur, velut ἴκτερος *morbus arcuatus*, ὕδερος *aqua intercus*). Aristoph. Nub. 74.

ἱππόκρημνος (cfr. vocab. ὑψίκρημνος) *arduus instar equi arrecti;* perstringitur hac voce Aeschyli in componendis verbis audacia Aristoph. Ran. 929.

ἱππόλοφος *iuba equina ornatus*, *cristatus;* metaph. de granditate verborum. Aristoph. Ran. 818.

Ἱππομένης filius Megarei Onchestii; cum Atalantes Boeotiae procos secum cursu certare cogentis nuptias peteret, a Venere aurea poma in agro Tamaseno Cypri insulae decerpta accepit; quibus in cur-

rendo abiectis Schoeneiam vicit eamque uxorem duxit. (Arcadicae Atalantes victorem non Hippomenem, sed Melanionem nominant.) Theocr. 2, 40.

ἱπποσείρης (σειρά *funis*) *qui loris iniectis equum moderatur, regit.* Anacr. 13, 6.

ἱπποσόα (σεύω) *quae equos concitat.* Pind. 2, 26. (cfr. λαοσσόος Hom. χ 210.)

ἱπποχάρμας (χάρμα) *equis gaudens*; ἱππ. appellatur Hiero rei equestris studio imprimis deditus. Pind. 1, 23. (cfr. Homeric. ἱππιοχάρμης.)

Ἰσμαρικός *Ismaricus*, ab Ismaro, urbe Thracia ortus; οἶνος Ἰσμ. *merum Ismarium* (Propert. III 33, 32; cfr. Odyss. ι 198). Archil. 2, 2.

Ἰφίτειον (Ἴφιτος) τόξον *Iphiti* Euryto nati (cfr. Hom. φ 14) *arcus;* eo Hercules post Eurytidae caedem ad Megaram coniugem liberosque necandos usus esse perhibetur. Anacreont. 3, 12.

ἰχανᾶν· ἐπιθυμεῖν, γλίχεσθαι = ἰσχανᾶν *appetere, concupiscere.* Babr. 14, 2.

Καθαπτός (ἅπτειν) *alligatus, indutus, amictus.* Aristoph. Ran. 1212.

καθυποβάλαι inf. aor. apud scriptores inferioris aetatis obvius pro -βαλεῖν; κινδύνοις κ. *periculis subicere, obicere.* Babr. 17 affab.

κακοκρισίη *pravum iudicium, iniquitas.* Epigr. 141, 2.

κακομηδής *qui mala excogitat, fraudulentus.* Hym. Hom. 1, 389.

κακοφραδίη *vesania, dementia.* Quint. Smyrn. 2, 202.

κακόχαρτος *alienis malis gaudens.* Hes. Op. 1, 18; 3, 88.

Καλαμίνθιος (καλαμίνθη, μίνθα *mentha*) nomen ranae. Batrach. 225.

καλαμοστεφής *calamis cinctus, saeptus;* dicitur de pelle mustelina, quam mures *cannis insertis* tegumentum, loricae loco, adhibuisse finguntur Batrach. 127.

καλλιπέτηλος (πέτηλον ionice pro πέταλον) *pulchris foliis ornatus.* Epigr. 61, 3.

Καλύδνη aliis parva inter Tenedum Lectumque promunturium insula videtur, aliis nomine tantum a Tenedo differre (diversae sunt Calydnae insulae, Καλύδναι, Nisyro Cooque propinquae, quarum et Homerus *B* 677 et Herodotus VII 99 mentionem faciunt). Quint. Smyrn. 2, 100.

καλυκῶπις *cuius oculi patulis florum calycibus, floribus sese aperientibus comparandi sunt.* Hym. Hom. 2, 284.

Καμειραῖος *a Camiro,* Rhodi urbe ortus; ἰσχὰς Κ. *carica* inde advecta. Babr. 17, 25.

κανθός *orbis oculi* (ὁ τοῦ ὀφθαλμοῦ κύκλος), *oculus.* Epigr. 114, 3.

κανίσκιον deminut. a κανοῦν *corbula, fiscella.* Babr. 17, 20.

κάνυστρον = κάναστρον (κάνεον) *canistrum, fiscina;* τυρῶν κ. *crates caseo onerata* (cfr. Homericum: ταρσοὶ μὲν τυρῶν βρῖθον ι 219). Carm. pop. 5, 9.

κᾶποι ἁπαλοί = κῆποι Ἀδώνιδος (Plato Phaedr. p. 276 B) *horti Adonis,* vasa ad plantas intra paucos dies artificiose

educandas instituta. Theocr. 6, 113.

καρτεραίχμας dor. = κρατεραίχμης *qui hasta fortiter pugnat.* Pind. 6, 38.

Κάστωρ Hippali filius (v. Ἱππαλίδας) Argivus, ab Adrasto patria fortunisque exturbatus Thebas exsul venisse Herculemque armorum arte instituisse fertur. Theocr. 7, 129; 132.

καταβαΰζειν (βαΰζειν *baubari*) *allatrare, convicia ingerere.* Part. aor. καταβαΰξας quattuor syllabarum est Epigr. 65, 3.

καταβροχθίζειν (βρόχθος *guttur,* βρέχω) *absorbere, devorare.* Aristoph. Equit. 826.

καταγλώττισμα *exosculatio libidinosa.* Aristoph. Nub. 51.

καταγρεῖν *capere, corripere;* de somno opprimente Sapph. 4, 3.

κατακαινίζειν (καινός) *novare, rem mutando novam efficere;* τὰ κατὰ σκηνὴν κ. dicitur Aeschylus tamquam inventor aut amplificator rei scaenicae. Epigr. 78, 5.

κατακρημνᾶσθαι = κατακρέμασθαι *dependere* (κρημνάω = κρήμνημι, κρεμάννυμι). Hym. Hom. 3, 39.

κατάκρημνος (κρημνός) *praeceps, declivis, praeruptus.* Batrachom. 154.

καταλεπτολογεῖν *subtiliter disserendo diluere, subvertere.* Aristoph. Ran. 828.

κατάπαστος (πάσσειν) *conspersus;* στεφάνοις κ. *coronis coopertus, cumulatus.* Aristoph. Equit. 502.

κατάπυκνος (πυκνός) *condensus, spissus.* Epigr. 73, 1.

καταστύφελος (στυφελός = στυφλός, στύφειν *constringere*) *perquam asper, rigidus.* Hym. Hom. 1, 124.

καταστωμύλλειν et med. (στωμύλος) *garriendo obtundere;* κατεστωμυλμένος *garrulus, loquax, nugator.* Aristoph. Ran. 1160.

καταυγάζεσθαι (αὐγή) *collustrare oculis, intueri, contemplari.* Epigr. 87, 2.

κἀτέρωτα = καὶ ἑτέρωτα aeol. i. fere q. καὶ ἄλλοτε. Sapph. 1, 5. (Cum forma aeolica ἑτέρωτα comparentur ποτά Sapph. 1, 5; 11, 1 et ὄπποτα = ὁπότε Sapph. 3, 3.)

κατιθύς (ἰθύς) *recta via;* cum genet. θύρης *recta foras.* Babr. 15, 42.

κατοπάζειν *persequi, vi urgere, instando exterminare.* Hes. Op. 5, 39.

κατουδαῖος (οὖδας) *subterraneus;* βόθρος κ. *scrobis in terram infossus.* Hym. Hom. 1, 112.

καυτήρ (καίειν) *ustor;* ταύρῳ χαλκέῳ κ. *qui ignibus tauro aeneo subditis vivos comburit,* dicitur de Phalaride tyranno Agrigentino, qui in taurum a Perillo fabricatum homines demittere subiectisque flammis torrere solebat (cfr. Cic. in C. Verr. IV 33, 73). Pind. 3, 95.

κάχρυς ἡ *frictum hordeum,* quod molis frangebatur. Aristoph. Nub. 1358.

Κεῖος vocatur Theramenes tamquam peregrinus, quoniam in insula Ceo natus postea demum per Hagnonem, qui eum filium adoptavit, in Atheniensium civitatem venisse putabatur. Aristophanes alienigenam simul et nimis astutum

hominem perstringens οὐ Χῖος, ἀλλὰ Κεῖος dixit (Ran. 970), pro ἀλλὰ Κῷος: nam qui alea ludebant, Χῖον infelicissimum, Κῷον prosperrimum iactum nominare consueverant.

κεκαδμένος = κεκασμένος (καίνυσθαι) *candens, excellens, ornatus.* Pind. 1, 27.

κεκηδέναι (perf. verbi κήδειν) intr. *sollicitum esse, maerore afflictum esse.* Tyrt. 4, 28.

κεκράκτης (κράζειν) *clamator, latrator, rabula.* Aristoph. Equit. 137.

Κελαινίτης *Celaenaeus,* ad Celaenas (Xen. Anab. I 2, 7) Phrygiae oppidum situs; πρῶνα Κ. tenuisse fertur Marsyas ille, quem cum Apolline de musices palma certasse fingunt. Epigr. 99, 4. (cfr. Curt. Ruf. Hist. Alex. III 1 seq.)

κελαινῶπις *nigros oculos habens;* transf. ad significandum colorem fuscum: νεφέλα κελαιν. Pind. 3, 7.

κενεόφρων = κενόφρων *rationis expers, vanus.* Theogn. 117, 277.

κεντρίζειν (κέντρον) *stimulare, stimulo incitare.* Babr. 6, 7.

κέντρων· κλέπτης διὰ τὸ βασανιζομένοις τοῖς κλέπταις καὶ κέντρα προσφέρεσθαι. Hym. Hom. 1, 338.

κεραϊστής (κεραΐζειν) *eversor, latro.* Hym. Hom. 1, 336.

κερδῷος (κερδώ *vulpes*) *vulpinus, subdolus.* Babr. 14, 2.

κεφαλαῖος adiect. *capitalis;* ῥῆμα κ. *vox grandis ac ponderosa,* qua tamquam saxo caput adversarii petitur. Aristoph. Ran. 854.

κῆνος aeol. pro κεῖνος. Sapph. 2, 1. (cfr. ἦχες pro εἶχες Sapph. 7, 1.)

κηρόδετος *cera iunctus, conglutinatus.* Epigr. 85, 4.

κηρότροφος (κηρός) *qui cera alitur, continetur;* de melle Epigr. 110, 3.

Κηρυκίδης *natus ex familia praeconum;* nom. propr. fictum, ut videtur, ab Archilocho 25, 1.

κήϋξ = καύηξ, κήξ (Hom. ο 479) avis marina e genere larorum, *gavia.* (Ceycem, Alcyones maritum veteres in eiusmodi avem mutatum esse finxerunt.) Babr. 19, 2.

Κηφισοφῶν Euripidem in scribendis fabulis adiuvisse idemque cum poetae uxore rem habuisse putabatur. Aristoph. Ran. 944.

Κίκυννα nomen pagi Attici, qui erat tribus Acamantidis; ex hoc pago (Κικυννόθεν) ortum se dicit Strepsiades Aristoph. Nub. 134; incolae pagi Κικυννῆς appellantur ibid. 210.

κινητής = κινητήρ *qui movet;* metaph. καινῶν ἐπῶν κ. *molitor, inventor.* Aristoph. Nub. 1397.

Κίρρα portus Delphorum in Phocidis ora ad sinum Crissaeum situs; haud procul ab eo hippodromus Delphicus est planitiesque, ubi Pythia celebrabantur. Pind. 4, 16.

κιχλίζειν *furtim ridere, petulanter ac lascive cachinnare.* Theocr. 5, 78.

κλαδί dat. sg. pro κλάδῳ; ἐν μύρτου κλ. *myrteis ramis* gladios condidisse feruntur Harmodius et Aristogito, qui cum pompa Panathenaica committeretur, myrtis ex more

ornati Hipparchum occiderunt. Scol. 6, 1; 9.

Κλαΐς filia Sapphus; vocatur a matre ἀγαπάτα, cuius vocis prima syllaba producitur, quia crasis subest: ἁ ἀγαπάτα i. e. ἡ ἀγαπητή, Sapph. 12, 2.

κλαΐστρον dor. = κλῆθρον (Aeschyl. Sept. 396), κλεῖθρον, κλήϊθρον (ion., Hym. Hom. 1, 146) *claustra; κλ. γλεφάρων* metaph. de somno, qui oculos claudit. Pind. 3, 8.

κλαστάζειν (κλάστης *putator vitis*, κλάειν) *pampinare, palmites circumcidere, vites amputare*, transl. *coercere, compescere, castigare.* Aristoph. Equit. 166.

Κλεαίνετος apud Aristoph. Equit. 574 non Cleonis pater (v. Thucyd. III 36) videtur intellegendus esse, sed alius Atheniensis, qui de publico in Prytaneo victu sive adimendo sive praebendo legem tulisse existimatur.

κλεεννός dorice pro κλεινός. Scol. 3, 1.

Κλειτοφῶν Aristonymi filius inter Lysiae oratoris familiares a Platone (Reip. l. I p. 328 B) nominatur. Aristoph. Ran. 967.

Κλεόνικος Aegineta, pater Lamponis, avus Pytheae et Phylacidae. Pind. 6, 16.

Κλεύβουλος = Κλεόβουλος nomen pueri formosi Anacreontis carminibus celebrati. Anacr. 1, 9.

κλεψίφρων *qui consilia celando fallit, fraudulentus, astutus.* Hym. Hom. 1, 413.

κληροπαλὴς μοῖρα *pars quae sortibus coniectis obtingit.* Hym. Hom. 1, 129.

κλοπός (κλέπτειν) = κλοπεύς, κλώψ, κλέπτης *fur.* Hym. Hom. 1, 276.

Κλωπίδαι (κλώψ) *furaces* nomen gentile ab Aristophane factum imitatione vocis Κρωπίδαι, qui erant incolae Κρωπειᾶς unius e pagis Atticis (cfr. Thucyd. II 19), Equit. 79.

κνίσμα (κνίζειν) *vellicatio, morsiuncula.* Babr. 15, 74.

κοάλεμος (κοεῖν ion. i. q. νοεῖν, ἠλεός) *stolidus, amens;* Κοάλεμος *numen, deus amentiae.* Aristoph. Equit. 198, 221.

κόβαλος *praestigiator, veterator.* Aristoph. Ran. 1015.

κόθουρος (i. q. κόλουρος) epith. fuci (κηφῆνος), *qui aculeo est mutilus, destitutus* (ἄκεντρος, ἀργός, ἀχρεῖος Hesych.), Hesiod. Oper. 5, 19.

κοΐλος = κοῖλος *cavus* (cfr. ὁμοίϊος et ὁμοῖος). Mimn. 5, 6; Alc. 1, 5.

κοιλιοπώλης (κοιλία *venter*) = ἀλλαντοπώλης *insiciarius.* Aristoph. Equit. 200.

κοιλώδης (κοῖλος) *cavus;* φάραγξ κ. Babr. 6, 2.

κόλον· ἔντερον. Ar. Eq. 210.

κομπολᾱκεῖν (κόμπος, λακεῖν sive ληκεῖν = λάσκειν) *magnifica verba sonare, ampullari.* Aristoph. Ran. 961.

κομποφακελορρήμων (κόμπος, φάκελος *fasciculus*, ῥῆμα) *qui turgidorum, insolentium verborum velut fascem promit.* Aristoph. Ran. 839.

Κοννᾶς idem fortasse atque Κόννος ille, quo Socrates se musices magistro usum esse profitetur (Euthyd. 272 C, 295 D); tibicen sive citharoedus saepe vicisse fertur musicis certaminibus; nec tamen victoriae seniorem a civium contemptu

aut ab egestate vindicaverunt, inde dicitur στέφανον μὲν ἔχων, δίψῃ δ' ἀπολωλώς. Aristoph. Equit. 534.

κοποῦν (κόπος) *fatigare; κοποῦσθαι = κοπιᾶν defatigari.* Batrachom. 189; Babr. 18, 4.

κοππατίας (κόππα nomen litterae priscae inter πῖ et ῥῶ intercedentis) equus qui litterae κόππα signum femori inustum habet = κοππαφόρος (cfr. σαμφόρας). Aristoph. Nub. 23.

κοράσιον deminut. a κόρη *pupa, puellula.* Epigr. 51, 1.

κορίζεσθαι *blandiri, blande alloqui, palpari.* Aristoph. Nub. 68.

κοσκυλμάτια (σκύλλειν) *minuta corii praesegmina, quisquiliae.* Aristoph. Eq. 49.

Κοστοφάγος (κόστος, costum cfr. Hor. III 1, 44) nomen ranae. Batrachom. 219.

Κόττος centimanus, filius Caeli et Terrae. Hesiod. Theog. 2, 2; 38; 98; 118.

κράμβη *olus, brassica, crambe.* Batrachom. 53, 163.

Κραμβοβάτης *qui per brassicam graditur,* nomen ranae. Batrachom. 238, 242.

κράμβος *torridus, aridus;* transl. στόμα κρ. *os siccum* de ieiuno ac tenui dicendi genere. Aristoph. Equit. 539.

κρανοποιεῖν (κράνος) *galeas fabricari; κρανοποιῶν galeas loquens, in ore habens* dicitur Aeschylus Aristoph. Ran. 1018.

κρατεῖν τινα *tenere, prehendere aliquem.* Batrachom. 63, 234.

Κραυγασίδης (κραύγασος *clamosus*, κραυγάζω = κράζω) nomen ranae. Batrach. 244.

κρεάγρα (κρέας, ἄγρα cfr. πυράγρη Σ 477) *forceps, hamus, uncus ad carnes ex olla extrahendas.* Aristoph. Equit. 772.

κρεμάθρα (κρέμασθαι) *crates* sive *storea pensilis.* Aristoph. Nub. 218.

Κρεοντιάς = Κρειοντίς filia Creontis, regis Corinthii (v. Γλαύκη). Epigr. 131, 4.

κρημνοποιός *qui ardua, abrupta atque praecipitia loquitur,* de Aeschylo Aristoph. Nub. 1367. (v. ἱππόκρημνος.)

κρῖμνον (κρῖ, κριθή) *far hordeaceum.* Babr. 17, 9; 32.

Κριός Aegineta, filius Polycriti (cfr. Herod. VI 50, 73), luctator. Adversario eius ignoto, qui luctando vicerat, videtur Simonides Ceus epinicium scripsisse; quod carmen Strepsiades intellegit filium de *tonso ariete,* h. e. de Aegineta male mulcato, canere iubens Aristoph. Nub. 1356.

κροκοῦν (κρόκος) *croceo colore imbuere;* κισσῷ κεκροκωμένος *hedera crocea* (κισσῷ κροκόεντι) *coronatus,* Epigr. 55, 6; adiect. verb. κροκωτός Pind. 5, 38.

Κρόνιον sc. ὄρος *mons Saturnius,* qui idem Κρόνου λόφος vel Κ. πάγος vocabatur; collis pertinet ad Altis partem septemtrionalem, subiecti ei sunt meridiem versus thesauri Olympici. Pind. 1, 114.

κρουνοχυτρολήραιος (κρουνός = κρήνη, χύτρος, λῆρος) *qui ollas aquae plenas exhauriens alucinatur,* nugator. Aristoph. Equit. 89.

κρουσιδημεῖν *populum fraudare* more propolarum, qui *fraudulenter metiendo* (κρουσιμετρεῖν, παρακρούε-

σθαι) emptores circumscribunt. Aristoph. Equit. 859.

κρύφειν (sicut κρύβειν) apud recentiores invenitur pro κρύπτειν. Quint. Smyrn. 2, 91.

κρώζειν *crocire, occinere*, de voce corvi. Babr. 14, 7.

κυαμοτρώξ *qui fabas comedit*; fabis utebantur iudices Atheniensium in sententiis ferendis, carpitur igitur voce κ. populus ut iudicandi mercedisque iudiciariae perquam cupidus. Aristoph. Equit. 41.

κύδιμος = κυδάλιμος, κυδρός *gloriosus, inclitus.* Hym. Hom. 1, 46; 130 et saepius.

Κυθήρη=Κυθέρεια (Theocr. 2, 46; Anacreont. 5, 4) cognomen Veneris ductum a Cytheris insula. Anacreont. 4, 11; 11, 7.

Κυκλοβόρος *qui quae circa sunt vorat, diruit,* nomen torrentis Attici, cuius cum strepitu turbulenta Cleonis oratio comparatur. Aristoph. Equit. 137. (Idem Cleon ab Aristoph. κυκλοβορεῖν et χαράδρας φωνὴν ἔχειν dicitur).

Κύκνος 1) filius Martis ab Hercule occisus; 2) filius Neptuni, qui cum Graecis ad oram Troianam appellentibus resisteret, ab Achille superatus, post a patre in cycnum conversus est. Aristoph. Ran. 963.

κυλίχνη = κύλιξ *calix, scyphus.* Alc. 10, 2.

Κυνέγειρος sive **Κυναίγειρος** Cynegirus, Euphorionis filius, Aeschyli poetae frater, cuius fortitudo in pugna Marathonia enituit (cfr. Herod. VI 114). Epigr. 100, 1; 133, 3.

Κύννα nomen famosae meretricis Atheniensis. Aristoph. Equit. 765.

κύπαττις aeol. pro κυπασσίς *tunica* (σμικρὸς χιτωνίσκος ἄχρι μέσου μηροῦ, λίνου ἐπεποίητο). Alc. 1, 6.

Κυπρία = Κύπρις *Cypria*, Venus. Pind. 1, 77.

Κύρνος adulescens nobilis Megareus, ad quem Theognis elegiarum magnam partem scripsit, cfr. supra p. 87. Theogn. 5, 14, 25 et saepius. (v. Πολυπαΐδης).

κύτισος ἡ *cytisus,* herba capellis praeter ceteras grata. Theocr. 4, 30 (cfr. Verg. Ecl. II 64: *florentem cytisum sequitur lasciva capella,* praeterea ibid. I 78).

κωδάριον (κώδιον deminut. a κῶας) *pellicula.* Aristoph. Ran. 1203.

κωδωνοφαλαρόπωλος (κώδων, φάλαρα, πῶλος) *equos phaleratos tintinnabulisque instructos habens.* Aristoph. Ran. 963.

Κωλιάς cognomen Veneris, cui aedes et signum erant ad Coliadem promunturium orae Atticae. Aristoph. Nub. 52.

κωμῳδοδιδασκαλία ars et munus **τοῦ κωμῳδοδιδασκάλου**, eius qui *fabulam docet,* comoediarum scriptoris. Aristoph. Equit. 507, 516.

κῶνος 1) ὁ *nux pinea*; 2) ἡ *pinus* = πίτυς, πεύκη. Epigr. 47, 2.

κωτίλλειν (κωτίλος) *garrire, blaterare*; *blande fabulari* Theogn. 182; Phocyl. 9, 2; Theocr. 6, 87; Babr. 15, 87.

Λαγέτης (λαός, ἄγειν) *populi dux.* Pind. 1, 92.

λάθυρος (pl. λάθυρα) *cicera, cicercula.* Babr. 13, 6.

λαικάζειν (λαικάς, λαικάστρια = πόρνη *scortum*) *scortari.* Aristoph. Equit. 167.

Λάμπων Cleonici filius (Pind. 6, 16), Aegineta, pater Pytheae et Phylacidae; athleticae studiosus videtur etiam filios eam, cui deditus erat, artem tamquam aliptes docuisse. Pind. 6, 66.

λᾳοτομεῖν (λᾶον dor., ion. λήϊον) *segetem demetere.* Theocr. 4, 3.

Λαρτιάδης (Λάρτιος) pro Λαερτιάδης Epigr. 141, 2.

λατύπος (λᾶς) *lapicida.* Epigr. 112, 1.

λαφυγμός (λαφύσσειν *glutire*) *intemperantia gulae, helluatio.* Aristoph. Nub. 52.

λαχνοῦσθαι (λάχνη) *lanugine tegi, vestiri.* Sol. 15, 6.

λάων part. i. q. βλέπων, αἰετὸς ὀξὺ λ. *acriter intuens* (cfr. Hom. *P* 674), Hym. Hom. 1, 360. (Alia est verbi notio apud Hom. *τ* 229.)

Λειχήνωρ *in lambendo exercitatus*; **Λειχομύλη** *quae molas delingit*; **Λειχοπίναξ** *qui catinos* sive *lances lingit*; nomina murium. Batrachom. 202, 217; 29; 100, 231.

λείως· ῥαδίως, δεινῶς, σφόδρα, τελείως. Solon. 6, 5.

λεκιθίτης (λέκιθος ὁ *pisum*; ὁ et ἡ *vitellus*, pars ovi lutea) sc. ἄρτος *panis e leguminibus* aut *admixtis vitellis factus.* Carm. popul. 5, 11.

λελακέσθαι aor. verbi λάσκειν pro λακεῖν *vocem edere.* Hym. Hom. 1, 145.

Λεπτίνης pater Glauci, Archilochi versibus nobilitati. Archiloch. 19, 1.

λεπτολόγος *subtiliter disserens, subtililoquus.* Aristoph. Ran. 876.

Λέριος incola Leri insulae, quae erat e Sporadibus ad Cariae oram sita inter Patmum et Calymnam. Laborabant Lerii malignitatis fama. Phocyl. 1, 1; 2.

λευκοχίτων vel **λευκοχίτωνος** *candida veste indutus*; λ. dicuntur iecora omento velut tunica involuta. Batrachom. 37.

λευκόχρως *qui albo colore, nitido corpore est.* Epigr. 71, 1.

Λεωγόρας Atheniensis, Andocidis oratoris pater, infamis luxuria et sumptibus quos in amores meretricios fecit. Aristoph. Nub. 109.

Λεωπρέπης pater Simonidis Cei (v. supra p. 186). Epigr. 31, 2.

ληϊστής = ληϊστήρ sive ληΐστωρ ep. pro ληστής *praedator, pirata.* Hym. Hom. 3, 7; epigr. 83, 1; 8.

ληναΐτης (ληνός *torcular*, λήναια) θόρυβος strepitus clamoresque, quales Lenaeis, cum post fabulas actas a spectatoribus plaudebatur, oriri solebant. Aristoph. Equit. 547.

λησίμβροτος *qui homines fallit, fraudator, fur* (cfr. Hom. τερψίμβροτος, φαεσίμβροτος). Hym. Hom. 1, 339.

Λιγυαστάδης cognomen Mimnermi, quod poetae διὰ τὸ ἐμμελὲς καὶ ἡδὺ inditum esse fertur. Sol. 13, 3.

λιγύμολπος *qui clarisona voce canit.* Hym. Hom. 4, 19.

λιθόρρινος *qui cutem* sive

testam habet lapidis duritia, de testudine. Hym. Hom. 1, 48 (cfr. κραταίρινος χελώνη Herod. I 47).

λίκνον *cunabula*. Hym. Hom. 1, 21; 63 et saepius.

Λιμνήσιος *paludicola*, nomen ranae. Batrachom. 224.

λιμνοχαρής *palude gaudens*, epitheton ranae. Batrachom. 12.

Λιμνόχαρις *stagnorum amicus*, nomen ranae. Batrachom. 214.

λιμώττειν *esurire*. Babr. 21, 3.

λίσπος (λίς, λιτός, λισσός) *tritus*, *lubricus*, *lēvis*; γλῶσσα λίσπη· ἡ ἐπιτετριμμένη καὶ ὀλισθηρά. Aristoph. Ran. 826.

λίταργος (ἀργός, λιταργίζειν = τροχάζειν, ταχύνειν) *velox*, *pernix*. Simonid. Amorg. 12.

Λιτυέρσας Midae filius, rex Celaenarum urbis Phrygiae, qui ad metendi certamen advenas provocasse, victos obtruncasse, ab Hercule ipse tandem superatus esse fertur. Lityersam Theocritus (4, 41) appellat auctorem carminis messorii, et cantilena quaedam messorum ipsa Λιτ. vocabatur.

λοξοβάτης (λοξός) *oblique*, *ex transverso incedens*, de cancro. Batrachom. 296.

λοχεύειν *parĕre, eniti*. Hym. Hom. 1, 230.

Λυαῖος cognomen Bacchi, *qui curas solvit*, *levat*. Anacreont. 2, 13.

λυδίζειν *Lydorum more se gerere*, *cum Lydis sentire*; λυδίζων vocatur Magnes poeta comicus a fabula sua, quae Λυδοί inscripta erat (v. Μάγνης). Aristoph. Equit. 523.

λύκαινα (λύκος) *lupa*. Babr. 3, 8.

Λυκάμβης Neobules pater, quem Archilochus *spretus gener* (Hor. epod. 6, 13) iambis insectabatur. Archiloch. 26, 1.

λυκορραίστης *qui lupum dilaniat*, epith. canum. Epigr. 138, 2.

Λυρναῖος *Lyrnae natus*; de L. nihil constat, sunt qui perperam eam pro Lyrnesso habeant Mysiae urbe ab Achille eversa, nihil discriminis inter Lyrnaeum et Lyrnessium statuentes. Aeschyl. Pers. 324.

Λυσικλῆς Atheniensis, προβατοπώλης, post Periclis mortem ab Aspasia excitatus esse fertur ad rempublicam capessendam. In Asiam missus ad exigendas pecunias a Caribus occisus est a. 428. a. Chr. (cfr. Thucyd. III 19). Aristoph. Equit. 765.

λύχνον = λύχνος *lucerna* Alc. 10, 1.

λυχνοπώλης (λύχνος) *lucernarum venditor*, Arist. Equit. 739; lychnopola, cui se populus Ath. inconsultus dedisse arguitur, intellegendus est Ὑπέρβολος. Hic humili loco natus opibus sordido quaestu paratis nonnihil iam vivo Cleone, plus etiam post mortem illius Athenis valuit. Testarum suffragiis Athenis expulsus (cfr. Thuc. VIII 73) in insula Samo a. 411 a. Chr. occisus est. Acerbe exagitabatur homo et ab Aristophane et ab aliis comicis, velut Eupolide, Hermippo, Platone.

Μᾶ interi. *ohe*, *vah* (Συρακούσιον τὸ μᾶ ἐπὶ ἀγανα-

κτήσεως λεγόμενον). Theocr. 6, 89.

Μάγνης Atheniensis (e vico Icario tribus Αἰγηΐδος) veteris comoediae scriptor floruit circ. olymp. 80 (a. 460); poeta, qui initio permagni factus, posthac neglectus est ab Atheniensibus, novem traditur fabulas composuisse, e quibus quae Βαρβιτισταί, Ὄρνιθες, Λυδοί, Ψῆνες, Βάτραχοι inscriptae erant, ab Aristophane (Equit. 522 seq.) facete ita denotantur, ut auctor ipse ψάλλων, πτερυγίζων, λυδίζων, ψηνίζων, βαπτόμενος βατραχείοις inducatur.

μαθητιᾶν verb. desiderat. (μαθητής) *gestire discipulum fieri, discendi avidum esse.* Aristoph. Nub. 183.

Μαιάς = Μαῖα *Maia*, filia Atlantis, mater Mercurii. Hym. Hom. 1, 57; 73; 301 et saepius.

Μαινάλιος θεός *deus Maenalius*, Pan, qui Maenalum Arcadiae montem praeter alios dilexisse fertur. Epigr. 85, 5.

μαινόλας (fem. μαινόλις, μαίνεσθαι) *furibundus, vecors.* Sapph. 1, 18.

μακκοᾶν (Μακκώ nomen anus surdae ac mente captae; cfr. Latinorum *maccus*) *desipere, delirum esse.* Aristoph. Equit. 62.

μάκτρα *alveus pistorum*, vas quo pistores utuntur ad farinam subigendam, i. q. κάρδοπος. Aristoph. Ran. 1159.

μάλευρον=ἄλευρα, ἀλείατα *farina triticea.* Theocr. 6, 116.

μάλινος (μᾶλον) *malinus*, qui est mali arboris. Sapph. 4, 2.

μάλιον ion. pro μᾶλλον. Tyrt. 4, 6.

μαλοδροπεύς *qui poma carpit.* Sapph. 14, 2.

μαλός· λευκός. Epigr. 73, 5 (cognat. Hom. μῆλοψ η 104).

μαλοφορεῖν *poma ferre.* Epigr. 71, 4.

Μαμμάκυθος (μάμμη, κεύθειν) nomen propr., eodem appellabantur homines inepti atque pueriliter facientes. Aristoph. Ran. 990.

Μᾶνῆς servi ut Μᾶνία ancillae nomen a Phrygibus assumptum. Aristoph. Ran. 965.

μαυροῦν=ἀμαυροῦν (ἀμαυρός) *obscurare, profligare.* Hesiod. Oper. 5, 40; Aeschyl. Eum. 359.

Μαύσωλος rex Cariae mortuus est a. 353 a. Chr. Artemisia uxor ei, Scopa Pario aliisque artificibus adhibitis, sepulcrum exstrui iussit, quod inter septem terrarum miracula numerabatur. Epigr. 87, 5.

μαχαίτας aeol. pro μαχητής *pugnator.* Alc. 5, 5.

μαψυλάκας (ὑλᾶν, ὑλακή) *temere, in cassum latrans*; transl. de rabida lingua irati Sapph. 6, 2.

Μεγιστεύς nomen pueri ab Anacreonte dilecti carminibusque eius celebrati. Alia nominis forma est Μεγίστης. Epigr. 34, 7; 69, 7.

Μεγιστίας haruspex Acarnan, qui cum Leonida ad Thermopylas cecidit (Herod. VII 221). Epigr. 14, 1.

μεθυπλήξ (μέθυ, πλήττειν) *mero quassatus, ebrius, temulentus.* Epigr. 69, 5.

μεθύσθην inf. aor. pass.

aeol. pro μεθυσθῆναι. Alc. 3, 1; 7. 4.

μεθυτρόφος ἡμερίς *vitis vini genetrix atque altrix.* Epigr. 33, 1.

μειλιχόγηρυς *blandiloquus*; γλῶσσα μ. a Tyrtaeo (4, 8) tribuitur Adrasto; idem a Platone (Phaedr. 269 A) μελίγηρυς appellatur.

Μελάνιππος Astaci filius, dux Thebanorum; ante Proeti portam congressus cum Tydeo mortiferum vulnus adversario inflixisse, post ipse ab Amphiarao transfixus esse fertur. Aeschyl. Sept. 414.

μέλε, ὦ μέλε vocat. in usu erat tam blande alloquentibus quam conviciantibus: *bone, o bone, miser, stulte.* Aristoph. Nub. 33.

μελεδώνη *cura, sollicitudo*; inveniuntur formae μελεδώνων et μελεδῶνας ad nominativum μελεδών referendae. Hym. Hom. 1, 447; Hes. Oper. 2, 25.

μελίβρομος (βρέμειν *fremere*) *dulcisonus.* Epigr. 99, 5 (cfr. μελίφθογγος Pind. 6, 9).

μελισσονόμοι appellatae sunt Dianae eiusque fani antistitae in fabula Aeschylea, quae Ἱέρειαι inscripta erat (μέλισσαι sacerdotes praecipue Cereris atque Proserpinae nominabantur). Aristoph. Ran. 1274.

Μελιτίδης nomen hominis stupiditate insignis (ὁ Μελιτίδης ἀριθμεῖν οὐκ ἐπίστασθαι λέγεται εἰ μὴ μέχρι τῶν πέντε Eustath.). Aristoph. Ran. 991.

μελιτόεις *mellitus, suavis* εὐδία. Pind. 1, 101.

Μελιτώδης *Mellita*, cognomen Proserpinae, cuius sacerdotes μέλισσαι vocabantur. Theocr. 6, 94.

μελίτωμα (μελιτοῦν) *placenta mellita.* Batrachom. 39.

μελλιχόμειδος aeolice pro μειλιχόμ. (μειδιᾶν) *dulce ridens.* Alc. 14, 1 (cfr. ἡδύγελως Hym. Hom. 4, 37).

μεμάνημαι perf. verbi μαίνεσθαι pro μέμηνα invenitur apud Theocr. 4, 31.

μενεγχής *hastas infestas excipiens* (conf. vocabula μεναίχμης, μενεχάρμης, μενεδήϊος, μενεπτόλεμος). Epigr. 35, 1.

Μεριδάρπαξ *frustorum, micarum raptor*, nomen muris. Batrachom. 261, 274.

μεριμνοφροντιστής (μέριμνα, φροντίζειν) *qui cum cura atque subtilitate inquirit, meditatur.* Aristoph. Nub. 101.

Μέροπες incolae antiqui Coi insulae, quae Μεροπίς (cfr. Thucyd. VIII 41) appellata erat ab rege Merope, Triopae filio. Coum insulam Hercules post Troiam captam in reditu (cfr. Hom. Ξ 255) expugnasse fertur, ut Chalciopa Eurypyli filia potiretur. Pind. 6, 31.

μέταζε ἐπίρρημα χρονικόν, *postea, postero tempore.* Hym. Hom. 1, 125.

μεταιβολία pro μεταβολή *permutatio, conversio.* Simonid. Ce. 4, 17.

Μήδειοι i. q. Μῆδοι. Pind. 3, 78.

Μήλιος πόντος maris Aegaei pars, cui nomen ab insula Melo inditum est. Theogn. 224.

μηλόσκοπος κορυφή *cacumen montis, unde ovium pecudumve greges campos perlustrantes conspiciuntur.* Hym. Hom. 4, 11.

μηνοφόρος (μήνη) *lunulae notam in fronte gestans*, de hinnuleo Theocr. 5, 41 (cfr. Il. Ψ 455, Hor. carm. IV 2, 57).

μηχανιώτης (μηχανή) *artificiorum inventor, dolorum machinator*. Hym. Hom. 1, 436.

μίγδην = μίγα, μίγδα *promiscue*. Hym. Hom. 1, 494.

Μιδεᾶτις *oriunda a Midea* (Μίδεια), urbe Argolica inter Tiryntha et Mycenas sita; *M.* appellatur Alcmena, cuius pater Ἠλεκτρύων Mideae regnavisse dicitur. Theocr. 7, 1.

Μιλατίς dor. pro Μιλησία *mulier Milesia*. Theocr. 6, 126.

μναστὴρ πολέμου λαός populus belli *memor*, *studiosus* (μνᾶσθαι = μιμνήσκεσθαι). Pind. 5, 16.

Μνημοσύνη (dor. Μναμοσύνα) Caeli et Terrae filia, Musarum mater. Hym. Hom. 1, 429; Sol. 9, 1; epigr. 80, 6.

μνοΐα sive μνωΐα, μνῴα servitii genus apud Cretenses, *servi publici* (τὴν μὲν κοινὴν δουλείαν οἱ Κρῆτες καλοῦσι μνοίαν, τὴν δ' ἰδίαν ἀφαμιώτας). Scol. 11, 5.

Μοῖσα aeol. et dor. (Pind. Theocr. passim), Μῶσα dor. (Theocr. 4, 24) pro Μοῦσα.

μονοήμερος τελετή *sollemne unius diei, quod per unum diem agitur*, iocose dicitur de ranarum cum muribus pugna unum diem explente Batrachom. 304.

μονῳδία *canticum quod a singulis pronuntiatur*; Κρητικαί vocantur μ. Euripideae, ut aut utroque in Hippolyto cantica aut monodiae fabulis Κρῆτες et Κρῆσσαι insertae denotentur. Aristoph. Ran. 849.

μορμορωπός (μορμώ) *horrendam speciem praebens; lamiis* sive *larvis*, quas infantes perhorrescunt, *consimilis*. Aristoph. Ran. 925.

μοχλευτής (μοχλεύειν, μοχλός) *qui vectibus promovet, provolvit*; transl. de eo, qui verba inaudita tamquam saxorum pondera promit. Aristoph. Nub. 1397.

Μοψόπιος incola Atticae, quae olim ab heroe Mopsopo, prisco rege Atticorum, Μοψοπία appellabatur. Epigr. 133, 8.

Μύρσιλος (aeolice pro Μυρτίλος) tyrannus Lesbius exagitatus ab Alcaeo poeta. Alc. 3, 2.

μυρσινοειδής (μυρσίνη) *qui myrti speciem offert*; ὄζοι μ. *rami myrteis comparandi surculis*. Hym. Hom. 1, 81.

μυστιλᾶσθαι (μυστίλη panis cavatus quo velut cochleari utebantur) *cochleari ius haurire*; per metaph. μ. τῶν δημοσίων de iis, qui peculatum faciunt. Aristoph. Equit. 827.

μυττωτός esca rustica intritis caseo, allio, bulbo parata (τρῖμμα), *alliatum, moretum*. Aristoph. Equit. 771.

Ναυσίη ionice pro ναυτία, *nausea, fastidium, satietas*. Simonid. Amorg. 54.

ναυσίστονος ὕβρις *superbia, quae clade navali coercita in gemitum vertit*, ἁ πρὸ Κύμας dicitur clades Etruscis ab Hierone a. 474 ad Cumas illata. Pind. 3, 72.

νεαοιδός *ab ineunte aetate carmina pangens*. Epigr. 63, 1.

νέβρειοι (νεβρός *hinnuleus*)

αὐλοί tibiae ossibus cervinis fabricatae. Epigr. 85, 1.

νεήφατος (νέος, φημί cfr. νεηγενής) *novo in genere dictus, nondum auditus* (opp. παλαίφατος). Hym. Hom. 1, 443.

νεικητήρ (νεικεῖν) *rixator, conviciator.* Hesiod. Op. 5, 102.

νεοθάξ dor. pro νεόθηκτος, νεοθηγής (θήγειν) *recens exacutus.* Epigr. 2, 3.

νεόλλουτος (νέον, λούειν) *modo lotus.* Hym. Hom. 1, 241.

νεόπηκτος *recens compactus*, de lacte concreto sive coagulato Batrachom. 38.

νεοσίγαλος (σιγαλόεις) *recenti splendore nitens, candens.* Pind. 2, 4.

Νήϊσται πύλαι una e septem portis Thebanis (αἳ πρῶται καὶ τελευταῖαι Hesych.); nomen portae repetiverunt veteres ab Neide, Zethi filio; alii censebant sic eam appellatam esse ad celebrandam Amphionis artem, quem ibi primum τὴν νήτην χορδήν (= νεάτην *chordam imam*) pulsavisse. Aeschyl. Sept. 460.

νηκτός (νήχειν) *natans*, Epigr. 141, 4. τὸ νηκτόν pro subst. *ars natandi*, Anacreont. 8, 5.

νηλειής i. q. νηλεής sive νηλής. Hym. Hom. 2, 245; Epigr. 115, 2.

νῆνις = νεῆνις ionice pro νεᾶνις, *puella.* Anacr. 4, 3.

νῆξις (νήχειν) *natatio.* Batrachom. 68, 149.

νήφοσι correpta paenultima pro νήφουσι dat. plur. part. verbi νήφειν *sobrium esse.* Theogn. 175.

Νικίας Milesius, medicus, amicus Theocriti, qui ad eum idyll. 5 (XI) scripsit. Epigr. 70, 3; Theocr. 5, 2 (v. supra p. 343).

νοίδιον deminut. a νοῦς *ratiuncula.* Aristoph. Equit. 100.

νυκτικλέπτας *fur nocturnus.* Epigr. 107, 4.

νωτάκμων (νῶτος, ἄκμων) *cuius dorsum instar incudis est*, duro instructus dorso, epith. cancri. Batrachom. 295.

Ξυλεύεσθαι = ξυλίζεσθαι *ligna colligere, lignari.* Men. γν. μονόστ. 19.

ξυνωνίη (ξυνός = κοινός) = κοινωνία *societas.* Archiloch. 22, 2.

ξυνωρικεύεσθαι (ξυνωρίς) i. q. συνωρ. *bigas agitare.* Aristoph. Nub. 15.

Ὀβριάρεως (i. q. Βριάρεως Hom. *A* 403) filius Caeli et Terrae, unus e centimanis (ἑκατόγχειρος *A* 402), cum fratribus Iovem contra Titanas adiuvit. Hesiod. Theog. 2, 1; 118.

Ὄγκα cognomen Minervae quod Graeci a Phoenicibus mutuati esse perhibentur. Aeschyl. Sept. 487, 501.

οἰδαλέος (οἰδάνειν, οἰδεῖν) *tumidus, turgidus.* Archiloch. 6, 4.

Οἰκλείδης (Οἰκλῆς) *Oeclides*, Amphiaraus, filius Oeclis, qui erat filius Antiphatae, nepos Melampodis (v. Hom. *o* 243 sq.). Aeschyl. Sept. 382, 609.

οἰνοδόκος (δέχεσθαι, cfr. ἰοδόκος) *vini capax* patera vocatur Pind. 6, 40.

ὀκλαδιστί et **ὀκλαδόν** (ὀκλάζειν) *instar eius qui flexo poplite subsidit*; ὀκ. πηδᾶν *flexis cruribus salire* Babr. 7, 7;

ὀκλαδὸν νέμων ἕρκος dicitur senex Onchestius, qui vicissim insistens aut genua flectens saepimentum construit sentibus vepribusque, quos decerpsit (βατοδρόπος), ordine disponendis, Hym. Hom. 1, 188 (cfr. Odyss. σ 359, ω 224).

ὀλέτειρα (ὀλετήρ, cfr. δότειρα Hes. Op. 5, 71) *deletrix*. Batrachom. 117.

ὀμοργάζειν = ὀμοργνύναι *abstergere*; αὐγὰς ὀμ. *oculos fricare* dicitur Mercurius repente se somno excitatum simulans. Hym. Hom. 1, 361 (cfr. Odyss. σ 200).

ὀνία aeol. pro ἀνία. Sapph. 1, 3 (cfr. βροχέως pro βραχέως Sapph. 2, 7).

ὀνοτάζειν = ὄνοσθαι *vituperare*, *spernere*. Hym. Hom. 1, 30.

ὀξυμέριμνος *acriter, acute excogitatus*. Aristoph. Ran. 877.

ὀξύσχοινος (σχοῖνος) genus iunci praeacutum, *schoenus mucronatus*. Batrachom. 164, 246.

ὀπή (rad. ὀπ-) *rima, foramen*. Babr. 18, 5.

ὀπιθόμβροτος *ad posteros pertinens, propagatus ad aeternam memoriam*. Pind. 3, 92.

ὄππατα aeol. pro ὄμματα. Sapph. 2, 11; 7, 3.

ὀπωπητήρ (ὄπωπα, ὀπωπή) = ὀπτήρ *speculator*; νυκτὸς ὀ. *qui noctem speculatur* dicitur Mercurius furta nocturna meditans. Hym. Hom. 1, 15.

ὀράνω et **ὠράνω** aeolicae formae pro οὐρανοῦ. Alc. 6, 1; Sapph. 1, 11.

ὀρείφοιτος (ὄρος, φοιτᾶν) *montivagus*. Babr. 15, 25.

ὀρθωτήρ (ὀρθοῦν) *qui erigit, restitutor, servator*. Pind. 3, 56.

Ὀριγανίων (ὀρίγανος sive -ον herba sapore amaro) nomen ranae. Batrachom. 257.

ὄρνιχος dor. pro ὄρνιθος; nominat. ὄρνιξ non reperitur, casus obliqui formabantur per litt. χ a Doriensibus. Pind. 6, 53.

ὀρροπύγιον ultima pars spinae, qua vertebrae desinunt, pars quae est inter ὄρρον (ὄρρος· τὸ ὀστοῦν ὑπὸ τὴν ῥάχιν) et πυγήν. Aristoph. Nub. 158.

ὀρχίπεδα (ὄρχις) *culleus, testiculi*. Aristoph. Equit. 772.

ὀστοφυής *osseo corpore instructus, osseus*. Batrachom. 297.

ὀστρακίνδα nomen lusus, quo prout testa sursum iacta deciderat ludentes aut fugiendi aut persequendi vices susceperunt. ὀστρ. βλέπειν dicitur populus, qui *ostracismum vultu minatur, testularum suffragiis e civitate eiecturus videtur*. Aristoph. Equit. 855.

ὀστρακόδερμος *cui testa est pro cute*. Batrachom. 296.

ὀσφραντήριος (ὀσφραίνεσθαι) *olfaciens, odorans*. Aristoph. Ran. 891.

Ὀτρεύς rex Phrygiae, qui cum Amazonibus ad Sangarium fluvium Priamo auxiliante conflixisse fertur (Hom. Γ 186 sqq.); illo natam se fingit Venus Anchisen decipiens. Hym. Hom. 2, 111.

οὐλοκάρηνα, οὐλόποδα (οὖλος = ὅλος) quae *totum caput, integros pedes* exhibent; describitur sacrificium, quo capita cruraque animalium mactatorum dis offeruntur Hym.

Hom. 1, 137. (Alius est adiectivi οὐλοκάρηνος usus apud Hom. τ 246, ubi *crispum, bene comatum* significat.)

Παγίς = πάγη *laqueus, muscipula*. Batrachom. 50, 117.

πάγουρος *pagurus*, cancer marinus. Aristoph. Equit. 606.

Παιήονος υἱός Aesculapius, filius Paeanis (Apollinis) et Coronidis. Epigr. 70, 1.

παιπάλη = παιπάλημα (πάλη, πάλλειν) *pollen*, pars farinae tenuissima; per metaph. *veterator* versute ac vafre dicendo exercitatus. Aristoph. Nub. 260, 262.

παλαίστα aeol. pro παλαιστή mensura quaternorum digitorum, τί. τεττάρων δακτύλων μέτρον (Hesych.), *palmus;* efficiunt senae παλ. cubitum (πῆχυν), quaternae pedem. Alc. 5, 6 (cfr. Herod. VII 117).

πάλι apud recentiores occurrit pro πάλιν. Epigr. 140, 5.

παλίγγλωσσος 1) ῥῆσις *verba cum re pugnantia, irrita.* Pind. 5, 58. 2) πόλις *gens dispari, peregrina lingua utens* (= ἀλλόγλωσσος). Pind. 6, 24.

παλίρροχθος (ῥοχθεῖν) *resonans strepitu recedentis, reciprocantis aestus,* de Aulide Euripi fluctibus percussa. Aeschyl. Agam. 190.

Πάλλας, αντος filius Megamedis (Μεγαμηδείδης); scriptor hymni Merc. Lunam appellat Pallantis filiam, sicut Ovidius Auroram, Lunae sororem, Pallantidem sive Pallantiadem vocat (cfr. Metamorph. XV 191, XV 700, IX 422), uterque dissentiens ab Hesiodo, qui Solem, Lunam, Auroram Hyperione Thiaque natos fingit. Hym. Hom. 1, 100.

Πάμφυλος filius Aegimii, regis Doriensium, frater Dymantis; appellatae sunt ab Aegimii filiis duae ex tribubus Doricis: Πάμφυλοι et Δυμᾶνες sive Δυμανᾶται. Pind. 3, 62.

πανάφθιτος *prorsus nunquam interiturus, aeternus.* Epigr. 82, 7.

πανθέλκτειρα (θελκτήρ, θέλγειν) *omnes permulcens, oblectans,* de vite Epigr. 33, 1.

πάνθοινος (θοίνη) *omnis generis escas exhibens.* Babr. 15, 90.

Παντακλῆς Atheniensis, cuius ineptiae tam ab Eupolide (Πανταχλέης σκαιός) quam ab Aristophane irridebantur. Aristoph. Ran. 1036.

πάντεχνος *cuiusvis artis peritus.* Hym. Hom. 1, 141.

παραείρειν (ἀείρειν) *ad latus suspendere;* transl. φρένας π. *animum transversum agere, deflectere de via, corrumpere.* Archil. 26, 2 (cfr. πάραρος).

παραίβολος *ex obliquo, de transverso coniectus;* παραίβολα κερτομεῖν *conviciis probrisque,* qualia a petulanter iocantibus iactantur, *dolose petere, lacessere.* Hym. Hom. 1, 56 (cfr. παραβλήδην ἀγορεύειν Il. Δ 6).

παραιθύσσειν *cum stridore praetervolare, praeterferri,* proprie de scintillis ex fornacibus emicantibus, transl. de verbis quae imprudenti *temere excidunt.* Pind. 3, 87.

παράμερος *diurnus;* ἀεὶ π. *cotidianus;* τὸ ἀεὶ π. ἐσλόν *bonum quo quis cotidie fruitur,*

bonum diuturnum, perpetuum. Pind. 1, 102.

παραξόνιον (ἄξων)· τὸ κωλῦον ἐκπίπτειν τὸν τροχὸν ἐμπηγνύμενον τῷ ἄξονι, i. q. ἔμβολον fibula quae axi inditur, ne ex rotarum modiolis excidat. Aristoph. Ran. 819.

παραπρίσματα (πρίειν) *praesegmina, ramenta, scobis.* Aristoph. Ran. 881.

πάραρος (ex παράορος) dor. pro παρήορος (Arch. 13,5) *mente aberrans, vecors.* Theocr. 6, 8.

παρατροχάζειν *praecurrere, cursu superare.* Epigr. 106, 6 (cfr. παρατρέχειν Hom. Ψ 636).

παρμόνιμος = παραμόνιμος (cfr. παράμονος et πάρμονος) *perseverans, perpetuus.* Pind. 4, 20; Theogn. 100.

παυρίδιος deminut. a παῦρος *paululus, perexiguus.* Hesiod. Oper. 3, 25.

Παφίη appellatur Venus a Papho urbe Cypri, ubi inclytum deae templum erat. Epigr. 48, 1 (cfr. Hym. Hom. 2, 59).

παχνοῦν (πάχνη) *pruina obruere, glaciare;* transl. *horrore perstringere, indignationem movere.* Hesiod. Oper. 5, 75.

πεδά aeolice pro μετά, Sapph. 11, 4. Inde Aeoles dicebant πεδέχειν pro μετέχειν Alc. 15; Sapph. 11, 2.

πέμπε aeol. pro πέντε; gen. πέμπων invenitur Alc. 5, 7.

πεντώβολον *quinque oboli;* πεμπωβόλου ἡλιάζεσθαι *iudicandi munere pro quinis obolis fungi.* Tantam fore Paphlagon dicit mercedem iudiciariam, cum antea τριώβολον fuisset, Aristoph. Equit. 798.

πέρδεσθαι *pedere.* Aristoph. Equit. 115.

περίγλωσσος *lingua promptus, facundus.* Pind. 3, 42.

περιζαμενῶς (ζαμενής) *quam ferocissime, perquam vehementer.* Hym. Hom. 1, 495.

Περικλῆς Parius, amicus Archilochi; ad eum scripsit iambographus elegiam, qua sororis suae maritum aliosque naufragio interemptos deploravit consolans simul amicum et ipsum calamitate illa afflictum. Archiloch. 6, 1; 9.

περικομμάτιον (deminut. a περίκομμα) *minutal,* cibus qui e variis frustulis minutatim concisis paratur. Aristoph. Equit. 770.

Περιμήδα nomen sagae; cum Medea et Circe inter veneficas numeratur ab Theocrito (1, 16), eadem fortasse, quae ab Homero vocatur Ἀγαμήδη, filia Augeae Il. Λ 740.

περοίχεσθαι (vocali praepositionis aeolice elisa pro περιοίχεσθαι) *circumire,* de muro *circumdari.* Hesiod. Theog. 2, 117 (cfr. περίαχε pro περιίαχε ibid. 62).

Περσήϊον αἷμα *sanguis Persei, suboles, progenies Persea* appellatur Alcmene, neptis Persei Danae nati, qui ex Andromeda, Cephei Aethiopis filia, Electryonem procreavit. Theocr. 7, 73.

Περσικαί (sc. ἐμβάδες) *calcei muliebres* (comp. Λακωνικαί et τὰ Σικυώνια sc. ὑποδήματα). Aristoph. Nub. 151.

περυσινός (πέρυσι) *annotinus, anni superioris;* τρύβλιον π. *catillus anno ante emptus.* Aristoph. Ran. 986.

πέτασθαι forma rarior verbi πέτεσθαι, Anacreont. 4, 21; 8, 6; ab inusitato πετᾶσθαι insolenter formata est 2 sg. πετᾶσαι ibid. 4, 2.

πετηνός poet., ep. **πετεηνός** = πετεινός, πτηνός *volucer;* pl. n. *aves.* Aeschyl. Sept. 1020, Theocr. 6, 118.

Πηλεύς (πηλός *lutum*) *limicola,* nomen ranae; inde patron. Πηλείων *limicolae filius.* Batrachom. 19, 206.

πήλυι aeolice pro τηλόσε et τηλοῦ. Sapph. 1, 6.

πικρόχολος *bilem amaram effundens,* transl. *verba maledica edens.* Epigr. 129, 4.

πιλεῖν (πῖλος, pilleus) *constipare, cogere* (lanam); de pulte sive de pane hordeaceo π. ὕδασι μᾶζαν *farinam aqua subigere.* Epigr. 105, 1.

πιμελής (πιμελή) = **πίων** *pinguis, opimus.* Babr. 16, 1.

πινακηδόν (πίναξ) *tabularum, tignorum instar.* Aristoph. Ran. 824.

πινυτόφρων *cui animus prudens est, sapiens.* Epigr. 53, 5.

πιπίσκειν = ποτίζειν *potum praebere, rigare;* iungitur cum duplici accusativo: πίσω σφε Δίρκας ὕδωρ *recreabo eos Dircaeis aquis,* Pind. 6, 74.

Πισάτης *Pisaeus;* Π. πατήρ Oenomaus, rex Pisae, pater Hippodamiae. Pind. 1, 72.

Πιττάκειον τό (Πιττακός) *dictum Pittaci* Mytilenaei (v. supra p. 167), unius e septem sapientibus (Epigr. 152, 5). Simonid. Ce. 2, 8.

πλανοδίη (prima syllaba vocis initio versus producitur) *tramitum ambages, circuitus;* ἐλαύνειν βοῦς **πλανοδίας** *per itinera flexa ac transversa boves agere.* (Sunt qui vocab. pro adiectivo habeant: **πλανόδιος** sive **πλανοδίας** *errabundus, circumvagus.*) Hym. Hom. 1, 75.

πλατάγημα (πλαταγεῖν) *strepitus qualis crepundiis fieri solet;* τὸ τηλέφιλον ποτιμάσσεται πλ. *illecebrae folium applicatum, allisum ad cubitum sonum edit,* quod amantibus signum erat amoris non repudiati. Theocr. 2, 29.

πλαταγώνιον *folium papaveris.* Theocr. 5, 57.

πλαταμών (πλατύς, πλάτη) *locus planus;* Hym. Hom. 1, 128 dictum est de *lapide aequo ac plano,* quo Mercurius pro mensa coquinaria (ἐλεός) utitur.

Πλατανιστοῦς (πλάτανος, πλατάνιστος) = Πλατανιστόεις aliis non differre videtur a voce πλατανών *platanetum,* alii rectius habent pro nomine rivi ex monte Taygeto profluentis. Theogn. 290.

πλατυγίζειν (πλάτη) *inferiore parte remi* sive *palmula mare ferire sonitumque edere;* per metaph. de magno verborum strepitu (cfr. θαλαττοκοπεῖν). Aristoph. Equit. 830.

πλατύνωτος *qui dorsum habet late extentum.* Batrachom. 297.

πνιγεύς (πνίγειν) *furnus, clibanus, fornax.* Aristoph. Nub. 96.

ποδηγός *pedibus praeiens, dux itineris;* ποδηγὰ πόθων ὠκύπτερα vocantur *alae* Amoris *Cupidines ducentes, afferentes* Epigr. 94, 5.

ποικιλόγαρυς dor. *vocem,*

sonos varians, epith. citharae. Pind. 2, 8.

ποικιλόδειρος (δειρή) *collo versicolori distinctus,* de luscinia Hesiod. Op. 4, 2.

ποικιλόθρονος *sedens in solio artificiose ornato.* Sapph. 1, 1 (cfr. χρυσόθρονος *Α* 611).

ποικιλοσάμβαλος (σάμβαλον aeol. pro σάνδαλον) *nitidis soleis calceatus.* Anacr. 4, 3.

ποινῆτις = **ποινήτειρα** *ultrix, vindex,* epith. Erinyos. Epigr. 83, 5.

πολεμόκλονος *qui in armorum tumultu versatur.* Batrachom. 4, 276.

πολιά (πολιός) pro subst. *canities, cani.* Men. γν. μον. 68.

Πολυβώτας (dor. pro πολυβούτης *multos boves habens* Il. *Ι* 154) nomen agricolae, patris Bombyces tibicinae. Theocr. 4, 15.

πολύγναμπτος *plenus anfractuum, flexuosus, tortuosus.* Pind. 2, 27.

πολύκροτος *qui multo cum strepitu agit,* epith. Panis. Hym. Hom. 4, 37.

πολυκτέανος (κτέανον = κτῆμα) *opulentus, locuples* = πολυκτήμων, πολυπάμων. Epigr. 120, 3.

πολυκύμων (κῦμα) *fluctuosus, aestuosus.* Sol. 9, 19.

Πολυπαΐδης patronymic., filius Polypai (*Πολύπαος* a παός = πηός *cui multi sunt affines*), adulescens Megarensis. Theogn. 11, 33.

πολυπιδάκου gen. pro πολυπίδακος per metaplasmum factus a πολυπῖδαξ *scatens fontibus.* Hym. Hom. 2, 54.

πολυτέχνης *multarum artium peritus,* epith. Vulcani (cf. Hom. κλυτοτέχνης). Sol. 9, 49.

πολυφραδής = περιφραδής, πολύφρων *admodum prudens, persapiens.* Simonid. Amorg. 93.

Πολύφωνος *clamator,* nomen ranae. Batrachom. 212, 214.

πόνηρος et πονηρός veteres ita distinxere, ut in illo *miseri, aerumnosi,* in hoc *improbi* notionem inesse docerent (πόνηρος· ἐπίπονος, κακοπαθής, πονηρός· κακός, δεινός, κακοῦργος. Simile discrimen inter μόχθηρον et μοχθηρόν statuerunt). Sol. 10, 1.

πόρσιον comparativus adv. πόρσω = πορρωτέρω *ulterius, longius* (superlat. πόρσιστα = πορρωτάτω). Pind. 1, 117.

Προσιδηϊών = Ποσειδεών sextus anni Atticorum mensis, congruit cum posteriore Decembris et priore Ianuarii parte. Anacr. 2, 1.

πότης, ου, ὁ (fem. πότις) *potor, bibulus;* π. λύχνος est *lucerna* propter ellychnii crassitudinem *multum olei absumens.* Aristoph. Nub. 57.

Πράμνιος = Πράμνειος (Hom. κ 235, *Λ* 639). Aristoph. Equit. 107.

πρᾶν, πρόαν, πρώαν formae doricae vocabuli πρώην *nudius tertius, nuper.* Theocr. 2, 28; 32; 4, 16; 6, 15.

Πραξινόα Syracusis nata Alexandriam profecta est, uxor Dinonis, amica Gorgonis. Theocr. 6, 1; 5; 34; 56; 65; 78; 96; 145.

Πρασσαῖος (πράσσον = πράσον *porrum* Batrachom. 54)

porraceus, nomen ranae. Batrachom. 233, 236.

πρέμνοθεν (πρέμνον *truncus*) *stirpitus, funditus, radicitus.* Aeschyl. Sept. 1056.

πρέσβις ἡ = πρεσβεία *aetas veneranda, honos qui maioribus natu debetur.* Hym. Hom. 1, 431.

προβατοπώλης *qui pecudes* sive *oves venditat;* ab Aristophane (Equit. 132, 138) π. dicitur Lysicles ab quaestus genere, quo ditabatur (v. Λυσικλῆς).

προθύραια = προπύλαια. Mercurius iurat per propylaea: nam deus πυληδόκος erat in iis, qui a signis ad limina positis προπύλαιοι vocabantur. Hym. Hom. 1, 384.

προῆμαρ adv. *interdiu, per diem.* Simonid. Amorg. 47.

Προιτίδες πύλαι = Προίτου πύλαι una ex septem portis Thebanis, a Proeto Thebano appellata, Ismeni undis alluitur. Hanc portam Aeschylus a Tydeo, Euripides (Phoeniss. 1109) ab Amphiarao in Argivorum pugna obsessam finxerunt. Aeschyl. Sept. 377, 395.

προκάς = πρόξ (Hom. ρ 295) *hinnuleus* vel *caprea.* Hym. Hom. 2, 71.

πρόναοι θεοί *dei quorum simulacra pro templis posita sunt* (quo in numero erant Ἀθηνᾶ καὶ Ἑρμῆς πρόναοι, ante templum Apollinis Ismenii). Aeschyl. Agam. 90.

προνέμειν χεῖρας *manus porrigere, aperte ac palam gestare;* opponitur χ. ἐπικρύπτειν. Aeschyl. Eum. 313.

προνύξ *tota nocte;* προνῆμαρ *perdius atque pernox.* Simonid. Amorg. 47.

πρόφαντος = προφανής *praelucens, excellens, conspicuus.* Pind. 1, 120.

πρωρατεύειν (πρῷρα, πρωράτης) *proram regere*, munere fungi τοῦ πρωρέως, qui iussa gubernatoris in puppi clavum tenentis peragit. Aristoph. Equit. 543.

Πτερέλαος rex Taphiorum, qui Echinades insulas vicinasque, et Teleboarum, qui Acarnaniae oram tenebant; obtruncatus est ab Amphitryone, qui iniurias Electryoni eiusque filiis a Pt. illatas iussu Alcmenes vindicavit. Theocr. 7, 4.

πτέρνη 1) *calx pedis* Batrachom. 46; 2) = πέρνα *perna*, inde facta sunt murium nomina: Πτερνογλύφος *pernarum cavator*, Πτερνοτρώκτης *qui petasonem arrodit*, Πτερνοφάγος. Batrachom. 37, 225, 29, 228.

πτερυγίζειν *alas quatere, movere*, proprie de avium pullis pennas primum tentantibus; πτερυγίζων inducitur Μάγνης, ut fabula eius Ὄρνιθες denotetur. Aristoph. Equit. 522.

πτοᾶν sive πτοιᾶν = πτοεῖν, πτοιεῖν *obstupefacere, consternare*, Sapph. 2, 6; πτοιᾶσθαι = πτοιεῖσθαι *expavescere, trepidare*, Mimn. 3, 2.

πτωχοποιός *qui mendicos fingit;* πτ. dicitur Euripides, quod mendicorum instar pannis obsitos cum alios tum Telephum Mysum (hostis fidem implorantem) in scaenam produxit. Aristoph. Ran. 842.

Πυθέας Lamponis filius, pancratiastes fratre Phylacida

haud inferior; Nemeaeae eius victoriae, quae a Pindaro Nem. V celebratur, praeterea in Isthm. V ad Phylacidam scripto mentio fit. Pind. 6, 58; 61.

Πυϑωνόϑεν (Πυϑών) = Πυϑῶϑεν *Pythone, Delphis* e Phocidis urbe. Tyrt. 1, 1.

Πυκνίτης (πνύξ, πυκνός) facete vocatur Δῆμος velut incola Pnycis, quo loco Atheniensium erant conventus sollemnes. Aristoph. Equit. 42.

πυκταλίζειν = πυκτεύειν (πύκτης) *pugnis, pugilatu certare.* Anacr. 11, 4.

πυληδόκος *qui ad portam praestolatur, ianitor;* dicitur etiam de eo, qui ad fores collocatus commeantibus insidiatur. Hym. Hom. 1, 15.

πυργίδιον deminut. = πυργίον *turricula;* π. vocantur domicilia populi Atheniensis initio belli Pelop. in urbem coacti Aristoph. Equit. 793 (cfr. Thucyd. II 17).

πυρήϊα ion. pro πυρεῖα *igniarium.* Hym. Hom. 1, 111.

πώλης i. q. πρατήρ *venditor;* nomen alibi in compositis dumtaxat usitatum (μελιτοπώλης, ἀρτοπώλης etc.) ipsum per se adhibetur ab Aristophane Equit. 131, 133, 140.

πωμάζειν (πῶμα) *operculare, operculo tegere.* Babr. 12, 2.

πώνην aeol. pro πίνειν. Alc. 3, 2.

Ῥαβδίον deminut. ab ῥάβδος *bacillum, virgula, ferula.* Babr. 20, 9.

ῥαϑαπυγίζειν· τὸ εἰς τὸν γλουτὸν σιμῷ ποδὶ τύπτειν (Hesych.), *clunes planta pedis ferire.* Aristoph. Equit. 796.

ῥακιοσυρραπτάδης (ῥάκιον, συρράπτειν) *qui pannos consarcinat, centones consuit.* Aristoph. Ran. 842.

ῥαφάνη i. q. ῥάφανος 1) = κράμβη *brassica;* 2) = ῥαφανίς *raphanus.* Batrachom. 53.

ῥεκτήρ = πρηκτήρ (Il. *I* 443) *actor, patrator.* Hes. Oper. 3, 83.

ῥιζόϑεν = ῥίζηϑεν *radicitus.* Quint. Smyrn. 2, 52.

ῥικνός (ῥῖγος) *rigidus, rugosus.* Epigr. 69, 6.

ῥοδάνη = κρόκη *subtemen;* opponitur στήμων (sive ἤτριον) *stamen telae.* Batrachom. 183.

ῥυσμός = ῥυϑμός transl. dictum de cursu ac vice rerum humanarum Archil. 18, 7.

ῥῶπος· ὁ λεπτὸς καὶ ποικίλος φόρτος, *scruta, parvi pretii merces variae ac multimodae.* Babr. 11, 4.

Σάϊοι gens Thracia, Bistonibus Edonisque finitima, quae circa Abdera oppidum oram maritimam e regione Thasi insulae incolebant. Archil. 5, 1. (Ab aliis iidem Σάπαι vel Σαπαῖοι vocantur, cfr. Herod. VII 110.)

Σαλαβακχώ nomen meretriculae formosae. Aristoph. Equit. 765.

Σαλαμιναφέτης *qui Salamina missam facit,* insulae possessione cedit. Σ. compellat Solon cives, qui per ignaviam de Salaminis recuperatione desperabant. Sol. 2, 4.

σαλάττειν (σάλος, σαλεύειν) *quassare, concutere, iactare,*

proprie de fluctibus navem agitantibus, transl. *οἴνῳ σεσαλαγμένος mero titubans* Epigr. 69, 1 (cfr. *μεθυπλήξ*).

σαλπιγγολογχυπηνάδης (*σάλπιγξ, λόγχη, ὑπήνη*) *tuba hasta barba horridus*, nomen ab Aristophane inventum ad irridendos eos, qui speciem horridam atque ferocem inani ostentatione prae se ferunt. Aristoph. Ran. 966.

σαμφόρας (*σάν* quo nomine Dorienses litteram *σίγμα* notabant teste Herodoto I 139) *equus qui litteram σάν femori inustam gestat.* Aristoph. Equit. 603, Nub. 122.

σαρκασμοπιτυοκάμπτης (*σαρκασμός, πίτυς, κάμπτειν*) qui *ludibundus irridensque pinus flectit*, alterum *Σίνιν* (*Πιτυοκάμπτην*) se praebens, qui *poterat curvare trabes et agebat ab alto ad terram late sparsuras corpora pinus* (Ov.). Aristoph. Ran. 966.

σαρκοπαγής *cui caro obriguit, rigida est*, de Niobe in saxum versa Epigr. 97, 12.

σαῦλος *delicate ambulans;* de testudine *σαυλα ποσὶν βαίνουσα gressu delicato et languido incedens* (*σαῦλα· κοῦφα, ἁβρά, τρυφερά* Hesych.). Hym. Hom. 1, 28.

σαωτήρ (*σαόω*) = *σωτήρ.* Epigr. 23, 1.

σελάννα liquida duplicata aeolice pro *σελήνη.* Sapph. 3, 1; 10, 1 (cfr. *κράννα* pro *κρήνη* et quod inde ortum est nomen *Κραννών*).

σελίς *pagina, tabula, charta.* Epigr. 52, 6.

σεσηρώς (part. perf. verbi *σαίρειν verrere*) *diductis labris nudatisque dentibus ridens.* Amor dicitur *σιμὰ σ. naso adunco ringens* instar irrisoris malitiosi. Epigr. 94, 3 (cfr. *σιμὰ γελῶν* Epigr. 92, 4).

σεῦτλον ionice pro *τεῦτλον* *beta*, herba olitoria, Batrachom. 162; inde sumptum nomen ranae *Σευτλαῖος betaceus*, ibid. 209.

σησαμότυρον *caseus sesaminus, sesamo paratus*, quo utebantur ad placentas condiendas. Batrachom. 36.

Σθενέβοια filia Iobatae, regis Lyciae, uxor Proeti, regis Tirynthii, Bellerophonti, quem frustra sollicitaverat, insidias struxit. Euripides fabulam *Σθενέβ.* scripsit, ab Homero Proeti uxor non *Σθ.*, sed *Ἄντεια* (Z 160) vocatur. Aristoph. Ran. 1043, 1049.

σιβυλλιᾶν (*Σίβυλλα*) *vaticinationes Sibyllinas concupiscere, oraculis dementer oblectari.* Aristoph. Equit. 61.

Σικινήτης *incola Sicini*, parvae et ignobilis inter Cyclades insulae, quae olim *Οἰνοίη*, postea *Σίκινος* a Sicino, Thoantis Lemnii Oenoesque nymphae filio, appellata esse dicitur. Sol. 2, 1.

Σιληνίαι· *αἰγιαλὸς Σαλαμῖνος πλησίον τῆς λεγομένης Τροπαίου ἄκρας* (scholiast.). Aeschyl. Pers. 303.

σιμβλεύειν (*σίμβλος*) *alveario apes condere; ἔμβολα σιμβλεύει δῶρα μελισσᾶν rostra navium tamquam alvearia mel continent.* Epigr. 110, 3.

Σισυφίη *γαῖα* appellatur terra Corinthia a Sisypho, Aeoli filio, qui Ephyram sive Corin-

thum condidisse fertur. Epigr. 83, 7.

σκᾶπτον dor. pro σκῆπτρον *sceptrum*. Pind. 1, 12.

σκερβόλλειν (σκέρβολος = κέρτομος)· κερτομεῖν, ἀπατᾶν. σκ. πονηρά *decipiendi causa malitiosa convicia iactare*. Aristoph. Equit. 821.

σκευοποιός *vasorum fabricator;* Aristoph. Equit. 232 σκευοποιοί intellegendi sunt opifices, qui personas histrionum, vestimenta, alia quae ad apparatum scaenicum pertinent fabricantur.

σκιαρός dor. pro σκιερός. Pind. 2, 14.

σκορδινᾶσθαι (σκορδάζειν = σπᾶσθαι) *pandiculari, oscitantis more membra extendere*. Aristoph. Ran. 922.

σκοροδάλμη (σκόροδον, ἅλμη) *muria alliata*, qua coriarii ad pelles subigendas utebantur. Aristoph. Equit. 199.

σκυλάκευμα = σκύλαξ, σκύμνος *catulus*. Epigr. 91, 5.

σμᾶμα dor. pro σμῆμα = σμῆγμα (σμῆν, σμήχειν) *quod usui est ad abstergendum, sapo*. Theocr. 6, 30.

σμαραγίζειν = σμαραγεῖν *strepere*. Hes. Theog. 2, 77.

Σμερδίης puer formosus, genere Thrax, deliciae Polycratis Samii et Anacreontis Teii. Epigr. 34, 8.

σμίλευμα (σμιλεύειν, σμίλη) *quae scalpro resecantur, resegmina scalpro amputata*. Aristoph. Ran. 819.

σμιλευτός *affabre scalptus;* per metaph. σμ. γράμματα de versibus quaesita elegantia elaboratis (cfr. Hor. epist. II 2, 92) Epigr. 78, 3.

Σουνιάρατος epith. Neptuni, qui *ad Sunium promunturium nautarum votis invocatur*. Aristoph. Equit. 560.

Σόφιλλος pater Sophoclis, poetae tragici. Epigr. 52, 1.

σπαργανιώτης (σπάργανον) *fasciis, pannis lineis involutus*. Hym. Hom. 1, 301.

σταδιεύς = σταδιοδρόμος *qui stadium currit, cursu in stadio certat*. Epigr. 106, 2.

σταλάειν = στάζειν, σταλάσσειν intr. *stillare, per stillas manare*. Epigr. 114, 4.

στέμφυλον (στέμβειν, στείβειν) *olivarum expressarum reliquiae, fraces, retrimenta*. Aristoph. Equit. 806, Nub. 45.

Στησίχορος Himeraeus, poeta lyricus, aequalis tyranni Phalaridis, cuius dominationem versibus impugnavit (cfr. fabula de cervo et equo apud Horat. epist. I 10, 34 seqq.); *Stesichori graves Camenae* (Hor. carm. IV 9, 8) *epici carminis onera lyra sustinuerunt;* primus dicitur strophis, antistrophis, epodis carmina composuisse (τὰ τρία Στησιχόρου). Nobilissima erant eius Ἰλίου πέρσις et Παλινῳδία, retractatio illa, qua St., cum ob Helenam contumelioso carmine laesam lumina amisisset, visum recuperasse traditur (cfr. Hor. epod. 17, 42); obiisse videtur Catanae annos octoginta quinque natus circ. a. 550 a. Chr. Epigr. 145, 3.

στοιβή herba apta *ad pulvinos farciendos*; de redundantibus verbis explendi causa infertis Arist. Ran. 1178.

στοματουργός *qui os agi-*

tat, exercet; de volubilitate linguae Aristoph. Ran. 826.

στόμφαξ (στόμφαζειν = κομπάζειν, ἀλαζονεύεσθαι; στόμφος = ἀλαζονεία) *grandiloquus, vaniloquus.* Aristoph. Nub. 1367.

στοργά dor. pro στοργή (στέργειν) *caritas, amor.* Epigr. 95, 2; Babr. 13 affab.

στρεβλός (στρέφειν) *contortus,* στρ. παλαίσματα de luctantium artificiis Aristoph. Ran. 878; de oculis distortis, *strabo* = στραβός sive στράβων Batrachom. 296.

στυγερώπης *qui est aspectu inviso, horribilis.* Hes. Oper. 3, 88.

στυππειοπώλης (στυππεῖον, στύππη) *stuppae venditor;* στ. dicitur Eucrates, qui funes stuppeos cannabinosve venditasse, post Periclis mortem rempublicam capessivisse traditur; depulsus de civitatis administratione pistrinum videtur comparasse, unde etiam κυρηβιοπώλης (*furfuris venditor*) compellatur. Aristoph. Equit. 129.

στυφελιγμός (στυφελίζειν) *percussio, vexatio, contumelia.* Aristoph. Equit. 537.

στυφελώδης = στυφελός, στυφλός *asper, rigidus.* Quint. Smyrn. 2, 97.

στωμυλιοσυλλεκτάδης (στωμυλία, συλλέγειν) *qui loquacium nugas colligit.* Aristoph. Ran. 841.

στωμύλματα (στωμύλλειν) *argutiae, nugae blaterantium.* Aristoph. Ran. 943.

συγκλινής *inclinatus;* versus Aeschyleus τὸ συγκλινὲς ἐπ' Αἴαντι (sc. ξίφος) depromptus est ex Thressis (Θρῇσσαι), in qua fabula Aiacis mors enarratur. Arist. Ran. 1293.

σύδην i. q. ἐσσυμένως *cito, rapide, festinanter.* Hym. Hom. 4, 43; Aesch. Pers. 480.

συζυγίη *coniunctio, consociatio, arta consuetudo.* Epigr. 134, 2.

σῦκον *marisca,* ulceris genus a fici similitudine sic dictum. Aristoph. Ran. 1247.

συκοπέδιλος *ficulneas soleas habens;* sic appellatur dea commenticia Δωρώ, ut patrona sycophantarum designetur (cfr. Hom. χρυσοπέδιλος λ 604). Aristoph. Equit. 529.

συναυλία *tibiarum geminarum* aut tibiae cum fidibus iunctae *concentus;* transl. συναυλίαν κλάειν Οὐλύμπου νόμον *consona voce flebiles modos fundere,* similes cantilenis ab Olympo tibicine Phryge compositis. Aristoph. Equit. 9.

συνεταιρίς *amica, sodalis.* Epigr. 4, 7.

συνεψιᾶν (ἐψιᾶσθαι) = συμπαίζειν *colludere, una iocari.* Epigr. 131, 1.

συνοικητήρ = συνοικήτωρ, σύνοικος *una habitans, contubernalis.* Simonid. Amorg. 102.

συνωχαδόν = συνεχές *usque, continuo.* Hes. Theog. 2, 74.

συρμός (σύρειν) *tractus, iactatio, agitatio violenta;* νιφετῶν σ. *vehemens vis, impetus nivium.* Epigr. 80, 4.

σφαραγίζειν *cum strepitu excitare.* Hesiod. Theog. 2, 90.

Σφήττιος (Σφηττός) Sphettius, ortus a Sphetto pago Attico, qui erat tribus Acamantidis. Aristoph. Nub. 156.

σχινδάλαμος (σχίζειν) sive

σκινδ. = σχινδαλμός, σκινδαλμός *scandula*, *assula*, tenuis lamina ligni; *de orationis argutiis* dictum Aristoph. Nub. 130, Ran. 819.

σώρακος (σωρός *strues*) *arca, cista* (ἀγγεῖον εἰς ὃ σῦκα ἐμβάλλεται Hesych.). Babr. 17, 18.

Τανταλίς *Tantalis*, filia Tantali, Niobe. Epigr. 97, 1.

τανύθριξ, -ύτριχος *prolixis villis vestitus*, *saetosus*, *hirsutus*. Simonid. Amorg. 2.

τανυπτέρυγος = τανυπτέρυξ (Hom. *M* 237), τανυσίπτερος (ε 65), τανύπτερος *alas extendens*. Simonid. Ce. 3, 3.

ταχινός = ταχύς *velox*, Epigr. 94, 10; transl. φρένες τ. *animus levis, inconstans*, Theocr. 1, 7.

ταχύποτμος *cui cita mors sorte destinata est* = ὠκύμορος. Pind. 1, 68.

τέθμιος dor. pro θέσμιος *legitimus*; neutr. τέθμιον pro subst. i. q. τεθμός = θεσμός *institutum, sollemne, lex*. Pind. 3, 64; 6, 20.

τεθνάκην aeol. pro τεθνηκέναι. Sapph. 2, 15.

τεράατα plur. nominis τέρας pro τέρατα (epic. τέραα, ion. τέρεα), τέρα legitur Quint. Smyrn. 2, 170; 190.

τερατωπός (τέρας, ὤψ) *cui species est portentosa, monstruosa*. Hym. Hom. 4, 36.

τέτορες dor. pro τέτταρες. Phocyl. 2. 1; epigr. 12, 2.

τετρακόρυμβος (κόρυμβος) *quaternos corymbos, racemos exhibens*, epith. hederae. Epigr. 84, 1.

τετράχυτρος (χύτρα) *qui quattuor ollis constat*, epitheton galeae ad similitudinem Homerici τετράφαλος sive τετραφάληρος ridicule formatum. Batrachom. 256.

τευτλίον deminut. a τεῦτλον *beta*; λευκὰ τ. betae albae ab Euripide referuntur in remediis, quibus poeta se pristinae tragoediae tumorem ac pondus allevasse praedicat, cfr. Plin. H. N. 19, 8, 40: *betae a colore duo genera Graeci faciunt, nigrum et candidius; mira differentia est candidis solvi alvos modice, nigris inhiberi*. Aristoph. Ran. 942.

τιθηνήτειρα (τιθηνητήρ) = τιθήνη *nutrix*, de terra altrice. Epigr. 81, 1.

τιμάοχος *honoris particeps, venerabilis, colendus*. Hym. Hom. 2, 31.

Τιμοκρέων poeta Rhodius, aemulus Simonidis Cei, adversarius Themistoclis (v. supra p. 187). Epigr. 32, 2.

Τιμόμαχος Byzantius pictor floruit aetate Caesaris dictat., qui nobilissima eius opera, Aiacem et Medeam, 80 talentis emisse et Veneri dicasse traditur. Epigr. 104, 1; 8.

Τίμων ὁ μισάνθρωπος, Atheniensis, vixisse perhibetur temporibus belli Peloponnesiaci. Epigr. 57; 88, 3 (cfr. Cic. Lael. de amicit. XXIIII 87).

Τίτυρος nomen caprarii. Theocr. 2, 2; 3; 4 (cfr. Verg. Eclog. IX 23 sqq.).

τίῳ pro τίνι itemque τίοισιν pro τίσιν Aeolibus in usu erat (cfr. formae ionicae τέῳ et τέοισι). Sapph. 15, 1.

τόμος pars ex toto desecta, *frustum*. Batrachom. 37.

τόρευμα (τορεύειν *caelare*,

τορεύς *caelum, scalprum*) *opus caelatum, caelamen*. Epigr. 101, 5.

τορῆσαι aor. verb. defect. = τορεῖν (*Λ* 236) *terebrare, perforare*. Hym. Hom. 1, 119 (cfr. ἀντιτοροῦντα et ἀντιτορήσων ibid. 283 et 178).

τραγόπους *capripes, hircipes*; epith. Panis. Epigr. 26, 1 (cfr. τραγοσκελὴς Πάν Herod. II 46).

τρασιά (τέρσεσθαι, τερσαίνειν) = ταρσός *crates* ad ficos siccandas. Aristoph. Nub. 50.

τρῖμμα *quod tritum est*; transl. = τρίβων *veterator*. Aristoph. Nub. 260.

τριττύς tertia pars φυλῆς Atticae quaternas naucrarias continens; priscarum quattuor tribuum erant duodecim trittyes et duodequinquaginta ναυκραρίαι. Epigr. 79, 3.

τρώγλη *cavum, foramen*. Batrachom. 52, 114, 184; Babr. 17, 22; 18, 2.

Τρωγλοδύτης *qui in cavum se immergit*, nomen muris Batrachom. 206, 215; eiusdem notionis est part. τρωγλοδύων *in cavum inrepens*, ibid. 52.

Τρωξάρτης *qui panem praerodit*, nomen muris. Batrachom. 28, 104, 109, 248, 252.

τυῖδε aeol. pro τῇδε *huc*. Sapph. 1, 5.

Τυρογλύφος *casei sculptor*, nomen muris, Batrachom. 137, itemque Τυροφάγος *caseum comedens* ibid. 224.

Ὕβρις adiectivum est apud Hesiodum (Oper. 3, 83) *insolens*, ἀνὴρ ὕβρις i. q. ἀνὴρ ὑβριστής apud Homerum (*N* 633).

ὕδος (dat. ὕδει) = ὕδωρ. Hes. Oper. 2, 20; Anacr. 2, 2.

Ὑδριάς *nympha fontana*, i. q. *Νηϊάς*. Epigr. 46, 6.

Ὑδρομέδουσα *aquarum dominatrix* et **Ὑδρόχαρις** *aquarum amica*, nomina ranarum. Batrachom. 19, 228.

ὑλαῖος (ὕλη) *silvestris*; de *herbarum inutilium luxuria* ἀνθοσύνη ὑλαίη Epigr. 136, 8.

ὑλακή (ὑλάσσειν = ὑλακτεῖν) i. q. ὑλαγμός sive ὕλαγμα *latratus*. Epigr. 129, 1.

Ὕλας 1) nomen quinquertionis (quinquertium sive πένταθλον complectebatur quinque haec certaminum genera: ἅλμα, ποδωκείην, δίσκον, ἄκοντα, πάλην); Epigr. 106, 2. 2) nomen servi, Aristoph. Equit. 67.

Ὑλλὶς στάθμα *leges atque instituta Hyllica*, h. e. Dorica, sic appellata ab Hyllo, Herculis filio, a quo Ὑλλεῖς, una ex tribubus Doricis, originem repetiverunt. Pind. 3, 62.

ὑλονόμος *silvam pervagans, silvicola*. Epigr. 80, 2.

ὑομουσία *musica porcina*, irridetur Cleonis ἀπαιδευσία Aristoph. Equit. 986.

ὑπερβολάδην (ὑπερβολή) *ultra modum, immodice, effuse*. Theogn. 178.

ὑπερεθίζειν *irritare*; βασιλέα ὑπ. *regno* in speciem *oblato allicere*. Babr. 15, 65.

ὑπεριάχειν *vocis, soni claritate vincere*. Epigr. 85, 1.

ὑπέρμαχος *propugnator, defensor*. Epigr. 98, 1.

ὑπέροπλος *insolens, immodicus*. Hesiod. Theog. 2, 3; 54.

ὑποβλήδην σκέπτεσθαι *limis, obliquis oculis, furtim speculari*. Hym. Hom. 1, 415.

ὑπογλυκαίνειν *dulcem reddere*; ὑπογλ. ῥηματίοις *blan-*

ditiis tamquam condimentis uti. Aristoph. Equit. 216.

ὑπόθυμις aeol. pro ὑποθυμίς *corona odoratis floribus nexa*, sertorum genus, quo collum pectusque redimiri solebant. Alcae. 8, 2.

ὑποστοναχίζειν = ὑποστεναχίζειν, ὑποστένειν *ingemiscere.* Batrachom. 76.

ὕσδος aeolice pro ὄζος. Sapph. 4, 1; 14, 1.

ὕφαιμος *sanguine suffectus, suffusus.* Epigr. 114, 3.

Ὑψιβόας *alta, clara voce clamitans*, nomen ranae. Batrachom. 202.

ὑψιμέλαθρος *celso tecto instructus, in altum exstructus.* Hym. Hom. 1, 103; 134; 399.

Φαέθων filius Solis et Clymenes, imprudens paterni currus moderator, ne totum orbem combureret, Iovis fulmine percussus est. Epigr. 108, 4.

Φανοτεύς incola urbis Phocensium, haud procul a Cephiso in confinio Boeotiae sitae. Urbs olim *Πανοπεύς* (Il. *B* 520, Odyss. λ 581), post Φανοτεύς (Thucyd. 4, 89) sive Φανότη, Φανότεια nominabatur. Theocr. 7, 116.

φαρμακεύτρια = φαρμακίς (φαρμακευτής = φαρμακεύς) *venefica.* Theocr. 1.

φασιανός *avis phasiana*, a Phaside Colchidis flumine appellata, Aristophanis aetate infrequens Athenis, ut phasianas alere luxuriae haberetur. Aristoph. Nub. 109.

φελλεύς *locus asper, saxosus*: τὰ πετρώδη καὶ αἰγίβοτα χωρία φελλέας ἐκάλουν. (Aliis est Φελλεύς nomen proprium: τόπος τῆς Ἀττικῆς τραχὺς καὶ δύσβατος). Aristoph. Nub. 71.

Φερένικος nomen equi, quo Hiero rex Syracusarum victoriam Olympiacam a. 472 (olymp. 77) rettulit. Pind. 1, 18.

φερέσβιος *victum ferens, almus.* Hesiod. Theog. 2, 77.

φηλητεύειν *fraudare, furari.* Hym. Hom. 1, 159.

φηλήτης (φηλοῦν, σφάλλειν, fallere) *fraudator, fur.* Hym. Hom. 1, 67; 175; 214; 292; 446.

φιλάκρητος (ἄκρητος) *meri cupidus, potor.* Epigr. 33, 5.

Φιλαμμονίδας Philammonis filius, Eumolpus, Herculem musica instituisse fertur Theocr. 7, 110; ab aliis Philammon pater Thamyrae (Hom. *B* 595), Eumolpus Thrax filius Neptuni et Chiones nominatur.

φιλόκροτος *strepitus amans*, epith. Panis (cfr. πολύκροτος). Hym. Hom. 4, 2.

φιλόκωμος *comissandi cupidus, comissationibus gaudens.* Epigr. 33, 5.

φιλοληΐος (ληΐη = ληΐς, λεία) *praedae avidus.* Hym. Hom. 1, 335.

Φιλόξενος pater Eryxidis, filius Eryxidis maioris, homo helluatione infamis. Aristoph. Ran. 934.

φιλορρώξ (ῥώξ = ῥάξ, cfr. μεγαλόρραξ et μεγαλόρρωξ) *racemis, acinis, uvis gaudens.* Epigr. 53, 3.

φληναφᾶν (φλήναφος = φλύαρος, λῆρος) *alucinari, nugari.* Aristoph. Nub. 1475.

φοίνισσα adi. fem. (φοῖνιξ) *punicea, purpurea*; ψακὰς φ. *ros purpureus* sanguis dicitur Epigr. 19, 2.

Φολεγάνδριος *incola Pho-*

legandri, exiguae prope Melum inter Cycladas insulae; *σιδηρείη* et *αὐχμηρή* appellabatur propter soli maciem atque sterilitatem. Sol. 2, 1.

φορτηγός (φόρτος) *onera portans, baiulus*. Theogn. 231.

φράγδην (φράσσειν) *saepimenti instar*. Batrachom. 267.

φραδμοσύνη (φράδμων) *consilium, prudentia*. Hesiod. Theog. 2, 10.

φρικαλέος (φρίξ = φρίκη *horror* Babr. 15, 59) i. q. φρικώδης *horridus, tremendus*. Epigr. 129, 2.

φροντιστήριον *schola meditantium*, umbraculum eorum qui philosophantur. Aristoph. Nub. 94, 128, 142, 181, 1487.

φρῦνος ὁ ἡ = φύσαλος *bufo, rana rubeta*. Babr. 8, 1; 6.

Φυλακίδας Aegineta, filius Lamponis, nepos Cleonici, frater minor Pytheae; nobilis pancratiastes complures victorias rettulit, in quibus duas Isthmias. Carmina ei scripsit Pindarus Isthm. IV et V; prior Phylacidae victoria Isthmia celebratur Isthm. V. Pind. 6, 7; 57.

φῦσα πυρός *flatus ignis, spiramen flagrans*. Hym. Hom. 1, 114.

Φυσίγναθος (φυσᾶν) *qui buccas inflat, bucculentus, bucco*, nomen ranae. Batrachom. 17, 68, 84, 93, 119, 142, 146, 248.

φωρή (φώρ) *furtum*. Hym. Hom. 1, 136.

φώρη (φωρᾶν = ἐρευνᾶν) *investigatio, indagatio*; φώρην τίνειν *inquisitionem rependere, ulcisci*. Hym. Hom. 1, 385.

Χαιτήεις (χαίτη) *comans, crinitus, iubatus*, Phocyl. 2, 3; fem. altera syllaba correpta χαιτέεσσα Simonid. Amorg. 57.

χαλαζεπής (χάλαζα) *conviciorum grandinem effundens*. Epigr. 111, 1 (cfr. Aristoph. Ran. 852).

χαλκεντής (ἔντος) = χαλκοτευχής *aeneis armis instructus*. Pind. 5, 16.

χαλκεόγομφος (γόμφος) *clavis aeneis fixus, compactus*; χ. δόρυ dicitur cista, qua Danae cum filio per mare vehebatur. Simonid. Ce. 4, 7.

χαλκῆ μυῖα *musca aenea*, nomen lusus puerilis, qui a veteribus sic describitur: ταινίᾳ τὼ ὀφθαλμὼ περισφίγξαντες ἑνὸς παιδός, ὁ μὲν περιστρέφεται κηρύττων χαλκῆν μυῖαν θηράσω, οἱ δ' ἀποκρινάμενοι θηράσεις, ἀλλ' οὐ λήψει σκύτεσι βυβλίνοις παίουσιν, ἕως τινὸς αὐτῶν λάβηται. Carm. popul. 4.

χαλκογένειος (γένειον) = χαλκόγενυς *cui genae, malae sunt aeneae*, per metaphoram de navium rostris dictum Epigr. 110, 1.

χαλκοδάμας *qui aes subigit, acuit*; ἀκόνα χ. Pind. 6, 73 (cfr. θηγάνη σιδηροβρώς Soph. Ai. 820).

χαλκοχάρμας *aere gaudens*, aeneis armis dimicare gestiens. Pind. 6, 27.

χαμαιγενής *humi prognatus, terrigena*. Hym. Hom. 2, 108.

χανδάνειν (fut. χείσομαι) insolenter *hiandi* vel *hiscendi* notionem exhibet, ut idem sit atque χάσκειν vel χαίνειν. Hym. Hom. 2, 252.

χαράσσειν *insculpere, inci-*

dere; γράμματα χ. *litteras exarare.* Epigr. 78, 3.

χαρμόφρων *qui ad res laetas animum intendit, propensus est ad hilaritatem*; epith. Mercurii. Hym. Hom. 1, 127.

χειροδίκης *cui ius est in manibus, qui legibus contemptis per vim agit.* Hes. Oper. 3, 81.

χειροτένων *qui extenta, porrecta bracchia habet*; epith. cancri. Batrachom. 298.

χειροῦν *subigere, in dicionem redigere.* Babr. 15, 62 (frequentius est med. χειροῦσθαι).

Χελιδονισταί Rhodiorum pueri vocabantur, qui τῷ *Βοηδρομιῶνι μηνί* h. e. mense Septembri χελιδονίζοντες, *cantilenam de hirundine canentes*, domos circumibant ad escas stipemque conquirendas. Hic *colligendi mos* (ἀγερμός) a Cleobulo Lindio institutus esse fertur. Carm. popul. 5.

χέλυννα aeol. = χέλυς, χελώνη *testudo.* Babr. 19, 5.

χῖδρα *tosta novelli tritici grana*, quae rustici in deliciis habebant. Aristoph. Equit. 806.

χιονόβλητος = νιφόβολος *nivibus obrutus.* Aristoph. Nub. 270.

χλαμυδηφόρος (χλαμύς vestis militaris, proprie Macedonica) *paludamento indutus.* Theocr. 6, 6.

χόλαισι aeolice pro χαλῶσι, χ. ἄγκυραι *ancorae laxae, remissae sunt*, ut ad navem tenendam nihil valeant. Alc. 2, 9.

χορδεύειν (χορδή) *farcire*, proprie de botellis; transl. χ. τὰ πράγματα *res confundere, miscere.* Aristoph. Equit. 214.

χόριον *corium*; proverbii locum obtinent (Theocrit. 4, 11): χαλεπὸν χορίω κύνα γεῦσαι *cave corium cani gustandum permittas*, quibuscum conf. Hor. Sat. II 5, 83: *canis a corio nunquam absterrebitur uncto.*

χοροήθης *saltatione chorisque assuetus.* Hym. Hom. 4, 3.

χοροίτυπος χέλυς *testudo* sive cithara, *quae ad chori saltationem adcommodata pulsatur.* Hym. Hom. 1, 31.

χρήμη i. q. χρεία, χρημοσύνη (Theogn. 222) sive χρησμοσύνη (Tyrt. 2, 8) *egestas, inopia, penuria*; χρ. βίου Archil. 13, 5 (cfr. σπάνις βίου Soph. Oed. R. 1461).

χρήστης 1) ὁ χρήσας = δανειστής *creditor* Aristoph. Nub. 240; 2) ὁ χρησάμενος = ὁ δανεισάμενος *debitor* Phocyl. 12, 1.

Χρόμιος Agesidami filius Gelous ad Helorum admodum adulescens contra Syracusanos pugnavit sub Gelone Dinomenis filio, qui tum ab Hippocrate tyranno equitibus praepositus erat. Inde cum Gelone Syracusas migravit uxoremque illius sororem duxit; nec minus familiaris erat Gelonis fratri Hieroni, qui eum Aetnae urbis praefectum elegit; res Aetnensium per aliquod tempus adminitsravit, fortasse una cum Dinomene regis filio (Pind. 3, 58). Curules Chromii victoriae, altera Nemeaea, altera Sicyonia, a Pindaro celebratae sunt. Pind. 5, 7.

χρυσάρματος *aurato curru*

vehens, epith. lunae (Pind. 2, 19) itemque Aeacidarum (Pind. 6, 19).

χρυσοτριαίνης (vocat. χρυσοτρίαινα) *aureo tridente armatus*, epith. Neptuni. Aristoph. Equit. 559.

χυλός (χεῖν) *sucus, humor*. Aristoph. Ran. 943.

χυτρεοῦς, ᾶ, οῦν (χυτρεύς) i. q. κεραμεοῦς *fictilis, testaceus*. Aristoph. Nub. 1474.

χωλοποιός *qui claudos facit, fingit*; sic vocatur Euripides propter claudos quos in scaenam produxit reges atque heroas, velut Bellerophontem, Philoctetam, Telephum. Aristoph. Ran. 846.

Ψαλιδόστομος (ψαλίς) *cuius os forficibus instructum est*, epith. cancri. Batrachom. 296.

Ψαλυχίδαι nobilis gens Aeginensis, quae arti athleticae egregie operam navavit; inde oriundi erant *Λάμπων Πυθέας, Φυλακίδας, Εὐθυμένης*, omnes victoriis gymnicis insignes. Pind. 6, 63.

ψαμαθώδης = ψάμμινος, ἠμαθόεις *arenosus, sabulosus*. Hym. Hom. 1, 75, 347, 350.

ψαφαρόθριξ (ψαφαρός = ξηρός, αὐχμηρός Hesych.) *crinibus* sive *villis squalidis tectus*. Hym. Hom. 4, 32.

ψεκάζειν (ψεκάς) = ψακάζειν (ψακάς) *rorare, stillare*. Anacreont. 4, 5.

ψηνίζειν (ψήν vermiculus in caprificis nascens) *caprificare, culices ficarios* ad maturandas ficus *subdere*; ψ. dicitur Magnes poeta comicus, quod e fabulis suis unam *Ψῆνας* inscripsit. Aristoph. Equit. 523.

ψίμυθος = ψιμύθιον *cerussa* qua ad faciem fucandam utebantur. Epigr. 123, 3; 6.

Ψιχάρπαξ (ψίξ *frustulum, offula*) *qui micas surripit*, nomen muris. Batrachom. 24, 27, 105, 141, 235 (cfr. *Μεριδάρπαξ*).

ψυδρός i. q. ψευδής sive ψεύστης *mendax, fallax*. Theogn. 64.

ψύλλα *pulex*. Aristoph. Nub. 145, 149.

Ὠκιμίδης (ὤκιμον, τὸ βασιλικόν herba odorata, cito proveniens) *ocimi amicus*, nomen ranae. Batrachom. 210.

ὠρίζεσκον contr. ex ὀαρίζ. ab ὀαρίζειν *confabulari*. Hym. Hom. 1, 58.

Dialecti Aeolicae et Doricae leges primariae formaeque difficiliores explanantur.

I. De dialecto Aeolica, qualem Lesbiorum fragmenta quae Eclogis continentur exhibent.

De accentu.

Aeoles (βαρυντικοί) retrahunt accentum a fine vocis ad priores syllabas, quoad per ultimae quantitatem licet: χάλκος, λεῦκος, ὀράνω, ἐνάντιος, ἄνδρων, λάθεσθαι, ἔλθε, βεβλήμεναι, αὔτικα. Sequuntur tamen vulgarem normam in servandis praepositionum et coniunctionum tenoribus. § 1

De spiritu.

Asper alienus est ab Aeolum (ψιλωτικῶν) sermone: quapropter ab iis retinentur litterae tenues, quae vulgo ante vocales aspero instructas in aspiratas transeunt: ἄδυ, ἔνα, ἴπποι, ἰμέρρει (= ἱμείρει), υἶος (= υἱός), ὔμμες, ἄ (= ἥ), ὄττι (= ὅτι), κατύπερθεν, ἐπίκεσθαι (= ἐφικέσθαι), οὔτ' ὔστερον (S. 11, 2), ἔτ' εἴκει (= ἔθ' ἵκει S. 2, 8). § 2

De vocalibus et diphthongis.

α longum frequens est pro vulgari η, velut § 3

1) in primae declinationis terminationibus: στέγα, φώνας, μαινόλᾳ, μόρφαν, ἄ *quae*, αὔτα, μαχαίτας;

2) in tertiae decl. nominibus quae vulgo exeunt in -*της* et -*ηξ*: *φιλότατα, κακοτάτων, ὄρπαξ*;
3) in terminatione verbali -*μαν* pro -*μην*: *ἠράμαν*;
4) in praeteritis, quae vulgo *α* augmento temporali accedente in *η* mutant: *ἆγον, ἐπάϊον*;
5) in flexionibus verborum, quorum stirps in *α* exit: *ἐστάσαντο, φοιτάσεις, φᾶμι, ἐπτόασεν* (S. 2, 6 a *πτοάω* = *πτοέω*);
6) in multis vocabulis, quorum *η* plerumque ex *α* ortum est: *μναμοσύνα, νᾶϊ, μαλοδρόπηες, κνάμῖδες* (= *κνημῖδες* Alc. 1, 4), *πεπάγασιν, ἅλικες, παχέων, ἆδυ, μᾶτερ, ἀμέτερος, ἐξαπίνας*.

§ 4 *α* longum contr. ex *αω* vel *αο* invenitur:
1) in gen. plur. decl. I: -*ᾶν* pro -*ῶν* (v. § 25, 2);
2) in gen. sing. mascul. decl. I: -*α* ex -*αο* (v. § 25, 5).

§ 5 *η* pro vulgari *ει*:
1) in *κῆνος* pro *κεῖνος* (v. § 29, 1);
2) in infinitivis activi: -*ην* pro -*ειν* (v. § 32);
3) in *ἦχες* (= *εἶχες*, v. p. 393).

§ 6 *ω* Aeolibus in usu erat pro *ου*:
1) in gen. sing. decl. II ortum ex -*οο* (v. § 26, 1);
2) in gen. femininorum, quae exeunt in -*ω* et -*ως* (v. § 27, 5);
3) in singulis vocibus velut *ὤρανος* pro *οὐρανός*.

§ 7 *αι* ponebant pro *α* ante *σ*, ut *ν* eiecta compensaretur:
1) in accusat. plur. decl. I: -*αις* pro -*ας* (v. § 25, 4);
2) in mascul. participiorum: -*αις* pro -*ας* (v. § 31);
3) in terminatione feminina: -*αισα* pro -*ασα* (v. § 31);
4) in tertia pers. plur. act.: -*αισι* (ex *αντι, ανσι*) pro -*ασι* (v. § 30).

§ 8 *αι* pro *ει* est in coniunctionibus *αἰ* et *αἶθε*.

§ 9 *οι* Aeolicum est pro Attico *ου* ante *σ* (eiecta *ν*):
1) in accusativo plur. decl. II: -*οις* pro -*ους* (v. § 26, 3);
2) in feminino particip.: -*οισα* pro -*ουσα* (v. § 31);
3) in tertia pers. plur. activi: -*οισι* (ex *οντι, ονσι*) pro -*ουσι* (v. § 30).

§ 10 *ει* Aeolidis proprium est:
1) in tertia pers. plur. activi: -*εισι* ex *εντι* (v. § 30);
2) in *εἴκει* pro *ἵκει* sive *ἥκει* (v. p. 384).

ευ pro *ου*: § 11
1) in gen. sing. neutrorum in -ος (v. § 27, 2);
2) in formis contractis verborum in -εω (v. § 35, 1).

υι erat in formis Aeolicis τυῖδε, πήλυι (v. § 38, 2). § 12

α correptum Aeolibus in usu erat: § 13
1) pro *ε* in adverbiis temporis: -τα pro -τε (v. § 38, 1);
2) pro *ο* in praepositione ὐπά (= ὑπό, v. § 37, 1);
3) pro *η* in pronomine personali ante geminatam μ (v. § 28, 1).

ε pro *ει* locum habebat ante liquidam Aeolice duplicatam: § 14
1) in praesenti et aoristo verborum liquidorum (v. § 34);
2) in φάεννος (= φαεινός), μελλιχόμειδος, aliis voc. eiusmodi.

ι pro *ε* invenitur (ante vocales): § 15
1) in adiectivis quibus materia significatur: -ιος pro -εος vel -ειος: χάλκιος (Alc. 1, 3), χρύσιος (S. 1, 8);
2) in δένδριον pro δένδρεον = δένδρον (Alc. 11);
3) in pronomine τίῳ = τέῳ, τῷ, τίνι (v. § 29, 2).

In *ο* transiit saepe *α* apud Aeoles, cum liquida vel praecedit vel sequitur: ὄν (v. § 37), ὀνία (v. pag. 403), γνόφαλλον (v. pag. 380), χόλαισι (v. p. 417), βροχέως (v. p. 403). § 16

υ Aeoles habebant: § 17
1) pro *α* velut in Βύκχις (v. p. 379; conf. Homerica ἄμυδις, βυσσός, πίσυρες);
2) pro *ο* in praepositione ἀπύ (v. § 37, 1), in ὔσδος = ὄζος (v. p. 415), ὄνυμα (cfr. ἀνώνυμος Hom. ϑ 552, νώνυμος ν 239, νώνυμνος α 222, ὀνυμάξομαι Pind. 4, 6, ὀνυμαστός Pind. 3, 38).

De consonantibus.

1) *π* Aeolicum est pro vulgari *τ* in πίσυρες = τέσσαρες, in πέμπε = πέντε, gen. πέμπων (v. p. 405; conf. Homerica πεμπάζεσθαι δ 412, πεμπώβολον Α 463), in adverbio πήλυι = τῆλε (v. p. 406 et § 38, 2); § 18

2) *β* pro *δ* legitur in σάμβαλα = σάνδαλα (cfr. ποικιλοσάμβαλος Anacr. 4, 3);

3) *φ* Aeolibus vindicatur pro *ϑ* in φλίβεσθαι (v. § 50, 4);

4) de ὄππατα pro ὄμματα (ex ὀπμ.) v. p. 403.

§ 19 *κ* pro aspirata *χ* Lesbiis commune est cum Ionibus in *δέκεσθαι* (S. 1, 22).

§ 20 *ζ* interdum (ante vocalem) posuerunt pro *δι*, imprimis in praepositione *ζά* pro *διά* (v. § 37, 1; cfr. *ζάδηλος* p. 389, *ζαμενής* Hym. Hom. 1, 307, praeterea Homerica *ζαής*, *ζάθεος*, *ζάκοτος*, *ζατρεφής*, *ζαφλεγής*, *ζαχρηής*).

§ 21 *σδ* exhibebant Aeoles pro *ζ*
1) in verbis quae vulgo exeunt in -*ζω* (v. § 33);
2) in aliis vocabulis velut in *ὕσδος* = *ὄζος* (v. p. 415).

§ 22 Liquidae Aeolice duplicantur correpta vocali, quae praecedit, cum vulgo ante simplices liquidas vel productae vocales sint vel diphthongi:
1) in verborum liquid. praesenti et aoristo (v. § 34);
2) in adiectivis quae vulgo litteris -*εινος*, Aeolice -*εννος* terminantur: *φάεννος* (S. 3, 2), *ὄρεννος*;
3) in pronominibus personalibus *ἄμμες* et *ὔμμες* (v. § 28);
4) eiusdem generis sunt formae *σελάννα* (v. p. 410), *μελλιχόμειδος* (p. 400), *ἔμμι* (pro *εἰμί*).

De digamma.

§ 23 1) Huius litterae Aeoles ceteris tenaciores erant, cfr. *Ϝείπην* (S. 7, 2; Alc. 14, 2), *γλῶσσα Ϝέϝαγε* (S. 2, 9); interdum tamen et ab illis neglegebatur: *πλάσιον ἄδυ* (‒ ◡ ◡ ‒ ◡ S. 2, 3), *φάεννον εἶδος* (◡ ‒ ◡ ‒ ◡ S. 3, 2).

2) In *υ* interdum transit digamma quod erat inter duas vocales: *εὔιδον* = *ἔϜιδον* (S. 2, 7; cfr. *εὔαδον*).

3) In quibusdam vocibus digamma ante *ρ* in *β* mutabatur: *βράδινος* (v. p. 379), *βρόδον* (ibid.).

De crasi.

§ 24 In Lesbiorum fragmentis praeter articulum coniunctiones *καί* et *δή* per crasin cum sequenti vocali vel diphthongo coeunt.
1) ex duplici *α* fit vocalis producta: *ἀγαπάτα* = *ἀ ἀγαπάτα*, i. e. *η ἀγαπητή* (S. 12, 2);
2) *ο* et *α* coalescunt in *ω* ut apud Dores: *ὤνηρ* (= *ἀνήρ*);

3) *αι* et *ε* efficiunt modo *α*: *κἀτέρωτα* (= *καὶ ἑτέρωτα* v. p. 392), modo *η* (ut apud Dores): *κῆν* (*καὶ ἐν* S. 11, 3);
4) *καί* et *οὐκ* coalescunt in *κωὐκ* (S. 1, 24), *καί* et *ὄττι* (= *ὅτι*) in *κὤττι* (S. 1, 15. 17).
5) *δή* et *αὖτε* coniunguntur in *δηὖτε* (S. 1, 15. 16. 18).

De declinatione prima.

1) Aeoles *α* productam habebant pro *η* (v. § 3, 1). § 25

2) Genet. plur. exit in **-ᾶν**: *χαλεπᾶν*, *μεριμνᾶν*, *πασᾶν*, *ἀταλᾶν*.

3) Dat. plur. modo **-αις** exhibet, modo **-αισι**; pleniore forma caret articulus.

4) Acc. plur. desinit in **-αις** (ex *ανς* pro *-ας*): *πλέαις* (Alc. 10, 5), *κυλίχναις* (Alc. 10, 2).

5) Genet. sing. masculinorum **-α** habet contr. ex *-αο*: *Ἀΐδα* (S. 11, 3).

De declinatione secunda.

1) Genetivi sing. terminatio est **-ω**: *ἀμπέλω*, *ἰσχύρω*, *τῶ* (modo = *τοῦ*, modo = *οὗ* Alc. 5, 2; S. 7, 4). § 26

2) Dativ. plur. aut **-οις** aut **-οισι** terminatur.

3) Accusativ. plur. exit in **-οις**: *πασσάλοις*, *ἐνεικαμένοις* (= *ἐνεγκαμένους* Alc. 7, 4).

De declinatione tertia.

1) Dativi plur. frequens est terminatio **-εσσι(ν)** ut apud Homerum: *ὀππάτεσσι*, *κυλίκεσσιν*. § 27

2) Nomina in **-ος** et **-ης** contractionem respuunt praeterquam in genet. sing., qui modo *-ευς*, modo *-εος* exhibet: *λαθικάδεα*, *ξίφεος*, *βέλευς*. Ad normam primae declin. formatus est acc. *ἐμφέρην* (pro *ἐμφερῆ*, S. 12, 2).

3) Nomina in **-ις** retinent apud Aeoles ut apud Iones vocalem *ι*; legitur tamen *πόληος* Alc. 4.

4) Masculina in **-ευς** ut apud Homerum *η* habent pro *ε*: *μαλοδρόπηες*.

5) Femininorum in **-ω** et **-ως** genetivus exit in *-ως*: *αὔδως*

(v. αὔδω p. 377), vocat. ut apud Atticos in -οι: Σάπφοι (vocat. Ψάπφ' S. 1, 20 non a Ψάπφω repetendus videtur, sed ab alia nominis forma Ψάπφα).

De pronominibus personalibus.

§ 28 1) Pron. primae pers. sing.: ἔγων, ἔμεθεν;
plur.: ἄμμες, ἀμμέων (S. 8), ἄμμι(ν), ἄμμε.
2) Pron. secundae pers. sing.: τύ (σύ), σέθεν;
plur.: ὔμμες, ὐμμέων, ὔμμι(ν), ὔμμε.
3) Pron. tertiae pers. sing.: Ϝέθεν, Ϝοῖ, Ϝέ;
plur.: σφεῖς, σφείων, ἄσφι, ἄσφε.

De reliquis pronominibus.

§ 29 1) Pron. demonstr. κῆνος est pro κεῖνος (v. p. 393).

2) Pronominis interrog. dativi sunt τίῳ et τίοισιν pro τίνι et τίσιν (v. p. 413).

3) Duplicatur muta in ὄττι (Hom. ὅττι) pro ὅτι (S. 1, 15).

De verbis.

§ 30 Tertia plur. activi terminatur litteris: **-αισι -εισι -οισι** pro -αντι -εντι -οντι (mutata τ in σ et eiecta ν vocales in diphthongos transeunt, v. §§ 7. 9—10): φαῖσι (= φασί Alc. 12, 1), ἴεισι (= ἱᾶσι), νεύοισιν (Dor. νεύοντι = νεύουσιν), ἀποκρύπτοισι.

§ 31 Similiter participiorum feminina **-αισα -εισα -οισα** exhibent (consentiunt Attici in -εισα, dissentiunt in terminationibus -ασα et -ουσα); itemque masculina Aeolice exeunt in **-αις**, quae vulgo in -ας desinunt: ζεύξαισα, μειδιάσαισα; δάμεισα; πεδέχοισαν (= μετέχουσαν Alc. 15), κατθάνοισα (= καταθανοῦσα S. 11, 1); κτέννναις (= κτείνας Alc. 5, 5), κίρναις (= κιρνάς Alc. 6, 4). Ad normam Aeolicam Theocritus quoque et Pindarus participia in **-οισα** (et **-οῖσα** pro -ουσα et -οῦσα) formabant, hic etiam formas in **-αις -αισα** habet: χαράσσοισα (P. 3, 28), ἀρήγοισαι (P. 5, 49), ζέοισαν (P. 1, 49), ἀΐοισα (Th. 3, 26), παρκύπτοισα (= παρακύπτουσα Th. 2, 7), ἰοῖσα (= ἰοῦσα Th. 5, 23), παρεοῖσα (= παροῦσα Th. 5, 75), λαβοῖσα (Th. 1, 59),

πλατειάσδοισαι (= *πλατειάζουσαι* Th. 6, 88); *ὀρθώσαις* (P. 2, 3), *συντανύσαις* (P. 3, 81), *τελέσαις* (P. 3, 79), *ῥίψαις* (P. 3, 45), *κατακρύψαις* (P. 5, 31), *ὀρούσαισα* (P. 5, 50).

1) Aeolica infinitivi terminatio est -*ην* pro -*ειν* (*εῖν*): *ἐπιτρέπην*, *κρέκην*, *φροντίσδην* (= *φροντίζειν* S. 9, 2), *πώνην* (= *πίνειν* Alc. 3, 2), *Ϝείπην* (= *εἰπεῖν* Alc. 14, 2; S. 7, 2). § 32

2) Infinitivi pro vulgari -*ναι* breviorem terminationem habent -*ν*, producta quae antecedit vocali: *δίδων* (= *διδόναι*), *ὄμνυν*, *τεθνάκην* (= *τεθνηκέναι* S. 2, 15), *μεθύσθην* (= *μεθυσθῆναι* v. p. 399).

Terminatio -*ζω* apud Aeoles transiit in -*σδω*: *εἰκάσδω*, *φροντίσδην*, *παρίσδων* (= *παρίζων*); itemque dicebant *ἰσδάνει* pro *ἱζάνει* (S. 2, 3). Secutus est hanc Aeolicae linguae legem haud raro Theocritus: *δωρίσδεν* (= *δωρίζειν* Th. 6, 93), *παῖσδε* (= *παῖζε* Th. 6, 42), *συμπαίσδεν* (Th. 5, 77), *ἔρισδεν* (= *ἤριζεν* Th. 3, 5), *βαΰσδει* (cfr. *αὐγάσδεο* pro *αὐγάζου* carm. pop. 2, 2). § 33

Verba liquida litteris *ι* (j) aut *σ* elisis duplicant stirpis consonam finalem, sed retinent brevem quae antecedit vocalem, cum ab Atticis plerumque producta vocalis aut diphthongus simplici liquidae praemittatur: § 34

1) in praesenti non tantum *λ* verum etiam *ν* et *ρ* geminantur post vocales correptas *ε*, *ι*, *υ*: *ἰμέρρει* (= *ἱμείρει* S. 1, 27), *ἄερρε* (= *ἄειρε* Alc. 10, 2), *σίννονται*; sunt tamen exceptae stirpes in -*αν* et -*αρ*, quae Atticorum normam sequuntur: *φαίνομαι* (S. 2, 1. 16), *μαρμαίρει* (Alc. 1, 1);
2) inveniuntur duplices liquidae, quarum altera locum eiectae *σ* obtinet, in aoristo activi et medii: *κτέννα̣ις* (= *κτείνας* Alc. 5, 5), *ἀπέστελλαν* (= *ἀπέστειλαν*).

Verba in -*εω*, quatenus non sequuntur coniugationem verborum in *μι*, § 35

1) contrahunt *εο* et *εου* ut apud Iones in *ευ*: *δινεῦντες* (S. 1, 11), *οἰνοχοεῦσα* (S. 5, 4), *μοχθεῦντες* (Alc. 2, 5), *ἐπορεῦσα* (= *ἐφορῶσα* S. 3, 4);
2) producunt interdum contractione omissa vocalem *ε* in *η*: *ἀδικήει* (= *ἀδικεῖ* S. 1, 20).

§ 36 Verba vulgo contracta apud Aeoles plerumque ad normam verborum in **-μι** adcommodantur,

1) verba in -εω: κάλημι, ἀσυνέτημι, ὄρημι (= ὁρῶ, ion. ὁρέω) — ἐπιρρόμβεισι (3. pers. plur. = ἐπιρρομβοῦσι S. 2, 12; v. § 30) — ὠθήτω (imperat. = ὠθείτω Alc. 10, 6), φορήμεθα (= φορούμεθα Alc. 2, 4) vocali producta, cfr. κιχήτην (*K* 376), κιχήμενον (E 187) — συμμάχεις (= συμμαχῶν Alc. 5, 4);

2) verba in -αω: γέλαιμι, λαῖς (= λῇς S. 1, 19), δάμναις (= δαμνᾷς Alc. 17, 1) — χόλαισι (= χαλῶσι Alc. 2, 9; v. § 30) — γελαίσας (= γελώσης S. 2, 5; v. § 31) — ἀσάμενοι (= ἀσώμενοι Alc. 7, 2 producta vocali ut in ὀνήμενος β 33);

3) verba in -οω: δοκίμωμι (sive δοκίμοιμι), δικαίως (2. sing. imperf. = ἐδικαίους S. 7, 4).

De praepositionibus.

§ 37 1) Aeolibus in usu erant: ὄν pro ἀνά (Alc. 2, 3), ὑπά pro ὑπό (ὑπαδεδρόμακεν S. 2, 10), ἀπύ pro ἀπό (Alc. 5, 7), πεδά pro μετά (πεδέχεις S. 11, 2), ζά pro διά (ζάδηλος Alc. 2, 7).

2) Praepositiones bisyllabae crebrius quam in ceteris dialectis apocopen admittunt, ut fiant monosyllabae: κάτ, πάρ, πέρ (περθέτω Alc. 8, 2), ὄν. Subit littera finalis mutationes varias pro natura excipientis consonae: κάββαλε (Alc. 6, 3), κὰδ δέ (Alc. 8, 3), κὰκ κεφάλας (Alc. 10, 5), κακχέεται (S. 2, 13), κὰμ μέν (S. 2, 9).

De adverbiis.

§ 38 1) Adverbia temporis vulgo in **-τε** exeuntia ab Aeolibus formantur in **-τα**: ποτά = ποτέ (cfr. κάτέρωτα p. 392).

2) Diphthongus **υι** invenitur in adverbiis loci: τυῖδε (= τῇδε, δεῦρο S. 1, 5), πήλυι (= τῆλε S. 1, 6).

II. De dialecto Dorica,
qualis in Eclogarum carminibus Pindaricis, idylliis Theocriteis, canticis scaenicis, epigrammatis quibusdam atque cantilenis popularibus invenitur.

De accentu.

1) Circumflectunt Dores contra normam vulgarem ultimam vocularum *οὑτῶς* (pro *οὕτως* Th. 2, 47), *παντᾷ* (= *πάντῃ* Th. 6, 6; Pind. 1, 120), *ἀλλᾷ* (= *ἄλλῃ* Th. 1, 6) et similium. § 39

2) Formae, quarum ultima a Doribus corripitur (in accus. plur. decl. I et II et in infinitivo v. § 54, 3; 55, 2; 58, 6), retinent eundem accentum qui est in formis non correptis: *κακαγόρος* (= *κακηγόρους*), *γαρύεν* (= *γηρύειν*), *συμπαίσδεν* (= *συμπαίζειν*).

De spiritu.

1) Asper pro leni est in *ἕστε* *donec* (Th. 3, 32). § 40

2) Lenem pro aspero habebat *ἀγεῖσθαι* (= *ἡγεῖσθαι*) cum derivatis: *Ἀγησίδαμος*, *ἀγησίχορος* (Pind. 3, 4).

De vocalibus.

α longum pro *η* Doribus aeque fere in usu erat atque Aeolibus (v. § 3): *Σελάνα*, *αἰχματάς*, *πολυναύτας*, *ἅτις*, *χαλᾷ* (ab *χηλή* *unguis*), *Ἕλλας* (= *Ἕλλης*) — *ταχυτάς*, *μύρμακες* — *ἱκοίμαν*, *εἱλόμαν* — *ἆγε*, *ἅρπασεν* — *ἀμάσας* (= *ἀμήσας*), *ἕστακεν*, *ἐκπεπότασαι*, *ἔσανεν*, *ἐκύδανε*, *βασεῦμαι* — *γαρύεν*, *ἀπύων*, *μαχανά*, *μᾶλον* (*pomum*, sed plerumque *μῆλον* *ovis* apud Theocr.), *ἀῶθεν*, *θαητός*, *θνατός*, *ματρῷος*, *λᾷον* (= *λήϊον* *seges*), *ἁμέτερος* (*ἁμός*), *ἆχει* (= *ἦχει* imperat.), *δαλεῖσθαι*, *φρενοδαλής*, *πᾷ*, *κρυφᾷ*, *μάν*, *ἁνίκα*, *πλάν*, *μάταν*. § 41

α contractione ortum est ex *αο* sive *αω* § 42

1) in genetivo plur. decl. I: -*ᾶν* ex -*άων* (v. § 54, 2);

2) in genet. sing. mascul. decl. I: -*α* ex -*αο* (v. § 54, 4);

3) in *Ποσειδᾶν* (Pind. 1, 26) ex *Ποσειδάων* (= *Ποσειδῶν*); cfr. *Ἀλκμάν* (= *Ἀλκμάων*), *Ἀλκμανίδαι* (Pind. 4, 2);

4) in coniugatione verborum in -*αω* pro vulgari *ω* (v. § 59, 1).

Praeterea *α* longum habebant Dores in *πρᾶτος* (= *πρῶτος* Theocr. 1, 18), in *πρᾶν* (pro *πρόαν* v. p. 407), in *πάραρος* (ex *παράορος* v. p. 405), in *ἅς* (pro *ἕως* v. § 65, 2), in *κά* (pro *κέ* v. § 65, 3).

§ 43 *η* et *ῃ* pro *ᾱ* et *ᾱͅ* exhibent formae contractae verborum in -*άω* (v. § 59, 1).

§ 44 ***ω*** Doricum est pro ***ου*** (*ο*):

1) in genet. sing. decl. II: -*ω* ex *οο* pro -*ου* (v. § 55, 1);

2) in accusat. plur. decl. II: -*ως* ex *ονς* pro -*ους* (v. § 55, 2);

3) in coniugatione verborum in -*όω*: *ω* ex *οε* vel *οο* pro *ου* (v. § 59, 3);

4) in nominibus multis velut in *κῶρος* (= *κόρος*, *κοῦρος* Th. 6, 120), *κώρα* (etiam *κόρα* = *κόρη*, ion. *κούρη* *puella, pupilla* Th. 3, 36), *κωροσύνα* (Th. 7, 58), *Μῶσα* (v. p. 401), *νῶς* (Th. 5, 74), *ὦς* (pro *οὖς* Th. 5, 32), *ὤρεα* (*οὔρεα*, *ὄρη* Th. 1, 49), denique in particulis *ὦν* et *γῶν* (v. § 65, 5).

§ 45 ***ευ*** apud Dores (fere ut apud Iones) pro vulgari ***ου*** invenitur, contractum ex *εο* (*εου*):

1) in genet. sing. nominum (decl. III) in -*ος* et -*ης* (v. § 56, 3);

2) in genet. sing. pronominum personal. (v. § 57, 1);

3) in imperativo praes. et aor. II medii, itemque in indicativo imperf. et aor. II medii: *ἀμβάλευ* (= *ἀναβαλοῦ*), *ἀφίκευ*, *ἐκέλευ*;

4) in formis contractis verborum in -*έω* itemque in futuro verb. liquid. et in futuro Dorice formato (v. § 59, 2; cfr. etiam participium *εὖσα* § 62);

5) in nominibus cum *θεός* et *κλέος* compositis: *Θεῦγνις* (v. p. 389), *Κλεύβουλος* (v. p. 394), comparetur *Δεύνυσος* (p. 381).

§ 46 ***ᾰ*** pro ***ε*** habebant Dores:

1) in adverbiis et coniunctionibus quibusdam temporis (v. § 65, 1);

2) in particula *γά* (v. § 65, 4);

3) in *σκιαρός* (v. p. 411), *τράφω* (pro *τρέφω* Th. 2, 16).

pro ***ο*** est ***α*** in *εἴκατι* (v. p. 384).

ι apud Dores erat nonnumquam pro *ε* velut in *ὀστίον* pro *οστέον* (Th. 1, 21). § 47

ο invenitur § 48

1) pro *α* in *τέτορες* (v. p. 413);

2) pro *ου* in correpta terminatione accusat. pluralis (v. § 55, 2).

De consonantibus.

τ retinetur a Doribus pro recentiore *σ* § 49

1) in tertia pers. sing. verborum in *-μι* (v. § 58, 1);

2) in tertia pers. plur. activi (v. § 58, 2);

3) in pronomine personae secundae *τύ* (v. § 57, 1);

4) in *εἴκατι* pro *εἴκοσι*, *πλατίον* pro *πλησίον* (Theocr. 4, 3); de *τεθμός*, *τέθμιος* v. p. 413.

Mutarum mutationes reperiuntur hae: § 50

1) *κ* pro *τ* in adverbiis et coniunctionibus temporis (v. § 65, 1);

2) *γ* pro *β* velut in *γλέφαρον* (v. p. 380);

3) *χ* pro *θ* in casibus obliquis vocis *ὄρνις* (v. p. 403);

4) *φ* pro *θ* in *φλίβεσθαι*, quod bucolicus (Th. 6, 76) ex Aeolum sermone ascivit.

ξ pro vulgari *σ* est in futuris aoristisque complurium verborum in *-ζω* exeuntium (v. § 61); de *σδ* litteris pro *ζ* ex Aeolensium more (v. § 21) a Theocrito adsumptis v. § 33. § 51

ν Doricum erat pro *λ* in *ἐνθεῖν* (= *ἐλθεῖν*), cfr. *ποτένθης* (Th. 6, 148), *εἰσένθωμες* (= *εἰσέλθωμεν* Th. 6, 68), *ἐξένθοις*, *ἐξενθοῖσα* (= *ἐξελθοῦσα* Th. 5, 63). § 52

De crasi.

Patiuntur apud Dores crasin inprimis articulus, pronomen relativum, coniunctio *καί*, plerumque secundum leges contractionis; coalescunt § 53

1) *α* (*αι*) et *ε* in *η*: *κἠξαπίνας* (= *καὶ ἐξαπίνας* Th. 1, 25), *κἠκ* (= *καὶ ἐκ* Th. 5, 35), *κἠν* (= *καὶ ἐν* Th. 6, 86), *κἠγών* (= *καὶ ἐγών* Th. 5, 71), *κἤπειτα* (= *καὶ ἔπειτα* Th. 6, 74), *κἠμαυτόν* (= *καὶ ἐμαυτόν* Th. 5, 39), cfr. § 59, 1;

2) *α* (*αι*) et *ο* (*ω*) in *ω*: *χὠς* (= *καὶ ὡς* Th. 1, 24); *αι* et

οι fiunt modo **οι** modo **ῳ**: χοἰ (= καὶ οἱ), κῳκτίρμονος (= καὶ οἰκτίρμονος Th. 6, 75);

3) **ο** (**ω**, **ῳ**, **οι**) et **α** efficiunt **ω**: ὡνήρ (ut apud Iones, Attice ἁνήρ), ὡρχαῖος (= ὁ ἀρχαῖος Th. 5, 8), τὠμπέχανον (= τὸ ἀ. Th. 6, 21), τὤντρῳ (= τῷ ἄντρῳ Th. 5, 44), θὤτερον (= τὸ ἅτερον Th. 5, 32, Attice θἄτερον); similiterque coeunt **ο** et **αυ** in **ωυ**: τωὐτό, τωὔλιον (Th. 5, 12);

4) **ο** et **ε** (**ο**) coniunguntur non ut vulgo in **ου**, sed in **ω**: ὡγώ (= ὃ ἐγώ Th. 1, 54);

5) duplicis crasis exempla sunt: χὡμός (= καὶ ὁ ἐμός Th. 6, 18), χὡνήρ (= καὶ ὁ ἀνήρ Th. 6, 148).

De declinatione prima.

§ 54 1) Dores ut Aeoles in terminationibus sing. **α** proferebant pro **η** (v. § 41).

2) Genet. plur. cum Aeolibus formaverunt in **-ᾶν**: τᾶν, πυλᾶν, Μοισᾶν, Ἡρακλειδᾶν, Περσᾶν, οἰχθεισᾶν, γραιᾶν, πολιατᾶν (= πολιτῶν Tyrt. 5, 2).

3) Accusat. plur. saepe correptam habet terminationem **-ᾰς** pro **-ᾱς**: θύρᾰς, καινᾰ́ς.

4) Genet. sing. mascul. exit in -**α** (ex-**αο**) ut apud Aeoles Ἀμένα, Τελαμωνιάδα, Πολυβώτα.

De declinatione secunda.

§ 55 1) Genet. sing. terminatur vocali **-ω** (Aeolum more): παλιούρω, ὁμαλῶ, ἀφ' ὧ.

2) Accusat. plur. aut **-ως** exhibet aut correpta vocali **-ος**: τὼς αὐλώς, ἑπταδράχμως, κακαγόρος (Pind. 1, 54).

De declinatione tertia.

§ 56 1) Nomina, quorum stirps exit in **ι**, retinent hanc vocalem ut apud Iones Aeolesque: πολίων, πολίεσι (Pind. 4, 9).

2) Nominum in **-εύς** accusativus ut apud Homerum vel -ῆα terminationem vel -ῆ exhibet: Ἀλκυονῆ Pind. 6, 33 (cfr. Τυδῆ Δ 384).

3) Nomina in **-ος** et **-ης** admittunt contractionem (ita ut genet. sing. exeat in -ευς pro -ους), saepius neglegunt.

De pronominibus.

§ 57
1) Pronomina personalia.

Formae pers. primae: *ἐγών, ἐμεῦ μεῦ, ἐμίν* (*mihi*); plur. *ἁμές, ἁμῶν ἁμέων, ἁμῖν ἅμιν* (*ἅμμι* cfr. § 28), *ἁμέ*.

Formae pers. secundae: *τύ, τεῦ τεῦς τεοῦς*, dat. *τοί, τίν* (ῑ Th. 1, 11), *τίν* (ῐ Pind. 3, 29), accus. *τέ, τύ* (encl.), *τίν* (Th. 5, 39. 55. 68); plur. *ὑμές, ὑμέων, ὕμιν* (*ὕμμι* cfr. § 28).

Formae pers. tertiae: *νίν*; plur. *σφίν, σφέ*.

2) Doricum est pronomen demonstrativum *τῆνος* tam pro *ὅδε* vel *οὗτος* quam pro *ἐκεῖνος* positum. Eodem modo formatum est *τοσσῆνος* *tantus* (Th. 2, 51). A pronomine *τῆνος* repetenda sunt adverbia loci: *τηνεῖ* *ibi* (Th. 5, 45), *τηνῶ* et *τηνῶθε* *inde, illinc* (Th. 2, 25. 10).

De verbis.

De terminationibus.

1) Tertia pers. singularis praes. verborum in -μι terminatur litteris **-τι** pro **-σι**: *τίθητι, προΐητι, ἴσατι* (ab *ἴσαμι* i. q. *οἶδα* Th. 6, 146; cfr. tertia plur. *ἴσαντι*). § 58

2) Tertia pers. pluralis activi servat terminationem priscam **-ντι** pro vulgari **-σι**: *ἄρδοντι, ἐντί* (= *εἰσί*), *φαντί, σιγῶντι, προχέοντι, προσκυνεῦντι* (= *προσκυνοῦσι*), *ἐνδινεῦντι* — *ἀγγελέοντι* (= *ἀγγελοῦσι*), *ἐκκναισεῦντι* (= *ἐκκναίσουσι* vel *ἐκκνήσουσι* *eradent, enecabunt* Th. 6, 88) — *ἑστάκαντι, ἴσαντι* (= *ἴσασι* Th. 6, 64) — *εἰδῶντι* (= *εἰδῶσι* Epigr. 4, 7). Admittit terminatio -ντι elisionem (*τελέθοντ'* Epigr. 4, 4; *τολμῶντ'* Scol. 11, 6), non admittit *ν* *ἐφελκυστικόν*.

3) Prima pers. pluralis activi exit in **-μες**: *εἰμές* (= *ἐσμέν*), *ἀπίωμες, λαλεῦμες* (= *λαλοῦμεν*), *οἰσεῦμες* (= *οἴσομεν*), *ἔνθωμες* (= *ἔλθωμεν*).

4) Perfectum activi Syracusani interdum terminationibus praesentis flexerunt: *δεδοίκω* (= *δέδοικα* Th. 6, 58), *πεπόν-*

θεις (= πέπονθας Th. 4, 1), πεφύκει (= πέφυκε Th. 5, 1); cfr. Hom. ἀνώγω, κεκλήγοντες.

5) Tertia pers. sing. plusquamperf. activi saepe in -η exit (pro -ει): ἐλελήθη (Th. 4, 38; cfr. Hom. ᾔδη et ἠείδη).

6) Infinitivi praesentis activi terminatio Dorica erat -εν: γαρύεν (= γηρύειν), δωρίσδεν (= δωρίζειν), συμπαίσδεν, μυθίσδεν.

7) Infinitivi vulgo in -ναι desinentes apud Dores exeunt in -μεν: λασθῆμεν (= λασθῆναι pro λαθέσθαι Th. 1, 46), εἶμεν (= εἶναι Th. 1, 41).

§ 59 De verbis contractis.

1) Verba in -άω contrahunt haud raro in η (ῃ) ubi contractio vulgaris α vel ᾳ efficit: ὅρη, ποθορῇ, φοιτῇς, λῇς, σιγῇ.

Praeterea interdum α exhibent pro vulgari ω, velut in participiis: πεινᾶντι (= πεινῶντι Th. 6, 148), ἀμάντεσσι (= ἀμῶσι Th. 3, 41; 4, 16). Conferatur βᾶμες pro βῶμεν (Th. 6, 22).

Dores videntur pro πονεῖν et δινεῖν etiam πονᾶν et δινᾶν habuisse, unde repetendae sunt formae ἐπόνασαν (Th. 6, 80), δίνασε (Th. 7, 10).

2) Verba in -έω contractionem aut neglegunt (τρομέοντι = τρομοῦσι Th. 1, 12) aut admittunt, sed ita ut ex Ionum more εο et εου in ευ coalescant: ἐνδινεῦντι (= ἐνδινοῦσι Th. 6, 82), ὠθεῦνται, φορεῦσαι, ἐγχεῦντα (= ἐγχέοντα Th. 4, 53).

Ad coniugationem in -έω verba quaedam in -άω transeunt ut apud Iones et Aeoles: ποθορεῦσα (= προσορῶσα Th. 2, 18).

Pro Atticorum θεᾶσθαι, quod Ionibus erat θηεῖσθαι, Dores θαεῖσθαι dixerunt (θαητός), sed ab θάομαι (θάεο Epigr. 69, 2) formaverunt imperativum θᾶσαι (= θέασαι Th. 2, 12) et participium θασόμενοι (= θεασόμενοι Th. 6, 23); cfr. Hom. θησαίατο (σ 191).

3) Verba in -όω interdum οε vel οο non in ου, sed in ω coniungunt: ὑπνῶν (infinit. = ὑπνοῦν Th. 4, 48).

4) Aeolensium morem pro verbis contractis verba in -μι substituentium secutus est Theocritus: ποθόρημι, ποθόρησθα (= προσορῶ, προσορᾷς Th. 3, 25. 8).

Futurum Doricum, quod σ et ε coniunctis exit in -σῶ σεῦμαι, -ξῶ ξεῦμαι, -ψῶ ψεῦμαι, ne Atticis quidem inusitatum, latissime patet apud Dores: φασῶ, βασεῦμαι, εὑρησεῖς, ἰδησῶ (*videbo* Th. 2, 37), στορεσεῖν, διαχρησεῖται, οἰσεῦμες, πευσεῖσθε — διαξεῖς, ἑξεῖς, κλᾳξῶ (v. § 61), ἐργαξῇ (= ἐργάσῃ Th. 4, 23) — πεμψεῖ. § 60

Verba in -ζω exeuntia in futuro et aoristo act. et med. litteram ξ pro σ assumere solent: ἐναρμόξαι (Pind. 2, 5), ὀνυμάξομαι (= ὀνομάσομαι Pind. 4, 6), ἔκνιξεν (= ἔκνισεν Pind. 6, 50), κλεΐξειν (ab κλεΐζειν = κλῄζειν, κλείειν *celebrare* P. 1, 113); σίξα (Th. 3, 29), ἐργαξῇ (v. § 60), θεσπίξασα (Th. 6, 63). — Eadem littera Dores ab χαλᾶν fecerunt χαλάξαις (= χαλάσας P. 3, 6), itemque κλᾳξῶ (= κλῄσω, κλείσω *claudam* Th. 3, 32; cfr. ἀπόκλᾳξον Th. 6, 43, ἀποκλᾴξας Th. 6, 77 et nomen κλᾴξ i. q. κλῄς vel κλείς). § 61

Formae Doricae verbi substantivi: εἰμές = ἐσμέν, ἐντί = εἰσί, ὦμες = ὦμεν, εἶμεν = εἶναι, ἐόντα εὖντα (Th. 1, 3) = ὄντα, εὖσα = οὖσα (παρεοῖσα = παροῦσα Th. 5, 75 ex Aeolica dialecto assumptum, itemque ἰοῖσα = ἰοῦσα Th. 5, 23), ἦς *erat*, ἦμες = ἦμεν, ἐσσῇ = ἔσῃ. § 62

De praepositionibus.

1) Dorica praepositionis πρός forma, frequentata etiam ab Homero, est ποτί: ποτίκρανον (= προσκεφάλαιον Th. 6, 3), ποτίτασσε, πότεχε, πόταγε, ποθίκει. § 63

2) Per apocopen fiunt praepositiones ex bisyllabis monosyllabae, non tantum (ut apud Homerum) κάτ, πάρ (παρκύπτοισα Th. 2, 7), ἄν (ἄνσταθι, ἄνστα = ἀνάστηθι Th. 7, 35. 36), sed etiam πότ (πὸτ τῶ Διός Th. 6, 70).

De adverbiis et particulis.

1) Adverbia locum, unde oritur motus, (τὴν ἐκ τόπου σχέσιν) indicantia vocali -ῶ terminantur: τηνῶ *illinc* (= ἐκεῖθεν Th. 2, 25), ὧ *unde* (= ὅθεν ib. 2, 11), ὧπερ (ib. 2, 26). Conferatur etiam τηνῶθε = τηνῶ Th. 2, 10. § 64

2) Adverbia loci (τὴν ἐν τόπῳ σχέσιν indicantia) apud Dores ει circumflexum habere solent: τεῖδε *hic* (= τῇδε Th. 6, 118), τηνεῖ *illic* (Th. 5, 45).

3) Adverbia loci sive modi, quae vulgo in -η exeunt, apud Dores adsumunt terminationem -ᾳ (-ᾷ): πᾷ *ubi, quo* (Th. 1, 1), πᾴ *aliquo modo* (Th. 5, 28), ταύτᾳ *eodem modo* (Th. 6, 18), παντᾷ *ubique* (Th. 6, 6), ἀλλᾷ *alio* (Th. 1, 6).

§ 65 1) Coniunctiones et adverbia temporis syllabam finalem **-κα** exhibent pro vulgari **-τε**: ὅκα = ὅτε, ποκά = ποτέ, ὁπ(π)όκα = ὁπότε, πήποκα (Th. 5, 68).

2) Dores ἔστε (*donec*) habebant pro ἔστε (v. § 40, 1), et pronuntiabant ἇς (contr. ex ἄος) pro ἕως (*dum, quamdiu* Th. 1, 60).

3) Pro particula ἄν Doribus in usu erat κά (producta vocali); inde factum est αἴκᾱ (Th. 5, 61; Aristoph. Eq. 201) vel αἴκ᾽ (elisa vocali Th. 5, 73) pro ἐάν, itemque καἴκᾱ pro κἄν = καὶ ἐάν (Th. 2, 27) et ὅκκᾱ (i. e. ὅκα κα) vel ὅκκ᾽ pro ὅταν (Th. 5, 22. 23; 6, 144).

4) Doricum erat γά pro γέ: ἔγωγα, τύγα = ἔγωγε, σύ γε.

5) ὦν pro οὖν (itemque γῶν pro γοῦν) Doribus commune erat cum Ionibus et Aeolibus (Pind. 1, 114; Th. 5, 7).

	M. *Pf.*
Isocrates edd. *Benseler* et *Blafs.* 2 voll.	2.70
Iuliani imp. op. ed. *Hertlein.* 2 voll.	6.75
Iurisprudent. anteiust. reliquiae ed. *Huschke.* Editio IV	6.75
—— —— —— Indices ed. *Fabricius*	1.80
—— Suppl. Bruchstücke a. Schriften röm. Juristen. Von *Huschke*	—.75
Iustiniani inst. ed. *Huschke*	1.—
—— **Novellae** ed. *Zachariae.* 2 voll.	10.50
Iustinus ed. *Jeep.* Editio maior	2.70
—— —— Editio minor	—.90
Iuvenalis ed. *Hermann*	—.45
Livius ed. *Weifsenborn.* 6 voll.	6.—
Vol. I—III auch in Heften à	—.60
Vol. I pars I lib. I—III	
—— pars II lib. IV—VI	
Vol. II pars I lib. VII—X	
—— pars II lib. XXI—XXIII	
Vol. III pars I lib. XXIV—XXVI	
Ferner einzeln: lib. I et II	—.45
Lucian ed. *Jacobitz.* 3 voll.	6.30
—— —— Auch in 6 partes, à pars	1.05
Lucretius ed. *Bernays*	1.50
Lycophron ed. *Kinkel*	1.80
Lycurgus ed. *Scheibe*	—.60
Lydus ed. *Wachsmuth*	2.70
Lysias ed. *Scheibe*	1.20
Macrobius ed. *Eyfsenhardt*	5.40
Manethon ed. *Koechly*	1.50
Martialis ed. *Schneidewin*	1.50
Martianus Capella ed. *Eyfsenhardt*	4.50
Maximus et Ammon. ed. *Ludwich*	1.80
Metrolog. script. ed. *Hultsch.* 2 voll.	5.10
Muretus ed. *Frey.* Vol. I et II.	2.40
Nicephori opuscula historica ed. *de Boor*	3.30
Nicomachus ed. *Hoche*	1.80
Nonnus ed. *Koechly.* 2 voll. à	4.50
—— **paraphrasis** ed. *Scheindler*	4.50
Onosander ed. *Koechly*	1.20
Ovidii opera ed. *Merkel.* 3 voll.	2.90
—— —— **tristia**	—.45
—— —— **fasti**	—.60
—— —— **met. delectus** ed. *Merkel*	—.60
Panegyrici latini XII ed. *Baehrens*	3.60
Pausanias ed. *Schubart.* 2 voll.	3.60
Persius ed. *Hermann*	—.30
Phaedrus ed. *Müller*	—.30
Philostratus ed. *Kayser.* 2 voll.	8.25
Pindarus ed. *Christ*	1.—
Plato ed. *Hermann.* 6 voll.	10.50
[Auch in 15 einzelnen Heften.]	
Plautus ed. *Fleckeisen.* Vol. I. II	2.70
—— —— einzelne Stücke à	—.45
Plini epistolae ed. *Keil*	1.20
—— **natur. historia** ed. *Jan.* 6 voll.	13.20
Plinius et Gargilius Mart. ed. *Rose*	2.70
Plotinus ed. *Volkmann.* Vol. I.	
Plutarchus ed. *Sintenis.* 5 voll.	8.40
[Auch in 14 einzelnen Heften.]	
—— **moralia** ed. *Hercher.* Vol. I	1.80
Poetae latini min. ed. *Baehrens.* 5 voll.	15.90
Polemon ed. *Hinck*	1.—
Polyaenus ed. *Woelfflin*	4.50
Polybius ed. *Dindorf.* 4 voll.	11.70
Pomponii Melae de chorographia libri tres rec. *Frick*	1.20

	M. *Pf.*
Porphyrion ed. *Meyer*	4.20
Porphyrius ed. *Nauck*	1.80
Proclus ed. *Friedlein*	6.75
Propertius ed. *Müller*	—.60
Quintilian ed. *Bonnell.* 2 voll.	2.40
—— —— lib. X ed. *Halm*	—.30
Quintus Smyrnaeus ed. *Koechly.*	1.50
Rerum naturalium script. Graeci ed. *Keller.* Vol. I	2.70
Rhetores Graeci ed. *Spengel.* 3 voll.	9.—
Ruhnkenii elogium Hemsterhusii ed. *Frey*	—.45
Rutilius Namatianus ed. *Müller.*	—.75
Sallustius ed. *Dietsch.* Ed. IV	—.45
Script. histor. Augustae. 2 voll.	5.10
Script. metrici Graeci ed. *Westphal.* Vol. I	2.70
Seneca ed. *Haase.* 3 voll.	7.80
—— **tragoediae** ed. *Peiper et Richter*	4.50
Seneca rhetor ed. *Kiefsling*	4.50
Simeo Sethus ed. *Langkavel*	1.80
Sophocles ed. *Dindorf.* Ed. V.	1.50
—— —— einzelne Stücke à	—.30
Soranus ed. *Rose*	4.80
Statius ed. *Queck.* 2 voll.	3.60
—— Vol. I Silvae ed. *Baehrens*	1.80
—— Vol. II Fasc. I. Achilleis ed. *Kohlmann*	—.75
Stobaei florilegium ed. *Meineke.* 4 voll.	9.60
Stobaei eclogae ed. *Meineke.* 2 voll.	6.—
Strabo ed. *Meineke.* 3 voll.	6.—
Suetonius ed. *Roth*	1.50
Tacitus ed. *Halm.* 2 voll.	2.40
—— —— **Germania, Agricola et dialogus** ed. *Halm*	—.45
Terentius ed. *Fleckeisen*	1.20
Testamentum, novum, Graece ed. *Buttmann*	2.25
Themistius ed. *Spengel.* 2 voll.	6.—
Theodorus Prodromus ed. *Hercher*	—.50
Theon Smyrnaeus ed. *Hiller*	3.—
Theophrastus ed. *Wimmer.* 3 voll.	6.60
Theophrasti char. ed. *Fofs*	1.20
Thucydides ed. *Boehme.* 2 voll.	2.40
Tibullus ed. *Müller*	—.30
Ulpian ed. *Huschke.* Ed. II.	—.75
Valerius Flaccus ed. *Baehrens*	1.50
Valerius Maximus ed. *Halm*	3.75
Vegetius ed. *Lang*	3.—
Velleius Paterculus ed. *Haase*	—.60
—— —— ed. *Halm*	1.—
Vergili opera ed. *Ribbeck*	1.35
—— **Bucolica et Georgica**	—.45
—— **Aeneis**	—.90
Xenophontis expeditio ed. *Hug.*	—.75
—— —— —— Ed. maior	1.20
—— —— —— ed. *Dindorf*	—.75
—— —— **historia Gr.** ed. *Dindorf*	—.90
—— —— **institutio Cyri** ed. *Hug.* Ed. maior	1.20
—— —— —— Ed. minor	—.90
—— —— —— ed. *Dindorf*	—.90
—— —— **commentarii**	—.45
—— —— **scripta minora**	—.90
Zonaras ed. *Dindorf.* 6 voll.	19.50

LIPSIAE: TYPIS B. G. TEUBNERI.

